

СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ЦЪРКВАТА

Том 5

Обхващащ номера 31 до 33

От

Елън Г. Уайт

TESTIMONIES
for
THE CHURCH

Volume five

Comprising Testimonies Number 31 to 33

By
ELLEN G. WHITE

PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION
Mountain View, California

Copyright, 1948, by the
Ellen G. White Publications

5T - Testimonies for the Church Volume Five (1882-1889)

Table of Contents

Contents	Page
The Times of Volume Five	3
Testimony 31 (1882)	
Camp Meeting Address	9
Responsibility of Ministers	15
Our College	21
The Bible as a Textbook	24
Object of the College	27
Teachers in the College	28
Parental Training	36
Important Testimony	45
The Testimonies Slighted	62
Workers in Our College	84
Jealousy and Faultfinding Condemned	94
The Day of the Lord at Hand	98
Unwise Marriages	105
Warnings and Reproofs	114
Dangers of the Young	121
Laborers for God	132
Agents of Satan	137
Will a Man Rob God?	148
Power of the Truth	157
Our Camp Meetings	162
Brotherly Love	167
Diligence in Business	178
Moving to Battle Creek	182
Worldliness in the Church	188
Shall We Consult Spiritualist Physicians?	191
Looking Unto Jesus	199
Calls for Laborers	202
The Seal of God	207
An Appeal	217
Christian Unity	236
Testimony 32 (1885)	
The Work of the Gospel Minister	249
Ministers as Educators	254
Duty to Reprove Money Lovers	258
Christian Growth	263
Tithes and Offerings	267
Faithfulness in the Work of God	272
Vowing and Not Paying	281

Influence of Unbelief	285
Deceitfulness of Sin	289
Criticizing Ministers	298
Fidelity and Perseverance Needed	302
Sinfulness of Repining	309
"Praise Ye the Lord!"	315
Parental Responsibility	319
The Training of Children	323
Christian Forbearance	331
Worldly Ambition	336
Love Among Brethren	341
Redeeming the Time	349
The Manufacture of Wine and Cider	354
Marriage With Unbelievers	361
The Support of City Missions	368
The True Missionary Spirit	385
Young Men as Missionaries	390
Importance of the Canvassing Work	396
The Publishing Work	407
Importance of Economy	413
Unity of the Work	417
Business and Religion	422
Worldly-Mindedness a Snare	430
Responsibilities of the Physician	439
The Coming Crisis	449
The Church the Light of the World	454
Joshua and the Angel	467

Testimony 33 (1889)

Unity and Love in the Church	477
Guarding the Interests of Brethren	480
Behavior in the House of God	491
Religion and Scientific Education	501
The Education of Our Children	505
Dangers of the Young	508
The Exercise of the Will	513
Suitable Reading for Children	516
Advice to the Young	520
Examples of Heroic Fidelity to God	526
An Educated Ministry	528
Worldly-Mindedness	529
Practical Godliness	532
"Your Reasonable Service"	541
Worldly Influences	542
Needs of Our Institutions	549
Our Institutions at Battle Creek	555
The College	555
Qualifications of Managers	556
Board Meetings	559
Worldly Policy	561

Royalties on Books	563	
Christian Influence in the Home and the Church		568
An Impressive Dream	571	
Daily Study of the Bible Necessary		573
Education of Workers	580	
Unholy Ambition	586	
"The Appearance of Evil"	591	
Love for the Erring	603	
Church Duties	613	
Treatment of the Erring	615	
Selection of Leaders	617	
A Letter	621	
God's Love for Sinners	629	
Acceptable Confession	635	
Erroneous Ideas of Confession	642	
God's Presence a Reality	651	
The Presence of Christ in the Schoolroom		653
The Nature and Influence of the Testimonies		654
Personal Testimonies	657	
Object of the Testimonies	661	
Not to Take the Place of the Bible		663
Wrong Use of the Testimonies	668	
To Be Judged by Their Fruits	671	
Doubting the Testimonies	672	
Duty to Give Reproof	676	
Rejection of Reproof	678	
Neglect of the Testimonies	680	
How to Receive Reproof	682	
An Unwarranted Distinction	683	
Unfounded Reports	692	
A Miracle Counterfeited	696	
The Mysteries of the Bible a Proof of Its Inspiration		698
The Impending Conflict	711	
The American Sentinel and Its Mission	718	
Workers in the Cause	721	
The Inestimable Gift	729	
The Character of God Revealed in Christ		737
The Word Made Flesh	746	
God's Care for His Work	749	

ВРЕМЕТО НА НАПИСВАНЕТО НА ТОМ ПЕТИ

Написването на свидетелства от номер 31 до 33, които съставляват том 5-и от Свидетелства, обхващат малко повече от едно десетилетие. Свидетелство номер 31 е било публикувано в 1882 г., но включва и вести, дадени през 1881 г. и след това. Свидетелство номер 32 е било публикувано в 1885 г., а номер 33 е излязло от печат в 1889 г. Същата година трите свидетелства са били обединени в една книга – том 5-и.

Този период в бързото развитие на делото на адвентистите от седмия ден бил крайно интересен. През 1882 г. в Северна Америка били открити две нови училища – в Южен Ланкътър, щата Масачузетс, и в Хийлсбърг, Калифорния. Така от нашия деноминационен център в Батъл Крик образователното дело за църквата започнало да се разпростира до краищата на земята. Десет години преди това било открито първото училище в Батъл Крик, а две години по-късно било тържествено осветено неговото ново здание. През тези десет години много проблеми съпътствали въвеждането на новата и важна сфера от дейността на църквата, с които тя трябвало да се справя. Понякога възникналите въпроси били сложни и в не малко случаи специални съвети били давани чрез духа на пророчеството, които да ръководят и запазят това дело. Тези вести се занимавали с различни проблеми – от дисциплината до учебната програма, и съставляват част от предлаганата книга.

Деветгодишният период - времето на написването на този том, представлявал също така и време, когато Елън Уайт усилено пише и публикува книги. През 1882 г. били подготвени за препечатване *Очерк на християнската опитност и видения на Елън Уайт* и *Духовни дарби, том 1-и*. Същата година тези две книги били обединени в един том под заглавие *Ранни писания*. За да се посрещнат постоянно растящите нужди от *Свидетелствата*, първите 30 номера от тях били препечатани в 1885 г. в четири книги – томове от 1-и до 4-и, както съществуват и днес. През 1883 г. била публикувана книгата *Откъси от живота на апостол Павел*, която предшества *Делата на апостолите*. През 1884 г. Елън Уайт завършила своята работа върху духа на пророчеството – *Великата борба, том 4-и*, и книгата била публикувана веднага. Разпространена от продавачи на книги, тя скоро намерила място в хиляди домове. Само за три кратки години претърпява десет

издания. През 1888 г. било публикувано разширеното издание на *Великата борба*, книгата, която толкова добре познаваме днес и която заела мястото на предишното по-кратко издание.

В главното управление на църквата в Батъл Крик се наблюдавал постоянен растеж. Печатницата била снабдена с нови съоръжения. Санаториумът и колежът продължавали да се разрастват. Този напредък довел в града голям брой адвентисти от седмия ден. Струпването на толкова много адвентисти в един център породило неизбежната склонност към проява на по-малко отговорност и към понижаване на стандартите, което се посочва в началото на този том. С развитието на църквата се създава опасността делото да стане механично и да загуби първоначалната си простота. Такава опасност изглежда съществувала особено в работата на издателството. Свидетелствата в този том наблягат на пестеливостта, системната работа, бдителността и дават на организаторите и управителите на печатницата наставления за всекидневната им работа.

По същото време, докато в нашите центрове се решавали проблеми на изграденото дотогава дело, в църквата в Атлантическия северозапад се развивали нови полета и много хора приемали вестта. С откриването на тези гранични региони възникнали и много нови проблеми. Елън Уайт сама направила две посещения там и във връзка с второто написала много съвети за местните работещи хора – върху практически въпроси, жизненоважни за благополучието на делото и на проповедниците, служещи сред упорити мъже и жени с независими умове, тръгнали на Запад и установили домовете си в тези обширни, новооткрити области. Енергични, дръзки, смели, със сурова и груба индивидуалност, много от тях прели призива на адвентната вест с дълбоко убеждение. Тези усърдни пионери имали нужда от силното, оформящо влияние на Божия Дух в развитието на християнски характер. Те се нуждаели от предупреждения срещу любовта към парите и светските амбиции.

На проповедниците били изпратени специални съвети за опасността вестите им да бъдат повлияни от мненията на църковни членове със силен и налагащ се характер. Някои от тях възпирали лекомисленото изграждане на църковни здания, както се наблюдавало в някои случаи. Били дадени и предупреждения срещу лекото отношение към обещанията за дарения в Божието дело. Тези, както и много други съвети за ред различни проблеми в новите територии, заемат значителна част от този том.

Очите на адвентистите от седмия ден се отваряли все повече и повече за световното поле. За на едно десетилетие сме пренесли делото в Европа. И тогава, в 1885 г., старейшините С. Н. Хаскел и Дж. О. Корлис заедно с цяла група работници били изпратени в

Австралия, за да сложат началото делото в този южен континент. Началото на делото в Африка било поставено две години по-късно от старейшините Д. А Робинсън и К. Л. Бойд, а в Хон Конг вестта била занесена същата година от един мирянин – брат Абрахам ла Рю. След това в 1889 г. Търговци на книги започнали работа в Южна Америка. Елън Уайт била призована да прекоси океана, отивайки в Европа в 1885 г. Там тя прекарала две и половина години в пътуване, съветване, проповядване и писане. През юни 1887 г. в Мос, Норвегия, тя посетила първото лагерно събрание на адвентисти от седмия ден, проведено въвн от Съединените щати. Службата ѝ отвъд океана била високо оценена.

През времето, представено в том 5-и, е съществувала и значителна опозиция от малка група недоволни хора, които години по-рано са напуснали нашите редици. Техните атаки били насочени главно срещу представителката на пророческата дарба и нейните писания, укрепвали и изграждали църквата през вековете. Също по време на десетилетието, обхванато от този том, един от нашите ръководни евангелисти загубил пътя и скоро започнал активно да събаря изграденото, за което преди това се трудил. Две писма на Елън Уайт, целящида го предпазят от неминуемото падение, се намират в тази книга. Едното е озаглавено “Един прижличащ вниманието сън”, а другото - “Едно писмо”. Опитът да бъде предпазен се оказал безплоден и той се обърнал с горчива тирада срещу Елън Уайт и пророческата дарба. Макар такива атаки, разбира се, да не могли да спрат делото на адвентистите от седмия ден, то е ясно, че били признати като отвличащи елементи, на които църквата трябвало да се противопостави.

Не е странно тогава, че няколко много важни статии, засягащи пророческата дарба, са били написани по това време. Върху една от тях е основано Въведението на книгата *Великата борба*, издание от 1888 г. Другите се намират в този том. Точно по това време, от всички публикувани *Свидетелства* Елън Уайт събрала в една статия от 38 страници онова, което била написала по въпроса за естеството и влиянието на *Свидетелства за църквата*. Статията се намира в края на книгата.

През есента на 1888 г. в Минеаполис, Минесота, се състояла важна сесия на Генералната конференция. На участниците била представена една по-широка, по-пълна концепция за великите истини на оправданието чрез вяра. Фактът, че някои не успели да отворят сърцата си за светлината, която така обилно огряла тогава, подтикнало Елън Уайт да предприеме ред действия, които да насърчат старателно изучаване на Библията, за да се строшат пречките пред напредъка за усвояването на истината. На

Генералната конференция следващата година – 1889 г., се докладвало, че и работници, и миряни отчели в техните социални събрания, че “последните десет години” били “най-добрите в живота им; светлината, излъчващата се от Божието слово била ясна и открояваща се – оправдание чрез вяра, Христос нашата Правда... Всеобщото свидетелство на онези, които говориха, е било, че тази вест на светлина и истина, която е стигнала до нашия народ, е точно истината за това време, и където и да отидат, светлина, облекчение и благословение от Бога със сигурност навлизат сред църквите” (Ръкопис №10, Е. Уайт, 1889 г., цитиран в *Плодът на духовните дарби*, с. 234). Божията вест към Неговия народ превърнала в славна победа вълната, която заплашвала църквата с поражение.

Докато написването на този том приключвало, заплахата от надвисваща криза се появила в Съединените щати с предложението за национален неделен закон. На Елън Уайт били представени изгледите за надвисналия конфликт и проблемите, с които църквата ще се срещне, когато отстъпилият протестантизъм се обедини с католицизма, за да наложи репресивни мерки. Патетичната летаргия на онези, които разбирали тези въпроси, е била ясно описана и е бил направен призив към действие.

В том 5-и съществува по-голямо разнообразие на теми, отколкото в който и да било друг от деветте тома на *Свидетелствата*. Той е последният от групата томове на *Свидетелствата*, който съдържа “лични свидетелства”, адресирани до различни хора. Трябвало да изминат 11 години, преди да се публикува том 6-и от „*Свидетелства*”.

Този том има голяма стойност за църквата днес поради практическото естество на своите навременни предупреждения и съвети. Навсякъде се набляга на тържествените изявления, посочващи близостта на края и необходимата подготовка в светлината на надвисналия конфликт. Проповедниците са призовани към по-дълбоко посвещение. Отправени са увещания към изпълнителния персонал, съвети към лекарите . Учителите са предупредени срещу възприемането на светски принципи и са насърчени да ръководят учениците към душеспасително служене. Евангелизаторите, продаващи книги, са увещавани да възприемат най-висшите стандарти на квалификация. На родителите са дадени наставления за живота в семейството и възпитанието на децата. Укоряват се притежателите на така наречената нова светлина, която предава вест, противоречаща на основните доктрини. Отправени са призови към съживление и реформация.

Инструкциите и предупрежденията, съдържащи се в този том, повлияли укрепващо, отрезвяващо върху адвентистите от седмия ден,

когато те се заемали с нови и по-големи сфери и начинания. Те имат същото влияние и днес.

Пазителите на публикациите на Елън Г. Уайт

(Нова стр.)

?   Номер двадесет и едно
СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ЦЪРКВАТА

ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ЛАГЕРНО СЪБРАНИЕ

Баулгър, Колорадо, 25.09.1881 г.

Скъпи братя и сестри, събрани на Мичиганското лагерно събрание,*

Към това събрание изпитвам по-дълбок интерес, отколкото към което и да било друго, на което съм говорила през този сезон. В Мичиган не се е провела необходимата усилена работа. Господ е всадил сред вас важни наставления, което ви поставя по-големи отговорности, отколкото на която и да било друга конференция в цялото поле. Дадена ви е била голяма светлина, а малцина са откликнали; и все пак сърцето ми тупти в нежна загриженост за нашите възлюбени в Мичиган. Предупреждението, че Човешкият Син скоро ще дойде на небесните облаци е станало за мнозина една фамилиарна приказка. Те са напуснали своите позиции на чакане и бдение. Себелюбивият светски дух, проявяван в живота, разкрива чувството на сърцето: “Моят Господар се бави”. Някои са обгърнати от такава голяма тъмнина, че открито изявяват неверието си въпреки

---

* Този ПРИЗИВ е бил написан за Мичиганското лагерно събрание, но е бил забравен ДА СЕ ПРОЧЕТЕ по това време и е бил ПРЕДСТАВЕН на Генералната конференция от декември 1881 г.

изявлението на нашия Спасител, че всички те са неверни слуги и делът им ще бъде с лицемерите и невярващите.

Проповедниците не изпълняват дълга си. Вниманието на хората трябва да бъде привлечено към великите събития, които предстоят да се изпълнят. Знаменията на времето трябва да бъдат представяни отново и отново пред умовете. Пророческите видения на Даниил и Йоан предсказват един период на морален мрак и упадък; но в края на времето, времето, днес, видението повелява да се говори, а не да се мълчи. Когато предсказаните знамения започнат да се осъществяват, тогава на чакащите, на бдящите се заръчва да погледнат нагоре, да изправят главите си и да се зарадват, защото изкуплението ми приближава.

Когато говорим и се занимаваме с тези въпроси така, както трябва, ще се явят подиграватели, които ще ходят по собствените си страсти, казвайки: “Къде е обещаното Му пришествие? Защото откакто са починали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието”. Но “когато казват: Мир и безопасност!, тогава ще ги постигне внезапна погибел... Но вие, братя, не сте в тъмнина, за да ви застигне онзи ден като крадец”. Благодаря на Бога не всички ще бъдат залюлени така, че да заспят в люлката на плътската сигурност. Ще има верни хора, които ще различат знаменията на времето. Макар голям брой изповядващи истината за това време да се отрекат от вярата си чрез делата си, ще има и някои, които ще издържат докрай.

Същият дух на себелюбие, на съобразяване със светските практики съществува в наши дни, както и в дните на Ной. Мнозина, които изповядват, че са Божии деца, следват своите светски пътища с такава настойчивост, че превръщат изповеданието си в лъжа. Те ще садят и градят, ще купуват и продават, ще ядат и пият, ще се женят и омъжват до последния момент на тяхното благодатно време. Това е състоянието на голяма част от нашия народ. Понеже нечестият изобилства, любовта на мнозина ще охладнее. Само за много малко хора може да се каже: “Вие всички сте... синове на деня: не сме от нощта, нито от тъмнината”.

На душата ми лежи тежко бреме, като виждам голямата липса на духовност сред нас. Модите и обичаите на света, гордостта, любовта към забавленията, любовта към външния показ, екстравагантността в облеклото, наредбите в дома, в имотите – всички тези неща ограбват Божието съкровище, като насочват средствата, които трябва да бъдат употребени, за да се изпрати светлината на истината на света към задоволяване на собственото аз. Себелюбивите планове и намерения са поставени на първо място. Обучението на хора, които да работят за спасението на души, не се счита за толкова

важно, колкото светските начинания. Хора загиват поради липсата на знания. Тези, които имат светлината на истината за това време, а не чувстват в себе си дух да предупреждават съчовеците си за идващия съд, ще дават сметка на Бога за пренебрегнатия дълг. Кръвта на души ще се намери по дрехите им.

Старите знаменосци са изтощени и отпадат. Нашите младежи не са възпитани да чувстват отговорността си пред Бога; не им се представят достатъчно основания, за да работят в делото и те навлизат в полета, обещаващи възможно най-голямо възнаграждение при минимален труд и отговорност. Като народ ние не напредваме в духовност успоредно с приближаването на края. Не осъзнаваме величието и важността на делото пред нас. Затова и плановете ни не стават все по-широки и все по-всеобхватни. Съществува тъжна липса на подготвени мъже и жени, които да проведат все по-увеличаващата се пред нас работа за сегашното време. Не правим и една двадесета от онова, което Бог изисква от нас. Има оттегляне от простотата на делото и склонност да го правим по-сложно, трудно за разбиране и трудно за изпълнение. Човешката преценка и мъдрост, а не Божиата, вземат връх в контролирането и ръководенето на делото. Мнозина чувстват, че нямат време да бдят за души като хора, които ще дават сметка за това. И какво им е извинението за пренебрегнатото важно дело?

В нашия колеж младите хора трябва да бъдат възпитавани толкова внимателно и цялостно в работа за Бога, колкото материята позволява. Това е целта за съществуването на тази институция. Братята ни в чужбина трябва да проявяват интерес не само за поддържането, но и за запазването на колежа, за да не се отклони той от своята цел и да се оформи според другите институции от същия вид. Религиозният интерес трябва да бъде поддържан постоянно. Времето е към края си. Вечността е близо. Великата жетва трябва да бъде събрана. Какво правим ние, за да се подготвим за това дело?

Ръководителите на нашия колеж трябва да бъдат хора на благочестието и посвещението. Трябва да направят Библията правилото и ръководството на своя живот, като внимават на сигурното пророческо слово като “на светлина, която свети в тъмно място”. Никой от нас нито за момент да не престава да бди с дръзновение, защото “в час, в който не мислите, Човешкият Син иде”. Само тези, които вярно продължават да вършат доброто, само те ще пожънат наградата. На мнозина, които нямат никакъв дял с Христос, се позволява да бъдат между нас. Непросветени проповедници, професори и учители помагат на Сатана да забие знамето си в самите ни редици или в самите ни крепости.

Целта на нашия колеж е била извявявана много пъти и въпреки това мнозина са толкова заслепени от бога на този свят, че тя не се разбира. Бог възнамерява младите хора да бъдат там, за да бъдат привлечени към Него, да бъдат подготвени да проповядват евангелието на Христос, да черпят от неизчерпаемото съкровище на Божието слово стари и нови неща за наставлението и изграждането на хората. Учителите и професорите трябва да имат ясното съзнание за опасностите на това време и за необходимата работа да се подготви един народ, който да устои в Господния ден.

Някои от учителите пръскат далече от Христос, вместо да събират. Чрез собствения си пример те водят намиращите се под надзора им да възприемат обичаите и навиците на света. Свързват ръцете на студентите с тези на модерните, обичащите забавленията невярващи и ги водят стъпка по стъпка към света, отдалечавайки ги от Христос. И правят това пред лицето на идващите от небето предупреждения - не само предупрежденията, които са ни дадени изобщо, но и предупрежденията към самите тях. Гневът на Госод е пламнал срещу тези неща.

Бог ще изпита верността на Своя народ. Много от грешките, направени от изповядващите се за Божии служители, са резултат от тяхното себелюбие, тяхното желание за одобрение, от тяхната жажда за популярност. Заслепени по този начин, те не осъзнават, че всъщност са по-скоро елементи на тъмнината, отколкото на светлината. “Излезте отсрещ тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема, и ще ви бъде Отец, а вие ще ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ”. Това са условията, при които можем да бъдем признати като Божии синове – отделяне от света и отричане на нещата, които измамват, омайват и впримчват.

Апостол Павел заявява, че е невъзможно Божиите чедра да се съединяват със светските: “Не се впрягайте заедно с невярващите”. Това не се отнася единствено за брака; всяка интимна връзка на доверие и сътрудничество с тези, които не обичат Бога или истината, крие примка.

Апостолът продължава, “Защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината? И какво съгласие има Христос с Велиал? Или какво съучастие има вярващият с невярващия? И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: “Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ”. Продължавайки да обсъжда тези факти, той възкликва: “Затова: излезте отсрещ тях и се отделете... като имаме

тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога”.

Ако се съобразим с условията, Господ ще изпълни за нас обещанията Си. Но има едно дело, което не трябва да пренебрегваме. С дадената ни от Исус сила можем да го извършим правилно. Можем да продължаваме да вървим напред и нагоре, като растем постоянно в благодат и познание на истината.

Децата на светлината и на деня не трябва да се събират с тези на нощта и тъмнината, която обкръжава работниците на нечестието. Напротив, те трябва да стоят вярно на своя пост на дълга, като носители на светлина, като събират светлина от Бога, за да я пръскат над намиращите се в тъмнината. Господ изисква народът Му да поддържа своята чистота, без да докосва, т.е. без да продължава практиките на нечестивите.

Християните ще бъдат в този свят “свят народ”, изявяващи превъзходствата на Този, Който ги е призовал “от тъмнината в Своята чудесна светлина”. Тази светлина не трябва да потъмнява, но да свети все по-ярко и по-ярко, докато се превърне в свършен ден. Христовите знаменосци никога не трябва да пренебрегват дълга си. Те имат един бдящ враг, който дебне и бди, за да превземе крепостта. Някои от стражите, изповядващи Христос, са поканили врага в своята крепост, смесили са се с неприятелите си и в усилията си да им се харесат, са унищожили разликата между Божиите деца и децата на Сатана.

Господ никога не е искал нашите колежи да подражават на другите учебни институти. Контролиращата сила в тях трябва да бъде религиозният елемент. Ако невярващите изберат това влияние, добре; ако онези, които са в тъмнината изберат да дойдат в светлината, това е по Божия воля. Но да се отслабва бдението и да се оставят светски елементи да владеят, за да се осигурят студенти – това е противно на Божията воля. Силата на нашия колеж се стои в спазването на религиозния елемент в обучението. Когато учители или професори жертват религиозния принцип, за да угодят на светските хора в един обичащ забавленията клас, те трябва да бъдат считани като неверни спрямо доверието, което им е било оказано и да бъдат освобождавани.

Вълнуващата истина, която звучи в ушите ни от толкова много години “Господ е близо, пригответе се”, е не по-малко истинна днес, отколкото, когато бе чута за първи път. В тази вест са включени най-ценните интереси на църквата и Божия народ, както и участието на непокаяния и безбожен свят в днешното време и за вечността. Ние всички сме свързани със съда. “Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и

мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред, после ние, които сме останали живи [по време на идването на Господ], ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа”. Тогава Христос ще бъде разкрит от небето, “да даде възмездие на онези, които не познават Бога, и на онези, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус”.

Тези събития са съвсем наблизо и въпреки това мнозина, които изповядват, че вярват в истината, са заспали. Ако останат в сегашното си състояние на приятелство със света, те със сигурност ще бъдат причислени към неверния слуга, който казва в сърцето си: „Господарят ми се забави”. **Христос ще се яви само на онези, които чакат в надежда и с вяра, Христос ще се яви без грях за спасение. Мнозина имат теорията на истината, но не познават силата на благочестието. Ако Божието слово живее в сърцата им, то ще контролира живота им. Вярата, чистотата и съобразяването с Божията воля ще свидетелстват за Неговата осветяваща сила.**

Отговорността на служителите

Тържествена отговорност имат стражите. Колко внимателни трябва да бъдат те, за да разбират правилно и да обясняват Божието слово. “Блажен, който прочита, и онези, които слушат думите на това пророчество пазят написаното в него”. Пророк Йезекиил казва: “И Господното слово дойде към мен и каза: Сине човешки, говори на народа си и им кажи: Когато нанесе меч върху някоя земя и народът на онази земя вземе някой човек изпомежду си и го постави за страж, и той, като види, че мечът идва върху земята, затръби и предупреди народа, тогава, ако мечът дойде и постигне някого, който чуе гласа на тръбата, а не се пази, кръвта му ще бъде на главата му. Той е чул гласа на тръбата, а не се е свестил, кръвта му ще бъде върху него; докато, ако беше се свестил, той би избавил живота си. Но ако стражът види, че мечът идва и не затръби, и народът не се свести, и мечът дойде и постигне някого от тях, той наистина ще бъде постигнат поради беззаконието си; но кръвта му ще изискам от ръката на стража. Така и с теб, сине човешки; аз те поставих страж на израелевия дом; и така, чуй слово от устата Ми и ги предупреди от Моя страна. Когато казвам на беззаконника: Беззаконнико, непременно ще умреш!, а ти не проговориш, за да го предупредиш да се върне от пътя си, онзи беззаконник ще умре за беззаконието си, обаче от твоята ръка ще изискам кръвта му. Но, ако предупредиш беззаконника да се върне от пътя си, а той не се

върне от него, той ще умре за беззаконието си, а ти си избавил душата си”.

Стражите днес имат толкова по-голяма отговорност от тази в дните на пророка, колкото светлината днес е по-ясна и колкото нашите привилегии и възможности са много по-големи от техните. Задължение на служителя е да предупреди всеки човек, да поучи всеки човек с цялата си кротост и мъдрост. Той не трябва да се съобразява с практиките на този свят, но като Божи слуга се бори за вярата веднъж завинаги дадена на светиите. Сатана работи постоянно, за да руши крепостите, които пазят свободния достъп до душите; и докато нашите проповедници не станат по-духовни, докато не се свържат по-тясно с Бога, неприятелят ще има голямо предимство и Господ ще държи отговорни стражите за Неговия достъп до душите.

Бих желала в днешно време да проехтят звуците на предупреждение към онези, които ще се съберат на нашите лагерни събрания. Краят на всички неща е наближил. Братя мои, проповедници и миряни, беше ми показано, че трябва да работите по един по-различен начин от този, който сте имали досега. Гордост, завист, себеизтъкване и несвята независимост са опетнили труда ви. Когато хората си позволят да бъдат ласкаени и възвишавани от Сатана, Господ може да направи малко за тях или чрез тях. До какво неизмеримо смирение слезе Човешкият Син, за да въздигне човечеството! Божиите работници, не само проповедниците, но и обикновените хора от Божия народ, се нуждаят от смирение и скромност в Христос, ако искат да бъдат полезни за своите съчовеци. Както Бог, нашият Спасител, смири Себе Си, когато прие човешко естество. Но той слезе още по-долу. “И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст”. Бих ли могла да намеря език, чрез който да ви представя тези мисли? Бих желала завесата да бъде разкъсана, за да можете да видите причината за вашата духовна слабост. Бих желала да можете да схванете богатствата на благодатта и силата, които чакат да ги поискате. Тези, които гладуват и жадуват за правдата, ще бъдат задоволени. Трябва да упражняваме по-голяма вяра, когато призоваваме Бога за всички нужни благословения. Трябва да копнеем за тях, да агонизираме и да влезем през тясната врата.

Христос казва: “Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си”. Свидетелствам пред вас, скъпи мои братя, проповедници и миряни, още не сте научили този урок. Христос претърпя срам, агония и смърт за нас. “Имайте у себе си

същото съзнание, което беше и у Христос Исус”. Понесете укор и насилие, без да отплащате, без дух на отмъщение. Христос умря не само за да ни изкупи, но и за да бъде наш образец. О, чудно снизхождение! Безподобна любов! Когато гледате на княза на живота увиснал на кръста, можете ли да подхранвате егоизъм или себелюбие? Можете ли да се отдавате на омраза или отмъщение!

Нека гордият дух се наведе в смирение. Нека твърдото сърце се съкруши. Не галете, нито съжالياвайте или възвишавайте собственото аз. Погледнете, о, погледнете на Този, Когото нашите грехове прободоха. Вижте Го да слиза стъпка по стъпка по пътя на позора, за да въздигне нас; унижавайки Себе Си до най-ниска степен, за да спаси нас, падналите в греха! Защо да бъдем толкова безразлични, толкова студени, толкова изпълнени с формализъм, толкова горди, толкова себедоволни?

Кой от нас следва вярно Образеца? Кой от нас е започнал битката срещу гордостта на сърцето? Кой от нас се е заел сериозно да се бори със себелюбието, докато то престане да обитава повече в сърцето и започне да се извява в живота? Да можеха уроците, които извличаме, когато гледаме кръста на Христос и виждаме изпълняващите се знамения, които ни приближават до съда, да можеха тези уроци така да привлекат сърцата ни, че да ни направят по-смирени, по-себеотрицателни, по-добри един към друг, по-малко грижещи се за личното аз, по-малко критични и да ни дадат по-голямо желание да носим товарите един на друг, отколкото правим това днес.

Беше ми е показано, че ние като народ се отделяме от простотата на вярата и от чистотата на евангелието. Мнозина от нас се намират в голяма опасност. Ако не променят поведението си, ще бъдат отделени от Истинската Лоза като ненужни клонки. Братя и сестри, беше ми показано, че се намираме пред прага на вечния свят. Сега трябва да печелим победи на всяка стъпка. Всяко добро дело е посято семе, което ще принесе плод за вечен живот. Всеки спечелен успех ни изкачва на по-високо стъпало от стълбата на развитието и ни дава духовна сила за нови победи. Всяко правилно действие подготвя пътя за неговото повторение.

Някои приключват благодатното си време; и добре ли са ? Годни ли са за бъдещия живот? Докладът, записан за тях, няма ли да показва пропиленни възможности, пренебрегнати привилегии, живот на себелюбие и отдаване на светски неща, който не е дал плодове за Божия прослава; и колко от работата, която техният Господ е определил да извършат, е останала не извършена. Навсякъде около нас има непредупредени души; но колко често времето ни е било

заето със служене на самите нас. И докладът за нас при Бога е, че души отиват в гроба непредупредени и неспасени.

Господ все още има милостиви намерения към нас. Има място за покаяние. Можем да станем възлюбени на Бога. Умолявам вас, които отлагате явяването на нашия Господ, да започнете още сега да работите за изкупване на времето. Изучавайте Божието слово. Всички на това събрание направете завет с Бога, за да отхвърлите леките и незначителни разговори и леките, маловажни четива; а през идващата година прилежно и с молитва да изучавате Библията, за да бъдете в състояние да дадете отговор с кротост и страх на всеки човек, който ви запита за основанието на надеждата, която е във вас. Няма ли да смирите сърцата си пред Бога без отлагане и да се покаете за вашите отстъпления?

Никой да не си мисли, че се разкайвам или оттеглям което и да било от ясните свидетелства, които съм изпратила на отделни личности или на целия народ. Ако съм сгрешила някъде, то е защото не съм укорявала греха още по-решително и твърдо. Някои от братята поемат отговорността да критикуват моето дело и да предлагат по-лек начин за поправяне на злините. На такива хора трябва да кажа: Аз избирам Божия начин, а не вашия. Това, което съм казала или написала в свидетелство или в укоряване, ми е било изразено достатъчно ясно.

Господ ми е дал делото, което върша, и трябва да посрещна резултатите от него в съда. Онези, които избират собствения си път, които са се обявили против дадените им ясни свидетелства и са се стремили да разклатят вярата на други в тях, трябва да уредят въпроса с Бога. Аз не оттеглям нищо. Не смекчавам нищо, за да угодя на техните идеи или да извиня дефектите на характера им. Не съм говорила достатъчно ясно, колкото случаят изисква. Тези, които искат по някакъв начин да намалят силата на острите укори, които Бог ми е дал да изговоря, ще се срещнат с резултатите от своето дело в съда.

През изминалите няколко седмици, изправена лице в лице пред смъртта, аз почти надникнах във вечността. Ако на Господ е угодно да ме вдигне от сегашното ми състояние на слабост, надявам се, в благодатта и силата, които идват от небето, да говоря вярно думите, които Той ми дава да говоря. През целия ми живот ми е било ужасно трудно да наранявам чувствата на когото и да било или да смущавам, или да нарушавам самоизмамата на хората, когато им представям свидетелствата, дадени ми от Бога. Това е противно на моето естество. Коства ми много мъка и много безсънни нощи. На тези, които са поели отговорността да ме укоряват и в тяхната ограничена човешка преценка да предлагат начин, който им

изглежда по-мъдър, на тях повтарям: не приемем вашите усилия. Оставете ме с Бога и нека Той да ме поучава. Ще приемам думи от Господа и ще ги изговарям на хората. Не очаквам, че всички ще приемат укора и ще поправят живота си, но трябва да изпълнявам дълга си през цялото време. Ще говоря в смирение пред Бога, вършейки, докато съм тук на земята делото за това време и за вечността.

Господ не е дал на моите братя делото, което е дал на мен. Твърдяло се, че моят начин да предавам укора публично, карал други да бъдат остри, критични и строги. Ако е така, те трябва да уредят въпроса си с Господа. Ако други поемат отговорност, която Бог не им е възложил; ако не зачитат наставленията, които им е давал отново и отново чрез смирението - инструмент, който Той е избрал, за да бъдат любезни, търпеливи и дълготърпеливи, само те трябва да отговарят за резултатите. С натежало от скръб сърце аз съм изпълнявала неприятния дълг спрямо моите най-мили приятели, като не съм смеела да си угаждам, задържайки укора, дори и към собствения си съпруг; и няма да бъда по-малко вярна в предупреждаването и на други, независимо дали те ще чуят или понесат това, което им казвам. Когато говоря на хората, казвам много неща, които не съм премислила преди това. Духът на Господа често пъти идва над мен. Изглежда ми, сякаш съм отнесена някъде далеч от самата мен; животът и характерът на различни хора бива ясно представян пред ума ми. Виждам техните заблуди и опасности и се чувствам принудена да изговоря показаното ми. Не дръзвам да се съпротивя на Божия Дух.

Зная, че някои не са доволни от моето свидетелство. То не подхожда на гордите им неосветени сърца. Чувствам все повече и все по-дълбоко загубата, която нашият народ претърпява, като не приема и не се вслушва в дадената му от Бога светлина. Мои по-млади братя проповедници, умолявам ви да размишлявате повече върху тържествената отговорност, която ви е възложена. Ако се посветите на Бога, можете да влияете мощно за добро в църквата и в света; но ви липсва сърдечно благочестие и посвещение. Господ ви е изпратил да бъдете светлина на света чрез добрите ви дела, както и чрез вашите думи и теории. Но много от вас представляват може би напълно глупавите девици, които нямаха масло в лампите си.

Братя мои, обърнете внимание на укора и съвета на Верния Свидетел и Бог ще работи за вас и с вас. Неприятелите може да са силни и решителни, но Един, по-могъщ от тях, ще бъде вашият помощник. Нека светлината свети и тя ще извърши своето дело. Господ на силите е с вас; Якововият Бог е ваша защита.

НАШИЯТ КОЛЕЖ*

Съществува опасност нашият колеж да бъде отклонен от първоначалната си цел. Божието намерение е било известно – нашият народ да има възможност да изучава науките и в същото време да изучава изискванията на Неговото Слово. Трябва да бъдат изнасяни библейски лекции; изучаването на Писанията трябва да бъде на първо място в нашата образователна система.

От големи разстояния са изпращани студенти в колежа в Батъл Крик точно за тази цел – да получат наставления от лекции върху библейски предмети. Но през изминалите една или две години се правят усилия училището ни да се оформи по образа на другите колежи. Направи ли се това, ние не можем да насърчаваме родителите да изпращат децата си в колежа в Батъл Крик. Моралните и религиозните влияния не трябва да бъдат оставени на заден план. В миналото Бог е работил чрез усилията на учителите и много души са видели истината и са я прегърнали, и са си отишли по домовете, за да живеят вече за Бога - резултат от тяхната връзка с колеж. Когато са видели, че изучаването на Библията е част от тяхното образование, те са били доведени до там, да гледат на това като на въпрос от най-голяма важност и интерес.

Обръщало се е твърде малко внимание на обучението на млади хора за проповедническа работа. Всъщност това е била главната цел при основаването на колежа. В никакъв случай тя да не се пренебрегва или да се гледа на нея като на нещо второстепенно. В продължение на няколко години обаче само малцина са излезли от института подготвени да проповядват истината на други. Някои, които са дошли с цената на големи разноски с цел да бъдат подготвени за проповедническа работа, са били обезсърчени от учителите да преминат цялостния курс на обучение, продължаващ много години и за да спечелят пари, за да осъществят тези свои планове, са навлезли

---

* Прочетено в залата на колежа през декември 1881 г. пред делегатите на Конференцията и работниците, ръководещи офиса на Ревю енд хералд на санаториума и на колежа.

в областта на търговията и са се отказали напълно от мисълта за проповядване. Това е напълно погрешно. Нямаме пред нас много години за работа и учителите и ръководството трябва да бъдат пропити от Духа на Бога и да работят в хармония с Неговата разкрита воля, вместо да провеждат собствените си планове. Губим много, и то всяка година, тъй като не обръщаме внимание на онова, което Бог казва по тези точки.

Нашият колеж е предназначен от Бога да посреща постоянно растящите нужди за това опасно и деморализиращо време. Изучаването само на книги не може да даде на студентите обучението, от което се нуждаят. Трябва да бъде положена по-широка основа. Колежът не бе създаден да носи отпечатъка на който и да било човешки ум. Учителите и ръководството трябва да работят заедно като братя, да се съветват, а също така да се съветват с проповедници и отговорни хора, а над всичко друго да търсят мъдрост от горе, за да бъдат всичките им решения по отношение на училището одобрени от Бога.

Да се дава на студентите просто едно познание от книгите – това не е целта на нашия институт. Такова образование може да бъде получено в който и да било колеж в страната. Беше ми показано, че точно това е целта на Сатана – да осуети целта, за която е създаден колежът. Спънати от неговите примки, ръководителите разсъждават по светски начин и копират плановете на света, като имитират неговите обичаи. Но правейки това, те не се съобразяват с Божия Дух.

Нужно е едно по-всеобхватно образование, образование, което ще изисква от учителите и от ръководството такова умствено напрежение и усилия, каквито простото наставление в науките не изисква. Характерът трябва да бъде подложен на правилна дисциплина за най-пълно и най-благородно развитие. Студентите трябва да получат такова обучение, което ще им даде възможност да поддържат почетно, честно, добродетелно положение в обществото срещу деморализиращите влияния, които покваряват младежта.

Ще бъде добре, ако към колежа има земя за обработване, а също и работилници, ръководени от компетентни хора, които да наставяват студентите в различните отдели на физическия труд. Много се губи от пренебрегване на връзката между физическото и умственото натоварване. Свободните часове на студентите често пъти биват заети от лекомислени удоволствия, които отслабват физическите, умствените и моралните сили. Под влияние на деградиращата сила, идваща от отдаване на чувствата или от ненавременното възбуждане или ухажване и брак, много студенти

не успяват да достигнат висините на умственото развитие, което иначе биха могли да достигнат.

На младежите всеки ден трябва да бъде внушавано чувството за тяхното задължение към Бога. Неговият закон постоянно бива нарушаван даже от децата на религиозни родители. Някои от тези младежи често посещават места за удоволствие или разпуснатост и като последица силите на ума и тялото страдат. Тази класа или група хора води и други да следват техните опасни пътища. По този начин, въпреки че ръководството и учителите дават наставления в областта на различните науки, Сатана с пъклената си хитрост полага всяко усилие, за да спечели контрола върху умовете на учениците и да ги доведе до гибел.

Общо казано, младежите притежават много малка морална сила. Това е резултат от пренебрегване на възпитанието в детските години. Оpozнаването на Божия характер и нашите задължения към Бога не трябва да бъдат маловажни въпроси. Библейската религия е единственото спасение за младите. На моралността и религията трябва да се обръща специално внимание в нашите образователни институти.

Библията като учебник

Никое друго изучаване не облагородява така всяка мисъл, чувство и стремеж, както изучаването на Писанията. Това Свещено слово представлява разкритата на човешките Божия воля. От него ние можем да научим какво Бог очаква от човешките същества да формират в съзнанието си по отношение на Неговия образ. Можем да научим как да подобрим сегашния си и как да си осигурим бъдещия си живот. Никоя друга книга не може да задоволи въпросите на човешкия ум и копнежите на сърцето. Чрез придобиване на познание за Божието слово и внимание към написаното в него хората могат да се издигнат и от най-ниското равнище на невежество и деградация, за да станат Божии синове, другари на безгрешни ангели.

Ясната концепция за това какво представлява Бог и какво изисква Той да бъдем ние – ще ни даде смирен възглед за собственото аз. Този, който изследва правилно Свещеното слово, ще научи, че човешкият интелект не е всемогъщ; че без помощта, която никой не може да даде освен Бог, силата и мъдростта на човека са само слабост и невежество.

Като сила и средство за възпитание и образование Библията е без съперник. Нищо не може да засили всички способности, както

изискването студентите да схванат удивителните истини на Откровението. Умът постепенно се приспособява към предметите, с които се занимава. Ако той бъде зает единствено с обикновени предмети и въпроси за сметка на великите и възвишени теми, той ще стане сбръчкан и слаб. Ако от него никога не се изисква да се пребори с трудности или да се занимава с необятните важни истини, след известно време той почти ще загуби силата си да расте.

Библията е най-всеобхватната и най-поучителната история, която човек притежава. Тя дойде направо от Източника на вечната истина. И божествена ръка е пазила нейната чистота ѝ през вековете. Нейните бляскави лъчи са огрявали далечното минало, където човешкото изследване напразно се стреми да погледне. Единствено в Божието слово намираме истинния доклад за сътворението. В него виждаме Силата, поставила основите на земята и разпростряла небесата. Единствено в него може да бъде открита историята на човешката раса, неопетнена от човешки предразсъдъци или гордост. В Божието слово умът намира тема за най-дълбок размисъл, за най-възвишени стремежи. Чрез ума си ние можем да общуваме с патриарси и пророци и да слушаме гласа на Вечния, когато Той говори с човеците. Тук виждаме Величието на небето, когато смирява Себе Си, за да стане наш заместник и със сигурност, без чужда помощ да се справи със силите на тъмнината и да спечели победа вместо нас. Едно размишление с благоговение върху такива теми не може да не смекчи, очисти и облагороди сърцето, като в същото време вдъхнови ума с нова сила и енергия.

Ако моралът и религията трябва да обитават в едно училище, то това трябва да стане чрез познаване на Божието слово. Някои може да твърдят, че ако преподаването на религия в едно училище заеме върховното място, то училището ще стане непопулярно; че онези, които не са от нашата вяра няма да подпомагат колежа. Много добре тогава, нека отидат в другите колежи, където ще намерят образователна система, подходяща за техния вкус. Нашето училище бе създадено не просто да преподава науките, но с цел да обучи във великите принципи на Божието слово и в практическите задължения на всекидневния живот.

Това е образованието, което е толкова нужно за времето днес. Ако се допусне светско влияние, то по-добре продайте училището на светските хора и те да поемат изцяло ръководството му; а онези, които са инвестирани средства в него, ще установят друго училище, което да бъде ръководено не според плана на популярните училища, нито пък според желанията на ръководство и учители, но според плана, който Бог е употребил.

В името на моя Господ умолявам всички на отговорни постове в това училище да бъдат хора на Бога. Когато Господ изисква от нас да бъдем разграничени, особени и специални, как можем да копнеем за популярност или да се стремим да подражаваме на обичаите и практиките на този свят? Господ е обявил Своето намерение да има колеж в страната, където Библията ще заеме подходящото си място в образованието на младежите. Ще извършим ли нашата част за осъществяване на това Негово намерение?

Може да изглежда, че преподаването на Божието слово има слабо влияние върху умовете и сърцата на повечето от учениците; но ако работата на учителите е била извършена в Бога, някои уроци от Неговата истина ще се запечатат в паметта и на най-безгрижните ученици. Светият Дух ще полее посятото семе и често ще се случва то да израсне след много дни, носейки плод за Божия слава.

Сатана постоянно се стреми да отклонява вниманието на хората от Библията. Божиите слова към хората, които на първо място трябва да привлекат вниманието ни, биват пренебрегнати заради изказвания с човешка мъдрост. Как може Този, Който е безпределен по сила и мъдрост, да понесе всички тези предположения и тази дързост от хората!

Чрез посредничеството на пресата всякакво познание е на разположение на всички; и въпреки това голяма част от хората от всяко общество са лишени от морал и са толкова повърхностни в умствените си постижения. Ако те биха пожелали да станат читатели на Библията, библейски ученици, щяхме да сме свидетели на едно съвсем различно състояние на нещата.

Във век като нашия, в който нечестието изобилства, а Божият характер и Божият закон са презирани, е необходима специална грижа за това младите да бъдат научени да изучават, почитат и да са послушни на божествената воля разкрита на хората. Страхът от Господа намалява или изчезва от умовете на нашите младежи, защото те не зачитат изучаването на Библията.

Ръководство и учители трябва да имат жива връзка с Бога и да застанат твърдо и безстрашно като Негови свидетели. Никога Божието слово да не бъде поставяно на заден план от страх или поради светска политика. Чрез неговото изучаване студентите ще имат както интелектуална, така също и морална, и духовна полза.

Цел на колежа

Днес нашият колеж е в положение, което Бог не одобрява. Показани ми бяха опасностите, които заплашват тази важна институция. Ако човечи виждат отговорността ѝ само в това да достигне светския образец, ако те копират плановете и методите на другите колежи, Бог няма да одобрява нашето училище.

Дошло е време да говорим решително. Божията цел с установяването на колежа беше заявена ясно. Належаща е нуждата от работници в евангелското поле. Младите хора, които възнамеряват да се посветят на проповедническа работа, не могат да си позволят в продължение на много години да придобиват образование. Учителите трябва да могат да приспособят преподаването си към нуждите на такъв вид класове. Нужно е да бъдат направени специални улеснения за кратко и в същото време изчерпателно изучаване на най-нужните клонове на знанието, които да ги направят годни за тяхната работа. Но ми бе показано, че това не е постигнато.

Брат.....би могъл да извърши много по-добра работа за бъдещите проповедници, отколкото е извършил досега. Бог не е доволен от неговото поведение по този въпрос. Той не се е приспособил към ситуацията. Хора, напуснали своите работни полета с цената на значителни жертви, за да научат каквото могат за кратко време, не винаги получават необходимите им помощ и насърчение. Хора на зряла възраст, даже в зенита на живота си, са обременявани ненужно. Самият брат ..... е много чувствителен, но не съзнава, че и други като него могат също така остро да чувстват жилото на присмеха, сарказма или укора. В това отношение той е наранявал братята си и не е получил Божието одобрение.

Учителите в колежа

Всеки учител в нашия колеж има специална работа. Никой не е лишен от егоизъм. Ако моралният и религиозният характер на учителите беше на нужната висота, влиянието върху студентите би било много по-добро. Учителите не се стремят да работят индивидуално, насочили поглед единствено към Божията слава. Вместо да гледат към Исус и да подражават на Неговия живот и характер, те се вглеждат в личното аз и твърде много се стремят да задоволят един човешки образец. Желала бих да внуша на всеки учител да бъде изпълнен с чувство на отговорност за влиянието си върху младите хора. Сатана е неуморим в усилията си да накара младите да му служат. Много грижливо поставя той примките си

пред неопитните крака. Божият народ трябва ревностно да ги пази младите от неговите хитрини.

Бог е въплъщение на благоволенieto, милостта и любовта. Тези, които наистина са свързани с Него, не могат да бъдат в различие помежду си. Неговият Дух, Който управлява сърцето, ще създава хармония, любов и единство. Противоположното на това се наблюдава сред децата на Сатана. Неговото дело е да всажда завист, борби и ревност. В името на моя Господ питам изповядващите се за последователи на Христос: Какъв плод принасяте?

В системата на прилаганото в обикновените училища преподаване се пренебрегва най-важната част на образованието, а именно – библейската религия. Въздействието на образованието засяга до голяма степен не само живота на студентите в този свят, но се простира чак до вечността. Тогава колко е важно учителите да бъдат личности, влияещи правилно. Да бъдат мъже и жени с религиозен опит, да получават всеки ден Божествена светлина, която да предават на своите ученици.

Но от учителите не се очаква да вършат работата на родителите. Винаги е имало много родители, които страхливо пренерегват задълженията си. И като Илий не успяват правилно да обуздаят децата си. А след това ги изпращат недисциплинирани в колежа, за да получат там обучението, което сами не са им дали у дома. Така че малцина оценяват задачата на учителите. Ако успеят да променят тези безпътни младежи, получават само малка похвала. Но ако младежите изберат обществото на предразположените към зло и тръгнат от зло към по-зло, тогава учителите биват укорявани и училището порицавано.

В много случаи укорът по право принадлежи на родителите. Те са имали първата и най-благоприятна възможност да контролират и обучат децата си, когато духът е бил възприемчив и умът и сърцето са схващали лесно. Но поради леността си родителите са позволявали на децата си да следват собствената си воля, докато са закоравявали в злото си поведение.

Нека родителите по-малко да изучават света, а повече Христос; нека полагат по-малко усилия да подражават на обичаите и модите на този свят, а да посвещават повече време и усилия за оформяне на умовете и характерите на своите деца според божествения образец. След това вече те могат да изпратят синовете и дъщерите си вън от дома, укрепени от чиста и морална цел, за да получат образование за постове на полезност и доверие. Учители, завладени от любов и страх от Бога, могат да водят такива младежи още по-напред и по-нагоре, обучавайки ги да станат благословение за света и чест за техния Създател.

Когато е свързан с Бога, всеки наставник ще има влияние, което ще води учениците му да изучават Божието слово и да се покоряват на Неговия закон. Той ще направлява умовете им да размишляват върху вечните интереси, катоим открива широки полета за размисъл, велики и облагородяващи теми, за които и най-големият интелект би впрегнал всичките си сили да схване, и пак ще вижда, че отвъд има цяла безкрайност.

Злините от самолюбието и независимостта, които най-много ограничават нашата полезност и които ще се окажат гибелни, ако не бъдат преодоленни, произлизат от егоизма и независимостта. “Съветвайте се заедно” е вестта, която многократно и многократно ми е повтаряна от Божия ангел. Като влияе върху преценката на някой човек, Сатана може да се опита да контролира въпросите по такъв начин, че да извлече полза за себе си. Той може да успее да подведе умовете и на двама души; но когато няколко души се съветват заедно, е много по-безопасно. Всеки план ще бъде много по-отблизо обсъждан; всеки напредък – много по-внимателно изследван. И съществува много по-малка опасност от прибързани и недомислени стъпки, което би довело до смущение, обърканост и поражение. В единството е силата. Разделението носи само слабост и поражение.

Бог води един народ и го подготвя за преселване. Ние, които работим в това село, стоим ли като Божии пратеници? Стремим ли се да работим обединено? Следваме ли нашия велик Пример?

Братя съработници, всеки от нас сее семето в полетата на живота. Каквото е семето, такава ще бъде и жътвата. Ако сеем недоверие, завист, ревност, себелюбие лоши мисли и чувства, ще пожънем горчивина в собствените си души. Ако проявяваме любезност, любов, нежни мисли към чувствата на другите, ще получим в отплата същото. Учителят, който е строг, критичен, надменен и не обръща внимание на чувствата на другите, трябва да очаква същият дух да бъде проявен и към самия него. Който желае да запази собственото си достойнство и самоуважение, трябва да бъде внимателен да не наранява ненужно самоуважението на другите. Това правило трябва да бъде свято съблюдавано и към най-затъпелите, най-младите, най-грешащите ученици. Не знаете какво Бог възнамерява да извърши с онези, явно незаинтересувани младежи. В миналото Той е приемал личности не много по-обещаващи и по-привлекателни от тези младежи, за да извършат едно велико дело за Него. Неговият Дух, действащ върху сърцето, е съживявал всяка способност към енергично действие. Господ е виждал в тези груби, необработени камъни скъпоценен материал, който би устоял на изпитанието на бурята, огъня и натиска. Господ

не гледа, както човек гледа. Той съди не според външния вид, а изследва сърцето и съди праведно. Учителят трябва винаги да се държи като християнски благородник. Отношението му към неговите ученици трябва да е като на приятел и съветник. Ако всички учители, проповедници и обикновени членове биха култивирали в себе си дух на християнска учтивост, те биха намерили много по-лесен достъп до сърцата на хората; много повече хора биха били доведени до изследване и приемане на истината. Когато всеки учител забрави собственото си аз и почувства дълбок интерес към успеха и благополучието на своите ученици, осъзнавайки, че те са Божия собственост, и че той трябва да дава сметка за влиянието си над техните умове и характер, тогава ние ще имаме едно училище, където ангелите ще обичат да пребивават. Исус ще гледа с одобрение на делото на такива учители и ще изпрати Своята благодат в сърцата на учещите.

В колежа в Батъл Крик по-младите членове на Божието семейство трябва да бъдат обучавани според Божия план за растене и развитие. Нужно е да им се внуши идеята, че са създадени по образа на техния Господ и че Христос е образецът, Който трябва да следват. Нашите братя допускат твърде тесногърди и твърде принизени разсъждения. Не винаги Божественият план е пред погледа им, а гледат към светски образци. Гледайте нагоре, където Христос седи отдясно на Бога, след това работете, за да бъдат вашите ученици съобразени с този съвършен характер.

Ако понижите образеца, за да осигурите популярност и по-голям брой и това стане причина за радост, вие показвате голяма слепота. Ако броят беше доказателство за успех, Сатана би могъл да претендира за предимство, защото в този свят неговите последователи са мнозинство. Степента на моралната сила, която преобладава в колежа – това е белегът за неговото благополучие. Не броя, а добродетелта, интелигентността и благочестието на хората, съставляващи нашите църкви, трябва да бъдат източникът на радост и благодарност.

Без влиянието на божествената благодат образованието няма да даде някакво реално предимство; ученият става горд, празен и лицемерен. Но образованието, получено под облагородяващото, пречистващо влияние на Великия Учител – то ще въздигне човека на по-високо равнище на божествените морални стойности. То ще му даде възможност да овладее гордостта и страстите и да ходи смирено пред Бога, като зависи от Него за всяка способност, всяка възможност и всяка привилегия.

Говоря на работниците в нашия колеж: Вие трябва не само да изповядвате, че сте християни, но и да давате такъв пример,

изявявайки характера на Христос. Нека мъдростта от горе да владее в цялото училище. В един свят на морална тъмнина и поквара нека се види, че духът, който ви подбужда към действие идва от горе, а не от долу. Докато разчитате на собствената си сила и мъдрост, и най-добрите ви усилия ще постигнат много малко. Ако бивате подбуждани от любовта на Бога, като Неговият закон е вашата основа, тогава и работата ви ще бъде трайна. Докато сеното, дървото и сламата ще бъдат погълнати или изгорени, вашето дело ще устои на изпита. Младежите под вашата грижа сега, ще срещнете отново край великия бял престол. Ако позволите на необработения си нрав да господства над вас и по този начин да повлияе на тези младежи, ощетявайки тяхното вечно добро, в онзи ден ще срещнете скръбните резултати от вашето дело. Чрез познаване на Божествения закон и спазване на неговите предписания човеците могат да станат Божии синове. Чрез нарушаването на този закон, те стават служители на Сатана. От една страна могат да се издигнат до всяка висота на моралното превъзходство и от друга страна - да слязат до всяка дълбина на нечестието и деградацията. Работниците в нашите колежи трябва да проявяват усърдие и сериозност, пропорционални на стойността на наградата, която е залогът – душите на техните ученици, Божието одобрение, вечния закон и радостта на изкупените.

Като съработници на Христос, разполагащи с толкова благоприятни възможности за всаждане на Божието познание, нашите учители трябва да се трудят като вдъхновени от горе. Сърцата на младежите няма да закоравяват, нито идеите и мненията ще следват стереотипа, както при по-възрастните. Те могат да бъдат спечелени за Христос чрез вашето свято поведение, чрез вашето посвещение, чрез вашето ходене така, както Христос е ходил. Ще бъде много по-добре, ако тъпчете главите им с по-малко изучаване на различните науки и им осигурявате повече време за религиозни привилегии. Тук е скръбната грешка, която се прави.

Божията цел засъздаване на колежа е била загубена от погледа. Проповедниците на Евангелието са показвали такава липса на мъдрост от горе, че са вмъкнали светски елементи в колежа; присъединили са се към неприятелите на Бога и на истината, осигурявайки забавления за учениците. Както са подвели така младите, те са работили за Сатана. С тази работа, заедно с всичките резултати от нея, те трябва да се срещнат отново на подсъдимата скамейка пред Бога. Онези, които са следвали това поведение, показват, че не може да им се има доверие. След като злото дело е било извършено, те може да изповядат грешката си; но могат ли така леко да заличат влиянието, което са оказали? Дали на такива,

които са се проявили като неверни спрямо гласуваното им доверие, ще бъде изречено онова “браво”? Тези неверни хора не са градили върху Вечната Скала. Тяхната основа ще се окаже хлъзгащ се пясък. “Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога”.

Не могат да се сложат граници на нашето влияние. Едно безразсъдно действие може да причини гибел на много души. Поведението на всеки работник в колежа се отразява върху умовете на младежите и се възпроизвежда в други. Целта на учителя трябва да бъде да приготви всяка душа под негова грижа да стане благословение за света. Тази цел никога не трябва да се губи от погледа. Има хора, които изповядват, че работят за Христос, но от време на време отиват на страната на Сатана и вършат неговото дело. Може ли Спасителят да ги нарече добри и верни служители? Дали те са стражи, чиито тръби звучат с верния тон.

Всеки човек ще получи в съда според делата, които е правил в тялото, независимо дали те са добри или зли. Нашият Спасител ни заръчва: “Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение”. Ако срещнем трудности и в Христовата сила ги преодолеем; ако срещнем неприятели и в Христовата сила ги накарали да побягнат от нас; ако приемем отговорности и в Христовата сила се справим вярно с тях, ние печелим скъпоценен опит. Научаваме, както не бихме научили по никакъв друг начин, че нашият Спасител е помощ във време на нужда.

Голяма работа трябва да се извърши в нашия колеж – работа, която изисква сътрудничеството на всеки учител; и не е угодно на Бога един да обезкуражава друг. Но почти всички изглежда забравят, че Сатана е обвинител на братята, и се свързват с неприятеля в неговото дело. Докато изповядващите се за християни са склонни към спорове, Сатана поставя примките си за нозете на нищо не подозиращите деца и младежи. Хората с религиозен опит трябва да се стремят да защитят младите от неговите примки. Никога да не забравят, че сами някога са били заслепени от удоволствията на греха. Нуждаем се от Божията милост и дълготърпение всяка минута и колко неподходящо е за нас да сме нетърпеливи към грешките на неопитните младежи. След като Бог ги търпи, дръзваме ли ние, грешници като тях, да ги отхвърляме?

Винаги трябва да гледаме на младите като на изкупени с кръвта на Христос. Като такива те изискват нашата любов търпение и съчувствие. Ако следваме Исус, не можем да ограничим интереса и чувствата си само към нас самите и нашите семейства; не можем да отдаваме времето и вниманието си на временни неща и въпроси, а да забравяме вечните интереси на тези, които са около нас. Било ми е

показано, че именно в резултат на собственото ни себелюбие сега има стотици млади хора там, където един е бил сериозно зает с работа за спасението на неговите съчовещи. “Както аз ви възлюбих, така и вие се обичайте един друг” е заповедта на Исус.

Гледайте Неговото себеотрицание; наблюдавайте постъпките Му, продиктувани от обич, която Той ни е обдарил; и тогава се стремете да подражавате на Образеца.

Има много неща, които не са удобни на Бога в младите мъже и жени, учители в колежа. Погълнати сте от себе си и по този начин сте лишени от духовност, която би могла да доведе младите до святост и до небето. Мнозина са се връщали по домовете си още по-упорити в непокаянието си, поради липсата във вас на любов към Христос. Ходейки без Христовия дух, вие сте насърчавали нерелигиозността, лекотата и нелюбезността, сами сте се отдавали на тези злини. Вие просто не осъзнавате това си поведение. Колко души биват загубени, които всъщност биха могли да бъдат спасени.

Мнозина подхранват недобри чувства към брат ..... Обвиняват го в нелюбезност, грубост и строгост. Но точно някои от тези, които го осъждат, са не по-малко виновни. “Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък...” Брат ... невинаги е действал мъдро и е убеждавал с грубост в случаи, когато това не е било най-доброто. Не е приемал охотно съвети и не е желал да промени методите си на наставления и отношение към учениците си, както би трябвало да бъде. Но онези, които го осъждат за дефектите му, биха могли на сами да бъдат осъдени самите те. Всеки човек има своите особени недостатъци на характера. Един може да няма слабост, която вижда в брат си, а в същото време да има грешки, които са много по-тежки пред Бога.

Това безчувствено критикуване един към друг е изцяло сатанинско дело. Беше ми показано, че брат ... заслужава уважение за доброто, което е извършил. Отнасяйте се с него с нежност. Той се е трудил за трима. Нека хората, които така жадно следят грешките му, разкажат какво сами са направили в сравнение с него. Трудил се е, когато други са търсили почивка и удоволствие. Той е изтощен; Бог е отнел някои от тези допълнителни товари от него за известно време. Предстоят му толкова много неща, че не може да отделя от времето и вниманието си, за да признава заслугите на когото и да било.

Брат ... не трябва да позволява на заядливия си дух да се проявява и да го води към себеоправдание. Той е предизвикал случаи за недоволство. Господ му е представил това в свидетелство.

Учениците не трябва да бъдат насърчавани да намират грешки. Този дух на оплакване ще се засилва, ако се насърчава, и учениците ще се чувстват свободни да критикуват учителите, които не харесват, и

бързо ще се появи дух на недоволство и борба. Това трябва да бъде потушавано, докато изчезне напълно. Ще се поправи ли това зло? Ще отстранят ли учителите желанието си за върховенство? Ще се трудят ли в смирение, в любов и в хармония? Времето ще покаже.

ОБУЧЕНИЕ НА РОДИТЕЛИТЕ

Беше ми показано, че твърде много от родителите, изповядващи, че вярват в тържествената вест за това време, не са обучили децата си в Бога. Те не са ги обуздавали и са се дразнили от всеки, който се опита да ги обуздава. Не са обвързвали всекидневно децата си на Господния олтар чрез жива вяра. На мнозина от тези младежи е било позволявано да престъпват четвъртата заповед, търсейки свои удоволствия в Господния свят ден. Те не са чувствали угризения на съвестта си да ходят по улиците в събота за собствено забавление. Отиват, където желаят, и вършат, каквото желаят, а родителите им се страхуват да покажат неодобрение към поведението им и подражавайки на Илий, не смеят да заповядат на децата си.

Накрая тези младежи губят всякакво почитане на съботата и престават да изпитват удоволствие от религиозните събрания или от свещените и вечните неща. Ако тези родители бъдат леко укорени, те се защитават, като показват грешките на някои от църковните членове. Вместо да възпират първата проява на неща от този вид, родителите мислят точно като децата си; ако този или онзи бяха свършени, децата им щяха да бъдат прави. А те трябва да ги учат, че греховете на другите не са извинение за тях. Христос е единственият истински образец. Грешките на мнозинството не са извинение за един-единствен грях в тях, нито пък намаляват и най-малко тяхната вина. Бог им е дал един образец свършен, благороден, възвишен. Те трябва да отговарят на него независимо от поведението на другите. Но много родители изглежда губят разум и преценка в любовта си към децата и чрез тези отдадени на удоволствия себелюбиви и неуправляеми младежи Сатана работи ефективно, за да погуби родителите. Беше ми обърнато внимание на Божия гняв, който дойде над неверните и непослушните в древния Израел. Тяхното задължение да наставляват децата си им бе изложено ясно. То е също толкова обвързващо и за вярващите родители в това поколение. “Слушай, народе мой, поучението ми;

приклони ушите си към думите на устата ми. Ще отворя устата Си в притча; ще произнесе гатанки от древността. Това, което чухме и научихме, и нашите бащи ни разказаха, няма да го скрием от синовете им в бъдещото поколение, а ще повествуваме хвалите на Господа, Неговата сила и чудесните дела, които извърши”.

Деца са онова, което родителите направят от тях чрез наставления, за служене на Бога идва и тяхната изключителна вяроност. Деца още от рано трябва да бъдат поучени в светостта на религиозните задължения. Това е най-важната част на тяхното възпитание. Нашето задължение към Бога трябва да бъде изпълнено преди всяко друго. Стриктното съблюдаване на Божия закон по принцип трябва да бъде проповядвано и налагано. “...защото Той постави свидетелство в Яков и положи закона в Израел, за които заповяда на бащите ни да ги възвестяват на децата си; за да ги знае бъдещото поколение, да, децата, които щяха да се родят – които на свой ред да ги разказват на своите си деца. За да поставят надеждата си на Бога и да не забравят делата на Бога, а да пазят Неговите заповеди, и да не станат като бащите си - упорито и непокорно поколение; поколение, което не утвърди сърцето си и чийто дух не беше непоколебим за Бога”.

Тук се вижда голямата отговорност, възложена на родителите. Деца, на които се позволява да станат мъже и жени с недисциплинирана воля и неконтролирани страсти, общо взето в живота след това ще имат поведение, което Бог осъжда. Те са жадни за лекомислени наслади и нерелигиозни приятели. Било им е позволявано да пренебрегват религиозните задължения и да се отдават на наклонностите на плътското сърце и като последица Сатана контролира умовете и принципите им. Във ... родителите са му дали достатъчно място да работи по този начин. Повечето от отстъпилите от Бога на това място са стигнали до това положение поради небрежността на родителите си в съзнателен религиозен живот. Състоянието на тези деца е за оплакване. Те изповядват, че са християни, но родителите им не са поели товара да ги научат как да бъдат християни – как да отчитат милостите на Бога, как да Го хвалят, как да дават пример в живота си, че живеят живота на Христос.

Когато децата тръгнат на училище и започнат да се срещат с други ученици, онези, които наистина са се опитвали да бъдат християни, се срамуват да се държат според вярата си в присъствието на деца, които гледат леко на християнските добродетели. Те се срамуват да изглеждат единствени и въздържат склонностите си; и така те отхвърлят оръжието си точно във времето, когато им е най-нужно, когато силите на тъмнината работят чрез тези нерелигиозни другари да ги отвлекат от Христос. Те тръгват по път, който е пълен с

опасности без закрилата и подкрепата на религиозния принцип, защото мислят, че ще бъде трудно или неприятно да отидат с религията си в класната стая, на игрището или при приятелите си. Така оголват душата си за примките на Сатана. Къде са стражите на тези души? Кои са тези, които са се хванали твърдо с едната ръка за Божия престол, а с другата събират такива младежи, за да ги привлекат при Христос? Точно тук тези деца имат нужда да опознаят силата на религията, имат нужда да бъдат задържани с твърда ръка.

Много хора, които толкова дълго са отхвърляли Божественото ръководство и закрила, се втурват по пътя на лекомислието и себелюбивите удоволствия, нещо повече – хвърлят се да извършват долни постъпки и осквернения на тялото. Като последица умовете им се покваряват, а религията им става безвкусна. Някои са отишли твърде далече в този път надолу и така сериозно са следвали содомските пътеки, че днес са изправени почти пред проклятие и гласът на укора и предупрежденията е загубен за тях. Те никога няма да бъдат изкупени и родителите са виновни за тяхната гибел. Долните наставления, заради които са направили такава огромна жертва – здраве, душевен мир и вечен живот – в края се оказват горчиви.

Родители, заради Христос, не правете такава груба грешка по отношение на най-важната работа – оформяне характера на децата ви за това време и за вечността. Една ваша грешка в занемаряване на верните наставления или в отдаване на немъдра любов, която заслепява очите ви по отношение на дефектите и ви пречи да ги обуздавате по правилен начин, ще се окаже за тяхна гибел. Вашето поведение може да даде погрешна насока на цялото им бъдещо развитие. Вие решавате вместо тях какви ще бъдат те и какво ще направят за Христос, за хората и за собствените си души.

Отнасяйте се честно и вярно с децата си. Работете смело и търпеливо. Не се страхувайте от носене на кръст, не щадете времето, нито труд, нито товар или страдание. Бъдещето на децата ви ще свидетелства за характера на работата ви. Вашата вяроност към Христос по-късно може да се изрази по най-добрия начин в един хармоничен характер на децата ви. Те са Христова собственост, купени с Неговата кръв. Ако имат влияние, заставайки изцяло на страната на Христос, те са Негови съработници, които помагат на другите да намерят пътя на живота. Ако занемарите дадената ви от Бога работа, вашето немъдро недисциплиниране ги поставя в класата, която отхвърля Христос или разпръсква, действа против Христос и укрепва царството на мрака.

Говоря за неща, които зная; свидетелствам ви за неща, които съм видяла, като казвам, че има сред нашите младежи, сред образованите, изповядващи се за християни родители печални престъпления в очите на Бога, които са толкова разпространени, че съставляват едно от знаменията за последните дни. Злите склонности са толкова много, че изискват решително разобличаване и укор. Грехът тук се състои в лекотата или презрението, с които тези хора гледат на предишните си клетви за посвещение на Бога. Когато е имало религиозен интерес, Светият Дух е бил над тях и те са застанали напълно под опръсканото с кръв знаме на княз Емануил. Но родителите са били толкова далеч от Бога, били са толкова изпълнени със съмнение и недоволство по отношение на собствената си религиозна опитност, че са се оказали напълно негодни да им дадат нужните наставления. Тези младежи в своята неопитност са се нуждаели от твърда и мъдра ръка, която да им посочи правия път и да ги предпази със съвети и обуздаване от погрешния път.

Трябва да се покаже религиозен живот в пълен контраст с изпълнения със стремеж към удоволствия светски живот. Този, който иска да бъде Христов ученик, трябва да вземе кръста и да го носи след Исус. Нашият Спасител живя не за да угоди на Себе Си; това не бива да правим и ние. Високите духовни постижения изискват посвещение на Бога. Но такива наставления не са били давани на младежите, защото са били в противоречие с живота на родителите. И децата са били оставени да получат познания за християнския живот както могат. Когато те бъдат изкушени да търсят светско общество и да се втурнат към светски забавления, обичащите родители, свикнали да им угаждат, заемат позиция – ако изобщо са казали или направили нещо за нея – толкова неопределена и нерешителна, че децата сами определят, че поведението, което желаят да следват, е в съгласие с християнския живот и характер. След като тръгнат по този път, обикновено продължават по него, докато светският елемент започне напълно да преобладава и те започнат да се присмиват на предишните си убеждения. Презират моментите, когато са проявявали простота, когато сърцата им са били нежни и намират извинение в избягването на свещените изисквания на църквата и на разпнатия Изкупител. Такива хора никога не могат да станат онова, което биха могли да бъдат, ако убежденията на съвестта им не бяха задушавани и ако святите нежни чувства не бяха притъпени святите нежни чувства. И ако в по-късни години станат Христови последователи, те ще носят белезите, които непочитането към свещените неща са издълбали в душите им.

Родителите не виждат тези неща. Те не предвиждат резултатите от своето поведение. Не чувстват, че децата им се нуждаят от най-нежното възпитание, от най-внимателната дисциплина в живот, отдаден на Бога. Тези деца не гледат на себе си като на Христова собственост в един специален смисъл, като на изкупени с Неговата кръв, като трофеи на Неговата благодат и като умели инструменти в Божията ръка, използвани за изграждане на Неговото царство. Сатана винаги се стреми да изтръгне тези младежи от ръцете на Христос, а родителите не схващат, че големият противник забива своите пъклени знамена близо до тях. Те са толкова заслепени, че го мислят за знаме на Христос.

Посредством амбиции или мързел, скептицизъм или себеугаждане Сатана омайва и отклонява младежите от тесния път на светостта, определен за изкупените от Господа. Те общо взето не напускат този път изведнъж. Биват спечелвани и откъснати от него на степени. След като предприемат една погрешна стъпка, губят свидетелството на Духа за приемането им от Бога. По този начин изпадат в състояние на обезкуражение и неверие. Започват да мразят религиозните служби, защото съвестта им ги осъжда. Изпаднали са в примката на Сатана, те имат само един-единствен начин да избягат - да се върнат обратно и с душевно смирение да изповядат и да оставят полусърдечното си следване на Христос. Нека подновят първоначалната си опитност, на която са гледали толкова леко, нека започнат да подхранват отново всеки Божествен стремеж и онези святи емоции, които само Божият Дух може да поднови, да царуват в душите им. Вярата в Христовата сила ще им придаде сила да издържат и светлина, която да ги ръководи.

Това, което родителите християни трябва да бъдат готови да дадат на децата си, е практически наставления по отношение на религиозното преживяване. Бог го изисква от вас и вие ще пренебрегнете дълга си, ако не го изпълните. Наставлявайте децата си в съгласие с избраните от Бога методи на дисциплиниране и условията за успех в християнския живот. Учете ги, че не могат да служат на Бога и в същото време умовете им да са погълнати прекалено много от нещата на този живот; но не ги оставяйте да подхранват мисълта, че няма нужда да се трудят или че може да прекарват свободното си време в безделие. Божето слово е ясно по този въпрос. Исус, величието на небето, е оставил пример за младите. Той се е трудил в работилницата в Назарет за ежедневния си хляб. Бил е покорен на родителите си и не се е стремил сам да контролира сам собственото си време, нито пък да следва собствената си воля. Чрез лек живот и себеугаждане младият човек никога няма да може да постигне истинско превъзходство като човек

или като християнин. Бог не ни обещава лекота, почит или богатство като награда за това, че Му служим; но ни уверява, че всички нужни благословения ще бъдат наши, “заедно с преследвания”, а в идеция свят - “вечен живот”. Той няма да приеме нищо по-малко от пълно посвещение в служене на Него. Това е урокът, който всеки от нас трябва да научи.

Тези, които изучават Библията, които се съветват с Бога и разчитат на Христос, ще бъдат в състояние да действат мъдро във всяко време и при всички обстоятелства. Добрите принципи ще бъдат илюстрирани в действията на живота им. Само нека истината за това време бъде сърдечно приета и нека стане основа на характера, и тя ще произведе твърдост на целите, която чара на удоволствията, капризите на обичая, горделивото презрение на обичта към света и вика на себеугаждащото сърце са безсилни да повлияят. Съвестта трябва да бъде най-напред осветлена, волята да бъде доведена в покорство. Любовта към истината и правдата да царуват в душата и тогава ще се появи характер, който небето може да одобри.

Имаме забележителни илюстрации за поддържане на твърдите религиозни принципи. Даже и страхът от смъртта не можа да накара умирация Давид да пие от водата на Витлеем, придобита от храбрите мъже, рискували живота си. Зеещата бърлога на лъвовете не можа да откъсне Давид от неговите всекидневни молитви, нито горещата, огнена пещ можа да накара Седрах и неговите другари да паднат пред идола, който Навуходоносор бе поставил. Младите хора с твърди принципи ще избягват удоволствията, ще побеждават болката и ще предпочетат храбро да стоят в бърлогата на лъвовете и в горещата огнена пещ, отколкото да бъдат неверни пред Бога. Забележете характера на Йосиф. Неговата вярност бе изпитана жестоко, но триумфът му бе пълен. Във всяка точка този благороден млад човек издържа проверката. Същият възвишен твърд принцип се появяваше при всяко изпитание. Господ беше с него и Неговото слово бе закон.

Такъв твърд и неопетнен принцип блести ярко, сравнен със слабостта и недостатъчността на младежите от този век. С малки изключения те са колебливи, податливи на всяка промяна на обстоятелствата и обкръжаващата ги среда, едно нещо днес – друго утре. Нека само се появят привлекателността на удоволствията или себелюбивото задоволяване на страстите, и съвестта ще бъде жертвана, за да спечелят страстите. Можеш ли да се довериш на такива личности? Никога! При липсата на изкушения такъв човек може да се държи толкова прилично, че вашите съмнения и подозрения да изглеждат несправедливи; но има ли случай, този човек ще предаде вашето доверие. Сърцето му е нестабилно. Точно

по времето, когато са най-необходими твърдост и принципност, ще откриете че той отстъпва и ако не стане като Юда, то е защото му липсва подходящ случай за това.

Родители, първата ви грижа трябва да бъде да се покорите на призива на дълга и да навлезете със сърце и душа в делото, което Бог ви е дал да извършите. Ако не успеете във всичко друго, то тук бъдете цялостни и ефективни. Ако децата ви излязат от дома научени на чистота и добродетел, ако заемат най-малкото и най-ниското място във великия Божи план за доброто на света, животът ви никога няма да бъде неуспех и никога няма да гледате на него с угризения.

Идеята да отстъпваме пред поведението на вироглави деца е грешка. В самото начало на своето дело Есей бе подигран и осмян от младежите във Ветил. Той беше много мек човек, но Божият Дух го накара да прокълне онези, които го ругаха. Те бяха чули за Илиевото възнесение и бяха направили от това тържествено събитие предмет за шеги. Елисей показа, че неговото свято призвание не трябва да се счита за маловажно нещо, нито от стари, нито от млади. Когато му казаха да се възнесе, както Илия бе сторил това преди него, той ги прокле в името на Господ. Ужасната съдба, която дойде над тях, бе от Бога. След това Елисей нямаше повече трудности в своята мисия. В продължение на 40 години той преминаваше през портите на Ветил, влизаше и излизаше от град в град, минавайки край тълпи от най-лоши и груби безделни, разпуснати младежи, но нито един не посмя някога да му се присмее или да гледа леко на неговите качества като пророк на Всевишния. Този единствен случай на ужасна строгост в началото на неговата кариера бе достатъчен, за да внуши респект към него през целия му живот. Ако той бе позволил този присмех да остане незабелязан, сигурно щеше да бъде осмиван, руган и даже убит от тълпата, и неговата мисия да наставлява и спаси нацията, която се намираще в такава голяма опасност, щеше да се провали.

Даже и добротата трябва да има своите граници. Авторитетът трябва да се поддържа чрез твърда строгост, иначе ще бъде приет от мнозина с подигравка и презрение. Така наречената нежност, увещаване и ласкаене, които родители и настойници прилагат към младите, е най-голямото зло, което могат да им нанесат. Твърдост, решителност, положителни изисквания – това са най-важните неща във всяко семейство. Родители, поемете занемарените от вас отговорности; възпитавайте децата си според Божия план, като им показват “превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина”.

ВАЖНО СВИДЕТЕЛСТВО

Хийлдзбърг, Калифорния, 28.03.1882 г.

Скъпи братко ....., получих писмото ти навреме. Макар че се зарадвах на вестта от теб, когато прочетох съдържанието му, се натъжих. Бях получила подобни писма от сестра ..... и от брат ....., но нямах никаква връзка с брат ..... или с някой от тези, които го поддържат. От писмото ти научих за поведението, което си възприел срещу брат .....

Не съм изненадана, че в Батъл Крик съществува такова състояние на нещата, но ме боли да откроя, че ти, толкова много ценен от мене брат, участваш на погрешната страна заедно с онези, които зная, че не са водени от Бога. Някои от тях са искрени, но са измамени. Те са получили впечатления от друг източник, а не от Божия Дух.

Много съм внимавала да не изразявам мнението си по важните въпроси на отделни личности, защото често пъти се извлича неправилна полза и от най-доверителното, което казвам. Отделни личности са взимали моите бележки по различни въпрос, след което са ги изкривявали и представяли погрешно и така са правили думите ми да изразяват идеи или мнения напълно различни от казаното. Но за това те ще отговарят на подсъдимата скамейка пред Бога.

За сегашните ти трудности реших да замълча; мислех, че ще е най-добре нещата да се развият и готовите да укоряват съпруга ми да видят, че в сърцата им има дух на роптание и този дух е все още активен сега, когато човекът, от когото се оплакват, тихо спи в гроба.

Знаех, че трябва да дойде криза. Бог е дал на тези хора ясни и точни свидетелства, които да предотвратят това състояние на нещата. Ако те се бяха покорили на гласа на Светия Дух, Който ги предупреждава, съветва и умолява, сега щяха да се радват на единство и мир. Но на тези свидетелства не е било обърнато внимание от хората, изповядващи, че вярват в тях, и резултатът е отделяне от Бога и оттегляне на неговото благословение.

За да реализира спасението за хората, Бог употребява различни средства. Той им говори чрез Словото и чрез Своите проповедници, и чрез Светия Си Дух изпраща вести на предупреждение, укор и наставление. Тези средства са предназначени да просветлят

разбиранията на хората, да им разкрият техните задължения и греховете им, а също и благословенията, които те могат да получат; да събудят в тях чувство на духовна нужда, за да могат да отидат при Христос и да намерят в Него благодатта, от която се нуждаят. Но мнозина избират да следват собствения си път вместо Божия. Те не са примирени с Бога, нито могат да бъдат, докато собственото аз не бъде разпънато и Христос не заживее в сърцето чрез вяра.

Чрез действията си всеки човек или отблъсква Христос, от себе си, като отказва да приеме Духа Му и да следва Неговия пример, или се свързва с Христос чрез отричане на собственото аз чрез вяра и послушание. Всеки един от нас трябва сам за себе си да избере Христос, защото първо Той е избрал нас. Хората, естествено враждуващи с Него, трябва да изградят единство с Христос. Гордото сърце трябва да влезе в пълна зависимост от Христос. Това става вътре в сърцето и мнозина, които изповядват, че са последователи на Христос, не знаят нищо за Него. Приемат формално Спасителя, но не като единствено правило в сърцата си.

Някои чувстват нуждата си от изкупление и като признават тази нужда и желанието да променят сърцето си, започват да се борят. За да се отрекат от собствената си воля, може би по отношение на избраните от тях обекти на внимание и цел, се изискват усилия, които мнозина се колебаят да положат и се дръпват назад. Но тази битка трябва да се води от всяко сърце, което е наистина обърнато във вярата. Необходимо е да воюваме срещу изкушенията отвътре и отвън. Необходимо е да спечелим победа над собственото аз, да разпънем чувствата и страстите; и тогава започва единството на душата с Христос. Както сухата и явно безжизнена клонка бива присадена на живото дърво, така можем и ние да станем живи клонки на Истинската Лоза. И плодът, който бе роден от Христос, ще бъде роден от всички Негови последователи. След като се формира, тази връзка може да се запази единствено чрез постоянни, сериозни, мъчителни усилия. Христос прилага силата си, за да съхрани и запази тази свещена връзка и зависимият, безпомощен грешник трябва да извърши своя дял с неуморна енергия, иначе Сатана чрез жестоката си и лукава сила ще го отдели от Христос.

Всеки християнин да бъде постоянно на стража, или да бъде постоанно на стража, като наблюдава всеки вход на душата, откъдето Сатана би могъл да намери достъп. Нека да се моли за божествена помощ и в същото време да се съпротивява решително на всяка склонност към грях. Чрез кураж, чрез вяра, чрез последователен труд, той може да победи. Но нека помни, че за да спечели победата, Христос трябва да бъде в него и той в Христос.

Връзката на вяращите с Христос ще ги доведе като естествена последица до връзка един с друг, което е най-трайното нещо на земята. Ние сме едно с Христос, както Христос е едно с Отца. Християните са клонки и клонки единствено на Живата Лоза. Една не може да даде назаем на друга способността си да се държи на лозата; нашият живот трябва да идва от лозата родител. Само чрез лична връзка с Христос, чрез общуване с Него всеки ден и всеки час можем да принасяме плодовете на Светия Дух.

В църквата в Батъл Крик се е появил дух, който няма дял с Христос. Това не е ревност за истината, нито любов към изпълнение на Божията воля, така както е разкрита в Неговото Слово, а един себеправдаващ се дух. Той ви кара да издигате собственото аз над Христос и да гледате на своите мнения и идеи като на по-важни от връзката с Христос и връзката един с друг. Във вас съществува скръбна липса на братска любов. Вие сте една отстъпила църква. Да се познава истината, да се твърди, че съществува връзка с Христос, а в същото време да не се принасят плодове, нито да се живее в постоянна вяра – това обременява сърцето и го води към непослушание и самоувереност. Растежът ни в благодат, нашата радост, ползност – всичко зависи от връзката ни с Христос и от степента на вярата ни в Него. Ето източникът на нашата сила в този свят.

Мнозина търсят почит един от друг. Но какво е почитта или одобрението на човек за онзи, който счита себе си за Божи син, за сънаследник на Христос? Какво са удоволствията на този свят за този, който всеки ден е участник в Христовата любов, която превъзхожда всяко знание? Какво са презрението и опозицията на човеци за онзи, когото Бог приема чрез Исус Христос? Себелюбието не може повече да живее във вяращо в Христос сърце, така както светлината и тъмнината не могат да съществуват заедно. Духовната студенина, леността, гордостта и страхът не позволяват на вярата да съществува в живота. Може ли хора, които са тясно свързани с Христос, както клонката с лозата, да говорят за друго и помежду си освен освен за Него.

В Христос ли сте? Не сте, ако не признаете, че сте грешащи, безпомощни, осъдени грешници. Не сте, ако възвишавате и прославяте личното аз. Ако съществува във вас някакво добро, то трябва да се припише напълно на милостта на един състрадателен Спасител. Вашето раждане, вашата репутация, богатство, таланти, вашите добродетели, благочестие, филантропия или каквото и да било друго във вас или свързано с вас няма да оформят никаква връзка на единство между вашата душа и Христос. Връзката ви с църквата, начинът, по който братята гледат на вас, няма никакво

значение, ако вие не вярвате в Христос. Не е достатъчно да вярвате *за* Него; трябва да вярвате *в* Него. Трябва да разчитате напълно на Неговата спасяваща благодат.

Мнозина в Батъл Крик живеят без молитва, без мисли за Христос и без да Го възвишават пред другите около тях. Не намирате думи на възхвала на Христос; нямате дела, които Го почитат; мнозина от вас са напълно чужди на Христос, като че ли никога не са чували името Му. Нямате Христовия мир, защото нямате истинска основа за мир. Нямате общение с Бога, защото не сте свързани с Христос. Нашият Спасител казва: “Никой не идва при Отца освен чрез Мен”. Вие не сте полезни в Христовото дело. “Ако не пребъдвате в Мен – казва Исус, - не можете да направите нищо” – нищо в Божиите очи, нищо, което Христос ще приеме от вашите ръце. Без Христос нямате нищо освен една лъжлива надежда; защото сам Той заявява: “Ако някой не пребъдва в Мен, той бива изхвърлен като пръчка и изсъхва; и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят”.

Напредъкът в християнската опитност се характеризира с все по-нарастващо смирение следствие увеличаващото се познание. Всеки, който е свързан с Христос, ще се отдели от всяко нечестие. Казвам ви със страх в Бога, беше ми показано, че много от вас ще загубят вечния живот, защото градите надеждите си за небето на фалшива основа. Бог ви е оставил сами на себе си, “за да те смири и да те изпита, за да узнае какво има в сърцето ти”. Занемарили сте изучаването на Писанията. Презирате и отхвърляте свидетелствата, защото укоряват любимите ви грехове и смуцават самодоволството ви. Когато Христос бъде приет в сърцето, Неговото подобие ще бъде разкрито в живота. Смирение ще царува там, където някога е преобладавала гордост. Покорство, кротост и търпение ще сменят грубите черти на естественото, извратено, буйно, предразположение. Любовта към Исус ще се прояви в любов към Неговите хора. Това не е нещо, което се показва от време на време или когато има удобен момент, но постоянно, спокойно, дълбоко и силно. Животът на християнина ще бъде освободен от всяка претенциозност, афекти, изкуственост и фалш. Християнинът е сериозен, искрен, верен, възвишен. Христос говори във всяка негова дума. Вижда се във всяко дело. Животът излъчва светлината на обитаващия отвътре Спасител. В разговор с Бог и в святи размишления върху небесните неща душата се приготвя за небето и се труди, за да събере и други души в кошарата на Христос. Нашият Спасител може и желае да извърши за нас много повече, отколкото ние искаме или дори мислим.

Църквата в Батъл Крик се нуждае от непретенциозен дух, смаляващ собственото аз. Показано ми беше, че мнозина подхранват несвято

желание за върховенство. Мнозина обичат да бъдат ласкани и следят ревностно за всяко пренебрегване или незачитане. Съществува твърд дух на непощение. Съществуват завист, борба, съперничество.

Няма нещо по-важно при общуването с Бога от най-дълбокото смирение. “Защото така казва Всевишният и Превъзвишеният...: Аз обитавам... с онзи, който е със съкрушен и смирен дух...” Докато жадно се стремите да бъдете първи, помнете, че ще бъдете последни в Божиите очи, ако не успеете да изградите или да се изпълните с кротост и смирение. Поради гордостта на сърцето мнозина ще пропаднат точно там, където биха могли да имат успех. “...смирението предшества славата”. “По-добър е търпеливият, отколкото високомерният.” “Когато Ефрем говореше с трепет, той се издигна в Израел; а когато съгреши чрез Ваал, тогава умря”. “Мнозина са поканени, а малцина са избрани”. Мнозина чуват милостивата покана и биват изпитвани; но малцина са запечатани с печата на живия Бог. Малцина ще се смирят себе си като малки деца, за да могат да влязат в небесното царство.

Малко хора приемат христовата благодат със самоунижение, с дълбокото и постоянно чувство за тяхното недостойнство. Те не могат да понесат проявите на Божията сила, защото този свят ги насърчава към самоувереност, гордост и завист. Ето защо Господ може да направи толкова малко за нас сега. Бог иска всеки един от вас лично да се стреми към съвършенството на любовта и смирението в собственото си сърце. Направете ваша първа грижа култивирането на онези превъзходства на характера, които ще ви направят годни за обществото на чистите и святите.

Всички вие се нуждаете от обръщащата сила на Бога. Трябва да Го търсите сами за себе си. В името на вашите души – не занемарявайте повече тази работа. Всичките ви трудности произтичат от вашето отделяне от Бога. Разделенията и несъгласията са плодовете на един нехристиянски характер.

Мислех да мълча и да ви оставя, докато видите и се отвратите от греховността на поведението си; но отстъплението от Бога закоравява сърцето и заслепява ума и истинското състояние се осъзнава все по-слабо и по-слабо, докато накрая Божията благодат се оттегли, както се оттегли от еврейската нация.

Искам позицията ми да бъде разбрана ясно. Не съчувствам на поведението към брат ..... Неприятелят на душите е насърчавал чувства на омраза в сърцата на мнозина. Грешките на брата са били разпространявани от човек на човек, като значението им е био увеличавано постоянно, докато бързи клюкарски езици са добавяли още гориво към огъня. Родители, които никога не са чувствали

загрижеността, която трябва да изпитват към душите на децата си, и които никога не са ги възпирали и наставлявали по подходящ начин, точно те обидени се противопоставят, когато децата им бъдат ограничавани, укорявани или поправяни в училище. Някои от тези деца са безчестие за църквата и позор за името адвентист.

Самите родители са презирали укорите към тях, презирали са укорите към техните деца и не са внимавали да укриват това от тях. Грехът на родителите е започнал с тяхното неправилно управление на дома. Душите на някои от тези деца ще бъдат загубени защото не са получили наставление от Божието слово и не са станали християни в дома. Вместо да съчувстват на децата си в едно перверзно поведение, родителите сами би трябвало да ги упрекнат и да се обявят в подкрепа на верния учител. Самите тези родители не са свързани с Христос и това е причината за тяхната ужасна небрежност към задълженията им. Това, което са посели, това ще пожънат. Ще пожънат една сигурна жетва.

В училището брат ..... не само е бил натоварен с погрешното поведение на децата, но и с необмисленото решение на родителите, които създават и поддържат омраза към ограниченията. Прекалената работа, непрестанните грижи без никаква помощ от дома, но по-скоро съществуването на едно постоянно раздражение, са го карали понякога да губи самоконтрол и да действа неразумно. Някои са се възползвали от това и грешки със съвсем незначителни последици са били правени да изглеждат като тежки грехове.

Групата на изповядващите се за пазители на съботата, които се опитват да образуват връзка между Христос и Велиал, които са се хванали с едната ръка за истината, а с другата - за света, са обкръжили децата и са затъмнили църквата с атмосфера напълно чужда на религията и духа на Христос. Те не са посмели да се противопоставят открито на изискванията на истината. Не са посмели да застанат дръзко и да кажат, че не вярват в свидетелствата. Но макар да вярват формално и в двете, всъщност те не са послушни на нито едно от тях. Чрез своя начин на действие отричат и двете. Желят Господ да изпълни за тях Своите обещания; но отказват да се съобразят с условията, върху които са основани тези обещания. Те не искат да изоставят всяко съперничество заради Христос. Под влияние на проповядваното Слово има частично потискане на светския дух, но не е направена никаква радикална промяна на чувствата. Светските желания, похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота са спечелили победата в края на краищата. Цялата тази група изповядват, че са християни. Имената им са в църковните книги. Живеят за известно време

външно религиозен живот, а след това сърцата им отстъпват, твърде често окончателно, пред преобладаващото влияние на света.

Каквито и да са грешките на брат ..... вашето поведение е неоправдано и нехристиянско. Връщате се назад в живота на брата, за да се взирате в изминалите години и да търсите всичко неблагоприятно, всяка сянка на зло, и сте го направили престъпник на Словото. Впрегнали сте всичките си сили, за да продължавате да бъдете обвинители. Помнете, Господ ще се отнесе по същия начин с всеки един от вас. "...с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва". Тези, които участват в този срамен процес, ще се срещнат отново със собственото си дело. Как, мислите, влияе вашето поведение върху учениците, които са проявявали непоносимост към ограниченията. Как това ще повлияе на характера и на историята на живота им?

Какво говорят свидетелствата за това? Даже една погрешна черта на характера, едно поддържано греховно желание ще неутрализира в края на краищата цялата сила на евангелието. Преобладаването на едно-единствено греховно желание показва самоизмамата на душата. Отдаването на такова желание засилва отклоняването ѝ от Бога. Трудностите от изпълнението на задълженията и удоволствията на греха – това са връзките, с които Сатана впримчва хората. Тези, които по-скоро биха умрели, отколкото да извършат едно погрешно действие, са единствените, които ще бъдат намерени верни.

Едно дете може да получава здрави религиозни наставления; на ако родителите, учителите или настойниците позволят неговия характер да се опетни от един-единствен погрешен навик, ако не бъде победен, този навик ще стане преобладаваща сила в неговия живот и детето ще бъде загубено.

Свидетелството, дадено ви чрез Божия Дух, е: не залагайте на страната на неприятеля. Унищожете тръните, иначе те ще ви унищожат. Разорете неразораната почва на сърцето. Нека оранта бъде дълбока и цялостна. Нека палешникът на истина изтръгне плевелите и тръните.

Христос каза на разгневените обвиняващи Го фарисеи: "Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък по нея". Безгрешни ли са тези, които са готови да обвиняват и осъждат брат .....? Дали ако характерите и животът им бъдат изследвани така подробно и публично, както те са направили с живота на брат ....., някои от тях няма да излязат много по-лоши от това, което са се опитали да представят у брата?

Не смея да мълча повече. Говоря на вас и на църквата в Батъл Крик. Направили сте голяма грешка. Отнесли сте се несправедливо с този,

на когото вие и децата ви дължите благодарност, която не съзнавате. Отговорни сте за влиянието си върху колежа. Настъпил е мир, защото учениците са се наложили. При друга криза те ще бъдат също така решителни и упорити, както в този случай; и ако намерят такъв способен адвокат, какъвто са намерили в лицето на брат ....., те могат отново да постигнат целта си. Господ е говорил на учителите и студентите, както и на църковните членове, но вие сте отхвърлили словата Му. Мислили сте си, че е най-добре да следвате собственото си поведение, независимо от последиците.

Бог ни е дал като народ предупреждения, укори и предпазни мерки наляво и надясно, за да ни изведе от обичаите и политиката на света. Той изисква от нас да бъдем особени във вярата и характера си, да отговаряме на един образец, който стои много по-напред и по-нависоко от този на светските хора. Брат ..... дойде сред вас, без да познава начините, по които Бог ни третира. Като нов във вярата на него му предстоеше да научи почти всичко. Но вие без колебание се присъединихте към неговата оценка. Одобрихте неговия дух и начин на поведение, които нямат нищо общо с Христос.

Насърчихте учениците в духа на критикарството, който Божият Дух се стреми да потуши. Накарахте ги да предадат доверието. Има не малко млади хора сред нас, които се чувстват задължени да предадат най-ценните черти от характера си на познанието и принципите, получени от брат ..... Мнозина дължат много от тяхната полезност именно на неговото обучение не само в “Съботното училище”, но и в различните други клонове в делото. И въпреки това вашето влияние е подтиквало към неблагодарност и е карало студентите да презират именно нещата, на които е трябвало да се радват.

Тези, които нямат особените черти на характера, на които други са подвластни, може да се ласкаят, че са по-добри от тях. Но поставете ги в пещта на изпитанията и те не издържали, както този, когото укоряват и несправедливо осъждат. Колко малко познаваме сърдечната болка на другия. Колко малко разбираме обстоятелствата, заобикалящи другия. От тук идва и трудността да се даде мъдър съвет. Това, което ни изглежда подходящо, може всъщност съвсем да не е.

Брат ..... се е стремил сериозно да придобие познания. Той се е стремил да запечата в умовете на студентите отговорност към повереното им време, таланти, възможности. Невъзможно е човек да е натоварен с толкова много грижи и да носи такива тежки отговорности без да прояви понякога прибързаност, умора или нервност. Онези, които отказват да поемат товари, които да напрегнат силата им до крайност, не знаят нищо за натиска върху онези, които трябва да носят такива огромни товари.

Има хора в колежа, които търсят само онова, което е било неуспешно или неприятно в познанството им с брат .... Тези хора нямат онзи благороден дух, подобен на духа на Христос, който не мисли зло. Те са се възползвали, доколкото могат, от всяка необмислена дума или действие и са ги напомняли, когато завист, гордост и ревност са действали в нехристиянски сърца.

Един писател е казал: “Паметта на завистта не представлява нищо друго освен редица от кукички, на които висят недоволството и недоброжелателството”. Много хора в този свят считат за доказано превъзходство говоренето - да говорят за неща и личности, “които не могат да понасят”; вместо да говорят за неща и личности, към които са привързани. Но не така е правил великият апостол. Той увещава братята: “...всичко, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо за похвално – това зачитайте”.

Завистта свидетелства не само за извратеност на характера, но и за безхарактерност, която разстройва всички способности. Началото ѝ се корени в Сатана. Той пожела първенство в небето и тъй като не можеше да притежава цялата власт и слава, които искаше, се разбунтува против Божието управление. Завидя на нашите първи родители и ги изкуши да съгрешат. Така погуби тях и целия човешки род.

Завистливият човек затваря очите си пред добрите качества и благородните дела на другите. Той винаги е готов да подцени и да изтълкува изкривено хубавото. Хората често изповядват и изоставят други слабости, но малко може да се очаква от завистливия човек. Да завиждаш на някого, означава, че признаваш неговото превъзходство над себе си, а гордостта не позволява отстъпки. Ако се направи опит завистливият човек да бъде убеден да види греха си, той се настройва още по-зле срещу обекта на своята завист и твърде често остава неизлекуван. Пръска отрова, където отива, разделя приятели и създава омраза и бунт против Бога и човека. Стреми се да накара другите да го смятат за най-велик, но не като полага героични, себеотрицателни усилия сам да постигне превъзходството, а като бездейства и омаловажава достойнството на другите, които са положили тези усилия.

В сърцата на някои хора в църквата, както и в колежа се поддържа завист. Господ не благоволи във вашето поведение. Умолявам ви заради Христос, никога не се отнасяйте един към друг така, както се отнесохте с брат ..... **Благородното естество никога не ликува, когато причинява болка на другите, нито се радва, когато открива недостатъците им. Христовият ученик ще страни с отвращение от**

“насладата” на скандала. Някои от много активните в този случай повтарят поведението, проявено към един от господните служители, намиращ се в беда – човекът, който е жертвал здраве и сили, служейки им. Господ защити и отмъсти за делото на потиснатите и насочи светлината на лицето Си към Своя страдащ служител. Тогава видях, че Господ ще изпита тези хора отново, както е направил сега, за да разкрие какво има в сърцата им.

Когато Давид съгреша, Бог му даде правото да избира – наказание от Бога или от човека. Покаяният цар избра да падне в Божиата ръка. И най-нежните милости на нечестивите са жестоки. Заблуждаващият се грешен човек, който може да бъде държан в правия път само чрез силата на Бога, е в същото време коравосърдечен и непрощаващ на грешащия си брат. Братя мои в Батъл Крик, как ще отговаряте на подсъдимата скамейка пред Бога? Над вас е дошла голяма светлина чрез укори, предупреждения и умолявания. Как сте отблъснали нейните изпратени от небето лъчи!

За езика, който обича да пакости, за бързия език, който казва: “Каж ми и ще ти кажа”, апостол Яков говори, че се запалва от пъкъла. Той разпръсква огнени главни навсякъде. Какво го е грижа разпространителя на клюки, че очерня невинния? Не спира лошото си дело, макар да убива надеждата и куража на хората, които вече потъват под тежестта на товарите си. Гледа само да задоволява своите скандалджийски наклонности. Даже изповядващите се за християни си затварят очите пред чистото, честното, благородното и милото, а поддържат съмнителни и лоши мисли и ги разгласяват сред хората.

Вие самите сте отворили вратите пред Сатана, за да влезе. Дали сте му почетно място във вашите събрания да разследва и подлага на инквизиция. Но нямате никакъв респект към превъзходството на характер, изграждан с години вярно посвещение. Да, ревниви, относителни езици са опетнили действия и подбуди, за да подхождат на идеите ви. Направили са черното да изглежда бяло и бялото – черно. Укорени за изявленията си, някои са казвали: “Вярно е”. Но това признание оправдава ли вашето поведение? Не, не. Ако Бог вземеше всички обвинения, които биха могли наистина да бъдат насочени срещу вас, и направеше от тях бич, за да ви накаже, раните ви щяха да бъдат много повече и много по-дълбоки от онези, които сте нанесли на брат ..... Дори и фактите може да са заявени така, че да създават фалшиво впечатление. Нямате право да събирате какъвто и да било слух или доклад срещу него и да го използвате, за да разрушите репутацията му и да унищожите неговата полезност. Ако Господ проявеше спрямо вас същия дух, който вие проявявате към вашия брат, щяхте да бъдете унищожени безмилостно. Нямате

ли никакви угризения на съвестта? Боя се, че не. Време е това сатанинско омайване да загуби силата си. Ако брат .... беше всичко това, което вие представяте, че е, и което аз зная, че той не е, вашето поведение пак щеше да бъде несправедливо и неоправдано.

Когато чуваме укор против някой брат, ние приемаме този укор. На въпросите: „Господи, кой ще обитава в Твоя шатър? Кой ще живее в Твоя свят хълм?“ псалмистът отговаря: “Онзи, който ходи незлобливо, който върши правда и който говори истина от сърцето си; който не одумва с езика си, нито върши зло на приятеля си, нито приема да хвърли укор против ближния си...”

Колко много одумване би било предотвратено, ако помнехме, че този, който ни говори за грешките на други, при удобен случай ще говори на други за нашите грешки. Трябва да се стараем да имаме добри мисли за всички хора, особено за нашите братя и сестри, докато не бъдем принудени да мислим по друг начин. Не трябва прибързано да вярваме на лошите слухове. Те често са резултат на завист или на недоразумение; или се коренят в преувеличаване, или в частично познаване на фактите. Веднъж допуснати, завистта и подозрителността ще се пръснат като семена на магарешки трън. Отклони ли се някой брат от пътя, ето случай да проявиш истински интерес към него. Иди с любезност при него, моли се за него и с него, като помниш колко голяма цена е платил Христос за изкуплението му. По такъв начин ти можеш да спасиш една душа от смърт и да покриеш множество грехове.

Един поглед, една дума, даже интонацията на гласа могат да се равняват на лъжа и да се забият като остра стрела в някое сърце, нанасяйки неизлечима рана. Така върху някого, чрез когото Бог иска да извърши добро дело, може да се хвърли съмнение, укор, така че неговото влияние да се опетни и полезната му дейност да се осуети. Има животни, при които, когато някое от тях е наранено и падне, другите веднага се нахвърлят и го разкъсват. Същият жесток дух има у някои мъже и жени с името християни. Те показват фарисейска ревност да убиват с камъни други, дори по-малко виновни от самите тях. Има и такива, които внимават за чуждите грешки с цел да прикрият своите или да си спечелят името на усърдни християни, принадлежащи на Бога и на църквата.

Изминаха няколко седмици откак насън бях заведена на едно от вашите събрания за разследване. Чух свидетелските показания на учениците срещу брат .... Същите тези ученици бяха научили много от неговите задълбочени, верни наставления. Някога те едва можеха да се нахвалят. Тогава беше популярно да го ценят високо. Но сега течението беше променило посоката си. Същите тези личности са показали истинския си характер. Видях един ангел с обемиста

отворена книга, в която записваше всяко свидетелство. Срещу всяко едно бяха проследени греховете, недостатъците и заблудите на свидетеля. След тях беше записана голямата полза, която същите тези личности са получили от работата на брат .....

Ние като народ жънем плодовете от неговия труд. Няма човек сред нас, който повече от брат ... да е посветил време и мисъл на своята работа. Той е чувствал, че никой не го подкрепя и е изпитвал благодарност за всяко насърчение.

Една от големите цели при създаването на нашия колеж е била отделянето на младежите от духа и влиянието на света, от неговите обичаи, глупости и идолопоклонство. Колежът трябваше да изгради бариера срещу неморалността, преобладаваща в сегашния век, която прави света също така покварен, както и в дните на Ной. Младежите са заплениени от манията за ухажване и брак. Преобладава любовна сантименталност. Нужни са голяма бдителност и тактичност, за да се предпазят младежите от тези погрешни влияния. Много родители са слепи за наклонностите на техните деца. Някои от тях са ми казвали с голямо задоволство, че синовете или дъщерите им нямат желание за вниманието на другия пол. А всъщност същите тези деца отдават тайно или получават такова внимание, а родителите, толкова погълнати от светски неща и одумване, че не знаят нищо за това.

Главната цел на колежа беше да даде на младите хора възможност да учат за проповедници, както и да подготви млади хора от двата пола да станат работници в различните клонове на Божието дело. Тези ученици имаха нужда от общо образование, но над всичко - от Божието слово. Тук училището е длъжник. Нито еди човек, посветен на Бога, не се е отдал на този клон от делото. Млади хора, подбудени от Божия Дух да станат проповедници, са идвали в колежа и са били разочаровани. Не са били правени подходящи приготовления за тази група хора и някои от учителите, знаейки това, се ги съветвали да се насочват към изучаване на други науки и подготовка за друго поприще. Ако тези младежи нямали твърдата решителност да постигнат целта си, те щяха да се откажат от идеята да учат за проповедници.

Такъв е резултатът от влиянието на учители, лишени от святост, които работят само за заплати, които не са пропити от Божия Дух и нямат връзка с Христос. Никой не е бил по-активен в това дело от брат .....

Библията трябва да бъде един от главните предмети за изучаване. Тази книга, която ни казва как да преминем живота така, че да си осигурим бъдещия, безсмъртен живот, е много по-ценна за учениците от която и да било друга книга. Разполагаме само с кратък период от време да се запознаем с нейните истини. Но този,

който е направил Божието слово главен предмет на изучаване и повече от всеки друг учител можеше да помогне на младите да придобият познание върху писанията, е отстранен от училището.

Професорите и учителите не са разбрали целта на колежа. Вложили сме средства, мисъл и труд, за да го направим онова, което Бог иска той да бъде. Желанието и преценката на хора, които са почти невежи за начина, по който Бог ни е водил като народ, не трябва да имат контролиращо влияние в този колеж. Господ е показвал постоянно, че не трябва да имаме за образец популярните училища. Проповедниците от другите църкви се образуват години наред, за да придобият образование. Нашите младежи трябва да придобият своето за кратко време. Там, където сега има един проповедник, трябва да има двадесет, които колежът да е подготвил с Божията помощ и които да навлязат в евангелското поле.

Много от нашите по-млади проповедници и някои от по-зрелите и опитните пренебрегват Божието слово, а също така презират свидетелствата на Божия Дух. Те не знаят какво съдържат свидетелствата, а и не искат да знаят. Не желаят да откриват и поправят дефектите на характера си. Много от родителите не търсят наставления от свидетелствата и, разбира се, не могат да ги предадат и на децата си. Те презират дадената от Бога светлина, като се опълчват пряко срещу Неговите наставления. Намиращите се в сърцето на делото са дали този пример.

Вие сте разгласили вашия раздор и сред света. Мислите ли, че като народ стоите в по-благоприятна светлина в Батъл Крик? Христос се молеше Неговите ученици да бъдат едно, както Той е едно с Отца, за да може светът да познае, че Бог Го е изпратил. Какво свидетелство сте давали през изминалите няколко месеца? Господ гледа във всяко сърце. Той преценява подбудите. Ще изпита всяка душа. Кой ще устои на изпита?

ПРЕНЕБРЕГВАНЕ НА СВИДЕТЕЛСТВАТА

Хийлдзбърг, Калифорния, 20 юни 1882 г.

Скъпи братя и сестри в Батъл Крик, разбирам, че свидетелството*, което изпратих на брат .... с искането да бъде прочетено пред цялата църква, вие сте задържали няколко седмици. Преди да го изпратя, умът ми бе привлечен от Божия Дух да нямам почивка нито ден, нито нощ, докато не седна да ви пиша. Това не беше мое дело, което сама съм избрала. Още преди смъртта на съпруга ми аз реших, че не е мое задължение да давам свидетелство на когото и да било за порицаване на грешки или защитаване на правото, тъй като някои се възползват от думите ми, за да се отнасят грубо към грешащите и безразсъдно да възхваляват други, чието поведение в никаква степен не поддържам. Мнозина са обяснявали свидетелствата като подходящи за тях. Божията истина не е в хармония с традициите на хора, нито се съобразява с техните мнения. Както своя божествен Автор, тя е непроменима, същата е вчера, днес и навеки. Онези, които се отделят от Бога, ще наричат тъмнината светлина и заблудата истина. Но тъмнината никога няма да стане светлина, нито пък заблудата - истина.

Умът на мнозина е бил толкова затъмнен и объркан от светски обичаи, светски практики и светски влияния, че цялата им сила да разграничават между светлина и тъмнина, между истина и заблуда изглежда разрушена. Малка надежда храня, че думите ми ще бъдат разбрани; но след като Господ ме е подбудил толкова решително, не можах да се съпротивя на Неговия Дух. Като знаех, че вие самите сте хванати в примките на Сатана, чувствах, че опасността е твърде голяма, за да мълча.

Години наред Господ ви е представял състоянието на църквата. Отново и отново са били правени упреци и предупреждения. На 23 октомври 1879 г. Господ ми даде едно свидетелство по отношение на църквата в Батъл Крик, което силно привлече вниманието ми. Последните месеци, през които съм с вас, носех тежък товар за църквата, докато хората, които би трябвало да го чувстват до дълбините на душите си, са сравнително спокойни и незаинтересувани. Не знаех какво да направя или да кажа. Нямах доверие в поведението на мнозина, защото те вършеха точно нещата, които Господ ги беше предупредил да не вършат. Същият този Бог, Който познава тяхното духовно състояние, заявява: „Те са подхранвали зло и са се отделили от Мен. Всеки се е отклонил. Никой не е без вина. Изоставили са Мен, източника на живата вода, и са си направили пропукани глинени съдове, които не държат вода. Мнозина са покварили пътищата си пред Мен. Завист, взаимна омраза, ревност, лоши подозрения, съперничество, борба, огорчение - това са плодовете, които принасят. И те няма да обърнат внимание

---

* Прави се препратка към предшестващата статия.

на свидетелството, което им изпращам. Няма да видят извратените си пътища и да се обърнат, за да ги излекувам”.

Мнозина изпитват самодоволство от дългите години, през които са защитавали истината. Сега смятат, че заслужават награда за миналите си изпитания и послушание. Но тяхната истинска опитност с Бога в миналото ги прави още по-виновни за това, че не са запазили почтеността си и не вървят напред към съвършенство. Верността през миналата година никога не може да изкупи небрежността през настоящето. Верността на човека вчера няма да изкупи неговия фалш днес.

Мнозина извиняват незачитането си на свидетелствата, като казват: “Сестра Уайт е повлияна от съпруга си; свидетелствата са оформени под неговия дух и преценка”. Други се стремят да вземат нещо от мен, което биха използвали, за да оправдаят собственото си поведение, или за да придобият влияние. Точно тогава аз реших, че нищо повече не трябва да излезе от перото ми, докато обръщащата Божия сила не се види в църквата. Но Господ постави на душата ми този товар. Трудих се за вас сериозно и упорито. Колко ми е коствало това както на съпруга ми, така и на мен – това само вечността ще каже. Аз ли не зная състоянието на вярвящите, след като Господ ми е представял техните случаи толкова много пъти през годините? Давани са били постоянно повтарящи се предупреждения, но не е настъпила никаква решителна промяна.

Видях, че Бог не одобрява Своя народ, защото се изравнява със света. Видях, че децата на брат .... са били примка за него. Техните идеи и мнения, техните чувства и изявления, са повлияли върху неговия ум и са заслепявали преценката му. Тези младежи са много склонни към неверие. Липсата на вяра и доверие в Бога у майката е била предадена като наследство на децата ѝ. Нейната преданост към тях е по-голяма от предаността ѝ към Бога. Башата е пренебрегнал дълга си. Резултатът от тяхното погрешно поведение се извява в децата им.

Като говорех на църквата, се опитвах да привлека вниманието на родителите към тяхното тържествено задължение към децата им, защото познавах състоянието на тези младежи и какви са склонностите им. Но това слово не бе прието. Зная какви товари представляват напоследък трудовете ми сред вас. Никога не бих напрегнала до такава крайност силите си, ако не виждах опасността, в която се намирате. Копнеех да ви събудя, за да смирите сърцата си пред Бога, да се завърнете пред Него с покаяние и вяра.

И въпреки това сега, когато изпращам това свидетелство на предупреждение и упрек, мнозина заявяват, че то е просто мнението на сестра Уайт.

С това вие оскърбявате Божия Дух. Знаете как Господ се е изявявал чрез духа на пророчеството. Минало, настояще и бъдеще са преминавали пред мен. Били са ми показвани лица, които никога не съм виждала и години по-късно, когато ги видех, аз ги познавах. Била съм събудена от съня си с живото чувство за темите, представяни на ума ми; и посред нощ съм писала писма, които са пресичали континента и като са пристигнали по време на криза, са спасявали Божието дело от голямо бедствие. Това е била работата ми в продължение на много години. Една сила ме е карала да предупреждавам и да укорявам грешки, за които не съм и помисляла. Цялата тази работа през последните 36 години от горе ли е, или от долу?

Предположете – както някои биха искали да изглежда, колкото и да е неправилно това – че аз съм била повлияна да пиша в отговор на получени писма от членовете на църквата. А как беше при апостол Павел? Новините, които той получи от домашните на Хлоините за състоянието на църквата в Коринт, го накараха да напише първото си послание до тази църква. До него идваха частни писма, излагащи фактите такива, каквито са, и в отговора си той посочваше общи принципи, на които, ако се обърнеше внимание, църквата би поправила съществуващите злини. С голяма нежност и мъдрост той ги увещава вярващите всички да говорят едно и също, та да няма никакво разделение между тях.

Павел беше боговдъновен апостол и въпреки това Господ не му разкриваше по всяко време точното състояние на Неговия народ. Тези, които се интересуваха от благополучието на църквата и виждаха как злините изпълзват и навлизат в нея, представяха тези въпроси пред него и от светлината, която получаваше предварително, той бе подготвен да прецени истинския характер на тези явления. Понеже Господ не му беше дал ново разкриване за специалния случай; тези, които наистина търсеха светлина, не отхвърляха неговата вест просто като едно обикновено писмо. Не наистина. Господ му бе показал трудностите и опасностите, които щяха да възникнат в църквите, че когато се появят, да знае как точно да се отнесе към тях.

Той се беше обявил в защита на църквата. Трябваше да бди над душите като такъв, който ще дава сметка за тях пред Бога и не трябваше ли да обърне внимание на докладите за тяхното състояние на анархия и разделения? Разбира се, че да; и писмото, което им изпрати, бе написано също така под вдъхновението на Божия Дух, както и всяко едно от неговите послания. Но когато тези забележки, бяха направени, някои не пожелаха да бъдат коригирани. Те заеха становището, че Господ не им е говорил чрез Павел, че Павел като

обикновен човек просто им е дал собственото си мнение и собствената им преценка е също така добра като тази на Павел.

Така е и с много измежду нашите хора, които са се отклонили от старите ориентири и са последвали собствените си мнения. Какво голямо облекчение би било за тях, ако можеха да успокоят съвестта си с вярването, че моето дело не е от Бога. Но вашето неверие няма да промени фактите в случая. Вашите характери са дефектни в моралната и в религиозната опитност. Затваряйте си очите, щом искате, но това няма да ви направи и с една трохичка по-съвършени. Единственото лекарство е да се умиете в кръвта на Агнето.

Ако отхвърляте Божия съвет, за да угодите на себе си, и ако отслабвате доверието на Божия народ в свидетелствата, които Той им изпраща, вие се бунтувате срещу Бога също така, както направиха Корей, Датан и Авирон. Вие копирате техния случай. Знаете колко упорити бяха те в собственото си мнение. Решиха, че тяхната преценка е по-добра от тази на Мойсей и че Мойсей нанася голяма вреда на Израел. Онези, които се обединиха с тях, стигнаха с мнението си до там, че на следната сутрин, въпреки Божиите съдби, изявени по такъв забележителен начин в унищожаването на водачите и на князете, оцелелите дойдоха при Мойсей и казаха: “Вие избихте Господните люде”. Виждате каква ужасна измама настъпва в човешкия ум. Колко трудно е да бъдат убедени души, пропити от дух, произлизащ от Бога. Като Христов посланик аз бих искала да ви кажа: Внимавайте каква позиция заемате. Това е делото на Бога и ще давате сметка пред Него за начина, по който се отнасяте към Неговата вест.

Докато още стоях над смъртния одър на моя съпруг, аз знаех, че ако другите бяха понесли своята част от товарите, той можеше да живее. Тогава умолявах с душевна агония присъстващите там да не наскърбяват повече Божия Дух, като закоравяват сърцата си. Няколко дни по-късно аз самата се изправих лице срещу лице със смъртта. Тогава получих най-ясно откровение от Бога по отношение на самата себе си и по отношение на църквата. В голямата си слабост ви дадох моето свидетелство, като не знаех дали това няма да бъде последната ми възможност. Забравили ли сте този тържествен случай? Аз никога няма да го забравя, защото сякаш бях изправена пред съдилището на Христос. Вашето състояние на отстъпване, вашето закоравяване на сърцето, вашата липса на хармония, на любов и духовност, откъсването ви от простотата и чистотата, която Господ би искал да запазите – знаех всичко това, чувствах всичко това. Намирането на грешки, критикуването, завиждането, борбата за първенство – всички тези неща бяха сред вас. Бях видяла това и докъде би довело то. Боях се, че усилието ще

ми коства живота, но интересът ми към вас ме накара да говоря. Бог ви говореше онзи ден. Направи ли това някакво трайно впечатление? Когато отидох в Колорадо, се чувствах толкова силно обременена за вас, че в слабостта си ви написах много страници, които да бъдат прочетени на вашето лагерно събрание. Слаба и трепереща се събуждах в 3 ч. през нощта, за да ви пиша. Бог говореше чрез глинен съд. Може би си казвате, че това съобщение е било само едно писмо. Да, то беше писмо, но подтикнато от Божия Дух, за да представи на умовете ви неща, които ми бяха показани. В писмата, които написах, в свидетелствата ви изявявам онова, което Господ ми е дал. Не съм написала и една-единствена статия във вестника, която да изразява само моите собствени идеи. Те представляват онова, което Господ ми е открил във видение, скъпоценни лъчи от светлината, излъчваща се от престола.

Когато дойдох в Колорадо, бях потисната от едно чувство, породено от състоянията на нещата в Батъл Крик, и от това, че бях слаба и неспособна да си помогна. Знаех, че квасът на неверието работи. Онези, които не зачитаха ясните заповеди на Божието слово, не зачитаха и свидетелствата, които ги караха да обърнат внимание на това Слово. Докато посещавах Хийлдзбърг тази зима, аз бях в молитва и обременена от безпокойство и скръб. Но Господ помете тъмнината отведнъж – докато се молах, ярка светлина изпълни стаята. Ангел от Бога беше до мен и сякаш се намирах в Батъл Крик. Бях във вашите съвети; чух изговорените думи, видях и чух неща, които, ако Господ пожелае, бих искала да бъдат завинаги заличени от съзнанието ми. Душата ми бе така наранена, че не знаех какво да направя или да кажа. Някои неща не мога дори да спомена. Беше ми заръчано да не говоря за това на никого, защото много от нещата трябваше още да се развият.

Беше ми казано да събера дарената ми светлина и да оставя лъчите ѝ да огреят Божия народ. Направих това чрез статии във вестниците. Събуждах се в 3 часа почти всяка нощ в продължение на месеци и събирах различните теми от последните две свидетелства, написани след като ми бяха дадени в Батъл Крик. Изпратих ви тези въпроси; но бях пренебрегнала грижата за себе си и потънах под товара; всички писания бяха всичките завършени, за да стигнат до вас на Генералната конференция.

Господ отново ми се разкри в молитва. Още веднъж се оказах в Батъл Крик. Бях в много къщи и чух думите, които изговаряхте около масите. Тези специални неща нямам свободата да разкажа сега. Надявам се никога да не бъда призована да ги спомена. Имах също и няколко крайно шокиращи сънища.

Кой глас ще признаете вие като Божи глас? Каква сила има Господ в резерва, за да коригира вашите грехове и да ви покаже поведението ви такова, каквото е? Каква сила трябва да работи в църквата? Ако откажете да вярвате, докато всяка сянка на съмнение и всяка възможност за съмнение бъде премахната, вие никога няма да повярвате. Съмнението, което изисква съвършено знание, никога няма да отстъпи на вярата. Вярата се основава на убеждения, не на доказателства. Господ изисква от нас да бъдем послушни на гласа на дълга сред другите гласове около нас, които ни говорят да следваме противоположната посока. От нас се изисква сериозно внимание, за да можем да различим гласа, който е Божи. Трябва да се противопоставим, да подчиним наклонностите и да послушаме гласа на съвестта, без да разискваме или да правим компромис, да не би подбудите от Духа да престанат и да вземат контрол над желанието и импулса. Словото на Господ идва до всички нас, които не се съпротивяваме на Божия Дух, като решаваме да не чуваме и да не сме послушни. Този глас се чува в предупреждения, съвети, упреци. Това е Господнята вест на светлина за Неговия народ. Ако изчакаме за по-силни призови или по-добри възможности, светлината може да се оттегли и да бъдем оставени в тъмнина.

След като веднъж се пренебрегне призивът на Божия Дух и Неговото слово, включващ послушание и носене на кръст, мнозина ще загубят много; колко много – те никога не ще узнаят, докато книгите не се отворят в последния ден. Ако умоляванията на Светия Дух се пренебрегнат днес поради удоволствие или човешка склонност, това ще води към преминаване в друга посока, и утре тези умолявания може да се окажат безсилни да убеждават и дори да внушат нещо. Да се подобрят възможностите днес, и то с готово и изпълнено с желание сърце – това е единственият начин да се расте в благодат и в познание на истината. Нека постоянно да подхранваме чувството, че лично ще застанем пред Господа на силите; никаква дума, нито действие, нито дори мисъл да не са оскърбителни в очите на Вечния. Тогава няма да се боим от човек или от земни власти, защото един Монарх, Чиято империя е цялата вселена, Който държи в ръцете Си нашите лични съдби днес и за вечността, е информиран за всички наши дела. Ако чувстваме, че сме служители на Всевишния на всяко място, ще бъдем много по внимателни; целият ни живот ще има един смисъл и святост, която земните почести никога не могат да дадат.

Ако Божието присъствие се чувства постоянно в живота мислите на сърцето, думите от устните ни, както и всяка постъпка, ще правят характера ни още по-достоеен. Нека езикът на сърцето бъде: “Ето, Господ е тук”. Тогава животът ще бъде чист, характерът неопетнен,

душата постоянно ще се издига към Господа. Вие в Батъл Крик не сте се придържали към такова поведение. Било ми е показано, че боледувате от болезнена и заразителна болест, която ще доведе духовна смърт, ако не се отстрани.

Мнозина загиват поради желанието им за лек и приятен живот; себеотрицанието не им е приятно. Те се стремят постоянно да избегнат изпитанията, които са неделима част от поведението на вяроност към Бога. Насочват сърцата си към постигане на добрите неща на този живот. Това е човешки успех, но той не се ли печели за сметка на бъдещите, вечни интереси? Най-големият бизнес на този живот е да покажем, че сме верни служители на Бога, обичащи правдата и мразещи нечестиято. Трябва да приемем с благодарност такава мярка на щастие и успех в настоящето, които могат да се постигнат само в пътя на дълга. Най-голямата ни сила се проявява, когато чувстваме и приемаме нашата слабост. Най-голямата загуба, която някой от вас в Батъл Крик може да претърпи, е загубата на сериозна и последователна ревност за вършене на правото, загубата на сила да се противопостави на изкушението, загубата на вяра в принципите на истината и дълга.

Никой да не се ласкае от успеха си, ако не запази чистотата на съвестта си и не се отдава изцяло на истината и на Бога. Трябва да се движим твърдо и постоянно напред, като никога не губим кураж или надежда в доброто дело, каквито и да са изпитанията по нашия път, каквато и моралната тъмнина да ни обкръжава. Търпение, вяра и любов към дълга – това са уроците, които трябва да научим. Да подчиним собственото аз и да гледаме на Исус – това е всекидневна работа. Господ никога няма да изостави душата, която Му се доверява и търси Неговата помощ. Короната на живота се поставя само на челото на победителя. В има тържествена, сериозна работа за Бога през живота си. Когато силата на Сатана се увеличава и неговите хитрости се умножават, необходимо е съответно уместна, умела и решителна тактика от водачите на Божието стадо. Ние, всеки един от нас, не само имаме да извършим работа в собствените си души, но имаме и дълга да подбудим други да спечелят вечен живот.

Боли ме да казвам, братя мои, че вие греховно пренебрегвате да ходите в светлината, която ви е огряла в тъмнината. Бъдете честни да си признаете, че не приемате и не сте покорни на светлината; съмненията, които поддържате, нежеланието да обърнете внимание на изискванията на Бога, са заслепили възприемчивостта ви дотолкова, че тъмнината сега е за вас светлина, а светлината тъмнина. Бог ви е заръчал да вървите напред към съвършенство. Християнството е религия в развитие. Светлината от Бога е пълна и

достатъчна и чака да поискате да ви огрее. Каквито и благословения да даде Господ, Той винаги има безкрайно много запаси отвъд това, неизчерпаем склад, от който можем да черпим. Скептицизмът може да разглеждаа свещените изисквания на евангелието с подигравка и отричане. Светският дух може да заразява мнозината и да контролира малцината; Божето дело може да печели почва чрез голямо налягане и постоянна жертва, но накрая то ще възтържествува.

Словото е: вървете напред; изпълнете вашия личен дълг и оставете последиците в ръцете на Бога. Ако вървим напред по пътя, където Исус ни води по пътя, ще видим Неговия триумф, ще споделим Неговата радост. Трябва да споделяме борбите, ако желаем да носим короната на победата. И ние като Исус трябва да станем съвършени чрез страдание. Ако Христовият живот беше живот на удобство и лекота, тогава може би бихме могли да се отдаваме безопасно на леност. Но тъй като Неговият живот се характеризираше с постоянно себеотрицание, страдание и саможертва, то и ние не трябва да се оплакваме, ако сме Негови съучастници в тях. Можем да ходим безопасно по тъмната пътека само ако имаме за наш водач Светлината на света.

Господ ви изпитва и проверява. Той е съветвал, увещавал и умолявал. Всички тези тържествени увещания или ще направят църквата по-добра, или решително по-лоша. Колкото по-често Господ говори, за да поправя или съветва, а вие не зачитате Неговия глас, толкова по-предразположени ще бъдете да Го отхвърляте отново и отново, докато Господ каже: “Понеже Аз виках, а вие отказате да слушате, понеже протягах ръката Си, а никой не внимаваше, но отхвърлихте съвета Ми и не приехте изобличението Ми – то и Аз ще се смея на вашето бедствие, ще се присмея, когато ви нападне страхът; когато ви нападне страхът - като опустошителна буря, и бедствието ви се устреми като вихрушка, когато скръб и мъка ви нападат, тогава те ще призват, но Аз няма да отговоря, ревностно ще ме търсят, но няма да ме намерят. Понеже намразиха знанието и не разбраха страха от Господа, не приеха съвета Ми и презряха цялото Ми изобличение, затова ще ядат от плодовете на своя си път и ще се наситят от своите си измислици”.

Не куцате ли между две мнения? Не сте ли пренебрегвали светлината, която Господ ви е дал? Внимавайте да не би някой от вас да има зло сърце на неверие и да отпадне от живия Бог. Не познавате времето, когато ще бъдете посетени. Големият грях на евреите бе, че не обърнаха внимание и отхвърлиха дадените им възможности. В изповядващите се днес за Негови последователи

Исус вижда дълбока неблагодарност, плитък формализъм, лицемерна неискреност, фарисейска гордост и отстъпление.

Сълзите, които Христос проля на билото на Маслинената планина, бяха за всички непокаяни и неблагодарни до края на времето. Той видя, че Неговата любов се презира. Дворовете на храма на душата са се превърнали в място за несвята търговия. Себелюбието, мамонът, злобата, завистта, гордостта, страстите – всички те неща се подхранват в човешкото сърце. Неговите предупреждения са отхвърляни и усмивани, на вестителите Му се гледа с безразличие, думите им са считани за празни приказки. Исус е говорил чрез милости, но тези милости не са били признати; говорил е чрез тържествени предупреждения, но тези предупреждения са били отхвърлени.

Умолявам вас, които дълго време изповядвате вярата и все още отдавате почит на Христос: не мамете душите си. Исус цени цялото сърце. Верността на душата е единствената стойност в очите на Бога. “Ех, ако ти бе познал поне в този ден това, което служи за мира ти!” “*Ти... да, ти*”. В този момент Христос се обръща към теб лично, навеждайки се от Своя престол и копнеейки с нежната милост за онези, които не чувстват опасността, в която се намират, които нямат милост към самите себе си.

Мнозина носят името, че са живи, но всъщност са станали духовно мъртви. Един ден те ще кажат: “Господи! Господи! Не в Твое ли име пророкувахме, не в Твое ли име бесове изгонвахме и не в Твое ли име извършихме много чудеса? И тогава ще им заявя: “Аз никога не съм ви познавал; махнете си от Мен, вие, които вършите беззаконие”. “Горко” ще бъде произнесено и на теб, ако се бавиш и маеш, докато слънцето на правдата залезе, тъмнината на вечната нощ ще бъде твоят дял. О, да можеше студеното, формалното, светското сърце да се смекчи и стопи! Христос проля за нас не само сълзите Си, но и кръвта Си. Няма ли тези прояви на Неговата любов да ни събудят за дълбоко смирение пред Бога? Ние се нуждаем точно от смирение и себеунижение, за да бъдем одобрени от Бога.

Човекът, когото Бог води, ще бъде недоволен от себе си, когато светлината на съвършения Човек го огрее. Но онези, които губят от погледа си Образеца и се оценяват неправилно, ще намират грешки, за да критикуват други; ще бъдат остри, осъждащи и подозрителни; ще повалят други, за да издигат себе си.

Когато последния път Господ представи вашия случай пред мен и узнах, че не сте обърнали внимание на дадената ви светлина, беше ми поръчано да ви говоря ясно в Неговото име, защото гневът Му е запален срещу вас. Бяха ми казани следните думи: “Твоята работа е определена от Бога. Мнозина няма да те чуят, защото отказват да

слушат Великия Учител; мнозина няма да пожелаят да бъдат коригирани, защото пътищата им са прави в собствените им очи. Но занеси им упреците и предупрежденията, които ще ти дам, независимо дали ще ги послушат или не”.

Представям ви свидетелството на Господ. Всички, които желаят да бъдат поправени, ще чуят Неговия глас; но измамените от неприятеля не желаят сега да дойдат в светлината да не би делата им да бъдат порицани. Мнозина от вас не могат да схванат делото и присъствието на Бога. Не знаят, че това е Той. Господ е все още милостив, желае да прости на всички, които се обърнат към Него с покаяние и вяра. Господ каза: “Мнозина не знаят от какво се спъват. Не обръщат внимание на Божия глас, а следват гледката на собствените си очи и разбирането на собствените си сърца. Неверието и скептицизмът са замстили вярата. Те са Ме изоставили”.

Беше ми показано, че бащите и майките са отстъпили от простота и са занемарили святото призвание на евангелието. Господ ги е увещавал да се покваряват, като приемат обичаите и максимите на света. Христос щеше да им даде неизследимите богатства на Своята благодат безплатно и изобилно, но те са се оказали недостойни.

Мнозина се надуват и душата им се издига в суета. Този, който си въобразява, че притежава някакъв талант, който би могъл да бъде полезен за Божето дело, надценява таланта си и е склонен да мисли твърде високо за себе си, като че е стълб в църквата. Работата, която би могъл да извърши с готовност, той я оставя на някой друг със способност, както той счита, много по-малка от неговата . Мисли и говори за едно по-възвишено състояние. Той трябва да направи светлината му да свети пред човеците; но вместо благодат, кротост, смирен ум, любезност, благородство и любов да светят в неговия живот, собственото аз, надутото собствено аз, се появява навсякъде.

Духът на Христос така трябва да контролира характера и поведението, че нашето влияние действа за благословение да насърчава и назидава. Нашите мисли, думи и действия трябва да свидетелстват, че сме родени от Бога и че Христовият мир управлява сърцата ни. По този начин ние пръскаме наоколо благодатното излъчване, за което Спасителят говори, когато ни възлага поръчката светлината ни да свети пред човеците. По този начин ние оставяме една светла следа по пътя към небето. По този начин всички, които са свързани с Христос, могат да станат още по-ефективни или полезни проповедници на правдата, отколкото и най-способните от амвона, които полагат усилие, без да имат това небесно одобрение. Светлоносците, които пръскат най-чистата светлина, най-малко съзнават собственото си излъчване, както цветята, които

разпръскват във въздуха и най-слабия си аромат, без каквато и да била показност.

Нашите хора правят опасни грешки. Не можем да хвалим и ласкаем някого, без да му нанесем голяма вреда; тези, които правят това, ще бъдат сериозно разочаровани. Те се доверяват твърде много на смъртен човек и недостатъчен на Бога, Който никога не греши. Силното желание да изтъкваме хора публично е доказателство за отстъпване от Бога и признак на приятелство със света, дух, който характеризира днешното време. Това показва, че хората нямат Христовия ум; духовна слепота и бедност на духа ги е завладяла. Често пъти личности с по-нисък интелект отклоняват погледа си от Исус и започват да гледат към човешки образци, с което не съзнават собствената си нищожност и отгук правят неправилна оценка на способностите и дарбите си. Сред нас като народ съществува идолопоклонство към обикновените човешки инструменти и талант, и то към такива с повърхностен характер. Трябва да умрем за собственото аз и да подхранваме скромна вяра, подобна на Христовата. Божият народ се е отклонил от своята простота. Божиите хора не са направили Бога своя сила и затова са слаби и немощни духовно.

Беше ми показано, че духът на света бързо заквасва църквата. Вървите по същия път, по който вървеше и древният Израел. Съществува същото отпадане от святото призвание на особен Божи народ. Вие сте се сприятелили с неплодоносните дела на тъмнината. Вашето съгласие с невярващите е предизвикало неодобрението на Господ. Не знаете нещата, които допринасят за вашия мир и те бързо се скриват от очите ви. Нежеланието да следвате светлината ще ви постави в още по-неблагоприятно положение от онова, в което се намирали евреите от времето, когато Христос произнесе горко над тях.

Беше ми показано, че неверието в свидетелствата се увеличава постоянно, докато хората отстъпват от Бога. Това се забелязва навсякъде в нашите редици, в цялото поле. Но малцина знаят какво трябва да преживеят църквите. Видях, че сега се намираме в Божието дълготърпение, но никой не знае колко дълго ще продължи то. Никой не знае колко е голяма милостта, която ние отказваме. Малцина са посветени с цяло сърце на Бога. Малцина само са онези, които като звезди в бурна нощ светят тук и там между облаците.

Мнозина, които самодоволно слушат истината от Божието слово, са всъщност мъртви духовно, макар да изповядват, че са живи. Години наред те са влизали и излизали в нашите църкви, но сякаш са ставали все по-малко и по-малко чувствителни за стойността на разкритата истина. Те не гладуват и не жадуват за правдата. Не

харесват духовните или Божествените неща. Съгласяват се с истината, но не са осветени от нея. Нито Божето слово, нито свидетелствата на Божия Дух оказват трайно впечатление върху тях. И ще бъдат осъдени точно според светлината, привилегиите и възможностите, на които така леко са гледали. Мнозина, които проповядват истината на други, сами харесват нечестието. Умоляванията на Божия Дух, които са като божествена мелодия, обещанията на Неговото слово, така богати и изобилни, Неговите заплахи срещу идолопоклонството и непослушанието – всички тези неща са безсилни, за да стопят коравото светско сърце.

Много от нашите хора са хладки. Те заемат позицията на Мероз (**Да се провери в Богословския факултет кой е този Мероз. Името му може да не отговаря на английския оригинал.**)– нито за, нито против, нито студени, нито горещи. Те слушат думите на Христос, но не ги изпълняват. Ако останат в това състояние, ще ги отхвърлят с презрение. Много от онези, които имат голяма светлина, големи възможности и всяко духовно предимство, хвалят Христос и света с едно и също усърдие. Покланят се пред Бога и пред мамона. Веселят се с децата на света, а в същото време твърдят, че са благословени заедно с Божиите чедра. Желаят Христос като техен спасител, но не желаят да носят кръста и Неговото иго. Дано Господ се смили над тях; защото, ако продължават по този начин, нищо, освен зло, не може да се пророкува за тях.

Божие то търпение има цел, но вие го осуetyавате. Той позволява да се стигне дотам, че да се видите все по-притиснати и по-притиснати, но ще бъде вече твърде късно. Господ заповяда на Елисей да помаже жестокия измамник Азаил за цар над Сирия, за да бъде той бич за идолопоклонния Израел. Кой знае дали Господ няма да ви предаде на измамата, която обичате? Кой знае дали проповедниците, които са верни, твърди и истинни не са последните, които ще предложат евангелието на мир на нашите неблагодарни църкви? Може би унищожителите тренират вече под ръководството на Сатана и само чакат отстъплението на още няколко знаменосци, за да заемат тяхното място и заедно с фалшивите пророци да викат: “Мир, мир”, когато Господ не е говорил за мир. Рядко плача, но сега усещам очите си замъглени от сълзи; те падат върху хартията, на която пиша. Може би скоро всички пророкувания сред нас ще приключат и гласът, който е раздвижвал народа, може би вече няма да смущава плътската му дрямка.

Когато Господ извърши Своето странно дело на земята, когато святи ръце не носят вече ковчега, то над народа ще се излее едно горко. О, да знаеше ти в този ден онова, което служи за мира ти! О, да можеха нашите хора като ниневийците да се покаят с цялата си сила и да

повярват с цялото си сърце, че Господ може да отклони бурния си гняв от тях.

Препълнена съм с болка и мъка, като виждам как родители се съобразяват с този свят и позволяват и на децата си да следват светския образец, и то във време като това. Изпълнена съм с ужас, когато пред мен се открива състоянието на семейства, изповядващи истината за това време. Безпътството на младежи и даже на деца е почти невероятно. Родителите не знаят, че тайният порок унищожават и заличават Божия образ в децата им. Греховете, които характеризираха содомците, съществуват и сред тях. Родителите са отговорни за това; защото не са възпитали децата си да обичат и да са послушни на Бога. Не са ги обуздавали, нито са ги научили прилежно на Господния път. Позволявало им се е да излизат и да ходят, с когото си изберат, и да общуват със светски приятели. Тези светски влияния, които се противопоставят на родителските поучения и авторитет, трябва да бъдат забелязани и открити, защото съществуват до голяма степен в така наречените добри общества. Чрез облекло, външен вид, забавления децата обкръжават себе си с атмосфера, която е противна на Христос.

Единственото ни спасение е да застанем твърдо като особен Божи народ. Да не отстъпваме и сантиметър пред обичаите и модите на този дегенерирал век, но да устоим в морална независимост, без да правим компромис с покварените му и идолопоклоннически практики.

Ще се изисква кураж и независимост, за да се издигнем над религиозния образец на християнския свят. Хората от този християнски свят не следват себепожертвувателния пример на своя Спасител; не правят никакви жертви; постоянно се стремят да избегнат кръста, за който Христос заяви, че трябва да бъде знак на ученичество.

Какво да кажа, че да събудя нашия народ? Казвам ви, че не малко проповедници, които стоят пред народа, за да обясняват Писанията, са осквернени. Техните сърца са покварени, ръцете им са нечисти. И въпреки това мнозина викат: “Мир, мир”; и работниците на нечестията не се събуждат. Ръката на Господ не се е скъсила, че да не може да спасява; нито ухото Му е отпяло, че да не може да чува; но греховете ни са ни отделили от нашия Бог. Църквата е покварена поради нейните членове, които оскверняват телата си и опетняват душите си.

Ако всички, които идват на възпитателните и молитвените събрания, можеха да се считат за верни поклонници, тогава може би бихме имали надежда, макар че много още би останало да се извърши от нас. Но напразно се мамим. Нещата са далеч от онова, което

изглеждат външно. Отдалеч много неща могат да изглеждат красиви, докато отблизо ще се открие, че са пълни с деформации. Преобладаващият дух на нашето време е дух на неверие и отстъпление – дух на лъжливо просвещение поради едно познаване на истината, но всъщност на най-сляпа дързост. Съществува дух на противопоставяне на ясното Божие слово и на свидетелството на Неговия Дух. Съществува дух на идолопоклонническо възвишаване на обикновения човешки разум над разкритата мъдрост от Бога.

Сред нас има хора на отговорни постове, които поддържат, че на мненията на неколцина самонадеяни, така наречени философи, може да се вярва повече, отколкото на истините на Библията или на свидетелствата на Неговия Дух. Вярва като тази на Павел, Петър и Йоан се счита за старомодна и нетърпима в наше време. Тя е наречена абсурдна, мистична и недостойна за интелигентния ум.

Господ ми е показал, че тези мъже всъщност ще се окажат азаиловци, които да бичуват нашия народ. Те мъдруват над това, което е писано. Това неверие в истините на Божието слово, породено от невъзможността човешки преценки да обхванат тайните на Божието дело – се намира във всяка област и във всички нива на обществото. То се проповядва най-много в нашите училища, а се е промъкнало и в обучението на медицинските сестри. Хиляди, които изповядват, че са християни, обръщат внимание на лъжливи духове. Навсякъде духът на тъмнината, облечен в религиозни одежди, ще ви се противопоставя.

Ако всичко, което изглежда Божествен живот, беше такъв и в действителност; ако всички, които изповядват, че представят на света истината за това време, проповядваха за нея, а не срещу нея, и ако те бяха Божии хора, ръководени от Неговия Дух – тогава може би бихме могли да видим някакво запазено добро сред преобладаващата морална тъмнина. Но духът на антихриста господства до степен, каквата никога не е била преди. Можем с право да възкликнем: “Помогни, Господи; защото не остана вече благочестив; защото се губят верните измежду човешките синове”. Зная, че мнозина намират днешното време твърде благоприятно. Тези души, обичащи спокойствието, ще бъдат погълнати от общата гибел. И въпреки това не трябва да се отчайваме. Били сме склонни да смятаме, че където няма верни проповедници, не може да има истински християни; но това не е така. Господ е обещал, че където овчарите не са верни, Той сам ще се заеме със стадото. Господ никога не е оставял стадото напълно зависимо от човешки инструменти. Но дните на очистването на църквата приближават бързо. Бог ще има един чист и верен народ. В мощното пресяване, което скоро ще настъпи, ще бъдем в състояние да измерим по-добре

силата на Израел. Знаменията разкриват, че веялката е в ръката Му и Той скоро ще очисти хармана Си.

Наближават дни, когато ще има голямо объркване и смущение. Облечен в ангелски дрехи, Сатана ще измамва, ако е възможно, и самите избрани. Ще има много богове и много господари. Ще духа „всеки вятър на учение”. Тези, които отдават най-високата почит на “така наречената лъженаука”, тогава няма да бъдат водачите. Тези, които са се доверили на интелекта, гения или таланта, тогава няма да стоят начело на масите. Те не са вървели в крак със светлината. На тези, които са се оказали неверни, тогава няма да им бъде поверено стадото. В последното тържествено дело ще участват малцина велики хора. Те са самодоволни, независими от Бога и Той не може да ги използва. Господ си има верни служители, които ще се видят във времето на пресяването и изпитанието. Сега има скрити скъпоценни души, които не са преклонили коляно пред Ваал. Те не са имали светлината, която е огрявала вас с концентриран пламък. Но чистият блясък на истинския християнски характер ще се разкрие под груба и непривлекателна външност. През деня гледаме към небето, но не виждаме звездите. Те са там, закрепени на твърдата, но окото не може да ги различи. През нощта виждаме техния истински блясък.

Не е далеч времето, когато изпитът ще дойде над всяка душа. Белегът на звяра ще бъде налаган над нас. Онези, които стъпка по стъпка са се отдавали на светските изисквания и са се съобразявали със светските обичаи, лесно ще се покорят по-скоро на властите, отколкото да се изложат на присмехи, оскърбления, заплахи със затвор и със смърт. Борбата е между Божиите заповеди и човешките заповеди. В това време златото ще бъде отделено от шлагата в църквата. Истинското благочестие ще бъде разграничено ясно от външно изглеждащото и фалшиво благочестие. Мнозина звезди, които сме обожавали заради техния блясък, тогава ще потънат в тъмнината. Плявата като облак ще бъде отвята от вятъра, даже от местата, където виждаме само хармани с богата жетва от пшеница. Всички, които носят украшението на светилището, но не са облечени с Христовата праведност, ще се появят в срамотата на собствената си голота.

Когато безплодни дървета биват отсечени като натоварващи почвата, когато множества лъжебратя бъдат разграничени от истинските, тогава ще се разкрият пред погледа скритите християни и с “осанна” ще се наредят под знамето на Христос. Тези, които са били плахи и са нямали доверие в себе си, ще се обявят открито за Христос и за Неговата истина. Най-слабите и колебаещите се в църквата ще бъдат като Давид – ще имат желание да действат, и то

смело. Колкото по-дълбока е нощта за Божия народ, толкова по-блестящи са звездите. Сатана болезнено ще мъчи верните; но в името на Исус те ще излязат повече от победители. Тогава църквата на Христос ще изглежда “красива като луната, чиста като слънцето, страшна като войска със знамена”.

Семената на истината, посадени с усилията на мисионирането, тогава ще поникнат, ще разцъфтят и ще дадат плод. Души ще приемат истината, души, които ще издържат изпитания и ще хвалят Бога за това, че могат да страдат за Исус. “В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света”. Когато бедствието залее земята, когато веялната очисти хармана на Йехова, Господ ще бъде помощ за Своя народ. Трофеите на Сатана може да бъдат издигани и поставяни високо, но вратата на чистите и святите няма да отпадне.

Илия взе Елисей от плуга и хвърли върху него кожуха на посвещението. Призивът за Божието велико и тържествено дело бе представен на учени хора и на хора с висок пост. Ако тези хора бяха малки в собствените си очи и се доверяваха напълно на Господ, Той щеше да ги почете, като им даде да носят Неговото знаме победоносно и триумфално. Но те се отделиха от Бога и се поддадоха на влиянието на света; и Господ ги отхвърли.

Мнозина са възвишавали науката и са губили Бога на науката. Не е било така в най-чистите времена на църквата.

В наше време Бог ще действа, както малцина очакват. Той ще издигне и ще възвиши онези от нас, които са поучавани по-скоро чрез помазването на Светия Дух, отколкото чрез външното обучение на научни наставления. Тези помощни средства не трябва да бъдат презирани или осъждани; те са определени от Бога, но могат да доставят само външна квалификация. Бог ще покаже, че не е зависим от учени, самовъзвишаващи се смъртни същества.

Наистина сред нас съществуват малко посветени хора. Малко са тези, които са се борили и са побеждавали в битката със собственото аз. Истинското обръщане във вратата представлява решителна промяна на чувства и подбуди; буквално сбогуване със светските връзки, бързо излизане от атмосферата на техния дух, оттегляне от контролиращата сила на светски мисли, мнения и влияния. Това разделение причинява душевна болка и на двете страни. То е разделянето, което Христос заявява, че е дошъл да установи. Но обърнатите във вратата ще чувстват постоянен копнеж, желание техните приятели да изоставят всичко заради Христос, знаейки, че ако не направят това, накрая ще има окончателно и вечно разделение. Истинският християнин, докато живее сред невярващи приятели, не може да гледа на това леко, като на нещо незначително. Стойността на душите, за които Христос е умрял, е твърде голяма.

„Ако някой от вас не се отрече от всичко, което има – казва Исус, – не може да бъде Мой ученик”. Човек трябва да се откаже от всичко, което отклонява чувствата от Бога. Мамонът е идолът на много хора. Неговите златни вериги връзват тези хора за Сатана. На репутацията и светската почест пък се покланя друга категория хора. Животът на себелюбиво удобство и без отговорности е идолът на други. Това са сатанински примки, поставени пред невнимателни крака. Но тези робски вериги трябва да бъдат строшени; плътта трябва да бъде разпъната заедно с чувствата и страстите. Ние не можем да принадлежим наполовина на Господа и наполовина на света. Не сме Божи народ, ако не сме такъв изцяло. Всяка тежест, всеки спъващ грях трябва да бъде изоставен. Божиите стражи няма да викат “мир, мир”, когато Господ не е говорил мир. Гласът на верните стражи ще бъде чут: “...излезте оттам. Не се допирай до нечисто; излезте изсред него; очистете се, вие, които носите съдовете Господни”.

Църквата не може да се измерва със света, нито пък с мненията на човеци, нито чрез това, което е била в миналото. Нейната вяра и позиция в света сега трябва да бъдат сравнени с онова, което тя би била, ако нейният вървеж беше постоянно напред и нагоре. Църквата ще бъде претеглена на везните на светилището. Ако нейният морален характер и духовно състояние не съответстват на привилегиите и благословенията, които Бог ѝ е поверил, тя ще бъде оценена като недостатъчна. Светлината е огрявала ясно и определено нейния път; и светлината от 1882 г. я призовава да откликне. Ако нейните таланти останат неизползвани, ако нейните плодове не са съвършени пред Бога, ако светлината ѝ е станала тъмнина, тя наистина е недостатъчна. Познанието за нашето състояние в очите на Бога, изглежда, че е скрито от нас. Ние гледаме, но не схващаме; чуваме, но не разбираме; и оставаме така незагрижени, като че облачният стълб през деня и огненият стълб през нощта не почиват на нашето светилище. Изповядваме, че познаваме Бога и вярваме в истината, но чрез действията си се отричаме от Него. Нашите дела са в пряка противоположност с принципите на истината и правдата, които изповядваме, че ни управляват.

РАБОТНИЦИТЕ В НАШИЯ КОЛЕЖ

Истинската основа на целия просперитет на нашия колеж се състои в тясната връзка с Бога на учителите и студентите. Страхът от Господа е началото на мъдростта. Неговите предписания трябва да бъдат признати като правило в живота. В Библията е разкрита волята на Бога за Неговите деца. Когато и да се чете тя, било в семейния кръг, било в училището или в църквата, всички трябва да ѝ отдават мълчаливо и с цяло сърце внимание, като че Бог в момента наистина присъства и им говори.

В нашето училище не винаги е бил поддържан висок религиозен образец. Голямо мнозинство както от учениците, така и от студентите постоянно отклоняват погледа си от религията. Така е особено откакто светски хора са започнали да покровителстват колежа. Христос изисква от всички свои последователи открити, решителни изповеди на тяхната вяра. Всеки трябва да заеме позиция и да бъде онова, което Бог е предназначил той да бъде – зрелище на света, на ангели и на човеци. Всеки християнин трябва да бъде светлина, не да се крие под шиник или под легло, но да бъде поставен на светилник, за да може да пръска светлината си на всички, в къщата.

Учителите в нашия колеж не трябва да се съобразяват със светските обичаи, нито да възприемат светските принципи. Качествата, които Бог цени най-много, са любовта и чистотата. Тези качества трябва да бъдат подхранвани от всеки християнин. “Всеки, който обича, е роден от Бога и познава Бога”. “Ако се обичаме един друг, Бог пребъдва в нас и Неговата любов е свършена в нас”. “... ще Го видим, какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист”.

Бог е подбуждал децата на млади хора да се посветят на проповедничество. Те са идвали в колежа с цел да се възползват от предимствата, които не биха придобили от другаде. Но на тържествените убеждения на Божия Дух се е гледало леко от учители, които малко познават стойността на душите и се чувстват само малко отговорни за спасението им; и са се насочили към отклоняване на тези младежи от пътя, по който Бог се е стремил да ги води.

Възнаграждението на добре квалифицирани учители е много по-високо, отколкото на проповедниците, а учителят не се труди толкова усилено, нито се излага на такива големи неудобства както проповедника, който се отдава изцяло на работата си. Това е било представено на младежите и те са били насърчавани да не се доверяват на Бога и да не вярват на Неговите обещания. Мнозина са

избирали по-лекия път и са се подготвяли да преподават някакви науки или да се ангажират с някои други занимания, вместо да проповядват истината.

Така чрез непосветени учители, които изповядват, че вярват истината, но които нямат любовта на истината в сърцата си, се е пречило на Божието дело. Образованият млад човек е учен да гледа на способностите си като на твърде ценно нещо, за да бъде посвещавано в служба на Христос. Но няма ли Бог изисквания спрямо такъв млад човек? Кой му даде силата да усвои тази дисциплина, развиваща ума, и да постигне това? Дали младите хора са напълно независими от Йехова?

Много младежи, които не познават добре света и неговата слабост, които са невежи относно бъдещето, не чувстват никаква нужда от Божествена ръка, която да им сочи пътя. Чувстват се напълно компетентни да управляват собствената си лодка сред погубващите вълни. Те нека помнят, че където и да отидат, не са извън Божието владичество, нямат свободата да избират каквото си желаят, без да се посъветват с волята на своя Творец.

Талантът се развива най-добре и се оценява най-добре там, където е най-нужен. Но тази истина се пренебрегва от мнозина жадни за отличие. Макар и повърхностни в религиозните си преживявания и в умствените си способности, тяхната късогледа амбиция пожелава една по-висока сфера от определената им от Провидението. Господ не ги призовава, както призова Йосиф и Даниил, да застанат срещу изкушенията на светските почести и високите постове. Въпреки това те се насилват да заемат постове, криещи опасност и така дезертират от единствения пост, който дългът поставя пред тях и за който са годни.

Викът на македонецата стига до нас от всички посоки. “Изпратете работници” – това е настоящият призив от изток и от запад. Навсякъде около нас има ниви “бели за жътва. Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот...”. Не е ли глупаво да обърнеш гръб на тези полета, за да участваш в някакъв бизнес, от който може да имаш само финансова придобивка? Христос не иска себелюбиви работници, стремящи се само към най-високите заплати. Той призовава хора, които желаят да станат бедни заради Него, както Той стана беден заради тях. Какви бяха мотивите и изгледите пред Христос в този свят? Оскърбления, подигравки, бедност, срам, отхвърляне, предателство и разпятие. Ще се стремят ли помощник-пастирите към по-лесен жребий, отколкото към жребия на своя Господар?

Божието слово опростява силно сложните неща в този живот. На всеки сериозен негов търсач то дава Божествена мъдрост. Никога не

трябва да забравяме, че сме били изкупени чрез страдания. Скъпоценната кръв на Христос е тази, която ни изкупва. Чрез труд, жертви и опасности, чрез загуби на светски блага и с душевна агония се е родило евангелието на този свят. Бог призовава млади хора в пълнотата на своята енергия и в силата на своята младост да споделят с Него себеотрицание, жертване и страдания. Ако приемат призива, Той ще ги направи Свои инструменти за спасяването на душите, за които Исус умря. Но Той иска да пресметнат цената и да навлязат в Неговото дело напълно запознати с условията, при които да служат на един разпънат Изкупител.

Едва ли бих могла да изразя чувствата си, когато мисля как Божията цел с установяването на нашия колеж е била разбираана погрешно. Хора само с благочестив вид се отричат чрез непосветения си живот от силата на истината да правят човеците мъдри за спасение. Погледнете историята на апостолите, които претърпяха бедност, незачитане, насилие и дори смърт заради истината. Те се радваха, че са счестени достойни да страдат за Христос.

Щом посредством големи усилия и големи страдания могат да бъдат постигнати големи резултати, кой от нас, поданиците на Божествената благодат, може да откаже жертването? Христовото евангелие включва в своите изисквания всяка душа, която е чула радостната вест. Каква сметка ще дадем на Бога за всичките Негови привилегии, които ни е дал? Никога не може да бъде отплатено за Неговата неподобна милост. Само чрез желано послушание и служене с благодарност можем да засвидетелстваме нашата вяност и да увенчаем с почест нашият Изкупител.

Нямам по-голямо желание от това да видя нашите младежи пропити от онзи дух на чиста религия, който ще ги накара да вземат кръста и да последват Исус. Вървете напред, млади ученици на Христос, ръководени от принцип, облечени в дреха на чистота и праведност. Вашият Спасител ще ви води да заемете позиции, които подхождат най-добре на вашите таланти и ще ви постави там, където можете да бъдете най-полезни. Когато сте в пътя на дълга, можете да бъдете сигурни, че ще приемете благодат, достатъчна за вашия ден.

Проповядването на евангелието е избраното от Бога средство за спасението на души. Но първата ни работа е да доведем собствените си сърца в хармония с Бога, а след това ще бъдем подготвени да работим за другите. В миналото нашите сериозни работници изследваха сърцата си. Съветваха се заедно и се обединяваха в смирена, усърдна молитва за Божествено ръководство. Голям упадък съществува по отношение на истинския мисионерски дух на проповедници и учители. Но Христовото идване е по-близо, отколкото когато повярвахме. С всеки изминат ден ни остава един

ден по-малко за прогласяване на предупредителната вест за света. О, да имаше днес по-сериозно посредничество пред Бога, по-голямо смирение, по-голяма чистота и по-голяма вяра.

Всички са в постоянна опасност. Предупреждавам църквата да бди над онези, които проповядват на други Словото на живота, а те самите нямат духа на смирение и себеотрицание. На такива хора не може да се разчита във време на криза. Те не зачитат Божия глас със същата готовност, с каквато Саул правеше това. И като него мнозина са склонни да оправдават поведението си. Когато беше укорен от Господ чрез Неговите пророци, Саул дръзко твърдеше, че е послушал Божия глас; но блеещите овце и ревящите биволи свидетелстваха, че не го е послушал. По същия начин днес много младежи заявяват своята вяроност към Бога, но техните концерти и други събирания за удоволствия, техните светски другари, прославянето на собственото аз, както и силното им желание за популярност – всички тези неща свидетелстват, че те не се покоряват на Неговия глас. “А за Моя народ - деца ги угнетяват и жени владеят над тях”.

Евангелието поставя пред нас висок образец. Последователният християнин е не само ново, но и благородно създание в Исус Христос. Той е непоколебима светлина, която показва на другите пътя към небето и към Бога. Този, чийто живот се оформя от Христос, няма да има желание (влечение) към леките незадоволяващи наслади на света.

Сред младежите съществува голямо разнообразие от характери и възпитание. Някои са живели в атмосфера на произволни ограничения и строгост, които са развили в тях дух на упорство и предизвикателство. Други са били любимци на дома, прекалено обичащите ги родители са им позволявали да следват собствените си наклонности. Всеки техен дефект е бил извиняван, докато характерът им се е деформирал. За да се справи успешно с тези различни умове, учителят трябва да упражнява голям такт и деликатност в направляването и обучението, както и твърдост в ръководенето.

Често ще се демонстрира нехаресване и даже презрение към подходящите правила. Някои ще приложат цялата си изобретателност, за да избягнат наказанията, докато други ще са безразсъдно безразлични към последиците от престъплението. Всичко това ще изисква много повече търпение и много по-големи усилия от хората, на които е поверено тяхното възпитание.

Една от най-големите трудности, с която ще се сблъскат учителите, е, че родителите не им сътрудничат при налагането на дисциплината в колежа. Ако родителите имаха желание да поддържат авторитета

на учителя, щеше да се избегне много голяма част от неподчинението, порока и разпуснатостта. Родителите трябва да изискват от децата си да уважават и да се покоряват на законния авторитет. Трябва да се трудят с непрестанна грижа и прилежност, за да наставляват, ръководят и обуздават децата си, докато в тях се установят твърди навици. При такова обучение младежите ще се покоряват на обществените институции и на моралните ограничения.

Както чрез правило, така и чрез пример младежите трябва да бъдат учени на обикновено облекло и маниери, на трудолюбие, трезвост и икономия. Много от студентите са екстравагантни в харченето на средствата, които родителите им дават. Те се опитват да се покажат по-горни от своите другари, като прахосват парите за показ и себеугаждане. В някои учебни институти този въпрос е довел до толкова сериозни последици, че за учениците се предписва специално облекло, а харченето на парите се ограничава със закон. Но угаждащите на децата си родители, както и разглезените ученици, намират начин да избягнат закона. Ние няма да използваме такива средства. Искаме християнските родители да обсъдят тези въпроси внимателно и с молитва и да потърсят съвет от Божието слово, и след това да се опитат да действат според неговите поучения.

Ако в нашите училища се осигурява средства за ръчен труд и от учениците се изискваше да посвещават част от времето си на активни занимания, това щеше да се окаже силна защита срещу много от злите влияния, които преобладават в учебните институти. Ръчните полезни занимания вместо несериозните и покваряващи развлечения биха доставили една законна сфера на изобилен и деен живот на младежите и биха предизвикали трезвост и стабилен характер. Трябва да се положат всички усилия, за да се насърчава желанието към морално и физическо усъвършенстване, както и към усъвършенстване на ума. Ако момичетата бяха учени как да готвят, особено как да пекаат добър хляб, тяхното образование щеше да има много по-голяма стойност. Даденото познание по ръчен труд би предотвратило до голяма степен онзи болнав сантиментализъм, който е поразявал и все още поразява хиляди. Упражняването на мускулите, както и на мозъка, ще насърчава към изпълняване на скромните задължения от практическия живот.

Сегашният век е век на външна показност и повърхностна работа в областта на възпитанието и образованието. Брат.....притежава естествена любов към образователната система, както и задълбоченост, които са станали негов навик чрез обучение и дисциплина през целия му живот. Той е бил одобрен от Бога за тази

цел. Трудовете му са наистина ценни, защото не позволява на учениците да бъдат повърхностни. Но точно в най-големите си усилия за развитието на училището той среща най-много пречки. Ако не беше толкова решителен и последователен, щеше да се откаже от битката. Някои от родителите не желаят да поддържат училището, а децата им не уважават учителя, защото бил облечен бедно. Те позволяват да имат предразсъдък срещу него поради външния му вид. Този дух на неуважение не беше одобрен от Господ, а учителят беше насърчен в работата му. Но оплакванията и неразумните доклади, които децата носят у дома си, засилват предразсъдъците на родителите. Докато брат .... се стреми да всажда истинските принципи и да изгражда правилни навици, разглезените деца се оплакват, че ученето ги натоварвало. Беше ми показано, че те страдат точно поради това, че умът им не се занимава достатъчно с правилни теми. Мислите им блуждаят върху деморализиращи въпроси и както умът, така и тялото биват отслабени поради навика да онанират. Именно тази порочна практика, а не прекаленото изучаване, причинява честите заболявания на техните деца и им пречи да напредват така, както родителите желаят.

Господ одобряваше общото поведение на брат ....., когато той поставяше основите на училището, което сега действа. Но този човек се е трудил твърде много, без твърдото, благословеното, подкрепящото влияние на дома му, което облекчи неговите товари. Напрегнат от прекалената работа, той е правел някои грешки, които обаче не са и наполовина толкова тежки като онези на родителите, подхранващи чувства на разочарование от него. Във връзката си с младежите той е трябвало да посреща онзи дух на бунт и отричане, който апостолите заявяват, че е едно от знаменията на последните дни.

Някои от учителите в колежа са пропуснали да осъзнаят отговорността на поста си. Те самите не са били ученици в училището на Христос и затова не са подготвени да наставляват и други.

Има ученици с празни, порочни навици. Те ще се нуждаят от упрек и дисциплина; но ако не се поправят, да не бъдат тласкани по-нататък към ямата чрез проява на нетърпение и студенина. Учителите винаги трябва да помнят, че младежите, поставени на тяхната грижа, са изкупени с кръвта на Христос и са по-младите членове на Божието семейство. Христос е направил безкрайна жертва, за да ги изкупи. И учителите трябва да се чувстват като мисионери, които имат за цел да спечелят тези ученици за Исус. Ако те са по естество заядливи, нека се пазят внимателно да не се отдават на този навик. Онези, които са преминали критичния период на младостта, никога не

трябва да забравят изкушенията и изпитанията, които са имали в ранните години на живота си и колко много са искали да получават съчувствие, добро отношение и любов.

Този, който се посвети на ревностна обществена работа в полза на човечеството, често ще отделя малко време за семейството си и в известен смисъл остава почти без семейство и без домашни и социални влияния. Точно така е било и с брат..... Неговият ум е бил постоянно натоварен. Малко възможности е имал той да спечели чувствата и любовта на учениците си или да ги научи на нужната съдържаност и да им даде ръководство.

Мнозина в колежа се нуждаят напълно да се обърнат. Никой да не се стреми да търси съчицата в окоето на брат си, след като гредата се намира в собственото му око. Всеки да очисти собствения храм на душата си от всичко, което е опетнило чистотата ѝ. Нека завистта и ревността си отидат заедно с натрупания боклук. Възвишени привилегии и небесни постижения, изкупени за нас на огромна цена, ни се представят безплатно, стига само да ги приемем. Бог държи лична сметка за мярката светлина и привилегии, които ни е дал. И ако Му откажем развитието на поверените ни таланти, губим Неговото благоволение.

Професор..... щеше да ви служи добре, ако не беше ласкан от някои и осъждан от други. Той е объркан. Притежавал е черти на характера, които е трябвало да бъдат потиснати. В ентузиазма си някои са му отдали ненужно доверие и хвалене. Поставили сте този човек на място, където ще му бъде трудно да се възстанови и да намери правилната си позиция. Той е бил жертва и на двете партии в църквата, защото те не са да обърнали внимание на увещанието на Божия Дух. Това е несправедливо спрямо него. Той е бил новообърнат във вярата и не е бил подготвен за такова развитие на нещата. Колко малко знаем ние за влиянието, което нашите действия ще окажат за в бъдеще върху нас самите, както и върху другите. Мнозина си мислят, че е малко значение има това, което правят. Няма да им навреди, ако отидат на някой концерт или се сближат със света в някое забавление, ако пожелаят да направят това или онова. Така Сатана води и контролира техните желания, и те не разбират, че резултатът може да има огромно значение. Това може да бъде точно халката от веригата от събития, която да върже една душа в примката на Сатана и да реши вечната ѝ участ.

Всяка постъпка обаче, колкото и малка да е, си има своето място във великата драма на живота. Имайте предвид, че желанието за едно-единствено задоволяване на апетита въведе греха в нашия свят с неговите ужасни последици. Несвятите бракове на Божиите синове с човешките дъщери са довели до отстъпление, което е завършило с

унищожаването на целия свят чрез потоп. Резултатът и от най-незначителното действие на себеугаждане е рязък прелом, цяла революция. Такъв е и случаят сега. Много малко хора са разсъдливи. И те като древния Израел не желаят да обърнат внимание на съвета, но следват собствените си наклонности. Съединяват се със светски елементи и посещават събирания, където ще бъдат забелязани и по този начин последвани от мнозина. Това, което е било извършено веднъж, ще бъде извършено от тях и втори път, както ще направят много други. Всяка стъпка, която такива хора предприемат, се отпечатва трайно не само върху собствената им съвест и навици, но и върху съвестта и навиците на другите. Гледането на нещата в тази светлина придава страшно значение на човешкия живот.

Сърцето ме боли ден след ден и нощ след нощ за нашите църкви. Мнозина прогресират, но в обратна посока. "Пътят на праведните е като светлината...", която се развиделява, докато стане съвършен ден". Вървежът на праведните е напред и нагоре. Те напредват от сила към сила, от благодат към благодат и от слава към слава. Това е привилегията на всичките ни църкви. Но, о, колко различно е положението им! Те се нуждаят от Божествено просветление. Отговорни са за това. Зная какво казвам. Ако не станат истински християни, ще вървят от слабост към слабост, разделенията ще се увеличават и много души ще бъдат доведени до гибел.

Всичко, което ви казвам е: вземете светлината, която Господ ви е дал и я следвайте, каквато и да е цената за вас. Това е вашето единствено спасение. Имате да извършите едно дело, за да дойдете в единомислие и дано Господ ви помогне да го направите, даже и личното аз да бъде разпънато. Съберете лъчите светлина, на които така леко сте гледали и които сте отхвърлили. Съберете ги с голямо смирение, с трепет и страх. Грехът на древния Израел се състоеше в незачитане на изразената Божия воля и в следване на собствения път, според както ги водеха неосветените им сърца. Съвременният Израел бързо следва тези стъпки и неодобрението на Господ със сигурност е върху него.

Никога не е трудно да вършим онова, което обичаме да вършим, но поемането на посока, пряко противоположна на нашите наклонности, означава вдигане на кръст. Христос се молеше учениците Му да можеха да бъдат едно, както Той беше едно с Отец. Това единство представлява препоръчителното писмо пред света, което Господ им изпраща. Когато собствената воля бъде отречена при решаването на въпросите, вярващите ще бъдат в единство с Христос. За това са нужни молитви и решителна работа, като по този начин се отговори, доколкото е възможно, на молитвата на Христос за единство в църквата.

РЕВНУВАНЕТО И ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ СЕ ОСЪЖДА

Боли ме да казвам, че има толкова много необуздани езици сред членовете на църквата. Има езици, които лъжат, които се хранят с некрасивите неща в живота. Има лукави, шепнещи езици. Има клюкарство, намеса в чужди работи, изкусни подигравки. Някои от любителите на одумването действат от любопитство, други от завист, а мнозина от омраза към онези, чрез които Бог е говорил, за да ги изобличи. Всички тези хора, всяващи несъгласие, са на работа. Някои прикриват истинските си чувства, докато други бързат да разгласят всичко лошо, което знаят или дори само подозират за другия.

Видях, че в момента духът на лъжесвидетелстване, който превръща истината в лъжа, доброто в зло и невинността в престъпност, действа. Сатана ликува от състоянието на така наречения Божи народ. Занемарявайки собствените си души, мнозина с охота дебнат и търсят случаи да критикуват и осъждат. Всички имат дефекти в характера, така че не е трудно да се намери нещо, което злобата или завистта може да изтълкува в тяхна вреда. “Ето – казват тези дръзки съдии – имаме **факти**. Ще им лепнем едно обяснение, от което няма да могат да се очистят”. Те чакат удобен случай, разтварят вързопа си от клюки и изнасят пикантни истории.

Мнозина способни да отстояват своето становище, по естество със силно въображение, има опасност да измамат себе си, да измамат и другите. Те събират изпуснати по невнимание думи, без да съобразяват, че думи могат да се изговарят набързо и следователно не винаги отразяват истинските чувства на говорителя. Но тези спонтанно и необмислено изговорени думи, често тъй нищожни, че не заслужават да им се обръща внимание, се гледат през увеличителното стъкло на Сатана, мисли се върху тях, повтарят се, докато къртичините станат планини. Отделени от Бога, тези съхранители на злото стават игра на изкушението. Те едва ли имат представа за силата на своите чувства или за действието на своите

думи. Докато осъждат грешките на другите, сами правят още по-големи грешки.

Няма ли закон на доброта, който да се съблюдава? Упълномощил ли е Бог християните да се критикуват и осъждат взаимно? Почтено и честно ли е да измъкнем от устата на другия, под маската на приятелство, поверени му тайни, а след това да използваме това, което знам срещу него? Християнска любов ли е да улавяш всяка хвърчаща мътва, да изравяш всяко нещо, което би хвърлило подозрение върху характера на другия и след това да ти е приятно да го използваш за негова вреда. Сатана ликува, когато може да опозори или нарани някой Христов последовател. Той е “клеветник на братята”. Ще му помагат ли християните в тези негови работи? Божието всевиждащо око забелязва дефектите на всички, водещата страст у всеки, и все пак Бог търпи нашите грешки и се смилява над нашите слабости. Моли децата Си да проявяват като Него дух на нежност и дълготърпение. Истинските християни не обичат да излагат грешките и слабостите на другите. Те се отвращават от порочните и безобразни неща и насочват ума си към привлекателното и прекрасното. Всяко търсене на грешки, всяка дума на критика и осъждане са болезнени за истинския християнин. Винаги е имало мъже и жени, изповядващи истината, които не са съобразявали живота си с нейното осветяващо влияние; хора неверни, но всъщност мамещи себе си и тикащи се в грях. В живота, поведението, характера им се разкриват неверие и това страшно зло работи в тях като разяждаща язва.

Ако всички изповядващи се за християни не говорят за грешките на другите, а използват своята склонност към възискателност да откриват злините в самите себе си, за да се поправят, църквата днес щеше да се намира в много по-здравословно състояние. Някои са честни, когато това не им струва нищо, но когато интересите им бъдат засегнати, честността се забравя. Честността и интересът нямат място в един и същи ум. След време или интересът ще бъде пренебрегнат и истината и честността ще останат да царуват, или интересът ще бъде запазен и честността забравена. Честността и интересът никога не се съгласуват; те нямат нищо общо. Когато Господ приготвя Своите диаманти, на истинните, откровените, честните ще погледни с одобрение. Ангелите са ангажирани да изработят техните корони и върху тези украсени със скъпоценности корони ще е отразена с великолепие излъчващата се от Божия престол светлина.

На нашите братя проповедници често се възлага да се справят с изпитания в църквата и много често говорят за тях в проповедите си. Те не трябва да поощряват църковните членовете да се оплакват

един от друг, а да бъдат стражи на собствените си постъпки. Никой да не позволява да се пробуждат у него предразсъдъци и негодувания, когато се споменават грешките на другите, а да изчака търпеливо, докато изслуша двете страни и след това да повярва само онова, което може да се докаже със сериозни факти. Във всички случаи е безопасно да не се изслушва съобщението за лошата постъпка, докато не се приложи стриктно библейското правило. Това се отнася и до хора, майсторски успели да измъкнат от нищо не подозиращите неща, с които те нямат нищо общо, нито пък е полезно да ги знаят.

Заради собствената си душа, братя мои, гледайте да вършите нещата само за Божия прослава. Доколкото е възможно отстранявайте личното аз от мислите си. Приближаваме края на времето. Изследвайте подбудите си в светлината на вечността. Зная, че трябва да бъдете стреснати, защото се отдалечавате от старите гранични камъни. Вашата така наречена наука подкопава основата на християнските принципи. Показано ми бе по какъв път бихте тръгнали, ако се отделите от Бога. Не се облягайте на вашата мъдрост. Казвам ви, душите ви са изложени на неизбежна опасност. Заради Христос ви моля, изследвайте себе си и разберете защо имате толкова малко любов към религиозните неща.

Господ изпитва и очиства народа си. Спрямо вашия дефектен характер може да бъдете строги и критични колкото искате; но към другите бъдете любезни, милостиви и учтиви. Всеки ден се питайте: „Здрав ли съм напълно, или в сърцето ми има фалш?“ Умолявайте Господ да ви избави от всяка измама по този въпрос. Касае се за вечни интереси. Докато толкова много хора тичат запъхтени към почести и са лакоми за печалби, дали вие, мои мили братя, търсите жадно увереността на Божията любов и викате: „Кой ще ми покаже как да направя сигурно моето призвание и избор?“

Сатана грижливо изучава слабостите на човешкото тяло и след това започва да работи, мамейки и впримчвайки хората. Живеем сред най-големи изкушения, но ни е обещана победа, ако воюваме мъжествено в борбата на Господа. Всички са в опасност. Но ако живеете смирено и с молитва, ще излезете от процеса на изпитанието по-скъпоценни от чисто злато, дори от златото на Офир. Ако обаче сте невнимателни и не се молите, ще бъдете като звънтяща мед или дрънкащ кинвал.

Някои почти са се загубили в мъглите на скептицизма. За тях бих казала: Не мислете по този начин. Насочете ума си към Бога. Колкото по-ясно сте свързани чрез вяра и святост с Вечния, толкова по-ясни и по-светли ще ви се виждат Неговите постъпки. Направете живота, вечния живот, целта, която трябва да постигнете.

Зная опасността, в която се намирате. Ако изгубите доверие в свидетелствата, ще се отклоните от библейската истина. Страхувам се, че много от вас ще ги оспорват и подлагат на съмнение. Колцина ще обърнат внимание на предупреждението? Когато сега имате предвид свидетелствата и срещнете някое, което посочва грешките ви, ще бъдете ли свободни да го приемете, или ще отхвърлите някои от свидетелствата, или ще отхвърлите всичките? Тази част, която най-малко сте склонни да приемете, тъкмо от нея се нуждаете най-много. Бог и Сатана никога не си сътрудничат. Свидетелствата носят или белега на Бога, или белега на Сатана. Добро дърво не може да ражда лош плод, нито лошо дърво – добър плод. По плодовете им ще ги познаете. Бог е казал това. Кой трепери от Словото Му?

ДЕНЯТ НА ГОСПОДА Е БЛИЗО

“Близо е великият ден Господен. Близо е и много бърза – гласът на деня Господен; там ще извика горчице и силният. Ден на гняв е онзи ден, ден на смущение и утеснение, ден на опустошение и разорение, ден на тъмнина и мрак, ден на облак и гъста мъгла, ден на тръба и на тревога против укрепените градове и против високите кули при ъглите. Аз така ще наскърбя хората, че ще ходят като слепи, защото са съгрешили против Господа”.

“И в онова време ще претърся Йерусалим с лампи и ще накажа мъжете, които почиват на дрождите си, които казват в сърцето си: Господ няма да стори нито добро, нито зло”.

“Изпитайте себе си - да!, - изпитайте, народе безсрамни, преди указът да влезе в сила (денят минава като плява), преди да ви сполети лютият гняв Господен, преди да ви постигне денят на гнева Господен. Търсете Господа, всички кротки на земята, които изпълняват волята Му; търсете правда, търсете кротост, дано бъдете покрити в деня на гнева Господен”.

Вече сме към края на времето. Показано ми бе, че Божиите наказателни възмездия са вече съвсем близо. Господ ни е предупредил за предстоящите събития. От Неговото Слово се излъчва светлина, макар мрак да покрива земята и гъста тъмнина

народите. “Когато казват: Мир и безопасност!, тогава ще ги постигне внезапно погибел... и никак няма да я избегнат”.

Наш дълг е да изследваме причините за тази страшна тъмнина, за да се предпазим от действия, чрез които хората така много са се самоизмамили. Бог им е дал възможност да научат Неговата воля и да ѝ се покоряват. В Словото Си Той им е дал светлината на истината. Изпращал им е предупреждения, съвети и увещания, но малко хора ще послушат Неговия глас. Подобно на еврейския народ повечето така наречени християни се хвалят със своите големи предимства, но не се обръщат към Бога, за да получат великите благословения. В безкрайната си милост Бог е изпратил на света една последна предупредителна вест, като обявяват, че Христос е вече при вратата и обръща вниманието към нарушения Негов закон. На както предпотопните хора отхвърлиха с презрение предупреждението на Ной, така и днешните любители на удоволствия ще отхвърлят вестта на Божиите верни служители. Светът върви по своя неотклонен път, погълнат, както винаги, от неговите работи и удоволствия, докато в същото време Божият гняв е готов да се излее над престъпниците Закона.

Нашият състрадателен Изкупител, предвиждайки опасностите, които щяха да защитят Неговите последователи в това време, им даде едно специално предупреждение: “Но внимавайте си да не натежат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и онзи ден да ви постигне внезапно като примка; защото така ще дойде върху всички, които живеят по цялата земя. Но бъдете бдителни във всяко време и се молете, за да успеете да избегнете всичко, което предстои да стане, и да застанете пред Човешкия Син”. Ако следва примера на света, църквата ще сподели същата участ. Но тъй като тя е имала по-голяма светлина, наказанието ѝ ще бъде по-голямо от това на непокаяните.

Ние като народ изповядваме, че познаваме истината по-добре от всички други хора на света. Тогава нашият живот и характер трябва да бъдат в хармония с такава вяра. Точно пред нас е денят, когато праведните ще бъдат събрани на снопи като скъпоценно жито за небесната житница, докато нечистите ще бъдат събрани подобно на плевелите за огъня на последния велик ден. Но пшеницата и плевелите “растат заедно до жетвата”.

В житейските си задължения праведните до последния момент ще бъдат свързани с безбожните. Децата на светлината са пръснати между децата на тъмнината, та всички да виждат контраста. Така Божиите деца ще “възвестяват превъзходствата на Този, Който ги призова от тъмнината в Своята чудесна светлина”. Горещата в сърцето любов на Бога, изявяваната в живота Христоводна

хармония ще бъдат като небесен лъч, огрял хората в този свят, за да могат те да видят и да оценят неговото превъзходство.

Подобните привличат подобни. Пиещите от един и същи извор на благословение ще бъдат привлечени по-близо един до друг. Живата истина в сърцата на вярващите ще води към блажена и щастлива сплотеност. Така ще се отговори на Христовата молитва учениците Му да бъдат едно, както Той е едно с Отца. Всеки истински покаян човек ще се стреми към това единство.

При безбожните ще се наблюдава измамна хармония, прикриваща само отчасти вечно несъгласие. В съпротивата им срещу Божията воля и истина те са единомисленици, докато във всичко друго са раздирани от омраза, съперничество, завист и борба до смърт.

Чистият и нечистият метал сега са така смесени, че само пронизателното око на Бога може със сигурност да ги разпознае. Но моралният магнит на светостта и истината ще привлича чистия метал, а ще отблъсква долнокачествения и фалшивия.

“Близо е великият ден Господен. Близо е и много бърза...”. Но къде виждаме истинския християнски дух? Кой се приготвя да устоят във времето на предстоящото изкушение? Хората, на които Бог е поверил святите, тържествени, изпитващи истини за това време, спят на поста си. С действията си те казват: “Ние имаме истината; “богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо...”. А Верният Свидетел заявява: “... не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол...”.

С какво точност тези думи описват сегашното състояние на църквата; “не знаеш, че си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол”. Предупреждаващи вести, диктувани от Светия Дух, са предадени на Божиите служители, дефекти в характера са посочени на грешниците, но те казват: “Това не се отнася до мен. Не приемам вестта, която ми носиш. Аз върша най-доброто, което мога. Вярвам в истината”.

Злият слуга, който казва в сърцето си “господарят ме ще се забави”, изповядваше, че очаква Христос. Той беше “слуга” – външно предан на Божията служба, докато сърцето му бе отдадено на Сатана. За разлика от подигравателя той не отрича явно истината, но в живота си разкрива чувствата на сърцето си – че Христовото идване ще се забави. Неговата дързост го прави нехаен към вечните интереси. Живее според принципите на света и се съобразява с неговите обичаи и навици. В него вземат връх себелюбието, светската гордост и славолюбието. Опасявайки се, че братята му може да се издигнат над него, той започва да подценява усилията и да оспорва подбудите им. По този начин бие съслужителите си. Като се отчуждава от Божия народ, той все повече се приближава към безбожните.

Намираме го, че „яде и пие с пияниците” – събира се със светски хора и споделя техния дух. Така бива приспиван в плътска сигурност и побеждаван от небрежност, безразличие и леност.

Злото е започнало със занемаряване на бдението и тайната молитва, след това са били пренебрегнати други религиозни задължения и така се е отворил пътят за навлизане на всичките грехове. Всеки християнин ще бъде нападнат от съблазните на света, исканията на плътското естество и преките изкушения на Сатана. Никой не е в безопасност. Независимо каква е била предишната ни опитност, колко високо е положението ни, ние имаме нужда от постоянно бдение в молитва. Всекидневно трябва да бъдем ръководени от Божия Дух, иначе ще бъдем ръководени от Сатана.

Наставленията на Спасителя към Неговите ученици бяха дадени за поука на последователите Му от всеки век. Когато каза: “Внимавайте над себе си”, Той имаше предвид тези, които щяха да живеят в последните дни. На нас се пада задължението да подхранваме в сърцето си скъпоценните добродетели на Светия Дух. Сатана действа с неотслабващо постоянство и с огромна енергия, за да привлича в редиците си изповядващите се за Христови последователи. Работи “с цялата измама на неправдата за онези, които погиват”. Но той не е единственият работник, чрез когото се крепи царството на тъмнината. Всеки, който подтиква другите към грях, е изкусител. Всеки, който подражава на великия измамник, е негов помощник. Поддръжниците на някое зло дело провеждат стратегията на Сатана.

Постъпките разкриват принципите и подбудите. Плодът на мнозина, смятащи се за растения в Божието лозе, говори, че те са само тръни и бодли. Цялата църква може да одобрява погрешното поведение на някои от своите членове, но одобрението не доказва, че неправдата е правда. Трънката не може да роди грозде.

Ако някои, изповядващи, че вярват истината за това време, можеха да разберат действителното си положение, те щяха да загубят надежда за Божията милост. Упражнявали са цялото си влияние против истината, против предупреждаващия глас и против Божия народ. Вършили са делото на Сатана. Мнозина са били така омаяни от сатанинските измами, че никога няма да могат да се възвърнат. Такова състояние на отстъпничество не може да не причини загубата на много човешки души.

Църквата е получавала предупреждение след предупреждение. Задълженията и опасностите са били ясно разкрити на Божиите деца. Но светският елемент в тях се е оказал твърде силен. И е взел надмощие. Обичаи, навици и моди, които отклоняват душата от Бога, с течение на годините са печелили почва въпреки

предупрежденията и умоляванията на Светия Дух, докато накрая погрешните им пътища са започнали да им изглеждат прави, а гласът на Духа – едва да се чува. Никой човек не може да каже колко далеч би отишъл в греха, щом веднъж се поддаде на силата на големия измамник. Сатана влезе в Юда Искариотски и го склони да предаде своя Господ. Сатана накара Ананий и Сапфира да излъжат Светия Дух. Тези, които не са се отдали напълно на Бога, могат да бъдат подведени да вършат делото на Сатана, а да се ласкаят, че служат на Христос.

Братя и сестри, умолявам ви “изпитвайте себе си дали сте във вярата; опитвайте себе си”. За да се поддържа топлотата и чистотата на християнската любов, е необходимо постоянно да се получава ново количество от Христовата благодат. Използвате ли всяко средство, посредством което Божията любов да “изобилства все повече и повече” във вас, “да изпитвате нещата” и да бъдете изпълнени с “плодовете на правдата, които са чрез Исус Христос, за слава и хвала на Бога”?

Много хора, които би трябвало да стоят твърдо за правдата и истината, са проявявали слабост и нерешителност и с това са насърчили атаките на Сатана. Тези, които не успяват да пораснат в благодат, като не се стремят да достигнат най-високия божествен образец, ще бъдат победени.

За християнина този свят е място на чужденци и врагове. Ако не се защити с божественото всеоръжие и не си служи с меч на духа, той ще стане плячка на силите на тъмнината. Вярата на всеки ще бъде проверена. Всички ще бъдат изпробвани, както златото се изпробва в огъня.

Църквата се състои от несъвършени, грешащи мъже и жени, които имат нужда постоянно да упражняват милосърдие и дълготърпение. Но от дълго време има всеобща хладкост; вмъкналият се в църквата светски дух е бил последван от отчужденост, критикуване, злоба, борба и нечестие.

Ако по-малко хора с неосветено сърце и живот проповядват, а се посвещава повече време за смиряване на душата пред Бога, тогава можехме да се надяваме, че Господ ще ви се яви на помощ и ще излекува отстъпничеството ви. Много от проповедите напоследък пораждаат чувство на измамна сигурност. Важни интереси в Божието дело не могат да се ръководят мъдро от хора с толкова слаба реална връзка с Бога, каквато имат някои от нашите проповедници. Да се повери делото на такива мъже, все едно е на деца да се повери управлението на големи морски плавателни съдове. Лишените от небесна мъдрост, лишените от Божията жива сила не са компетентни да управляват евангелския кораб сред айсберги и бури. Църквата

преминава през сурови борби, но в нейното опасно състояние мнозина са склонни да я поверят в ръцете на хора, които със сигурност ще я доведат до корабкрушение. Още сега се нуждаем от кормчия на борда, защото приближаваме пристанището. Като народ трябва да сме светлината на света. Но колко много от нас са безумни девиси без масло в светилниците си.

Дано Господ на благодатта, изобилстващ с милост и изпълнен с прощение, ни съжали и спаси, за да не загинем заедно с несправедните!

В това време на борба и изпитание ние се нуждаем от цялата подкрепа и утеха, която можем да извлечем от правилните принципи, от ясно определените религиозни убеждения, от преобладаващата увереност в Христовата любов и от богатата религиозна опитност. До пълния ръст на мъже и жени, вярващи в Исус Христос, ще стигнем само в резултат на постоянно израстване в благодатта.

О, какво да кажа, за да отворя слепите очи, да просветя духовните схващания! Грехът трябва да бъде разпънат. Светият Дух да извърши пълно морално подновяване. Трябва да имаме Божията любов с жива, преобладаваща вяра. Това е златото, пречистено чрез огън. Можем да го постигнем единствено чрез Христос. Всеки искрен и сериозен търсач на истината ще стане участник в божественото естество. Душата му ще бъде изпълнена със силен копнеж да опознава пълнотата на онази любов, която надминава всяко знание. С напредването в духовния живот той ще схваща все повече възвишените, облагородяващи истини на Божието слово, докато чрез гледане се промени и започне да отразява подобие на своя Изкупител.

НЕРАЗУМНИ БРАКОВЕ

Беше ми показано, че у днешните младежи няма истинско чувство за голямата опасност, в която се намират. Бог би приел много от тях като работници в различните клонове на Неговото дело, но Сатана пристъпва напред и така ги оплита в своята паяжина, че те се

отдалечават от Бога и стават безсилни за работа в Неговото дело. Сатана е буден, проникателен и упорит работник. Той знае точно как да впримчи невнимателните и обезпокоителният факт е, че само малцина успяват да избегнат неговите примки. Те не виждат никаква опасност и не се предпазват от неговите хитрини. Той ги подтиква да насочват чувствата си към някого, без да търсят мъдрост от Бога или от тези, които той е изпратил да предупреждават, укоряват и съветват. Младежите се чувстват независими и не желаят да понасят ограничения.

Братко ..., твоят случай е убедителна илюстрация за това. Опиянен си от мисълта за брак. Както обикновено, в случая предупрежденията на Божиите служители влияят съвсем малко върху хора, които са насочили умовете си в тази посока. Беше ми показано колко лесно биваш повлиян от обкръжаващите те обстоятелства. Ако се свържеш с приятели, които мислят за долни неща, и ти ставаш като тях. Техните мисли биха станали твои, освен ако любовта и страхът от Бога не са с теб; ако на тях им липсва благоговение, ти също ще станеш непочтителен; ако те са лекомислени и само търсят удоволствия, ти ще тръгнеш по същия път с ревност и постоянство, достойни за по-добра кауза.

Младата дама, към която си насочил чувствата си, няма дълбочина нито на мисълта, нито на характера. Животът ѝ е бил лекомислен и разсъжденията ѝ тесногръди и повърхностни. Но ти постоянно си отказвал съветите на твоя баща, на твоята обичаща сестра или тези на твоите приятели в църквата. Дойдох при теб като Божи посланик; но силните ти чувства, самомнението ти затвориха очите ти за опасността и ушите ти за предупрежденията. Поведението ти е било толкова настойчиво в следване на твоео мнение, като че ли никой не те познава толкова, колкото се познаваш ти самият или като че спасението на душата ти зависи единствено от собствената ти преценка.

Ако всеки млад мъж, който следва истината, направи така, както ти правиш, какво би било състоянието на семействата и на църквата? Обърни внимание на влиянието, което си оказвал, като не си почитал собствените си родители чрез упоритостта и своеволието си. Ти си от категорията на буйните и горди хора. Така увлечен, си загубил интерес към религиозните неща и мислиш само за себе си вместо за Божията слава. Нищо добро няма да излезе от тази интимност или връзка. Божиите благословения няма да придружават никакво такова своеволно поведение като твоео. Не трябва така страстно да жадуваш да навлезеш в брачни отношения и да поемеш грижата за едно семейство, преди характерът ти да бъде напълно

стабилизиран. Виждам те в голяма тъмнина, но не си в състояние да разбереш тази опасност.

Истината е реформирала живота и характера ти и ти си печелел доверието на братята си; но Сатана е видял, че те губи и затова е удвоил усилията си, за да те вплете в своята хитра примка, и удивително е успял. Слабостта на естеството ти, незабелязана до този момент, сега се е развила и открила. Не виждаш състоянието си, макар че то е съвсем явно за другите. Светлината не идва при човек, който не прави усилие, за да я придобие. Когато си видял, че братята и сестрите са наскърбени от твоето поведение, тогава е било времето да спреш и да осъзнаеш онова, което вършиш, да се молиш много и да се посъветваш с опитни хора в църквата, и с благодарност да приемеш съвета ми.

“Но трябва ли – казваш ти – да следвам преценката на братята независимо от собствените си чувства?” Отговарям: Църквата има на земята власт, дадена ѝ от Бога. Христос е казал: “Каквото вържеш на земята, ще бъде вързано и на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата”. Общо взето твърде малко се уважава мнението на членовете на същата тази църква. Липсата на различие в мненията на църквата е нещо, което причинява толкова много трудности сред братята. Очите на църквата може да различат в отделните ѝ членове онова, което грешащият може да не види. Някои хора може да са слепи, както заблуждаващите се, но мнозинството от църквата е сила, която трябва да контролира отделните членове.

Апостол Петър казва: “Така и вие, по-младите, покорявайте се на презвитерите. Да, всички един на друг. Облечете се със смирение; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат”. Павел увещава: “Бъдете мили един към друг като към близки роднини, с братска обич; изпреварвайте да си отдавате почит един на друг”, “подчинявайте се един на друг в страх от Христос”. “Не правете нищо от партизанство или от тщеславие; но нека всеки със смиrenomъдрие смята другия по-горен от себе си”. Ако съветите на църквата не се зачитат, тя е наистина безсилна. Господ е поставил един глас в църквата, който трябва да контролира своите членове.

Ако си воден от истината, а не от заблудата, ще желаеш да се покоряваш на родителите си и ще считаш гласа на църквата като нещо свято. Молитвите ти са били отправени с решението да стане онова, което ти считаш за право, независимо от желанията на твоите родители или на църквата. Ти си правил всичко в живота си, като са проблаждали себелюбивите чувства. Често пъти трябва до голяма степен да се жертват чувствата, за да се съобрази човек с

положенията, които Бог е изложил в Словото Си и така да действа според принципа.

“Трябва ли родителите – питаш ти – да избират другар на сина си или на дъщеря си, без да зачитат мнението им или чувствата им?” Аз поставям въпроса така, както трябва да бъде поставен: Трябва ли един син или дъщеря да избират другар, без най-напред да се посъветват с родителите, след като такава стъпка засяга материално щастieto на родителите, ако те имат каквото и да било чувство на обич към децата си? И трябва ли такова дете, въпреки съветите и умоляванията на своите родители, да упорства, като следва собственото си поведение? Отговарям решително: Не! Не, ако ще и никога да не се ожени. Петата заповед забранява такова поведение. “Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоя Бог.” Това е заповед с обещание, което Господ желае със сигурност да изпълни за онези, които ѝ се покорят.

Мъдрите родители никога няма да изберат другари на децата си, без да зачетат желанията им. Никой не е предлагал такова нещо в твоя случай. Но до голяма степен онова, което младежите в наши дни наричат *любов*, е само сляп подтик, който води началото си от Сатана, за да осъществи той тяхната гибел.

Ако ти, братко мой, отидеш в нашия колеж сега, както си планирал, боя се за твоето поведение там. Ти си изразявал решителност да имаш компанията на една жена независимо къде отиваш. Това ми показва, че си далеч от състоянието, в което би могъл да се възползваш от отиване в Батъл Крик. Увлечението, от което си обхванат сега, е повече сатанинско, отколкото божествено. Не желая да останеш разочарован по отношение на Батъл Крик. Правилата там са строги. Не се позволява никакво ухажване. Училището няма да има никаква полза за учениците, ако те се вплитат в любовни афери, както ти си направил. Нашият колеж скоро ще се деморализира. Родителите не изпращат децата в колежа или в канцелариите, за да започват любовен сантиментален живот, а да бъдат възпитани и образовани в науките или да изучат печатарския занаят. Ако правилата са разпуснати и на младежите се позволи да бъдат объркани и омагьосани от общуването с противоположния пол, както си бил ти през последните няколко месеца, целта на тяхното отиване в Батъл Крик ще бъде загубена. Ако не можеш да пропъдиш това напълно от ума си и да отидеш там с дух на учещ, и с намерение да възбудиш у себе си най-сериозни, смирени и искрени усилия, молейки се да бъдеш в тясна връзка с Бога, ще бъде по-добре да си останеш вкъщи.

Ако отидеш, трябва да бъдеш подготвен да противостоиш на изкушението и да поддържаш ръцете на професорите и учителите, като насочиш влиянието си изцяло на страната на дисциплината и реда. Господ е определил всички, които работят в Неговото дело, да се подчиняват един на друг, да бъдат готови да приемат съвет и наставления. Те трябва да обучават себе си чрез сериозна умствена и морална дисциплина, за да могат с помощта на Божията благодат да се подготвят в ум и в сърце да обучават други. Ревностни молитви, смирение и сериозност трябва да бъдат съчетани с Божията помощ, защото човешките слабости и човешките чувства се сремат постоянно към господство. Всеки човек трябва да очисти душата си чрез послушание на истината. И гледайки единствено към Божията слава, да унижава собственото си аз и да възвишава Исус и Неговата благодат. Като постоянно напредва по този начин към светлината, той ще опознава Бога и ще получава Неговата помощ.

Някои от тези, които посещават колежа, не използват и не развиват правилно времето си. Изпълнени с младежката пламенност, те отхвърлят ограничението, което трябва да търпят. Особено се бунтуват срещу правилата, непозволяващи на младите мъже да обръщат внимание на младите жени. Много добре е известно злото от такова поведение в този деградирал век. В колеж, където толкова много млади хора общуват един с друг, подражавайки на света, в това отношение, това ще насочи мислите им в посока, която ще им попречи да усвоят познанието, към което се стремят, както попречи и на интереса им към религиозните неща. Увлечението на млади мъже и жени, при което чувствата им по време на дните, прекарани в училището, са съсредоточени един към друг, показва липса на добра преценка. Както и при твоя случай, слепият импулс контролира разума и преценката. Под влияние на тази омайваща измама се отхвърлят огромните и важни отговорности, които всеки истински християнин трябва да чувства, духовността умира, а съдът и вечността губят своето тържествено значение.

Всяка способност на поразените от тази заразителна болест – сляпата любов, ѝ е подчинена. Такива хора изглежда са лишени от здрав разум и тяхното поведение и действията им са отвратителни на всички, които ги наблюдават. Братко мой, станал си обект на разговори и реномето ти е пострадало силно в очите на онези, чието одобрение трябва да цениш. При мнозина кулминацията на болестта се проявява в един незрял брак и когато новостта отmine и омайващата сила на любовните чувства изчезне, единият или двамата партньори се събуждат за истинското положение. Тогава те се намират голи, но свързани до живот. Обвързани един към друг чрез най-тържествените клетви, те гледат с изтръпнали сърца

окаения живот, който трябва да водят. Тогава би трябвало да извлекат най-доброто от ситуацията; но мнозина не желаят да направят това. Те или се оказват неверни към брачната клетва, или правят игото, което сами са настоявали да навлекат на вратовете си, толкова непоносимо, че не малцина от тях поставят подло край на неговото съществуване.

Другаруването със суетните, повърхностните и скептично настроените хора ще доведе до морална поквара и гибел. Дръзките, напредничавите млади мъже или жени може да имат нещо приятно в себе си; може да притежават блестящ ум и умение да правят лошото да изглежда даже предпочитано от добрите. Такива личности ще омайват и объркват известна класа хора и в резултат ще бъдат загубени много души. Влиянието на мислите и действията на всеки човек е като една невидима атмосфера около него, която се възприема несъзнателно от всички, които влизат в контакт с него. Тази атмосфера често пъти е натоварена с отровни влияния и когато те се вдишват от хората наоколо, сигурният резултат е морално деградиране.

Млади братко, о, да можех да привлека ума ти към истинското ти състояние. Трябва да се покаеш, иначе никога няма да видиш небесното царство. Много млади мъже и жени, които изповядват благочестие, не знаят какво значи да следваш Христос. Те не подражават на Неговия пример във вършенето на добро. Любовта и благодарността към Бога не бликат от сърцето им, нито се изразяват в техните думи и поведение. В тях няма дух на себеотрицание, нито пък се насърчават един друг по пътя на светостта. Ние не искаме в тържественото Божие дело, което изповядва Христос, да се ангажират млади хора, които нямат моралната сила да заемат позиция заедно с трезвите и бдящите в молитва и чиито разговори са за небето, гледайки към Спасителя. Ние не сме достатъчно загрижени за младежите, които отиват в Батъл Крик и които изповядват, че са пазители на съботата, а в същото време чрез избора си на приятели показват ниското си морално състояние.

Вратите на нашия колеж са отворени и за невярващи и младежите тук може да имат това нерелигиозно общество, ако го изберат. Ако имат правилни подбуди при свързването им с такива хора и достатъчно духовна сила да противостоят на тяхното влияние, те може да се окажат сила за добро; докато учат, в същото време могат да бъдат и учители. Истинският християнин не избира компанията на необърнатите във вярата от любов към атмосферата, обкръжаваща нерелигиозния им живот, или за да възбужда възхищение и светско одобрение, но я избира с цел да предаде

светлина и познание като заведе необърнатите при един благороден, възвишен образец, широката платформа на вечната истина.

Една човек с чисти подбуди, който има намерение да стане интелигентен, за да може да използва правилно способностите си, ще бъде мощна сила за добро в училището. Той ще има оформящо влияние върху другите. Когато родителите оправдават оплакванията на своите деца срещу авторитета и дисциплината на училището, те не виждат, че увеличават деморализиращата сила, която сега преобладава в такава ужасна степен. Всяко влияние, обкръжаващо младите хора, трябва да бъде насочено в правилната посока, защото покварата сред младежите нараства постоянно.

При светските младежи любовта към обществото и удоволствията става всепоглъщаща страст. Облеклото, посещенията и ходенето по гости, отдаването на апетита и страстите, както и впускането в целия този водовъртеж на разпуснатост сред обществото, изглежда, че е целта на всяко съществуване. Такива хора са нещастни, ако останат сами. Главното им желание е да бъдат ласкани, да им се възхищават и да правят сензация в обществото; а когато това желание не се задоволи, животът им изглежда непоносим.

Тези, които се обличат в цялото Божие всеоръжие и посвещават всеки ден от времето си на размишление и молитва, и които изучават Писанията, ще бъдат свързани с небето и ще оказват спасяващо, преобразяващо влияние върху хората около себе си. Ще имат възвишени мисли, благородни стремежи и ясни схващания за истината и дълга им към Бога. Ще копнеят за чистота, за светлина, за любов, за всички дарове на небесното новорождение. Техните сериозни молитви ще влизат отвъд завесата. Тази категория хора ще имат святата смелост да идват в присъствието на Безпределния. Те ще чувстват, че небесната светлина и слава са за тях и ще стават все по-чисти, възвишени, облагородени от това интимно познанство с Бога. Такава е привилегията на истинските християни.

Постоянното размишление не е достатъчно; и двете са жизненоважни за формирането на християнски характер. Силата придобита в сериозна, тайна молитва ни подготвя да устоим срещу измамните примамки на обществото. Въпреки това обаче ние не трябва да се отделяме от света, защото нашата християнска опитност е да бъдем светлината на света. Обществото на невярващите няма да ни навреди, ако ние се смесваме с тях с цел да ги свържем с Бога и сме достатъчно силни духовно да се противопоставим на влиянието им.

Христос дойде на света, за да го спаси, да свърже падналия човек с безпределния Бог. Христовите последователи трябва да бъдат канали, по които да идва светлина. Поддържайки общение с Бога, те

трябва да предават на намиращите се в тъмнина и заблуда избраните благословения, които сами са получили от небето. Енох не се опетни от нечестието съществуващо в неговите дни; защо ние да се опетним в нашите дни? Но можем като Учителя да съчувстваме на страдащото човечество, да се смиляваме над нещастните, и да гледаме с благородство и съчувствие на нуждаещите се, смутените и отчаяните.

Истинските християни ще се стремят да вършат добро на другите и в същото време така ще подредят разговорите и държанието си, че да поддържат спокоен, осветен душевен мир. Божието слово изисква да бъдем като нашия Спасител, да носим Неговия образ, да подражаваме на Неговия пример, да живеем Неговия живот. Себелюбието и отдаването на светски неща не са плодове на християнското дърво. Никой човек не може да живее за себе си и в същото време да се радва на Божието одобрение.

5 септември 1879 г.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ И УПРЕЦИ

Съществува едно състояние в църквата в....., което е гибелно за нейната духовна дейност. Има голяма липса на жизнено благочестие, на религия от опит. Не назовавам имена. Нека всеки изследва собственото си сърце и разбере собствените си несъвършенства. Някои имат склонност към света, даже понижават религиозния образец като водят светски разговори. Те нямат Божиата любов в сърцата си. Когато църквата се нуждае от помощ, ръцете им се оказват слаби. Духовната им слабост е резултат от нежеланието им да носят товари във време и на място, където могат да помогнат най-много. Когато обаче има някакъв план или измислят нещо, което трябва да проведат, с готовност приемат всяка отговорност; тяхната цел е да вървят по своя път. Ако това беше един осветен път, нямаше да е толкова лошо, но не е.

Голяма е нуждата от ревностни безпристрастни работници в Божието дело. Един посветен член, който обича Христос, ще извърши много по-голямо добро в църквата, отколкото 100 полуобърнати вярващи, неосветени, самодоволни работници. Не е възможно църквата да бъде жива и активна, ако членовете ѝ не

желаят да носят товари и да поемат отговорности. В църковните отношения хора с най-различни темпераменти и разположения са събрани да действат заедно. В църквата ... има неколцина посветени, боящи се от Бога, верни души, които се молят много, които носят товара на църквата и чието щастие се състои в благополучието на нейните членове. И тук, както и навсякъде, Сатана действа непрестанно, за да събаря и да деморализира. Работата на противника на душите е, да отслабва и унищожава всяка организация, която, ако се развива с успех, би прославила Бога.

Млади мъже са приели истината и са вървели добре за известно време, но Сатана е изплел своите мрежи за тях чрез неразумни връзки и лоши бракове. Той е видял, че това е най-успешният начин, по който може да ги съблазни и отклони от пътя на светостта. За известно време някои от тези младежи са носили всеоръжието на евангелието с достойнство и благодат. Докато сърцето и ума са били покорни на Божествената воля, е имало благополучие; но когато очите са се отклонили от Исус и са били привлечени от недостойни обекти, именно тогава собственото аз е излязло на преден план, плътските разсъждения са надвили преценката на разума и християнското всеоръжие се е сторило твърде тежко да бъде носено от тези толкова млади хора в продължение на години. То било подходящо за стари, опитни войници на евангелието, но твърде тежко за млади. Човешката природа предлага много внушения, причиняващи непостоянство и колебания в християнския живот.

Заповедта на Началника на тяхното спасение е била: “Бдете и се молете, за да не паднете в изкушения”; но твърде много главоболия са се струпали, за да може човек да запази душата си, и измамващата сила на Сатана, както и измамното сърце са се съблазнили и отклонили от Христос. Ако тези млади мъже и жени имаха предвид думите на апостола: “И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена”, те нямаше да се чувстват свободни да задържат от Бога онова, което Той е изкупил на безпределна цена.

Няма и един от стотина младежи, който да чувства възложената му от Бога отговорност. Всяка физическа и умствена способност трябва да бъде съхранявана внимателно и използвана по възможно най-добрия и най-възвишен начин за напредъка на Божиата слава. Младежите, които позволяват силите им да бъдат извратени, злоупотребявайки по този начин с Божиите дарби, ще бъдат призовани да дават строга сметка за доброто, което са могли да извършат, ако ги бяха употребили по начините, осигурени от Исус Христос. Бог изисква прилагането на всяка способност.

В църквата в ... има някои младежи, които трябва да култивират благодатния дар на християнството и да пораснат, за да станат хора

на вярата. Необходимо е да станат твърди, непоколебими, вкоренени и основани във вярата. Църквата се нуждае точно от помощта, която Бог е определил те да окажат. Тези изповядващи Неговото име не са посветели напълно и изцяло силите си на Него, а са ги задържали в известна степен за служба на Сатана. Такива хора са ограбвали и все още ограбват Бога. Като неверния домоуправител, на когото бяха поверени таланти, те са скрили Божиите дарби в света.

Друга голяма вреда е нанесена на църквата в ... от материала, който е дошъл в нея. Този материал трябва да бъде стопен от Божия Дух. Шлакът се вижда в грубите, остри черти на характера, които трябва да бъдат премахнати и хората, които ги притежават, да станат ученици на Христос. Но те не са се отделили напълно от духа и влиянието на света. Ежедневно ограбват Бога като смесват Неговото време, Неговите таланти и Неговата сила със светски елемент. Тези сили не могат да бъдат задържани от Бога, без да доведат до вечна гибел. Вие сте били купени със скъпа цена, дори и да загинете порадитова, че не сте спасени в определения от Бога път.

Святите ангели наблюдават с напрегнат интерес дали отделните членове на църквата ще почетат своя Изкупител, дали ще се свържат с Небето и няма повече да мамят и лишават Господ, Когото те изповядват, че обичат, почитат и Му служат. Господ призовава Своите деца. Вие сте Негови по сътворение, а и още веднъж – чрез Неговото изкупление. Но когато оставяте огньовете на невятатата страст да пламтят в очите, когато изговаряте думи, които отблъскват святите ангели от вас, когато мислите зло за братята си, когато осквернявате ръцете си със светски неща, за да придобиете печалбите на безбожието, вие отдавате частите на тялото си за инструменти на неправдата.

Братко ..., видях, че срещу твоето име в небесната Книга е записано “недостатъчен” – недостатъчен в търпение, в дълготърпение, в самоконтрол, в смирение и кротост. Липсата на тези небесни качества със сигурност ще затворят небесните врати пред теб. Твоето тяло, душата ти, цялото ти същество с всички негови качества и способности – Бог изисква за Себе Си. Този прибързан, неконтролируем нрав трябва да бъде победен. Духовната болест е със сигурност последица от това, че отстъпваш пред заядливия си, оплакващ се, роптаещ дух. И тази душевна болест ще бъде твоя грешка. Престани да се заяждаш, престани да бъдеш упорит, спри да галиш собственото си аз и бъди благороден по сърце, храбър Божи мъж. Исус те обича. Не е ли взел всякакви подходящи мерки за теб, за да имаш помощ в трудни положения? “Какво – казва Той – повече беше възможно да се направи за лозето Ми, което не направих? Защо тогава, когато очаквах да роди сладко грозде, то роди диво ?”

Плодовете, които Христос изисква, след като е обградил църквата Си с търпелива грижа, са вяра, търпение, любов, дълготърпение, небесна разсъдливост, кротост. Това са гроздовете от плода, който зрее сред буря, облак и тъмнина, както и при слънчева светлина.

Брат ... се е присъединил към църквата, но не и към Господ. Той има кисела религия. Не е прав пред Бога; завладян е от личното аз. Загубил е много като се е свързал с личности, които нямат Христовия Дух. Липсва му почти всяко духовно качество. Безполезен е за себе си и е голям камък за препъване на църквата. Скъпи братко, Сатана те е контролирал до голяма степен; мислите ти са неосветени, действията ти не са в съгласие с духа на истинския християнин. Сам си си докарал болестта; трябва и сам да се възстановиш и излекуваш чрез помощта на божествения Лекар. Моралните ти сили са слаби поради липса на храна. Ти гладуваш духовно за библийската истина – за хляба на живота. Имаш нужда да черпиш храна от божествената Лоза. Църквата не получава никаква сила от теб и в твоето сегашно състояние за нея би било по-добре да е без теб, защото сега, ако нещо пресече пътя ти и ти не можеш да овладееш работите, се връщаш назад с упоритост и се оказваш само бремене за църквата. Не носиш никакъв товар, нито някакво влияние за делото. Бог те е търпял дълго, но Неговото дълготърпение има граници, една линия, отвъд която може да дръзнеш да минеш, когато Светият Дух няма вече да се бори с теб, но ще те остави на собствената ти извратеност, осквернен от себелюбие и унижен от грях.

Брат ... няма правилен дух. Неговото предразположение да ръководи го наранява, защото не е годен за каквато и да било такава работа. Той може да върши добра работа в църквата, ако собственото му аз не е на преден план. Повече кротост и смирение ще направят усилията му благословение за църквата вместо товар.

Братко и сестра ..., видях и срещу вашето име в небесния доклад думата “недостатъчен”. Имате нужда да бъдете изпразнени от личното аз и храмът на душата ви да бъде очистен. И двамата имате способност да вършите добро, но душата ви е неосветена. До голяма степен ви липсва простотата на благочестието. Ако църквата се оформяше по вашия религиозен образец, щеше да се деморализира и да се изроди в неосветена светска форма. Бихте могли да бъдете голямо благословение за църквата, но не сте успели в това до голяма степен. Исус ви заръчва да излезете от духа на света. Сестра ..., обезпокоена съм за теб и за онези, които се намират под твоето влияние. Стигнала си до много нисък образец. “Каквото посее човек, това и ще пожъне.” Сега сееш семето чрез думи и действия. Сееш или за плътта, или за духа. В деня на последното разглеждане на

сметките всеки трябва да вземе сярпа и да пожъне реколтата, която собствената му ръка е посадила.

Съпругът ти греши по отношение на работата си. Когато смири сърцето си като малко дете и когато се чувства по-малко важен, а повече нуждаещ се от Божията помощ, тогава той би могъл да бъде употребен за слава на Бога. Но така, както е в момента, той не осъзнава нуждите на делото и собствената си недостатъчност. Аз-ът е толкова голям и Исус толкова малко се проявява в живота и характера на мнозина, че Господ няма да приеме нищо от техните ръце. Но малко хора осъзнават тържествеността на времето, в което живеем – деня на Божието приготвление. Ако двамата се покаете и посветите способностите си на изучаване как да съградите църквата, вместо да я отслабвате и да помагате на неприятеля в неговото дело да води членовете ѝ в света, вие всеки ден ще печелите ценна опитност, докато вървите напред. Брат ... е бил голяма пречка за църквата... Той не трябва да бъде неин член, докато всекидневният му живот не стане хармоничен с това, което изповядва. Бог не го признава за свое дете. Днес той стои под черното знаме на силите на тъмнината. Сатана го контролира напълно.

Такива силни и обезкуражаващи влияния са образували една толкова силна вълна, че църквата не може да ѝ противостои. Десет членове, които ходят в цялото смирение на ума си, ще имат по-голяма сила върху света, отколкото има цялата църква със сегашните ѝ членове и липса на единство. Колкото повече разделения има и липса на хармония, толкова по-малка ще бъде силата на църквата за добро в света.

О, братя мои, да можех да разясня пред замъглените ви сетива голямата опасност, в която се намирате. Всяко действие, добро или лошо, подготвя пътя за неговото повторение. Как беше в случая с фараона? Изявлението на Светия Дух е, че Бог е затвърдил сърцето му и това се повтаряше при всяка светлина от изявите на Божията сила. Всеки път, когато отказва да се покори на Божията воля, сърцето ще става все по-твърдо и все по-малко възприемчиво и повлиявано от Божия Дух. Така то сее семето на упорството и Бог го оставя да покълне. Той би могъл да предотврати това чрез някое чудо, но това не е Неговият план. Позволява то да порасне и да произведе жетва по вида си, провокирайки по този начин истинността на Писанието: “Каквото посее човек, това и ще пожъне”. Когато един човек засажда съмнения, той ще пожъне съмнения. Отхвърляйки първата светлина и всеки следващ лъч, фараонът отиваше от една степен на закоравяване на сърцето към друга, докато студените мъртви тела на първородните само в един

момент показаха неговото неверие и упорство. А след това, решен да не се покори на Божия път, той продължи съзнателния си курс, докато беше зaleyт от водите на Червеното море.

Този случай е записан за наша полза. Точно каквото се случи с фараоновото сърце, това ще се случи с всяка душа, която пренебрегва съхраняването на светлината и ходи небрежно в нейните лъчи. Бог не погубва никого. Грешникът унищожава себе си чрез собствената си непокаяност. Когато една личност не обърне внимание на поканите, укорите и предупрежденията на Божия Дух, съвестта му прегаря и при следващото увещание ще бъде много по-трудно от предишния път да се покори. И така става при всяко повторение. Съвестта е Божият глас, който се чува сред конфликта на човешките страсти; когато му се окаже съпротива, Божият Дух се наскърбява.

Ние всички искаме да разберем как душата бива погубена. Това не става защото Бог издава указ даден човек да не бъде спасен. Той не хвърля пред очите тъмнина, през която не може да се проникне. Но най-напред човекът се съпротивлява на подтиците на Божия Дух и след като веднъж се е съпротивил, много по-лесно е да направи това втори път, още по-лесно е третия път и далеч по-лесно е четвъртия. След това идва жетвата, която трябва да се пожъне от семето на неверието и съпротивата. О, каква жетва от греховни падения се подготвя за сърпа!

Когато тайната молитва и четенето на Писанието се пренебрегнат днес, утре те могат да бъдат пропуснати с много по-малко угризение на съвестта. Ще настъпи цял списък от такива пропускания - всички те поради едно-единствено семенце, посято в почвата на сърцето. От друга страна, всеки съхранен лъч от светлина ще произведе жетва от светлина. Устояването на изкушението веднъж, ще даде сила за по-твърдо устояване втория път. Всяка спечелена нова победа над собственото аз ще изглади пътя за по-възвишени и по-благородни триумфиращи победи. Всяко победа е семенце, посято за вечен живот.

Голяма е нуждата от усърдни, верни, себеотрицателни работници в нашите църкви из цялата страна. Никой няма право да работи в съботното училище или във въздържателното дело, без да пожъне обилна жертва не само в края на света, но и сега. При всяко усилие на човек да просвети и благослови другите, собствените му възгледи ще стават все по-ясни и по-широки. Колкото повече се стараем да обясняваме истината на други, с любов към тях, толкова по-ясна ще става тя на самите нас. Винаги ще се разкрива с нова красота и сила пред разбирането на този, който я излага и обяснява.

Има някои добри работници във вашата църква и тези себеотрицателни хора никога няма да разберат колко много добро са извършили чрез своите постоянни усилия в мисионерското поле. Но Господ иска да има много повече мъже и жени в църквата, които да се покорят на Неговите изисквания. Някои от камъните, съставлящи святия Божи храм, отразяват светлината, която свети над тях от Исус Христос, докато други не я отразяват, като по този начин разкриват ясно, че не са живи камъни, избрани и скъпоценни. Те не са посветени, не се молят, бърбиви са, нерелигиозни. Истинските християни ще подражават на образа, даден им от нашия Спасител, и ще бъдат смирени, кротки, дълготърпеливи, благородни, които се поддават лесно на умоляване, не са прибързани и упорити.

Опасности за младите

Господин ... има естество, с което Сатана си играе с удивителен успех. От неговия случай младите нека научат един урок по отношение на брака. При избора си на другар съпругата му се е водила от чувствата и импулса, а не от разума и преценката. Резултат от любов ли е бракът ѝ? Не, не; той е резултат от импулс – сляпа, неосветена страст. Нито един от двамата не е бил годен за отговорностите на брачния живот. Когато новото отmine и всеки се запознае по-задълбочено с другия, дали любовта ще стане по-силна, чувствата по-дълбоки и животът им ще се слее в красива хармония? Точно обратното. Най-лошите черти на характера им, които са започнали да проявяват, са се задълбочили и вместо живот на щастие бракът им е представлявал живот на непрестанно увеличаващи се трудности, особено за съпругата. В Соята милост Господ я е изпитал, пощадил е живота ѝ и е удължил благодатното ѝ време, за да може да се подготви за бъдещия живот.

Съпругът ѝ има много недостатъци в характера си. Без цялостно преобразяване чрез Божията благодат, той би бил негоден да се свърже в брак с която и да било жена. Така изцяло е пропит от собственото аз, така изцяло е отдаден на навиците да угажда на страстите и на удобната леност, че самият той има нужда да бъде дисциплиниран, отколкото да има каквото и да било общо с дисциплинирането на съпругата или децата си. Умът на този човек е бил оформен според нисш образец. Развил е грубостта и лошите черти на характера си, докато ми бяха представени неговите оскъдни, компенсирани черти. Има една надежда – той да види себе

си и така да презре и да се отврати от личното си аз, че да потърси ново сърце, да бъде роден отново и да стане нов човек в Исус Христос. Нужно е да стане прилежен човек. Усърдието и трудолюбието ще бъдат за него голямо предимство. Сегашното му поведение е оскърбително за Бога - той просто приканва изкушенията. С неговата грубост, неговите заплахи, неговия неподатлив, неучтив дух е проклятие както за себе си, така и за другите. Поведението му към майката на съпругата му е било грубо и неблагоприятно. Отсега нататък както съпругата, така и съпругът трябва през целия си живот да избягват всичко, което създава спорове и борби и да запазят ненарушени брачните клетви.

Точно такива неосветени бракове изпълват редиците на пазителите на съботата. Господ иска неговите деца да бъдат щастливи и ако те се учат от Него, Той ще ги спаси от всекидневното жалко състояние, настъпило в резултат на тези нещастни връзки. Много бракове могат да раждат само нещастие и въпреки това умовете на младите, въпреки че не са способни да контролират себе си или да поддържат семейство, се втурват в тази посока, защото Сатана ги кара да вярват, че за да бъдат щастливи, трябва да се оженят. Тези, които не желаят да се приспособят към характера на другия, за да избегнат неприятни различия и борби, не трябва да предприемат тази стъпка. Но това е една от омайващите примки на последните дни, в които хиляди намират гибелта си за този живот, а и за следващия. Въображение, любовна сантименталност – младите да се пазят от такива неща като от проказа. На твърде много от младите мъже и жени на този светски век им липсва добродетел; затова е нужна голяма предпазливост. Добродетелният характер е основата, на която трябва да се гради; но ако тази основа е изчезнала, сградата е безполезна. Тези, които са запазили добродетелния си характер, макар и да им липсват други желани качества, могат да имат реална морална стойност.

За да просперира църквата, нейните членове трябва да полагат прилежни усилия, за да се развива скъпоценното растение на любовта. Нека му се създават всички условия, за да процъфтява то в сърцето. Всеки истински християнин ще развива в живота си характерните черти на тази божествена любов; ще разкрива дух на дълготърпение, на милосърдие, без проява на завист и ревност. Такъв характер, развит чрез думи и действия, няма да бъде импулсивен, няма да бъде недостъпен студен и безразличен към интересите на другите. Човек, който култивира в себе си скъпоценното растение на любовта, ще бъде себеотрицателен по дух и няма да губи самообладание, когато бъде провокиран. Няма да

всажда погрешни подбуди и зли намерения у другите, но ще чувства дълбоко греха у някой от Христовите ученици.

Любовта не се превъзнася. В нея има скромност; никога не подбужда към хвалби, към себеиздигане. Любовта към Бога и нашите ближни няма да се разкрива чрез прибързани действия, нито да ни води към надменност, намиране на грешки или диктаторство. Любовта не се надува. Сърцето, в което царува любовта, ще бъде водено към благородно, учтиво, състрадателно поведение спрямо другите, независимо дали те отговарят на нашите представи или не, независимо дали ни уважават или се отнасят зле към нас. Любовта е активен принцип; тя постоянно държи пред вътрешния ни поглед доброто у другите, като по този начин ни възпира от необмислени действия, да не би да пропуснем нашата цел – печеленето на души за Христос. Любовта не търси своето. Тя не подтиква хората да търсят лекото за себе си и да задоволяват собственото аз. Именно уважението на собственото аз толкова пъти ни пречи да растем в любов.

Има бедни и незабелязващи се хора, чийто живот Бог приема и ги прави полезни тук на земята и за слава в небето, но Сатана работи упорито, за да пречи на Божиите намерения и да ги поваля в гибел чрез брак с хора, чийто характер ги кара да се хвърлят пряко на пътя на живота. Малцина излизат от такива връзки победоносно. Братко ..., желаеш да експериментираш и се опитваш да докажеш, че ще бъдеш изключение на това общо правило. Йосиф беше един от малкото, които можаха да противостоят на изкушението. Той показа, че очите му гледат единствено към Божията слава. Доказа, че притежава възвишен възглед за Божията воля както, когато беше в затворническата килия, така и когато беше вторият на трона. Носеше религията си където и да отидеше и в каквато и ситуация да бе поставен. Истинската религия има всепобеждаваща сила. Тя дава тон на всяко нещо, което човек прави. Ти не е нужно да излизаш от света, за да бъдеш християнин, но можеш да осъществяваш религията си с всичките ѝ освещаващи влияния във всичко, което правиш и казваш. Можеш да се справяш добре със задълженията си в ситуацията, в които Бог те постави, като пазиш сърцето си свързано с небесните неща и по този начин разкъсаш сегашното омайване от дружбата ти с неразумни приятели. Ако последваш светлината, сега ще бъдеш в състояние да избегнеш примките на тези, които не различават Божията воля, за да пленят душата ти.

Друга поразителна страна в характера на Йосиф, достойна за подражание от всички младежи, е дълбокото му синовно отношение. Когато посрещна баща си със сълзи, бликащи от очите му, той увисна на врата му в прегръдка с любов. Сякаш чувства, че не е

направил достатъчно за удобството на родителя си и бди над неговите старчески години с нежна любов като майчината. Никаква усилия не са пощадени, за да покаже уважението и любовта си при всички случаи. Йосиф е пример на онова, което всеки младеж трябва да бъде. Любовта, проявена към своята майка, трябва да разкрие една красива черта от характера, каквато Бог одобрява.

Липсата на уважение към съвета на благочестив родител е един от най-характерните грехове на този дегенериран век. В живота на много хора в нашата страна има тъмнина и нещастие поради една-единствена стъпка, предприета в тъмнината. Чрез едно действие на непослушание много младежи са опропастили целия си живот и са обременили с болка майчиното сърце. Бог няма да те остави невинен, ако продължаваш да следваш това поведение. Като презираш съвета на една богобоязлива майка, която с готовност би отдала и живота си за своите деца, ти престъпваш петата заповед. Не знаеш къде могат да те отведат стъпките ти.

Отново пледирам в полза на майчините изисквания, на любовта на една майка. Няма по-долна неблагодарност от тази, която характеризира греха на непослушание към една християнска майка. В дните на твоето безпомощно детство тя е бдяла над теб; молитвите и сълзите ѝ са свидетелствали пред Небето, когато тя с любов те е отглеждала. За децата си тя се е трудила и планирала, мислила, молила и е била себеотрицателна. През целия ти живот вярното ѝ сърце е било загрижено и със сериозност е желало твоето благополучие. А въпреки това сега ти избираш да следваш собственото си поведение; да следваш собствената си сляпа, упорита воля, независимо от горчивата жетва, която ще пожънеш и скръбта, която ще ѝ нанесеш.

Немощ и старчески недъзи очакват своята майка. Тя се нуждае от теб; всяко внимание, което можеш да ѝ отдадеш, ще бъде изключително скъпоценно за нея. Не може да се обърне към нито едно от другите си деца, те не чувстват никакво задължение към нея. Но ти сега имаш една привилегия, която скоро може да бъде загубена. Не мисли обаче, че ако пренебрегнеш твоето право и твоето задължение като син, майка ти ще страда. Тя има верни приятели, които ще почувстват за свое предимство да извършат задълженията, които ти пренебрегваш. Бог обича майка ти и ще се погрижи за нея. Ако собствените ѝ деца я пренебрегнат, той ще подбуди други да свършат работата, която те би трябвало да свършат и тези други ще получат благословието, което ти е било предложено. Тяхно ще бъде правото да направят последните ѝ дни най-хубави и най-щастливи.

Ясно ти заявявам – на Бог не Му е угодно твоето поведение. Пред теб има трудности, които не можеш да различиш и които можеш да избегнеш, ако избереш да последваш мъдър съвет. Нашият Спасител те е направил обект на Своя неуморим труд и нежна загриженост, за да можеш да бъдеш мъдър и да не погубиш себе си. Той копнее за теб с безпределно съчувствие и любов, възкликвайки: “Колко пъти съм искал да събера твоите чеда, както кокошката събира пилетата си под крилата си, но не искахте!” Твоето глупаво сърце е пренебрегнало съвета на най-добрите ти приятели.

Поради сериозните верни предупреждения да се предпазиш от грешките на цял един живот, ти си си въобразил, че си много полезен за църквата. Наистина, способен си да бъдеш полезен в Исус Христос; но въпреки това Господ и църквата могат да минат и без теб. Можеш да се присъединиш към армията от Христови последователи, ако пожелаеш; можеш да споделиш с нея конфликтите и победите. Но ако избереш да не направиш това, тази себеотрицателна армия под опръсканото с кръв знаме на кръста със сигурност ще върви напред към победата и ще те остави зад себе си. Ако избереш да водиш собствената си крехка лодка по бурните води на живота, ще отговаряш за тази дързост и да понесеш последиците. Ако можеше да видиш колко слаб си станал в принципите, ако можеше да видиш в каква опасност се намират твоята почтеност и честност, тогава щеше да видиш, че Бог не е с теб и че не би трябвало да имаш сегашната си отговорност, защото си недостоеен за нея. Сърцето ми наистина се натъжава, като зная какво можеше да бъдеш, ако беше се отдал изцяло на Бога, а сега да видя как силата на неприятеля те е завладяла.

Съботноучилищното дело е важно и всички, които се интересуват от истината, трябва да се стремят да го развиват. Брат ... би могъл да служи добре в тази клонка на делото, ако той и другите в църквата следваха правилния курс. Но е бил твърде много гален и глезен. Това почти го е погубило. Господ може да мине без него, но той не може да си позволи да мине без Бога. Господ ще поверява делото си на мъже с чисти ръце и чисто сърце; затова е чест да се носят отговорности в Неговото дело.

Въздържателното дело е също достойно за най-добрите ви усилия. Но трябва да се положат големи грижи, въздържателните събрания да са колкото е възможно по-възвишени и облагородяващи. Избягвайте повърхностната работа и всичко, което има театрален характер. Тези, които разбират тържественото естество на тази работа, ще поддържат образа висок. Но има една категория хора, които нямат реално уважение към делото на въздържанието; те са загрижени само да покажат на сцената колко са умни. Чистите,

разсъдливите и всички, които разбират целта на тази работа, трябва да бъдат насърчавани да работят в тези големи области на реформата. Те може да не са много високо интелектуални, но ако са чисти и скромни, ако са богобоязливи и верни, Господ ще приеме труда им.

Твърде често се организират литературни общества, но в девет случая от десет те се оказват по-скоро вредни за душите, отколкото да бъдат за благословение. И това е, защото се образува един съюз със света или с такава категория хора, чието влияние и склонност е винаги да отвличат от солидното към повърхностното, от реалното към измисленото. Литературните общества биха имали голямо предимство, ако се контролираха от религиозния елемент; но рано или късно нерелигиозността почти сигурно спечелва господство и започва да контролира. Точно такъв е случаят с въздържателните дружества. Тържествеността на това дело бива изцяло покрита от повърхностно и младите, които желаят да бъдат спасени, са постоянно изкушени.

Фактите са пред нас. Бременосците сред нас падат по пътя в мълчаливия гроб. Активните членове на църквата, истинските работници във всички реформи, са почти преминали зенита на живота си и физическите и умствените сили отпадат. Трябва със загриженост да се замислим кои да се въздигнат, за да заемат местата им. На кого да бъдат поверени жизненоважните интереси в църквата? С дълбока загриженост можем да си зададем следния въпрос: Кой ще носи отговорностите на Божието дело, когато и малкото останали знаменосци паднат? Можем само жадно да гледаме към младежи, които би трябвало да поемат днешните товари и върху тях да паднат отговорностите. Те трябва да поемат делото там, където другите са го оставили; и тяхното поведение ще предопредели какво ще преобладава - моралност, религия, живо благочестие или неморалността и неверието ще покваряват и съсипват всичко ценно. Бъдещето ще се определи от начина, по който се носи знамето днес.

Родители, ще покажете ли чрез вашия начин на действие, че здравословното ограничение, добрият ред, хармонията и мирът са ръководен принцип във вашия живот? Или онези, които живеят лекомислено и стоят съвсем ниско в скалата на моралните ценности имат оформящо и контролиращо влияние в живота ви? Бог призовава Своя вярващ народ да се свърже с Него, да очисти душите си чрез смирено ходене по стъпките на Исус. Бог ви призовава да отмахнете гордите мненията, гордостта в облеклото, както и себевъзвишаването, и да засилвате използването на добрите и благородни качества на ума.

Ще се окажат ли мъжете и жените, изповядващи най-тържествените истини, поверявани някога на смъртни същества, верни на принципа? Ако те искат да имат влияние, което да накара светските хора да се замислят сериозно, то трябва да бъдат верни на принципа; облеклото им, както и разговорите им, да бъдат в строго съгласие със специалната истина, която изповядват. По-възрастните да възпитават младите чрез правило и пример как да изпълнят онези изисквания, които обществото и техният Учител са им възложили. На тези младежи трябва да бъдат поверени тежки отговорности. Въпросът е дали те са способни да управляват себе си и да стоят твърдо в чистотата на даденото им от Бога мъжество, презирайки всичко, което намирисва на разпуснатост и несъгласие.

Мога ли да кажа нещо, което ще направи впечатление на младите? Никога досега залогът на е бил толкова голям; никога такива съдбоносни резултати не са зависили от едно поколение, както от това сега, което пристъпва на сцената на действие. Нито за един момент те не трябва да мислят, че могат да заемат каквато и да било доверена позиция, без да имат добър характер. Все едно да очакваш да набереш грозде от тръни или смокини от бодли. Добрият характер трябва да се изгражда тухла по тухла, растейки всеки ден пропорционално на направените усилия. Тези характерни черти, които те ще отнесат със себе си в небето, трябва да бъдат придобити със старателно прилагане на способностите им, чрез използване на всяко предимство, което Провидението им дава, и чрез връзка с Източника на всяка мъдрост. Не се целете към по-нисък образец. Нека умовете ви не се оформят според по-нисък образец. Характерите на Йосиф и Даниил са добри модели, които трябва да следвате, но Христос е съвършеният образец.

Някои от братята и сестрите от църквата в ... са вършили добра мисионерска работа, но интересът им нека не отслабва. Неколцина са извършили повече, отколкото силата им позволява, но вършенето на тази работа е било тяхното ястие и тяхното пиене. Всички могат да имат дял в тази работа и никой не е извинен. Исус иска всички, които изповядват Неговото име, да станат сериозни работници. Необходимо е всеки отделен член да гради върху скалата Исус Христос. Задава се буря, която ще връхлети, разклати и изпита до крайност духовната основа на всеки. Затова избягвайте всякакви пясъчни леговища; стремете се към скалата. Копайте дълбоко; направете вашата основа сигурна. Градете, о, градете за вечността! Градете със сълзи, с искрени сърдечни молитви. Нека всеки един от вас отсега нататък направи живота си красив чрез добри дела. Хора като Халев са най-нужни в тези последни дни. Това, което ще направи църквата силна, жизнена и успешна в нейните усилия, не е

празната суета, а тихата смирена работа; не парадирането и бомбастичните неща, но търпеливите, придружени с молитва последователни усилия.

“Който не е с Мен – казва Христос, – той е против Мен”. Точно искрените, напълно решителните мъже и жени ще устоят в сегашния момент. Христос пресяваше последователите си отново и отново, докато останаха само единадесет души и няколко верни жени, които да положат основите на християнската църква. Има хора, които се отдръпват, когато трябва да се носят товари; но когато църквата е напредваща, те се ентузиазират, пеят, викат и са много възторжени. Но само ги вижте. Когато възбудата отмине, едва няколко верни като Халев ще излязат напред с непоклатими принципи. Те са солта, която поддържа вкуса. Точно когато делото се придвижва трудно, църквите развиват истинските помощници. Няма да има разговори за собственото аз, оправдаване на личното аз, но те ще загубят личността в Исус Христос. Да бъдеш велик в Божието царство, означава да живееш като малкото дете в смирение, в простота на вярата и в чистота на любовта. Всяка гордост трябва да изчезне, всяка гордост да бъде победена, човек да се откаже от всички амбиции за върховенство и да се подхранва детско смирение и доверие. Всички такива хора ще намерят в Христос своята скала на защита, своята силна кула. На Него те могат да се доверяват безрезервно и Той никога няма да ги подведе.

О, да можеха да бъдат предупредени да търсят Господ всички, които вярват в истината за това време. Мисълта за безпределната милост на Бога и за Неговата неподобна любов трябва да повлияе на всички да подражават на Неговия пример. Но в случая не е така. Някои от нашите сестри се отдават с охота на любовта към облеклото и външния показ; изобщо не се обличат в хармония с нашата свята истина. Това се отнася за сестра .... Светът трябва да получи по-добър пример, от този, който тази сестра дава. Тя трябва да почувства дадената ѝ от Бога отговорност да постави цялата тежест на своето влияние на страната на Христос и да се стреми да направи онези, с които общува, по-малко светски. Тя и сестра ... биха били много по-полезни за църквата, ако насърчаваха простотата в собственото си облекло и в това на другите. Те, които са шивачки и изследват модата, често подвеждат другите в църквата да правят неща, които не са угодни на Бога, като украсяват дрехите си, имитирайки света. Усилията на тези сестри за добро биха били далеч по-приети от Бога, ако имаха по-малко облекло и то беше по-евтино, ако имаха по-малко светски разговори и гостувания; по-малко оплакване и роптаене срещу проповедниците, които работят за тях, и повече се молеха и четяха Библията.

На Господ не е угодно поведението на мнозина в църквата и отношението на някои от братята проповедници. Той ви заръчва да престанете с вашите жестоки слова и думи на насърчение да заместят роптанията и оплакванията, търсенето на грешки. Христос ви говори в лицето на своите светии, а вие презирате Неговия съвет и отхвърляте укора Му. Не правете повече това. Старейшина ... има да извърши едно дело не само на изток, но и на много други места. Господ ще бъде с него и ще го прави да успее, ако се скрие в Исус. Той не е безпогрешен; от време на време може да греши в преценката си. Но бъдете внимателни като говорите да не обезсилвате думите, които Бог ви заръчва да изговорите. Когато знае Божиата воля, той не би се поколебал да я извърши, дори това да му коства живота. Докато мнозина от вас планират само как да угодят на собственото аз и да имат по-лесен живот, целият му живот и интереси са обгърнати от Божието дело. Докато изследва и планира за Божието дело, понякога той се отнася с острота и хитрост, които са накарали другите да съдят погрешно за него. Целта му не е да изтъкне себе си, но е да осигури предимство на делото, което обича. Докато Господ иска вярно да поддържате ръцете на неговите изпитани служители, в същото време Той ви предупреждава да не се доверявате прекалено много на новоповярвалите или на хора, с чийто минал живот и трудове не сте запознати.

Ваша привилегия е да бъдете една просперираща, щастлива църква. Нека всеки един от вас изследва собственото си сърце, нека очисти осквернения душевен храм и да бди в молитва. Решете да търсите Исус, докато Го намерите; не се оставяйте, докато Неговата любов обитава в сърцето ви и имате Неговия Дух, Който покорява живота ви и оформя характера ви. И тогава вярвайте и с дръзновение можете да приближавате до Неговия престол, като знаете, че Той ще чуе молитвите ви.

РАБОТНИЦИ НА БОГА

Съработници във великото жертвено поле, остава ни още малко време за работа. Сега е най-благоприятната възможност, която някога ще имаме, затова колко внимателно трябва да използваме

всяка минута. Нашият Спасител бе така посветен на делото за спасение на души, че копнееше дори за своето кръвно кръщение. Апостолите възприеха ревността на своя учител и твърдо, смело, решително тръгнаха да изпълняват великото си дело, като се бореха с началствата и властите, и духовните сили на нечестията в небесните места.

Живеем във време, когато е необходимо още по-голямо усърдие, отколкото в дните на апостолите. Но мнозина от Христовите служители имат чувство на безпокойство, желание да се имитира романтичният стил на съвременните религиозни пробуждания, желание да се извърши нещо велико, да се създаде сензация, да бъдат смятани за способни говорители и да си спечелят почит и слава. Ако такива хора се срещнеха с опасности и получеха славата на герои, те биха се ангажирали в делото с неотслабваща енергия. Но да работят почти неизвестни, да се трудят и жертват за Христос някъде в уединение, в неизвестност, без хорски похвали – това изисква здрави принципи, постоянна цел, каквато малко хора имат. Ако се правеха по-големи усилия да се върви смирено с Бога, да не се гледа на хора и да се работи само заради Христос, би се извършила много повече работа.

Мои братя проповедници, търсете Исус с всяко смирение и кротост. Не се опитвайте да привличате вниманието върху себе си. Нека хората да гледат на вас – инструментите, докато възвишавате Исус! Говорете за Исус. Загубете личното си аз в Исус. Около нашата религия се вдига твърде много шум и врява, а Голгота и кръстът се забравят.

Голяма е опасността, когато приемаме похвали един от друг, когато се съгласяваме да се възвишаваме един друг. Най-голямата грижа на фарисеите бе да си осигурят човешка похвала; но Христос им заяви, че това ще им бъде цялата награда. Нека се заловим за определената ни работа и я вършим заради Христос. Нашият божествен учител се усъвършенства чрез страданията. О, кога ли ще видим хора да работят така, както Той работеше!

Божето слово е нашият образец. Всяко дело на любов, всяка любезна дума, всяка молитва в полза на страдащите и угнетените се докладва пред вечния престол и се записва във вечния небесен доклад. Божественото слово излива светлина и върху най-помрачения ум и тази светлина прави и най-издигнатите да чувстват своята недостатъчност и греховност.

Днес врагът купува човешки души на много евтина цена. “Продадохте се за нищо” казва Писанието. Един продава душата си за светска слава, друг за пари! Един, за да задоволи ниските си страсти, друг – за светски удоволствие. Такива пазарлъци стават

всеки ден. Сатана наддава за изкупените с Христовата кръв души и ги търгува твърде евтино, въпреки безкрайно високата цена, платена за техния откуп.

Велики благословения и привилегии са на наше разположение. Ние можем да притежаваме и най-ценните небесни съкровища. Нека проповедници и миряни помнят, че евангелската истина погубва, ако не спасява. Душата, която ден след ден отказва да послуша поканите на милостта, скоро няма да се вълнува вече и от най-горещите призиви.

Като Божии съработници ние се нуждаем от по-ревностна набожност и по-малко себеиздигане. Колкото повече се величае личното аз, толкова повече намалява вярата в свидетелствата на Божия Дух. Най-тясно свързани с Бога са тези, които познават гласа Му, когато говори. Духовните хора разпознават духовните неща. Те ще почувстват благодарност, че Господ им е посочил грешките, докато доверяващите се само на себе си ще виждат Бога все по-малко и по-малко в свидетелствата на неговия Дух.

Нашата работа трябва да е съпроводена с голямо смирение, пост и молитва. Не трябва да очакваме само мир и радост. Ще има и скръб. Но ако сеем със сълзи, ще жънем с радост. Понякога в сърцата на себепожертвувателните може да проникне мрак и униние, но това още не е в тяхна вреда. Може да е проява на Божието намерение да ги накара да Го потърсят още по-сериозно.

Нуждаем се от мъже верни и истинни като Халев. Днес леността е отличителен белег на много хора. Те издърпват рамото си от колелото тъкмо когато трябва да постоянстват и да вложат всичките си сили. Христов служителю, “стани, ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос”. В работата ви толкова силно се чувства личното аз, че Христос е забравен. Някои от вас биват твърде много глезени и ласкани. Както в Ноевите дни съществува голямо отдаване на ядене и пиене, на садене и градене. Светът е откраднал силите на Христовите служители. Братя, ако искате религията ви да се почита от невярващите, сами я почитайте с подобавачи дела. Чрез тясна връзка с Бога и строго придържане към Библията и нейната истина при трудности и светски натиск можете да всаждате истината в сърцата на вашите деца, така че и те да работят енергично с вас като инструменти в ръцете на Бога за добро. Мнозина са станали неспособни и за умствени занимания, и за физическа работа поради преяждане и задоволяване на ниските страсти. Животинските страсти се засилват, а моралното и духовното естество отслабва. Когато застанем около големия бял престол, какво ще представлява докладът за живота на мнозина! Тогава те ще видят какво са могли да направят, ако не бяха

злоупотребявали с дадените им от Бога сили. Тогава ще осъзнаят до какво величие на ума биха стигнали, ако бяха посветили на Бога цялата им поверена от Бога мисловна и физическа сила. В агонията на угризението те ще копнеят да изживеят, ако е възможно, живота си отново.

Обръщам се към онези, които се изповядват за носители на светлината – пример на стадото – да се отдалечат от всяко нечестие. Използвайте добре малкото време, което ви остава. Държите ли се така здраво за Бога, посветили ли сте се така напълно на служене за Него, че религията ви да може да устои и при най-сурово преследване? Само дълбоката Божия любов е способна да укрепи душата по време на изпитанията, които са точно пред нас.

Себеотрицанието и кръстът са нашият дял. Ще ги приемем ли? Не очаквайте, че когато последните големи изпитания се стоварят над нас, за миг ще развиете себеотрицателен, патриотичен дух. Не, съвсем не, този дух трябва да бъде вплетен в нашата всекидневна опитност и всаждан в сърцата и умовете на нашите деца чрез правилен пример. Майките в Израел може да не са бойци, но могат да отглеждат бойци, които ще се облекат с пълно всеоръжие и ще се сражават мъжествено в Господните борби.

Проповедници и народ се нуждаят от преобразяващата сила на благодатта, за да устоят в деня на Господа. Светът бързо приближава онази точка в нечестието и човешката извратеност, когато ще стане наложително Бог да се намеси. В това време Неговите така наречени последователи трябва да се отличават още повече с верността си към Закона Му. Молитвата им ще бъде като тази на Давид: “Време е да подейства Господ, защото нарушиха закона Ти”. С поведението си те ще говорят: “Понеже аз обичам Твоите заповеди повече от златото... “. Самото презрение към Божия закон е достатъчна причина Господните последователи, пазещи закона, да излязат напред и да покажат уважението и почитта си към него.

“И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее”. Самата атмосфера е опетнена от грех. Скоро Божият народ ще бъде проверен с огнени изпитания и тогава по-голямата част от изглеждащите сега истинни и верни, ще се окажат просто метал. Вместо да станат още по-твърди от съпротивата, заплахите и униженията, те страхливо ще вземат страната на врага. Обещанието е: “Защото онези, които славят Мен, тях ще прославя и Аз...”. Дали и ние ще отслабим привързаността си към Божия Закон, защото светът да голяма степен се е опитвал да го омаловажи?

Божиите съдби са вече над земята и се проявяват чрез бури, наводнения, земетресения и опасности по суша и вода. Великият АЗ

СЪМ говори на тези, които пренебрегват закона Му. Когато Божият гняв се излее над земята, кой ще устои? Сега е време Божият народ да се покаже верен на принципа. Когато Христовата религия се презира най-много, когато законът му е най-ненавиждан, тогава нашата ревност трябва да е най-гореща и куражът и твърдостта ни непоклатими. Да стоим в защита на истината и правдата, когато мнозинството ни напусне, да се борим в борбите на Господа, когато шампионите са малко – това ще бъде нашият изпит. В това време ще трябва да събираме топлина от студенината на другите, кураж от тяхната страхливост и вярност от тяхното предателско държание. Повечето хора ще бъдат на страната на великия водач на бурята.

Изпитът ще дойде със сигурност. Преди 30 години ми беше показано какво ще стане – подчинението на папската институция ще бъде налагано на хората чрез закон за неделята, а почивният ден на Йехова ще бъде потъпкан.

Капитанът на нашето спасение ще укрепи народа си за предстоящата борба. Колко често, когато Сатана е издигал всичките си сили против последователите на Христос и те са били застрашавани до смърт, сърдечните молитви са довеждали на полесражението военачалника на Божието войнство, ходът на борбата е вземал обрат и угнетените са били избавяни.

Сега е време да се вкопчим здраво в Бога, за да бъдем скрити, когато Неговият страшен гняв се излее над човешките синове. Ние сме се отклонили от старите гранични камъни. Нека се върнем. Ако Господ е Бог, служете на Него, ако Господ е Ваал, тогава на него служете. На коя страна ще бъдете?

АГЕНТИ НА САТАНА

Сатана си служи с мъже и жени свои агенти, за да подтиква хората към тях и да прави греха привлекателен. Той така добре възпитава тези свои агенти, че отлично успява да погубва души и да ограбва славата на Христос. Сатана е големият враг на Бога и на човека. Чрез оръдията си той се превръща в ангел на светлината. В

Писанието е наречен погубител, клеветник на братята, измамник, лъжец, мъчител и убиец. Сатана разполага с много служители, но работата му за постигане на неговите цели е най-успешна, когато може да си служи с хора, изповядващи се за християни. И колкото по-голямо е тяхното влияние, колкото по-високо е тяхното положение, колкото по-големи познания изповядват за Бога и Неговата служба, толкова по-успешно той може да ги използва. Всеки, който примамва към грях, е агент на Сатана.

По време на посещението ми на лагерно събрание на изток един петък ме запознах с човек, който заемаше една палатка с няколко жени и деца. Същата вечер не бях в състояние да заспя; душата ми бе дълбоко натоварена. Докато се молех на Бога през нощта, в съзнанието ми бе разкрито ясно видение, което ми бе дадено преди години по времето, когато беше изобличено поведението на Натан Фулър. По онова време ми бяха показани трима мъже, които щях да срещна, които вървяха в същия път на нечестие под маската на изповядващи благочестието. Този човек от палатката беше един от тримата. Когато сутринта представих свидетелството си, силата на Святия Дух почиваше върху мен; но аз не споменах конкретни случаи. По-късно през деня почувствах, че трябва да се освободя от задължението си и посочих неговия случай съвсем определено. Чрез начина си на действие този човек вървеше точно против наставлението на апостола да се “въздържаме” “от всякакъв вид на зло”. Той нарушаваше седмата заповед, докато в същото време спазваше четвъртата. Чрез измамата си събираше около себе си групичка жени, които го следваха от място на място така, както една вярна съпруга би следвала своя съпруг.

Като народ на нас гледат като на специални, особени хора. Нашата позиция и нашата вяра ни отличават от всяка друга църква. Ако не сме по-добри от светските хора в живота и характера си, те ще сочат с презрителен пръст към нас и ще казват: “Тези са адвентисти от седмия ден”. “Ето, тук имаме пример на хора, които пазят седмия ден вместо неделята”. Клеймото, което с право би се лепнало на такава група хора, е върху всички, които пазят съзнателно седмия ден. О, колко по-добре би било, ако такива хора изобщо нямаха никаква претенция, че се покоряват на истината!

Почувствах се подтикната да укоря този човек в името на Господ и да призова жените, които бяха с него, да се разделят с него и да оттеглят погрешното си доверие в него, защото нещастие и гибел се намираха в пътя, по който бяха тръгнали. Небесната книга свидетелства за този човек следното: “Измамник и прелюбодеец, промъква се в къщите и пленява глупави жени”. Колко много души ще унищожи той с неговата сатанинска софистика – това единствено

съдът ще разкрие. Такива хора трябва да бъдат мървени и разобличавани веднага, за да не нанасят постоянен укор на делото. Колкото повече приближаваме към приключването на земната история, толкова опасностите около нас ще се сгъстяват. Едно просто проповядване на благочестието няма да ни ползва. Необходима е жива връзка с Бога, за да имаме духовната проницателност да различаваме нечестието, което по най-изкусен и таен начин се вмъква в средата ни чрез хора, изповядващи нашата вяра. Най-големите грехове навлизат сред нас чрез онези, които претендират, че са осветени, и твърдят, че не съгрешават. И все пак много от тях грешат всеки ден и са покварени в сърце и в живот. Самонадеяни и самооправдаващи се, те се ръководят от собствен стандарт за праведност, съвсем неотговарящ на стандарта на Библията. Въпреки високите им претенции, те са чужди на завета на обещанието. От голяма милост Бог търпи извратеността им и не ги отсича като спънки на земята, но все още им дава възможност за опрощение. С дълготърпението на Бога и с Неговата милост се злоупотребява постоянно. Давид на своето време смяташе, че такива хора са прекрачили границите на Неговото дълготърпение и Той трябва да се намеси, за да защити Своята чест и да ограничи неправдата.

Господин ..., учител на доктрините, осквернява Божия храм. Едва ли има лъч на надежда за него; той е мамил себе си и заблуждавал други толкова дълго време, че Сатана почти изцяло контролира ума и тялото му. Ако неговата така наречена мантия на праведност може да бъде свалена и долните му намерения и мисли изложени на показ, така че да престане да води други по пътя към пъкъл, това ще бъде всичко, което ще очакваме.

Той най-напред е намразил Божиите предупреждения, а след това им се е съпротивил, защото те явяват колко е нечестиво поведението му в светлината на Божия закон. Едно от най-тъжните доказателства за заслепящото влияние на греха е, че месеци и години минават, а няма никакво пробуждане към покаяние. С твърда последователност той е продължавал по пътя си надолу. У него няма никакви горчиви чувства на угризения, нито страх от отмъщението на Небето. Ако чрез лъжи и измами може да покрие греховете си, за да не бъдат забелязани, той е доволен. Всяко чувство за право и погрешно е мъртво в него. Намира се пред жетва, която ще бъде ужасяваща за пожъване.

Най-лошото в този случай е, че цялото това негово сатанинско дело се извършва с претенцията, че е представител на Исус Христос. Когато грешникът е предрешен като ангел на светлината, той може да извърши непоправима вреда. Съставят се съзнателно тъмни и

ужасни планове за разделяне на съпрузи. Апостолът е казал: “Защото от тях са онези, които се вмъкват в домовете и подмамват обременени с грехове жени, водени от различни страсти”. Тези разпуснати характери се вмъкват даже и в уважавани семейства и чрез измамните си уловки и интриги подвеждат съзнателните. Отвратителни ереси биват приемани като истина и се вършат най-възмутителни грехове като дела на правдата, защото съвестта става обърквана и притъпена.

Този човек е прегърнал непопулярната доктрина, че седмият ден е съботата на Господ, за да направи религиозния си живот да прилича на честен и искрен. Нашите възгледи са дефинирани ясно в изданията ни, но скривайки този факт, той е смесил с истината собствените си оскверняващи ереси и се е опитал да накара другите да повярват, че Бог му е дал нова светлина върху Библията. Като изповядва по този начин, че има голяма светлина за народа по отношение на съботата от четвъртата заповед и сродните с нея истини, за неподозиращите той има вид на наистина воден от Бога човек. Но след като веднъж доверието бъде спечелено, той започва сатанинското си дело да изкривява Писанията от истинското им значение, като се стреми да покаже, че прелюбодейството, осъдено в Божия закон, не означава това, което обикновено се разбира. Той наистина се опитва да накара чувствителни жени да повярват, че не е оскърбително за Бога да бъдат неверни на брачните си клетви. Дори няма да признае, че това е нарушаване на седмата заповед. Сатана се радва, когато в църквата навлизат грешници, изповядващи се за пазители на съботата, а в същото време му позволяват да контролира умовете и чувствата им, използвайки ги да измамват и покваряват други.

В този дегенерирал век ще има много хора така заслепени за греховността, че избират да водят разпуснат живот, защото подхожда на естествените и извратени наклонности на сърцата им. Вместо да се огледат в огледалото Божия закон и да съгласуват сърцата и характерите си с Божия образец, те позволяват на стснинските агенти да издигат знамето си в сърцата им. Покварените човеци смятат, че е по-лесно да тълкуват Писанията така, че те да ги поддържат в тяхното нечестие, а не да се откажат от покварата и греха си и да бъдат чисти по сърце и живот.

Този вид хора са много повече, отколкото мнозина си мислят, и броят им ще се увеличава, колкото повече приближаваме края на времето. Ако те не се вкоренят и затвърдят в истината на Библията и не заживеят в жива връзка с Бога, много ще бъдат омаяни и измамани. Невидими опасности заливат нашия път. Единственото ни спасение е постоянното бдение и молитва. Колкото по-близо живеем

до Исус, толкова по-голям дял ще имаме в Неговия чист и свят характер; и колкото по-оскърбителен ни изглежда грехът, толкова по-възвишени и желани ще изглеждат чистотата и светостта на Христос.

За да покрие покварения си живот и да направи греховете си да изглеждат безвредни, този човек ще привежда примери от Библията, в които добри хора са изпадали в изкушения. Апостол Павел срещаше такива хора в неговите дни и църквата е понасяла проклятието им през всичките векове. В Милет Павел събра старейшините на църквата и ги предупреди за това, което щяха да срещнат: “Бъдете бдителни за себе си и за цялото стадо, в което Светият Дух ви е поставил епископи да пасете църквата на Бога, която Той придоби със собствената Си кръв. Аз зная, че след моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жалят стадото; и от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят изопачено, за да отвличат учениците след себе си. Затова бдете и помнете, че за три години денем и нощем не престанах да поучавам със сълзи всеки един от вас”.

Този, който поддържа истината заедно с неправдата, който заявява, че вярва в нея, а всеки ден я наранява с противоречивия си живот, се е предал на служене на Сатана и води човешките души към гибел. Тази категория хора общуват с паднали ангели, които им помагат да завладяват човешки умове. Когато омайващата сила на Сатана превземе някой човек, Бог бива забравен и вместо него бива издигнат човекът с всичките му покварени цели. Тайна разпуснатост се практикува като добродетел от тези измамни души. Това е вид чародейство. Може с право да се зададе въпросът, който апостолът зададе на галатяните: “Кой ви омая - вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно обрисован като разпънат”? В ересите винаги има обаятелна сила. Умът така се заблуждава, че не може да разсъждава разумно и някаква илюзия постоянно го отвежда далеч от светлината. Духовното зрение се помрачава и морално неопетнени дотогава хора се объркват пред прелъстителната софистика на тези агенти на Сатана, представящи се за носители на светлината. Точно в тази измама е силата им. Ако излязат смело напред и изложат открито своите претенции, те биха били отхвърлени без миг колебание. Но в началото сътрудниците на Сатана предпочитат да работят така, че да спечелят симпатиите на другите и да си осигурят доверието на святи, себепожертвувателни Божии хора. И след това като специални вестители на дявола започват изкусната си работа да отвличат души от пътя на правдата, като се опитват да омаловажат Божия закон.

Когато проповедници се възползват така от доверието на народа и водят човешки души към гибел, те стават толкова по-виновни от обикновения грешник, колкото по-високо е тяхното вероизповедание. В деня Господен, когато небесният вестник се отвори, в него ще се намерят имената на много проповедници с претенции за сърдечна чистота и порядъчен живот, изповядвали, че са носители на Христовото евангелие, но използвали положението си да подмамват душите да престъпват Божия закон.

Когато мъже и жени попадат под покваряващата сила на Сатана, почти невъзможно е да бъдат извадени от страшната клопка и отново да имат чисти мисли и чисти разбирания за Божиите истинни изисквания. Пред заблудените им умове грехът е бил одобряван от проповедника, затова никога вече не се гледа на него в онази отворителна светлина, в която Бог го вижда. След като моралният образец е бил понижен в умовете на хората, разсъжденията им са вече изкривени и те започват да гледат на греха като на правда и на правдата като на грях. Други, дружейки с хора, чийто наклонности и навици не са възвишени и чисти, стават като тях. Вкусовете и принципите им биват усвоени почти неусетно.

Ако обществото на един човек с нечист ум и безпътни навици се предпочита пред обществото на добродетелния и чистия, това е сигурно указание, че вкусовете и наклонностите си хармонират, че се е стигнало до ниско равнище на нравите. Тези измамници, омаяни души наричат това равнище високо и свято привличане на духа – духовна хармония. Но апостолите го наричат духовни сили на нечестията в небесни места, срещу които трябва да водим енергична борба.

Когато започва своето пъклено дело, измамникът често среща несходство и несъгласие с неговите вкусове и навици. Но чрез големи претенции за благочестие спечелва доверието, а когато това бъде постигнато, започва да прилага прелъстителната си сила за собствени цели. Чрез общуване с такъв опасен човек жени привикват да дишат атмосферата на нечистота и почти несъзнателно биват проникнати от същия дух. Те загубват своята идентичност и стават сянка на прелъстителния си.

Хора, изповядващи, че имат нова светлина, претендиращи, че са реформатори, ще имат голямо влияние над известна категория хора с правдиви убеждения по отношение на ересите в този век и недоволни от духовното състояние на църквата. С искрени, честни сърца тези хора желаят да видят промяна към по-добро, постигане на по-висок образец. Ако верните Христови служители биха им представили истината чиста и неопетнена, те биха я приели и следвайки я с послушание, биха се очистили. Но винаги буден,

Сатана тръгва по петите на тези търсеци души. При тях идва някой с високи претенции, реформатор, както Сатана отиде при Христос в образа на светъл ангел, и ги отклонява още повече от пътя на правото.

Просто не може да се определи нещастieto и деградацията, произлизащи от безпътността. Светът е осквернен от своите обитатели. Те са почти изпълнили мярката на своето нечестие. Но това, което ще предизвика най-голямо възмездие, е живот на безчестие под дрехата на благочестието. Изкупителят на света никога не е отхвърлял истинското покаяние, независимо колко голяма е била вината. Но Той страшно осъжда фарисеи и лицемери. Повече надежда има за явния грешник, отколкото за такива хора.

И поради тази причина [неприемането на любовта на истината] Господ ще им изпрати силна измама, за да повярват в лъжата: “за да бъдат осъдени всички, които не са повярвали в истината, а са имали благоволение към неправдата”. Този човек и измамените от него не обичат истината, а удоволствията в неправдата. И каква по-силна измама може да ги постигне от това: нямало нищо неудобно на Бога в разпуснатостта и прелюбодейството? Библията съдържа много предупреждения срещу тези грехове. Павел пише на Тит за онези, които “твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него, като са мръсни и непокорни, неспособни за каквото и да било добро дело”. “Но е имало и лъжливи пророци между народа, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, Който ги е купил, и ще навлекат на себе си бърза погибел. И мнозина ще последват техните похотливи дела, пради които човеци пътят на истината ще се похули”. Споменатите тук не са хората, които открито твърдят, че нямат вяра в Христос, а точно тези, които изповядват, че вярват в истината, но чрез долния си характер ѝ нанасят укор и тя е хулена.

“От користолюбие те ще ви мамят с престорени думи; но тяхната присъда, отдавна подготвена, не се забавя и тяхната погибел не дреме”. “Тези, обаче, като животни без разум, създания, по естеството си родени да бъдат ловени и изстребвани, хулят за неща, които не знаят, и ще погинат в своя разврат, приближаващи да получат заплатата на неправдата – хора, които смятат за удоволствие всекидневния разкош. Те са петна и позор; наслаждават се с измамите си, когато са на угощение с вас; очите им са пълни с блудство и непрестанен грях; подмамват неутвърдени души; сърцето им е научено на користолюбие; те са предадени на проклетие; оставиха правия път и се заблудиха, като последваха пътя на Валаам, Веоровия син, който обикна заплатата на неправдата...”

“Те са безводни кладенци, мъгли, тласкани от буря, за които е запазена мрачна тъмнина до века. Защото, като говорят с надуто празнословие, те с разпътството си подмамват в плътските похоти онези, които едва са се отдръпнали от живеещите в заблуда”.

В този век на развала, когато нашият противник, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне, виждам необходимостта да издигна гласа си и да предупредя: “Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение”. Мнозина притежават прекрасни таланти, но ги посвещават на нечестивото служене на Сатана. **Какво да предупредя хората, които претендират, че са излезли от света и са оставили неговите тъжни дела? Хора, които Бог е направил възстановители на Неговия закон, но подобно на превзетата, претендиращата смокиня простират наглед процъфтяващите си клони в самото лице на Всемогъщия, а в същото време нямат никакъв плод за Негова прослава. Много от тях подхранват нечисти мисли, несвяти мечти, неосветени желания и ниски срасти. Бог мрази плод от такова дърво. Чистите и свети ангели гледат на поведението на тези хора с отвращение, а Сатана се радва. О, да можеха мъже и жени да разберат какво се “печели” чрез нарушаване на Божия закон! При всички обстоятелства грехът е обезславяне на Бога и проклятие за човека. На греха трябва да гледаме точно по този начин, независимо колко красива е неговата външност и от кого се върши.**

Като Христова пратеница ви умолявам, вие, които изповядвате истината за това време, да отблъсквате незабавно всяко приближаване на нечестията и да страните от обществото на хора с нечисти внушения. Отвращавайте се с най-силна омраза от покваряващите грехове. Бягайте от хора, които даже чрез разговор тласкат ума в такъв път, “защото от онова, което препълва сърцето му, говорят устата устата му”.

Практикуващите тези оскверняващи грехове в света нарастват постоянно и ще се промъкват и в нашите църкви, ето защо ви предупреждавам да не им давате място. Обърнете гръб на прелъстителю. Макар и да се представя за Христов последовател, той е сатана в човешки образ; той си е наел небесна дреха, за да може по-добре да служи на своя господар. Нито за момент не трябва да се вслушвате в някое нечисто, потайно внушение, защото дори и това ще опетни душата, както нечистата вода замърсява канала, през който минава.

Изберете бедност, укор, раздяла с приятели или кое да е друго страдание, отколкото да оскверните душата с грях. По-скоро смърт, отколкото унижаване или нарушаване на Божия закон трябва да е девизът на всеки християнин. Като народ, който претендира да е

реформатор, който съхранява най-тържествените, очистиращи истини на Божието слово, нека да издигаме образа много по-високо, отколкото е издига досега. Незабавно да се справим с греха и грешниците в църквата, за да не се заразят и други. Истината и чистотата изискват от нас да се захванем по-основно с очистирането на стана от Ахавовци. Заемащите отговорни постове не трябва да търпят греха в някой брат. Покажете му, че той трябва или да скъса с греховете си, или да бъде отстранен от църквата.

Когато отделните членове на църквата действат като истински последователи на кроткия и смирен Спасител, грехът ще бъде по-малко прикрит. Всички ще се стараят да действат като в присъствието на Бога. Те ще съзнават, че Неговото всевиждащо око е винаги над тях и че Му е известна и най-скритата мисъл. Характерът, мотивите, желанията и целите са тъй ясни, както слънчевата светлина за окото на Всемогъщия. Малко хора обаче имат това предвид. Повечето никак не съзнават каква страшна сметка ще се дава пред Божието съдилище за нарушаването на Господния закон.

Можете ли вие, които претендирате, че сте получили такава голяма светлина, да се задоволявате с едно ниско равнище? О, колко усърдно и постоянно трябва да търсим Божественото присъствие и какво съзнание трябва да имаме за тържествената истина, че краят на всичко е близо и че Съдията на цялата земя стои пред вратата! Как може да не се зачитат справедливите и святи изисквания на Йехова? Как може да ги нарушаваме пред самото Му лице? Как може да подхранвате нечисти мисли и ниски страсти пред погледа на чистите ангели на Изкупителя, Който отдаде Себе Си за вас, за да ви изкупи от всяко нечестие и да ви очисти като Свой народ, ревнител за добри дела? Когато разгледате този въпрос в светлината, излъчваща се от Христовия кръст, застанали на самите граници на вечния живот, няма ли грехът да ви се стори много долен и твърде опасен, за да се подхранва?

Говоря на нашите хора. Ако се приближите до Исус и се постараете да украсите устното си изповядване с добре подреден живот и благочестив говор, няма да тръгнете по забранени пътища. Ако бъдете будни, постоянно бодърствате в молитва, ако всичко вършите като пред Бога, ще бъдете предпазени от изкушението и може да се надявате, че ще бъдете опазени чисти, неопетнени и неосквернени до края. Ако твърдо държите на вашата вяра от началото до края, пътищата ви ще бъдат установени в Господа! И това, което благодатта е започнала, славата ще го увенчае в царството на нашия Бог. Плодовете на духа са: “любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание; против

такива неща няма закон”. Ако Христос е в нас, ще разпънем плътта заедно с всички нейни желания и страсти.

ЩЕ ОГРАБВА ЛИ ЧОВЕКЪТ БОГА

Господ е разпръсвал светлина и истина по земята в зависимост от доброволните старания и дарения на участниците в небесните дарби. Сравнително малко са избраните да пътуват като проповедници и мисионери, повече са тези, които да съдействат за разпространяване на истината със свои средства.

Историята на Ананий и Сапфира ни е дадена, за да видим колко е грешно да си служим с измама в нашите дарения и приношения. Те доброволно бяха обещали да дадат част от имота си за издръжка на Христовото дело, но когато парите дойдоха в ръцете им, се отказаха да изпълнят обещанието си, като същевременно искаха да оставят у другите впечатлението, че са дали всичко. Наказанието им е записано, за да предупреждава християните от всички времена. Същият грях е взел страшни размери днес, но не чуваме за подобно забележително наказание. Господ е показал веднъж на хората с какво отвращение гледа на такова оскърбление спрямо Неговите свещени изисквания и достойнство, а след това ги е оставил да следват общите принципи на управлението Му.

Доброволните дарения и десятъкът съставляват приходите за евангелието. От поверените на човека средства Бог изисква като Своя една известна част – десятък, но го оставя свободен сам да решава колко е десетата част и дали да даде, или не, повече от нея. Човек трябва да даде според решението на сърцето си. Когато сърцето е подбудено от влиянието на Божия Дух и човек обещае да даде известна сума, обещалият вече няма право над посветената част. Думата е дадена пред хора и те са свидетели на сделката. Същевременно той е поел задължения от най-свят характер – да сътрудничи на Господ за изграждане на Неговото царство на земята. Такива обещания, дадени пред хора, се смятат за задължителни. Но не са ли още по-святи и по-задължителни, когато са дадени пред

Бога? Нима обещания, дадени пред съда на съвестта, са по-малко обвързващи от написаните договори с хора?

Когато божествената светлина грее в сърцето с необикновена яснота и сила, обичайното себелюбие отслабва своята хватка и човекът става предразположен да даде за Божието дело. Никой не очаква, че ще може да изпълни даденото обещание без противопоставянето на Сатана. На него не му е приятно да гледа как Божието царство се гради на земята. Започва да внушава, че обещаното е твърде много и може да се затруднят материалните придобивки или задоволяването на желанията на членовете на семейството му. По удивителен начин Сатана владее ума на хората. Той полага значителни усилия, за да направи сърцето себелюбиво.

Единственото средство, чрез което Бог е наредил да се поддържа напредъкът на Неговото дело, е да благослови хората с притежания. Той им дава слънцето и дъжда; прави растителността да вирее; дава здраве и способност за придобиване на средства. Всички наши благословения идват от Неговата щедра ръка. В замяна на това желае хората да изразяват благодарността си, като му връщат една част в десетъци и приноси – благодарствени, доброволни и приноси за грях.

Сърцата на хората се ожесточават от себелюбието и подобно на Ананий и Сапфира биват изкушавани да задържат част от стойността, но да претендират, че спазват правилата за даване на десетък. Ще ограбва ли човек Бога? Ако в съкровищницата влизат средства по точното Божие предписание – една десета част от прихода – ще има изобилно средства за напредъка на Неговото дело. Е, добре, ще каже някой, постоянно се отправят призови да даваме за делото, аз вече се уморих да давам. Наистина ли си се уморил? Тогава позволи ми да попитам, не си ли се уморил да получаваш благословения от Божията благотворителна ръка? Едва когато Бог престане да те благославя, можеш да се чувстваш свободен от задължението да Му връщаш частта, който Той изисква. Бог те благославя, за да имаш възможност и ти да благославяш други. Когато се умориш да получаваш, тогава можеш да кажеш: “Уморих се вече от честите покани да давам”. Бог запазва за Себе Си една част от всичко, което получаваме. Когато тази част Му се върне, останалата бива благословена; но когато Божията част се задържа, целият приход рано или късно ще бъде прокълнат. Божието искане стои на първо място; всяко друго е второстепенно.

Във всяка църква трябва да има каса за бедните и всеки църковен член веднъж в седмицата или в месеца, както е удобно, да дава принос на Бога за тази каса, изразяващ нашата благодарност за здравето, храната и удобното облекло. И според благославянето ни

от Бога в тези неща ние ще отделяме за бедните, страдащите и притеснените. Особено желая да обърна внимание на нашите братя и сестри върху този въпрос. Помнете бедните. Лишете се от някои от вашите луксове, да, даже и от удобства, и помогнете на онези, които едва успяват да си набавят оскъдна храна и облекло. Като правите това за тях, правите го за Исус в лицето на неговите светии. Исус се отъждествява със страдащото човечество. Не чакайте да задоволите всичките си въображаеми нужди. Не се доверявайте на чувствата си – да давате, когато ви се иска, и да не давате, когато не ви се иска. Давайте редовно по 10, 20 или 50 цента седмично според каквото искате да видите записано в небесната книга в Деня Господен.

За доброто ви желание ние ви благодарим, но бедните не могат да живеят само с добри желания. Те трябва да имат осезаеми доказателства за вашата доброта във вид на храна и облекло. Бог не желае някой от последователите Му да проси хляб. Той ви е дал в изобилие, за да задоволите нуждите на други, които не могат да ги посрещнат чрез трудолюбие и икономия. Не чакайте те да ви кажат за своите нужди. Правете като Йов – това, което му беше известно, го издирваше, проучваше. Така и вие тръгнете и потърсете какви нужди има и как могат да бъдат задоволени.

Показано ми бе, че много от нашите хора крадат Бога в десетъци и приношения, което спъва делото Му. Божието проклятие пада над хората, които живеят от Неговата щедрост, а затварят сърцата си и не вършат нищо или почти нищо за напредване на делото Му. Братя и сестри, как е възможно благотворителният Отец да продължава да ви държи за Свои домакини, като ви снабдява със средства, които да бъдат употребени за Него, когато вие ограбвате всичко и себелюбиво твърдите, че е ваше!

Вместо да дават на Бога средствата, които Той е поставил в ръцете им, мнозина ги влагат в повече земя. Това зло расте между нашите братя. И преди те са имали достатъчно, но любовта към парите или желанието да бъдат добре като съседите си ги кара да заравят парите си в света и да задържат от Бога полагаемото Му. Защо тогава се чудим, че не благоденстват? Или защо Бог не благославя реколтата им и те биват разочаровани? Ако нашите братя помнеха, че Бог може да благослови 20 акра земя да дадат плод както 100 акра, биха дали, те нямаше да продължават да заравят парите си във вид на земи, а биха ги оставили да текат в Божията съкровищница. “Внимавайте, каза Христос, да не би да натежат сърцата ви от преяждане, пьянство и житейски грижи...”. Сатана се радва, когато увеличавате фермите си и влагате парите си в светски предприятия, защото така вие не само пречите за напредъка на Божието дело, но

чрез грижи и преумора намаляват възможността да спечелите вечен живот.

Сега би трябвало да се вслушате в съвета на нашия Спасител : “Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не се износват, неизчерпаемо съкровище на небесата, където крадец не се приближава, нито молец го изяжда”. Сега е време, когато нашите братя и сестри трябва да намаляват притежанията си вместо да ги увеличават. Предстои ни да се преселим в по-добрата страна, небесната. Тогава нека не се вкопчваме в тази земя, но по възможност повече да намаляваме земните ни притежания.

Ще дойде време, когато няма да можем да продаваме на никаква цена. Скоро ще се издаде заповедта, по силата на която никой няма да може да купува или да продава освен хората, които имат белега на звяра. Само преди известно време ние почти усетихме и разбрахме това в Калифорния; но това беше само заплаха за избухването на четирите ветрове. За сега те се задържат от четирите ангели. Ние не сме още готови. Предстои да се извърши едно дело и чак след това на ангелите ще бъде заповядано да пуснат ветровете да задухат над земята. Това ще бъде критично време за Божиите деца, време на скръб, каквато не е имало, откакто съществува народ на земята. Сега е възможността ни да работим.

Много от изповядващите истината имат неспокоен дух. Някои искат да отидат в друга страна или щат, да закупят огромно количество земя и да завъртят усилен бизнес; други пък искат да отидат в града. Така малките църкви биват оставени слаби и обезкуражени да умрат, докато напускащите ги, ако се бяха задоволили да работят в по-малък мащаб, вършейки малкото, което им е на разположение с вяръност, биха могли да направят семействата им да се чувстват комфортно и биха били свободни да опазят душите си в любов към Бога. Много от тези, които се преместват, са разочаровани. Те губят малкото имущество, което са притежавали, губят и здравето си и накрая семейството им се отказва от истината.

Господ идва. Нека всеки покаже вярата си чрез делата си. Вярата в близкото идване на Христос замира в църквите, а себелюбието кара

хората да ограбват Бога и да служат на личните си интереси. Когато Христос пребъдва в нас, ще бъдем себеотрицателни като него.

В миналото нашият народ беше много щедър. Хората не се колебаеха да откликват на призивите за помощ в различните клонове на делото. Но напоследък е настъпила промяна. Особено сред нашите братя на изток - задържат се средства, докато светският дух и любовта към притежанията нарастват постоянно. Все повече не се зачитат обещанията за помощ на различните ни институции и предприятия. На подписките за построяването на църква, на дарението за колеж или за подпомагането на мисионерската работа се гледа като на обещания, които личността не е задължена да спазва, ако това не ѝ е удобно. Тези обещания са направени под внушенията на Светия Дух. Тогава не ограбвайте Бога, като задържате това, което справедливо Му принадлежи. Братя и сестри, огледайте миналия си живот и вижте дали не сте се отнасяли невярно към Бога. Имате ли неизплатени обещания? Ако имате, решете да ги изплатите според силите ви.

Чуйте съвета на Господ: “Донесете всички десятици в съкровищницата, за да има храна в дома Ми, и Ме опитайте сега... дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, така че да не стига място за него. И заради вас ще смърря онзи, който поглъща, и той няма вече да поврежда произведенията на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно... всички народи ще ви облажават, защото ще бъдете желана земя”.

Не желаете ли да приемете това обещание, да отстраните себелюбието и да започнете да работите сериозно за напредъка на Неговото дело? Не се дръжте още по-здраво за този свят, като възползвайки се от вашите бедни ближни, защото Божието око е над вас. Той чете всяка подбуда и ви претегля на везните на светилището.

Видях, че мнозина, докато са живи, не дават средствата си за Божието дело, като успокояват съвестта си с мисълта, че при смъртта си ще бъдат щедри; едва смеят да проявят вяра и доверие в Бога, като дават нещичко, докато са живи. Но не тази “щедрост на смъртното легло” изисква Господ от Своите последователи; тя не извинява себелюбието по време на живота. Хората, които задържат средствата си до последния си час, ги предават по-скоро на смъртта, отколкото на делото. Постоянно настъпват загуби. Банки фалират и имуществото се стопява по много начини. Много хора имат намерение да направят нещо, но все отлагат и Сатана действа, за да направи така, че средствата им изобщо да не отидат в

съкровищницата. Биват загубени преди да бъдат върнати на Бога, и Сатана ликува, че е станало така.

Ако искате да направите добро със средствата си, направете го веднага, да не би Сатана да го вземе и така да попречи на Божието дело. Много пъти, когато Господ е отварял пътя пред братя да дадат средствата си за напредъка на делото, агентите на Сатана са им предлагали такива сделки, че братята са мислели, че ще удвоят средствата си. Налапвали са въдицата; влагали са средствата си, докато делото, а често пъти и самите те, често не са получавали и долар.

Братя, спомняйте си Божието дело; и когато имате средства, полагайте добра основа за бъдещето, за да влезете във вечния живот. Исус стана беден за вас, за да можете да се обогатите с небесното съкровище. Какво ще дадете за Исус, Който е отдал всичко за вас?

Не е добре да разчитате, че ще направите щедри дарения в завещанието на смъртния одър. Не можете и с най-малка степен на сигурност да пресметнете дали Божието дело ще се възползва някога от тях. Сатана действа коварно, за да подбужда роднините; и се предприема всяка фалшива позиция, за да се спечели за света това, което е било тържествено посветено на Божието дело. Винаги се получава много по-малко от завещаната сума. Сатана винаги влага в сърцата на мъже и жени желанието да се противопоставят на това, което техните роднини желаят да дарят от имуществото им. Те гледат на всичко дадено на Господ сякаш са ограбени като роднини на починалия. Ако искате вашите средства да отидат за делото, отделете ги, докато сте още живи, или отделете онова, което всъщност не ви е нужно за издръжката. Много малко от братята вършат това и се радват на удоволствието да се разпореждат с имуществото си. Необходимо ли е поради човешката алчност те да бъдат лишени от живот, за да не остане завинаги безполезно имуществото, което Бог им е дал назаем? Нека никой от вас да няма участта на безполезния слуга, който е скрил в земята Господните пари.

Щедростта при смъртта е само жалък заместител на благотворителността приживе. Мнозина завещават на приятели и роднини всичко от имота си, с изключение на много малка част. Нея те оставят за своя най-добър Приятел, Който заради тях стана беден, Който претърпя обиди, подигравки и смърт, за да могат да станат синове и дъщери на Бога. И все пак очакват, когато праведните мъртви възкръснат за безсмъртен живот, този Приятел да ги вземе със Себе Си във вечните жилища.

Божието дело се ограбва, не просто чрез някоя преминала мисъл, не чрез някое непремислено дело. Не! Чрез съзнателно действие вие

поставяте имота си на разположение на невярващи. След като сте ограбвали Бога по време на живота си, продължавате да Го ограбвате и след смъртта си и правите това с пълно съзнание и с напълно здрав ум в документ, наречен завещание. Какво мислите, че ще бъде отношението на Господа към вас, след като по този начин присвоявате Неговите блага? Какво ще кажете, когато ви се поиска сметка за настойничеството ви?

Братя, събудете се от това състояние на егоизъм и започнете да постъпвате като последователни християни. Господ изисква от вас да икономисвате средствата си и всеки долар, от който не се нуждаете за вашето удобство, да отива в съкровищницата. Сестри, вземете тези 10 цента, онези 20 цента, онзи долар, който трябваше да похарчите за сладкиши, за волани, за панделки, и ги дарете за Божието дело. Много от сестрите изкарват добри заплати, но почти всичко харчат за задоволяване на своята гордост в облеклото.

Колкото повече приближава крайт на времето, толкова повече нуждите на делото ще нарастват. Необходими са средства за да кратък курс на обучение на млади хора в нашите училища, които да бъдат приготвени за ефикасна служба в проповедничеството и в различните области на делото. Не сме израснали още в привилегиата, която имаме в тази област. Всички наши училища скоро ще бъдат затворени. Колко много би трябвало да е направено вече, ако хората се бяха вслушали в изискванията на Христос за християнската благотворителност! Какво внушение за Христос би се дало по този начин на света? Това щеше да бъде един от най-убедителните аргументи в полза на истината, която изповядваме, че вярваме – аргумент, който светът не би могъл да разбере погрешно, нито да опровергае. Господ ни е отличил със Своето благословение пред очите на света.

Първата християнска църква нямаше привилегиите и възможностите, които имаме ние. Първите християни бяха бедни хора, но чувстваха силата на истината. Целта пред очите им бе достатъчна, за да ги накара да вложат всичко. Чувстваха, че спасението или загубата на цял един свят зависи от тяхното сътрудничество. Деляха всичко, което имаха, и бяха готови да отидат или да дойдат, стига Господ да им заръча.

Ние изповядваме, че сме управлявани от същите принципи, че сме повлияни от същия Дух. Но вместо да дадем всичко за Христос много от нас са взели златната плочка и хубавата вавилонска дреха и са ги скрили в лагера. Ако присъствието на Ахан беше достатъчно, за да отслаби целия израелев лагер, трябва ли да се изненадваме, че много по-малък успех придружава нашите усилия, след като всяка църква и почти всяко семейство си има своя Ахан? Нека лично

отидем да работим, за да стимулираме и другите чрез нашия пример на безпристрастна щедрост. Делото щеше да върви много по-напред и с много по-голяма сила, ако всички бяха направили онова, което можеха, за да снабдят съкровищницата със средства.

СИЛАТА НА ИСТИНАТА

В първите дни на християнската епоха делото на Бога е било проповядвано от Неговите проповедници “с изявлението на дух и сила”. Сърцата на хората са били разтърсени от прогласяването на евангелието. Защо днес проповядването на истината трогва толкова малка сила сърцата на хората? Дали Бог в днешно време желае да дари по-малко от благословието Си на работниците в Неговото дело, отколкото в апостолските дни?

Предупреждението, което носим на света, трябва да бъде за тях ухание от живот за живот, а не от смърт за смърт. И ще изпрати ли Господ Свои служители да прогласят тази страшно тържествена вест, като задържи от тях Светия Си Дух? Ще дръзнат ли крехки, грешащи човеци без специална благодат и сила от Бога да застанат между живите и мъртвите, за да говорят думите на вечен живот? Нашият Господ е богат на благодат, мощен в сила; Той ще излее изобилно Своите дарове над всички, които идват при Него с вяра. Той желае да даде Светия Дух на тези, които Му искат с много по-голямо удоволствие, отколкото родителите са готви да дават добри дарове на децата си. Причината, поради която скъпоценната и важна истина за това време няма сила да спасява, е, че не работим с вяра.

Трябва да се молим сериозно за слизането на Светия Дух, както учениците се молиха на Петдесетница. Щом те се нуждаеха от това в онова време, ние днес се нуждаем още повече. Морален мрак като погребален саван покрива земята. Всякакъв вид лъжливи учения, ереси и сатанински измами подвеждат умовете на хората. Без духа и силата на Бога нашият труд за представяне на истината ще бъде напразен.

Ние се квалифицираме да представяме Христос пред света чрез размишление за Него, чрез упражняване на вяра в Него, чрез лично преживяване на Неговата спасяваща благодат. Ако сме се научили от Исус, Той ще бъде темата на нашите разговори; Неговата любов,

горяща на олтара на нашите сърца, ще достига сърцата на хората. Истината ще бъде представена не като студена, безжизнена теория, но в силата на Духа.

В проповедите на много от нашите проповедници има твърде много теория и недостатъчно практическо благочестие. Проповедниците имат познание върху истината, но сърцата им не са докоснати от истинската ревност на Христовата любов. Мнозина са получили от нашите издания едно познаване на аргументи, което поддържа вярата, но не са станали библейски ученици. Те не се стремят постоянно към едно по-дълбоко и по-цялостно познание на спасителния план, така както е разкрит в Писанията. Докато проповядват на другите, те самите остават джуджета в религиозния си растеж. Често пъти не отиват пред Бога да молят за Светия Дух и за благодат, за да могат правилно да представят Христос пред света. Човешката сила е слабост, човешката мъдрост е глупост. Нашият успех не зависи от нашите таланти или от учене, но от нашата жива връзка с Бога. Истината е лишена от своята сила, когато се проповядва от хора, които се стремят да показват собствената си ученост и способност. Такива хора показват също, че познават твърде малко религията от опит, че техният живот и техните сърца са неосветени и са изпълнени със суетно самомнение. Не се учат от Исус. Не могат да представят пред другите един Спасител, с Когото самите те не са запознати. Сърцата им не са смекчени и покорени от живото чувство за великата жертва, която Христос е направил, за да спаси загиващия човек. Не чувстват, че е привилегия да се отрекат от собственото аз, за да страдат заради Него. Някои възвишават себе си и говорят за себе си; подготвят проповеди и пишат статии, като привличат вниманието на хората върху проповедника, боейки се, че няма да получат дължимата почест. Ако повече се издигаше Исус, а по-малко се възхваляваше проповедникът, ако повече се отдаваше хвала на Автора на истината, а по-малко на вестителите ѝ, пред Бога щяхме да заемаме една много по-благоприятна позиция, отколкото имаме днес.

Спасителният план не се представя в неговата простота, защото малко проповедници знаят какво е проста вяра. Интелектуалното и умственото познание на истината не е достатъчно; трябва да познаваме нейната сила върху собствените си сърца и живот. Проповедниците имат нужда да бъдат при Христос като малки дечица. Търсете Исус, братя, изповядайте греховете си, молете се на Бога ден и нощ, докато разберете, че заради Христос сте опростени и приети. След това ще обикнете много повече, защото много повече ви е простено. След това можете да посочите Христос и на други, като прощаващ греха Изкупител. След това можете да

представите истината от пълнотата на едно сърце, което изпитва нейната освещава сила. Боя се за вас, братя мои. Съветвам ви да останете в Йерусалим, както направиха първите ученици, докато и вие получите кръщението на Светия Дух. Никога не излизайте на амвона, докато чрез вяра не сте сграбчили ръката на вашата сила.

Ако имаме духа на Христос, ще работим както Той работеше; ще улавяме самите идеи на Назарянина и ще ги представяме пред хората. Ако вместо формални учители и необърнати проповедници бяхме истински Христови последователи, щяхме да представим истината с такова смирение и жар и така нагледно в живота си, че светът нямаше постоянно пита дали вярваме онова, което изповядваме. Вестта, родена в Христовата любов, като си даваме постоянно сметка за стойността на душите, би спечелила дори от светските хора решението: “Те са като Исус”.

Ако желаем да реформираме другите, трябва самите ние да практикуваме принципите, които искаме да внушим на другите. Думите, колкото и да са добри, ще бъдат безсилни, ако противоречат на вскидневния живот. Христови проповедници, увещавам ви: “Обърнете внимание на себе си, а не на доктрината”, не упражнявайте в себе си грехове, за които укорявате другите. Ако проповядвате върху смирението и любовта, тези добродетели нека изпъкнат като пример в собствения ви живот. Ако увещавате другите да бъдат добри, учтиви и внимателни в дома, вашият пример нека даде сила на увещанията ви. Колкото по-голяма светлина сте приели от другите, толкова по-голяма става и вашата отговорност. Много ще бъдете бити, ако не внимавате за волята на вашия господар.

Примките на Сатана са заложени пред нас така действително, както бяха пред израелевите деца точно преди влизането им в хананската земя. Ние повтаряме историята на този народ. Лекомислието, суетата, любовта към удобствата и удоволствията, егоизмът и нечистотата нарастват постоянно сред нас. Сега има нужда от хора, които могат твърдо и без страх да обявят целия Божи съвет; хора, които няма да спят, както спят другите, но ще бдят и ще бъдат трезви. Като зная голямата липса на святост и сила сред нашите проповедници, дълбоко съм умъчнена, наблюдавайки усилията за себевъзвеличаване. Ако те можеха само да видят Исус такъв, какъвто е, и себе си такива, каквито са – така слаби, така неефективни, така неподобни на своя учител, биха си казали: “Стига само името ми да бъде записано в книгата на живота, дори и в най-скромната ѝ част, това ще ми е достатъчно, толкова съм недостоеен за Неговото внимание.

Вашата работа е да изучавате и подражавате на Образеца. Беше ли Христос себеотрицателен? Такива трябва да бъдете и вие. Беше ли смирен и скромен? Такива трябва да бъдете и вие. Беше ли усърден в делото за спасяване на души? Такива трябва да бъдете и вие. Работеше ли, за да издига славата на своя Отец? Такива трябва да бъдете и вие. Често ли търсеше помощ от Бога? Така трябва да правите и вие? Беше ли търпелив? Такива трябва да бъдете и вие. Както Христос прощаваше на враговете Си, така трябва да прощавате и вие.

Не толкова религията от амвона, колкото религията, проявена в семейството, разкрива нашия истински характер. Съпругата на проповедника, децата му и наетите помощници в семейството най-добре могат да отсъдят за благочестието на проповедника. Добрият човек ще бъде благословение за своето домакинство. Съпруга, деца, помощници – всички ще показват предимствата на неговата религия. Братя, доведете Христос в семейството. Заведете Го на амвона, водете Го с вас винаги, където и да отидете. След това няма да има нужда да увещавате другите от необходимостта да ценят проповедничеството, защото вие ще представяте небесните препоръчителни писма, които ще доказват пред всички, че сте служители на Христос. Вземете Христос във вашите часове на усамотение. Помнете, че Той беше много често в молитва и животът му бе поддържан постоянно от нови вдъхновения на Светия Дух. Нека мислите ви, вътрешния ви живот бъдат такива, че да не се засрамите, когато се изправите лице в лице с доклада, записан за вас в Божия ден.

Небето не е затворено за ревностните молитви на праведните. Илия бе човек със страсти подобни на нашите и въпреки това Господ чу и по най-поразителен начин отговори на неговите молби. Единствената причина за липсата на сила от Бога трябва да се търси в нас самите. Ако вътрешният живот на мнозина, които изповядват истината, се представеше пред тях, те изобщо нямаше да твърдят, че са християни. Те не растат в благодат. Някоя и друга прибързана молитва се произнесе от време на време, но всъщност няма никакво реално общуване с Бога.

Трябва да бъдем в молитва, ако искаме да растем в Божествения живот. Когато вестта на истината се проповядваше за първи път, колко много се молехме. Колко често се чуваше гласът на посредничеството – в стаичката, в плевнята, в градината, на полето. Често пъти прекарвахме цели часове в сериозна молитва - двама или трима, изискващи обещанието; често пъти се чуваше плач, а след това благодарствен глас и хвалебна песен. Сега Божият ден е много по-близо, отколкото, когато за първи път повярвахме и ние трябва да

бъдем много по-сериозни, много по-ревностни и пламенни, отколкото в онези ранни дни. Опасностите, през които преминаваме сега, са по-големи, отколкото тогава. Душите на хората са много позакоравели. Трябва днес да бъдем пропити от Христовия Дух и да не си почиваме, докато не го получим.

Братя и сестри, забравили ли сте, че вашите молитви трябва да излизат като остри сърпове заедно с работниците в голямото жетвено поле? Когато млади хора излязат, за да проповядват истината, трябва да си отделяте време за молитва за тях. Молете се Господ да ги свърже със Себе Си и да им даде мъдрост, благодат и познание. Молете се да могат да бъдат запазени от примките на Сатана и държани чисти в мисъл и святи в сърце. Умолявам вас, които се боите от Бога, да не прахосвате време в неплодотворни разговори или в ненужен труд, за да задоволите гордостта или апетита. Нека така спечеленото време да бъде прекарано в борба с Бога заради вашите проповедници. Поддържайте ръцете им, както Аарон и Ор поддържаха ръцете на Моисей.

НАШИТЕ ЛАГЕРНИ СЪБРАНИЯ

Беше ми показано, че някои от нашите лагерни събрания са далеч от това, което Господ е възнамерявал за тях. Хората идват неподготвени за посещението на Божия Свет Дух. Общо взето преди събранието сестрите посвещават значителна част от времето за приготвяне на дрехи за външно украшение, а напълно забравят вътрешното украшение, което в очите на Бога е от голяма стойност. Също така много време се губи за ненужно готвене, за приготвянето на богати пайове и кейкове както и на други храни, които положително вредят на хората, които ги ядат. Ако нашите сестри осигурят добър хляб и някои други здравословни видове храни, както те така и техните семейства ще бъдат по-добре подготвени да разбират думите на живот и много по-разположени за влиянието на Светия Дух.

Често пъти стомахът се претоварва с храна, която рядко е така проста и здравословна, както приготвената в дома, където физическото натоварване е двойно и дори тройно. Това прави ума така безчувствен, че той трудно схваща вечните неща; и събранието

приключва, а посетителите са разочаровани, че не са се радвали в по-голяма степен на Божия Дух.

Докато се подготвя за събранието, всеки трябва много отблизо и много критично да изпита собственото си сърце пред Бога. Ако са съществували неприятни чувства, разединение или борба в семействата, едно от първите действия за подготовка трябва да бъде да се изповядат тези грешки един на друг и да молитва един за друг. Смирете себе си пред Бога и направете сериозни усилия, за да очистите душевния си храм от всякакъв боклук – завист, ревност, подозрение, намиране на грешки. “Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие колебливи. Скърбете, плачете и тъжете, смехът ви да се обърне в жалеене и радостта ви в тъга. Смирете себе си в очите на Господа и Той ще ви възвиши”.

Господ говори, влезте в тайната си стаичка и останете в мълчаливо общение със собственото си сърце; вслушайте се в гласа на истината и съвестта. Нищо няма да даде такъв ясен поглед върху собственото аз както тайната молитва. Този, Който вижда в тайно и знае всички неща, ще осветли вашият ум и ще отговори на вашите молитви. И явните прости задължения, които не трябва да бъдат занемарявани, ще бъдат разкрити ясно пред вас. Направете завет с Бога да отдадете себе си и всичките си сили на служене за Него. Не внасяйте тази неизвършена работа в лагерното събрание. Ако тя не се извърши у дома, собствените ви души ще страдат, а и други до голяма степен ще бъдат увредени от вашата студенина, скованост и духовна заспалост.

Беше ми показано състоянието на хората, изповядващи истината. Думите на пророк Йезекиил са приложими за тях в това време: “Сине човешки, тези мъже прегърнаха идолите си в сърцата си и сложиха беззаконието си като препънка пред лицето си; бива ли те да се допитват до Мен? Затова им кажи: “Така казва Господ Йехова: На всеки от израелевия дом, който прегърне идолите си в сърцето си и сложи беззаконието си като препънка пред лицето си, и дойде при пророка, Аз, Господ, ще му отговоря, както подобава според многото му идоли”.

Ако обичаме нещата на този свят и се радваме на неправдата или взимаме участие в безплодните дела на тъмнината, ние поставяме камъка на препъване на нашето нечестие пред лицето си и идолите в сърцето си. И ако не ги махнем чрез решителни усилия, никога няма да бъдем признати за Божии синове и дъщери.

Ето какво трябва да се направи в семействата, преди да се отиде на святи събирания. Пригответе ядене и обличане да бъдат на второ място, а в дома да започне дълбоко сърдечно изпитване. Молете се три пъти дневно и като Яков да бъдете настойчиви. Домът

е мястото, където трябва да се намери Исус; след това Го вземете със себе си на събранията и колко скъпоценни ще бъдат часовете прекарани там. Но как може да очаквате да почувствате присъствието на Господа и да видите изявена Неговата сила, след като личната подготовка е така занемарена?

Заради собствените си души, заради Христос и заради другите работете в дома. Молете се както нямате навик да се молите. Нека сърцето се съкруши пред Бога. Поставете дома си в ред. Пригответе децата си за случая. Научете ги, че не е така важно да се появят с хубави дрехи, както са важни пред Бога чистите ръце и чистите сърца. Премахнете всяка пречка, която може да стои на пътя ви – всички различия, които може би съществуват между тях или между вас и тях. Като направите това, вие ще поканите Божието присъствие във вашия дом и свети ангели ще ви придружават, докато отивате на събранието. И тяхната светлина и присъствие ще разпръснат тъмнината на злите ангели. Даже невярващите ще почувстват святата атмосфера, когато влизат в лагера. О, колко много се губи, като се занемарява тази важна работа. Може да изпитате удоволствие от проповядването, може да се удивите и съживите, но обръщащата, реформиращата сила на Бога няма да бъде почувствана в сърцето и делото няма да бъде толкова дълбоко, цялостно и трайно, както би трябвало да бъде. Нека гордостта бъде възпряна и душата облечена с безценната мантия на Христовата праведност и тогава на какво събрание само ще се радвате. Душата ви ще бъде, като че ли е пред портите на небето.

Това дело на смирение и сърдечно изпитване трябва да продължи и в църквата, така че всички разлики и отчуждения сред братята да бъдат отстранени преди Господ да сеяви на тези годишни събирания. Уредете тази работа сериозно и не се успокоявайте, докато не я свършите; защото, ако идвате на събранията с вашите съмнения, вашите роптания, вашите спорове, ще доведете и зли ангели на събранието, където ида отидете, ще носите тъмнина.

Показано ми е, че тъй като липсва такова приготвление, тези годишни събирания са постигнали само малко. Проповедниците рядко са подготвени да работят за Бога. Има много говорители, които могат да кажат остри, ексцентрични неща, отклонявайки се от пътя си, за да бичуват други църкви и да осмиват тяхната вяра; само малко са сериозните работници за Бога. Тези остри, самоизтъкващи се говорители изповядват, че имат истината преди всички други хора, но начинът им на работа и религиозната им дейност по никакъв начин не хармонират с изповядването на тяхната вяра.

Погледнах, за да видя смирението на душата, с което винаги трябва да са облечени нашите проповедници, но то не беше в тях.

Погледнах, за да видя дълбоката любов за души, която Господ каза, че те трябва да притежават, но нея я нямаше. Вслушах се, за да чуя сериозни молитви, принесени със сълзи и агония за души поради непокаяността и неверието на собствените им домове, а и в църквата. Но не ги чух. Вслушах се за апели, отправени с проявлението на Духа, но те липсваха. Погледнах, за да видя бременосците, които в такова време като това трябваше да плачат между предверието и олтара, викайки: „Пощади народа Си, Господи, и не предавай наследството Си на укор; но не чух такива молби. Само неколцина сериозни и скромни търсеха Господ. На някои от тези събрания един или двама проповедници чувстват това и са претоварени като каруца под снопи. Но повечето проповедници нямат някакво по-дълбоко чувство за светостта на тяхната работа, отколкото децата.

Видях какво биха могли да бъдат тези годишни събирания и какво трябва да бъдат – събрания на сериозна работа. Проповедниците трябва да се стремят към сърдечна подготовка преди да навлязат в делото да помагат на други, защото хората са далеч по-напред от мнозина от тях. Трябва неуморно да се борят в молитва, докато Господ ги благослови. Когато Божията любов пламти на олтара на техните сърца, те няма да проповядват, изявявайки собствената си интелигентност, но ще представят Христос, Който отнема греховете на света.

Първата християнска църква бе прочута със своята чистота; нейните предписания бяха дадени от гласа на боговдъхновението; заповедите ѝ бяха непоқварени от човешки приумици. Църквата разкриваше Христовия Дух и се явяваше красива в своята простота. Нейното украшение бяха святите принципи и примерният живот на членовете ѝ. Множествата биваха спечелвани за Христос не чрез показ или ученост, но чрез силата на Бога, която придружаваше ясното и просто проповядване на Неговото Слово. Но църквата се поквари. И сега, в сравнение с когато и да било, има много по-голяма необходимост проповедниците да бъдат проводници на светлината.

Има много лекомислени говорители на библийската истина, чиито души са лишени от Божия Дух и са сухи за Него както хълмовете на Гелвуде са лишени от росата и дъжда. Но ние се нуждаем от хора, които са напълно обрънати и могат да поучават другите как да отдадат сърцата си на Бога. Силата на благочестието почти не съществува в нашите църкви. И защо е така? Господ все още чака да излее Своята милост; Той не е затворил небесните прозорци. Ние сме се отделили от Него. Имаме нужда да съсредоточим погледа на нашата вяра върху кръста и да вярваме, че Исус е нашата сила, нашето спасение.

Когато виждаме колко малък товар от работата лежи върху нашите проповедници и народ, се питаме: „Когато дойде Господ, ще намери ли вяра на земята?“ Вярата, която липсва. Бог има изобилие от благодат и сила, които чакат да бъдат поискани. Но причината да не чувстваме голямата си нужда за тях, че гледаме на себе си, а не на Исус. Ние не възвишаваме Исус и не разчитаме изцяло на Неговите заслуги.

О, да можех да привлека вниманието на проповедници и народ към необходимостта от едно по-дълбоко дело на благодат, което трябва да се извърши в сърцата, и от една по-цялостна подготовка, за да се навлезе в Духа и работата на нашите лагерни събрания с цел да се получи възможно най-голямата полза от тях. Тези годишни събирания могат да се превърнат във време на специални благословения или да нанесат голяма духовна вреда. Какви ще се окажат за теб, скъпи читателю? Остава всеки един да реши това за себе си.

БРАТСКА ЛЮБОВ

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си”. Колкото повече приличаме по характер на нашия Спасител, толкова по-голяма ще бъде нашата любов към онези, за които Той е умрял. Християни, проявяващи дух на несебелюбива любов един към друг, дават свидетелство за Христос, което невярващите не могат нито да отрекат, нито да му се противопоставят. Невъзможно е да се оцени силата на такъв един пример. Нищо няма да бъде така успешно, за да се победят примките и хитростите на Сатана, и неговите пратеници, нищо не допринася толкова много за изграждане на царството на Изкупителя, както Христовата любов, проявявана от членовете на църквата. На мира и на благополучието можем да се радваме само когато бъдат упражнявани със смирение и любов.

В Първото послание към коринтяните апостол Павел представя важното значение на онази любов, която трябва да бъде подхранвана от Христовите последователи: “Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба, зная всички тайни и

всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам целия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва”.

Независимо колко възвишено е изповеданието на човек, ако сърцето му не е пропито от любов към Бога и към неговите съчовеци, той не е ученик на Христос. Макар да има голяма вяра и дори силата да върши чудеса, неговата любов би била безполезна. Той може да е много щедър, но ако дари и всичките си блага за изхранване на бедните поради някаква друга подбуда, а не от истинска любов, този акт не би го препоръчал на Божието благоволение. В своята ревност би могъл даже да посрещне мъченическа смърт, но ако е лишен от златото на любовта, ще бъде считан от Бога като загубен ентузиаст или амбициозен лицемер.

Апостолът продължава да конкретизира плодовете на любовта: “...любовта дълготърпи и е милостива, любовта не завижда...”. Божествената любов, която управлява сърцето, изкоренява гордостта и себелюбието. “Любовта не се превъзнася, не се гордее.” Най-чистата радост извира от най-дълбокото смирение. Най-силните и благородни характери се основават на търпение и любов и на покорството с доверие в Божията воля.

Любовта “не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло”. Управляваното от любовта сърце няма да бъде изпълнено със страст или отмъщение поради обиди или нанесени вреди, които гордостта и самолюбието определят като непоносими. В любовта няма проява на подозрителност, напротив любовта се стреми да приеме най-благоприятните подбуди в постъпките на другите. Любовта никога не излага без нужда грешките на другите. Тя не слуша жадно неблагоприятни слухове, но по-скоро се стреми да си напомня добрите качества на обвинените.

Любовта “не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината”. Човек с пропито от любов сърце се изпълва със скръб пред заблудите и слабостите на другите; но когато истината възтържествува; когато облакът, който е затъмнил добрата репутация на другия, бъде отстранен или греховете изповядани и злините поправени, той се радва.

“...всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи”. Любовта не само търпи грешките на другите, но радостно издържа каквото и да било страдание или неудобство. Тази любов “никога не отпада”, тя никога не губи своята стойност; тя е небесен атрибут. Като скъпоценно съкровище тя ще бъде пренесена от този, който я притежава, през портите на Божия град.

Плодовете на Духа са любов, радост и мир. Несъгласието и борбата са дела на Сатана и плодове на греха. Ако като народ се радваме на мир и любов, трябва да отстраним греховете си; трябва да дойдем в хармония с Бога, а да бъдем и в хармония помежду си. Нека всеки се запита: “Притежавам ли благодатния дар на любовта? Научил ли съм се да дълготърпя и да бъда любезен? Без това небесно качество таланти, учение и красноречие ще бъдат също така безсмислени като звънтяща мед или дрънкащ кимвал. Уви, това скъпоценно съкровище се цени и се търси толкова малко от мнозина, които изповядват вярата!

Апостол Павел пише на колосяните: “И така, като Божи избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодат, смирение, кротост, дълготърпение. Понасяйте се един друг и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ ви е простил, така прощавайте и вие. А над всичко това се облечете в любовта, която свързва всичко в съвършенство. И нека царува в сърцата ви Христовия мир, за който бяхте и призвани в едно тяло; и бъдете благодарни... и каквото и да вършите, със слово или дело, вършете всички в името на Господ Исус като благодарите чрез Него на Бога и Отца.”

Фактът, че се намирате под такова голямо задължение спрямо Христос ни поставя под най-святото задължение спрямо онези, за които Той умря, за да ги изкупи. Към тях трябва да проявяваме същото съчувствие, същото нежно състрадание и несебелюбива любов, каквито Христос прояви към нас. Себелюбивата амбиция, желанието за върховенство ще умрат, когато Христос завладее чувствата.

Нашият Спасител учеше учениците да се молят: “Прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници”. Тук се измолва голяма благословение при определени условия. Ние самите заявяваме тези условия. Молим Божията милост към нас да бъде измервана чрез милостта ни към другите. Христос заявява, че това е правилото, по което Господ ще се отнася с нас: “Ако вие простите на човеците прегрешенията им, то и небесният Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на човеците прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения”. Удивителни думи! Но колко малко биват разбрани те и колко малко им се обръща внимание. Един от най-разпространените грехове, грях, който бива придружен с най-гибелни резултати, е да се отдадеш на дух на непростение. Колко много хора подхранват враждебност или дух на отмъщение, а след това прекланят глава пред Бога и молят да бъдат простени, както сами прощават. Те наистина нямат никаква истинска представа за важността на тази молитва, иначе не биха

дръзнали да я произнесат Ние сме зависими от прощателната милост на Бога всеки ден и всеки час; как тогава можем да поддържаме в себе си огорчение и злоба към нашите съчовеци, които са също такива грешници като нас! Ако във всекидневното си общуване християните провеждаха принципите на тази молитва, каква благословена промяна би настъпила в църквата и в света! Това щеше да бъде най-убеждаващото свидетелство, което би могло да бъде дадено за реалността на библейската религия.

Бог изисква от Своите последователи много повече, отколкото мнозина осъзнават. Ако не искаме да изграждаме нашите надежди за небето на лъжлива основа, трябва да приемем Библията така, както тя гласи, и да вярваме, че Господ има предвид именно онова, което казва. Той не изисква от нас нищо, за което няма да ни даде благодат да го извършим. Никакво извинение не бихме могли да предложим в Божия ден, ако не успеем да постигнем дадения ни в Божието слово образец. Увещавани сме от апостола: “Любовта да бъде нелицемерна; отвращавайте се от зло и се привързвайте към доброто. Бъдете мили един към друг като към близки роднини, с братска обич; изпреварвайте да си отдавате почит един на друг”. Апостол Павел иска от нас да различаваме чистата несебелюбива любов, подбудена от Христовия Дух, от безсмислената измамна преструвка, която преобладава в света. Тази фалшива основа е подвела много души. Тя заличава разликата между право и погрешно, като се съгласява с престъпника, вместо вярно да му покаже грешките. Такова поведение никога не произлиза от истинско приятелство. Духът, който се подбужда, живее само в плътското сърце. Макар любезен, състрадателен и прощаващ, християнинът не изпитва никаква хармония с греха. Той ще се отвращава от зло и ще се придържа към доброто с цената на жертване на връзките или на приятелството с безбожните. Христовият Дух ще ни води до омраза към греха, като ще изпитваме желанието да правим каквато и да било жертва за спасяването на грешника.

“И така, това казвам и заявявам в Господа, да не живеете вече, както живеят езичниците, по своя суетен ум, помрачени в разума и отстранени от Божия живот поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на сърцето им; които, изгубили всякаво чувство, са се предали на сладострастие да вършат ненаситно всякаква нечистота”. Апостолът увещава братята си чрез името и авторитета на Господ Исус, че след като изповядват евангелието, те не трябва да се държат като езичниците, но да показват чрез всекидневното си поведение, че са били наистина обърнати.

“...да съблечете, според предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамните страсти, да се обновите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината”. Някога те са били покварени, деградирани, поробени на похотливите страсти; били са влачени от светски опиати, заслепени, объркани и предадени чрез примките на Сатана. Сега, след като са били научени на истината, каквато е в Исус, трябва да има една решителна промяна в живота и в характера им.

Нарастването на броя на членовете, които не са обновили сърцата си и не са реформирали живота си, е източник на слабост за църквата. Този факт често пъти се пренебрегва. Някои проповедници и църкви толкова желаят да си осигурят увеличение на броя на членовете, че не дават вярно свидетелство срещу нехристиянските навици и практики. Тези, които приемат истината, не са научени, че не е безопасно да имат светско поведение, а да са християни по име. Досега те са били сатанински поданици; отсега нататък трябва да бъдат поданици на Христос. Животът трябва да свидетелства за промяната в лидерите. Общественото мнение благоприятства изповядването на християнството. За да си присвои човек само една форма на благочестие и за да бъде записано името му в църковната книга, се изисква само малко себеотрицание и саможертва. Затова и мнозина се присъединяват към църквата без преди това да са се свързали с Христос. Сатана триумфира в това. Такива новоповярвали са неговите най-ефикасни агенти. Те служат като примамка за други души. Те са измамни светлини, подвеждащи непредпазливите към гибел. Напразно тези хора се стремят да направят християнския път по-широк и по-приятен за светските хора. Господ не е изгладил, нито разширил неравния тесен път. Ако искаме да влезем в живота, трябва да следваме същия път, по който вървяха Исус и Неговите ученици – пътя на смирението, себеотрицанието и саможертвата.

Проповедниците трябва да се уверят, че собствените им сърца са осветени чрез истината, а след това да работят, за да осигурят тези резултати и за техните новообърнати. И проповедници, и народ се нуждаят от чиста религия. Тези, които отстранят нечестието от сърцата си и протегнат ръце в сериозни молби към Бога, ще получат помощта, която единствено Той може да им даде. За душите на хората е платен скъп откуп, за да имат те да имат възможност да избегнат от робството на греха и да получат прощение, чистота и небе.

Бог чува вика на скромните и покаяните. Тези, които посещават престола на благодатта, принасяйки искрени, сериозни молби за божествена мъдрост и сила, няма да пропуснат да станат активни,

полезни служители на Христос. Те може да не притежават големи таланти, но със сърдечно смирение и твърдо упование на Исус могат да извършат една добра работа за довеждане на души при Христос. Те могат да достигат хората чрез Бога.

Проповедниците на Христос трябва винаги да чувстват, че душите им участват в свято дело; усилията им трябва да бъдат насочени за изграждане на Христовото тяло, а не за възвишаване на себе си пред народа. И макар че християните трябва да оценяват верния проповедник като Христов посланик, да избягват всякакво хвалене на човеци.

“Бъдете подражатели на Бога като възлюбени чеда и ходете в любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас принос и жертва на Бога за благоуханна миризма”. Чрез нечестиви дела човекът се отчужди от Бога, но Христос отдаде живота Си, за да може всеки, който иска, да бъде освободен от греха и отново да спечели благоволенieto на Твореца. Предвкушването на една изкупена свята вселена подтикна Христос да направи тази велика жертва. Приели ли сме привилегиите, изкупени на такава скъпа цена? Дали сме последователи на Бога като мили деца или сме слуги на княза на тъмнината? На кого се покланяме - на Бог, или на Ваал? На живия Бог, или на идолите?

Може да няма видими никакви святи мощи, може да няма никакъв образ пред очите, въпреки това ние може да практикуваме идолопоклонство. Лесно може да се направи идол от някаква любима идея или цел, също както боговете от дърво и камък. Хиляди имат измамна представа за Бога и Неговите качества. Те наистина служат на един фалшив Бог, както служеха слугите на Ваал. Дали се покланяме на истинския Бог, както е разкрит в Словото, в Христос, в природата, или обожаваме някакъв философски идол, поставен на Негово място? Бог е Бог на истината. Справедливостта и милостта са качества на Неговия престол. Той е Бог на любов, на чистота и нежно състрадание. Така е представен в Неговия Син, нашия Спасител. Той е Бог на търпение и дълготърпение. Ако такова е съществуването, което обожаваме и чийто характер се стремим да усвоим, ние сме поклонници на истинския Бог.

Ако следваме Христос, Неговите заслуги, вменени на нас, се издигат пред Отец като свято благоухание. И благодатните привлекателни качества от характера на нашия Спасител, всадени в сърцата ни, ще пръснат наоколо скъпоценно благоухание. Духът на любов, смирение и дълготърпение, преобладаващ в нашия живот, ще има силата да смекчи и покори твърдите сърца и да спечели за Христос и най-горчивите противници на вярата.

“Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но нека всеки със смиrenomъдрие смята другия по-горен от себе си... Вършете всичко без роптание и без пререkanie, за да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чеда всред опако и извратено поколение, между които блестите като светилина на света”.

Тщеславието, себелюбивата амбиция е скалата, върху която мнозина души са претърпели корабкрушение и много църкви са станали безсилни. Знаещите най-малко какво значи посвещение, свързаните най-малко Бога са именно тези, които най-жадно се стремят към най-високите маста. Те нямат чувство за собствената си слабост и недостатъците на характера си. Ако много от нашите млади проповедници не преживеят или не изпитат обръщащата Божия сила, делата им ще бъдат по-скоро пречка, отколкото помощ за църквата. Те може да са научили доктрините на Христос, но не са научили самия Христос. Душата, която постоянно гледа на Исус, ще вижда Неговата себеотрицателна любов и дълбоко смирение и ще подражава на Неговия пример. Гордост, амбиция, омраза, измама, себелюбие – всички тези неща трябва да бъдат изчистени от сърцето. При много хора те са отчасти покорени, но не са напълно изкоренени от сърцето. При благоприятни обстоятелства избухват наново и узряват в бунт срещу Бога. Тук има една ужасна опасност. Да пощадиш някой грях, това означава да подхранваш зло, което само чака момент на непредпазливост, за да причини нашата гибел.

“Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот, с кротостта на мъдростта”. Братя и сестри, как използвате дарбата на речта? Научили ли сте се да контролирате езика така, че да се покорява на диктата на просветената съвест и святите чувства? Дали разговорите ви са освободени от лекота, гордост и злоба, измама и нечистота? Стоите ли без хитрост и измама пред Бога? Думите имат забележителна сила. Ако е възможно, Сатана ще завладее езика и ще го направи активен в своя служба. Ние не можем от само себе си да контролираме този неверен член на тялото. Божествената благодат е единствената ни надежда.

Хората, които жадно изследват как могат да си осигурят предимство, по-скоро трябва да изучават как могат да спечелят мъдрост, която е “преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна”. Било ми е показано, че много проповедници имат нужда тези думи да бъдат всадени на плочите на душите им. Човек, който има Христос, оформен вътре в себе си – надеждата на славата, “нека показва своите дела чрез добрия си живот, с кротостта на мъдростта”.

Апостол Петър увещава вярващите: “Бъдете всички едномислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри. Не връщайте зло за зло или хула за хула, а напротив, благославяйте; понеже към това бяхте призовани, за да наследите благословение. Защото: „Който желае да обича живота и да види добри дни, нека пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене; нека се отклонява от зло и да върши добро; нека търси мир и да се стреми към него. Защото очите на Господа са върху праведните и ушите Му - към тяхната молитва; но лицето на Господа е против онези, които вършат зло”.

След като правият път е очертан ясно, защо изповядващите се за Божи народ не ходят по него? Защо не изследват и не се молят, не се трудят сериозно, за да бъдат едномислени? Защо не се стремят да подхранват съчувствие един към друг, да се обичат като братя, вместо да си отдават зло за зло или хула за хула? Защо не обичат живота и не желаят добри дни? Но колко малко се съобразяват с условията, за да въздържат езика си от зло и устните си от лошо говорене. Малко са тези, които желаят да следват примера на Спасителя в кротост и смирение. Мнозина молят Господ да ги смири, но не желаят да се покорят на нужната дисциплина. Когато изпитът дойде, когато изкушения или дори раздразнения настъпят, тогава сърцето се разбунтува и езикът изговаря думи, които са като отровни стрели или опустошаваща градушка.

Злото говорене е двойно проклятие, падащо много по-тежко върху говорителя, отколкото върху слушателя. Този, който пръска семената на разногласие и борба, жъне смъртоносни плодове в собствената си душа. Колко окаян е сплетникът, подозиращият зло! Той е чужд на истинското щастие.

“Блажени миротворците”. Благодат и мир почиват върху онези, които отказват да се присъединят към борбата на езици. Когато продавачите на раздори и скандали преминават от семейство в семейство, онези, които се боят от Бога, ще бъдат строги пазители на ум. Времето, което така често се прахосва за празни, лековати и зловни клюки, трябва да бъде употребено за по-висши и благородни цели. Ако нашите братя и сестри станат мисионери за Бога, посещават болните и нещастните и се трудят търпеливо и любезно за грешащите, или накратко - ако те подражават на Образеца – църквата би просперираща във всички посоки.

Грехът от говоренето на зло започва с подхранването на зли мисли. Лукавството включва нечистота във всичките й форми. Когато някоя нечиста мисъл бива толерирана, някоя несвято желание - подхранвано и душата - опетнена, тогава нейната чистота се компрометира. “И тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът,

отдавате почит един на друг. В усърдието не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служите на Господа”.

Многото увещания за прилежност, както в Стария, така и в Новия завет показват ясно близката връзка между нашите навици в живота и религиозните ни чувства и обичаи. Човешкият ум и човешкото тяло са направени така, че е необходимо много упражняване, за да бъдат развити правилно всички способности. Докато мнозина са заети прекалено в светски работи, други отиват в противоположната крайност и не работят достатъчно, за да издържат себе си или зависимите от тях. Брат ... е един от тях. Макар да е съпруг в семейството, той не е такъв в действителност. Натоварва съпругата си с най-тежките отговорности, а сам се отдава на безгрижен мързел или се занимава с нищожни работи, които не допринасят много за издръжка на семейството. С часове бърбори със синовете си или със съседите си по маловажни въпроси. Гледа леко на нещата и се наслаждава на живота, докато жената майка извършва работата, осигуряваща храната и облеклото на семейството.

Този брат е беден човек и всякога ще бъде бремене за обществото, освен ако осъзнае даденото му от Бога предимство и стане мъж. Всеки може да намери каква работа да върши, ако действително желае; но ако е безгрижен и невнимателен в това, ще бъде изместен от по-енергичните и по-тактичните.

Бог никога не е желал ти, братко, да си в това положение на немотия. Защо ти е дал тази физическа конструкция? Ти си така отговорен за физическите си сили, както братята ти са отговорни за своите средства. Някои от тях биха спечелили днес много, ако можеха да заменят имота си с твоята физическа сила. На твоето място, чрез прилежно използване на физическите и умствените си сили те скоро биха се издигнали над всяка нужда и не биха дължали никому нищо. Обстоятелствата изглежда да са против теб не защото Бог ти се сърди, но защото не използваш силата, която ти е дал. Той не е предвиждал силите ти да ръждясват от бездействие, а да укрепват, като се употребяват.

Религията, която изповядваш, те задължава да използваш времето на шестте работни дни в труд, така както те задължава да почиваш в събота. Не си прилежен в работата. Часове, дни, даже и седмици минават, без да извършиш нещо значимо. Най-добрата проповед, която можеш да изнесеш пред хората, би била да реформиращ решително живота си и да спечелиш средства за семейството си. Апостолът казва: “Но, ако някой не се грижи за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата и от безверник е по-лош”.

Ти злепоставяш делото, когато дори за кратко се отдаваш на безделие, а след това си принуден да правиш дългове, за да

задоволиш нуждите на семейството си. Тези дългове ти не винаги изплащаш редовно, а напротив, местиш се на друго място. Това е измама към ближния. Светът има право да очаква строга честност от хората, които изповядват, че са библейски християни. Заради един човек, небрежен в изплащането на дълговете си, всички наши християни се излагат на опасността да бъдат сметнати за хора, на чиято дума не може да се разчита.

“... което желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях”. Това се отнася за хора, които работят с ръцете си, и за хора, които имат дарби за раздаване. Бог ти е дал сила и талант, но ти не си ги използвал. Силата ти е достатъчна, за да можеш да задоволяваш щедро нуждите на семейството си. Ставай сутрин рано, даже, ако е нужно, още когато звездите светят. Направи си план за работа и след това я извърши. Изплати всеки дълг, освен ако си болен на легло. По-добре да се лишиш от храна и сън, отколкото да се провиниш в задържане на това, което се полага на другите.

Хълмът на прогреса не се изкачва без усилие. Никой да не очаква да стигне до наградата, било в религиозните, било в светските работи, без лични усилия. Надбягването не всякога спечелват бързите, нито борбата спечелват силните, но този, който работи с ленива ръка, ще осиромашее. Упоритите и прилежните са не само щастливи, но до голяма степен ощастливяват и други. Състоятелност и удобства се постигат обикновено само с цената на усърдна прилежност. Фараонът е ценял тази характерна черта, когато е казал на Йосиф: “И ако знаеш, че някои от тях са способни мъже, постави ги надзиратели над моя добитък”.

Няма извинение за брат..., освен ако любовта към безделието и неспособността да планира и да работи може да се сметне за извинение. Най-добрият план за него сега е да напусне дома и да отиде да работи, ръководен от друг, който да планира вместо него. Той толкова дълго време е бил безгрижен и мързелив господар на себе си, че е постигнал много малко, и примерът, който дава на децата си, е лош. И те носят отпечатъка на неговият характер. Оставят майката да носи всички житейски товари. Когато им се каже да извършат нещо, го вършат, но не култивират, както всички деца би трябвало да правят това, способността да виждат, да разбират предварително, без да им се каже, какво е необходимо да се прави и да го направят.

Жената вреди на себе си и на семейството си, когато изпълнява и своята работа, и принадлежащата на членовете на семейството – когато донася или даже нацепва дървата, а в това време мъжът и децата и прекарват времето си край огъня в приятен разговор. Божието намерение никога не е било съпругите и майките да са роби

на семействата си. Много майки са претоварени с грижи, докато децата им не са възпитани да споделят домашните товари. Като резултат от това майката застарява и умира преждевременно, и оставя децата си точно когато имат най-много нужда от нея да упътва неопитните им стъпки. Кой е виновен за това?

Съпрузите трябва да вършат по възможност всичко, което могат, за да спестяват на съпругата грижи и да поддържат духа ѝ бодър. На децата никога не трябва да се позволява да мързелуват, защото скоро ще им стане навик. Когато не са заети с полезни занимания, силите им или намаляват, или те започват да се занимават с лоши работи.

Това, от което се нуждаеш, братко мой, са енергични упражнения. Всяка черта на лицето ти, всяка способност на ума ти показват това. Ти не обичаш усиления труд, нито ти се иска да изкарваш хляба си с пот на челото. Но това е определеният от Бога план в икономиката на живота.

Никога не завършваш нещата, които си започнал. Не си се дисциплинирал да бъдеш постоянен. Системност – това е най-важното. Върши само по едно нещо и го върши добре, свърши го, преди да започнеш втора работа. Имай редовни часове за ставане, за молитва и хранене. Мнозина прахосват скъпи часове в леглото, удовлетворявайки естествените си наклонности, защото, за да направят нещо, е нужно усилие. Един изгубен час сутринта не се възвръща никога. Мъдрецът казва: “Минах край нивата на ленивия и край лозето на нехайния човек и всичко беше обрасло с тръни, коприва беше покрила повърхността му и каменната му ограда беше съборена. Тогава като прегледах, размислих в сърцето си, видях и си взех поука. Още малко спане, малко дрямка, малко сгъване на ръце за сън - и сиромашията ще дойде върху теб като крадец и немотията - като въоръжен мъж”.

Хората с претенции за набожност трябва да украсяват изповяданото от тях учение, а не поради неразумния си начин на живот да дават повод за подигравки с истината. “Не оставайте на никого длъжни в нещо...”, казва апостолът. Сега братко, трябва да залегнеш здраво, да поправиш своята склонност към мързел и да изкупуваш времето, нека светът види, че истината е реформирала живота ти.

ПРЕМЕСТВАНЕ В БАТЪЛ КРИК

Нашият Спасител представя Себе Си като човек, който предприема пътуване в далечна страна, оставя дома си на грижата на избрани служители и дава на всеки неговата работа. Всеки християнин има да извърши нещо в служенето си на своя Господ. Не трябва да се стремим към собственото си удобство или лесен живот, но нашата първа грижа трябва да бъде по-скоро изграждането на Христовото царство. Несебелюбивите усилия за подпомагане и благославяне на нашите съчовещи не само ще покажат любовта ни към Исус, но също така ще ни приближат към Него в зависимост и вяра, а и собствените ни души постоянно ще растат в благодат и в познание на истината.

Бог е разпръснал Своите деца в различни общества, за да може светлината на истината да огрее навсякъде моралната тъмнина, обгърнала света. Колкото тъмнината около нас е по-гъста, толкова по-голяма нужда има нашата светлина да свети за Бога. Можем да бъдем поставени при обстоятелства на голяма трудност и изпитания, но това не доказва, че не сме точно в положението, определено ни от Провидението. Сред християните в Рим в дните на Павел апостолът споменава и онези, които са от “кесаревия дом”. Никъде моралната атмосфера за християнство не би могла да бъде по-неблагоприятна за християнство от тази в римския двор под властта на жестокия и безпътен Нерон. Но онези, които бяха приели Христос, докато служеха на императора, не се чувстваха свободни след тяхното обръщане към вярата да напуснат своя пост или задължение. Пред лицето на съблазнителни изкушения, свирепа опозиция и ужасяващи опасности те бяха верни свидетели за Христос.

Всеки, който желае да разчита напълно на божествената благодат може да направи живота си едно постоянно свидетелство за истината. Никой не е поставен на място, на което не може да бъде верен християнин. Колкото и големи да са пречките, всички, които са решили да бъдат послушни на Бога, ще намерят отворен път да вървят напред.

Тези, които поддържат верността си към Бога сред противни влияния, печелят опитност от най-висока стойност. Силите им нарастват с всяка преодоляна пречка, с всяко победено изкушение. Този факт често пъти се пренебрегва. Когато определен човек приеме истината, приятели, които бъркат, се страхуват да изложат такъв човек на каквото и да било изпитание или проба и веднага се опитват да му осигурят по-леко положение или състояние. Той отива на място, където всички са в хармония с него. Но дали така нараства духовната му сила? В много случаи не. Реалната издръжливост намалява и сила му става като на парниково растение. Престава да бди; вярата му отслабва; нито расте в благодат, нито е в помощ за други.

Избягва ли някой да поддържа истината сред неверие и опозиция. Моля такива хора да си припомнят вярващите в Нероновия дом; размислете върху лишенията и преследванията, пред които те бяха изправени, и вземете от тях пример и урок за кураж, твърдост и вяра. Понякога може да се препоръча млади във вярата да бъдат отделени от някои големи изкушения и противопоставяния и да бъдат поставени там, където могат да се радват на грижата и съветите на опитни християни. Но трябва винаги да имат предвид, че християнският живот е постоянна борба; че отдаването на мързел и удобство ще бъде фатално за успеха.

След като приемем истината, не трябва да се свързваме с хора, които ѝ се противопоставят, нито пък по някакъв начин да се поставяме там, където ще бъде трудно да живеем вярата си. Но ако някой приеме истината, докато се намира на такова място, трябва да размисли много внимателно преди да напусне поста си. Може това да е знак от Провидението, че неговото влияние и пример ще доведат и други до познание на истината.

Мнозина са свързани в семейни връзки с противници на вярата. Тези вярващи често пъти са подложени на големи изпитания, но чрез божествената благодат те могат да прославят Бога чрез послушание във вярата.

Като христови служители ние трябва да бъдем верни в положението, където Бог вижда, че можем да Му принесем най-резултатна служба. Ако ни се представят случаи, където можем да бъдем по-полезни, трябва да приемем, когато Господ ни заръча, и ще имаме Неговата одобрителна усмивка. Но трябва да се боим да напускаме определената ни работа, ако Господ не посочи ясно нашия дълг да му служим в друго поле.

За различните отдели на делото са нужни различни квалификации. Дърводелецът не е годен да работи на наковалнята, нито пък ковачът – с рендето. Търговецът няма да е на място край леглото на болния, нито пък докторът - в кантората. Тези, които се отегчават от работата, която Господ им е поверил и се поставят в положение, където не могат или не искат да работят, ще бъдат считани за лениви слуги. “На всеки отделна работа”. Никой не е извинен.

Като народ сме пренебрегнали до голяма степен нашето задължение да действаме като мисионери за Бога именно в състоянието, в което Той ни е поставил. Мнозина са се отрекли от досегашните си задължения и възможности и се стремят жадно към някое по-широко поле; въобразяват си, че в някое друго положение би им било много по-малко трудно да бъдат послушни на истината. На големите ни църкви се гледа като на места, в които човек може да се радва на по-големи предимства и сред нашите хора има постоянно растяща

тенденция да напускат специалния си пост и неговите задължения и да се преместват в Батъл Крик или в някоя друга голяма църква. Такава практика не само че заплашва благополучието и дори живота на нашите по-малки църкви, но ни пречи да вършим точно работата, която Бог ни е дал да вършим, и погубва нашата духовност и полезност като народ.

От почти всички наши църкви в Мичиган, а и до голяма степен от други щати, наши братя и сестри се стичат в Батъл Крик. Много от тях са били резултатни или ефективни помощници в по-малки църкви и тяхното преместване до голяма степен би отслабило тези малки групи; в някои случаи по този начин църквата е била напълно дезорганизирана.

Дали тези, които са се преместили в Батъл Крик са помогнали на църквата? Когато този въпрос ми беше представен, аз се огледах, за да видя кои носят живо свидетелство за Бога, кои чувстват бремето да се грижат за младите, кои правят посещение от къща в къща, молят се със семействата и се трудят за техните духовни интереси. Видях, че тази работа е била занемарена. Мнозина, като идват си в тази голяма църква, смятат, че нямат участие в работата. И затова са скръстили ръце и отбягват всякакви отговорности и усилия.

Има някои, които са дошли тук само за финансови предимства. Тази група хора са тежък товар за църквата. Те пречат на почвата и техните непродуктивни клонки спират славата на небесната слънчева светлина за други дървета.

Не е угодно на Бога толкова много от нашите проповедници да са установени в Батъл Крик. Ако техните семейства бяха пръснати в различни части на полето, те можеха да бъдат много по-полезни. Вярно е че проповедниците прекарват само кратко време у дома, но има много места, където това време би могло да се употреби по-полезно за Божието дело.

Господ казва на мнозина в Батъл Крик: “Какво правиш тук? Каква сметка ще даваш? Как ще отговаряш за това, че си напуснал определената ти работа и си станал по-скоро пречка, отколкото помощ за църквата?”

Братя, умолявам ви да сравните духовното си състояние в момента с онова, което е било, когато сте били ангажирани активно в Христовото дело. Докато сте помагали и насърчавали църквата, сте печелели полезни опитности и сте поддържали в душите си Божиата любов. Когато сте престанали да работите за другите, не е ли охладняла любовта ви и не е ли отслабнала ревността ви? А как са децата ви? Дали сега са по-твърдо установени в истината и по-посветени на Бога, отколкото преди да дойдете в тази голяма църква.

Влиянието на някои, които дълго време са били свързани с Божието дело, е фатално за духовността и посвещението на други. Тези закоравели за вангелието младежи са се заобиколили от една атмосфера на суетност, непочтиленост и неверие. Смяете ли да рискувате да понесете последиците от такива връзки на вашите деца? По-добре би било за тях никога да не получат образование, отколкото да го получат за сметка на принципа и Божието благословение.

Някои младежи от Батъл Крик поддържат своята вяроност към Бога сред изкушението, но те са малко на брой. Мнозина, които идват тук с доверие в истината, в Библията и в религията, са били отклонявани чрез нерелигиозни връзки и са се завръщали в домовете си, съмнявайки се във всяка истина, която ние като народ поддържаеме.

Нека нашите братя, които възнамеряват да се преместят в Батъл Крик или изпращат децата си тук, обсъдят въпроса добре, преди да предприемат тази стъпка. Ако силите, които пазят този голям център, не пазят ефективно крепостта, ако вярата и посвещението на църквата не са пропорционални на нейните привилегии и възможности, тогава това е най-опасното място, което можете да изберете. Виждам състоянието на тази църква така, както ангелите го виждат. Съществува една духовна измама, както в народа, така и в стражите. Те поддържат формата на религията, но им липсват преобладаващите принципи на праведността. Ако не настане решителна промяна, ако не настане забележителна трансформация в църквата, училището тук трябва да бъде преместено на някое друго място.

Ако младите, които са живели тук в продължение на години, бяха използвали своите привилегии, други, които са сега скептици, биха се посветили на делото на проповедничеството. Но те са се научили да считат като духовно превъзходство съмнението в истината и са горди от своята независимост и поддържане на неверие. Презрели са Божията благодат и са потъпкали кръвта на Христос.

Къде са мисионерите, които трябваше да бъдат издигнати в сърцето на делото? От двадесет до петдесет трябваше да бъдат изпращани всяка година от Батъл Крик, за да разнесат истината на потънелите в тъмнина. Но благочестието е спаднало толкова ниско, духът на посвещение е толкова слаб, светският дух и себелюбието така преобладават, че моралната атмосфера е заченала фатална летаргия за мисионерска ревност.

Трябва да отидем в чужди страни, за да станем мисионери за Бога. Навсякъде около нас полетата са “бели за жетва” и всеки може да събере “плодове за вечен живот”. Бог призовава мнозина умиращи в духовна леност в Батъл Крик да отидат където е нужен труд за

Неговото дело. Преместете се от Батъл Крик даже ако това изисква финансова жертва. Отидете някъде, където това ще бъде благословение за другите. Идете там, където ще можете да подкрепите някоя слаба църква. Употребете силите, които Господ ви е дал.

Избавете се от духовната си безчувственост. Работете с цялата си мощ, за да спасите собствените си души и душите на други. Няма време сега да се вика “мир и благополучие”. Не оратори със сребърни езици са нужни сега за тази вест. Истината трябва да се говори, и то с цялата ѝ острота и строгост. Нужни са хора на действието – хора, които ще работят сериозно с неспираща енергия за очистването на църквата и предупреждението на света.

Трябва да бъде извършено голямо дело; трябва да бъдат положени по-широки планове; трябва да се надигне глас, който да събуди народите. Не хората със слаба и колеблива вяра са тези, които трябва да излязат напред, за да работят в тази важна криза. Нуждаем се от куража на герои и вярата на мъченици.

СВЕТСКИ ДУХ В ЦЪРКВАТА

Святите мъже в миналото са записали, че Бог не се е срамувал да бъде наричан техен Бог. Защото вместо да пожелават светски притежания или да търсят щастие в светски планове или стремежи, те са поставили всичко на Божия олтар и са влагали всичко в изграждането на Божието царство. Живели са само за Божия прослава и са заявявали ясно, че са странници и чужденци на земята, търсещи една по-добра страна, т.е. небесната. Тяхното поведение е показвало вярата им. Господ е могъл да им повери истината си и да остави светът да получи от тях познание за Неговата воля.

Но как днес изповядващите Бога поддържат честа на Неговото име? Как светът може да добие впечатлението, че те са особен народ? Какво доказателство дават те за небесно гражданство? Себеугаждането, любовта към лесен живот, всичко това фалшифицира характера на Христос. Той не може да ги почете по някакъв определен начин пред света, без да отбележи, че представят фалшиво Неговия характер. Говоря на църквата в Батъл Крик: какво свидетелство давате вие пред света? Когато вашето поведение ми бе представено, бяха ми посочени жилищата, които неотдавна са

построени от нашите хора в тоз град. Техните строежи са до голяма степен паметници на неверието им в доктрините, които изповядват, че поддържат. С делата и поведението си те изнасят много по-красноречиви проповеди от произнесените от амвона. Видях как светските хора ги сочат с присмех и подигравка като отрицание на нашата вяра. Те проповядват това, което собствениците казват в сърцата си: “Господарят ми ще се забави”.

Видях облеклото и чух разговорите на много от тези, които изповядват истината. И двете бяха противоположни на принципите на истината. Облеклото и разговорите разкриват онова, което е най-ценно в тези, които изповядват, че са чужденци и странници на земята. “Те са от света, затова светски говорят и светът ги слуша”.

С пуританска простота и чистота трябва да се отличават жилищата и външния вид на всички, които вярват в тържествените истини за това време. Всички ненужно похарчени средства за облекло или за украса на нашите домове са пилеене на парите на нашия Господ. Това е отнемане от Божието дело чрез измама заради задоволяване на гордостта. Нашите институции са затънали в дългове и как можем да очакваме Господ да отговори на молитвите за техния просперитет, след като не вършим онова, което можем, за да ги облекчим от затрудненията?

Бих се обърнала към вас, както Христос се обърна към Никодим: “Трябва да се родите отново”. Тези, които имат Христос в себе си и са управлявани от Него, няма да изпитват желание да подражават на света във външен показ. Ще носят навсякъде знамето на кръста, свидетелствайки винаги за по-висши цели и по-благородни теми от онези, с които са погълнати светските хора. Нашето облекло, жилищата ни, разговорите ни – трябва да свидетелстват за посвещението ни на Бога. Каква сила би придружила тогава онези, които показват по този начин, че са се отказали от всичко заради Христос. Бог не би се засрамил да ги признае за свои деца. Той би благословил Своя посветен народ и невярващият свят би се боял от Него.

Христос копнее да работи мощно чрез Своя Дух за убеждението и обръщането на грешници. Но според Неговия божествен план делото трябва да бъде извършено посредством Неговата църква; а нейните членове така са се отделили от Него, че Той не може да извърши волята Си чрез тях. Той избира да работи чрез човешки инструменти, но тези инструменти трябва да бъдат в хармония с неговия характер.

Има ли в Батъл Крик верни и истинни хора? Нека застанат на страната на Господ. Ако искаме да бъдем в такава позиция, в каквата Бог може да ни използва, трябва да имаме лична вяра и

лична опитност. Само онези, които напълно се доверяват на Бога, са понастоящем в безопасност. Не трябва да следваме какъвто и да било човешки пример, нито да се уповаваме на човешка подкрепа. Мнозина застават непрекъснато в погрешна позиция и предприемат погрешни стъпки; ако се доверяваме на тяхното ръководство, ще бъдем подведени.

Някои, които изповядват, че са говорители на Бога, във всекидневния си живот отричат вярата си. Те представят пред хората важни истини; но кого привличат тези истини? Кои биват убедени в грях? Слушателите знаят, че тези, които проповядват днес утре, първи ще се присъединят към удоволствия, веселби и глупости. Тяхното влияние от амвона успокоява съвестта на непокояните и води до презиране на проповедниците. Самите те спят на ръба на вечния сън. Кръвта на душите е по дрехите им.

Какво правят верните служители на Христос? “Като се молите в Духа на всяко време с всякаква молитва и прошение”, молейки се в скришната стаичка в семейството, в църквата, навсякъде; “и бдейки с постоянство”. Те чувстват, че около тях има души, които са в опасност и със сериозна и смирена вяра се молят за дадените им от Бога обещания. Платеният от Христос откуп – изкуплението на кръста – е винаги пред тях. Те ще имат души като печат на своето служене.

Господният укор почива над Неговите люде заради тяхната гордост и неверие. Той няма да им възстанови радостта на Своето спасение, докато те отстъпват от наставленията на Неговото Слово и Неговия Дух. Той ще даде благодат на тези, които се боят от Него и ходят в истината, и ще оттегли благословенията си от всички, които се уподобяват на света. Милост и истина са обещани за смирените и покаяните и съдби са изречени срещу бунтовниците.

Църквата в Батъл Крик би могла да се освободи от идолопоклонството и нейната вяроност би станала пример за други църкви. Но тя повече желае да се отдели от Божиите заповеди, отколкото да се отърси от приятелството със света. Тя се е прилепила към идолите, които си е избрала; и понеже притежава временно благополучие и благоволенieto на един нечестив свят, вярва, че самата тя е богата в отношението си Бога. Това ще се окаже за мнозина фатална измама. Нейният божествен характер и духовна сила са се оттеглили.

Съветвам тази църква да обърне внимание на обещанието на Спасителя: “И така, спомни си откъде си изпаднал и се покай, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при теб скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш”.

ТРЯБВА ЛИ ДА СЕ СЪВЕТВАМЕ С ЛЕКАРИ СПИРИТИСТИ

“И Охозия падна през решетката на своята горна стая, която бе в Самария, и се разболя. И прати човеци, на които рече: Идете допитайте се до акаронския бог Ваалзевул дали ще оздравея от тази болест. Но ангел Господен каза на тесвицеа Илия: “Стани, иди да посрещнеш пратениците на самарийския цар и им кажи: Няма ли Бог в Израел, ча отивате да се допитвате до акорноския бог Ваал-Зевул? Сега така казва Господ: Няма да станеш от леглото, на което си легнал, а непременно ще умреш”.

Този разказ показва съвсем очебийно Божието неодобрение към хора, които пренебрегват Бога и се обръщат към сатанински служители. Малко преди да се случат събитията в дадения по-горе пример, управниците в израелевото царство бяха сменени. Ахав бе свален от престола поради Божиите наказания и наследен от сина си Охозия, човек с недостоен характер, който вършеше само зло пред очите на Господ, като следваше пътищата на баща си и майка си и постъпваше така, че Израел грешеше. Той като баща си служеше на Ваал и му се покланяше, с което предизвикваше Господ, израилевия Бог, както бе правил и баща му Ахав. Но наказания следваха отблизо бунтовния цар поради греховете му. Войната с Моав, а след това и инцидентът, заплашил собствения му живот, засвидетелстваха Божия гняв против Охозия.

Колко много бе видял и чул израелевият цар за чудните дела на Всевишния по време на царуването на баща си! Какви страшни доказателства за своята строгост и ревност бе дал Бог на отстъпилия Израел! Всички те бяха известни на Охозия. И все пак, той постъпи така, сякаш тази страшна действителност, а дори и ужасният край на собствения му баща, бяха само празна приказка. Вместо да смири сърцето си пред Господ, той дръзна да постъпи нечисто, нещо, което отличи живота му. Заповяда на слугите си: “Идете, допитайте се до акаронския бог Ваал-Зевул дали ще оздравея от тази болест”.

Вярваше се, че акаронският идол, посредством своите свещеници, може да известява бъдещи събития. Ползваше се с такова общо доверие и при него идваха много хора, и то от далеч. Предсказанията, които се договаряха там и сведенията, които се даваха, идваха направо от княза на тъмнината. Сатана е създал и поддържа поклонението на идоли, за да отвлича вниманието на

хората от Бога. Чрез служителите си той крепи своето царство на тъмнина и лъжа.

Историята на греха и наказанията на цар Охозия съдържат поука, която никой не може да пренебрегне безнаказано. Макар ние да не се покланяме на езически богове, все пак хиляди се покланят пред олтара на Сатана така действително, както се покланяше израелевият цар. Духът на езическото идолопоклонство е всеобщо разпространен и днес, макар че под влиянието на науката и образованието си е възприел по-облагородена и привлекателна форма. Всеки нов ден прибавя печални доказателства, че вярата в сигурното пророческо слово замира бързо и вместо нея суеверие и сатанинско магьосничество пленяват хорските умове. Всички, които не изпитват сериозно писанията и не подчиняват всяко желание и цел на живота си на този непогрешим изпит, всички, които не търсят Бога в молитва, за да узнаят Неговата воля, непременно ще се отклонят от правия път и ще бъдат измамени от Сатана.

Езическите оракули имат своя двойник в лицето на днешните спиритически медиуми, ясновидци и гадатели. Тайнствените гласове, които говореха в Акарон и Ендор, все още заблуждават хората със своите лъжи. Чисто и просто князът на тъмнината се е явил под нов образ. Мистериите на езическото поклонение са заменени от тайни общества и сеанси, от мъгливостта и чудесата на днешните работници. Техните разкрития се възприемат жадно от хиляди, които отказват да се съгласят със светлината от Словото на Бога или от Неговия Дух. Те говорят с презрение за древните магьосници, но големият измамник се смее тържествуващ, защото се поддават на неговите изкуства под друга форма.

Агентите му все още твърдят, че лекуват болести и приписват своята сила на електричество, магнетизъм или така нареченото “хипнотично лечение”. Всъщност те са само проводници на сатанинските електротокове. Чрез тези средства Сатана омагьосва телата и душите на хората.

От време на време съм получавала писма както от проповедници, така и от миряни в църквата със запитване дали смятам за погрешно да се допитват до лекарите спиритисти и ясновидци. Не съм отговорила на тези писма поради липса на време. Но точно сега въпросът е отново наложен на вниманието ми. Толкова многобройни стават тези служители на Сатана и толкова всеобща е станала практиката да се търси съвет от тях, че е вече необходимо да се кажат няколко предупредителни думи.

Бог ни е предоставил възможността да се запознаем със здравните закони. Той ни е възложил дълга да пазим физическите си сили във възможно най-добро състояние, за да му отдаваме служене, което да

е прието от Него. Отказващите да се възползват от светлината и познанията, които Бог в милостта Си е направил достъпни за тях, отхвърлят едно от дадените им от Бога средства за развиване на духовния, както и на физическия живот. Те поставят себе си там, където ще бъдат изложени на измамите на Сатана.

Не са малко християните, които в този християнски век и от християнски нации прибъгват по-скоро до злите духове, отколкото до силата на живия Бог. Майката, бдяща над леглото на болното си дете, извиква: “Не мога нищо повече да сторя. Няма ли лекар, който да върне здравето на детето ми?” Казват ѝ за удивителните излекувания, които върши някой ясновидец или някой, който лекува чрез хипноза, и тя поверява скъпото си дете на неговите грижи, поставяйки го все едно в ръцете на Сатана, застанал до нея. Много често бъдещият живот на това дете се управлява от сатанинска сила, която като че ли не може да бъде унищожена.

Много хора не желаят да се потрудят да се запознаят със законите на живота и с простите средства за възстановяване на здравето. Те нямат правилно отношение към живота. И когато се разболеят в резултат на това, че са нарушили природния закон, не се стараят да поправят своите грешки и след това да потърсят Божието благословение, а прибъгват до лекарите. Ако здравето им се възстанови, всичката слава отдават на медикаментите и на лекарите. Всякога са готови да боготворят човешката сила и мъдрост, сякаш не познават друг бог освен творението – пръст и пепел.

Чух майка да се моли на един невярващ лекар да спаси живота на детето ѝ. Но когато я помолих да потърси помощта на Великия Лекар, Който може да спасява напълно дошлите при Него с вяра, тя се оттегли с досада. Тук виждаме същия дух на Охозия.

Не е безопасно да се доверяваме на лекари, които нямат страх от Бога. Без влиянието на божествената благодат сърцата на хората са измамливи повече от всичко и крайно нечестиви. Тяхната цел е себе възвеличаване. С покривалото на медицинската професия какви нечестия са били скривани, какви измами са били поддържани. Лекарят може да твърди, че е много мъдър и чудно изкусен, а в същото време характерът му да е безпътен и практиката му – против законите на живота. Господ, нашият Бог, ни уверява, че очаква да Му дадем случай да покаже благостта Си; Той ни кани да извикаме към Него във време на трудност. Как можем да го пренебрегваме и да се доверяваме на плътска мишца?

Елате с мен в онази болнична стая. Там лежи един съпруг и баща, човек, който е за благословиение на обществото и на Божието дело. Той е заболял внезапно и е на легло. Огънят на треската сякаш го изгаря. Жаден е за чиста вода, за да накваси горящите си устни, да

угаси бушувашката жажда и да разхлади горещото чело. Но не, лекарят е забранил вода. Като стимулиращо средство му се дава някакво силно питие, което прибавя гориво в огъня. Благословената, дадена от небето вода, приложена умело, би угасила изгарящия огън, но тя е заместена от отровни лекарства.

За известно време природата се бори за своите права, но накрая, победена, се отказва от борбата и смъртта освобождава страдалеца. Божието желание е било този човек да живее, за да бъде за благословение на света. Сатана обаче е решил да го погуби и успява посредством лекаря. Докога ще позволяваме скъпата ни светлина да бъде така угасяна.

Охозия изпрати слугите си да попитат Ваал-Зевув в Акарон, но вместо известие от идола, той чува страшното осъждане на израелевия Бог: “Няма да станеш от леглото, на което си легнал, а непременно ще умреш”. Христос бе Този, който накара Илия да произнесе тези думи пред отстъпилия цар. Йехова, Емануил имаше сериозна причина да е недоволен от неблагочестието на Охозия. Какво бе направил Христос, за да спечели сърцата на грешниците и да ги вдъхнови с непоклатимо доверие в Себе Си! Векове наред бе изявявал най-снисходително на народа си доброта и безпримерна любов. Още от времето на патриарсите бе показвал, че обича човешките синове. Бил е готова помощ за всички, които са го търсили искрено. “Във всичките им скърби Той скърбеше и ангелът на присъствието Му ги избави; поради любовта Си и милосърдието Си Той сам ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всичките древни дени”. И въпреки това Израел се разбунтува против Бога и се обърна към най-злия Му враг.

Евреите бяха единственият народ, който имаше привилегията да познава истинския Бог. Като изпрати хората да се допитат до езически оракул, израелевият цар обяви пред езичниците, че има повече доверие в техните идоли, отколкото в Бога на своя народ, Създателя на небето и на земята. По същия начин и изповядващите, че познават Божието слово, обезславят Бога, когато се отдръпнат от източника на силата и мъдростта, за да потърсят съвет от силите на тъмнината. Ако Божият гняв бе разпален от постъпката на един безбожен цар, идолопоклонник, как би гледал Бог на постъпките на тези, които изповядват, че са Негови служители?

Защо хората нямат желание да се доверяват на Създателя на човека, Който чрез допир, дума, поглед може да излекува всякаква болест? Кой заслужава доверието ни повече от Този, Който направи такава голяма жертва за нашето изкупление? Господ ни е дал определени наставления чрез апостол Яков, които сме длъжни да приложим, ако се разболеем. Когато човешката помощ е безуспешна, Бог ще бъде

помощник на народа Си. “Болен ли е някой от вас, нека повика църковните презвитери и нека се помолят над него, и го помажат с масло в Господнето име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, и Господ ще го привдигне...” Ако така наречените Христови последователи проявяват толкова чистосърдечна вяра в Божиите обещания, колкото възлагат на сатанинските агенти, те ще почувстват в душата и в тялото си животворната сила на Светия Дух.

Бог е подарил на този народ голяма светлина, но въпреки това ние не сме предпазени от изкушението. Кой между нас търсят помощ от акаронските богове? Погледнете тази картина – тя не е плод на въображението. Колко, даже адвентисти от седмия ден, може да забележат нейните главни характеристики? Инвалид – наглед много съвестен, съзнателен, но фанатичен и самонадеян – явно изявява своето презрение към здравните закони в живота, които милостта на Бога ни е дала като народ. Храната му трябва да бъде приготвена така, че да задоволява болния му апетит. Вместо да се храни със здравословно приготвена, пълноценна храна, той предпочита да се храни в ресторантите, защото там може да задоволи апетита си без ограничение. Красноречив защитник на въздържанието, той не зачита основните му принципи. Търси облекчение, но отказва да го получи с цената на себеотрицанието. Този човек се покланя пред олтара на извратения апетит. Той е идолопоклонник. Силите, които, ако са осветени и облагородени, могат да бъдат използвани за прослава на Божието име, биват изтощени и малко полезни. Гневен темперамент, объркан ум и разстроени нерви – това са само част от последствията на неговото незначитане на природните закони. Той е човек, на когото не може да се разчита.

Който има куража и честността да го предупреди за опасното му поведение, си спечелва неговата неприязън. И най-малкото възражение или противоречие е достатъчно да събуди нападателния му дух. Но ето, че му се дава възможност да потърси помощ от човек, който получава сила чрез магьосничество. Отива при него с готовност, като губи свободно време и пари с надеждата да получи предложената помощ. Той е измамен, омаян. Силата на магьосника бива похвалена и други са привлечени да потърсят помощта му. Така Бог на Израел се обезславя, а силата на Сатана се почита и издига.

В името на Исус Христос се обръщам към така наречените негови последователи: Пребъдвайте във вярата, която сте приели отначало. Отбягвайте скверното и празно мърморене. Вместо да се доверявате на магьосници, доверете се на живя Бог. Проклет е пътят, който води към Ендор или Акарон. Ще се препънат и ще паднат краката, които

се осмеляват да стъпят на забранена почва. В Израел има Бог, у Когото е избавлението на всички притеснени и угнетени. Правдата е обиталище на неговия престол.

Опасно е човек да се отклони и най-малко от Божиите наставления. Когато се отклоним от ясения път на дълга, ще се създадат ред обстоятелства, които ще ни отдалечат все повече и повече от правото. Ненужна интимност с хора, които не почитат Бога, ще ни прельсти, преди да се усетим. Страхът да не оскърбим светските си приятели ще ни задържа да изказваме благодарността си към Бога или да признаваме нашата зависимост от Него. Затова трябва да се държим близо до Божието слово. Ние имаме нужда от Неговите предупреждения и насърчения, заплахи и обещания. Нуждаем се от съвършения пример, изложен ни единствено в живота и характера на нашия Спасител.

Божии ангели ще закрилят Божия народ, докато той върви в пътя на дълга. Но такава закрила не се обещава на онези, които съзнателно дръзват да стъпят на сатанинска почва. Служител на големия измамник ще каже и ще направи всичко, за да постигне своята цел. Независимо дали се нарича спиритист, електролечител или хипнотизатор. Предявявайки особени искания, той спечелва доверието на непредпазливите. Претендира, че познава живота, както и всичките трудности и бедствия на онези, които се обръщат към него. Преобразявайки се на светъл ангел, докато всъщност тъмнината на бездната е в неговото сърце, той проявява голям интерес към жените, търсещи неговия съвет. Казва им, че всичките им трудности се дължат на нещастен брак. Това може да е вярно, но такъв съветник не помага за по-доброто им състояние. Казва им, че се нуждаят от любов и съчувствие. Уверявайки ги, че се интересува твърде много от тяхното благополучие, той омайва нищо не подозиращите жертви, като ги хипнотизира, както змията хипнотизира треперещото птиче. Скоро те попадат всецяло в неговата власт. Страшните последствия са грях, позор и гибел.

Тези служители на неправдата не са малко. Техният път е очертан от запустели домове, осквернена репутация и съкрушени сърца. Но за всичко това светът знае твърде малко, и въпреки това те продължават да ловят нови жертви, а Сатана се радва на причинената от тях гибел.

Видимият и невидимият свят са тясно свързани. Ако завесата можеше да се отдръпне, щяхме да видим как зли ангели сеят тъмнина около нас и работят с всички сили, за да измамват и погубват. Безбожните хора са заобиколени, повлиявани и подпомагани от зли духове. Но човекът на вярата и молитвата е

предал душата си на Божественото ръководство и на Божиите ангели с небесна светлина и сила.

Никой не може да служи на двама господари. Светлината и тъмнината не са по-противоположни, отколкото служенето на Бога и служенето на Сатана. Пророк Илия изложи въпроса в истинската му светлина, когато се обърна безстрашно към отстъпилия Израел: “Ако Йехова е Бог, следвайте Го! Но ако Ваал е бог, следвайте него!”.

Онези, които се отдават на вълшебството на Сатана, може и да се хвалят с големи придобивки, но дали това доказва, че пътят им е мъдър или безопасен? Какво, ако се продължи животът? Какво, ако се подсигурят земни печалби? Заслужава ли си в края на краищата да не се зачита Божията воля? Всички такива привидни печалби ще се окажат накрая невъзвратими загуби. Не можем безнаказано да нарушим дори и една- единствена бариера, издигната от Бога за защита на Неговия народ от силата на Сатана.

Единствената ни безопасност се състои в това, да запазим старите гранични камъни. “... при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях”.

ГЛЕДАЙКИ КЪМ ИСУС

Мнозина правят сериозна грешка, като в своя религиозен живот съсредоточават вниманието си върху чувствата и по тях съдят дали напредват или изостават. Чувствата не са безопасен критерий. Да не търсим вътре в себе си доказателство, че сме приети от Бога. Там ще намерим не друго, а нещо, което би ни обезсърчило. Едничката ни надежда е да гледаме на “Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра”. В Него има всичко онова, което би ни вдъхнало надежда, вяра и кураж. То е наша правда, наша утеха, наша радост.

Онези, които търсят в себе си причина за утешение, ще се уморят и разочароват. Съзнанието, че сме слаби и недостойни, трябва да ни подтиква да търсим със смирение умиловителната жертва на Христос. Когато разчитаме на Неговите заслуги, ще намерим покой, мир и радост. Той спасява напълно всички, които идват при Бога чрез Него.

Имаме нужда да се уповаваме на Исус всекидневно, всекичасно. Той е обещал, че какъвто е денят ни, такава ще бъде силата ни. Чрез

Неговата благодат ние можем да носим всичките тежести на деня и да изпълняваме задълженията си. Обаче мнозина се чувстват потиснати от предчувствия за бъдещи неприятности. Те постоянно вмъкват в днешния ден утрешните неприятности. Така голяма част от техните изпитания са въображаеми. За тези хора Исус не е предвидил нищо. Той обещава благодат само за деня. Заръчва ни да не се обременяваме с грижите и трудностите на утрешния ден, защото злото на деня е достатъчно.

Навикът да утежняваме мислите си с възможни неприятности в бъдещето е неразумен и нехристиянски. По този начин ние не можем да се радваме на благословенията и да използваме възможностите на деня. Господ изисква да изпълняваме днешните си задължения и да носим днешните си изпитания. Днес трябва да внимаваме да не съгрешим с дума или с дело. Днес трябва да хвалим и почитаме Бога. Чрез упражняване на жива вяра днес ще победим врага. Днес трябва да потърсим Бога и да решим, че няма да се задоволим без Неговото присъствие. Трябва да бдим, да работим и да се молим, като че ли днешният ден ни е последният подарен. Тогава колко сериозно би трябвало да гледаме на живота. Колко отблизо трябва да следваме Исус с всички наши думи и дела.

Малко хора оценяват или използват правилно скъпоценната привилегия на молитвата. Трябва да отиваме при Исус и да Му разказваме за всичките си нужди. Можем да Му поверим както нашите малки, така и по-големите си грижи и трудности. Каквото и да ни смущава, да го казваме на Исус в молитва. Когато на всяка крачка чувстваме нужда от Христовото присъствие, Сатана малко ще може да ни се натрапи със своите изкушения. Той преднамерено се старае предварително да ни държи далече от нашия най-добър и най-съчувстващ Приятел. Никога не трябва да правим наш довереник, освен Исус. На Него можем да разкрием безопасно всичко в сърцето си.

Братя и сестри, когато се събирате на обща молитва, вярвайте, че Исус се среща с вас; вярвайте, че Той иска да ви благослови. Не гледайте на личното аз, гледайте към Исус, говорете за Неговата неподобна любов. Като гледате на Исус, вие ще се изменяте и ще ставате подобни на Него. Когато се молите, бъдете кратки, пристъпвайте направо към целта. Не проповядвайте на Господ чрез дълги молитви. Искайте хляба на живота, както едно гладно дете иска хляб от земния си баща. Бог ще даде всяко благословение, ако Го молим смирено и с вяра.

Молитвите, които проповедниците изказват преди проповедта, са често дълги и неподходящи. Те обхващат ред въпроси, които нямат нищо общо с нуждите на случая или с нуждите на народа. Такива

молитви са подходящи за тайната стаичка, но не и за публично място. Слушателите се уморяват и искат проповедникът да приключи. Братя, убеждавайте хората с молитвите си. Отивайте при Създателя с вяра и му кажете от какво се нуждаете в случая. Нека душата се разкрие пред Бога със силния копнеж за необходимото в случая благословение.

Молитвата е най-святото действие на душата. Тя трябва да е искрена, смирена, сериозна – желанието на едно обновено сърце, изказано в присъствието на святия Бог. Когато съзнава, че е в присъствието на Бога, молещият се ще забрави личното аз. Няма да има никакво желание да изтъква човешки талант; няма да се старее да угоди на човешкото ухо, а ще се стреми да получи благословието, за което копнее душата му.

Ако само вярвахме на Божиите думи, какви благословения бихме получили! О, да имаше по-горещи, по-действени молитви. Христос ще бъде помощникът на всички, които Го потърсят с вяра.

ПРИЗИВИ ЗА РАБОТНИЦИ

Светският дух и духът на себелюбието са лишили църквата от много благословения. Нямаме право да предполагаме произволното оттегляне от църквата на божествената светлина и сила, за да оправдаем нейната ограничена полезност. Мярката на успеха, който в миналото следваше добре ръководените усилия, противоречи на тази идея. Успехът винаги е бил даван пропорционално на извършения труд. Именно ограничената работа и жертване са единствените причини, които са намалили полезността на църквата. Мисионерският дух е съвсем слаб; посвещението също; себелюбие и алчност, пожелание и измама съществуват сред църковните членове. Не Го ли е грижа Господ за тези неща? Не може ли Той да чете намеренията и наклонностите на сърцето? Сериозните, пламенни молитви на разкаяние ще отворят за Божия народ небесните прозорци и ще излеят потоци от благодат. Ясният, постоянен поглед към кръста на Христос ще противостои на техния светски дух и ще изпълни душите им със смирение, покаяние и благодарност. Тогава те ще почувстват, че не принадлежат на себе си, но са изкупени с Христовата кръв.

Над църквата тегне смъртоносна духовна болест. Църковните членове са наранени от Сатана; но не гледат към Христовия кръст, както израелтяните гледаха към медната змия, за да живеят. Светът предявява толкова много права над тях, че те нямат време да гледат достатъчно дълго голготския кръст, за да разберат неговата слава и да почувстват неговата сила. Когато себеотрицанието и себепосвещението, които църквата изисква, се мернат пред от време на време, това означава, че те съвсем не липсват, и църковните членове вместо към тях насочват вниманието в друга посока, за да могат да ги забравят по възможност по-скоро. Господ не може да направи народа си полезен и резултатен, докато Неговите хора не се съобразяват внимателно с условията, които е поставил.

Големи са изискванията за светлината, която Бог е дал на Своя народ; но за повечето хора тези призиви са напразни. Кой усеща товара от посвещението на Бога и на Неговото дело? Къде са младежите, които се обучават, за да отговорят на тези призиви? Обширни територии се откриват пред нас, където светлината на истината никога досега не е прониквала. Накъдето и да погледнем виждаме богата жетва, но няма кой да я пожъне. Принасят се молитви за тържеството на истината. Какво съдържат вашите молитви? Какъв вид успех желаете? Успех, който да подхожда на вашата леност, на вашето себелюбие и себеугаждане? Успех, който ще се поддържа сам, без каквото и да било усилие от вас?

Преди да бъдат изпратени работници в полето годни за предстоящото тържествено дело, в църквата трябва да настъпи решителна промяна, която няма да бъде много удобна за тези хора, разчитащи на своето местенце на завет. Необходимо е пробуждане, духовно обновление. Температурата на християнското благочестие трябва да се повиши. Нужно е да се съставят и да се изпълнят успешно планове за разпространяване на истината сред всички народи по земята. Сатана омайва изповядващите се за Христови последователи, за да ги държи в дрямка, докато навсякъде около тях загиват души; и какво извинение за своята небрежност могат да дадат те пред Господаря си.

Следните думи на Христос могат да се приложат за църквата: “Защо стоите тук цял ден без работа?” Защо не работите в някоя част на лозето? Отново и отново Той ви заръчва: “Идете и вие на лозето; и каквото е право, ще получите”. Но този благодатен призив от небето е отхвърлен от мнозинството. Не е ли крайно време да послушате Божиите заповеди? Има работа за всеки, който носи името на Христос. Един глас от небето те призовава тържествено да изпълниш дълга си. Обърни внимание на този глас и отиди на работа веднага, където и да е, в качеството на какъвто и да е. Защо стоиш

тук цял ден безплоден? Има работа, която трябва да извършиш, работа, която изисква най-добрите ти усилия. Всеки скъпоценен момент от живота е свързан с някаква отговорност, която дължиш на Бога или на своите съчовеци, а ти още стоиш безплоден!

Все още предстои да бъде извършена огромна работа за спасяването на души. Всеки ангел на славата е ангажиран в това дело и всеки демон на тъмнината е ангажиран да му се противопоставя. Христос ни е показал голямата стойност на душите, идвайки на света с целия запас от любов в сърцето Си, който вечността притежава, предлагайки го на човека, за да го направи наследник на всичките Му богатства. Той открехва пред нас любовта на Отца към виновната раса и Го представя като праведен и оправдаващ този, който вярва.

“Христос не угоди на Себе Си”. Той не направи нищо за Себе Си; цялото Му дело беше за падналия човек. Себелюбието в Неговото присъствие беше компрометирано и посрамено. Той взе нашето естество, за да може да пострада вместо нас. Себелюбието - грехът на светския дух, са станали преобладаващи грехове в църквата. Жертвайки се за доброто на хората, Христос удари всяко себелюбие точно в корена. Той не задържа нищо, нито дори собствената си чест и небесната си слава. И очаква съответно себеотрицание и жертва от онези, които дойде да благослови и спаси. От всеки се изисква да работи според своите възможности. Всяко светско съображение трябва да бъде отстранено, за да се слави Бог. Единственото желание за светско предимство трябва да бъде онова, което може да спомогне за по-добрия напредък на Божието дело.

Интересите на Христос и интересите на Неговите последователи трябва да бъдат едно; но светът отсъжда, че те са нещо различно и отделни едно от друго, защото тези, които твърдят, че са Христови, следват собствените си цели и пътища така ревностно и жадно и прахосват средствата си така себелюбиво, както и онези, които не изповядват, че са Христови. Земният просперитет е на първо място; нищо друго не е равно на него. Делото на Христос трябва да почака, докато последователите Му първо съберат известна част за себе си, увеличат на всяка цена количеството на печалбите и придобивките. Души могат да загиват без познаване на истината. Че каква толкова стойност има една душа, за която Христос е умрял в сравнение с техните печалби, търговии, къщи и земи? Души трябва да чакат, докато те се подготвят да извършат нещо. Бог ги нарича слуги на Мамона, лениви и неверни слуги, но Мамонът се хвали с тях като най-прилежни и посветени негови служители. Те жертват богатата на своя Господ за удобство и наслади. Аз-ът е техният идол.

Не се върши нищо за довеждане души при Исус, Който пожертва всичко, за да им осигури спасение! Себелюбието отклонява благоволенieto и любовта на Христос от църквата. Милиони от средствата на Бога биват прахосвани за задоволяване на светски страсти, докато Неговата съкровищница остане празна. Не зная как да представя този въпрос пред вас така, както беше представен пред мен. Хиляди долари се харчат всяка година за задоволяване на гордостта от облеклото. А точно тези средства е трябвало да бъдат използвани в нашите мисии. Бяха ми показани семейства, които отрупват масите си с почти всякакъв лукс и задоволяват почти всяко желание за хубави дрехи. Те участват в проспериращ бизнес или печелят много добри заплати, но почти всеки долар се харчи за тях и за техните семейства. Дали това е подражание на Христос? Какъв товар чувстват те от това да икономисват внимателно и да отдават от наклонностите си за напредъка на Божието дело на земята? Ако старейшината Андрюс имаше предимството да владее някои от средствата, така ненужно харчени, това би било голямо благословение за него и би му дало предимства, които щяха да удължат живота му. Мисионерската работа би могла да се разшири, ако имаше повече средства, за да се осъществяват по-големи планове. Но средствата, които Бог е определил да бъдат използвани точно за тази цел, се харчат за неща, за които се смята, че са необходими за комфорта и щастието и които не било грях да се притежават, затова не били средства, нужни за по-широко разпространение на истината. Колко много от вас, братя мои, търсят своето, а не нещата, които са на Исус Христос!

Да предположим, че Христос пребъдваше във всяко сърце и себелюбието във всичките му форми е изчезнало от църквата – какви биха били резултатите тогава? Хармония, единство и братска любов щяха да се проявяват също така реално като в църквата, която Христос първоначално установи. Християнската активност щеше да бъде навсякъде. Цялата църква щеше да гори от един жертвен пламък за Божия прослава. Всеки християнин щеше да дава плодовете на своето себеотрицание за жертва на олтара. Щеше да има далеч по-голяма активност в съставянето на нови методи на полезност и в изследването на това, как да се отиде по-близо до бедните грешници, за да бъдат спасени от вечна гибел.

Ако се обличаме скромно, прилично, без оглед на модите; ако на трапезата си слагаме проста здравословна храна и избягваме всички луксове; ако къщите ни са изградени и обзаведени с подobaваща простота, това показва, че в нас действа освещаващата сила на истината, което ще влияе положително на невярващите. Но докато в тези работи се съобразяваме със света, като в някои случаи дори се

мъчим да го надминем с разни фантастични уредби, проповядването на истината ще има малък или никакъв ефект. Кой ще повярва на тържествената истина за това време, когато тези, които вече я изповядват, ѝ противоречат с делата си? Не Бог, а нашето съобразяване с обичаите и нравите на света ни е затворило небесните прозорци.

Третият ангел от Откровение 14 глава е представен като летящ бързо сред небето, викайки: “Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус”. Показано е естеството на делото на Божиите деца. Те притежават толкова значима вест, че са представени като летящи, давайки я на света. Те държат в ръцете си хляба на живота за един гладуващ свят. Христовата любов ги принуждава. Това е последната вест. Няма да има друга, следваща. Няма да има повече милостиви покани, след като тази вест извърши делото си. Какво доверие! Каква отговорност на всички – да разнесат думите на благодатната покана: “И Духът и невестата казват: Ела. И който чуе, нека каже: Ела. И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота”.

Всеки, който чуе, да каже ела. Не само проповедниците, но и народът. Всички трябва да се присъединят към поканата. Не само чрез тяхната изповед, но чрез техните характер и облекло, всичко да има спечелващо влияние. Те са направени попечители на света, изпълнители на волята на Този, Който им е поверил свещената истина. О, да можеха всички да почувстват достойнството и славата, поверени им от Бога.

БОЖИЯТ ПЕЧАТ

“Тогава той извика в ушите ми с висок глас и каза: Нека се приближат онези, на които е заръчано за града, всеки с изстребителното си оръжие в ръка”.

“А славата на израелевия Бог се вдигна от херувимите, над които беше и застана над прага на дома; и той извика към облечения в ленено мъж, който имаше на кръста си писарска мастилница. И Господ му каза: Мини през града, през Йерусалим, и сложи белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават сред него. А на другите каза, при което аз слушах: Минете след него през града и поразете; окото ви да не

пощади, нито да покажете милост; старци, юноши и девиси, младенци, и жени избийте без остатък; но не се приближавайте към никого от онези, върху които е белегът; и започнете от светилището Ми. И така, те започнаха от старейшините, които бяха пред дома”.

Исус се готви да напусне умилюстивилището на небесното светилище, да облече одеждите на отмъщението и да излее гнева си над онези, които не са се отзовали на дадената им от Бога светлина. “Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките синове е всецяло предадено да върши зло”. Вместо да се смекчат от търпението и дълготърпението на Господ, онези, които не са боят от Бога и не обичат истината, втвърдяват сърцата си в лошите си пътища. Но Божието дълготърпение има граници, а много са хората, които преминават тези граници. Те са излезли от пределите на благодатта и затова Бог трябва да се намеси и да защити Своята чест.

За аморейците Господ бе казал: “А в четвъртия род потомците ти ще се върнат тук, защото беззаконието на аморейците не е още стигнало до върха си”. Макар този народ да бе забележителен с идолопоклонството и покварата си, той не бе изпълнил още чашата на нечестие си, затова Бог не даваше заповед за пълното му изстребление. Хората трябваше да видят силата на Бога, изявена по удивителен начин, за да нямат извинение. Състрадателният Създател бе готов да търпи още тяхното нечестие, до четвъртия род. И тогава, ако не се видеше добро, наказанието Му щеше да се стовари над тях.

С непогрешима точност Вечният все още държи сметка за всички народи. Докато Неговата милост продължава, придружена с покани за покаяние, тази сметка остава открита. Но когато цифрите стигнат до известна стойност, която Бог е определил, действието на Неговия гняв започва. Сметката се приключва. Божественото дълготърпение престава. Милостта не може вече да се застъпва за тях.

Пророкът, гледайки напред във вековете, видя картината на това време. Народите от този век са получили безпрецедентна мъдрост. Давани са им били най-отбраните небесни благословения, но въпреки това за тях е записано: увеличена гордост, алчност, идолопоклонство, презрение към Бога, неблагодарност. Те скоро ще приключат сметката с Бога.

Но това, което ме кара да треперя, е фактът, че хората с най-голяма светлина и привилегии са заразени от преобладаващото нечестие. Под влияние от неправедните около тях, мнозина, даже хора, изповядващи истината, са охладнели и са завлечени от силното течение на злото. Общото презрение, с което се гледа на истинското благочестие и святост, кара онези, които не са свързани с Бога, да

изгубят всяко почитание към Неговия закон. Ако те следваха светлината и се покоряваха на истината от сърце, този свят закон щеше да им изглежда толкова скъпоценен, колкото повече биваше презиран от другите. Колкото по-явно става неуважението към Божия закон, толкова линията, която отделя неговите пазители от света, ще става по-ясна. Любовта към божествените заповеди се увеличава успоредно с увеличаващото се презрение към тях.

Кризата приближава бързо. Нарастващите цифри показват, че времето за Божието посещение е приближило. Макар и да не обича да наказва, Бог все пак ще накаже, и то много скоро. Тези, които ходят в светлината, ще видят белезите на приближаващата се криза. Но те не трябва да очакват спокойно и хладнокръвно идващата гибел, утешавайки се с мисълта, че Бог ще ги закриля в деня на Своето посещение. Да бъдат далеч от такава мисъл и да разберат, че им е отреден дълг да заработят прилежно за спасяването на други, като със силна вяра в Бога очакват от Него помощ. “Голяма сила има усърдната молитва на праведния човек”.

Квасът на благочестието не е загубил напълно силата си. През времето, когато опасността и притеснението на църквата ще бъдат най-големи, малката група хора, стоящи в светлината, ще станат и ще плачат за мерзостите, които се вършат в страната. Но техните молитви ще се издигат по-специално в полза на църквата, тъй като и нейните членове постъпват като света.

Сериозните молитви на малкото верни няма да бъдат напразни. Освен като отмъстител Господ ще дойде и като закрилник на онези, които са съхранили вярата в нейната чистота и са се опазили неопетнени от света. Това е времето, в което Бог е обещал да отмъсти за избраните си, които викат към Него ден и нощ, макар той да търпи много.

Издава се заповедта: “Мини през града, през Йерусалим, и сложи белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават сред него”. Тези въздишащи и плачещи са предлагали думите на живота; те са изобличавали, съветвали и умолявали. Някои, които са били обезславили Бога, са се покаяли и са смирили сърцата си пред Него. Но славата на Господ се беше оттеглила от Израил. Макар мнозина да продължават да изпълняват религиозните форми, силата и присъствието Му липсват. Във времето, когато Божият гняв ще се излее, тези смирени последователи на Христос ще се различават от останалите хора от света по душевната си мъка, изразена в плач и въздишки, изобличения и предупреждения. Докато другите се опитват да прикриват съществуващото зло и да извиняват преобладаващата навсякъде поквара, ревностните за Божията слава и изпълнени с

любов към душите няма да мълчат, за да спечелят нечие благоволение. Техните праведни души се възмущават ден след ден от нечестивите дела и разговори на неправдата. Те са безсилни да спрат силното течение на нечестието, затова са изпълнени със скръб и тревога. Скърбят пред Бога, виждайки религията презирана в самите домове на хора с голяма светлина. Плачат и измъчват душите си, защото гордост, алчност, себелюбие и измама от всякакъв вид са нахълтали в църквата. Божият Дух, който приканва към покаяние, се погазва, докато служителите на Сатана тържествуват. Бог е обезславен, истината е обезсилена.

Онази категория хора, които не тъжат за собствения си духовен упадък, нито за греховете на другите, ще останат без Божия печат. Господ заповяда на служителите си, на мъжете с меч в ръцете: “Минете след него през града и поразете; око то ви да не пощади, нито да покажете милост; старци, юноши и девиси, младенци и жени избийте без остатък; но не се приближавайте към никого от онези, върху които е белегът; и започнете от светилището Ми”.

Тук виждаме, че църквата – светилището на Господ, първа трябваше да почувства удара на Божия гняв. Старейшините – хората, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на доверието Му. Те твърдяха, че нямало нужда да очакваме чудеса и забележителни изявления на Божията сила, както в миналото. Времената се били променили. Тези думи потвърждават тяхното неверие, те казват: “Господ не ще направи нито зло, нито добро. Той е милостив и няма да накаже народа Си”. “Мир и безопасност” – викат онези, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да предупреждават Божия народ за греховете му и Якововия дом за престъпленията му. Тези неми псета, които не искат да лаят, са точно хората, които ще почувстват справедливото отмъщение на един оскърбен Бог. Мъже, девиси и малки деца, всички загиват.

Мерзостите, поради които верните стенеха и плачеха, бе всичкото, което човешкото око можеше да види; но много по-страшните грехове, тези, които предизвикаха ревността на чистия и свят Бог, не бяха разкрити. Великият изследовател на сърцата знае всеки тайно извършен грях от служителите на нечестието. Те се чувстват сигурни в измамата си и поради дълготърпението на Бога мислят, че Той не вижда, и започват да постъпват така сякаш Господ е изоставил земята. Но Той ще открие тяхното лицемерие, ще разкрие греховете им, които те така грижливо са прикривали.

Никакво превъзходство от пост, достойнство или светска мъдрост, никаква свещена служба няма да предпазят хората да жертват принципите, когато бъдат оставени на собствените си измамни

сърца. Тези, които са били считани достойни и праведни, се оказват водачи на отстъплението и пример на равнодушие и злоупотреба с Божиата милост. Бог няма да търпи повече тяхното греховно поведение и в гнева си ще постъпи с тях без милост.

Бог оттегля с неохота присъствието си от благословените с голяма светлина, които са почувствали силата на Словото за другите. Някога те си били негови верни служители, облагодетелствани от присъствието и ръководството Му; но са се отклонили от Бога и са заблудили и други; затова заслужават Божието негодувание

Денят на Божието отмъщение е точно пред нас. Божият печат ще се постави на челата на онези, които въздишат и плачат за извършваните в страната мерзости. Тези, които привличат от света, ходят и пият с пияниците, със сигурност ще бъдат погубени със злосторниците: “Очите на Господ са върху праведните и ушите Му – техния вик. Но лицето на Господа е против онези, които вършат зло”.

Собственото ни поведение определя дали ще получим печата на живия Бог, или ще бъдем посечени от погубващите оръжия. Няколко капки от Божия гняв са паднали вече на земята; но когато последните седем язви бъдат излети без милост в чашата на Неговата ярост, тогава ще бъде винаги късно за покаяние и търсене на подслон. Тогава няма да има умилюстителна кръв за измиване на греховните петна.

“И в онова време великият княз Михаил, Който се застъпва за твоя народ, ще се повдигне; и ще настане време на страдание каквото никога не е имало, откакто народ съществува до онова време; и в онова време Твоят народ ще се отърве – всеки, който бъде намерен записан в книгата“. Когато това време на скръб настане, всеки случай е вече решен и няма да има повече благодатно време, нито милост за непокаяните. Печатът на живия Бог е поставен върху народа Му. Този малък остатък, неспособен да се защитава сам в смъртната борба със земните сили, предвождани от войнството на змея, прави Бог своя защита. Издаден е указ от най-висш земен авторитет този Божи народ да се покори на звяра и да приеме неговия белег под страх от преследване и смърт. Дано Бог помогне на народа Си сега, защото какво ще може да направи той без Неговата помощ тогава в такава страшна битка!

Куражът, твърдостта, вярата и пълното доверие в Божиата сила да спасява не идват за миг. Тези небесни добродетели са придобиват чрез дългогодишен опит. Божиите деца са подпечатали своята съдба чрез живот на свято старание и твърдо съобразяване с правдата. Изкушавани отвсякъде, те са знаели, че трябва твърдо да се противопоставят, иначе ще бъдат победени. Чувствали са, че им е

предстояло да извършат велико дело и всеки час могат да бъдат повикани да сложат оръжие, а приключат ли живота си с незавършено дело, това би означавало вечна загуба. Те са приели жадно небесната светлина, както първите ученици я приеха от устата на Исус. Когато онези първи християни биваха заточавани в планини и пустини, когато биваха затваряни в тъмници и умираха от глад, студ и мъчения, когато мъченичеството беше единственият изход от угнетението ми, те се радваха, че можеха да бъдат сметени за достойни да пострадат за Христос, Който бе разпнат заради тях. Достойният им пример ще бъде утешение и насърчение за Божиите деца, които ще живеят през времето на скръб, каквато никога не е имало.

Не всички, които изповядват, че пазят съботата, ще бъдат запечатани. Мнозина, даже и такива, които учат другите на истината, няма да получат Божия печат на челата си. Те са имали нейната светлина, знаели са Господнята воля, разбирали са всяка точка от нашата вяра, но са нямали подходящите дела. Християните, които са били така добре запознати с пророчествата и съкровищата на Божествената мъдрост, е трябвало да приложат вярата си на дело. Трябвало е да заповядат на домовете си да живеят според нея, така че чрез своето добре уредено семейство да изявят пред света какво влияние има истината върху човешкото сърце.

Поради това, че у тях липсва преданост и благочестие, и поради това, че не отговарят на един висок религиозен образец, те стават причина и другите да се задоволяват със състоянието си. Хора, ограничени в разсъздението, не могат да схванат, че подражавайки на хората, така често разкривали им съкровищата на Божието слово, със сигурност излагат душите си на опасност. Исус е единственият, истинският образец. Сега всеки лично трябва да изпитва Библията и да стои на колене пред Бога със смирено, поддаващо се на поучение сърце на дете, ако наистина иска да знае каква е Божията воля за него. Колкото и високо да е поставен някой проповедник пред Бога, ако отказва да последва дадената му от Него светлина, ако отказва да бъде поучаван като малко дете, той ще потъне в мрак и сатанинската измама ще повлече и други в същия път.

Нито един от нас няма да получи Божия печат, ако в характера си има дори едно “петно или бръчка”. От нас зависи дефектите на характерите ни да бъдат излекувани, сърдечният ни храм да бъде очистен от осквернения. Тогава късният дъжд ще се излее над нас, както ранният се изля над учениците в деня на Петдесетница.

Много лесно се задоволяваме с постиженията си. Чувстваме се богати, а не знаем, че сме “окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол”. Сега е време да се вслушаме в увещанието на Верния свидетел:

“Съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш и да не станат явни срамотите на твоята голота, и очна маз, за да виждаш”.

В този живот ще трябва да посрещаме огнени изпитания и да правим скъпи жертви, но затова пък наградата е Христовият мир. Между нас се забелязва толкова малко себеотрицание, толкова малко страдание заради Христос, че Кръстът е почти забравен. Ние трябва да сме съучастници с Христос в Неговите страдания, ако един ден искаме да седнем тържествуващи с Него на престола Му. Докато избираме и предпочитаме лесния път на себеугаждане, докато се плашим от себеотрицанието, вярата ни никога няма да укрепне и никога няма да можем да изпитаме Исусовия мир и радостта, които идват от съзнателната победа. Най-издигнатите от множеството на изкупените, които, облечени в бели дрехи, стоят пред Божия престол и пред Агнеца, знаят какво значи да се бориш до победа, защото те идват от голямата скръб. Тези, които по-скоро са отстъпили пред обстоятелствата, отколкото да се ангажират в тази велика борба, няма да знаят как да устоят в онзи ден, когато всяка душа ще бъде притисната от скръб, когато, дори Ной, Йов и Даниил, ако бяха в страната, не биха могли да спасят нито син, нито дъщеря, защото всеки трябва да спасява своята душа чрез постигнатата в себе си правда.

Никой не трябва да казва, че неговото положение е безнадеждно, че не може да води християнски живот. Чрез смъртта на Исус Христос е предвидена достатъчна помощ за всяка душа. Исус е нашата готова помощ във време на нужда. Само извикайте към Него с вяра, и Той е обещал да чуе и да отговори на молитвите ви.

О, да имаше жива, действаща вяра! Ние се нуждаем от нея. Трябва да я имаме, иначе в деня на изпита ще пропаднаме. Тъмнината, която тогава ще се стеле по пътя ни, не трябва да ни обезсърчава или отчайва. Тя е покривало, с което Бог закрива славата Си, когато идва да предаде богатите Си благословения. Това трябва да знаем за миналите си опитности. В онзи ден, когато Бог има спор с народа Си, тогава този опит ще бъде източник на утешение и надежда.

Сега е време да опазим себе си и децата си неопетнени от света. Сега е време да изперем дрехите на нашия характер и да ги избелим в кръвта на Агнето. Сега е време да победим гордостта, страстта и духовната леност. Сега е време да се пробудим и да положим решителни старания за постигане на хармоничен характер. “Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си”. Ние се намираме в крайно трудно положение, чакаме и бдим за явяването на Господа. Светът е в тъмнина. “Но вие, братя – казва апостол Павел, - не сте в тъмнина, за да ви постигне онзи ден като крадец”. Божията цел

винаги е била да извади светлина от тъмнината, радост от скръбта и почивка от умората на очакващите Го, копнеещи души. Какво правите, братя, за да осъществите великото дело на приготвяне? Тези, които се свързват със света, биват оформени от него и подготвени да получат белега на звяра. Тези, които не разчитат на собственото си аз, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание на истината, ще бъдат моделирани по небесен образец и готови да получат Божия печат на челата си. Когато указът излезе и печатът се постави, техният характер ще остане чист и неопетнен през вечността.

Сега е време за подготовка. Божият печат никога няма да се сложи на челото на нечист мъж или жена, на челото на амбициозен, обичащ света мъж или жена, на челото на мъже и жени с лъжливи езици и сърца. Всички, получили печата, ще бъдат без петно пред Бога, кандидати за небето. Вървете напред, мои братя и сестри. Сега мога да пиша само накратко по този въпрос, просто да обърна вниманието ви върху необходимостта да се подготвите. Изпитвайте Писанията лично за себе си, за да схванете сериозната и страшната тържественост на днешния час.

АПЕЛ*

Изпълвам се с тъга, като си помисля за състоянието ни като народ. Господ не е сътворил небето пред нас, а собственото ни поведение на постоянно отстъпничество ни е отделило от Бога. Гордост, алчност и любов към света са изпълнили сърцата, в които няма страх от отхвърляне или осъждане. Скръбни и дръзки грехове живеят сред нас. Общото мнение е, че църквата процъфтява и че мир и духовно благополучие царуват отвътре нейните граници.

Църквата се е отдръпнала от Христос и не следва своя Водач, а твърдо се завръща към Египет. Но малцина са обезпокоени или учудени от липсата на духовна сила. Съмнение и даже неверие в свидетелствата на Божия Дух заквасва църквите навсякъде. Сатана иска и прави да е така. Проповедници, които проповядват

---

* Този апел е бил написан в Хилгсбърг, Калифорния на 30 май 1882 год., за да бъде четен на лагерните събрания. Той представлява предупреждения и наставления, които писателката, понеже е отсъствала лично, се е чувствала подбудена да даде на църквата. За полза на тези, които не са присъствали на онези лагерни събрания, а също тата и за всички, които могат да желаят да запазят този апел в тази форма, той е включен тук.

собственото си аз вместо Христос, искат и правят да е така. Свидетелствата не се четат нито се оценяват. Господ ви е говорил. Светлина се излъчва от Неговото слово и от свидетелствата, но и на двете се гледа леко или въобще не се зачитат. И резултатът е явен - липва чистота, посвещение и сериозна вяра сред нас.

Нека всеки постави пред собственото си сърце въпроса: “Как сме изпаднали до това състояние на слабост и разногласия? Дали сме предизвикали Божието неодобрение за нас поради това, че собствените ни действия не съответстват на нашата вяра? Не сме ли се стремили към приятелството и одобрението на света вместо към присъствието на Христос и по-дълбокото познаване на Неговата воля”. Изследвайте собственото си сърце, преценете собственото си поведение. Помислете върху това какви приятели избирате. Дали търсите компанията на мъдрите или желаете да избирате светски приятели, приятели, които се боят от Бога, или приятели, които не са послушни на Евангелието?

Дали развлеченията ви са такива, че влияят на моралната и духовната ви сила? Водят ли те към чистота на мислите и действията? Нечистотата днес е широко разпространена даже и сред изповядващите се за последователи на Христос. Страстите са необуздани; животинските наклонности печелят все по-голямо надмощие, докато моралните сили стават все по-слаби и по-слаби. Мнозина жадно участват в светски деморализиращи забавления, които Бог забранява. Така те прекъсват връзката си с Бога и се нарежат в редиците на търсещите удоволствия от света. Греховете, които погубиха предпотопния свят, и градовете на долината съществуват и днес – не само в езическите страни, не само сред изповядващите популярното християнство, но и сред някои, които изповядват, че очакват идването на Човешкия Син. Ако Бог представи тези грехове пред вас така, както те изглеждат в очите Му, ще се изпълните със срам и ужас.

И какво е довело до това обезпокоително състояние? Мнозина са приели теорията на истината, но не са преживели истинско обръщане. Зная за какво говоря. Много малко са тези, които изпитват истинска скръб за греха, които имат дълбоко и остро убеждение за покварата на необновното сърце. Каменното сърце не е заменено с меко сърце. Малко са тези, които желаят да паднат върху Скалата и да бъдат разбити на нея.

Независимо кои сте или какъв е бил вашият живот, вие можете да бъдете спасени единствено и само по определения от Бога начин. Трябва да се покаете; паднете безпомощни върху Скалата – Исус Христос. Трябва да почувствате нуждата си от лекар и от единственото лекарство за греха – кръвта на Христос. Това

лекарство може да бъде осигурено само чрез покаяние пред Бога и вяра в нашия Господ Исус Христос. Тук трябва да започне делото за мнозина, които изповядват, че са християни, а даже и че са служители на Христос. Както фарисеите в миналото много от вас не чувстват нужда от Спасител. Вие сте доволни от себе си, възвишавате себе си. Христос казва: “Не съм дошъл да призова праведните, а грешните към покаяние”. Кръвта на Христос е на разположение само на онези, които чувстват нуждата си от нейната очистваща сила.

Каква превъзходна любов и снисхождение – когато не търсехме божествена милост, Христос пожела да предприеме нашето изкупление! Но нашият Велик Лекар изисква от всяка душа безпрекословно покорство. Никога не трябва сами да предписваме лекарството за собствения си случай. Христос нека да поеме пълното ръководство над волята и действията.

Мнозина не съзнават собственото си състояние и опасността в която се намират; в естеството на Христос и в начина на Неговото дело има твърде много неща, противоположни на всеки светски принцип и на гордостта на човешкото сърце. Исус изисква от нас да поверим изцяло себе си в Неговите ръце и да се доверим на Неговата любов и мъдрост.

Може да се ласкаем, както Никодим, че моралният характер е правилен и че нямаме нужда да се смиряваме пред Бога като обикновения грешник. Но трябва да се съгласим да влезем в живот точно по същия начин, както и най-големият от грешниците. Трябва да изхвърлим собствената си правда и да молим за праведността на Христос, която да ни бъде вменена. Трябва да зависим изцяло от Него за сила в нас. Собственото аз трябва да умре. Нека да признаем, че всичко, което имаме, идва от превъзходните богатства на Божествената благодат. Нека езикът на сърцата бъде: “Не на нас, Господи, не на нас, а на Своето име въздай слава заради милостта Си и заради верността Си”.

Истинската вяра бива последвана от любов, а любовта от послушание. Всичките сили и страсти на обърнатия човек са под контрола на Христос. Неговият Дух е една подновяваща сила, преобразяваща всички, които я приемат по божествен образ. Тъжно ми е да казвам, че тази опитност разбират само малко хора изповядващите истината. Повечето следват собствените си пътища и се отдават на греховните си желания, а в същото време изповядват, че са ученици на Христос. Те никога не са покорили сърцата си на Бога. И те като глупавите девизи са били небрежни да получат маслото на благодатта в съдовете за светилниците си. Казвам ви, братя мои, че много голям брой от тези, които изповядват, че вярват

и дори поучават истината, са под робството на греха. Ниски страсти оскверняват ума и покваряват душата. Някои, в положение на най-долно нечестие, са се облекли с небесната мантия, за да могат да служат по-ефективно на Сатана.

“Който е роден от Бога, не съгрешава.” Такъв човек чувства, че е изкупен с кръвта на Христос и е свързан с най-тържествените обещания да прославя Бога в тялото и духа си, които са Божии. В такъв човек любовта към греха и любовта към собственото аз са овладени. Той всеки ден пита: “Какво да отдам на Господа за всичките Му благодеяния към мен?” “Господи какво искаш да направя?” Истинският християнин никога няма да се оплаква, игото на Христос не дразни и не убива на врата му. Той счита служенето за Исус като най-истинската свобода. Божият закон е неговата светлина. Вместо да се стреми да намалява значението на Божиите заповеди, за да бъдат в съгласие с неговите недостатъци, той постоянно се стреми да издига равнището на тяхното съвършенство. Такава трябва да бъде нашата опитност, ако искаме да бъдем готови да устоим в Господния ден. Сега, докато благодатното време се задържа, докато гласът на милостта се чува все още, е времето да отстраним греховете си. Докато моралният грях покрива земята като погребален саван, светлината на Божиите знаменосци трябва да свети още по-ярко, показвайки контраста между небесната светлина и тъмнината на Сатана.

Бог е осигурил всичко необходимо, за да можем да станем съвършени в Неговата благодат, без да ни липсва нищо, очаквайки само явяването на нашия Господ. Готови ли сте? Облекли ли сте сватбената дреха? Тази дреха никога няма да покрие измама, нечистота, поквара или лицемерие. Божието око е над вас. То различава мислите и намеренията на сърцето. Можем да скрием греховете си от очите на човеци, не можем да скрием нищо от нашия Създател.

Бог не пощади собствения Си Син, но го предаде на смърт за нашите престъпления и го възкреси отново за нашето оправдание. Чрез Христос можем да представим нашите молби пред престола на благодатта. Чрез Него, колкото и да сме недостойни, можем да придобием всички духовни благословения. Идваме ли при Него, за да имаме живот?

Как да се уверим в Божията доброта и любов? Пасалмистът ни казва не „чуите и разберете“, не „прочетете и разберете“ или „повярвайте и узнайте“; но – “вкусете и вижте, че Господ е благ”. Вместо да разчитате на думите на някой друг, вкусете сами.

Опитността, преживяването е познание, извлечено от опит. Експерименталната религия е това, от което се нуждаем сега.

“Вкусете и вижте, че Господ е благ”. Някои – да, много голям брой – притежават само едно теоретично познание за религиозната истина, но никога не са почувствали обновяващата сила на Божествената благодат в сърцата си. Такива хора винаги се бавят, когато трябва да обърнат внимание на свидетелствата на предупреждение, укор и наставление, дадени от Светия Дух. Те вярват в Божия гняв, но не полагат сериозни усилия, за да го избегнат. Вярват в небето, но не правят никаква жертва, за да го постигнат. Вярват в ценността на душата и че скоро нейното изкупване ще престане завинаги. Но не обръщат внимание на най-скъпоценните възможности да се примирят с Бога.

Те може да четат Библията, но нейните заплахи не ги стряскат нито пък обещанията ѝ ги спечелват. Те одобряват неща, които са превъзходни, но следват пътя, в който Господ е забранил да вървят. Познават една защита, но не се поставят под нейна закрила. Знаят лекарство за греха, но не го използват. Знаят правото, но нямат влечение към него. Цялото им знание само ще увеличи осъждането им. Те никога не са вкусили и научили от опит, че Господ е благ.

Да станеш Христов ученик, означава да се отречеш от собственото си аз и да следваш Исус в добро и в зло. Малко хора вършат това сега. Мнозина пророкуват фалшиво, а хората обичат това. Какво ще стане в края? Какво ще бъде решението, когато тяхното дело с всичките му резултати бъде поставено на преглед пред Бога?

Християнският живот е битка. Апостол Павел говори за борба срещу началствата, властите и силите, когато воюваше в доброто воюване на вярата. Той заявява: “Не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха”. О, не! Днес грехът се подхранва и извинява. Острият меч на Духа, Божието слово, не пронизва душата. Променила ли се е религията? Намалил ли е Сатана враждата си срещу Бога? Някога религиозният живот представляваше трудности и изискваше себеотрицание. Сега всичко е станало много лесно. И защо е така? Защото, изповядващите се за Божи народ са направили компромис със силата на тъмнината.

Необходимо е духовно пробуждане пред прямото свидетелство. Пътят към небето не е станал по-гладък сега, отколкото е бил в дните на нашия Спасител. Всичките ни грехове трябва да бъдат отстранени. Всяко любимо себеугаждане, което пречи на нашия религиозен живот, трябва да бъде отсечено. Дясното око или дясната ръка трябва да бъдат пожертвани, ако ни карат да съгрешаваме. Желаете ли да се отречем от собствената си мъдрост и да приемем небесното царство като малко дете? Желаете ли да се разделим с нашето самооправдание? Желаете ли да се откажем от избраните от нас светски приятелства и връзки? Желаете ли да жертваме

човешкото одобрение? Цената на вечния живот е безкрайна. Ще положим ли усилия и ще направим ли жертви, пропорционални на целта, която трябва да бъде постигната?

Всяка връзка, която осъществяваме, колкото и ограничена да е, оказва известно влияние върху нас. Степента, в която се поддаваме на това влияние, се определя от степента на интимност, от количеството разговори и от любовта и уважението ни към този, с когото се свързваме. По същия начин чрез запознанство и връзка с Христос можем да станем като Него – единствения безгрешен пример.

Общуването с Христос – колко неизразимо скъпоценно е! Такова общуване е наша привилегия, на която можем да се наслаждаваме, ако я търсим, ако направим всяка възможна жертва, за да я постигнем. Когато първите ученици чуха думите на Христос, те почувстваха нуждата си от Него. Те Го потърсиха, намериха и Го последваха. Бяха с Него у дома на масата, в скришната стаичка, на полето. Бяха с Него като ученици с учителя си, всеки ден приемайки от Неговите устни уроци на свята истина. Гледаха на Него, както слуги гледат на своя господар, за да научат задълженията си. Служеха Му с желание и радост. Следваха Го, както войници следват своя командир, воювайки в доброто воюване на вярата. „Също и онези, които са с Него..., които са призвани, избрани и верни”.

„Който казва, че пребъдва в Него, е длъжен да постъпва, както е постъпвал Христос”. „Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов”. Това съображение с Исус няма да остане незабелязано от света. То ще стане обект на наблюдения и коментари. Християнинът може да не съзнава голямата промяна в себе си; защото колкото по-отблизо прилича на Христос по характер, толкова по-скромно ще бъде мнението му за самия него; но тя ще се забележи и почувства от хората около него. Хората с най-дълбока опитност в Христос са най-далеч от всякаква гордост и себевъзвишаване. Те имат най-смирнените мисли за собственото си аз и най-възвишените представи и идеи за славата и превъзходството на Христос. Чувстват, че и най-ниското място в служба за Него е твърде почитаемо за тях.

Моисей не знаеше, че лицето му свети с блясък, болезнен и ужасяващ за онези, които не общуваха с Бога като него. Павел имаше много скромно мнение за собствения си напредък в Христовия живот. Той казва: „Не че съм сполучил вече, нито съм станал вече свършен”. Той говори за себе си като “главният” от грешниците. Въпреки това апостол Павел беше високо почитан от Господ. Във видение той бе отнесен на третото небе и там получи откровения за Божествената слава, които не бе позволено да извести.

Йоан Кръстител бе наречен най-великия от пророците. Но какъв контраст между неговия спрямо Бога и езика на мнозина, които изповядват, че са служители на кръста. Когато бе запитан дали той е Христос, Йоан каза за себе си, че е недостоеен дори да развърже сандалите на своя Господ. Когато Неговите ученици Му се оплакаха, че вниманието на хората е привлечено от новия Учител, Йоан им напомни, че той е само предвестник на Обещания. На Христос, като младоженец, принадлежи първото място в сърцата и чувствата на Неговия народ. “Приятелят на младоженеца, който стои и го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца; и така тази моя радост е пълна. Той трябва да расте, а пък аз да се смаявам. Онзи, Който идва от горе е над всички.... Който е приел Неговото свидетелство, е потвърдил с печата си, че Бог е истинен”.

Такива работници са нужни в Божието дело днес. Самодоволните, завистливите и ревнивите, критикуващите и намиращите грешки, могат да бъдат лишени от работа в Неговото свещено дело. Те не трябва да бъдат толерирани дори от проповедничеството, макар че на пръв поглед може да са извършили известно добро. Бог не е ограничен и зависим от хора или средства. Той призовава работници, които са верни и истинни, чисти и святи; такива, които са почувствали нуждата си от изкупителната кръв на Христос и от освещаващата благодат на Неговия Дух.

Братя мои, Бог се наскърбява от вашата завист, от вашата ревност, от вашите огорчения и разногласия. Във всички тези неща вие отдавате послушание на Сатана, а не на Христос. Когато видим хора, държащи твърдо на принципа, изпълняващи безстрашно своя дълг, ревностни в Божието дело, а в същото време смирени и скромни, благородни и нежни, търпеливи към всички, готови да прощават, проявявайки любов към души, за които Христос е умрял, не е нужно да питаме дали са християни. Те дават непогрешимо доказателство, че са били с Исус и са се учили от Него. Когато хора разкриват противоположните характерни черти, когато са горди, празни, лекомислени, светски, алчни, нелюбезни, укоряващи, не е нужно да ни се казва с кого са свързани, кой е техният най-интимен приятел. Те може да не вярват в магьосничество, но въпреки това поддържат връзка със зъл дух.

На тази категория хора бих казала: “Не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слиза от горе, а е земна, плътска, дяволска. Защото, където има завист и свадливост, там има неуредици и всякакво зло. Но мъдростта, която е от горе е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна; а плодът на правдата се сее в мир от миротворците”.

Когато фарисеите и садукееите се стекоха при Йоан Кръстител, за да бъдат кръстени от него, този безстрашен проповедник на правдата се обърна към тях така: „Рожби ехиднини! Кой ви предупреди да бягате от идващия гняв? Принесете прочее плодове достойни за покаяние”. Тези хора бяха дошли при Йоан с недостойни подбуди. Те бяха хора поддържащи отровни принципи и покваряващи практики. И въпреки това нямаха чувство за истинското си състояние. Изпълнени с гордост и амбиция, те не се колебаеха да използват каквото и да било средство, за да възвишават себе си и да засилват влиянието си върху хората. Те дойдоха да бъдат кръстени от Йоан, за да могат по-добре да провеждат своите намерения.

Йоан прочете подбудите им и ги посрещна с изпитващия въпрос: „Кой ви предупреди да бягате от идващия гняв?” Ако бяха чули Божия глас да говори на сърцата им, те щяха да докажат това, като принесат плодове достойни за покаяние. Никакви такива плодове не се виждаха. Те бяха чули предупрежденията просто като човешки глас. Бяха очаровани от силата и дръзновението, с които говореше Йоан, но Божият Дух не беше изпратил убеждения в сърцата им и като сигурни последици от това да принесат плодове за вечен живот. Те не даваха никакво доказателство за промяна на сърцето. Йоан ги накара да разберат, че външните церемонии не можеха да ги ползват без преобразяващата сила на Светия Дух.

Укорът на пророка е приложим за мнозина в наши дни. Те не могат да отрекат ясните и убеждаващи аргументи, които поддържат истината, но я приемат повече като резултат от човешки разсъждения, отколкото като Божествено откровение. Няма истинско чувство за своето състояние като грешници, не проявяват реално никаква сърдечна съкрушеност; но и те като фарисеите смятат, че е голямо снизхождение от тяхна страна да приемат истината.

Няма хора, които да са по-далеч от небесното царство от себеоправданите формалисти, изпълнени с гордост от постиженията си, макар да са напълно лишени от Духа на Христос. Докато ги владеят гордост, ревност и любов към похвали и популярност, те принадлежат към същата категория, към която се обърна и Йоан като рожби ехиднини, чеда на нечестивия. Такива личности се намират сред нас невидими и от никого неподозирани. Те служат на делото на Сатана много по-ефективно, отколкото и най-долният развратник; защото той не маскира истинския си характер; той се явява такъв какъвто е.

Бог изисква плодове, които да са доказателство за покаяние. Без такива плодове нашето изповядване на вярата, няма никаква стойност. Господ е в състояние да издигне вярващи от средата на

онези, които никога не са чули Неговото име. „Не помисляйте да си казвате: „Авраам е нашият баща, защото ви казвам, че Бог може и от тези камъни да издигне чеда на Авраам”.

Бог не е зависим от хора, които не са обърнати в сърце и живот. Той никога не благоволи към човек, практикуващ нечестие. „А и брадвата лежи при корена на дърветата. И така, всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огъня”.

Тези, които хвалят и ласкаят проповедника, а в същото време занемаряват праведните дела, дават непогрешимо доказателство, че са обърнати към проповедника, а не към Бога. Ние питаме: „Кой ви предупреди да бягате от идващия гняв?” Гласът, който чухте като вест, изпратена от Бога, беше ли гласът на Светия Дух или беше просто глас на човек? Принесеният плод ще свидетелства за природата на дървото.

Никакви външни форми не могат да ни очистят; никакви обреди извършени и от най-святия човек, не могат да заместят кръщението от Светия Дух. Той трябва да извърши Своята работа в сърцето. Всички, които не са преживели Неговата обновяваща сила, са плява сред житото. Нашият Господ държи в ръка Своята веялка и ще изчисти хармана Си напълно. В идващия ден Той ще различи “между онзи, който служи на Бога, и онзи, който не Му служи”.

Духът на Христос ще бъде разкрит от всички, които са родени от Бога. Борба и спорове не могат да възникнат сред хора, които са контролирани от Светия Дух. „Очистете се вие, които носите съдовете Господни.” Църквата рядко ще заеме по-високо становище от онова, което е заето от нейните проповедници. Нуждаем се от обърнато проповедничество и обърнат народ. Пастирите, които бдят за души като за такива, за които трябва да дават сметка, ще водят стадото по пътеки на мир и святост. Техният успех в делото ще бъде пропорционален на собствения им растеж в благодат и познание на истината. Когато учителите са осветени в душа, тяло и дух, те могат да внушат на народа важността от освещението.

Да се говори за религиозни неща небрежно, да се моли човек за духовни благословения, без да има истински душевен глад и жива вяра – малка е ползата от това. Удивените тълпи, които се притискаха около Исус, не осъзнаваха жизнената сила, с която влизат в допир. Но когато бедната, страдаща жена протегна ръка в голямата си нужда и се докосна до края на Христовата мантия, почувства изцелителната сила. Нейният допир бе допир на вяра. Христос призна този допир и реши да даде там урок за всички Свои последователи до края на времето. Той знаеше, че сила е излязла от Него и обръщайки се към тълпата, казва: „Кой се допря до дрехите

Ми?”Изненадани от такъв въпрос, учениците Му отговориха: „Ти виждаш, че народът Те притиска, а казваш: Кой се допря до Мен?”

Исус погледна жената, която бе извършила това. Тя се изплаши. Сърцето ѝ се беше изпълнило с радост, но не беше ли прекрачила границата? Знаейки какво бе направено за нея, тя пристъпи трепереща и падна в нозете Му, казвайки цялата истина. Христос не я укори. Той каза нежно: „Иди си с мир и бъди здрава от болестта”.

В този случай бе направено разграничение между случайния допир и допира с вяра. Молитва и проповядване, без жива вяра в Бога, ще бъдат напразни. Но докосването с вяра отваря пред нас божествената съкровищница на сила и мъдрост; и по този начин, чрез инструменти от кал, Бог върши чудесата на Своята благодат.

Тази жива вяра е нашата най-голяма нужда днес. Трябва да знаем, че Исус е наистина в нас, че Неговият Дух очиства и пречиства сърцата ни. Ако Христовите проповедници вярваха истински, какво смирение и любов биха имали, каква работа можеха да вършат! Какви плодове за слава на Бога щяха да се видят!

Какво да кажа, братя, за да ви събудя от плътската ви сигурност. Показана ми бе опасността за вас. В църквата има както вярващи, така и невярващи. Христос представя тези две групи в притчата Си за лозата и нейните пръчки. Той увещава последователите Си: „Пребъдвайте в Мен и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мен. Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мен, не можете да направите нищо”.

Има голяма разлика между симулираната и действителната връзка с Христос чрез вяра. Изповядването на истината въвежда хората в църквата, но това не доказва, че те са жизнено свързани с Живата Лоза. Дадено е правило, по което истинският ученик може да се различи от онзи, който следва Христос на думи, без да вярва в Него. Едната категория хора дава плод, другата е безплодна. Едната категория често бива кастрена от Божия меч, за да дава още повече плод; другата – като изсъхнали вейки скоро ще бъде откъсната от Живата Лоза.

Много съм загрижена нашите хора да си запазят живото свидетелство и църквата да се съхрани чиста от невярващи. Можем ли да си представим по-тясна, по-интимна връзка с Христос от описаната с думите: „Аз съм Лозата, вие сте пръчките”. Жилите на пръчката са почти еднакви с тези на лозата. Животът, силата и плодовитостта се предават от стъблото към пръчките без пречка и постоянно. Коренът разпраща храната чрез стъблото. Такава е

истинската връзка на истински вярващия в Христос. Той пребъдва в Него и от Него черпи своята храна.

Тази духовна свързаност може да се осъществи само чрез упражняване на лична вяра. Нашата вяра трябва да изразява върховно предпочитание, съвършено упование, пълно посвещение. Нашата воля трябва да е напълно подчинена на Божията воля, нашите чувства, желания, интереси и чест да бъдат свързани с напредъка на Христовото царство и с честта на Христовата кауза, като постоянно получава благодат от Исус, а Той получава благодарност от нас.

Когато тази интимна връзка и общение се създадат, нашите грехове се възлагат на Христос; Неговата праведност се приписва на нас. Той бе направен грешен за нас, за да станем ние праведни пред Бога в Него. Ние имаме достъп до Бога чрез Него; биваме приети в името на Възлюбения. Който с дума или с дело оскърбява един вярващ, той наранява Исус. Който дава студена вода на Негов ученик, все едно, че я дава лично на Христос.

Този красив символ на връзката на Христос с вярващите бе даден непосредствено преди раздялата Му с учениците. Чрез този символ Той им поясни колко тясно трябва да са съединени с Него, за да поддържат духовния си живот, когато видимото Му присъствие се оттегли от тях. За да го запечата в умовете им, Той им даде картината за лозата като най-ярък и подходящ пример.

За евреите лозата бе най-благородното от растенията и символ на всичко мощно, прекрасно и плодородно. „Лозата, сякаш искаше да им каже Господ, която цените така високо, е само символ. Аз съм действителността; Аз съм Истинската Лоза. Като народ вие цените лозата; но като грешници трябва да цените Мен над всичко земно. Пръчката не може да живее отделно от лозата, така и вие не можете да живеете, ако не пребъдвате в Мен”.

Всички Христови последователи са също така дълбоко заинтересувани от този урок, както бяха и учениците, които слушаха Неговите думи. При отстъпничеството човекът се отчужди от Бога. Разделението беше широко и страшно; но Христос взе мерки отново да ни свърже със Себе Си. Силата на злото е толкова уеднаквена с човешкото естество, че никой човек не може да победи без връзка с Христос. Чрез тази връзка ние получаваме морална и духовна сила. Ако имаме Христовия дух, ние ще принасяме плодове на праведност, плодове, които ще почитат и благославят човека и ще прославят Бога.

Отец е Земеделецът. Той подкастрира майсторски и милостиво всяка носеща плод клонка. Онези, които споделят Христовите страдания и укор сега, ще споделят и Неговата слава в бъдеще. Той „не се

срамува от тях да се нарече техен Бог”. Неговите ангели им служат. Неговото второ явяване ще бъде като Човешки Син, така че даже в славата Си Той се идентифицира с човечеството. На онези, които са се съединили с Него, Той заявява: „Може ли жена да забрави сучещото си дете... Обаче те, дори и да забравят, Аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те връз; твоите стени са винаги пред Мен”.

О, каква удивителна привилегия ни се предлага!

Ще положим ли най-сериозни усилия, за да изградим тази връзка с Христос, чрез която единствено могат да се постигнат тези благословения? Ще строшим ли нашите грехове чрез праведност и нечестията си – чрез обръщане към Господ? Скептицизмът и неверието са широко разпространени. Христос зададе въпроса: „Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?”. Трябва да подхранваме жива, действаща вяра. Постоянството на нашата вяра е условието за нашата връзка.

Връзката с Христос чрез живот е нещо трайно. Всяка друга връзка трябва да изчезне. Най-напред Христос избра нас, плащайки безпределна цена за нашето изкупление; и истинските вярващи избират Христос като нещо първо и последно, и най-добро от всичко. Но тази връзка ни струва нещо. Тя е връзка на пълна зависимост, в която трябва да влезе едно гордо същество. Всички, които изграждат тази връзка, трябва да чувстват своята нужда от изкупителната кръв на Христос. Трябва да преживеят една промяна на сърцето. Да подчинят собствената си воля на Божията. Ще има борба с външни и вътрешни пречки. Ще има мъчителна работа на отделяне, както и на прибавяне. Гордост, себелюбие, суета, светски дух – грехът във всичките му форми – трябва да бъде победен, ако искаме да се свържем с Христос. Причината, поради която мнозина намират християнския живот за толкова нежелателно труден, причината, поради която са толкова променливи, толкова колебливи е, че те се опитват да се привържат към Христос, без преди това да са развързали от тези подхранвани любими идоли.

След като връзката с Христос се изгради, тя може да бъде поддържана единствено чрез сериозна молитва и неуморни усилия. Трябва да се съпротивяваме, трябва да се отричаме, трябва да побеждаваме собственото аз. Чрез Христовата благодат, чрез кураж, чрез вяра, чрез бдение можем да постигнем победата.

Вярващите стават едно с Христос, но една клонка не може да бъде поддържана от друга. Хранителният сок трябва да бъде получен чрез жизнената връзка с Лозата. Трябва да чувстваме нашата зависимост от Христос. Трябва да живеем чрез вяра, насочена към Божия Син. Това е значението на заповедта: „Пребъдвайте в Мен”. Животът,

който живеем в плътта, не е заради волята на човеци, нито пък за да угодим на приятелите си които са с вяра в Господа, но за да служим и почитаме Този, Който ни възлюби и даде Себе Си за нас. Простото съгласие с тази връзка, докато в чувствата не са отделени от света, от неговите удоволствия и разпуснатост, само одързостява сърцето към непослушание.

Тъжно е, че като народ ние сме лишени, за жалост, от вяра и любов. Усилията ни са абсолютно слаби за опасното време, в което живеем. Гордостта и задоволяването на страстите, неблагочестието и нечестието, с което сме обкръжени, оказва своето влияние върху нас. Малко са вярващите, които съзнават колко е важно да избягват, доколкото това им е възможно, всички приятели не добре разположени към религиозния им живот. Когато избират местопребиваване, малко са тези, които на първо място и като първо условие поставят духовното си благосъстояние.

Родители със семействата си се стичат в градовете, защото мислят, че там прехраната се изкарва по-лесно, отколкото в селата. Децата, когато са свободни от училище, нямайки какво да правят, се възпитават от улицата. От лоши другари те възприемат порочни и безпътни навици. Родителите виждат всичко това, но поправянето на грешката изисква жертва, на която не са готови и решават да останат там, където са, докато Сатана придобие пълен контрол над децата им. По-добре пожертвайте всичко и всяко светско съображение, отколкото да изложите на опасности поверените ви скъпи души. Те ще бъдат изкушавани и вие трябва да ги учите как да се предпазват. Но ваш дълг е да отсечете всяко влияние, да прекъснете всеки навик и да скъсате всяка връзка, която не ви дава възможност да поддържате най-свободна, открита и сърдечна връзка с Бога било по отношение на вас лично, било по отношение на вашето семейство.

Вместо да живеете в многолюдни градове, търсете уединено място, където децата ви ще бъдат, доколкото е възможно, защитени от изкушения, и там ги възпитавайте и обучавайте за полезен живот. Ето причините, които пророк Йезекиил изрежда, довели до падението и унищожението на Содом: „гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие; а сиромаша и бедния не подкрепяше”. Всички желаещи да избегнат участта на Содом трябва да избягват причините, предизвикали Божиите присъди над този безбожен град. Братя мои, вие не зачитате най-свещените Божии права, като сте небрежни в посвещаването на себе си и на децата си на Бога. Много от вас си почиват в измамна сигурност, отдадени на себелюбиви интереси и привлечени от земни съкровища. Вие не се плашите от никакво зло. Опасността ви се вижда много далечна. Но ще бъдете

излъгани, заблудени и вечно погубени, ако не се пробудите и с покаяние и дълбоко смирение не се върнете обратно при Бога.

Повторно и повторно небесният глас ви е говорил. Ще го послушате ли? Ще се вслушате ли в съвета на Верния Свидетел да потърсите опитаното в огън злато, бялата дреха и кулурия? Златото е вяра и любов, бялата дреха е Христовата правда, а колурият е онова духовно проницание, което ще ви направи способни да виждате примките на Стана и да ги избягвате, да виждате истината и да ѝ се покорявате.

Смъртната летаргия на света парализира сетивата ви. Грехът не ви изглежда вече отвратителен, защото Сатана ви е заслепил. Божието наказание скоро ще се излее над земята. „Бягай за живота си” е предупреждението на Божиите ангели. Други гласове казват: „Не се вълнувай; няма причина за особена тревога”. Спокойните в Сион викат: „Мир и безопасност”, докато в същото време Небето заявява, че бърза гибел предстои за престъпника. Младите, лекомислените, обичащите удоволствията приемат тези предупреждения за празни приказки и ги отминават със смях. Родителите са склонни да оправдават децата си по този въпрос и спят спокойно. Така бе при разрушаването на стария свят и когато Содом и Гомор бяха изгорени. Вечерта преди унищожението градовете на долината се веселяха и пируваха. Подиграваха се на опасенията и предупрежденията на Лот. Но точно подигравателите загинаха в пламъците. Същата онази нощ вратите на милостта се затвориха завинаги за безбожните, безгрижни обитатели на Содом.

Бог е, Който държи в ръцете си съдбата на човешките души. Той няма да позволи вечно да Му се подиграват и да Го осмиват. Неговата отплата се вижда вече по земята. Свирепи и ужасни бури причиняват опустошение и смърт по пътя си. Поглъщащи пожари унищожават гори и гъсто населени градове. Бури и корабокрушения очакват пътуващите по море, а злополуки и бедствия заплашват пътуващите по суша. Урагани, земетресения, меч, глад следват бързо едно след друго. И все още сърцата на хората са корави. Те не признават Божия предупредителен глас. Не искат да избягат от приближаващата буря на единственото сигурно място.

Много от поставените на сионските стени да наблюдават и да предупреждават за идващото бедствие сами са заспали. Тъкмо онези, които би трябвало да са най-активни и будни в този час на опасност, занемаряват своя дълг и стават виновни за смъртта на души.

Братя мои, внимавайте много срещу злото сърце на неверието. Божието слово е ясно и определено в своите ограничения; то пречи на вашето себелюбиво угаждане, затова не го слушате. Свидетелствата на Божия Дух обръщат вниманието ви към

Писанията, посочват дефектите на вашия характер и укоряват греховете ви, затова не им обръщате внимание. А за да оправдаете плътското си, обичащо удобствата поведение, започвате да се съмнявате дали свидетелствата са от Бога. Ако желаете да послушате техните поучения, щяхте да се уверите в божествения им произход. Помнете, вашето неверие не засяга тяхната истинност. Ако са от Бога, те ще устоят. Онези, които се стремят да намалят вярата на Божия народ в тези свидетелства, които са били в църквата през последните 36 години, се борят срещу Бога. Този, на Когото се гледа леко и е оскърбяван, не е инструментът, но самият Бог, Който ви е говорил чрез тези предупреждения и укори.

В наставленията, дадени от нашия Спасител на учениците Му, се намират и думите на увещания специално приложими към нас: „Внимавайте, да не натежат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и онзи ден да ви постигне внезапно”. Бдение, молитва, работа – това е истинският живот на вяра. „Молете се непрестанно”, т.е. бъдете винаги в молитвен дух и тогава ще бъдете готови за идването на Господ.

Стражите са отговорни за състоянието на народа. Докато отваряте вратата за гордост, завист, съмнение и други грехове, ще има борба, омраза и всякакъв вид лошо дело. Исус, смиреният и кротък Исус, моли на входа на сърцето ви като гост; но вие се страхувате да Го поканите да влезе. Той ви е говорил както чрез Стария, така и чрез Новия завет. Той ни говори все още чрез Своя Дух и Своето провидение. Неговите наставления са предназначени да направят хората верни на Бога и на себе си.

Исус прие човешко естество, за да остави образец за човечеството – пълен и съвършен. Той предлага да ни направи като Себе Си, верни във всяко намерение, чувства и мисли – верни в сърце, душа и живот. Това е християнство. Нашето паднало естество трябва да бъде пречистено, облагородено, посветено чрез послушание на истината. Християнската вяра никога няма да бъде в хармония със светски принципи; християнската чистота е противоположна на всяка измама и преструвка. Този, който подхранва най-много християнската любов в душата си, който отразява най-съвършено образа на Спасителя, в очите на Бога е най-верният, най-благодарният, най-почитаният човек на земята.

„Моля ви, братя, заради името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие и да няма раздори между вас, а да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл”.

Съединението е сила. Разделението е слабост. Когато тези, които вярват истината за това време, са съединени, те имат силно влияние. Сатана добре разбира това. Той никога не е бил по-решителен от сега да направи истината безрезултатна, причинявайки огрчения и разединение сред Божия народ.

Светът е против нас, популярните църкви са също против нас; скоро и законите на страната ще бъдат против нас. Ако някога е имало време, което да е изисквало Божиите чедата да са единни, то това време е сега. Бог ни е поверил да оповестим специалните истини за това време. Последната благодатна вест се проповядва сега. Ние имаме работа с мъже и жени, на които им предстои да се явят на съд. Колко внимателни трябва да бъдем във всяка дума и постъпка в пълно съгласие с образа, за да можем чрез поведението си да водим хората при Христос. Колко трябва да внимаваме да представяме истината така, че да бъдат привлечени от нейната простота и красота и да я приемат. Ако нашите характери свидетелстват за нейната освещаваща сила, ние постоянно ще бъдем светлина за другите – живи писма, разбираеми и почитаеми от всички. Сега ние не печелим, като отстъпваме място на Сатана, подхранвайки разединение, разногласие и презрение.

Грижата на Спасителя в последната молитва малко преди разпятието бе между Неговите ученици да има единство в любов. Въпреки че Го очакваше агонията на кръста, Той не мислеше за Себе Си, а за онези, които оставяше да продължат Неговото дело на земята. Предстояха им тежки изпитания, но Исус виждаше най-голямата опасност за тях в духа на огорчение и разединение. Затова Той се моли:

„Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина. Както Ти прати Мен в света, така и Аз пратих тях в света; и заради тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината. И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти се Ме пратил”.

Тази молитва на Христос обхваща всички Негови последователи, докато приключи човешката история. Нашият Спасител предвидя изпитанията и опасностите за своя народ; Той не е равнодушен към разединенията и разногласията, които отдалечават от Него и отслабват църквата Му. Гледа на нас с по-дълбок интерес и по-

нежно съчувствие, отколкото земният баща гледа на своенравното си, нещастно дете. Той ни моли да се поучим от Него. Приканва ни да Му се доверим. Моли ни да разтворим сърцата си, за да приемем Неговата любов. Обещава да бъде наш помощник.

Когато се възнесе на небето, Христос остави делото в ръцете на Своите служители – помощник пастирите. „И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители с цел да се усъвършенстват за делото на служението, за съзиждането на Христовото тяло; докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота”.

Изпращайки Своите служители, нашия Господ им даде дарби, защото чрез тях предава на света думите на вечния живот. Това е средството, което Бог е определил за усъвършенстване на светиите в познанието и истинската святост. Делото на Христовите служители не е само да проповядват истината; те трябва да бдят за човешките души, защото ще отговарят за тях пред Бога. Трябва да изобличават укоряват, увещават с дълготърпение и с поучение.

Всички, облагодетелствани от труда на Божиите служители, трябва, според способностите си, да се присъединят към тях за спасението на други. Това е работата на всички искрени вярващи, проповедници и народ. Нужно е те постоянно да имат пред очи великата цел, като всеки се старае да изпълни дълга си в църквата, а и всички заедно да работят в ред, в хармония и в любов.

В Христовата религия няма нищо себелюбиво или тесногръдо. Нейните принципи са дейни и настъпателни. Тя е представена от Христос като ярка светлина, като осоляваща сол, като преобразяващ квас. Божиите служители с ревност, усърдие и преданост ще се стараят да разпространяват на близо и далеч познанието за истината; но те няма да пренебрегнат работата за силата и единството на църквата. Ще бдят зорко да не би да се вмъкне в църквата някакво разединение и противопоставяне.

Напоследък в нашите редици са се появили хора, които изповядват, че са Христови служители, но делото им се противопоставя на установяваното от нашия Господ единство в църквата. Те имат оригинални планове и методи за работа. Желаят да въведат промени в църквата, отговарящи на техните идеи за напредък, и си въобразяват, че с това ще се постигнат големи резултати. Тези хора имат нужда да бъдат преди всичко ученици, а не учители в Христовото училище. Те винаги са неспокойни, стремят се да вършат някое велико дело, което би им донесло почест. Но е нужно да научат най-полезния от всички уроци – урока на смирението и вярата в Исус. Някои наблюдават своите съработници и силно

пожелават да им посочат определени техни грешки. А би трябвало да се заловят сериозно с подготовката на собствените си души, защото им предстои велика борба. Спасителят ги поканва: “Научете се от Мен; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си”.

Учители на истината, мисионери, служители в църквата могат да извършат добро дело за Учителя, ако очистят собствените си души чрез послушание на истината. Всеки жив християнин ще бъде искрен работник за Господ. Бог е дал познанието за Своята воля, за да можем да станем проводници на светлина за другите. Ако Христос пребъдва в нас, ние не може да не работим за Него. Невъзможно е да се ползваш от Божието благоволение, да се радваш на любовта на Спасителя, а да си равнодушен към загиващите в греховете си. „В това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод”.

Апостол Павел настоява пред ефесяните да запазят единството и любовта: „И така, аз, затворник в Господа, ви моля да водите живот достоен за званието, към което бяхте призовани, със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, с поносимост един към друг в любов и се стараете в свръзката на мира да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички”.

Апостолът увещава братята си да изявяват в живота си силата на истината, която им е разкрил. Чрез кротост и благост, дълготърпение и любов, те е трябвало да представят чрез пример Христовия характер и благословенията на Неговото спасение. Има само едно тяло, един Дух, един Господ, една вяра. Като членове на Христовото тяло всички вярващи се оживяват от един дух и от една надежда. Разделенията в църквата обезславят Христовата религия пред света и дават повод на враговете на истината да оправдават своето поведение. Наставленията на Павел не са записани само за църквата в неговото време. Бог ги е дал и на нас днес. Какво правим ние, за да запазим единството „в свръзката на мира”?

Когато Светият Дух бе излян върху ранната църква, братята се обичаха помежду си. „... разчупваха хляб по къщите, и се хранеха с радост и чистосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволението на целия народ. А Господ всеки ден прибавяше към църквата онези, които се спасяваха”. Първите християни не

притежаваха богатство или слава, но от тях се излъчваше светлината на Словото. Те всяваха страх у злосторниците. Навсякъде характерът и ученията им бяха известни. Затова бяха мразени от безбожните и преследвани дори до смърт.

Но образецът за святост е същият днес, както в дните на апостолите. Нито обещанията, нито изискванията на Бога са изгубили и най-малко от своята сила. Но какво е състоянието на изповядващите се за Божи народ, сравнено с това на ранната църква? Къде са Духът и силата на Бога, които съпровождаха проповядването на евангелието? Уви, „как почерня златото! Измени се най-чистото злато!“

Господ насади църквата Си като лоза в плодородна нива. Отгледа я с най-нежни грижи, за да даде плодове на правда. Той казва: „Какво повече беше възможно да се направи за лозето Ми, което не му направих?“ Но това насадено от Бога лозе се изви към земята и уви нежните си мустачки около човешки подпори. Неговите пръчки се простряха надалеч и нашироко и то даде плодове на изродена лоза, затова Господарят на лозето се провиква: „Защото тогава, когато очаквах да роди сладко грозде, то роди диво?“

Господ е надарил църквата си с големи благословения. Справедливостта изисква тя да върне тези таланти с лихва. С увеличаването на съкровищата на поверената ѝ истина са се увеличили и задълженията ѝ. Но вместо да използва и усъвършенства тези дарби, тя е изгубила и онова, което бе постигнала при по-ранния си опит. Нейното духовно състояние се е променило постепенно и почти незабелязано. Като започна да търси похвалите и приятелството на света, нейната вяра се понижи, загуби се ревността ѝ, а горещата ѝ преданост отстъпи пред мъртвата формалност. Всяка стъпка напред към света е била стъпка настрана от Бога. Щом започваше да се похранва гордост и светски амбиции, Христовият дух се оттегляше и като резултат се вмъкваша съперничество, разединение и разпри, които я отклоняваха от пътя ѝ и я направиха слаба.

На братята си в Коринт апостол Павел пише: „Понеже и досега сте плътски; защото, докато има между вас завист и разпри, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човешки?“ Невъзможно е за умовете, изпълнени със завист и занимаващи се с пререкания да схванат дълбоките духовни истини на Божието Слово. „Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“. Не можем правилно да схванем или оценим Божествените откровения без помощта на Духа, чрез Когото е дадено Словото.

Хората, определени да пазят духовните интереси на църквата, трябва да внимават да бъдат добър пример, като не дават никакъв повод за

завист, ревност или подозрение, а постоянно да проявяват онзи дух на любов, уважение и вежливост, който желаят да насърчат у своите братя. Трябва много да се внимава на дадените в Божието слово наставления. Задушете всяка проява на враждебност или нелюбезност; изкоренете всеки горчив корен. Когато се появят някакви трудности между братята, постъпете строго според правилото на Спасителя. Всячески се постарайте да се постигне помирение; но ако страните упорито държат на своето, въпросът трябва да се остави, докато те сами стигнат до съгласие помежду си. Когато в църквата се появят изпитания, нека всеки църковен член да изследва сърцето си и да прецени да не би причината за трудността да е в него. Църквата може да бъде смутена и мирът ѝ загубен поради духовна гордост, желание за диктат, амбициозен стремеж към почести или пожелание, липса на себевладение, подхранване на страсти или предубеждения, чрез нестабилност в разсъжденията или липса на преценка.

Често пъти трудностите в църквата се причиняват и от клюкари, чиито подшушвания и намеци отравят неподозиращи нищо умове и разделят и най-близки приятели. Такива вредители биват подпомагани в злодеянието си от мнозината с отворени уши и лукави сърца, които казват: “Докладвайте и ние ще докладваме по-нататък”. Този грях не бива да се търпи сред последователите на Христос. Никой родител християнин не трябва да позволява да се говорят клюки в семейството или да се правят забележки, подценяващи и унижаващи църковните членове.

Християните да считат за свой религиозен дълг потушаването на всяка завист и дух на надпревара. Да се радват на превъзхождащата репутация или благосъстояние на своите братя и тогава, когато собственият им характер или постижения сякаш са в сянка. Точно гордостта и амбицията, подхранвани в сърцето на Сатана, станаха причина той да бъде изхвърлен от Небето. Тези злини са залегнали дълбоко в нашето паднало естество и ако не бъдат изкоренени, ще помрачат всяко добро и благородно качество и ще родят като свой вреден плод завист и разпри.

Трябва да се стремим по-скоро към истинската доброта, отколкото към величие. Разсъждаващите като Христос ще мислят скромно за себе си. Те ще работят за чистотата и благополучието на църквата и ще бъдат готови да жертват собствените си интереси и желания, а не да причиняват разединение между братята си.

Сатана постоянно се стреми да създава недоверие, отчужденост и злоба сред Божия народ. Често пъти ще бъдем изкушавани да мислим, че правата ни се потъпкват, докато в същото време не съществува никакво реално основание за това. Тези, чиято любов

към собственото аз е по-силна от любовта към Христос и Неговото дело, поставят интересите си на първо място и с всички възможни средства ги пазят и поддържат. Когато сметат, че са онеправдани от своите братя, някои стигат дори до съд, вместо да следват правилото на Спасителя. Даже мнозина, наглед съвестни християни, са спъвани от своята гордост и самомнение и не отиват лично при хората, които според тях са ги онеправдали, за да обсъдят въпроса в духа на Христос и да се помолят един за друг. Разпри, борби и съдебни процеси между братя са позор за делото на истината. Такива постъпки излагат църквата на присмеха на враговете и карат тъмните сили да тържествуват. Такива християни наново пробиват раните на Христос и Го опозоряват явно. Като пренебрегват авторитета на църквата, те показват презрение към Бога, Който е дал този авторитет.

Апостол Павел пише на галатяните: „Дано се отсечеха онези, които ви разколебават. Защото вие, братя, на свобода бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като позор за угаждане на плътта, но с любов си служете един на друг. Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч в тази: да обичаш ближния си както себе си. Но, ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изтребите. Прочее казвам: „Ходете по Духа и няма да угаждате на плътските страсти”.

Фалшивите учители бяха донесли на галатяните противни на Христовото евангелие учения. Павел се опита да посочи и поправи заблудите. Той силно желаше тези учители да бъдат отлъчени от църквата, но те бяха повлияли на такъв голям брой вярващи, че изглеждаше рисковано да се вземат мерки срещу тях. Имаше опасност от препирни и разделения, които биха увредили духовните интереси на църквата. Затова Павел предприе да внуши на своите братя важността да си помогнат в духа на любовта. Той заяви, че всички изисквания на закона, определящи дълга ни към нашите ближни, се изпълняват в любовта един към друг. Той предупреди галатяните, че ако поддържат омраза и раздори, ако се разделят на партии и хапят и се изяждат като животни, ще получат нещастия за този живот и гибел за бъдещия. Имаше само един начин да се предотвратят злините, както ги съветваше и апостолът – “да ходят по Духа”. Чрез постоянна молитва да търсят ръководството на Светия Дух, което ще ги доведе до любов и единство.

Дом, разделен против себе си, не може да устои. Когато християни се препират, Сатана взема контрола. Колко често той е успявал да разруши мира и хармонията в църквата! Какви страшни спорове, каква горчилка, каква омраза са имали съвсем незначително начало!

Какви надежди са били унищожени, колко семейства са били разпокъсани от несъгласие и раздори!

Павел заръчва на братята си да се пазят да не би, като се опитват да поправят грешките на другите, самите да направят също големи грехове. Предупреждава ги, че омраза, надпревара, гняв, пререкания, размирици, ереси и завист са дела на плътта, каквито са похотливостта, прелюбодейството, пиянството и убийството, и също могат да затворят вратата на небето пред провинилите се.

Христос заявява: „А който съблазни едно от тези, малките, които вярват в Мен, за него би било по-добре да му се окачи голям воденичен камък на врата и да бъде хвърлен в морето”. Всеки, който чрез съзнателна измама или недобър пример заблуди някой Христов ученик, е виновен за голям грях. Който прави някого предмет на клюки и присмехи, оскърбява Исус. Нашият Спасител забелязва всяка неправда спрямо някой негов последовател.

Как се наказваха в старо време хората, които се отнасяха лекомислено към онова, което Бог отделяше като свято за Себе Си? Валтасар и неговите 1 000 големци оскверниха златните съдове на Йехова и хвалеха вавилонските идоли. Но Бог, Когото те хулеха, бе свидетел на тази несвята сцена. Посред светотатственото им веселие се забеляза безкръвна ръка да пише тайнствени букви на стената на палата. Изпълнени с ужас царят и царедворците чуха присъдата си от служителя на Всевишния.

Онези, които с удоволствие пръскат клевети и лъжи срещу Христовите служители, да помнят, че Бог е свидетел на техните постъпки. Клеветническият им език не осквернява бездушни съдове, но характеристиките на купените с Христовата кръв. Ръката, написала буквите върху стената на палата по време на Валтасаровия пир, държи точна сметка за всяка извършена неправда или гнет над Божия народ.

Свещената история е пълна с поразителни примери за Божията ревнива грижа и за най-слабите Му деца. През време на пътуването на израелтяните в пустинята, изостаналите назад уморени и немощни бяха нападнати и избити от страхливите и жестоки амаличани. По-късно Израел воюва с амаличаните и ги обсади. „Тогаваш каза Господ на Моисей: „Запиши в книгата за спомен и предай на Исус това, че ще излича съвсем спомена на Амалика под небето”. И точно преди смъртта на Моисей това заръчване бе пак повторено, за да не се забрави от неговото потомство: „Помни какво ти направи Амалик по пътя, когато излязохте от Египет, как той излезе насреща ти по пътя и порази хората ти, останали назад, всички изостанали поради слабост, когато ти беше спрял от умора; а

той не се побоя от Бог... заличи спомена за Амалик под небето; да не забравиш”.

Ако Бог така наказва жестокостта на един езически народ, как може да се отнесе към онези, които наричайки се Исусов народ, воюват с братята си – уморени и изтощени работници в делото Му? Сатана има голяма сила над хората, които му позволяват да ги владее. Точно главните свещеници и старейшините – религиозните водачи на народа – подтикваха, подстрекаваха жестоката тълпа от съдебната зала до Голгота. Сред изповядващите се за Христови последователи днес има сърца, вдъхновявани от същия дух, който викаше и искаше разпъването на нашия Спасител. Нека злосторниците помнят, че за всичките им дела има Свидетел, свят и мразещ греха Бог. Той ще представи всичките им дела, всяко тайно нещо, на съд.

„Обаче ние, силните, сме длъжни да носим немощите на слабите и да не угаждаме на себе си. Нека всеки от нас угажда на ближния си за негово добро за негово назидание. Понеже и Христос не угоди на Себе Си”. Както Христос ни съжали и ни помогна в нашата слабост и греховност, така и ние трябва да се съжالياваме и да си помагаме. Мнозина са объркани от съмнения, обременени от недостатъци, слаби във вярата и неспособни да схванат невидимото; но един приятел, когото те виждат, идващ при тях вместо Христос, може да е като свързваща халка между треперещата им вяра и Бога. О, това е благословена работа! Нека не оставаме гордостта и себелюбието да ни възпират да вършим доброто, на което сме способни, като работим в името на Христос с обичащ, нежен дух.

„Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух; но на всеки казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен. Един на друг си носете тежестите и така изпълнявайте Христовия закон”. Тук пак е изложен ясно нашият дълг. Как могат така наречените Христови последователи да се отнасят леко към тези боговдъхновени съвети? Неотдавна получих писмо, в което се описва неблагоприятното на един брат. Макар да била станала преди години и да била твърде незначителна, дори не заслужавала човек да се връща към нея, авторката на писмото твърдеше, че случката унищожила завинаги доверието ѝ в този брат. Ако животът на тази сестра не бе показал по-големи грешки, това би било наистина чудо, тъй като човешкото естество е много слабо. Поддържала съм и все още поддържам близостта с братя и сестри, провинили се в сериозни грехове, които и досега не виждат греховете си, както Бог ги вижда. Но Господ ги търпи; защо да не ги търпя аз? Той ще продължава да работи с Духа в тях, за да отвори сърцата им да видят като апостол Павел извънредната тежест и зловредност на греха.

Ние малко познаваме сърцата си и едва ли чувстваме нуждата си от Божията милост. Затова притежаваме толкова малко от онова сладко състрадание, което Исус проявява към нас и което и ние трябва да проявяваме един към друг. Нека да помним, че нашите братя са слаби, грешащи смъртни хора като нас. Да предположим, че някой брат поради непредпазливост е бил победен от някое изкушение и противно на обикновеното си поведение е действал неправилно, как да се постъпи с него? От Библията научаваме, че мъже, които Бог е използвал за велико и добро дело, са извършили и сериозни грехове. Господ не ги е отминавал неизобличени, но не ги е и отстранявал. Когато са се покаявали, Той им е прощавал милостиво, откривал им е присъствието си и е работил чрез тях. Нека бедните, слаби, смъртни хора размислят колко много се нуждаят от Божието съжаление и от съжалението и дълготърпението на брат си. Нека внимават как съдят и обвиняват другите. Трябва да обърнем внимание на наставленията на апостола: „Вие, духовните, поправете такъв с кротък дух... Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен”. Може ли да се случи да паднем в изкушение и да се нуждаем от всичкото дълготърпение, което се очаква да проявяваме към съгрешилите. „С каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят”.

Апостолът прибавя още едно предупреждение към независимите и самонадеяните: „Защото, ако някой мисли себе си да е нещо, а не е нищо, той мами себе си. Всеки има да носи своя си товар”. Който се смята за по-издигнат от своите братя в разсъжденията и в опита си и презира техните съвети и увещания, показва, че се намира в опасна заблуда. Сърцето е измамно. Човек трябва да изпита характера и живота си по образеца на Библията. Божието слово хвърля безпогрешна светлина върху жизнения път на човека. Въпреки многото влияния, отвличащи ума, хората, които искрено търсят Бога за мъдрост, ще бъдат ръководени по правия път. В края всеки само ще застане или ще падне не според мнението на партията, която го е поддържала или е била против него, не според мнението на някого, но според истинския си характер в очите на Бога. Църквата може да предупреждава, съветва и увещава, но не може да принуди някого да тръгне по правия път. Който постоянно не зачита Божието слово, сам ще понесе бремето да отговори на Бога за себе си и да понесе последствията от своя път.

Господ ни е дал в Словото Си ясни, безпогрешни наставления и ако се съобразяваме с тях, ще можем да запазим единството и хармонията в църквата. Братя и сестри, вслушвате ли се в тези боговдъхновени увещания? Читатели и изпълнители ли сте на Словото? Стремите ли се да осъществите молитвата на Христос

последователите Му да бъдат едно? „А Бог на твърдостта и на утехата да ви даде единомислие помежду ви по примера на Христос Исус. Така че единомушно и с една уста да славите Бога”. „Усъвършенствайте се, утешавайте се, бъдете единомислени, живеете в мир; и Бог на любовта и на мира ще бъде с вас”.

/Нова страница/

Номер двадесет и едно

СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ЦЪРКВАТА

ДЕЛОТО НА ЕВАНГЕЛСКИЯ СЛУЖИТЕЛ

Има много неща, които трябва да бъдат поправени в Горния Колумбия и в Севернотихоокеанските конференции*. Творецът е очаквал братята там да принесат плодове според светлината и привилегията, които са им били подарени, но е бил разочарован. Той им е дал всяко предимство; но те не са го развили в смирение, благочестие, благоволение. Не са следвали онзи път в живота, не са разкрили онзи характер, нито пък са упражнили онова влияние, които най-много биха спомогнали да се почете техния Творец, да се облагодарят собствените им характери и да бъдат те благословение за съчовеците си. В сърцата им има себелюбие. Обичат да следват собствените си пътища и да търсят собственото си удобство, почести и богатство, както и собственото си удоволствие в неговите по-груби или по-фини форми. Ако вървим по пътя на света и следваме наклонностите на собствените си умове, ще бъде ли това за наше добро? Дали Бог, който е направил човека, не търси нещо по-добро от нас?

---

* Местни конференции, равнозначни на днешния Севернотихоокеанския съюз.
Попечителите на наследството на Елън Уайт.

„Бъдете обаче последователи на Бога като мили деца”. Християните трябва да бъдат като Христос. Те трябва да имат същия дух, същото влияние същото морално превъзходство, които Той имаше. Идолопоклонниците и покварените по сърце трябва да се покаят и да се обърнат към Бога. Гордите и себеоправдаващите се трябва да унижат собственото аз и да станат покаяни, кротки и смирени по сърце. Светските по ум трябва да отстранят филизите на сърцето си от боклука на този свят, около който са се обвили, и да се закрепят за Бога; трябва да станат духовно мислещи. Нечестността и неверността трябва да се превърнат в честност и истина. Амбициозните и алчните трябва да се скрият в Исус и да се стремят към Неговата, а не към своята слава. Трябва да презрат собствената си святост и да си събират съкровища на небето. Тези, които не се молят, трябва да почувстват нуждата както от тайна, така и от семейна молитва, и да отправят молбите си към Бога с голяма сериозност.

Като поклонници на истината и живия Бог, ние трябва да принасяме плодове съответстващи на светлината и привилегиите, на които се радваме. Мнозина се покланят на идоли вместо на Бога на небето и земята. Всичко, което хората обичат и на което се доверяват вместо да обичат и всецяло да се уповават на любещия Бог, става идол и се регистрира и в небесните книги. Даже благословенията често пъти се превръщат в проклетие. Съчувствието в човешкото сърце, засилено чрез упражняване, понякога става толкова извратено, че се превръща в примка. Ако някой бива укоряван, винаги има хора, които му съчувстват. Те напълно пренебрегват вредата, която е била нанесена на Божието дело чрез погрешното влияние на човека, чийто живот и характер по никой начин не приличат на живота и характера на Образеца. Господ изпраща Своите служители с една вест до хората, изповядващи се за последователи на Христос; но някои са Божии чеда само по име и отхвърлят предупреждението.

Бог е надарил човека по Своя чуден начин със силата да разсъждава. Този, Който е подготвил дървото да принесе своя товар от добри плодове, е направил и човека способен да принася скъпоценните плодове на правдата. Той е насадил човека в Своята градина и се е грижил нежно за него; и очаква той да принесе плод. В притчата за смокиновото дърво Христос казва: „Ето, три години вече идвам да търся плод”. В продължение на повече от две години Собственикът е търсил плодовете, които е имал право да очаква от тези конференции, но как е било възнаградено Неговото търсене? Колко жадно наблюдаваме някое любимо наше дърво или растение, очаквайки то да възнагради положените за него грижи, като

произведе пъпки, цветове и плодове; и колко сме разочаровани, когато не открием по него нищо друго освен листа. С колко голяма жажда и нежен интерес небесният Отец наблюдава духовния растеж на онези, които Той е направил по Свой образ и за които се е смилил да даде Сина Си, за да бъдат въздигнати, облагородени и прославени.

Господ си има Своите определени инструменти, които да помогнат на хората в техните заблуди и отстъпления. Неговите пратеници биват изпращани, за да дадат ясно свидетелство, което да ги събуди от спящото им положение и да отвори ума и разбирането им за скъпоценните слова на живота - Свещените писания. Тези хора не трябва да бъдат само проповедници, но и служители, светлоносци, верни стражи, които ще видят заплашващата опасност и ще предупредят народа. Те трябва да приличат на Христос в сериозното усърдие, в разумна тактичност, в личните си усилия – накратко в цялото им служене. Те трябва да живеят в жива връзка с Бога и да са толкова запознати с пророчествата и практичните уроци на Стария и Новия завет, че да вадят от съкровищницата на Божието слово словеса като стари и нови съкровища.

Някои от тези проповедници правят грешка в подготовката на своите проповеди. Те изработват всички подробности с такава точност, че не оставят място Господ да води и вълнува умовете им. Всяка точка е определена, фиксирана, стереотипна и те не могат да се отклонят от начертания план. Ако това поведение продължава, те ще станат тесногръди със слаб ум и ограничени в своите възгледи, като тази практика скоро ще ги лиши от живот и енергия както хълмовете на Гелвуе са лишени от роса и дъжд. Те трябва да отворят душата си и да оставят Светия Дух да владее, за да може да привлича ума им. Когато всичко за проповедта е съставено предварително и те чувстват, че не могат да се отклонят от този план, ефектът е съвсем малко по-добър от ефекта, получен от четенето на една проповед.

Бог иска служителите Му да са напълно зависими от Него, но в същото време да са усъвършенствани във всяко добро дело. Никоя тема или предмет не може да бъде третиран пред всички църкви по един и същ начин. Ако се позволи на Божия Дух да извърши работата Си, Той ще привлече ума с идеи, предназначени да посрещнат потребностите на нуждаещите се от помощ. Но еднообразните, формалните проповеди на мнозина, които изливат на амвона, съдържат в себе си малко от съживяващата сила на Светия Дух. Навикът да се изнасят такива проповеди ще унищожи в края на краищата способността и полезността на проповедника. Това е причината, поради която усилията на работниците в ... и ... не са

много успешни. Бог е могъл да направи твърде малко във влиянието Си върху умовете на амвона.

Друга причина за неуспеха на тези конференции е, че хората, при които Божият вестител е изпратен, желаят да оформят неговите идеи според своите и да поставят в устата му думите, които той трябва да изговаря. Божиите стражи не трябва да търсят, което ще задоволи народа, нито пък да слушат неговите думи и да им ги говорят; те трябва да стремят да чуят онова, което Господ казва, какво е Неговото слово за народа. Ако разчитат на проповеди, подготвени преди години, те могат да пропуснат да посрещнат нуждите на случая. Сърцата им трябва да бъдат постоянно отворени, така че Господ да вълнува умовете им и те да бъдат в състояние да дадат на народа скъпоценната истина, говореща от небето. Бог не благоволи в онези тесногръди проповедници, които посвещават дадените им от Бога сили на малко значими въпроси, а не успяват да пораснат в божествено познание до пълната мярка на ръста в Христос Исус. Той иска проповедниците Му да имат широта на ума и истински морален кураж. Такива хора ще бъдат подготвени да посрещат опозиция и да преодоляват трудности, и ще водят Божието стадо, вместо да бъдат водени от него.

В работата на стражите се намира твърде малко от духа и силата на Бога. Духът, който характеризираше онова удивително събрание в деня на Петдесетницата, очаква да прояви силата Си и върху хората, които сега стоят между живите и мъртвите като Божии посланици. Силата, която подбуди народа така мощно в движението от 1844 г. ще се изяви отново. Третата ангелска вест ще върви напред не с шушнец, но с висок глас.

Мнозина, които изповядват, че имат голяма светлина, ходят в светлината на собствената си свещ. Устните на такива хора трябва да бъдат докоснати с живия въглен от олтара, за да могат да излеят истината като боговдъхновени. Твърде много хора излизат на амвона с механични проповеди, които не съдържат небесна светлина.

В проповедничеството на всички църкви има твърде много от собственото аз и твърде малко от Исус. Господ употребява скромни хора, за да прогласи Своите вестии. Ако Христос бе дошъл с величието на цар, с пищността, която придружава великите хора на земята, мнозина щяха да Го приемат. Но Исус от Назарет не заслепява сетивата с външна слава и не прави това основата на почитта на хората към Него. Той дойде като скромен човек, за да бъде Учител и Пример, както и Изкупител на човешката раса. Ако беше насърчавал помпозността и пищността, ако беше дошъл последван от свита от величията на земята, как щеше да може да

научи човечеството? Как щеше да може да представи такива горящи истини като планинската си проповед? Със Своя пример Той показваше желанието Си всички Негови последователи да Му подражават. Къде щеше да бъде тогава надеждата на скромните и нисшите в живота, ако Той беше дошъл във величие и живееше като цар на тази земя? Исус познаваше нуждите на света по-добре, отколкото самите хора ги познаваха. Той не дойде като ангел в небесни доспехи, но като човек. В същото време обаче, съчетана с човешкото, в Него се намираха една вътрешна сила и величие, които удивляваха хората до такава степен, че те Го обикваха. Макар да притежаваше такава очарование, такава скромна външност, Той се движеше сред хората с достойнството и силата на цар, роден от небето. Хората биваха удивени, смаяни. Те се опитваха да разрешат този въпрос; но тъй като не желяха да се отрекат от собствените си идеи, се подадоха на съмнения, придържайки се към своето старо, любимо очакване за Спасител, Който ще дойде в земно величие.

Когато Исус изнесе планинската проповед, учениците Му се бяха събрали близо около Него, а множеството, изпълнено с напрегнато любопитство, също се притискаше, колкото е възможно по-близо. Очакваше се нещо повече от обичайното. Жадните лица, напрегнатата стойка, готовността за слушане даваха доказателство за дълбокия интерес. Вниманието на всички сякаш беше приковано към говорителя. Очите Му блестяха от неизразима любов и небесният израз на лицето Му придаваше значение на всяка изговорена дума. Небесни ангели се намираха сред слушащото множество. Там беше и врагът на човешките души с неговите зли ангели, приготвени да се съпротивляват, да противостоят, доколкото е възможно, на небесния Учител. Изговорените там истини са преминали през вековете и са били светлина сред общата тъмнина и заблуда. Мнозина са намерили в тях онова, от което душата се нуждае най-много – сигурна основа за вяра и практика. Но в тези думи, изговорени от най-великия Учител, Който светът някога е познавал, няма човешко красноречие. Езикът е ясен и мисълта и чувствата се характеризират с най-голяма простота. Бедните, неучените, най-ограничените по ум, могат да ги разберат. Господарят на небето с мисъл и доброта говореше на душите, които беше дошъл да спаси. Той ги учеше като Такъв, Който има власт, изговаряйки думи на вечен живот.

Всички трябва да подражават на Образеца по възможност по-близо. Макар да не могат да притежават съзнанието за силата на Исус, те могат да бъдат свързани с Източника на сила, така че Исус да пребъдва в тях и те в Него, и Неговият дух и сила ще им бъдат разкрити.

Да „ходиме в светлината, както е Той в светлината”. Светският дух и себелюбието отделят от Бога. Небесните вести имат такъв характер, че възбуждат опозиция. Верните свидетели за Христос и истината ще укоряват греха. Техните думи ще бъдат като чук, който строшава твърдото като кремък сърце, като огън, който изпояжда сгурията. Има постоянна нужда от сериозни, решителни вести на предупреждение. Господ ще има хора, които са верни към дълга. В точното време Той изпраща Своите верни вестители, за да извършат работа, подобна на тази на Илия.

Проповедниците като възпитатели

Състоянието на нещата в ... е достойно за дълбоко съжаление. Това, което е било угодно на Господ да ми представи, е имало такъв характер, че ми е причинявало болка. Който и да работи тук или в ... след това ще трябва да се потруди сизифовски, ще трябва да носи тежък товар поради невярно планираната и проведена работа, оставена незавършена. И още по-жалкото е, че този неуспех не се дължи изцяло на светския дух на народа и на липсата у него на любов към Исус и истината; но голяма част от неуспеха лежи на вратата на проповедниците, които, макар да са работили сред хората, не са изпълнили дълга си в значителна степен. Не са имали мисионерски дух; не са чувствали голямата нужда от цялостно възпитаване на народа във всички клонки на делото, във всички места, където истината е спечелила почва. Работата, извършена за една душа, е извършена за мнозина. Но проповедниците не са осъзнали това и са пропуснали да възпитат личности, които на свой ред да застанат твърдо в защита на истината и да възпитат други. Този хлабав, отпуснат, половинчат начин на работа не е угоден на Бога.

Проповедникът може да изпитва удоволствие в изнасянето на проповеди, защото това е приятната част от работата и е сравнително лесна; но никой проповедник не трябва да бъде

оценяван по неговата способност да говори. По-трудната част идва след като той напусне амвона, когато трябва да полива посятото семе. Нужно е възбуденият интерес да бъде последван от лична работа – посещения, изнасяне на библейски часове, поучаване как да се изследват Писанията, молитва със семействата и заинтересуваните, стремеж да се задълбочи впечатлението в сърцето и съвестта.

Мнозина нямат желание да се запознаят със своите невярващи съседи и с хората, с които влизат във връзка, и не чувстват за свой дълг да победят това нежелание. Истината, която проповядват, и любовта на Исус трябва да имат в тях голяма сила, която да им помогне да победят това чувство. Нека помнят, че ще срещнат същите тези мъже и жени в деня на съда. Оставили ли са неизговорени думи, които би трябвало да бъдат изговорени, изпитали ли са достатъчен интерес към души, които да предупреждават, да умоляват, да се молят за тях, да направят всяко възможно усилие, за да ги спечелят за Христос? Съединили ли са проникателност с усърдие, внимавайки на предупреждението на апостола: „Други спасявайте, като ги изтръгвате от огъня; а към други показвайте милост, със страх като се гнусите даже и от осквернената от плътта дреха”.

Трябва да бъде извършена сериозна работа от всички, които искат успяват в своята проповедническа служба. Умолявам ви, мили братя, проповедници на Христос, не занемарявайте възложения ви дълг да възпитавате хората да работят разумно за поддържане на Божието дело във всичките му разнообразни области. Христос беше възпитател и Неговите проповедници, които Го представят, трябва също да бъдат възпитатели. Когато пренебрегват отговорността си да поучават хората за задълженията им спрямо Бога, свързани с десетъка и приносите, те пренебрегват важна част от работата, която техният Господ им е поверил и срещу имената им в небесните книги е записано: “Неверен слуга”. Църквата стига до заключението, че ако тези неща са важни, то проповедникът, когото Бог е изпратил да им представи истината, би им го казал; и се чувстват сигурни в своето безгрижие, докато пренебрегват дълга си. Те вървят противно на изричните Божии изисквания и като резултат стават безжизнени и неефикасни в работата си. Нямат спасително влияние върху света и Христос ги представя като сол без вкус.

Групи от пазители на съботата може да са възникнали на много места. Често пъти това няма да бъдат големи групи; но те не трябва да бъдат пренебрегвани, не трябва да бъдат оставени да умрат поради липса на правилно и подходящо лично усилие и обучение. Делото не трябва да бъде изоставено преждевременно. Погрижете се

всички да бъдат запознати с истината, да бъдат постановени във вярата и заинтересувани от всяка клонка на делото, преди да ги оставите, за да отидете в друго поле. А след това, както апостол Павел, посещавайте ги често, за да видите как работят. О, хлабавото дело на мнозина, твърдящи, че са Божии пратеници да проповядват на света, кара ангелите да плачат.

Състоянието на делото би могло да бъде здравословно във всяко поле, и то би било такова, ако проповедниците се доверяваха на Бога и не позволяваха на нещо да застане между тях и работата им. Нужни са много повече работници, отколкото само проповедници, но двете служби трябва да бъдат обединени. В областта на проповедническата работа е доказано, че какъвто и да е талантът за проповядване, ако работата се занемари, ако хората не бъдат научени как да работят, как да провеждат събрания, как да вършат своята част в мисионерското служене, как да поучават успешно хората, делото ще бъде почти обречено на неуспех. Предстои още много труд в съботноучилищното дело, а също и във възпитаването на хората да осъзнаят отговорността си и да извършат своята част. Бог ги призовава да работят за Него и проповедниците трябва да ръководят техните усилия.

Очевиден е тъжният факт, че делото в тези полета би трябвало да бъде с години напред в сравнение с това, което е сега. Немарливостта на проповедниците е обезкуражила хората и липсата у народа на интерес, себеотрицание и оценяване на делото са обезкуражили проповедниците. “Две години назад” – е записано в небесния дневник. Тези хора биха могли да извършат много за напредъка на делото на истината и за довеждане на души при Христос в различни местности. В същото време самите те биха могли да пораснат в благодат и в познание на истината, ако бяха се възползвали от възможностите си и бяха осъществили повечето от дадените им привилегии, ходейки не с роптание и оплакване, но с вяра и кураж. А единствено вечността може да разкрие колко много е било загубено през тези години – много души, оставени да погинат. Загубата е твърде голяма, за да може да се изчисли. Господ е бил оскърбен. Този начин на поведение е нанесъл рана на делото, която, за да бъде излекувана, ще са нужни години. И ако направените грешки не се видят и не настъпи разкаяние за тях, те със сигурност ще бъдат повторени.

Осъзнаването на тези факти е нанесло такова бреме на душата ми, че е прогонвало съня от очите ми. Понякога ми се струваше, че сърцето ми ще се пръсне и съм могла само да се моля, давайки отдушник на болката, плачейки на глас. О, толкова скърбях за моя Спасител! Неговото търсене на плод сред покритите с листа клонки на

смокиновото дърво и разочарованието Му, че не намира “нищо освен листа”, ми е изглеждало толкова живо в съзнанието. Чувствала съм, че не мога да го понеса. По никой начин не можех да се примиря с тези отминали години, когато проповедници и народ са пренебрегвали дълга. Боях се, че клетвата над смокиновото дърво да изсъхне би могла да се окаже съдбата на тези безгрижни хора. Ужасното занемаряване на работата и пренебрегването на изпълнението на поверената от Бога мисия, нанасят загуба, която никой от нас не може да си позволи да поддържа. Само като си го помисли човек, това е поемането на твърде страшен и твърде ужасен риск за което и да било време в нашата религиозна история, а особено днес, когато времето е толкова кратко и толкова много трябва да се извърши в този ден на Божие приготвление. Цялото небе е сериозно ангажирано за спасението на човеци; от Бога излиза светлина към Неговия народ, която определя ясно задълженията му, така че никой да не може да се заблуди от правия път. Но Господ не изпраща светлината и истината Си, за да бъдат пренебрегвани и да се гледа леко на тях. Ако хората са невнимателни, те са двойно виновни пред Него.

Докато яздеше по гребена на Маслинената планина и гледаше към Йерусалим, Христос избухна в неконтролируема скръб, възкликвайки със съкрушено сърце, докато изговаряше следните думи: „Ех, ако ти бе познал поне в този ден това, което служи за мира ти! Но сега това е скрито от очите ти”. Той плака не за Себе Си, но за онези, които презираха Неговата милост, дългострадание и дълго търпение. Поведението на твърдоглавите и непокаяни жители на осъдения град е подобно на отношението в днешно време на църкви и личности към Христос. Те пренебрегват Неговите изисквания и презират дълготърпението Му. Има една форма на благочестие, има едно церемониално богослужение, има формални молитви; но истинската сила липсва. Сърцето не е смекчено чрез благодатта, но е студено и изменчиво. Мнозина подобно на евреите са заслепени от неверие и не познават времето, когато Бог ги посещава. Що се отнася до истината те са имали всяко предимство; Бог ги призовава в продължение на години чрез предупреждения, укори, коригиране и наставления в правдата; но специалните указания са били дадени само за да бъдат незачетени и поставени на равнището на обикновените неща.

Задължението да се порицават любителите на парите

Много от хората, които се мислят за вярващи, всъщност не са вярващи във вяра и принципи. Те вършат точно онова, което Исус им е казал да не вършат – стремят се да си установяват съкровища тук на земята. Христос казва: „Не си събирайте съкровища на земята... А си събирайте съкровища на небето... Защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти”. Ето една опасност, която заплашва християните. Те не са послушни на положителните Христови наставления. Не показват никаква реална вяра и доверие в Бога. За да спечелят богатства, се затрупват с товари и грижи, докато умовете им бъдат почти изцяло погълнати от тях. Жадни са за печалби и са винаги неспокойни поради страх от загуби. Колкото повече пари и земи притежават, толкова са по-жадни за повече. „Те са пияни, но не от вино; политат, но не от спиртно питие”. Погълнати са от грижите на този живот, които им влияят така силно, както силното питие на пияницата. Толкова са заслепени от себелюбие, че работят ден и нощ, за да си осигурят съкровища, които пропадат. Вечните им интереси биват изоставени; нямат време за тях. Великите въпроси на истината не се вземат предвид, както се вижда от техните дела, планове и поведение. Какво от това, че около тях души загиват в греховете си? Това няма толкова голямо значение в сравнение със земните им притежания. Нека душите, за които Христос е умрял, да тънат в гибел; те нямат време да ги спасяват. При съставянето планирането на земни печалби показват умения и таланти; но тези ценни качества не са посветени в спасяването на души за Христос, в изграждането на царството на Изкупителя. Чувствата на такива личности не са ли извратени? Не са ли те пияни от упояващата чаша на света? Разумът не е ли пренебрегнат и себелюбивите цели и намерения не са ли станали управляваща сила; подготовката им, за да устоят в деня на Господ, и употребяването на дадените им от Бога способности, за да помогнат да се подготви един народ за онзи ден, се считат за твърде маловажно и незадоволяващо.

Спасителят на света е представил един изключително печеливш бизнес, в който могат да участват богати и бедни, учени и неучени. Всички могат безопасно да се стремят към “едно съкровище в небето, което не пропада”. Това е инвестиране на силите им в правилна посока. Това е внасяне на талантите им при bankerите.

Исус илюстрира Своето учение с имотния фермер, на когото Господ бе дал голямо благословение. Благословил бе земите му беше ги направил да произведат изобилен плод, като по този начин даде възможност на собственика да бъде щедър към другите, не толкова богато благословените. Но когато фермерът разбра за голямото

плодородие далеч над неговите очаквания, той вместо да планира как да облекчи нуждите на бедните, започна да обмисля с какви средства да осигури всичко за себе си. Когато видя небесните дарби да се стичат в хамбарите му, той не изля душата си в благодарност към Дарителя на благата, нито счете, че това голямо благословение му дава допълнителна отговорност. В чистото себелюбие на природата си той попита: „Какво да правя, защото нямам къде да събера плодовете си?“. Съветвайки се със собственото си алчно сърце, той каза: „Ето какво ще направя - ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичкото си зърно и благата си. И ще кажа на душата си: Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий и се весели“. Истинските средства, на които душата трябва да се наслаждава, и които трябва да въздига, са дейност, самоконтрол, святи намерения; но всичко, което този човек възнамеряваше да върши с изобилните блага, които Бог му бе дал, беше да принизи собствената си душа. И какъв беше резултатът? „А Бог му каза: Глупако! Тази нощ ще ти изискат душата; атова, което си приготвил, на кого ще бъде? Така става и с този, който събира имот за себе си и не богатеє в Бога“.

Този беден богаташ притежаваше голямо земно съкровище, но беше лишен от истинските богатства. Колко много хора днес се намират под осъждане поради същата причина. Спасителните потоци се изливат над нас от престола на Бога. Дават се временни благословения, но те не се употребяват за човечеството или за прослава на Бога. Господ е нашият благороден Дарител. Той ни е донесъл светлина и безсмъртие чрез Исус Христос. Да, чрез Исус идват всички наши благословения. О, всеки език да признаеше великия Дарител! Нека всеки глас с ясни и радостни мелодии да прогласи щастливите новини, че чрез Исус пред нас е отворен бъдещият безсмъртен живот; и всички са поканени да приемат това велико благо. Всички съкровища на небето са на наше разположение. Чакат само да ги поискаме. Можем ли да бъдем изненадани, че този беден богаташ беше наречен глупак, понеже отхвърли вечните богатства, безценния подарък на вечния живот, вечната тежест на слава и бе доволен от земни съкровища, които загиват?

Бог изпитва човеците - едни по един начин, други по друг. Той изпитва някои, като им дарява своите богати благословения и блага, а други, като задържа от тях благословенията си. Изпитва богатите, за да види дали те ще обичат като себе си Бога, Дарителя, както и ближните. Когато човек използва правилно тези блага, Бог е доволен; тогава Той може да повери на такъв човек по-големи отговорности. Господ разкрива как човек всъщност ще оцени

времето и вечността, земята и небето. Той ни увещава: „Ако изникне богатство, не прилепявайте към него сърцето”. Богатството има стойност, когато бива използвано за доброто на другите и за слава на Бога; но никакво земно съкровище не трябва да стане ваш дял, ваш Бог или ваш Спасител.

Братя мои, светът никога няма да повярва, че сте сериозни във вярата си, докато не стане така, че за временните неща да говорите съвсем малко, а за реалностите на вечния свят да говорите много повече. Господ идва; но мнозина, които изповядват тази вяра, не съзнават, че това събитие е съвсем близо. Те не могат да закрепят вярата си върху разкритите Божии намерения. При някои хора страстта към печеленето на пари е станала всепоглъщаща и земните богатства са затъмнили небесното съкровище. Вечните неща са избледнели в ума като по-маловажни, докато светските са го наводнили като поток. Големият въпрос е: Как да спечеля пари? Много хора живеят само с надеждата за печелене на пари. Те опитват хиляди планове и начини, като сред тях са различни изобретения и патентни права. Някои копаят в земята, за да добият скъпоценни метали, други се занимават с банков капитал, а други пък обработват земята; но целта на всички е една – да печелят пари. Те са объркани и дори не са на себе си в преследването на богатството. В същото време отказват да видят предимството, осигуряващо безсмъртно наследство.

Когато беше на земята, Христос общуваше с хора, чието въображение бе обладано от надеждата за светски печалби. Те никога не бяха спокойни, а постоянно опитваха нещо ново, и екстравагантните им очаквания избухваха само за да бъдат разочаровани. Исус знаеше нуждите на човешкото сърце, които са едни и същи през всички векове. И насочваше вниманието им към единствените постоянни богатства. „Небесното царство – казваше Той – прилича на имане, скрито в нива, което човек, като го намери, скрива го и в радостта си отива, продава всичко, което има и купува онази нива”. Той разказа на хората за съкровища, които не могат да се оценят, но които са достъпни за всеки. Дойде на земята, за да насочи умовете им да търсят това съкровище. Пътят е очертан; най-бедният, който го последва, ще стане по-богат и от най-заможния на тази земя, който не познава Исус; и такива хора ще стават все по-богати като споделят своето щастие с други.

„Не събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат. А си събирайте съкровища на небето, където молец и ръжда не ги разяждат и където крадци не подкопават, нито крадат”. Тези, които вършат това, няма да претърпят никаква загуба. Съкровището, положено в небето, е

сигурно и е на наше разположение, защото Исус казва: „А си събирайте съкровища на небето...”. Хората може да сеят сега, но ще пожънат във вечността.

Точно това вечно съкровище е необходимо Христовите служители да представят където и да отидат. Те трябва да насърчават хората да стават мъдри за спасение. Да не позволяват на онезим които обичат света и изповядват вярата си според времето, да влияят на поведението им и да отслабват вярата им. Тяхната мисия не е да помагат на отделни личности или на църкви да измислят как да спестят пари чрез тесногръди планове и напразни усилия в Божието дело. Вместо това е нужно да поучават хората как да работят по съвест и по този начин да богатеят в Бога. Нужно е да възпитават умовете да оценяват правилно вечните неща и да поставят на първо място небесното царство.

В тези две полета се търсят халевовци. В тези съюзи са необходими не деца, но зрели хора, които ще вървят напред разумно и ще носят товари, действайки така, че гласът им да надвишава гласовете на неверните, които представят възражения, съмнения и критики. Такива големи начинания не трябва да се ръководят от деца. Неразвитият християнин, който е джудже в религиозния растеж и е лишен от мъдрост, идваща от горе, не е подготвен да посрещне свирепите конфликти, през които църквата често е призована да премине. „На стените ти, Йерусалиме, поставих стражи, които никога няма да мълчат – нито денем, нито нощем”. Ако проповедникът не обяви безстрашно цялата истина, ако очите му не гледат единствено към Божиата слава и ако не работи под ръководството на великия Началник на неговото спасение, ако не излезе напред независимо от укорите и не остане неопетнен, неповлиян от похвали, той няма да бъде сметен за верен страж.

Има някои хора в ..., които би трябвало да са мъже вместо момчета и да имат небесен ум вместо земен и чувствен; но духовното им виждане е било замъглено; великата любов на Спасителя не е пленила душите им. Той има да ви каже много неща, но не можете да ги понесете сега. Вие сте деца по отношение на растежа и не можете да схванете Божиите тайни. Когато Бог издига хора да вършат Неговата работа, те изневеряват на доверието си или го предават, ако позволяват свидетелството им да бъде оформено от непосветени умове. Той ще приготви мъже за съответното време. Те ще бъдат смирени, боящи се от Бога, не консервативни, не политикани, но ще бъдат морално независими и ще вървят напред в страх от Господа. Ще бъдат любезни, благородни, учтиви; в същото време няма да се отклоняват от правия път, а ще прогласяват истината в правда, независимо дали хората ще я чуят, или понесат.

ХРИСТИЯНСКО ИЗРАСТВАНЕ

Показано ми бе, че са неверни хората, които познават истината, но позволяват светски интереси да погълнат силите им, са неверни. Въпреки добрите си дела те не допускат, въпреки добрите си дела, светлината на истината да осветява другите. Почти цялата им способност е посветена на това, как да станат умни, вещи хора. Забравят, че талантите им са дадени от Бога, за да бъдат служат за напредъка на Неговото дело. Ако биха били верни на дълга си, печалбата от души за Господ би била голяма; но повечето загиват поради немарливост.

Бог зове онези, които познават волята Му, да бъдат изпълнители на Словото. Слабост, полусърдечност и нерешителност предизвикват нападите на Сатана и хората, които допускат тези черти да се развиват, ще бъдат завлечени от вълните на изкушението, без да им се окаже помощ. Всеки, който изповядва името на Христос, е длъжен да порасне до пълния ръст на Христос – живата глава на християнина.

Всички ние така се нуждаем от водач за тесните места на живота, както морякът се нуждае от водач, за да избегне пясъчния нанос или каменистите места в реката. И къде да се намери този водач? Ние ви посочваме, мили братя, Библията, боговдъхновеното слово, писано от свети мъже. То сочи с голяма яснота и прецизност задълженията на стари и млади. Възвишава ума, смекчава сърцето и дава свята радост на духа. Библията представя един съвършен образец на характера. Тя е непогрешим водач при всички обстоятелства до края на земното пътуване в този живот. Вземете я за ваш съветник, за правило във всекидневния си живот.

Всяко средство на благодатта трябва да се използва прилежно, за да изобилства все повече и повече Божията любов в душата, „за да изпитвате нещата, които се различават, за да бъдете искрени и безупречни до деня на Христос, изпълнени с плодовете на правдата...”. Вашият християнски живот трябва да добие силно и здраво измерение. Може да стигнете до високия образец, представен в Свещеното писание, и трябва да го направите, ако искате да бъдете Божии чедра. Не може да стоите на едно място: трябва да вървите или

напред, или назад. Необходими са духовни познания, за „да бъдете силни да разберете заедно с всички светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов..., за да се изпълните в цялата Божия пълнота”.

Мнозина, които имат интелигентно познание за истината и могат да я защитават с аргументи, не правят нищо за изграждането на Христовото царство. От време на време ние се срещаме с тях, но те не представят никакви нови свидетелства от християнския си опит. Напротив, наблюдава се старата рутина, същото изразяване в молитвата и в увещанията. В молитвите им няма нова нотка; не са по-просветени в Божиите неща, нито вярата им е по-жива. Такива хора не са живи растения в градината на Господ, пуснали нови корени и нови листа в благоуханието на един свят живот. Те не са растящи християни. Имат ограничени възгледи и планове, умът им не се развива, не прибавят нищо ценно в съкровищницата на християнските познания. Силите им не са били управлявани в тази насока. Не са се научили да гледат на хората и на нещата така, както Бог гледа, и в много случаи неосветеното съчувствие е наранявало души и значително е осакатявало Божието дело. Преобладаващата духовна застоялост взема застрашителни размери. Мнозина водят формален християнски живот и твърдят, че греховете им са простени, а в същото време както един грешник са лишени от каквото и да било реално познаване на Христос както един грешник. Братя, ограничено християнско растене ли искате, или добър, здрав напредък в християнския живот? Където има духовно здраве, там има и растеж. Божието чедо израства до пълния ръст на мъж и жена с вяра в Христос. Няма граници за неговото развитие. Когато Божията любов е жив принцип за душата, тогава няма тесногръдие, ограничени възгледи; в предупреждението и упреците има любов и вяроност; има усърдна работа и готовност за носене на товари и поемане на отговорности.

Някои не желаят да бъдат себеотрицателни в работата. Проявяват явно раздражение, когато бъдат замолени да поемат отговорност. „Каква е нуждата – казват те – от повече знания и опит?” Това обяснява всичко. Те мислят, че са богати и забогатели и нямат нужда от нищо, а Небето ги вижда окаяни, нещастни, сиромаси, слепи и голи. На тях верният Свидетел казва: „Съветвам те да купиш от Мен злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, и да не станат явни срамотите на твоята голота, и очна мас, за да намажеш очите си, за да виждаш”. Самото ви задоволство показва, че имате нужда от всичко. Вие сте духовно болни и се нуждаете от Исус като лекар.

Хиляди бисери на истината в Писанията лежат скрити от повърхностния изследовател. Мината на истината никога не се изчерпва. Колкото повече претърсвате Писанията със смирени сърца, толкова по-голям ще бъде вашият интерес и толкова повече ще ви се иска да извикате като Павел: „О, колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му"! Всеки ден трябва да научавате по нещо ново от Писанията. Изследвайте ги и търсете, както се търси скрито имане, защото те съдържат думите на вечния живот. Молете се за мъдрост и разбиране, за да проумявате тези Свети писания. Така ще намирате нова сила в Божието слово; ще чувствате, че сте получили нова и скъпоценна светлина върху теми, свързани с истината, и Писанията постоянно ще добиват нова стойност във вашата преценка.

„Близо е великият ден Господен. Близо е и много бърза...”. Исус казва: „Ето, ида скоро”. Винаги трябва да имаме предвид тези думи и да постъпваме като хора, които наистина вярват, че идването на Господ е близо, че ние сме чужденци и пришълци на тази земя. Жизнените сили на Божията църква трябва да бъдат организирани в работа за великата цел на себеобновяването; всеки член трябва да е активен служител за Бога. „Защото чрез Него и едните и другите имаме свой достъп при Отца, в един Дух. Затова вие не сте вече странници и пришълци, а сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство; понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос Исус, върху Когото цялото здание, стройно сглобено, расте за свят храм в Господа; в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище”. Това е специална работа, която трябва да се извършва „в свръзката на мира” и в „единството на Духа”. Не трябва да се дава място на критикуване, съмнение и неверие.

Съюзите У. К. и Н. П. са с години назад. Някои, които би трябвало да бъдат силни и установени в Христос, са бебета в разбирането и практическото познание на действията на Божия Дух. След многогодишен опит те са способни да разбират само първите принципи на тази велика система на вяра и учение, която съставляваща християнската религия. Не схващат съвършенството на характера, който ще получи похвалата: “Браво!”

Братя, вашият дълг, щастие, бъдеще, ползотворност и окончателно спасение изискват да скъсате нишките на привързаност към всичко земно и тленно. Съществува едно неосветено чувство на влечение, естеството на което е сантименталност; то е земно, чувствено. Не малко усилия са необходими да го победите и да промените посоката на живота си, защото не сте се свързали с Мощта на Израел

и всичките ви сили са отслабнали. Сега сте властно призовани да бъдете прилежни в прилагането на всяко средство на благодатта, за да се преобразите по характер, да пораснете до пълния ръст на мъже и жени, вярващи в Исус Христос.

Предстои ни да спечелим големи победи, а ако не ги спечелим, да изгубим едно Небе. Плътското сърце трябва да се разпъне, защото е склонно към морална поквара и краят му е смърт. Нищо друго не може да помогне на душата освен даващите живот влияния на евангелието. Молете се мощта на Светия Дух по живителен и преобразяващ начин да падне като електрически ток върху парализираната душа и всеки нерв да трепне от нов живот, възстановявайки целия човек от мъртвото му, чувствено състояние, в духовно здраве. Така ще станете участници на божественото естество, като ще избегнете развалата в света, породена от страстта. Тогава в душите ви ще се отрази образът на Този, чрез Чиито рани вие се изцелихте.

Десятъци и приношения

Господ изисква да му връщаме под формата на десятици и приношения една част от богатата, които ни е заел. Той приема тези приношения като акт на смирено послушание и благодарствено признание за нашата задълженост към Него за всички благословения, на които се радваме. След това нека принасяме доброволно, казвайки, както Давид: „Всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб”. Задържането на повече блага от необходимите за посрещане на належащите нужди води към бедност. Бог ще търпи дълго някои хора, ще изпитва и ще опитва всичко възможно; но Неговото проклятие със сигурност ще заслужи себелюбивият, изповядващият по светски истината. Бог познава сърцето; всяка мисъл и всяко намерение е открито пред очите Му. Той казва: „Защото онези, които славят Мен, тях ще прославя и Аз, а онези, които Ме презират, ще бъдат презрени”. Той знае кого да благослови и кои заслужават Неговото проклятие. Не прави грешки; защото ангели са тези, които записват доклад за всички наши дела и думи.

Когато Божият народ трябваше да изгради светилище в пустинята, бяха необходими големи приготовления. Бяха събрани скъпи материали, много злато и сребро. Като справедлив собственик на всички тези съкровища Господ призова хората да дадат приноси; но Той приемаше само дадените от сърце. Хората принасяха

доброволно, докато до Мойсей стигна слуха: „Народът донася много повече, отколкото е нужно да служи за работата, която Господ заповяда да се извърши”. И беше прогласено на цялото общество: „Никой мъж или жена да не работи вече за принос за светилището. И така народът се въздържа и не принасяше вече. Защото материалът, който имаха, им беше достатъчен, за да извършат цялата работа и даже повече”.

Ако някои хора с ограничени идеи бяха там, очите им биха се разширили от ужас. И те като учениците, които казаха: „Защо се прахоса това?”, биха запитали: „Защо не направим всичко с поевтини материали?” Но Светилището не бе предназначено да почита човека, а небесния Бог. Той бе дал специални наставления как да се направи всичко. Хората бяха научени, че е велик, и трябва да бъде почитан със мирение и с обожание.

Божият дом, където се извършва поклонението на Бога, трябва да съответства на Неговия характер и величие. Има малки църкви, които винаги ще си останат малки, защото поставят собствените си интереси над Божието дело. Докато членовете на тези църкви притежават големи, удобни домове и постоянно увеличават имотите си, те са съгласни да се покланят на Бога на крайно неподходящо място, където трябва да обитава Неговото свято присъствие. Чудят се, че Йосиф и Мария намерили подслон в обор, за да се роди Спасителят; но те с желание харчат за себе си голяма част от средствата си, докато домът на поклонение се занемарява по най-срамен начин. Колко често казват: „Не е още времето, което щяло да дойде, времето да се построи Господният дом”. Но Словото на Господ към тях е: „Време ли е самите вие да живеете в своите с дъски обковани къщи, докато този дом остава пуст?”.

Домът, където Исус трябва да се среща със Своя народ, трябва да бъде спретнат и привлекателен. Ако някъде има малко на брой вярващи, постройте скромна, но спретната къща и като я посветите на Бога, поканете Исус да дойде като ваш гост. Как гледа Той на Своя народ, притежаващ всички удобства, които сърце би могло да пожелае, а охотно се среща, за да Му се покланя в хамбар или нещо мизерно, в някое второстепенно и занемарено здание или пък евтин, изоставен апартамент? Работите или се грижите за вашите приятели, харчите средства, за да направите всичко около тях по възможност така привлекателно; а Исус, Този, Който даде всичко за вас, даже скъпоценния Си живот, Този, Който е Величието на Небето, Крал на кралете и Господ на господарите, е “удостоен” с място на земята, само малко по-добро от обора - неговия първи дом. Няма ли да погледнем на тези въпроси, както Бог гледа? Няма ли да изпитаме подбудите си и да видим каква е вярата ни?

„Бог обича онзи, който дава щедро” и тези, които го обичат, ще дават щедро и доброволно, щом това е за напредъка на Неговото дело и за Неговата слава. Господ никога не изисква от децата Си нещо, което те не са в състояние да сторят за Него, но Му е угодно да приеме и благослови благодарствените им приношения. Нека доброволно послушание и чиста любов да бъдат положени върху олтара на всяко приношение за Бога; защото те са Му угодни, докато онези, които принасят свидливо Го оскърбяват. Когато църкви или отделни личности не дават от сърце, а ограничават разносните при провеждане на Божието дело и го преценяват с тесните си възгледи, те показват решително, че нямат жива връзка с Бога. Не са в съгласие с Неговите планове и начини на действие, и Той няма да ги благослови.

Ние сме Божии строители и трябва да градим на основата, която Той е приготвил за нас. Никой човек не трябва да гради на собствена основа независимо от плана на Бог. Има хора, които Той е издигнал като съветници, мъдри хора, чиито сърца и души, и живот са вложени в делото. Тези хора трябва да бъдат високо ценени заради тяхната работа. Има други, които желаят да следват собствените си груби и погрешни представи; но те трябва да се научат да приемат съвети и да работят в хармония със своите братя; иначе ще посеят съмнение и несъгласие, които няма да могат да се изкоренят чак до жетвата. Волята на Бога за участниците в Неговото дело е да се подчиняват един на друг. Поклонението трябва да бъде водено с разум, единство и здрава преценка. Бог е единственият и достатъчен Помощник. Законите, които управляват Неговите хора, техните принципи на мислене и действие, са получени от Него чрез Словото и Духа. Когато Словото Му бъде заобичано и послушано, чедата Му ходят в светлината и нищо не ги спъва. Те не приемат ниския стандарт на света, но работят от библейска гледна точка.

Себелюбието сред Божия народ е най-оскърбително за Бога. Писанията порицават алчността като идолопоклонство. „...нито един... сребролюбец (който е идолопоклонник) – казва апостол Павел - няма наследство в царството на Христос и на Бога”. Проблемът на мнозина е твърде малката вяра. И те като богаташа от притчата искат да видят запасите си претъпкани в хамбарите. Светът трябва да бъде предупреден и Бог иска от нас да бъдем ангажирани изцяло в Неговото дело; но има хора, които имат да правят толкова много за осъществяване на своите проекти за печелене на пари, че нямат време да работят за възтържествуването на Христовия кръст. Няма нито време, нито желание да вложат своя интелект, както и енергия, в служба на Божието дело.

Братя и сестри, желая да предизвикам в умовете ви възмущение към сегашните ви ограничени идеи за Божието дело и работа. Искам да разберете великата жертва, която Христос направи за вас, като стана беден, и чрез Неговата бедност вие да придобиете вечните богатства. О! Недейте чрез безразличие към дадената ви на разположение вечна тежина от слава, да карате ангелите да плачат и да крият лицата си от срам и възмущение. Пробудете се от летаргията Си; съживете всяка дадена от Бога способност и работете за скъпоценни души, за които Христос е умрял. Ако те бъдат доведени в кошарата на Христос, ще живеят през безкрайните векове на вечността. Ще планирате ли да направите възможно най-малко за тяхното спасение, като скриете средствата си в земята като човека с единия талант? И виекато неверния слуга обвинявате Бога, че жъне, където не е сял, и събира, където не е пръснал?

Всичко, което притежавате и сте, принадлежи на Бога. Тогава няма ли да кажете от сърце: „Всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб”. „Почитай Господа от имота си и от първото на целия доход.” Апостол Павел така увещава братята в Коринт към християнска щедрост: „И така, както изобилвате във всяко нещо - във вяра, в слово, в знание, в пълно усърдие и в любов към нас, така да преизобилвате и в това благоденствие”. В Посланието към Тимотей, той казва: „На онези, които имат богатството на този свят, заръчвай да не високоумстват, нито да се надяват на несигурното богатство, а на Бога, Който ни дава всичко изобилно да се наслаждаваме; да правят добро, да богатеят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот”.

Щедростта не е толкова естествена добродетел за нас, че да я спечелим случайно. Тя трябва да бъде поощрявана. Трябва съзнателно, нарочно да решим, че ще почитаме Бога с нашето имущество; и след това да не оставяме нищо да ни изкушава да Го ограбваме от десетъците и приношенията, които Му се дължат. Трябва да бъдем разумни, систематични и да продължаваме с щедростта си към хората, както и с изразите на благодарност към Бога за изобилните блага, които ни дава. Това е твърде свещено задължение, за да бъде оставено на случайността или да бъде контролирано от импулс или чувства. Трябва редовно да отделяме средства за Божието дело, за да не бъде Той ограбван с частта, която изисква от нас. Когато ограбваме Бога, ние ограбваме и себе си. Отказваме се от небесните съкровища, за да имаме нещо малко повече на тази земя. Това е загуба, която не можем да си позволим да понесем. Ако живеем така, че можем да имаме благословения от Бога, Неговата даваща благоденствие ръка ще бъде над нас в

нашите земни дела; но ако тази ръка е срещу нас, Той може да осуети всичките ни планове и по-скоро да разпръсне онова, което можем да съберем.

Беше ми показано, че положението на нещата в тези два съюза е наистина плачевно; но Бог има там много скъпоценни души, за които се грижи усърдно и няма да ги остави да бъдат измамани и подведени.

ВЯРНОСТ В БОЖИЕТО ДЕЛО

Има скъпоценен талант в църквите на територията на Орегон и Вашингтон и ако той беше развит чрез добре насочена работа, сега можеше да има резултатни работници в тези съюзи. Живата църква е винаги работеща. Истината е сила и онези, които виждат нейната сила, ще застанат решително и безстрашно в нейна защита. Истината трябва да бъде схваната и оценена от ума, приета в сърцето, а нейните принципи - възплетени в характера; и тогава трябва да има едно постоянно усилие да бъде приета от други, защото Бог държи хората отговорни за употребата на светлината, която им е поверил.

Господ призовава всички от Неговия народ да развият способностите, които им е дал. Умствените сили трябва да бъдат развити до краен предел; умът да бъде засилен, облагороден, като се занимава с духовни истини. Ако му се позволи да блуждае почти изцяло върху маловажните и обикновените бизнес дела на ежедневието, то той в съгласие с един от неизменните закони става слаб - лекомислен и без духовна сила.

Точно пред нас е времето, когато човешките души ще бъдат изпитани и слабите във вярата няма да устоят изпита на онези опасни дни. Великите истини на *Откровението* трябва да се изучават грижливо, тъй като всички ще имаме нужда от разумно познание на Божието слово. Чрез изучаване на Библията и всекидневно общение с Исус ние ще добием ясни, добре оформени възгледи за индивидуална отговорност и сила за устояване в деня на изпита и изкушението. Човек, чието сърце е свързано с Христос чрез скрити връзки, ще бъде опазен от Божията сила чрез спасителна вяра.

Повече трябва да се мисли за Божиите и по-малко за земните неща. Ако устремява ума си в тази посока, обичащият света последовател може да се запознае с Божието слово така добре, както е запознат със светските работи. „Вие изследвате Писанията – е казал Христос, - понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мен”. От християнина се изисква да разглежда прилежно Писанията, да се занимава отново и отново с истините на Божието слово. Съзнателното невежество по този въпрос поставя в опасност живота и характера му. Заслепява разума и разваля и най-благородните сили. Точно то води до объркване в живота ни. Нашите хора имат нужда да разбират откровенията на Бога; нуждаят се от систематично запознаване с принципите на откритата истина, което ще ги подготви за онова, което ще дойде на земята, и ще ги запази да не бъдат завличани от всеки вятър на учение.

В света скоро ще настанат големи промени, така че всеки ще се нуждае да познава от опит Божиите неща. Сатана работи, за да обезсърчава Божиите чеда и да разстройва вярата им. Той се опитва по всякакъв начин да внушава съмнения и въпроси относно положението, вярата, плановете на хората, на които Бог е възложил бремето за провеждането на специално дело и които ревностно го вършат. Макар опитите му да се провалят от време на време, той подновява своите атаки чрез хора, изповядващи, че са смирени и богобоязливи, наглед интересувачи се или вярващи в истината за това време. **Защитниците на истината очакват свирепа и жестока съпротива от явните си врагове, но тя не е толкова опасна в сравнение с тайните съмнения на хора, чувстващи се свободни да оспорват и да намират грешки в делата на Божиите служители. Може да изглеждат смирени, но се лъжат, а лъжат и други. В сърцата им има завист и зли подозрения. Те разклащат вярата на народа в тези, в които би трябвало да има доверие, в тези, които Бог е избрал да вършат Неговото дело; и когато бъдат изобличени за поведението си, се чувстват лично оскърбени. Докато изповядват, че вършат Божието дело, в действителност ще помагат на врага.**

Братя, никога не позволявайте на идеите на един човек да разклатят вашата вяра по отношение на реда и хармонията, които трябва да съществуват в църквата. Мнозина от вас не виждат всички неща ясно. Наставленията за реда на службата в светилището бяха записани, за да могат всички жители на земята да извлекат уроци от тях. Избрани хора извършваха различните работи по полагането и вдигането на светилището и ако един се отклонеше безгрижно и поставяше ръка върху делото, определено за друг, той биваше осъден на смърт. Ние служим на същия Бог и днес. Но ако смъртното наказание не беше премахнато, нямаше сега да има

толкова много безгрижна и безредна работа в Неговото дело. Небесният Бог е Бог на реда и Той изисква от всички Свои последователи да спазват правила и наставления и да поддържат ред. Всички трябва да имат съвършено разбиране за Божието дело. Опасно е да подхранваме съмнения в сърцето даже и за момент. Семената на съмнението, които Фараон пося, когато отхвърли първото чудо, бяха оставени да пораснат и да дадат такава изобилна жетва, че всички следващи чудеса не можаха да го убедят в погрешната му позиция. Той продължи с дързост да следва собствения си път, преминавайки от една степен на оспорване към друга, като сърцето му се закоравяваше все повече и повече, докато накрая бе призван да види студените мъртви лица на първородните. Бог работи, а ние не вършим и половината от необходимото, за да се подготви народ, който да устои в деня, когато Човешкият Син ще бъде изявен. Горко на човека, който и в най-малка степен спъва делото на Бога.

Трябва да работим за другите; трябва да се опитваме да отслабим хватката, с която нашите братя са се хванали за земните съкровища; защото мнозина ще продадат първородството си във вечния живот за светски предимства. Колко по-добре е да ги насърчаваме да влагат съкровищата си на небето, отколкото да се оплакваме: „Пари и само пари искат тези хора. И се обогатяват с тях”. Колко сладки са тези думи за изповядващите се за християни, които обичат света! Как засилват куража им да задържат частта, която принадлежи на Бога и трябва да Му бъде върната под формата на десетъци и приношения! Господнето проклятие ще лежи над тези, които не Му връщат Неговото. Нека работим в хармония с Бога. Неговите служители имат вест към любителите на парите; защо не дадат едно по-ясно свидетелство за донасянето на всички десетъци в Божиата съкровищница, след като сам Господ им е дал примера?

Христовата религия покорява себелюбивия дух и преобразява ума и чувствата; тя поваля гордостта на хората, за да бъде възвишен единствен Бог. Точно това липсва на брат А. Нужна му е практическа вяра в Бога. Трябва да види и почувства славата от служенето на Христос. Нуждае се от издигане на принципа и християнския образец; нуждае се да струпа в ума си богатите обещания, предупрежденията, съветите и заплахите от Божието слово; нуждае се да разбере колко важно е да имаш вяра и съответстващите на нея дела, за да може честно да представя в дома, в църквата и в бизнеса чистотата и възвишения характер на религията. За да има духовна сила, той трябва да се свърже с Христос. Връзката му със света и с противни на духа на истината влияния го владеят повече, отколкото Духът на Христос. Ето това е

опасността, в която се намира той; и накрая ще претърпи крах във вярата си, ако не промени начина си на действие и не се свърже здраво с Източника на светлина.

Ако интересът му към духовните неща беше толкова голям, колкото към светските, посвещението му на Бога щеше да бъде пълно; щеше да се покаже като истински Христов ученик и Бог щеше да приеме и употреби талантите, които сега той напълно е посветил в служба на света. Точно същите способности, които сега е използвал, за да натрупа имущество, се изискват и в Божието дело. Нужни са управители във всяка клонка на Божето дело, за да бъде то разнесено със сила и систематично. Ако човек извърши своята част прилежно и с ентузиазъм, той ще има успех и във временните неща; и същите тези качества, посветени на Божието дело, ще се окажат дори двойно по-ефективни, защото божествената сила ще бъде присъединена към човешкото усилие. И най-добрите планове, независимо дали се отнасят за временните или за духовните неща, ще се окажат неуспешни, ако тяхното изпълнение се повери в неопитни, неспособни ръце.

Тези, които погребват талантите си в този свят, не угаждат на Бога. Всичките им сили са посветени на натрупване на имущество и това се е превърнало в страст. Брат А. е деен човек и се гордее с осъществяването на ред светски проекти. Ако същият интерес, такт и амбиция бяха прилагани и в работата за Господ, колко много по-големи и по-благородни резултати биха били реализирани! Образованието, придобито при практикуването на светския бизнес, няма да бъде никакво предимство за бъдещия живот, защото на небето няма да се практикува бизнес; но ако способностите, дадени ни от Бог, се използват за Негова слава, за изграждането на Неговото царство, се придобитото образование ще бъде отнесено в небето.

Каква е нашата позиция в света? Ние сме във време на очакване. Но този период не бива да бъде прекаран в абстрактна набожност. Чакане, бдение и работа трябва да бъдат съчетавани с молитва. Животът ни не трябва да бъде само блъсканица, гонитба и планиране на нещата от този свят за сметка на личното благочестие и на служенето, което Бог изисква. Макар че не трябва да бъдем лениви в работата и бизнеса, трябва да бъдем пламенни по дух в служенето на Господ. Светилникът на душата ни трябва да бъде очистен и подрязан и в съдовете със светилниците да имаме маслото на благодатта. Необходимо е да бъдат взети всички мерки да се предотврати духовният упадък, да не би Денят на Господа да ни застигне като крадец. Този ден няма да бъде отлаган твърде много; той е близо и никой човек не трябва да казва даже и в сърцето си, а още по-малко с делата си: „Господарят ми се забави”, за да не би

неговият дял да бъде определен с този на лицемерите и невярващите.

Видях, че Божият народ се намира в голяма опасност; мнозина са жители на тази земя; интересите и чувствата им са съсредоточани в този свят. Не дават добър пример. Светът е измамен от поведението на мнозина изповядващи велики и благородни истини. Нашата отговорност е пропорционална на дадената светлина, на дарената благодат и дарби. Работниците, чиито таланти, средства, възможности и способности са най-големи, имат и най-тежката отговорност. Бог призовава брат А. да промени начина си на действие, да употребява способностите си за Божия слава, вместо да я принижавя, като ги употребява за ниски светски интереси. Сега е денят на доверието; скоро ще дойде денят на равносметката.

Брат А. ми беше представен като представител на една цяла категория хора, които се намират в подобно състояние. Те никога не са безразлични и към най-малкото светско предимство. Чрез грижливо планирана тактичност и успешни инвестиции в бизнеса, чрез търгуване, не с големи суми, но с „дребни монети и стотинки“, те са натрупали имущество. Но правейки това, са поощрявали качества несъвместими с развитието на християнски характер. Животът им по никакъв начин не представя Христос; защото обичат света и неговите печалби повече, отколкото Бога или истината. „Ако някой обича света, в него няма любов към Отца“.

Всички способности на хората принадлежат на Бога. Съобразяването и привързаността към света са решително забранени в Неговото слово. Когато силата на преобразяващата Божия благодат се почувства в сърцето, тя ще изпрати досега светския човек в пътя на благодетелността. Този, който е решил да събира съкровище в този свят, „пада в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремяха някои, те се отсраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби“.

Всеки член на църквата трябва да чувства сериозното задължение да пази свято интересите на Божието дело. Отделните ѝ членове са отговорни за нейното състояние на обърканост и обезсърчение, поради което биват опозорявани най-святите истини, поверявани някога на човек. За това няма никакво извинение. Исус е открил на всеки как може да се придобият мъдрост, благодат и сила. Той е нашият пример във всичко и нищо не трябва да отклонява ума от главната цел на живота, която е: да имаш в душата си Христос, стопяващ и покоряващ сърцето. Когато това е така, всеки църковен

член, всеки изповядващ истината, ще бъде подобен на Христос в характер, думи и действия.

Някои, които са били проводници на светлина и чиито сърца са се радвали на скъпоценната светлина на истината, са се отрекли от нея, като са се изравнили със света. Така те са загубили духа на саможертва, както и силата на истината и са станали зависими от щастие, което се гради на несигурните неща в този свят. Такива хора са в голява опасност. След като веднъж са се радвали на светлината, те ще бъдат оставени в пълна тъмнина, ако бързо не съберат лъчите, които все още ги огряват и не се върнат при Господ с покаяние и изповед. Живеем в опасно време, когато заблудата и измамата пленяват хората. Кой ще предупреди света, кой ще му покаже подобря път, ако тези, които са имали светлината на истината не бъдат осветени чрез нея и не я направят да грее така, че другите да видят добрите им дела и да прославят Бога? Бих желала да стресна всички с голямата опасност, в която са – да загубят Небето. Присъединяването към църквата е едно нещо, а връзката с Христос – съвсем друго. Не всички имена, регистрирани в църковните списъци, са записани и в Агневата книга на живота. Мнозина, макар и очевидно искрени вярващи, не поддържат жива връзка с Христос. Те са записани, имената им са в регистъра, но вътрешното дело на благодатта не е извършено в сърцето им. И като резултат не са щастливи и за тях е трудно да служат на Бога.

„С каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят“. Помнете, че вашите братя са слаби създания като самите вас и гледайте на техните грешки и заблуди със същата снизходителност и дълготърпение, с които бихте искали те да се отнасят към вас. Нека и дефектите им, изложени на показ, да бъдат наблюдавани, за да ги преувеличава светът още повече. Хората, които посмиват да извършат това, са се изкачили на съдийския стол и са се направили съдии, а в същото време са занемарили градината на собствените си сърца и са позволили на отровни плевели да избуют.

Нашият личен случай е висящ в небесния съд. Характерът се претегля на везните на светилището и това трябва да предизвиква у всички сериозното желание да ходят смирено и внимателно, да не би, пренебрегвайки задължението си да оставят светлината им да огрява света, да не получат Божията благодат и да загубят всичко ценно. Трябва да се отстрани всяко разделение, всяка опозиция и намиране на грешки с всякакво злобно говорене и огорчение; трябва да се подхранват доброта, любезност, любов и съчувствие един към друг, за да се отговори на молитвата на Христос да бъдат едно с Него и едно с Отец. Хармонията и единството на църквата са свидетелствата, които вярващите представят пред света, че Исус е

Божият Син. Истинското покаяние винаги ще води до истинска любов към Исус и към всички, за които Той умря.

Всеки, който прави каквото може за Бога, всеки, който е верен и сериозен във вършенето на добро за хората около него, ще получи Божието одобрение на усилията си. Човек може да отдава ефективно служене на Бога и да не е ръководителят или сърцето на Христовото тяло. Представеното в Божието слово служене с ръката или с нозете, макар и скромно, е много важно. Не величието на работата, а любовта, с която се върши; подбудата, обуславяща действието, това определя нейната стойност. Предстои още много работа за нашите ближни, както и за онези, с които общуваме. Нямаме правото да спираме търпеливия ни, молитвен труд за души, докато има хора, които са във от ковчеза на спасението. В тази война няма отпускане. Ние сме войници на Христос и имаме задължението да бдим, да не би врагът да спечели предимство и да улови да му служат души, които сме могли да спечелим за Христос.

Дните, в които живеем, са дни на отговорности и на поверени задачи; предстои ни важна работа за Бога. Църквата в ... постепенно е станала студена и нерелигиозна. Има още много да се работи за отделните ѝ членове. Голяма светлина е огряла пътя им и те ще бъдат отговорни за нея. Христос казва: „Вие сте светлината на света“; „вие сте солта на земята“. Членовете на тази църква се нуждаят благодатта да заработи в сърцата им много по-задълбочено. Преди да може Бог да ги благослови, трябва да се извърши реформация. Между тях има толкова много хора, изповядващи формално вярата. Себелюбивият стремеж към печалба затъмнява небесното наследство. Ако небесното църство се поставя на първо място, благородна честност ще огрява живота и характера. Точно от това се нуждае брат А., ако иска да има влияние за добро. Той обича да борави с пари и да вижда как се натрупват по един или друг начин. Умът и чувствата му са погълнати от светски начинания. Опиянен е от грижите на този живот, което ще рече, че е така погълнат от своя бизнес, че не може да мисли разумно и интелигентно за Божиите неща. Погледът му е замъглен от сребролюбие. Истината трябва да навлезе дълбоко в сърцето му и да даде плодове в частния и в обществения му живот.

Брат А. се е извинявал, че не изследва Писанията поради голяма заетост. Но за човек, притиснат от грижите на бизнеса, Писанието ще бъде източник на сила и безопасност. Такъв човек има много по-голяма нужда от светлина от Божието слово, от неговите съвети и предупреждения, отколкото от човек, който не е поставен в такова опасно положение. Ако брат А. би упражнявал същата предвидливост и делови такт в Божиите неща, както в светските

работи, той би реализирал благословени резултати. Ако си мисли, че Бог е доволен от него, докато той отдава почти изцяло талантите и енергията си в служене на мамона, страшно се лъже. Христос казва: „Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се прилепи, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона”. Ако брат А. продължава да подчинява вечните неща на светските си интереси, неговата страст към трупане на богатства ще расте непрестанно, докато принципът победи и той бъде така заслепен от бога на този свят, че вече няма да е в състояние да прави разлика между свещено и обикновено.

Брат А. има силно влияние върху умовете на своите братя; до голяма степен те гледат на нещата от неговата гледна точка. Той има нужда да подобри духовната си същност и да бъде мъдър в Божиите неща. Трябва да започне да се интересува и посвещава на духовните неща; и така да обучи способностите си да служат на Божието дело. Нуждае се от всеоръжието на правдата, с което да отблъсква стрелите на неприятеля. Невъзможно е да получи спасение, ако не настъпи решителна промяна в целите и в хода на живота му, ако не се упражнява постоянно в духовните неща.

Бог призовава отделните църковни членове от тези две конференции да се събудят и да обърнат във вярата. Братя, вашият светски дух, неверие, роптаене са ви поставили в такова положение, че ще бъде извънредно трудно за който и да било да работи сред вас. Докато вашият президент е занемарявал работата си и не е изпълнявал задълженията си, вашето отношение към него не го е насърчавало. Този, който има авторитет, трябва да има право като Божи човек да укорява, увещава, насърчава, както изисква случаят, независимо дали вие бихте приели или отхвърлили неговото свидетелство. Но той е бил лесно обезсърчаван и ви е оставял без помощта на верния Христов служител. Той не е успял да следва откритото Божието провидение и да ви показва задълженията, и да ви възпитава в изискванията на времето; но небрежието на служителя не трябва да ви обезсърчава и да ви служи като извинение за незначителното на вашите задължения. Нужно е да положите по-голяма енергия и вяроност.

Обещаване, а не плащане

Някои от вас са се препънали в обещанията си. Духът на Господ дойде над събранието в ... в отговор на молитвата; и докато сърцата

ви бяха смекчени под Неговото влияние, вие дадохте обети. Докато потоците на спасението се изливаха в сърцата ви, чувствахте, че трябва да следвате примера на Този, който обикаляше да върши добро и Който с готовност даде живота Си, за да откупи човека от греха и деградацията. Намирайки се под небесното, вдъхновяващо влияние, вие виждахте, че себелюбието и светският дух са несъвместими с християнския характер, че не можете да живеете само за себе си и да бъдете подобни на Христос. Но когато влиянието на Неговата изобилна любов и милост не се усещаше толкова осезаемо в сърцата ви, вие оттеглихте приносите си и Господ оттегли благоволенieto Си.

Над някои от вас се изсипаха беди. Имаха неуспешна реколта, така че не откупиха обетите си; а някои дори бяха доведени до лишения. След това, разбира се, от тях не можеше да се очаква да платят. Но ако не бяха роптали и не бяха отдръпнали сърцата си от обетите си, Бог щеше да работи за тях и щеше да отвори пътища, за да може всеки да изплати това, което е обещал. Някои разполагат със средства; и ако със същата готовност в сърцето си, както, когато обещаваха, на драго сърце отдаваха на Бога десетъците и приношенията, които Той им бе дал в заем за тази цел, щяха да бъдат много благословени. Но Сатана дойде с изкушенията си и накара някои да оспорят подбудите и духа, които движеха Божиите служители, присъствали на призива за средства. Някои смятаха, че са били измамани и изиграни. В духа си те отхвърлиха обетите си и каквото направиха след това, бе направено с неохота, затова и не получиха благословение.

В притчата за талантите човекът, на когото бе поверен единият талант, прояви свидлив дух и скри парите си така, че неговият господар да не може да се възползва от тях. Когато господарят му поиска да му даде сметка за настойничеството си, той се извини за небрежието си, като обвини господаря си. „Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал; и като се уплаших, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето. А господарят отговори: казвайки: Лукав и ленив слуга! Знаел си, че жъна, където не съм сял, и събирам където не съм пръскал. Ти поне трябваше да внесеш парите ми при bankerите и когато си дойда, щях да взема своето с лихва. Затова вземете от него таланта и го дайте на този, който има десет таланта. Защото на всеки, който има, ще се даде и ще има в изобилие; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има. А този безполезен слуга хвърлете в тъмнината отвън; там ще бъде плач и скърцане със зъби”.

Духът на братята по отношение на обетите им е бил много оскърбителен за Бога. Ако бяха видели как делото просперира във вече разработените полета, биха се чувствали съвсем по друг начин. Те не са били никак измамани и обвинението им за измама е срещу Божия Дух, а не срещу служителя, когото Бог е изпратил. Ако позицията на брат А. по този въпрос беше правилна, ако той подхранваше духа, който му повлия да направи обета, нямаше да изпитва такова нежелание да инвестира в Божието дело. Но той си мислеше колко много неща би могъл да направи със средствата си, ако ги инвестира в светски предприятия. Алчността, пожеланието и светският дух са дефекти в характера, противоположни на упражняването на християнските благодатни дарове. Апостолът казва: „Не се увличайте в сребролюбие; задоволявайте се с това, което имате, защото сам Бог е казал: „Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя””.

Явно беше, че мнозина, които дадоха обещания, нямаха вяра и почувстваха, че с тях е злоупотребено. Говореха за това, занимаваха се с това, докато то започна да им изглежда реално. Почувстваха, че не е трябвало да подпомагат Генералната конференция и твърдяха, че е трябвало да дадат средствата в собственото си поле. И Господ подейства за тях според ограничената им вяра. Сатана, който е мамел умовете им, ги е накарал да мислят, че са постъпили много щедро, като са изпратили средства на Генералната конференция. Но след разследване на случая фактите показаха, че те все още не са изплатили на съюза значителна част от сумата, платена за изпратените им работници и за подпомагането им по различни начини, за да започнат делото и да го развиват по-нататък. И въпреки това тези личности са били обидени, незадоволени, нещастни и са отстъпили от Бога, защото смятат, че са направили такива велики неща. Това само показва каква ужасна измама може да обхване умовете, когато не са под специалния контрол на Божия Дух. Тяхното съмнение, тяхното подозрение, техният предръзсъдък по отношение на Генералната конференция – всички тези неща са подбудени от Сатана. Божието дело е дело, което се развива по целия свят. Всяка негова клонка се съсредоточава в Христос . Нито една част от полето не е независима от останалите.

Скъпи братя, оставили сте Сатана да влезе в сърцата ви и той никога няма да бъде победен напълно, докато не се покаете за вашите нечестиви съмнения и за отстъплението от обетите ви. Господният представител беше презрян и обвинен, че неподходящо притиска хората. Бог бе презрян с брат Б., защото той не представи решително свидетелство срещу всичко от този вид и не ви показа греха такъв, какъвто той в е действителност.

„Когато направиш оброк на Бога, не се бави да го изпълниш, защото Той няма благоволение в безумните; изпълни това, на което си се обрекъл. По-добре да не се обричаш, отколкото да се обречеш и да не изпълниш. Не позволявай на устата си да вкарат в грях плътта ти; и не казвай пред Божия служител, че е било по небрежност; защо да се разгневи Бог на гласа ти и да погуби делото на ръцете ти?“

Тук въпросът е представен в истинската му светлина. Действията ви се извършват пред Божия ангел. Думите ви си чуват не само от човеци, но и от Божия ангел и може ли да сте изненадани, че Бог ви се е разгневил? Как може да се чудите, че Бог не ви е благословил и ви е лишил от възможността да изплатите обреците си? Когато сте мърморели и роптаели и сте оттеглили обрека си, и сте смятали, че Божиите служители са ви измамили и са измъкнали от вас несправедливи обещания, неприятелят е ликувал. Ако можехте да видите поведението си такова, каквото е, никога не бихте се опитали да представите и сянка на извинение.

Внимавайте да не произнасяте и една дума, с която бихте намалили влиянието на Божиите представители. Понякога е имало твърде много увещания за даване на средства. Но когато светлината и любовта на Исус освети сърцата на Неговите последователи, няма да има случай да бъдат увещавани или да се просят парите или служенето им. Когато станат едно с Исус и разберат, че не принадлежат на себе си, че са купени със скъпа цена и затова са Господня собственост, и че всичко, което имат, им е поверено като на Негови домакини, те на драго сърце и с непоколебима вярност ще отдават на Бога нещата, които са Негови. Господ няма да приеме приношение, което е направено неохотно, скъпернически. Със сегашните си чувства, никак не е добродетел да правите повече обречи. Когато се възстановите от примката на неприятеля, когато излекувате пропастта, която сте причинили, когато разберете, че нуждите на Божието дело са също така постоянни, както и Неговите дарове към човешките деца, тогава делата ви ще съответстват на вярата ви и ще получите богато благословение от Господ.

ВЛИЯНИЕТО НА НЕВЕРИЕТО

Църквата в ... .. до голяма степен е отстъпила от Бога. Тя вече не се намира в здравословно благополучие. Всеки член на църквата носи собствените си товари и обезсърчения, но трябва да ги носи и да пази душата си жива пред Бога, без да отслабва и други в църквата. Трябва да прибавя към силата на църквата, а не да я намалява. Брат В. не е в състояние да укрепи и засили собствената си вяра, както и тази на църквата. Действал е на страната на неприятеля да обезсърчава и обезкуражава. Сатана постооянно подклажда неверието. Открива грешките и неуспехите на изповядващите се за Христови последователи и се подиграва на Божиите ангели, които са с тях. Той е обвинител на братята и ще влияе на колкото може повече хора да вършат същото. Тези, които си позволяват да са в позицията на наблюдатели на градината на ближния си вместо да плевят собственото си парче земя, със сигурност ще намерят градината си обрасла с плевели, като всяко скъпоценно растение бъде задушено.

Брат В. не е светлина за света. О, не! Той е тяло на тъмнината. Вечността ще разкрие факта, че неговите необмислени думи са посяли семената на неверие, съмнение и намиране на грешки в много умове; и влиянието му е отклонило много души от истината. Той се е съгласил да стане канал на тъмнината, за да предава на умовете подозрения и обезсърчения. Бог не благоволи в него. Душата му става все по-малко и по-малко податлива на влиянието на Божия Дух. Вярата му е малка; и как би могло да бъде другоаче, след като думите му постоянно засилват неверието? Като внушава съмнение, вместо да оставя лъчите на скъпоценната светлина да огряват другите, той подпомага неприятеля в неговото дело. Този дух го прави почти неверник и ако не се обърне на сто и осемдесет градуса, ще стане пълен неверник.

Безразсъден е в думите и действията си. От устните му почти постоянно излизат празни думи, за които ще дава сметка в Божия ден. Застава на неприятелска почва и като резултат, няма Христовия Дух. Понякога вижда, че е направил голяма грешка, че е загубил скъпоценни, златни моменти, които е трябвало да използва, за да очисти сърцето си. Събира недостатъците на другите, като живее от техните грешки; това е духовно гладуване. Всяко духовно пробуждане довежда в църквата хора, които не са обърнати в действителност. Външно те поддържат истината, но не са осветени чрез нейното сладко влияние. Тъй като са лишени от благодат, те са себелюбиви, строги и неотстъпчиви. Такива хора са винаги ненадеждни. Те винаги вършат или казват неща срещу нашата вяра. Църква с такъв товар върху себе си заслужава съжаление. Светът се противопоставя на църквата, а Сатана и ангелите му са в постоянна

война с нея. Затова дефектите на тези недостойни членове се излагат пред здравите във вярата.

Вярващите истината трябва да са решени да помагат, а не да спъват малцината в ... .., борещи се под тежестта на обезкуражителни обстоятелства. Всеки от църковните членове трябва да се грижи старателно неприятелите на нашата вяра да нямат случай да тържествуват злорадо над техния начин на живот или за тяхното състояние на отстъпление. Някои са похабили своето влияние, докато с малко себеотрицание, сериозност и усърдие, биха били една сила на страната на доброто. Това усърдие няма да дойде без усилия, без сериозни борби. Дори ако в църквата в ... .. бяха останали само три верни души, те биха могли, стига само да са свързани с Бога, да станат живи пътища на светлина и Бог би добавил още към тях. Бог е издигнал знаменосци в ... .. . Някои са се отдръпнали, други са починали, а някои са умрели духовно; служенето им е отдадено на Сатана. Те не разбират, че скоро ще дойде време, когато ще се направи равносметката на записаните в небесните книги доклади за тях и истинското естество на всяко човешко дело ще се разкрие.

Помнете, че всеки ще да бъде съден според делата си. Когато във великия ден на окончателното разчистване на сметките докладът на твоя живот бъде открит пред теб, мой съмняващ се, оспорващ, обвиняващ братко, как ще застанеш тогава ти? „Вашите думи са били безочливи против Мен, казва Господ; а вие казвате: Какво сме говорили против Теб? Вие казахте: Напразно служим на Бога; и каква полза, че сме пазили заръчаното от Него и че сме ходили с жалеене пред Господа на Силите?“ Такъв е бил езикът на твоето сърце. „Защото онова, което препълва сърцето му, говори устата му“. Чрез думите си ще се оправдаеш или ще бъдеш осъден. Обвиняването на братята е точно делото, с което Сатана се е занимавал още от своето падение. Ти си обезсърчавал църквата, на която и без това ѝ е останал само малко кураж. Представял си истината в почти противна светлина. Точно това е делото, което Сатана върши. Нямах причина да се гордееш с думите си; защото ще засрамят лицето ти, ще станат причина за позора и отчаянието ти в деня, когато всеки човек ще получи според делата на тялото си.

Съпругата ти е слушала твоите мрачни изказвания, докато се е оформила по твоите идеи. Страхът от Господа почти изцяло липсва и у двамата ви. Сега сеете семена на неверие и в бъдеще те ще произведат изобилна жетва, от плодовете на която никак няма да сте доволни. Предали сте се на неприятеля, за да бъдете негови оръдия за довеждането на души в неверие. Цялото ви дело е да разпръсквате от Христос. Ти смяташ това за белег на интелигентност; но това е същата интелигентност на княза на тъмнината и ще получиш същата

награда, каквато и той печели от своята усиленa активност и хитрост. Тенденцията на този век е към неверие, към леко гледане на благочестието и религията. Това е планът на Сатана и когато подчиняваш силите си на неверието, биваш пленен от неговите хитрини, за да вършиш неговото дело.

Съпругата ти води тежка битка, за да победи хитростите на неприятеля, да победи собствените си дефекти на характера и да покори всичките си сили на Божията воля, като стъпва твърдо на платформата на вечната истина. По естество тя не е набожна, а ти си поставил нещата пред нея в такава несигурна светлина, че тя се носи по вълните без котва. Не намира реална утеха във вярата и надеждата, защото няма интелигентно познание за истината. До голяма степен е повлияна от атмосферата на неверие, която диша, и ако бъде загубена, кръвта от душата ѝ ще се намери на твоята дреха. „Ти вършиш делото на Сатана също така сигурно, както и всеки от неговите явни оръдия. Съмненията, които си внесъл в много умове, ще донесат своите плодове. Жетвата зрее за последното събиране. Ще се гордееш ли с това тогава? Можеш да се обърнеш към Господа; можеш да намериш почивка в Него. Но толкова дълго си се възпитавал в критикуване, в обръщане, изкривяване и представяне на всичко в неверна светлина, че са необходими сериозна молитва и постоянно бдене, за да се разбие този навик, станал ти втора природа. Сърцето ми копнее за теб и за твоето семейство. Господ е недоволен от теб. Всеки ден бива наскърбяван. Трябва да се покаеш изцяло, да се обърнеш и преобразиш, иначе никога няма да имаш скъпоценния дар на вечния живот.

ИЗМАМАТА НА ГРЕХА

Брат Д. ми бе представен като вършещ дело, което във времето на съда би искал да не е извършено. Той не е прав във всички точки на учението, а упорито поддържа погрешните си позиции. Той е обвинител на братята. Не само е мислил зло за избраните работници в Божието дело, а го е споделял и с други. Не се е събразявал с библиейското правило да говори с ръководните братя, а напротив, на всичките им намира грешки.

Извиняват го със следния аргумент: „О, брат Д. е толкова добър човек! Той е образец на добронамереност и добросъсърдечие и е готов да помогне във всичко”. Има много отлични черти на характера. Няма големи способности като проповедник, но може да бъде сериозен, верен работник”. Неприятелят е използвал точно неговата самооценка, за да се приближи при него. Ако не оценяваше себе си по-високо, отколкото трябва, той никога нямаше да дръзне да посяга на репутацията на братята си, както е правил досега. Като си позволява да събира и разпространява неверни слухове, той е застанал между хората и вестта, която Бог е дал на служителите Си, да им я занесат, за да ги подготвят да устоят в деня на Господа. Добрите черти на характера му са го направили още по-опасен, защото му придават влияние. Ако беше някоя неморална или свадлива личност, нямаше да спечели доверието на толкова много хора. Начинът на работа на брат Д. предизвиква още по-голям укор и представлява още по-голямо оскърбление за Бога. Ако не прикриваше чувствата си, ако на публични места казваше това, което говори на неофициални места, никой и за миг не би помислил да го изпрати да работи в съюза. Докато работи под неговото одобрение, братята имат пълното основание да предполагат, че възгледите му са правилни. Поради това одобрение влиянието му е сила за зло. Има хора, които никога не биха проявили някакво подозрение към братята си, нито биха помислили нещо лошо за тях, ако не бяха чули неговите думи. Той е смущавал умове и ги е насочвал по път, по който, ако продължават да вървят, биха стигнали до бунт и биха загубили душите си. Като се махне маскировката, ето това е делото, което върши нашият добър брат.

Бог ми е представил този въпрос в истинската му светлина. Сърцето на брат Д не е право. Осквернено е от горчевина, гняв, завист, ревност и зли догадки и трябва да бъде очистено. Ако не промени изцяло поведението си, той скоро ще бъде един паднал човек. Милостта, или любовта, „дълго търпи и е милостива, любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи”.

Представете си, че брат Д. кара хората да оспорват и отхвърлят свидетелствата, които Бог дава на народа Си през последните тридесет и осем години; представете си, че той ги кара да вярват, че водачите в това дело са лукави, нечестни хора, заети с мамене на хората; е, какво голямо и добро дело е извършил? Това е дело абсолютно подобно на това на Корей, Датан и Авирон; и за всички,

на които е повлиял, резултатът ще бъде гибелен. Смятал е, че не може да прави грешка; но делото му носи ли небесния печат? Не! Брат Д. подхранва фарисейски дух, който почти го е погубил. Нека застане наравно с братята си; ако е имал трудности с тях по отношение на начина им на действие, нека покаже къде е грехът им. Когато на небето Сатана се почувства неудовлетворен, той не се оплаква пред Бога или пред Христос, а отиде между ангелите, които го смятаха за съвършен, и им разказа, че Бог го бил онеправдал, като предпочел Христос вместо него. Като последица от това zlepоставяне и поради симпатията си към него една трета от ангелите изгубиха своята невинност, високото си положение и щастливия си дом. Сатана подстрекава хората да продължат на земята същото дело на завист и ревност, каквото започна в небето. Когато Исус бе на земята, евреите постоянно Го следваха като шпиони. Събираха всеки лъжлив слух и Го обвиняваха в престъпление след престъпление. Постоянно се опитваха да отклонят народа от Него. Правилно ли беше тяхното поведение? Ако беше правилно, тогава брат Д, не е съгрешавал, защото той върши подобно дело. Той може сега да строши примката на неприятеля; може да победи този дух, който го кара да се възвишава над братята си. Нека търси кротост и се научи да оценява другите по-горе от себе си. Ако работи вярно и в хармония с Божия план, ще чуе сладката дума: „браво” от устните на Господ. Но ако отхвърля труда на Божиите служители, ако избира да върви по своя път и разчита на собствените си разбирания, сигурно ще претърпи катастрофа на вярата си. Бог не е отминал народа Си, избирайки един тук, друг там като единствени достойни за истината. Той не дава на един нова светлина, противоречаща на установената светлина на тялото – църквата. При всяка реформа са се явявали хора с такива претенции. Павел предупреди църквата в своето време така: „От самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят изопачено, за да отвличат учениците след себе си”. Най-голямата вреда за Божия народ вършат онези, които произхождат от него и говорят изопачено. Чрез тях истината се злослови.

Никой да не бъде самонадеян и да не мисли, че Бог му е дал специална светлина, предпочитайки него пред братята. Христос е представен като обитаващ сред народа Си. Вярващите са представени като утвърдени „върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос Исус, върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за свят храм в Господа; в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище”. „И така, аз, затворник в Господа – казва Павел, ви моля да водите живот, достоен за званието, към което бяхте призвани, със

съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, с поносимост един към друг в любов и се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички”.

Това което брат Д. нарича светлина, е на вид безопасно, не изглежда, че може да навреди на някого. Но, братя, то е измислица на Сатана, негов разцепващ клин. Опитано е няколко пъти. Някой получава нова и оригинална идея, която, като че ли, не е в конфликт с истината. Човек говори за тази идея и се занимава с нея, виждайки му се красива и важна, тъй като Сатана има власт да подправя външността. Накрая тя става всепоглъщаща тема, велика точка, около която се съсредоточава всичко друго. Така истината се изкоренява от сърцето.

Измамните идеи едва са се настанили в ума му и брат Д. започва да губи вяра и да се съмнява в делото на Духа, изяснено ни в продължение на години. Той не е човек, който би се радвал сам на това, което вярва, че е специална светлина, без да го предаде и на други. Затова не е безопасно да му се дава възможност за влияние, което би разклатило умовете. Такива влияния отварят вратата, през която Сатана ще вкара много заблуди, за да отвлече умовете от важността на истината в това време. Братя, като Христова посланичка ви предупреждавам да се пазите от тези странични ходове, които отвличат ума от истината. Заблудата никога не е безвредна. Тя не осветява, но води до объркване и разединение. Винаги е опасна. Врагът има голяма власт над умовете, които не са добре укрепени чрез молитва и не са установени в Библейската истина.

Хиляди маскирани изкушения са приготвени за хора, имащи светлината на истината. Единствената безопасност за който и да е от нас е да не приемаме никакви нови учения, никакви нови тълкувания на Писанията, преди да бъдат разгледани от опитни братя. Представете им ги смирено и с дух поддаващ се на поучение, с искрена молитва и ако те не виждат никаква светлина в тях, подчинете се на преценката им, защото „в многото съветници има безопасност”.

Сатана е видял в брат Д. черти, от които би могъл да се възползва, за да спечели предимство. „... иде князът на този свят – казва Христос. Той няма нищо свое в Мен”. Но докато външното смирение на брат Д. е голямо, той се оценява много високо. Години наред е подхранвал чувството, че братята му не го оценяват и го е изразявал

пред другите; и Сатана е намерил в него самомнение, което би могъл да използва успешно.

Това е изключително опасно време за брат Д., както и за много други. Ангели от Бога наблюдават тези души с напрегнат интерес и Сатана и неговите ангели полагат старателни усилия за успеха на плановете си. Това е криза в живота на брат Д. Той ще вземе важни решения за сегашния си живот и за вечността. Бог го обича и неговата опитност може да се окаже много скъпоценна за него. Ако напълно подчини сърцето си на Бога и приеме цялата истина, той ще бъде неуморен работник; Бог ще работи чрез него и той ще може да извърши много добро. Но трябва да работи в хармония с братята си. Трябва да победи чувствителността си и да се научи да понася строго отношение като добър войник на Христовия кръст.

Сатана не спира да работи, но малко хора имат представа за неговите действия и подлост. Божият народ трябва да е подготвен да устоява на коварния враг. Точно от това съпротивление Сатана се плаши. Той знае по-добре от нас границата на своята сила и колко лесно може да бъде победен, ако му се противопоставим. Чрез Божията сила и най-слабият светия е повече от равен на него и на всичките му ангели, и ако човек бъде изпитан, ще може да докаже по-голямата си сила. Тогава Сатана стъпва безшумно, движенията му са крадливи и нападателните му средства прикрити. Той не смее да се покаже открито, да не би да събуди спящите сили на християнина и да го изпрати при Бога за молитва.

Врагът се приготвя за последния поход срещу църквата. Така се е укрил, че мнозина едва ли вярват, че съществува, колко по-малко са убедени в удивителната му дейност и сила. До голяма степен те са забравили неговото минало и когато Сатана напредне с още едно движение, няма да го познаят като своя враг, като онази змия от старо време, а ще го сметнат за приятел, такъв, който върши добро дело. Хвалейки се със своята независимост, под неговото особено омайващо влияние те ще се покорят на най-лошите подбуди на човешкото сърце и ще вярват, че Господ ги води. Ако очите им можеха да се отворят щяха да видят, че не служат на Бога, а на неприятеля на всяка правда. Щяха да разберат, че възхваляваната им независимост е една от най-тежките вериги, с която врагът може да окове неуравновесените умове.

Човек е пленник на Сатана и естествено е склонен да следва неговите внушения, и да му се подчинява. В себе си той няма сили да се противопостави решително на злото. Само когато Христос пребъдва в сърцето му чрез жива вяра, повлиявайки на неговите желания и укрепвайки го със сила от Небето, само тогава той ще може да се осмели да се опълчи против такъв страшен враг. Всяко

друго защитно средство е напълно безполезно. Само чрез Христос се ограничава силата на Сатана. Тази истина е важна и всички трябва да я разберат. Сатана е зает всеки момент, ходейки насам-натам, обикаляйки нагоре-надолу по земята, търсейки кого да погълне. Но усърдната молитва на вярата осуetyава и най-големите му усилия. Затова вземете „вярата за щит”, братя, „с който ще можете да угасите всички огнени стрели на нечестивия”.

Най-лошите ни врагове са тези, които се опитват да унищожат влиянието на стражите на Сионските стени. В тази насока Сатана работи чрез агенти, като полага особено големи усилия. Планът му е определен и неговите съмишленици работят в хармония с него. Една нишка на неверие се простира по целия континент и се свързва с църквата на Бога. Нейното влияние подкопава доверието в Божия Дух и в Божието дело. Този елемент на неверие е тук и работи базмълвно. Внимавайте да не се окаже, че помагате на Божия и на човешкия враг, като разпространявате лъжливи слухове, като критикувате и се съпротивлявате решително.

Сатана работи чрез измамни средства, за да закрепим авторитета си и да ппегради пътя на Божия народ с цел хората да не могат да се освободят от неговата власт и да застанат под Христовото знаме. Чрез лъжите си той се опитва да ги привлече и отдалечи от Христос. Неутвърдените в истината сигурно ще попаднат в примката му, а онези, които не може да изкуши, ще преследва, както юдеите преследваха Христос.

Целта на Сатана е да обезславя Бога и за постигането на тази цел той работи с всички неосветени средства. Хората, които стават негови инструменти в това дело, са заслепени и не виждат какво вършат, докато се провинят дотолкова, че да мислят колко безполезен е всеки опит да се поправят. Така те рискуват всичко и продължават по пътя на беззаконието до горчивия край.

Сатана се надява да въвлече останалата Божия църква в общата гибел, която ще сполети земята. С приближаването на идването на Христос той ще става все по-енергичен и решителен в усилията си да я провали. Тук и там ще се появяват мъже и жени, които ще твърдят, че имат нова светлина или ново откровение, същността на което е да разклати вярата в старите гранични камъни. Тези учения няма да устоят изпита на Божието слово, но хората ще бъдат измамени. Ще се разпространяват лъжливи доклади и някои ще попаднат в тази примка. Ще повярват слуховете и сами ще ги повтарят. Така ще се съединят в една халка с главния измамник. Този дух не всякога ще се изявява в открита борба срещу изпращаните от Бога вести, но по много начини той ще сее неверие. Всяко фалшиво твърдение храни и подсилва това неверие и по този

начин много човешки души ще бъдат отклонени на погрешната страна-

Никога не е прекалено да бдим против всяка форма на заблуда, защото Сатана постоянно се опитва да отвлича души от истината. Той ще ги изпълни с представи за собствената им достатъчност и ще ги убеди, както е направил с брат Д., че оригиналността е дарба, която трябва да бъде пожелавана. Брат Д. има нужда да научи истината по-съвършено. Сатана се е възползвал от неговото невежество и от тук идва опасността. Отстранен е един човек, който е трудно да бъде убеден, след като веднъж е застанал на погрешния път, и мнозина, които мислят, че те само следват човека, както той следва Христос, са предадени да го следват и след като той е обърнал гръб на своя Спасител.

Гордост живее в сърцето на брат Д. и ще му бъде изключително трудно да отстъпи; но ако не се предаде напълно на Христос, неприятелят ще продължи да работи чрез него. И ако веднага не вземе решително становище, боя се, че никога няма да го вземе.

Църквите в ... и ... са поели голяма отговорност. Пълният резултат от извършеното няма да стане известно чак до деня на съда. Нужна ви е небесна мъдрост, братя, защото съдът има много маски. Липсата на духовно виждане ви прави да се спъвате като слепци. Ако бяхте целенасочени, конференцията ви щеше да бъде силна. Но са настъпили точно нещата, от които се боях. Едно дело бе оставено неизвършено. Групичките, които видях, щяха да възникнат в резултат на добре насочени усилия и щяха да бъдат изградени домове за срещи – а къде се те? Вашето неверие е задържало делото. Не сте дали нищо от себе си, а когато някой работи, му пречите, така че да не може да работи резултатно.

Някои са мудни, много мудни, и се гордеят с това. Но тази леност е недостатък на характера, с който човек не трябва да се хвали. Вземете твърдо решение да бъдете активни и с Божествена помощ ще успеете. Нека просвещението ви бъде пълно; прикрепете имущество и приятели към олтара на Бога; а когато сърцето е подготвено да приеме небесното влияние, светли лъчи от Божия престол ще проблеснат в душата ви и ще съживят всички спящи сили.

На някои мъже им липсва твърдост. Те са като топки тесто и могат да бъдат мацкани във всяка възможна форма. Няма определена форма и практически те не са полезни за света. Тази слаба решителност и неефикасност, трябва да бъдат победени. В християнския характер има твърдост, която не може да бъде моделирана или оформяна според противоречиви обстоятелства.

Мъжете трябва да имат морален гръбнак, честност, която не може да бъде ласкана, подкупена или сплашена.

Много се страхувам за църквата, както апостол Павел казва: „Но се боя да не би както змията измами Ева с хитростта си, да се разврати умът ви и да отпадне от простотата и чистотата, която дължите на Христос”. След това апостол Павел обяснява, че с покварени учители неприятелят ще нападне вярата на църквата. „Защото такива човечи са лъжеапостоли – казва той, - лукави работници, които се преправят на Христови апостоли. И не е чудно, защото сам Сатана се преправя на светъл ангел; така че не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата”.

Колкото повече изучаваме ранните дни на християнската църква и виждаме с какви хитрости и с каква фина тънкост Сатана работеше, за да отслабва и унищожава, толкова по-добре ще бъдем подготвени да се съпротивим на неговите хитрости и измами и да посрещнем идващите опасности. Живеем във времето, когато ще настъпят изпитания, каквито светът никога досега не е виждал. „Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време”. Но Бог е установил граници, които Сатана не може да прекрачи. И тези граници са нашата най-свята вяра; и ако се изграждаме във вярата, ще бъдем в безопасност, пазени от Всемогъщия. „Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, и Аз ще опазя теб от времето на изпитанието, което ще дойде върху целия свят да изпита онези, които живеят по земята”.

КРИТИКУВАНЕ НА ПРОПОВЕДНИЦИТЕ

Една грешка води до друга. Нашите братя трябва да се научат да действат разумно, а не невъздържано. Чувствата не трябва да бъдат критерий. Незачитането на дълга, неправилното съчувстване ще бъдат последвани от неправилното оценяване на онези, които градят Божието дело. Исус каза: „Аз дойдох в името на Моя Отец и не Ме приемате; но ако дойде друг в свое име, него ще приемете”.

Мнозина не гледат на проповядването като на определено от Христос средство за наставляване на Неговия народ и следователно нещо, което трябва да се цени високо. Те смятат, че проповедта е слово от Господ към тях и я оценяват според стойността на изговорените истини; но я съдят, както съдят речта на бърбовеца в бара – по уменията да спори и по силата на красноречието. Проповедникът не е непогрешим, но Бог го е почел, като го е

направил Свой вестител. Ако го слушате с мисълта, че не е изпратен отгоре, няма да зачитате думите му, нито ще ги схващате като Божия вест. Душите ви няма да бъдат нахранени с небесната манна; ще възникнат съмнения по отношение на някои въпроси, които не са приятни за естественото сърце, и ще започнете да съдите проповедта, както бихте направили забележки на някой лектор или политически говорител. Веднага след събранието ще бъдете готови с оплаквания или саркастични забележки, показвайки по този начин, че вестта, колкото и вярна и нужна да е, не е била полезна за вас. Не я оценявате; навикнали сте да критикувате и да намирате грешки, да клъвнете и да изберете отгук-оттам, а може би и да отхвърлите точно нещата, които са ви най-необходими.

Твърде повърхностно е отношението към духовните неща както в Горна Колумбия, така и в Северноатлантическата конференция. Ръкоположените от Бога инструменти почти не се зачитат. Господ не е установил нов метод за достигане на човешките чеда. Ако те се откъснат от определените от Бога средства за порицаване на греховете им, за поправяне на грешките им и за посочване на пътя на дълга, няма никакви начини да бъдат достигнати с каквито и да било небесни средства. Те са оставени в тъмнина и са впримчени и превзети от противника.

Божият проповедник е заповядал: „Извикай силно, не се щади; издигни гласа си като тръба и изяви на народа Ми беззаконието им и на Якововия дом - греховете им”. Господ казва на тези хора: „... те Ме търсят всеки ден и желаят да учат пътищата Ми; като народ, който е извършил правда...”. Ето един народ, който е самоизмамен, лицемерен и самодоволен; а на проповедника е заповядвано да извика високо и да им покаже престъпленията. Във всички векове това е правено за Божия народ и сега е нужно да се направи повече от всеки друг път.

Словото на Господ дойде при Илия; той не се стремеше да бъде Господен пратеник, но Словото дойде над него. Господ винаги има хора, на които поверява вестта Си. Духът подтиква сърцата им и ги принуждава да говорят. Подбужда ни от свята ревност и с Божественото действие в сърцата си те започват да изпълняват своето задължение, без да пресмятат хладно последиците от словото, което Господ им е поверил да кажат. Божият служител скоро осъзна, че е рискувал нещо. Той откри, че неговата личност и вестта му са станали предмет на критиката. Маниерите му, животът му, имуществото му – всичко това е гледано под лупа и коментирано. Вестта му се разделя на парченца, които едно по едно се отхвърлят с най-нехаен и неосветен дух, какъвто човеците могат да проявят в своята ограничена преценка. Тази вест извърши ли делото,

определено от Бог? Не, тя напълно не успя поради неосветените сърца на слушателите.

Ако лицето на проповедника не е твърдо като кремък, ако той няма несломима вяра и кураж, ако сърцето му не е укрепено чрез постоянно общуване с Бога, той ще започне да приспособява свидетелството си за неосветените уши и сърца на слушателите. В стремежа си да избегне критиката, на която е изложен, той се отделя от Бога и губи чувството си за Божествено благоволение, а вестта му става вяла и безжизнена. Открива, че куражът и вярата му са изчезнали, а трудът му е безполезен. Светът е пълен с ласкатели и лицемери, които са се отдали на желанието да угаждат; но верните, които не гледат собствените си интереси, но обичат твърде много братята си, за да им нанасят грях, са наистина малко.

Доказана цел на Сатана е да прекъсне всякакво общение между Бога и Неговия народ, за да може той да прилага измамните си примки, без да има предупредителен глас за опасността, в която се намира народът. Ако може да накара хората да не се доверят на Вестителя или да не приемат вестта Му за свята, той знае, че в такъв случай те няма да се чувстват ангажирани от Божието слово към тях. А когато светлината се счита за тъмнина, Сатана владее нещата така, както той иска.

Нашият Бог е ревнив; с Него човек не може да се отнася лекомислено. Този, Който върши всички неща според собствената си воля, е благоволил да избере хора и да им повери задължения и дела, които изглеждат странни за времето и обстоятелствата, в които живеят. Ако те биха оценили дадената ми светлина, способностите им до голяма степен щяха да се разширят, развият и облагородят и щяха да разширят вижданията си за истината. Тайните на вечните неща и особено удивителната Божия благодат, разкрита в изкупителния план, щеше да се разгръща пред умовете им; защото духовните неща се схващат духовно.

Никога не трябва да забравяме, че Христос поучава и проповядва чрез Своите служители. Може да има и обръщания във вярата на сърца и без такъв инструмент като проповедта, например. На места, където хората са лишени от всяко средство за благодат, Божият Дух действа направо върху сърцата и убеждава в истината чрез четене на Словото; но определените от Бога средства за спасяването на души са чрез “безумието на пророка”. Макар и човешки същества, подчинени на човешките слабости, Неговите проповедници са Божии пратеници; и милият Спасител бива огорчен и наскърбен, когато трудът им има толкова малък резултат. Всеки проповедник трябва да счита службата си на голямото жетвено поле за велика и да очаква велики резултати. Да не се стреми само да довежда човеци

до познаване на истината, но да се труди както апостол Павел „като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос”.

Човек трябва да бъде почитан и уважаван само като Божи пратеник. Да бъде хвален, не е угодно на Бога. Вестта, която той носи, трябва да мине през изпита на Библията. „Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях”. Но Словото на Господ не трябва да се оценява с човешки стандарти. Ще се види, че онези, чиито умове са оформени от земни неща, онези, които имат ограничена християнска почтеност и знаят само малко за Божиите неща, са точно хората, които най-малко уважават Божиите служители и са най-слабо респектирани от вестта, която Той им е заръчал да носят. Те слушат някоя изследваща сърцето беседа и след това отиват в домовете си готови да започнат да я съдят. Тогава впечатлението изчезва от умовете им като утринна роса под слънчевите лъчи. Ако проповядването е емоционално, то ще засегне само чувствата, но не и сърцето и съвестта. Резултатите от такова проповядване не се задържат дълго, а често, спечелили сърцата на хората, насочват чувствата им към човека, който им е доставил удоволствие чрез проповедта. Забравят, че Бог е казал: „Престанете да се надявате на човек, в чиито ноздри е лъх”.

Исус чака с копнеж да открие пред Своя народ славата, която ще придружава Второто Му пришествие, и да го поведе напред към едно предвкушване на красотите на блаженството. Предстои да бъдат разкрити много чудеса. Цял живот на молитва и изследване би оставил много неизследвани и необяснени неща. Но онова, което не знаем сега, ще бъде разкрито след това. Делото на наставление започва още тук и ще бъде продължено през цялата вечност. Агнето, водейки множествата на изкупените към Източника на живите води, ще им предаде богати истории на познание; ще разкрие тайни в делата на Божието провидение, които никога преди това не са били разбирали.

Никога не можем да открием Бога чрез изследване. Той не открива плановете Си

пред любопитните изследващи умове. Не трябва да се опитваме да вдигаме дръзко завесата, зад която Той крие своето величие. Апостолът възкликва: „Колко са непостижими неговите съдби и неизследими пътищата Му!”. Точното доказателство за Неговата милост е, че силата Му е скрита, че е обгърнат от величествени облаци на тайнственост; защото да се вдигне завесата, прикриваща Божественото присъствие – това означава смърт. Никой нормален ум не може да проникне в тайната, в която живее и работи

Всемогъщият. Не можем да схванем повече за Неговите постъпки към нас и за подбудите Му, освен от онова, което Той намери за подходящо да ни разкрие. Бог нарежда всичко в правда и не трябва да бъдем недоволни и недоверчиви, но да се поклоним в смирено почитание. Той ще ни разкрие толкова от Неговите намерения, колкото е добро за нас да знаем; извън това трябва да се доверяваме на всемогъщата ръка, на изпълненото с любов сърце.

НУЖНИ СА ВЯРНОСТ И ПОСТОЯНСТВО

Състоянието на църквата в ... е далеч от желаното. Ако не настъпи решителна промяна, тази църква ще залинее и ще умре. Търсят се грешки; мнозина дават място на съмнение и неверие. Тези, които говорят за вяра и я култивират, ще имат вяра. Но онези, които подхранват съмнения, ще имат съмнения.

Съществува невнимание от страна на проповедниците. Те не са направили сърцата на слушателите си да разберат напълно необходимостта от вяроност. Не са възпитали църквата във всички точки на истината и дълга, нито пък са се трудили усърдно да ги накарат да работят и да имат интерес към всяка клонка от Божието дело. Беше ми показано, че ако църквата беше възпитана правилно, членовете ѝ щяха да бъдат много по-напреднали. Поради небрежност на проповедниците, хората са станали безгрижни и неверни. Членовете на църквата не са чувствали личната си отговорност, а са се извинявали с неуспеха на проповедниците, но Господ няма да ги извини. Ако нямаха библии, ако не бяха предупреждавани, порицавани и умолявани от Небето, което да изясни дълга им, осъждането щеше да бъде по-малко. Но Господ е дал съвет и наставление; дългът на всеки е бил изяснен, за да няма никаква грешка.

Бог дава светлина, която да ръководи тези, които искрено желаят светлина и истина; но Неговата цел не е да премахне всяка причина за оспорване и съмнение. Той дава достатъчно доказателства, за да се намерят грешките, а след това изисква хората да приемат това доказателство и да вярват.

Който изучава Библията с покорен и възприемчив дух, ще намери в нея достатъчно водителство, посочващо с непогрешима точност пътя на живота. Но какво ви ползва изучаването на вашата Библия, братя и сестри, ако не практикувате истините, които тя поучава? Тази свята Книга не съдържа нищо, което не е жизненоважно; не е разкрито нищо, което няма отношение към нашия действителен живот. Колкото по-дълбока е нашата любов към Исус, толкова по-

високо ще ценим Словото като Божи глас, отправен директно към нас.

Църквата в ... стои на омагьосана от Сатана почва и е необходимо цялостно обръщане. Нужни са индивидуални усилия. Богатите обещания на Библията са за тези, които вземат кръста си и всеки ден се отричат от собственото „аз“. Който има искреното желание да бъде ученик в училището на Христос, ще култивира духовен ум и ще се остави на разположение на всяко средство на благодатта; но в тази църква се е гледало леко на възможностите и привилегиите. Човек може да каже само няколко думи на публично място и да направи само малко в лозето на Господ, но той е задължен да каже нещо и да бъде заинтересован работник. Всеки член трябва да помага за укрепване и поддържане на църквата; но в много случаи само един или двама проявяват духа на онази вярност, която характеризираше Халев от миналото, и на тях е разрешено да носят товарите и да поемат отговорностите, докато другите се отдръпват от всяка грижа.

Халев беше верен и постоянен. Той не се хвалеше, не парадираше със заслугите и добрите си дела; но влиянието му винаги беше на страната на правото. И каква беше наградата му? Когато Господ осъди мъжете, които отказаха да се вслушат в Неговия глас, за Халев каза: „Но понеже слугата Ми Халев има в себе си друг дух и той напълно Ме последва, затова него ще въведа в земята, в която влезе, и потомството му ще я притежава“. Докато страхливите и роптаещите загинаха в пустинята, верният Халев имаше дом в обещания Ханаан. „Онези, които славят Мен, тях ще прославя и Аз“ – казва Господ.

Анна се молеше и се доверяваше. Синът ѝ Самуил, нейното най-скъпоценно съкровище, когото тя даде на израелевия Бог – един полезен човек с добре оформен характер, беше твърд като скала, когато се касаеше за принципите.

В Йопия живееше Тавита, чиито умели пръсти бяха много по-активни, отколкото езика ѝ. Тя знаеше кой се нуждае от топла дреха и кой се нуждае от съчувствие и на драго сърце служеше на нуждите на хората. А когато Тавита почина, църквата в града разбра загубата. Не е чудно, че те я оплакваха и тъжаха и топлите сълзи падаха в бездушната кал. Тя беше толкова ценна, че силата на Бога я върна обратно от земята на неприятеля, за да бъдат уменията и енергията ѝ все още за благословение на другите.

Верността на Божиите светии, изпълнена с търпение, молитва и постоянство, е рядкост; и все пак църквата не може да напредне без нея. Тя е необходима в църквата, в съботното училище и в обществото. Много хора идват в църквата и встъпват в църковните

взаимоотношения с естествените си непокорни характери; и във време на криза, когато е необходим силен и изпълнен с надежда дух, те отстъпват пред обезкураженията и са тежест за църквата. И не виждат, че това е погрешно. Делото не се нуждае от такива хора, защото те са ненадеждни и на тях не може да се разчита; но винаги има призив за твърди и богобоязливи работници, които няма да отслабнат в деня, когато противникът се опълчи срещу тях.

Има някои хора от църквата в ..., които причиняват трудности, защото волята им никога не е била привеждана в хармония с волята на Христос. Брат Е. е голяма спънка за тази църква. Когато има господство, е доволен, но когато не е на първо място, винаги се оказва на погрешната страна. Той действа поривисто. Не се държи стабилно, но оспорва и се противопоставя, защото естеството му е да намира грешки и да обвинява братята си. Макар да твърди, че е ревностен за истината, той се отклонява от тялото; няма морална сила, не е вкоренен и основан във вярата. Светлите принципи на истината не са част от естеството му. Човек не може да му се довери. Господ не благоволи в него.

Брат и сестра Е. не са обучавали децата си според наставленията на Божието слово. Позволявало им се е до голяма степен да контролират дома и да се прибират и излизат, когато си искат. Ако не им се повлияе изцяло по различен начин, те ще се окажат в неприятелските редици, воювайки срещу всякакъв ред, дисциплина и подчинение. Оставени на собствения им път децата не са щастливи; а където се гледа леко на родителския авторитет, там не се зачита и Божият авторитет.

Работата на родителите е тържествена и свята; но мнозина не осъзнават това, защото очите им са заслепени от неприятеля на правдата. На децата им се позволява да растат недисциплинирани, неучтиви, дръзки, самоуверени, неблагодарни и несвяти, докато от едно твърдо, решително и постоянно поведение, при което се смесват правда и милост с търпение и самоконтрол, биха се получили удивителни резултати.

Брат Е. трябва да преживее преобразяваща благодат. За него няма за него спасение, докато не овладее естествените дефекти на характера си и не воюва постоянно с тях. Ако той не бди и не се моли, характерът му няма да бъде уравновесен и има опасност чрез неговото влияние да се попречи на истината, тя да бъде представена погрешно и да бъде отхвърлена. Нека да внимава да не би да пробужда предразсъдъците на неверие, които не могат да бъдат премахнати. Човешкото същество има склонност да отива в крайности, и то от едната крайност в изцяло противоположната. Мнозина са фанатици. Те са обхванати от буйна ревност, която

погрешно се счита за религия, но истинската проверка на ученичество е характерът. Имат ли те кротостта на Христос? Имат ли Неговото смирение и сладко благоразположение? Храмът на душата свободен ли е от гордост, арогантност, себелюбие и склонност към критикуване? Ако не, те не знаят на кой дух служат. Не осъзнават, че истинското християнство се състои в носене на много плод за слава на Бога.

Други отиват в крайност, като се съобразяват със свата. Няма ясна, разделителна линия между тях и света. Ако в даден случай хората биват отклонени от истината с груб, укоряващ, осъждащ дух, така те биват доведени до заключението, че християнинът е лишен от принципи и не познава що е промяна на сърцето или на характера. „Също така нека свети вашата светлина пред хората, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” – са думите на Христос.

Много хора нямат правилно познание за това какво представлява християнският характер; и животът им представлява укор за делото на истината. Ако бяха напълно обърнати, нямаше да принасят тръни и бодили, а богати гроздове от скъпоценните плодове на Духа – „любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание”. Голямата опасност се състои в незачитането на работата в сърцето. Много хора се чувстват доволни от себе си; мислят, че минималното съблюдаване на Божествения закон е достатъчно, докато в същото време не са запознати с благодатта на Христос и Той не пребъдва в сърцето им чрез жива вяра.

„... отделени от Мен – казва Христос – не можете да направите нищо”; но с Неговата благодат, действаща чрез нашите човешки усилия, можем всичко. Неговото търпение и кротост ще завладеят характера, разпръсквайки скъпоценни лъчи, които ще правят светъл и ясен пътя към небето. Чрез гледане и подражаване на Неговия живот ще се подновяваме в Неговия образ. Небесната слава ще огрява живота ни и ще се отразява върху другите. Помощта, от която се нуждаем, трябва да намерим при престола на благодатта, за да можем да живеем по този начин. Ето истинското осветение, и каква по-възвишена позиция може да желае едно смъртно същество от това да бъде свързано с Христос, както клонката е свързана с лозата? Видях една картина: вол застанал между плуг и олтар с надпис: „Готов и за двете” – готов да се задуши от горещина в уморителната бразда, готов да пролее кръвта си на жертвения олтар. Това е положението, в което Божието чедо трябва да се намира винаги – готово да отиде там, където го зове дългът, да се отрече от себе си и да се пожертва за истината. Християнската църква бе основана на

принципа на пожертвователността. „Ако иска някой да дойде след Мен – казва Христос, - нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва”. Той изисква цялото сърце, цялата привързаност и чувства. Пламенността, усърдието и несебелюбивият труд, който Неговите предани последователи трябва да дават за света, нека да разпалват нашето старание и да ни подтикват да следваме примера им. Истинската религия придава усърдие и съсредоточеност в целта, които оформят характер според Божествения и ни правят способни да смятаме всичко за загуба в сравнение с превъзходството на Христос. Тази устременост към целта ще се окаже елемент с огромна сила.

Ние имаме по-голяма и по-тържествена истина от каквата и да е друга истина, поверявана някога на човеци, и сме отговорни за отношението ни към нея. Всеки един от нас трябва да има желанието да спасява души. Нека да покажем силата на истината в сърцето и характера си, като вършим всичко възможно, за да спечелим и други, които да я заобичат. Да се доведе един грешник до Христос, това означава да се издигне, извиси и облагороди целия му характер и той да стане благословение в дома, в обществото и в църквата. Това не е ли работа, която е достойна за нашите най-благородни усилия?

Ако хора с малки таланти са верни в опазване на Божията любов в сърцата си, могат да спечелят много души за Христос. Харлан Пейдж беше прост механик с обикновени способности и ограничено образование; но той главно занимание в живота си направи да търси първо Божието царство, и усилията му бяха увенчани със забележителен успех. Той работеше за спасението на своите съчовещи в частни разговори и със сериозна молитва. Организираше молитвени събрания, съботноучилищни групи и разпространяваше брошури и други религиозни четива. И на смъртното си легло, със сянката на вечността върху лицето му, той бе в състояние да каже: „Зная, че всичко е чрез Божията благодат, а не чрез каквито и да било заслуги или нещо, което аз съм извършил; но мисля, че имам доказателство, че повече от 100 души са били обърнати към Бога чрез моето лично посредничество като инструмент”.

Всеки член на църквата трябва да бъде наставен да се труди системно и непрестанно. От всички се изисква да вършат нещо за Господ - да заинтересуват хората да четат; да разговарят и да се молят с тях. Проповедникът, който обучи, дисциплинира и поведе една армия от действени работници, ще има славни завоевания тук, а богата награда го очаква и около великия бял престол, когато се срещне със спасените, повлияни от него.

След като църквата ... се запозна с истината, членовете ѝ трябваше да започнат да принасят плодове чрез добри дела. Тя щеше да има влияние, което би я направило сила на страната на правото, ако членовете ѝ бяха проявили сериозност, ревност и любов. Но те са останали безразлични и са се превърнали в студени и мъртви членове. Някои посещават социалните събрания, когато в тях съществува по скоро земна, отколкото небесна атмосфера. Църквата не е била готова да откликне на усилията, които са били направени за нейните членове. В сегашното си състояние те не могат да видят или да разберат необходимостта от тяхното сътрудничество; а липсата им на сериозност и посвещение са обезкуражили и проповедниците. Вместо безгрижие би трябвало да съществува чувство на лична отговорност. Църквата никога няма да напредне, докато членовете не започнат да реформират собствените си сърца. Мнозина, които изповядват истината, се задоволяват лесно с постигнати някакви успехи от себеотрицание и реформиране. Те не виждат необходимостта да се отиде по-нататък. Защо е това стоене на завет? Няма спиране за нас, които се намираме от тази страна на небето. Да не бъдем доволни от сегашните си духовни постижения. Никой не може да се ползва от постиженията, от възможностите си, ако не се развива постоянно. Той трябва да се изкачва, да се изкачва постоянно. Привилегия за всеки християнин е да расте, докато стигне до пълния ръст на мъжество в Христос Исус.

Колко много скъпоценни хора в ... се нуждаят от наставление по отношение на личното благочестие; колко много се нуждаят от пасторска работа. Но те не работят, както знаят. Бог ще ви изпита, братя, и някои ще покажат, че са плява, а други - скъпоценно пшенично зърно. Не се поддавайте на силата на изкусителя. Той ще дойде като силен вълненик мъж, но не му давайте предимство. Окуражете се в изпълнение на вашия дълг и използвайте всеки сантиметър почва. Вместо да се оттегляте, напредвайте; вместо да отслабвате и да се обезсърчавате, хвърляйте се храбро в конфликта. Бог ви призовава да ангажирате всичките си сили срещу всяка форма на греха. Поставете цялото Божие всеоръжие и погледът ви да бъде постоянно насочен към Началника на вашето спасение; защото опасността е пред вас. Не заставайте под фалшиви знамена, но гледайте знамето на нашата свята вяра и бъдете там, където то се развива, където е най-голямата битка. Скоро тази битка ще приключи и победата ще бъде спечелена; и ако сте верни, ще бъдете повече от победители чрез Този, Който ви е възлюбил. Тогава славната награда, вечната тежина на слава, ще стане ваша.

ГРЕХОВНОСТТА ОТ НЕГОДУВАНИЕТО

Скъпи братя, беше ми показано, че като семейство вие преживявате голямо ненужно нещастие. Господ не ви е предназначил да бъдете нещастни; но вие сте отклонили умовете си от Исус и сте ги съсредоточили твърде много върху себе си. Големият грях на вашето семейство е, че ненужно роптаете против Божието провидение - това непокорство е наистина обезпокоително. Издигате малките трудности и говорите твърде много хеща, които обезсърчават. Имате навик сутрин да привличате всичко около себе си и да бъдете нещастни без причина. Вашите продължаващи роптания ви отделят от Бога.

Трябва да стоите далече от омагьосаната почва на Сатана и да не позволявате умовете ви да бъдат отклонявани от верността ви към Бога. Чрез Христос можете и трябва да бъдете щастливи и да навикнете на самоконтрол. Даже и мислите ви трябва да бъдат доведени в подчинение на Божията воля, а чувствата ви – контролирани от разума и религията. Въображението ви да не блуждае бурно навсякъде и да не го оставяте без ограничение и дисциплина. Ако мислите са погрешни, и чувствата ще бъдат погрешни; а съчетанието между мисли и чувства съставлява моралния характер. Когато решавате, че като християни от вас не се изисква да владеете мислите и чувствата си, вие попадате под влиянието на зли ангели и приканвате тяхното присъствие и контрол. Ако се подчинявате на впечатленията и допускате мисли на подозрение, съмнение и негодувание, ще бъдете сред най-нещастните смъртни и животът ви ще се окаже катастрофа.

Скъпа сестра Ф., ти имаш болно въображение и позориш Бога като позволяваш чувствата ти да владеят разума и преценката ти. Имаш решителна воля, която възпротивява ума ти на тялото ти, което нарушава кръвообращението и предизвиква натрупване на кръв в някои органи; така ти жертваш здравето за сметка на чувствата. Правиш грешка, която, ако не бъде поправена, няма да завърши само с краха на собственото ти щастие. Нанасяш действителна вреда не само на себе си, но и на други членове от семейството ти и особено на твоята майка. Тя е много нервна и силно чувствителна. Ако едно от нейните деца страда, тя изпада в смут и почти обезумява. Става неуравновесена от честите пристъпи на истерия, която тя е принудена на наблюдава и нещастieto, което се нанася на всички около вас. И въпреки всичко това ти си способна да контролираш въображението си и да побеждаваш тези нервни припадъци. Имаш сила на волята и трябва да я повикаш на помощ. Не си правила това, а си оставяла нервното ти напрежение да контролира разума. С това

си наскърбявала Божия Дух. Ако нямаше сила над чувствата си, това не би било грях; но това не е извинение да се подчиниш на неприятеля. Имаш нужда да бъдеш осветена и покорена, вместо да се опълчваш срещу Бога.

Мили мои приятели, вместо да се борите с болестта, вие я коткате и се подчинявате на нейната сила. Избягвайте лекарствата и съблюдавайте внимателно здравните закони. Ако цените живота си, яжте проста храна, приготвена по най-лесен начин и правете повече физически упражнения. Всеки член на семейството ви се нуждае от предимствата на здравната реформа. Но приемането на лекарства трябва да бъде изоставено; защото те не лекуват болестта, а отслабват организма, правейки го по-податлив на заболяване.

Човек е поставен в свят на скръб, грижа и смущения. Поставен е тук, за да бъде изпитан, както бяха изпитани Адам и Ева, за да може да развие правилен характер и да въведе хармония от безредието и смущението. Предстои ни да правим много неща, важни за нашето щастие както и за щастieto на другите. Имаме и много неща, на които да се радваме. Чрез Христос ние сме доведени във връзка с Бога. Неговите милости ни поставят в постоянно задължение; чувствайки се недостойни за Неговите благоволения, ние трябва да оценяваме и най-малките от тях.

Всичко, което имате и което сте, мили приятели, дължите на Бога. Той ви е дал сили, които до известна степен са подобни на Неговите; и е необходимо да се трудите сериозно, за да развивате тези сили, не да задоволявате и да издигате себе си, но да прославяте Него. Не сте развили привилегиите, които имате, по възможно най-добрия начин. Трябва да възпитавате себе си да носите отговорности. Умът трябва да се култивира; ако бъде оставен да “ръждясва” от бездействие, той ще закърнее.

Тази земя е Господня. Може да се види как природата - одушевена и неодушевена, се покорява на Неговата воля. Бог създаде човека като върховно същество; единствено той е създаден по образ на Бога и е способен да участва в Божественото естество, сътрудничейки си със своя Творец и изпълнявайки неговите планове; а единствен човекът е във война с Божиите намерения.

Колко удивително, с каква чудна красота е оформено всичко в природата. Навсякъде виждаме съвършените дела на великия Майстор Художник. Небесата изявяват Неговата слава; а земята, създадена за щастieto на човека, ни говори за Неговата неподобна любов. Нейната повърхност не е монотонно равна, но от нея се издигат величествени стари планини, които разнообразяват пейзажа. Съществуват искрящи поточета и плодородни долини, красиви езера, широки реки и безграничен океан. Бог изпраща росата и

дъжда, за да освежават жадната земя. Ветрецьт, който дарява здраве чрез очистващата и охлаждащата атмосфера, е контролиран от Неговата мъдрост. Той е поставил слънцето на небесата, за да отбелязва периодите на деня и нощта и чрез неговите щедри лъчи да дава светлина и топлина на земята, правейки растителността да процъфтява

Обръщам вниманието ви на тези благословения, дадени от щедрата Божия ръка. Нека славата на всяко едно ново утро извиква хвала в сърцата ви за тези знаци на Неговата любеща грижа. Но докато нашия небесен Баща ни е дал толкова много неща, които да увеличават щастието ни, Той ни е дал също така и прикрити благословения. Разбира нуждите на падналия човек; и докато, от една страна, ни дава предимства, от друга страна съществуват неудобства, които са предназначени да ни стимулират да използваме дадените ни от Него способности. Те развиват търпелив труд, постоянство и кураж.

Това са злини, които човек може да намали, но никога не може да премахне. Той трябва да побеждава пречките и да променя околната среда, вместо да бъде оформян от тях. Има почва да упражнява талантите си, като превръща безредието в ред и хармония. В това свое дело може да има Божествената помощ и нека да я изиска. Не е оставен да се бори с изкушенията и изпитанията със собствени сили. Предложена му е помощ от Този, Който е всемогъщ. Исус остави царските двореци на небето и пострада, умря в един деградирал от греха свят, за да научи човека как да преминава през изпитанията на живота и да побеждава изкушенията. Ето един образец за нас.

Когато благата, с които са удостоени творенията на нашия небесен Баща, бъдат изброени, няма ли да се почувствате упрекнати заради вашите неблагоприятни негодувания? В продължение на години Той ви е дал назаем една дъщеря и сестра, докато вие сте започнали да гледате на нея като на ваша собственост и да смятате, че имате право над този добър дар. Господ е чул вашите роптания. Ако има облак пред погледа, вие сякаш забравяте, че слънцето някога е гряло; и около вас постоянно има облаци и тъмнина. Господ ви е изпратил нещастие; отне ви съкровище, за да можете да правите разлика между благополучие и истинска скръб. Вие не покорихте сърцата си пред Него и не се покаяхте за големия грях на неблагодарност, който ви е отделил от Неговата любов. И вие като Йов сте чувствали, че имате причина за скръб, и не сте искали да се утешите. Това разумно ли е? Знаете, че смъртта е сила, на която никой не може да устои; но сте направили живота си почти безполезен чрез безполезната си скръб. Чувствата ви са били почти като бунт срещу Бога. Видях ви как живеете непрекъснато с вашата

тежка загуба и как давате воля на вашите разпалени чувства, докато тези шумни демонстрации на скръб карат ангелите да скрият лицата си и да се оттеглят от сцената.

Изразявайки по този начин чувствата си, спомняте ли си за вашия Отец на небето, Който даде собствения Си Син, за да умре за нас, за да не бъде смъртта за нас вечен сън? Спомняте ли си, че Господарят на живота и славата премина през гроба и го освети със собственото Си присъствие? Любимият апостол казва: „Напиши; Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа. Да! – казва Духът. - За да си починат от трудовете си; защото делата им следват след тях”. Той добре знаеше за какво говори; но когато вие давате свобода на неконтролираната скръб, дали поведението ви е в съгласие с утехата, която тези думи изразяват? Господ е състрадателен, милостив и верен. Той е позволил един член от вашето семейство - най-невинният и най-добре подготвеният, да си почине от опасностите на последните дни. О! Не затваряйте душите си за мелодията и радостта, тъжейки, като че ли няма възкресение от мъртвите; но хвалете Бога, че за нея няма повече изпитания, няма повече смърт. Тя почива в Исус до времето, когато Животодателят ще извика спящите светии, за да ги въведе в едно славно безсмъртие. Ф. чрез Божията благодат трябва да контролира чувствата си. Тя знае, че не е на небето, но в един свят, където царува смъртта и където близките и любимите ни могат да бъдат отнети от нас всеки момент. Трябва да чувства, че големият товар на живота е да се подготви за един по-добър свят. Ако се е хванала здраво за вечния живот, това няма да я дисквалифицира да живее в този свят и благородно да носи тежестите на живота, а ще ѝ помогне да изпълнява задълженията си решително и всеотдайно.

Като семейство сте говорили твърде много мрачни неща и сте се оплаквали, докато сте се променили и сте станали неприветливи и негодуващи. Вие сякаш влияете на чувствата си взаимно, докато предизвикате нервна възбуда и самите вие изпаднете в песимистично и тъжно състояние. Провеждали сте утринно служене, но тези служения не са привличали ангели около вас. Ако не промените поведението си, Бог ще се приближи и ще се отнесе към вас чрез наказания. Не е ли време за благодарствени служби във вашия дом и да изброявате с радост дадените ви благословения?

Силата на истината трябва да бъде достатъчна, за да поддържа и утешава при всяко лошо или неприятно обстоятелство. Тя дава сила на притежателя да триумфира или да тържествува над нещастията, които Христовата религия разкрива като истинска ценност. Поставя апетита, страстите и чувствата под контрола на разума и съвестта и дисциплинира мислите, направлявайки ги в здравословни канали.

А след това езикът няма да бъде оставен да безчести Бога чрез изрази на греховно недоволство.

Нашия Творец има правото да постъпва с творенията в ръката си така, както избере. Има правото да управлява според волята Си, а не според това, което човек избира. Но Той не е строг съдия, жесток, изискващ кредитор. Той е самият Източник на любовта, Дарителят на неизброими благословения. Това трябва да ви накара да съжелявате най-дълбоко, че не сте зачели такава любов и не сте оставили благодарността и хвалата да бликнат в сърцата ви заради чудната Божия доброта. Ние не заслужаваме Неговите блага; но те постоянно се изсипват над нас въпреки нашето недостойнство и жестока неблагодарност. Тогава престанете да се оплаквате, като че ли сте някакви подчинени роби под ръката на жесток господар. Исус е добър. Хвалете Го. Хвалете Този, Който е здравето на вашите лица и е вашият Бог.

“ХВАЛЕТЕ ГОСПОДА”

„Всичко, което диша, нека хвали Господа...!” Размишлявал ли е някой за колко много неща дължим благодарност на Бога? Помним ли, че Божиите милости се подновяват всяка сутрин и че Неговата вярност не отпада? Признаваме ли зависимостта си от Него и изказваме ли благодарност за всичките Му добрини? Напротив, ние много често забравяме, че “всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините...”.

Колко често здравите забравят чудните милости, които им се оказват ден след ден, година след година. Те не отдават хвала на Бога за тях. Но когато се разболеят, тогава си спомнят за Него. В силното желание да оздравеят Го търсят усърдно в молитва, и това е право. Бог е наше прибежище при болест и при здраве. Но мнозина не се оставят в Неговите ръце; те подхранват своята слабост и болест с постоянно тревожене. Ако престанат да негодуват и да се оплакват и се издигнат над тревогата и мрачното настроение, оздравяването им ще бъде по-сигурно. Те трябва да благодарят, че дълго са се радвали на добро здраве и ако това скъпоценно благо им се върне, да не забравят, че отново са задължени на своя Създател. Когато десетината прокажени бяха излекувани, само един се върна при Исус, за да Му отдаде прослава. Да не бъдем като невнимателните девет, чиито сърца не се трогнаха от Божията милост.

Бог е любов. Той се грижи за съществата, които е създал. „Както баща жали децата си, така Господ жали онези, които се боят от Него”. „Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божи

деца”. Каква скъпа привилегия е да сме синове и дъщери на Всевишния, наследници на Бога и сънаследници на Исус Христос. Тогава да не съжаляваме и да не скърбим, че в този живот не сме лишени от разочарования и нещастия. Ако по Божие провидение сме призвани да понасяме изпитания, нека приемем кръста и изпием горчивата чаша, като помним, че ръката, която я поднася до устните ни, е ръката на Отец. Нека Му се доверяваме и когато сме в тъмнина, както денем. Не можем ли да вярваме, че Той ще ни даде всичко, което е за наше добро? „Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?” Даже и в нощта на страданието как можем да не издигаме сърцето и гласа си в благодарствена хвала след като помним каква любов е проявена към нас чрез смъртта на голготския кръст? Каква тема за размишление е жертвата на Христос за изгубените грешници! „Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани си изцелихме”. Как ще оценим дадените по този начин благословения? Можеше ли Исус да пострада повече от това? Можеше ли да откупи за нас по-големи, по-скъпи благословения? Не трябва ли да се стопят и най-коравите сърца, когато си помислим, че заради нас Той напусна щастieto и славата на небето и изтърпя бедност и позор, жестоки страдания и ужасна смърт? Ако чрез смъртта и възкресението си не бе отворил за нас вратата на надеждата, ние нямаше да знаем нищо друго освен ужасите на мрака и окаяността на нещастieto. При сегашното ни състояние, облагодетелствани и благословени, както сме, не можем да осъзнаем от какви дълбочини сме били измъкнати. Не можем да осъзнаем и да си представим колко по-големи биха били страданията ни, колко по-тежко би било окаяното ни състояние, ако Исус не бе ни обгърнал и издигнал с човешка ръка на съчувствие и любов.

Ние можем да се радваме на надеждата. Нашият Застъпник е в небесното светилище и пледира за нас. Чрез Неговите заслуги сме опростени и имаме мир. Той умря, за да измие нашите грехове, да ни облече със Своята правда и да ни направи годни за небесното общество, където ще живеем вечно в светлина.

Скъпи братко, скъпа сестра, когато Сатана иска да изпълни ума ви с отчаяние, тъмни мисли и съмнения, съпротивете се на неговите внушения. Кажете му за кръвта на Исус, която очиства от всеки грях. Вие не можете да се избавите от силата на изкусителя, но той трепери и бяга, когато му се изтъкнат заслугите на Христовата скъпоценна кръв. Тогава няма ли да приемете с благодарност благословенията, които Исус дарява? Няма ли да приемете чашата

на спасението, която дарява, и да се позовете на Господнето име? Не показвайте недоверие към Този, Който ви извади от тъмнината в Своята чудна светлина. Нито за момент не наскърбявайте сърцето на съчувствителния Спасител чрез вашето неверие. Той наблюдава с най-голям интерес напредването ви по небесния път. Вижда вашите усърдни усилия, забелязва отклоненията и връщанията ви, вашите надежди и страхове, борби и победи.

Дали всичките ви молитви ще се състоят в искане и получаване? Постоянно ли ще мислим само за нашите нужди, а не за благословенията, които получаваме? Ще приемаме ли Божиите добрини, без никога да изразяваме нашата благодарност към Бога, без никога да Го хвалим за това, което е направил за нас? Никога не се молим достатъчно много, но сме твърде пестеливи да отдаваме благодарност. Ако на Божията доброта откликвахме с повече благодарности и хваления, щяхме да имаме по-голяма сила в молитвата си. Щяхме да му отдаваме повече хваления. Вие, които се оплаквате, че Бог не чува молитвите ви, променете сегашния ред на нещата и към прошенията си прибавете и хваления. Когато се съобразявате с Божията доброта и милост, ще видите, че Той ще се съобразява с вашите нужди.

Молете се, молете се сериозно и безспирно, но не забравяйте да изказвате и хваления. На всяко Божие дете подобава да защитава Божия характер. Вие можете да възвеличавате Господа; можете да показвате силата на поддържащата Божия благодат. Много хора не ценят великата любов на Бога, нито състраданието на Исус Христос, даже хиляди презират неподобната благодат, изявена в изкупителния план. Участниците в това велико спасение не разбират този въпрос, те не развиват благодарствени сърца. Но темата на изкуплението е предмет, в който ангелите биха желали да надникнат. Тя ще бъде науката и песента на изкупените през безкрайните векове на вечността. Този въпрос не заслужава ли да се обмисли сега грижливо и да се изучава. Не трябва ли да хвалим Бога със сърце и с душа, и с глас „за чудесните Му дела към човешките синове“.

Хвалете Бога в събранието на Неговия народ. Когато Божието слово се изговаряше пред евреите в древността, заповедта гласеше: „И целият народ да каже: Амин!“ Когато ковчегът на завета бе донесен в града на Давид и бе изпята песен на радост и тържество, „целият народ каза: Амин! И възхвалиха Господа“. Този горещ отзвук бе доказателство, че разбираха словото и се присъединяваха към поклонението на Бога.

В нашите религиозни служби има много голяма формалност. Господ иска Неговите служители, проповядващи Словото, да са ръководени

от Светия Дух; а служителите да седят, отдадени на сънливо безразличие, или да гледат с празен поглед насам-натам, без никак да откликват на казаното. Впечатлението у невярващите е всичко друго, но не и благоприятно за Христовата религия. Тези скучни, мрачни, безгрижни така наречени християни не са лишени от амбиция и усърдие, когато са заети със светски бизнес, но нещата с вечно значение не ги затрогват много. Божият глас чрез Неговите свидетели може да звучи като приятна песен, но свещените предупреждения, изобличения и насърчения в нея не се взимат под внимание. Светският дух ги е парализирал. Истините на Божието слово се изговарят на оловни уши и корави, невъзприемчиви сърца. Трябва да има пробудени, активни църкви, които да насърчават и поддържат духа на Христовите служители и да им помагат в делото за спасение на хора. Когато църквата живее в светлина, постоянно ще се чуват радостни, сърдечни отзиви и думи на щастливо хвалебствие.

Нашият Бог, Създателят на небето и земята, заявява: „Който принася жертва на хвала, той Ме прославя”. Цялото небе се присъединява да хвали Господа. Нека още отсега научим песента на ангелите, за да я пеем, когато влезем в техните редици. Нека кажем заедно с псалмиста: „Ще хваля Господа, докато съм жив, ще пея хваление на моя Бог, докато съществувам”; „да Те славословят племената, Боже; да Те славословят всички племена”.

ОТГОВОРНОСТТА НА РОДИТЕЛИТЕ

Родителите са отговорни до голяма степен за характера на своите деца. Тяхната цел трябва да бъде развитието на хармоничен и последователен характер. Твърде малко са добре уравновесените умове, тъй като родителите погрешно занемаряват задълженията си, като стимулират слабите черти и потискат силните. Те не помнят постоянно, че са най-тържествено задължени да наблюдават склонностите на всяко дете, че техен дълг е да обучават децата си на правилни навици и правилен начина на мислене.

Понякога родителите чакат Господ да извърши точно работата, която те трябва да извършат. Вместо да ограничават и да контролират децата си, както би трябвало, те ги глежат и им угаждат, като задоволяват и най-малките им хленчове и желания. Когато тези деца излязат от домовете си, те остават с деформирани от себелюбие характери, с неовладян апетит, със силно изразена упоритост; лишени са от учтивост или уважение към родителите си и не обичат религиозната истина, нито поклонението на Бога. Израснали са с

черти, които цял живот ще бъдат проклетие за тях самите, а и за другите около тях. Домът е направен всичко друго, но не и извор на щастие, след като злите плевели на разногласие, себелюбие, завист, страст и надута упоритост са оставени да процъфтяват в занемарената градина на душата.

Родителите да не проявяват своеволие, но да се отнасят с всичките си деца с нежност, като помнят, че са изкупени с Христовата кръв. Децата подражават на родителите си; затова трябва да бъде полагана голяма грижа да им се представят правилни образци. Родители, които са мили и любезни у дома, докато в същото време са твърди и решителни, ще видят, че същите черти ще бъдат проявени и в техните деца. Ако те са праволинейни, честни и изискващи уважение, децата им ще бъдат като тях в това отношение. Ако те почитат и се покланят на Бога, и децата им, обучени по същия начин, няма да забравят да Му служат.

Често пъти родителите не внимават да обграждат децата си с правилни влияния. Избирайки дом, те мислят повече за светските си интереси, отколкото за моралната и социалната среда и децата се запознават с другари, които са неблагоприятни за развитие на благочестието и формирането на правилни характери. След това родителите позволяват светът да погълне тяхното време, сили и мисъл; и когато съботата настъпи, те откриват, че са толкова изтощени и няма какво да предложат на Бога в Неговия свят ден, нито пък сладко благочестие и благодат изпълват дома и правят съботата наслада за техните деца. Те рядко биват посещавани от проповедник, защото са избрали да живеят там, където привилегиите на религията трудно могат да ги достигнат. Една апатия ограбва душата. Децата биват заразени със зли общения и нежността на душата, която те някога са чувствали, замира и бива забравена.

Вие родители, които осъждате ханаанците, задето принасяли децата си в жертва на Молох, какво правите вие самите? Правите най-скъпото приношение на вашия бог Мамон; а след това, когато децата ви пораснат, необичани и необичащи по характер, когато покажат решително неблагочестие и склонност към невярност, обвинявате вярата си, която не била способна да ги спаси. Но вие жънете онова, което сте поселили – резултатите на вашата себелюбива любов към света и пренебрегването на средствата на благодатта. Вие сте заселили семействата си на места с изкушения и не считате Божия ковчег, вашата слава и защита, за важен; Господ няма да извърши чудо, за да избави децата ви от изкушение.

Вие, които изповядвате, че обичате Бога, взимайте Исус със себе си където и да отидете; и като патриарсите в миналото издигайте олтар

на Господа, където и да разпънете шатъра си. Нужна е реформация в това отношение, реформация дълбока и широка. Родителите се нуждаят от реформиране; проповедниците се нуждаят от реформиране. Нуждаят се от Бога в семействата си. Нуждаят се да изградят отново запустелите места на Сион, да поставят портите и да направят силни стените му за защита на народа.

В този век предстои сериозна работа и родителите трябва да възпитават децата си да участват в нея. Думите на Мардухей към Естир могат да се приложат за хората и младежите в днешното време: „А кой знае дали не си дошла в царството за такова време, каквото е това?“ Необходимо е младите хора да си изградят солиден характер, за да бъдат годни в полза на обществото. Даниил и Йосиф бяха млади хора с твърди принципи, които Бог можа да използва, за Своите намерения. Обърнете внимание на тяхната история и вижте как Господ работеше за тях. Йосиф се изправи пред ред преживявания, които изпитаха до пълна степен неговия кураж и правдивост. След като бе продаден в Египет, отначало към него се отнесоха благосклонно и му бяха поверени големи отговорности; но внезапно, без някаква негова грешка, той беше обвинен несправедливо и хвърлен в затвора. Но Йосиф не се обезкуражи. Довери се на Бога; и подбудата на сърцето му, чистотата на намеренията му бяха изявени. Окото на Бога бдеше над него, ръката Му го водеше и скоро ние го виждаме да излиза от затвора, за да сподели престола на Египет.

Изпитанията в живота на Йосиф не бяха случайни; те бяха наредени от провидението. Но как той беше в състояние да даде такова свидетелство за твърдост на характера, праволинейност и мъдрост? Това беше резултат от грижливото обучение в ранните му години. Той се съветваше повече с дълга, отколкото с наклонностите; и чистотата, и простотата, и семплото доверие на момчето принесоха плод в мъжествени дела. Най-брилянтните таланти нямат никаква стойност, ако не се развиват и подобряват; навиците на трудолюбие и силата на характера трябва да бъдат спечелени чрез култивиране. Един възвишен морален характер и фини умствени качества не са резултат на случайност. Бог дава възможности; успехът зависи от употребата им. Провидението отваря път, но той трябва да бъде различен бързо и последван жадно.

Млади хора, ако искате да бъдете силни, ако искате да имате праволинейността и мъдростта на Йосиф или Даниил, изучавайте Писанията. Родители, ако искате да възпитате децата си да служат на Бога и да вършат добро в света, направете Библията свой учебник. Тя посочва примките на Сатана, издига човешката раса, порицава и поправя моралните злини. Посредством нея сме в

състояние да разграничаваме истинското и фалшивото. Каквото и друго да се учи в дома или в училище, Библията, като най-велик възпитател, трябва да стои на първо място. Ако ѝ е дадено това място, Бог бива почитен и Той ще работи за вас и за обръщането на вашите деца. Голяма мина от истина и красота има в тази книга и родителите трябва да се обвиняват, ако не я направят силно интересна за своите деца.

За мнозина възпитанието и образованието означават познанието от книги; но „страхът от Господа е начало на мъдростта”. Истинската цел на образованието е да възстанови Божия образ в душата. Първото и скъпоценно познание е познанието за Христос; и мъдрите родители ще поддържат постоянно този важен факт в умовете на децата си. Ако някой крайник се счупи или повреди, родителите веднага се опитват с всички средства на любовта и мъдростта да възстановят засегнатия крайник. Това е правилно, това е техен дълг. Но Господ изисква да бъдат приложени още по-голям такт, търпение и усилия, за да се лекуват опетняванията на душата. Недостоеен за името баща е този, който не е християнски учител, ръководител и приятел за децата си, свързвайки сърцата им чрез пълноценните връзки на осветената любов – любов, която има основите си във вярно изпълнения дълг.

На родителите принадлежи голямо и отговорно дело, и те може с право да запитат: „Кой удовлетворява изискванията да извърши тези неща?” Но Бог е обещал да дава мъдрост на онези, които поискат с вяра, и Той ще направи точно както е казал. На Него Му е угодно да се вярва в Неговите думи. Майката на Августин се молила за обръщането на своя син. Тя не виждала никакви доказателства, че Божият Дух работи в сърцето му, но не се обезкуражавала. Посочвала пред Бога текстовете със собствените Му думи и молела само както една майка може да прави това. Нейното дълбоко смирение, сериозни умолявания, нейната непоклатима вяра надделели и Господ ѝ дал желанието на сърцето. И днес Той е също така готов да слуша исканията на Своя народ. Неговата ръка „не се е скъсила, за да не може да спаси; нито ухото Му е затъпяло, за да не може да чува”. И ако християнските родители Го търсят сериозно, Той ще изпълни устата им с аргументи и заради името Си ще работи мощно на тяхна страна за обръщането на децата им.

ОБУЧЕНИЕТО НА ДЕЦАТА

Скъпи братко и сестра Г., смутена съм за вас. Виждам опасностите, които изглежда вие въобще не осъзнавате. Обмислили ли сте

внимателно и с молитва вашия дълг към децата, за които сте поели отговорност да дадете на този свят? Мислили ли сте дали тези деца получават от вас възпитание и дисциплина, които ще ги доведат до почитане на техния Творец в дните на младостта им? Съобразили сте, че ако не успеете да ги научите да почитат вас – техните баща и майка, и да се покоряват на вашия авторитет, вие ги възпитавате да не зачитат Бога? Всеки път, когато им позволявате да погават вашия авторитет и волята им да контролира вашата воля, вие подхранвате един дефект, който по-късно ще бъде внесен във всичките им религиозни преживявания и ще ги научи да не почитат и уважават Божествения авторитет.

Въпросът пред вас е: „Отглеждам ли едно семейство от деца само за да засилвам влиянието и да умножавам редиците на тъмните сили, или отглеждам деца за Христос?” Ако не управлявате децата си и ако не оформяте техния характер, за да посрещат изискванията на Бога, тогава, колкото по-малко деца има, за да страдат от вашето дефектно обучение, толкова по-добре ще бъде за вас, техните родители, толкова по-добре ще бъде и за обществото. Ако децата не могат да бъдат обучени и дисциплинирани още от бебешка възраст от една мъдра и справедлива майка, която е последователна и интелигентна и която управлява домакинството си в страх от Бога, оформяйки техните характери, за да посрещат образа на правдата, то в такъв случай е грях да увеличавате семейството си. Господ ви е дал разум и изисква да го употребявате.

Като родители сте задължени чрез търпеливи, мъчителни усилия и чрез сериозна, гореща молитва така да оформите характерите на децата си, че да ги направите благословение за дома, благословение за църквата и благословение за обществото. Работата ви няма да бъде одобрена, ако позволявате децата ви да бъдат контролирани от неприятеля на всяка правда. Наградата е обещана за последователните усилия при формиране на техния характер по Божествения образец. Ако занемарявате тази работа с така далеч простиращи се резултати, защото сега така е по-приятно за вас, и децата ви пораснат морално изкривени и тръгнат по широкия път, който води до смърт, може ли Бог да одобри вашата работа? Тези, които не могат да се просветят и да работят интелигентно с всичките си сили, за да доведат децата си при Исус, трябва да решат да не поемат отговорността да стават родители.

Майките трябва да имат желание и даже да жадуват да се обучават за важната работа пред тях – развиване характера на техните деца, ръководене, наставление и овладяване на техните нежни, поверени им създания. Бащата и майката трябва да бъдат единни в това дело. Слабост в изискването на послушание и неискрена любов и

съчувствие – фалшива представа, че е мъдрост да угаждаш, а да не обуздаваш – съставляват система на обучение, която наскърбява ангелите; но тя прави Сатана да ликува, защото довежда стотици и хиляди деца в неговите редици. Ето защо той заслепява очите на родителите, затъпява чувствителността им и обърква умовете им. Те виждат, че синовете и дъщерите им не са добри, любезни, послушни и грижливи; и въпреки това в домовете им децата се увеличават постоянно, за да тровят живота им, да изпълват сърцата им със скръб и да увеличават броя на онези, които Сатана използва, за да примамва души към гибел.

О, кога ще станат мъдри тези родители? Кога ще видят и осъзнаят характера на небрежността към изискванията за послушание и уважение според наставленията на Божието слово? Резултатите от това хлабаво обучение на децата се, когато те излязат в света и станат глави на семейства. Те повтарят грешките на родителите си. Техните порочни характерни черти обхващат цялостния им характер; и те предават на други погрешните вкусове, навици и нрав, които са позволили да се развият в характера им. Така стават проклятие вместо благословение за обществото.

И понеже мъжете и жените не са послушни на Бога, но избират собствения си път и следват собственото си извратено въображение, на Сатана се позволява да постави дяволското си знаме в техните семейства и да направи силата му да се почувства в бебета, деца и младежи. Гласът и волята му се проявяват в непокорството и в извратените характери на децата, а чрез тях той прилага контролираща сила и провежда своите планове. Господ бива опозорен от проявата на такива извратени характери, които изключват благоговението пред Него и подтикват към подчинение на сатанинските внушения. Този грях на родителите позволява на Сатана да завладява така, както нямаме и представа. Те сеят семе, което ще произведе тръни и бодили и задушават всяко небесно растение. И жетвата ще се разкрие единствено в съда. Но колко е тъжно, че когато се видят животът и грешките му в светлината на вечността, ще бъде вече твърде късно, за да се поправят.

Крайното занемаряване на обучението на децата за Бога е увековечавало злото и е хвърляло в редиците на неприятеля мнозина, които при разумна грижа биха могли да бъдат съработници на Христос. Лъжливите идеи и глупавото, неправилно насочено чувство са подхранвали характерни черти, които са направили децата необичащи и нещастни, вгорчили са живота на родителите и са разширили своето вредно влияние от поколение на поколение. Всяко дете, на което се разрешава да върви по собствения си път, ще безчести Бога и ще донася срам на майка си и на баща си. От

Божие слово и от свидетелствата на Неговия Дух е огрявала светлина, така че никой да не съгрешава в задълженията си. Господ изисква родителите да накарат децата си да Го познават и да почитат Неговите изисквания; родителите трябва да обучават своите малки като по-млади членове на Господното семейство да придобият красиви характери и прекрасен нрав, за да станат годни да светят в небесните дворове. Не зачитайки своето задължение и позволявайки на децата си да вършат погрешни неща, родителите им затварят вратите на Божия град.

Тези факти трябва да бъдат втъпени и разбрани от родителите; те трябва да се събудят и да се заемат със занемаряваната от дълго време работа. Родители, които изповядват, че обичат Бога, не вършат Неговата воля. Тъй като не владеят и не ръководят правилно децата си хиляди излизат с неоформени характери, с разпуснат морал и с лошо възпитание в практическите житейски задължения. Те са оставени да вършат каквото си искат според подбудите, времето и умствените си сили. Загубата за Божие дело при тези занемарени таланти лежи на вратата на бащите и майките; и какво извинение ще представят те пред Този, чиито настойници са и Който им е поверил свещения дълг да подготвят ръководени от тях души, развивайки всичките им умствени сили за слава на техния Създател? Скъпи мои братко и сестра, дано Господ отвори очите ви и съживи умовете ви, за да можете да видите и изкупите грешките си. Никой от вас двамата не живее, гледайки единствено към Божията слава. Показвате съвсем малко сила, за да стоите твърдо за Исус и в защита на вярата, дадена веднъж завинаги на светиите. Занемарили сте задължението си в семейството и се оказва, че поверените на грижата ви млади хора не са спасени. Така гледа Бог на вашата работа в дома; такъв е докладът, записан в небесните книги. Бихте могли да доведете мнозина при Исус; но липсата у вас на морална сила ви е направила неверни във всяко положение, във всяка служба. Грешките във вашата разпусната система на семейно управление се разкриват в характера на децата ви. Не сте се възпитали да следвате наставленията в Божие слово. Злините, произлизащи от вашите неуспехи в изпълнение на задълженията, стават сериозни и се задълбочават. Сестра Г. не влияе правилно. Тя се поддава на силната воля на своите погрешно мислещи деца и им угажда за тяхна вреда. И двамата трябваше да научите децата си още от най-ранното им детство, че те не могат да ви контролират, а да ви слушат. Ако сестра Г. беше получила правилно обучение в детството си, ако е била дисциплинирана и възпитана според Божие слово, тя щеше да е оформила съвсем различен характер и щеше да разбира по-добре възложените ѝ задължения. Тя щеше да знае как да учи децата

си, така че поведението им да бъде угодно на Бога. Но недостатъците, резултат от собственото ѝ погрешно обучение, се възпроизвеждат в децата ѝ и какво ще бъде естеството на работата им, когато станат глави на собствени семейства? Най-голямата има известни познания в домашните задължения, но във всичко друго е съвсем неопитна.

Чрез мъдро, твърдо управление тези деца биха могли да станат полезни членове на обществото; в сегашното си положение те са проклетие, укор за нашата вяра. Те са празни, своеволни, капризни, екстравагантни. Малко почитат родителите си, а съвестта им – далече е да се каже чувствителна. Вървят по свои пътища и техните желаниа са управлявали родителите им, докато е станало почти невъзможно да се събуди моралната им чувствителност. Естествените наклонности на родителите особено отрицателните, са се развили силно у децата. Цялото семейство - и родители, и деца, е под Божествения укор; и никой от тях не може да се надява да влезе в мирните обиталища на блаженството, ако не се заеме с отдавна занемарените задължения и в духа на Христос не изгради характер, който Бог може да одобри.

Родителите са отговорни за работата, излизаща от ръцете им. Трябва да имат мъдрост и твърдост да вършат работата си вярно и с правилен дух. Трябва да обучават децата си на полезност, като развиват дадените им от Бога таланти. Да не се гледа леко на неуспеха им, а този въпрос да стане въпрос на църковна дисциплина, защото донася проклятието на Бога върху родителите и укор, и горчиви изпитания, и трудности за църквата. Една морална проказа, която е заразителна, опетняваща телата и душите на младите, често е резултат от неуспеха в дисциплинирането и въздържането на младежите; и е време да се направи нещо, за да се спре опустошението.

Библията дава изрични наставления за важната работа във възпитанието на децата: „Слушай, Израелю: Йехова, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила. Тези думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти”. Самите родители трябва да бъдат свързани с Бога; трябва да имат страх от Него и да познават Неговата воля. Следва тяхната работа: „И на тях да учиш прилежно децата си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като превръзка на челото ти. И да ги написваш върху стълбовете на вратите на къщата си и на портите си”.

Господ беше заповядал на Израел да не се женят за хора от идолопоклонническите народи около тях. „Да не се жениш между

тях и да не даваш дъщеря си на сина му, нито да вземаш неговата дъщеря за своя син; защото ще пречат на синовете ти да Ме следват, за да служат на други богове; и така ще пламне против вас гневът на Господа, който скоро ще те изтребят... Понеже вие сте народ свят на Господа, вашия Бог; вас избра Господ, вашият Бог, да Му бъдете собствен народ измежду всички племена, които са по лицето на земята. Господ не ви предпочете, нито ви избра затова, че сте многобройни от останалите племена; защото вие сте най-малобройни от всички племена, но понеже Господ ви възлюби и за да опази клетвата, с която се е клел на бащите ви...”

Ето положителни наставления, които стигат чак до нашето време. Господ ни говори в тези последни дни и Той ще бъде разбран и послушан. Господ говори на Израел чрез Своите служители: „Тази книга на закона да не се отдалечава от устата ти, а да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще сполучиш в пътя си и тогава ще имаш добър успех”. „Законът Господен е съвършен, възвръща душата; изявлението Господне е вярно, дава мъдрост на простия”.

„Изявлението Господне е вярно, дава мъдрост на простия”. „Твоето слово е светилник за краката ми и виделина на пътеката ми”.

Тук задълженията на родителите са очертани ясно. Словото на Бога трябва да бъде ежедневен ръководител. То дава такива наставления, че родителите да не грешат във възпитанието на децата си; но не допуска никакво безразличие или незачитане. Божият закон трябва да бъде представян пред умовете на децата като великия морален стандарт. Когато се събудят и когато стоят, и когато вървят, и когато излизат, и когато се връщат, те трябва да бъдат учени на този закон – великото правило на живота и неговите принципи трябва да бъдат втъкани във всички техни преживявания. Трябва да бъдат поучавани на честност, вярност, умереност, икономичност и трудолюбие, както и да обичат Бога с цялото си сърце. Това ги увещава Господ и с това трябва да се хранят душите им. Това поставя стъпките им в пътя на дълга и безопасността.

Младежите са невежи и неопитни и любовта към Библията и нейните свещени истини не идва по естествен начин. Ако не се положат мъчителни усилия за изграждането на бариери около тях, които да ги защитят от примките на Сатана, те се поддават на неговите изкушения и стават пленници на неговата воля. Още от ранни години децата трябва да бъдат научени на изискванията на Божия закон и на вярата в Исус, нашия Изкупител, Който да ги очисти от петната на греха. Тази вяра трябва да бъде поучавана ден след ден чрез правило и пример.

Тържествена отговорност имат родителите и как може Господ да ги благослови, когато явно не зачитат дълга си? Децата трябва да бъдат оформени още докато са малки. Но годините, когато техните сърца са нежни и податливи на впечатленията на истината, минават, а само малко време се посвещава на тяхната морална култура. Скъпоценните истини на истините и дълга трябва да бъдат всаждани в сърцата им ежедневно. Те трябва да познават Бога в Неговите сътворени дела; това ще има много по-голяма стойност за тях, отколкото книжното познание.

„Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божията уста” – това са думите на нашия Спасител. Доктриналните грешки се умножават и се увиват със змиеподобна прикритост около чувствата на хората. Няма доктрина в Библията, която да не е била отречена. Великите истини на пророчеството, показващи нашата позиция в световната история, са били окастрени от тяхната красота и сила от духовенство, което се стреми да направи тези изключително важни истини тъмни и неразбираеми. В много случаи децата биват отклонени от старите крайъгълни стълбове. Господ е заповядал на Своя народ Израел: „Когато в бъдещите времена синът ти те попита: Какво означават свидетелствата, наредбите и законите, които Господ, нашият Бог, ви е заповядал? Тогава да кажеш на сина си: „Бяхме роби на фараона в Египет; а Господ ни изведе от Египет победоносно; и Господ показа пред очите ни големи и страшни знамения и чудеса над Египет, над фараона и над целия му дом; а нас изведе от там, за да ни въведе в земята, за която се е клел на бащите ни, и да ни я даде. Господ ни заповяда да вършим всички тези наредби и да се боим от Господа, нашия Бог, за да ни бъде добре всякога и да пази Той живота ни, както прави и днес. И това ще ни се смята за правда, ако внимаваме да изпълняваме всички тези заповеди пред Господа, нашия Бог, както ни заповяда.”

Ето принципите, на които не трябва да се гледа с безразличие. Тези, които са видели истината и са почувствали нейната важност, и са имали опитност в Божиите неща, трябва да поучават децата си на тези здрави доктрини. Трябва да ги запознаят с великите стълбове на нашата вяра, основанията, поради които сме адвентисти от седмия ден, защо сме призвани - както израелевите чедата да бъдем особен народ, свят народ, отделен и разграничен от всички други народи по лицето на земята. Тези неща трябва да бъдат обяснени на децата с прост език, лесен за разбиране; и с годините уроците, които им се всаждат, трябва да нарастват, да увеличават силата си, докато основите на истината се положат нашироко и надълбоко.

Родители, вие изповядвате, че сте Божии чедата; послушни чедата ли сте? Вършите ли волята на вашия небесен Баща? Следвате ли

Неговите наставления, или ходите в искрите на собствената си светлина? Работите ли ежедневно, за да победите врага и да спасите децата си от неговите примки? Запознавате ли ги със скъпоценните истини на Божието слово, обяснявате ли им причините и основанията за нашата вяра, за да могат техните млади крака да бъдат вкоренени в истината?

Библията със своите скъпоценни бисери от истината не е написана само за учения човек. Напротив, тя е предназначена за обикновения народ и тълкуването ѝ от обикновените хора, подпомогнати от Светия Дух, се съгласува най-добре с Исусовата истина. Необходимите за спасение велики истини са ясни като пладнe, така че никой не може да сгреша или да изгуби пътя, освен тези, които следват собствените си разсъждения вместо ясно изявената Божия воля.

ХРИСТИЯНСКО ДЪЛГОТЪРПЕНИЕ

Скъпи братко и сестра, по отношение на сегашното ви поведение в църквата бих препоръчала да направите всичко, което зависи от вас, за съгласие с братята ви. Развивайте любезен, кротък дух и нито в мислите ви, нито в сърцата ви да се появява чувство за отмъщение. Разполагаме само с малко време на този свят и нека работим както за това време, така и за вечността. Бъдете прилежни, за да осигурите вашето призвание и избиране. Внимавайте да не правите грешки по отношение на правото ви за дом в Христовото царство. Ако името ви е регистрирано в книгата на живота на Агнеца, тогава всичко при вас ще бъде добре. Бъдете готови и жадни да изповядате грешките си и да ги изоставите, за да бъдат греховете ви предварително заличени в съда.

Вярвам, че полагате усилия за подобрене; но нека работата ви бъде по-дълбока, по-цялостна, по-сериозна. Не оставайте незавършено нищо, което можете да завършите. Ходете смирено с Бога, сложете сърцето си в ред, победете собственото „аз“ и внимавайте да избягвате всяка примка на Сатана. Когато сърцето е в хармония с Исус, когато с думи, с дух и с поведение подражавате на Образеца, маниерите ще бъдат пречистени и възвишени, убеждавайки всички, че във вас е настъпила коренна промяна. Тогава ще бъдете счестени за добродетелни, богобоязливи последователи на Исус.

Братко мой, свидетелството за теб е много опетнено. Бог и твоята собствена душа знаят това. Но никой няма да бъде по-радостен от мен да те видя да тръгваш по пътя на Христос и да те срещна в Божието царство. Трудно ни е да разбираме себе си, да имаме

правилно познание за собствените си характери. Божието слово е ясно, но често пъти се грешни при прилагането му спрямо собственото аз. Има склонност към себеизмама и към разбиране, че неговите упреци и предупреждения не се отнасят до мен. „Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае?” Самоласкателството може да се изтълкува като чувство за християнско усърдие. Самолюбието и самоувереността могат да ни дават сигурност, че сме прави, докато сме далеч от изискванията на Божието слово.

Библията е пълна, ясна и изрична; характерът на истинския Христов ученик е отбелязан с прецизна точност. Ние трябва да изследваме Писанието със смирени сърца, треперейки пред думите на Господ, ако не искаме да бъдем измамени по някакъв начин по отношение на собствения си характер. Трябва да се полагат постоянни усилия за побеждаване на себелюбието и доверието в себе си. Себеизпитването трябва да бъде цялостно, за да няма опасност от измама на самия себе си. Недостатъчното изпитване на собственото „аз” при специални случаи съвсем не е достатъчно. Ежедневното изпитване е основата на нашата надежда и трябва да внимаваме дали наистина сме в любовта на Христос. Всеки ден изпитвайте сърцата си, защото не можете да си позволите да рискувате тук. Пресметнете цената на това да бъдеш истински християнин и след това препашете всеоръжието. Изучавайте Образеца; гледайте на Исус и бъдете като Него. Вашият душевен мир, вашата надежда за вечно спасение зависят от верността ви в тази работа.

Като християни ние сме много по-немарливи в себеизпитването, отколкото във всичко друго; не е чудно тогава, че така бавно напредваме в разбирането на собственото „аз”.

Пиша ви тези неща, защото искам да бъдете спасени. Не искам да ви обезсърчавам, но ви увещавам да полагате по-сериозни и енергични усилия. Любовта към личното „аз” ви подтиква към повърхностно себеизпитване; но не се мамете чрез празно самодоволство, което да ви лиши от вечния живот. Не гледайте в грешките и заблудите на другите, но поставете между вас и собствената си душа важния въпрос, от който зависи вечната ви участ.

“Човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце” – човешкото сърце с неговите противоречиви емоции на радост и скръб – блуждаещото, отклоняващо се сърце, което е обиталище на толкова много нечистота и измама. Господ знае неговите подбуди, намеренията и стремежите му. Отидете при Него с цялата си душа, такава, каквато е опетнена. Като псалмиста отворете всички кътчета пред всевиждащото Око, възкликвайки: „Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и разбери мислите ми; и виж дали има в мен

оскърбителен път; и ме води по вечния път”. Покорете сърцето си, за да бъде пречистено и осветено; и тогава ще станете участници в божественото естество, като избегнете от покварата, която е в света чрез страстите. Тогава ще бъдете „готови да отговаряте (но скротост и страхопочитание) на всеки човек, който ви пита за вашата надежда”. Христовият мир ще стане ваш. Името ви ще остане регистрирано в книгата на живота; позволенията за вашето небесно наследство ще носи царски печат, който никога на земята няма да смее да оспорва. Никога не може да препречи пътя ви към портите на Божия град, но ще имате свободен достъп до царското присъствие и до Божия небесен храм.

Още няколко думи изпъкват в съзнанието ми. Искам да бъдете единни с църквата не защото считам всички църковни членове за свършени, нито пък защото считам вас за свършени. Бог има скъпоценни души в църквата Си; но има и мъже, и жени, които са като плевели сред жито. Но Господ не възлага на теб или на някого друг задачата да определи кои са плевелите и кои житото. Ние можем да виждаме и осъждаме грешките на другите и в същото време да имаме по-големи грешки, които никога не сме осъзнали, но другите ги се виждат много по-ясно. Бог изисква от вас да давате на света и църквата добър пример, живот, който изявява Исус. Имаме задължения и отговорности. Светът няма достатъчно истински християни; църквата има нужда от тях; в обществото те също липсват. Христовата молитва за Неговите ученици беше: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия”. Исус знае, че сме изложени на изкушения в този свят, но Той ни обича и ще ни даде благодат да възтържествуваме над покваряващите влияния. Ще ни направи свършени по характер, за да не станат нашите отклонения причина за морална деформация у други.

Вие виждате, че братята ви не отговарят на библейския образец, че в тях има дефекти и се занимавате с тях. Хранете се с тях вместо да се храните с Христос, а чрез гледане се променяте по същия образ. Но не критикувайте никого; не противопоставяйте точно вашето поведение на дефектите на другите. Може да се окажете в опасното положение да искате да коригирате другите и да станете причина те да се почувстват в грешка. Не правете това. То не е делото, което Бог ви е поверил да вършите. Той не ви е направил църковни калайджии. Има много неща, които виждате в светлината на Библията. Но макар и може би да сте прави в някои точки, не създавайте впечатлението, че вашата позиция е винаги правилната; защото по много точки вашите идеи са изкривени и няма да издържат на критиката.

Не се стремете да издигате собственото „аз“, но се учете в Христовото училище на сърдечна кротост и смирение. Знаете какъв беше характерът на апостол Петър, как поразително се развиха особените му черти. Преди голямото си падане той беше винаги напред, винаги искаше да командва, говореше необмислено, водейки се от мигновения импулс. Винаги беше готов да поправя другите и да изразява собственото си мнение, преди още да има ясно схващане за самия себе си или за онова, което ще каже. Но той беше обърнат и променен; обърнатият Петър беше съвсем различен от прибързания, грубия Петър. Макар и да остана предишният му жар, Христовата благодат регулираше неговата ревност. Вместо да бъде натрапчив, буен, самоуверен и издигащ себе си, той стана спокоен, самообладан и възприемчив. Тогава можеше да храни агнетата, както и овците на Христовото стадо.

Ти мой братко, имаш голямо дело пред себе си. Трябва да полагаш постоянни усилия, за да обуздаваш лошия нрав и злите наклонности. Те са се развили с твоето израстване и само Исус може да ти даде сили да ги победиш напълно. Трябва да гледаш на себе си като на Христов служител и да се стремиш да бъдеш по характер като Него. Опитай се да станеш приятен на другите. Даже в бизнес отношенията си бъди учтив, любезен и търпелив, проявявайки Христовата кротост и позволявайки Неговият Дух да те управлява. Ти си свързан с човечеството и трябва да бъдеш търпелив, любезен и състрадателен. Имаш нужда да подхранваш разсъдливост и да подчиняваш себелюбието. Нека въпросът ти бъде: „Какво да направя, за да благославям другите?“. Ако сърцето ти копнее да върши добро за другите, даже и ако това не е благоприятно за теб, ти ще имаш Божиите благословения. Любовта, издигната над царството на страстите и подбудата, става духовна и се разкрива чрез думи и действия. Християнинът трябва да притежава една осветена нежност и любов, при която няма нетърпение и раздражителност; грубите, прибързани, твърди маниери трябва да бъдат смекчени чрез Христовата благодат.

О, братко мой, сестра моя, възпитайте себе си в училището на Христос, нека духът на противоречие и борба спре в дома и в църквата. Нека сърцата ви бъдат привлечени в любов към Божия народ. Сърца, изпълнени с Христовата любов, никога не могат да стоят далеч едно от друго. Религията е любов и християнският дом е място, където любовта царува и намира израз в думи и действия на разсъдлива любезност и благородна учтивост. Никога не се изговарят остри думи. Семейното богослужение да бъде направено приятно и интересно. Бъди християнски джентълмен, братко мой; защото точно същите принципи, които характеризират домашния

живот, ще бъдат внесени в църквата. Липсата на учтивост, моментното раздражение, една единствена груба, необмислена дума могат да опетнят твоята репутация и да затворят вратата към сърца, които никога вече няма да могат да бъдат достигнати.

Ето сега изложих опасностите пред вас и ви казвам, че има скъпоценни победи, които можете да спечелите. Ние никога не можем да видим небесното царство, ако нямаме ума и духа на Христос. Тогава подражайте на Образеца в дома, в работата и в църквата. Не се опитвайте да поучавате другите, нито да забелязвате колко много се различавате от братята си; а се опитвайте да видите колко можете да се приближите до тях, в каква пълна хармония можете да бъдете с тях. Докато вършите всичко това, вие ще усъвършенствате собствения си характер, ще отдавате сърцето си на Бога да го оформя както Той иска. И Бог ще ви помогне, знаей, че ще ви помогне. Нека да благослови вас и вашите мили дечица; и дано ви срещна около великия бял престол – това е моята молитва.

СВЕТСКИ АМБИЦИИ

Скъпи мой братко И., откакто се срещнахме на лагерното събрание в Мейн, чувствам, че все още не е твърде късно да поставиш сърцето и дома си в ред. Знаей, че си бил привлечен от Божия Дух; и сега въпросът е: Искаш ли в отговор на тази покана да се покаеш, радостно да предадеш сърцето си на Бога? Твоят случай ми бе представен във видение; но докато ти беше напълно под контрола на неприятеля на душите, нямах куража да ти изпратя дадената ми от Бога. Боях се, че ще погледнеш леко на нея и че Светият Дух може да бъде наскърбен и оттеглен напълно. Но сега се чувствам насърчена да ти изпратя това свидетелство, което ще се окаже за теб ухание от живот за живот или от смърт към смърт.

Не го чети, ако си решил да избереш тъмнината вместо светлината, да служиш по-скоро на Мамона, отколкото на Христос. Но ако наистина искаш да вършиш Божията воля и желаеш да бъдеш спасен по определения от Него начин, тогава прочети това свидетелство. Само че не го чети за да се заяждаш с него, нито пък да го изопачаваш, осмиваш или презираш, защото в такъв случай ще се окаже за теб ухание от смърт за смърт и ще свидетелства за тебе в съда. Преди да прочетеш тази предупредителна вест, иди сам пред Бога и Го помоли да премахне от теб духа на противопоставяне, бунт и неверие и да стопи и покори каменното ти сърце.

Ние не разбираме величието на Бога, нито си представяме неизмеримата дистанция между Твореца и създанието, оформена от

Неговата ръка. Този, Който седи в небесата, Който държи скиптъра на Вселената, не съди според нашите ограничени стандарти, нито отсъжда според нашите пресмятания. Ние се заблуждаваме, ако мислим, че това, което е велико за нас, е велико и голямо за Бога и че онова, което е малко за нас, е малко и за Него. Той не би бил повъзвишен от нас, ако само притежаваше същите способности.

Бог не смята всички грехове еднакви по величина. Има степен на вина според Неговата преценка, както и според преценката на ограничения човешки ум. Но колкото незначителен да изглежда този или онзи грях в очите на хората, в очите на Бога няма малък грях. Греховете, които човек е склонен да преценява за малки, точно тях Бог може да оценява за големи престъпления. Пияницата е презиран и му се казва, че грехът му ще го изключи от небето, а гордостта, себелюбието и пожелаването са неизобличени. Но те са твърде оскърбителни пред Бога. Той „се противи на гордия”, а апостол Павел ни казва, че алчността е идолопоклонство. Тези, които са запознати с осъждането на идолопоклонството в Божието слово веднага ще схванат колко тежък и оскърбителен е този грях.

Бог говори чрез пророка: „Нека нечестивият изостави пътя си и неправедният - помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. Защото моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища - като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли - от вашите помисли”. Имаме нужда от ясна проникателност, за да можем да измерваме греха според Божия стандарт, а не според нашия. Нека приемем за правило не човешките мнения, но Божественото слово.

Намираме се в голямата битка на живота и никога да не забравяме, че сме лично отговорни за изхода на тази битка; и дори Ной, Йов и Даниил да бяха на земята, нито един от тях не би избавил син или дъщеря чрез собствената си правда. Ти, братко мой, не си и помислил за това. Но си оправдавал собственото си поведение, понеже си смятал, че братята ти не вършат правото. Понякога си действал като галено, разглежено дете и си говорил думи на неверие и съмнение против волята на другите; но струва ли си това? Има ли нещо в твоето семейство, в църквата или в света, което да оправдае твоето безразличие към Божиите изисквания? Ще устои ли което и да било от твоите извинения, когато застанеш лице срещу лице със Съдията на цялата земя? Колко глупаво и греховно ще изглежда тогава твоето себелюбиво, алчно поведение. Колко неоправдано ще ти изглежда то, ще разбереш, че си могъл да не следваш светските

мнения и светската печалба са затъмнили наградата, която е дадена на светиите – вечността на блаженството в Божия рай.

Когато страдаше физически и нямаше надежда да бъдеш излекуван чрез човешки умения, Господ се съжали над теб и милостиво премахна болестта ти. Сатана се стремеше да те поразии и погуби и дори да отнеме живота ти; но твоят Спасител те защитаваше отново и отново да не би да бъдеш отсечен, когато сърцето ти е изпълнено с такава сатанинска ярост, когато езикът ти изговаря противни думи и неверие срещу Библията и срещу истината, които някога си защитавал. Когато Сатана е претендирал за теб, твърдейки че си негов, Христос е отхвърлял жестокото и зловредно зло с думите: „Не съм оттеглил още Духа Си от него. Остават му да направи още две стъпки, преди да прекрачи границите на Моята милост и любов. Души са изкупени чрез Моята кръв. Господ да те смъмри, о, Сатана, Господ да те смъмри”.

Тогава бях отнесена обратно в твоя живот и ми бе показано състоянието, когато истината намери отклик в сърцето ти. Бог те убеди в поведението, което трябва да следваш, и ти започна известна борба със собственото аз. Ти си бил остър човек, интригант. Не си правел за другите това, което си искал те да правят за теб, но си се възползвал от тях винаги, когато си могъл. Предстои ти да водиш жестока битка, за да покориш собственото „аз” и да умъртвиш гордостта; и това може да бъде постигнато единствено чрез Божията благодат. Вместо да осъществиш една цялостна реформация, ти си присъединил истината към един закърпен характер, и тя няма да устои на изпита на изкушението. Не си започнал борбата чрез търсене на Бога със съкрушено и разкаяно сърце и чрез поправяне на грешките. Ако беше направил това, нямаше да се спънеш и да паднеш в примката на неприятеля. В подбудите ти има смес от себелюбие в твоите подбуди, която не виждат ясно. Аргументи, извлечени от светски интереси, социално положение и относителна почитателност са ти влияли и ти си решил да не работиш сериозно и цялостно пред Бога и човеците. Достигането на светския стандарт е опетнило искреността и чистотата на християнския ти характер. И не си успял да принесеш плодове на покаяние.

Закхей заявява: „И ако някак съм ограбил някого, връщам му четворно”. Би могъл най-сетне да направиш усилие да поправиш твоите несправедливи действия спрямо ближните ти. Не можеш да поправиш всеки случай, защото някои от тези, на които си навредил, са отишли в гробовете и сметката стои записана срещу името ти. Най-доброто, което можеш да направиш е да принесеш принос за вина на олтара на Господ и Той ще го приеме и ще ти прости. Но където можеш, трябва да обезщетиш засегнатите.

Ако невярващите, с които си се свързал, видят в теб преобразяващата сила на истината, това би било аргумент в полза на християнството, който те не биха могли да отрекат. По този начин ти би могъл да отразяваш ясна и силна светлина върху света; но вместо това ти си се смесил със света и сипропит от неговия дух. Братко мой, трябва да бъдеш роден отново. Простата форма на християнството няма ни най-малка стойност. Тя е лишена от спасителна и преобразяваща сила. Религия, която се ограничава само до съботно богослужение, не излъчва светлина за другите. Умолявам те да изследваш внимателно собственото си сърце. Имаш борбен, заядлив дух и си го подхранвал вместо да го потискаш. Нужна ти е решителна промяна и да култивираш смирение, вяра, кротост и любов. Душата ти е в опасност. Със сигурност ще бъдеш покорен от силните измами на Сатана, ако не спреш там, където си, и не се опълчиш срещу настоящите амбиции и срещу духа на света. Отношенията ти със света трябва да бъдат променени и решително да се разграничиш от него. Сегашните ти позиции, които постоянно ти отварят врати за изкушение, трябва да бъдат затворени. Избягвай политиката; спри споровете. Гледай да бъдеш чист във всяка работа, което ще те насърчи да се бориш и да победиш чертите от характера си.

Братко мой, трябва да направиш сериозни, решителни усилия, иначе никога няма да си в състояние да отхвърлиш делата на тъмнината. Сатана гледа на теб като на своя собственост. Когато слушаш свидетелствата на Божиите служители както на последното лагерно събрание, ти си дълбоко убеден. Но не откликваш на въздействието на Божия Дух; смесвайки се със светските хора, ти пиеш от техния дух и биваш повлечен от светското течение, нямайки морална сила да се съпротивиш на неговото влияние. Ставаш едно с обичащите света и духът ти е по-лош от техния, защото правиш това по доброволен избор. Обичаш хората да те хвалят и обичаш светските притежания повече от Исус. Любовта към Мамона е била втъкана във всяка фибра на твоето същество и е станала всепоглъщаща. Да изкорениш това, означава да си извадиш едното око или да си отсечеш дясната ръка. Но ти казвам като човек, който познава нещата: ако не победиш тази силна любов към парите, тя ще ти коства спасението на душата, а в този случай ще бъде по-добре въобще да не си се раждал.

„Не можете да служите на Бога и на Мамона.” Точно колкото обичаш и подхранваш духа на света, точно толкова ще имаш и дух на пренебрежение и ще оспорваш и намираш грешки в онези, които ти носят вестта на истината. Ще осмиваш истината и ще станеш лъжлив свидетел, обвинител на братята. Дадените ти от Бога

таланти, които трябва да бъдат употребени за Негова слава, ще бъдат активно използвани срещу Неговото дело. Няма съгласие между Христос и Велиал. Вече си избрал дружбата на света, затова си решително на страната на Сатана. Естественото сърце е неприятел на Бога и ще се съпротивлява и на най-ясните доказателства на истината. Нечестивите не могат да понесат светлината, която осъжда погрешния им начин на действие.

Отворил си сърцето си за съмнение и скептицизъм, но никога няма да бъдеш в състоянието на искрен неверник. Можеш да се хвалиш, че не вярваш в Библията, но ще лъжеш себе си през цялото време, защото знаеш нещата по-добре.

Умолявам те за сериозна работа, за да придобиеш вечния живот. Строши примките на Сатана; работи срещу неговите измами. Нека езикът на душата ти бъде: „Няма нищо във Вселената, от което да се боя толкова много, както от това да не зная дълга си или от това, знаейки дълга си, да не го изпълнявам”. “Стой за Исус” – бяха думите на един умиращ светия. Да, братко И., стой за Исус. Това си заслужава да се направи. Може да се наложи да промениш позицията със света; но име, почести, служба са за теб една примка, застрашаваща душата ти. Пресметливата светска мъдрост постоянно се стреми да те отклони от Спасителя. Едно дръзко предизвикателно, богохулно неверие ще се опита да смаже Неговото евангелие не само в собствената ти душа, но и навън, в света. Но стой за Исус. В присъствието на твоите близки и приятели, в твоите бизнес отношения, сред приятелите ти в света, навсякъде и навсякъде, при всички обстоятелства – стой за Исус!

ЛЮБОВ МЕЖДУ БРАТЯ

Скъпи братя и сестри в ..., душата ми е силно смутена за вашето състояние. Не можах да спя и станах в 12 ч. през нощта да пиша на Дж. и на вас като църква. Не зная какво би било състоянието на Дж. сега, ако вие имахте правилно християнско поведение спрямо него – такова, каквото всяко Божие дете трябва да следва в подобни случаи. Някои от вас няма да са в състояние да схванат думите ми, защото собственото ви поведение е стигнало до там, че нямате вече осветена преценка. Позволили сте на силни, жестоки чувства срещу него да навлязат в сърцата ви и сте оправдавали отношението си към него с безразличие и даже с презрение. Разсъждавали сте, че чрез неговото неверие и погрешен начин на действие той със сигурност е навредил на църквата и е поставил в опасност души; и вие не трябва да общувате с него. Но в светлината на великия Божи образец на

правда ще изследвате ли критически всяка дума и всяко ваше действие, които можете да си спомните, и ще ги сравните ли с тези, които се намират в живота на Христос? Ако сте вършили Божиата воля, тогава Неговата светлина и Неговото одобрение ще подкрепят вашите усилия и ще имате прогрес. Желая членовете на тази някога процъфтяваща църква, всеки един от тях, да започнат да градят за сметка на собствения си дом. Когато видят поведението си в правилна светлина, ще разберат, че са направили много голяма грешка, позволявайки на собствения си критичен, фарисейски дух да завладее езиците им и да се прояви в отношенията им към братята им. Тази нехристиянска грубост е изключила Исус от църквата и е внесла дух на разединение. Подхранвана е била склонност към съдене и осъждане, омраза към онези, които не виждат нещата така, както вие ги виждате. Даже ако братята ви кажат или извършат много неща, които всъщност ви нараняват, ще ги отстраните ли, казвайки: „Аз съм по-свят от теб“?

„По плодовете им ще ги познаете“. Христос не се проявява в държанието ви към някои, които са много по-близо до небесното царство, отколкото сте вие. Господ ви е открил вашето погрешно поведение към неговите деца – липсата на милост и любов, решителността, с която искате да контролирате умовете, за да виждат нещата точно така, както вие ги виждате. А когато светлината ви огрее, какво става поведението ви? А когато светлината дойде над вас, какво поведение възприехте? Дали просто признахте, че сте в грешка или сърдечно изповядахте заблудата си и смирихте гордите си сърца пред Бога? Отхвърлихте ли вашите собствени пътища и приехте ли Божиите поучения? Отидохте ли точно при тези, които сте наранили и оскърбили, и казахте ли: „Не съм бил прав; сгреших спрямо теб. Прости ми. Сбърках; действах според собствения си дух. Имах ревност, но не според познанието“. Това е по-скоро сатанинският дух на фарисеите, отколкото кротостта и смиреннието на Христос. Божието слово заповядва: „Изповядайте един на друг греховете си и се молете един за друг, за да оздравеете“. „Ще се молиш ли за мен Господ да ми прости за злините и болката, които съм ти причинил?“ Ако сте наранявали и осъждали, а не сте се покаяли сърдечно, тогава светлината и радостта няма да дойдат в душите ви. Когато сте внимателни, любезни и нежни към братята си толкова, колкото сте били твърди, непрощаващи и потискащи, ще изповядате грешките си и ще постигнете едно възстановяване, доколкото е възможно; а когато сте направили всичко, което зависи от вас, може да молите Господ да направи онова, което е невъзможно да направите – да излекува раните, които сте нанесли, да ви прости и да заличи престъпленията

ви. Когато има такова голямо нежелание да се изповяда една грешка, която е ясна и открита пред съгрешилите, това показва, че те са контролирани от собственото си неопитомено, неосветено естество, а не от духа на Христовото евангелие. Ако Господ изобщо някога е говорил чрез мен, то трябва да ви кажа, че ви предстои да извършите много сериозно дело – да се покаете ревностно за това, че сте показали на заблудените сатанински елемент в характера си, не само в студенина и безразличие, но и в незачитане и презрение. Ако те наистина се намират в тъмнина и вършат неща, които застрашават душите им, вие още повече трябва да се интересувате от тях. Покажете им, че докато сте верни на принципа и не се отклонявате от правото, в същото време обичате душите им. Нека разберат чрез думите и действията ви, че във вас няма дух на отмъщение, но заради тях жертвите чувства и покоряват собственото аз. Представяйте Исус, нашия Образец; проявявайте Неговия дух по всяко време и при всички обстоятелства и нека бъдете на този ум Исус Христов. Пътищата ви не са били Божиите; волята ви не е била Божията. Скъпоценното растение на любовта не е било култивирано и поливано с росата на благодатта. Самолюбието, себеправданието и самодоволството са ви контролирали. Какво е направил Исус за вас и какво постоянно прави за нас лично? Какво имате, което да не сте получили? Христос казва: „Аз Съм лозата, вие сте пръчките”. „Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я отрязва и всяка, която дава плод, подрязва я, за да дава повече плод”. Клонките не поддържат лозата, но лозата поддържа и храни клонките. Църквата не поддържа Христос, но Христос чрез Своята жизнена сила поддържа църквата. Не е достатъчно да бъдеш клонка; трябва да бъдем плодоносни клонки. „Който пребъдва в Мен – казва Исус - и аз в него, той дава много плод”. Но ако произведеният плод е от трънка, очевидно е, че не сме клонки на Живата Лоза.

Животът е дисциплина. Докато е в света, християнинът ще среща противни влияния. Ще има предизвикателства, които ще изпитват темперамента; и когато те се посрещат с правилен дух, тогава християнските добродетели се развиват. Ако оскърбления и хули се посрещат достойно, ако на оскърбителя се отговаря кротко и на притеснителните постъпки – с доброта, това е доказателство, че Христовият дух живее в сърцето, че от Живата Лоза отива сок към пръчките. В този живот ние се намираме в училището на Христос, където трябва да се научим да сме тихи и смирени по сърце; а в деня на последните сметки ще видим, че всички пречки, които сме срещали, всички трудности и безпокойства, с които е трябвало да се справяме, са били практически уроци в прилагането на принципите на християнския живот. Ако се изживяват правилно, те развиват

христоподобното в характера и отличават християнина от светския човек.

Има един висок образец, който трябва да достигнем, ако искаме да сме Божии деца, благородни, чисти, святи и неосквернени. За целта е необходимо да се следва процесът на израстване. А какво ще извърши израстването без трудности, без пречки за преодоляване, без причина, която да предизвика нашето търпение и издръжливост? Тези изпитания не са най-малките благословения в нашия живот. Те са предназначени да ни подтикнат да вървим твърдо към успех. Трябва да си служим с тях като с Божии средства за спечелване на решителни победи над личното аз, вместо да се оставяме да ни пречат, угнетяват и погубват.

Характерът ни ще бъде изпитан. Христос ще се открие в нас, ако наистина сме пръчки на Живата Лоза. Ние ще сме търпеливи, благи, способни да понасяме, весели, когато имаме ядове и предизвикателства. Ден след ден и година след година ще побеждаваме собственото аз и ще израстваме в благородни герои. Това е определената за нас задача. Но не можем да я изпълним без постоянната помощ на Исус, без твърдо решение, непоклатима цел, постоянно бдение и непрестанно молене. Всеки трябва да води лична борба. Всеки трябва да си пробива път през борбите и обезсърченията. Онези, които отбягват борбата, загубват силата и радостта от победата. Никой, дори Бог, не може да ни заведе в небето, ако не извършим нужното. В живота си трябва да развием красиви черти на характера; да изкореним некрасивите естествени черти, които не ни оприличават на Исус. Докато Бог работи в нас, за да желаем да вършим Неговата добра воля, ние също трябва да работим в хармония с Него. Христовата религия преобразява сърцето. Тя прави светски мислещите духовно мислещи. Под нейното влияние човек става несебелюбив, защото това е характерът на Христос. Нечестивият, интригантът става праведен; да прави на другите това, което иска да правят на него, му става втора природа. Поквареният се обръща от нечист в чист. Той възприема добри навици, защото Христовото евангелие е станало за него ухание от живот за живот.

След като благодатното време продължава никой не трябва да съди другите и да счита себе си за образец. Христос е нашият образец; подражайте Му, следвайте стъпките Му. Вие може да изповядвате, че вярвате всяка точка от истината за това време, но ако не практикувате тази истина, няма да имате никаква полза.

Не бива да осъждаме другите, това не е наша работа, а да се обичаме и да се молим един за друг. Когато виждаме, че някой се отклонява от истината можем да плачем, както Христос плака за Йерусалим.

Нека прочетем какво казва нашият небесен Баща в Словото Си за грешащите: „... даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправете такъв с кротък дух; но всеки казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен”. „... ако някой от вас бъде отклонен от истината и един го обърне, нека знае, че който е обърнал грешния от заблудения му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове”. Каква велика мисионерска работа е това! Колко много по-христоподобно е, отколкото бедни, грешни смъртници да обсъждат постоянно другомислещите. Нека помним, че Исус ни познава индивидуално и състрадава на нашата слабост. Той знае нуждите на всяко едно от Неговите създания и чете скритата, неизказана скръб във всяко сърце. Ако някой от малките, за които умря, е оскърбен, Христос вижда това и търси сметка от оскърбителя. Исус е добрият Пастир. Той се грижи за Своите болнави, слаби, блуждаещи овце. Познава ги по име. Тревогата на всяка овца и всяко агне от Неговото стадо вълнува сърцето Му, пълно със съчувстваща обич, и викът за помощ стига до ухото Му. Един от най-големите грехове на израелевите пастири е посоченият от пророка с думите: „Не подкрепихте немощната, нито изцелихте болната, не превързахте ранената, не докарахте заблудилата се, нито потърсихте изгубената; а с насилие и строгост властвахте над тях. Те се разпръснаха, понеже нямаше пастир, и като се пръснаха, станаха храна на всички полски зверове. Моите овце се скитаха по всички планини и по всеки висок хълм, дори овцете Ми бяха разпръснати по целия свят; и нямаше кой да ги потърси или подири”.

Исус се грижи за всеки един поотделно, сякаш няма друг човек на земята. Божеството упражнява мощна сила заради нас като по-голям брат, Който ни съчувства в нашите бедствия. Небесното Величество не стои далеч от падналото човечество. Ние нямаме първосвещеник, който да е толкова възвишен, толкова издигнат, че да не може да ни забележи и съчувства, но имаме Първосвещеник, Който бе изкушен във всичко като нас, без да съгреши.

Колко различни от този дух са чувствата на безразличие и презрение на някои в ... към Дж. и на хората, повлияни от него. Ако преобразяващата Божия благодат е била нужна някога на някого, то е в тази църква. Обявявайки и осъждайки един брат, те са се заели с работа, която Бог никога не им е възлагал. В християнския им опит са преплетени коравосърдечие, осъждащ, обвинителен дух, който би погубил индивидуалността и независимостта, а това показва, че те са изгубили Христовата любов в сърцата си. Побързайте, братя, да освободите душите си от тези неща, преди в небето да се е казало: „Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е

нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят”.

В християнския си живот ще срещаш много трудности, свързани с църквата, но не се опитвай толкова грубо да поправяш братята си, ако виждаш, че те не отговарят на изискванията на Божието слово, не ги осъждай, ако те предизвикват, не отговаряй. Когато ти се кажат неща, които те карат да изгубиш търпение, тихо пази душата си от избухване. Виждаш много неща, които изглеждат погрешни у другите, и искаш да ги поправиш. Започваш със свои сили да работиш за реформирането им, но не действаш по правилния начин. Трябва да работиш за грешните със сърце покорено, смекчено от Божия Дух и да оставиш Господ да действа чрез теб, средството. Възложи товара си на Исус. Чувстваш, че Господ трябва да поеме грижа за душата, в която Сатана се стреми към първенство. Но от теб се иска да вършиш онова, което можеш със смирение и кротост, а заплетените и сложни въпроси да оставиш в ръцете на Бога. Следвай напътствията в Неговото слово и остави изхода на Неговата мъдрост. След като си направил всичко по силите си да спасиш брат си, престани да се тревожиш и продължавай спокойно с другите належащи работи. Случаят не е повече в твоите ръце, но в ръцете на Бога.

Недей поради нетърпение да разсичаш възела на трудността. По този начин правиш работата съвсем безнадеждна. Остави Бог да оправи обърканите конци. Той е достатъчно мъдър да се справи с усложненията в нашия живот. Притежава такт и умение. Ние не всякога можем да проумеем Неговите планове; трябва да очакваме търпеливо тяхното разгръщане и да не ги разваляме и осуetyаваме. Бог ще ни открие намеренията си, когато намери за добре. Стремете се към единство; развивайте любов и се съобразявайте с Христос във всяко нещо. Той е източникът на единството и силата, но вие не сте потърсили християнското единство, за да съедините сърцата в любов.

За всички има работа както в църквата, така и вън от нея „в това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод. Плодът, който принасяме е единственият изпит за характера на дървото пред света. Това е доказателството за нашето ученичество. Ако като пръчки на Живата Лоза можем да принасяме богати гроздове скъпоценен плод, тогава носим пред света белега на синове и дъщери на Бога. Ние сме живи писма, които могат да бъдат лесно разбираеми от всички хора. Ето, аз се страхувам, че вие може би няма да направите необходимото, за да изкупите миналото и да станете живи, плодоносни пръчки. Ако постъпвате съобразно изискването на Бога, Неговото благословение ще се яви в църквата. Не сте се смирили

достатъчно, за да извършите цялата работа и да отговорите на намеренията на Божия Дух. Има себеоправдание, себезадоволяване, себезащитаване вместо смирение, сломеност и покаяние. Трябва да премахнете всяка пречка и да направите „за краката си прави пътища, за да не се отклони куцото”. Още не е много късно да се оправят погрешни работи. Но не мислете, че сте здрави и нямате нужда от лекар. Когато идвате при Исус със съкрушено сърце, Той ще ви помогне и благослови и тогава ще се заловите за Божията работа с кураж и енергия. Най-доброто доказателство, че пребъдвате с Христос, е принасяният плод. Ако не сте истински свързани с Него, вашата светлина и вашите привилегии ще ви осъдят и погубят.

ИЗКУПУВАНЕ НА ВРЕМЕТО

Драги братко Дж., станала съм да ти пиша в 23.00 ч., защото душата ми е загрижена. Смутена съм за теб; защото знам, че сме в края на земната история, а ти няма да останеш доволен от твоя доклад във великия ден, когато всеки човек ще получи според делата си.

Може би смяташ, че другите са се отнесли лошо с теб, и аз знам, както и ти, че в църквата не е бил проявен христоподобен дух. Но това ще ти помогне ли в съда? Дали две погрешни неща правят едно правилно? Макар двама или трима в църквата да са извършили нещо погрешно, това няма да заличи или извини твоя грях. Каквото и поведение да са възприели другите, твоята работа е да сложиш сърцето си в ред. Бог има изисквания към теб, които не трябва да забравяш или пренебрегваш поради никакви обстоятелства, защото всяка душа е скъпоценна в Неговите очи.

Сърцето ми е силно привлечено към онези, които са се спънали в тъмните планини на неверието и аз искам да им помогна. В църквата в ... има добър материал, но членовете не са били преобразени от Божия Дух и не са доведени до състоянието светлината им да свети на света. Някои с най-добри подбуди и с големи възможности за полезност понякога напълно пропадат в изпитанията, идващи в църквата, защото им липсва любов и милост, които обитаваха толкова богато в сърцето на Христос. Те виждат, че някой е в заблуда, и вместо да му помогнат, странят от него. Склонни са да правят неприятни намеци и да докосват чувствителни точки, когато биха могли да ги избегнат. Собственото аз идва на преден план и подчинява всичко друго, и те нанасят болка и предизвикват погрешни чувства. Колкото и чисти да са намеренията им, усилията им да вършат добро почти винаги водят до неуспех, ако не и до вреда, защото липсват съчувствието и нежността на Христос. Те

биха направили много добри операции, но са много лоши милосърдни сестри. Няма такта, който се ражда от любовта. В противен случай щяха да знаят да говорят правилните думи и да вършат правилни неща в правилното време и на правилното място. Други може да нямам толкова искрени желания да вършат правото, нито пък имат толкова дълбоки интерес към Божието дело. Те може да не са по-верни и по-лоялни, съчувствията им може да не са по-дълбоки, любовта им да не е по-топла; но въпреки това благородството и такта си те са далеч с по-голям успех в спечелването обратно на грешащите.

На Господ ще му бъде приятно, когато Неговият народ е повнимателен, отколкото е сега, по-милостив и децата му си помагат повече един на друг. Когато Христовата любов е в сърцето, всеки ще зачита нежно интересите на другите. Брат не ще се възползва от друг брат в бизнес сделките. Няма да се възползва или проявява прекален интерес понеже вижда брат си на тясно място, където се нуждае от помощ. Тези, които се възползват от нуждите на другите, показват изрично, че не са управлявани от принципите на Христовото евангелие. Тяхното поведение е записано в небесните книги като измама и нечестие; а където тези принципи управляват, Господното благословение не идва в сърцето. Такива личности получават по-скоро внушения от великия противник, отколкото от Божия Дух. Но онези, които накрая ще наследят небесното царство, трябва да бъдат преобразени от Божествената благодат, да бъдат чисти по сърце и живот и да притежават хармонични характери.

Братко мой, виждам, че си в голяма опасност. Твоето съкровище е на тази земя, а сърцето ти е там, където е съкровището ти. Но всички средства, които може да натрупаш, даже да бъдат милиони, няма да бъдат достатъчни за откупа на твоята душа. Тогава не оставяй повече в непокаяние и неверие и не оставяй осуетени Божиите благодатни намерения; не насилвай Божията ръка да унищожи неохотно твоето имущество или да ти нанесе някое бедствие.

Колко много са тези, чието поведение сега ще причини след време идването на съдби. Те живеят ден след ден, седмица след седмица, година след година само за своя себелюбив интерес. Влиянието и средствата им, натрупани чрез дадените от Бога умения и такт, се използват за тях самите и за семействата им, без и да помислят за техния милостив благодетел. Не позволяват на нищо да се върне обратно при Дарителя на богатата. Наистина те считат живота и поверените им таланти за собствени; и ако отдават на Бога обратно онази част, която Той изисква справедливо, мислят, че Творецът им е задължен. Накрая Неговото търпение спрямо тези неверни домакини се изчерпва; и Той ще сложи край на всичките им

себелюбиви светски планове, като им покаже, че както са събирали за своя слава, така Той може да разпръсква; и че са безпомощни да се съпротивят на силата Му.

Братко Дж., обръщам се към теб днес като пленник на надеждата. Но ще разбереш ли, че твоето слънце е минало зенита преди време и сега бързо потъва към залез? Вечерта настъпва. Не виждаш ли очертаващите се сенки? Имаш само още малко време да работиш за себе си, за човечеството и за твоя Господ. Специална работа трябва да бъде извършена за душата ти, ако искаш някога да бъдеш зачетен с победителите. Какво е записано в доклада на живота ти? Напразно ли Исус ходатайства, умолявайки за теб? Ще бъде ли разочарован Той от теб? Някои от твоите приятели, които са рамо до рамо с теб, вече са получили призовката. Вечността ще разкрие дали те са банкрутирали във вярата и не са си осигурили вечния живот, или пък са богатеели за Бога и са сънаследници на „една вечна тежина на слава за нас“? Няма ли да разбереш, че Божието дълготърпение към теб те призовава към покаяние и смирение на душата пред Него.

Има и друго много силно съображение освен личното ти спасение, което изисква твоето внимание. Колкото и слънцето ти да потъва зад западните хълмове, все още можеш да извършиш голяма работа за твоите деца, на които е позволено любовта към света да ги отдели от Бога. Имаш също не спасени роднини, съседи, близки, приятели. Ако твоят пример беше последователен в пръскане на светлина пред тях; ако работеше грижовно, за да спасиш тези скъпоценни души, както си работил, за да събираш светски съкровища; ако беше използвал средствата и влиянието си, мъдростта и такта си в усилието да събереш тези отклонили се от Христовото стадо - ако всичко това беше правил през живота си, ти щеше да имаш една жетва от души и щеше да си осигуриш богата награда в Божия ден. Така щеше да си изградил една истинна основа от стойностен материал, който не може да бъде унищожен; но вместо това ти си градил с дърво, слама и кал, които ще бъдат поядени, когато бъде изпитан характера на всяко човешко дело.

Животът ти е бил един крах. Бил си камък за препъване за грешниците. Те са си казвали за теб: “Ако религията, която този човек изповядва, е истинска, защо той е толкова жаден за този свят? Защо поведението му не показва духа на Христос?” Побързай, братко мой, преди да е станало завинаги късно, да премахнеш този камък за препъване от пътя на грешниците. Можеш ли да погледнеш с одобрение живота си и влиянието му? Ще промениш ли сега пътищата си? Няма ли да направиш усилие за правилни отношения с Бога? Не вярвам сърцето ти да е станало неподатливо на впечатления и зная, че любещата доброта и нежна милост на Бога са

удивителни. Малко благодатно време ни остава; ще го направиш ли по-добро сега, докато Исус все още пледира със Своята кръв пред Отца? Той милостиво е пощадил живота ти; но животът ти е бил като безплодно смокиново дърво, върху което година след година са се появявали не плодове, а само листа. Колко още ще продължаваш да разочароваш Господ? Ще го принудиш ли да каже: „Отсега нататък да няма плод от тебе довека”. Или: „Отсечи я, защо да изтощава земята?”. О, не чакай Господ да постави ръка върху теб и да пръсне имуществото, което си натрупал. Помни, че цялото ти богатство няма да ти даде и един момент на сладка увереност и мир на смъртния одър.

Сериозно те увещавам в необходимостта да се върнеш при Господ веднага. Умолявам те да разочароваш неприятеля. Строши веригите и се откъсни от неговата жестока власт. През останалата част от живота си се стреми да покажеш изцяло различно свидетелство пред небето – свидетелство, от което няма да се засрамиш, когато книгите се отворят и Съдията произнесе присъдата над пренебрегналите това велико спасение.

Апостол Павел увещава своите братя в Ефес да изкупват времето, защото дните са лукави. Това увещание е много приложимо и за теб. В известен смисъл не е възможно времето да се изкупи; защото веднъж отминало, то е отминало завинаги. Но ти си призван към реформа, да бъдеш ревностен за добри дела дотолкова, доколкото си пренебрегвал дълга си. Обърни се на 180 градуса. Удвои усилията си, за да направиш призванието и избирането си сигурни. Пази Божиите заповеди и живеи; пази Божия закон като зеницата на окото си. Използвай докрай всеки един момент, за да работиш за собствените си вечни интереси и за спасението на души около теб. Като вършиш това, ти можеш да спасиш както себе си, така и онези, които повече или по-малко следят твоя пример. Има причини или подбуди, които трябва да бъдат осмислени щателно.

Събуди се! Събуди се! Имаш работа, а слънцето ти бързо върви към залез. Силите ти отслабват, но всичко, което е в теб, всяка частичка от твоите способности принадлежи на Бога и трябва да бъде сериозно и несебелюбиво използвана за Негова служба. Работи, докато слънцето ти е все още на небето; защото „идва нощ, когато никой не може да работи”.

Ела, братко мой, ела такъв, какъвто си, грешен и опетнен. Положи товара от вината си на Исус и чрез вяра изискай Неговите заслуги. Ела сега, докато милостта още съществува; ела с изповед, ела със съкрушено и умоляващо сърце и Господ ще ти прости изобилно. Не смей да гледаш леко на още една възможност. Вслушай се в гласа на милостта, който сега те умолява да възкръснеш от смъртта, за да

може Христос да ти даде светлина. Всеки момент сега изглежда пряко свързан със съдбините на невидимия свят. Тогава не оставяй поради гордост и неверие да продължаваш да отхвърляш предложената милост. Ако направиш това, ще бъдеш оставен да изговориш накрая оплакването: „Премина жътвата, мина се лятото и ние не се избавихме”.

Чакай с дълбоко смирение пред Бога. Реши от този час да бъдеш Господен, върши целия си дълг, доверявайки се безрезервно на великото изкупление. Прави това и няма от какво да се страхуваш. Останалата част от житейското ти пътуване ще бъде спокойно и щастливо и ти ще си осигуриш живота, който продължава, докато Бог живее.

Написах ти това понеже се чувствам принудена от Божия Дух да го направя и понеже дълбоко се интересувам от теб. Нито за момент не оставяй да възникнат в тебе чувства против мен, защото аз съм била повлияна от любовта към твоята душа. Ние сме се наслаждавали на много скъпоценно време на поклонение на Бога в миналото, когато нашите сърца бяха радостни поради Неговите сладки благословения. Дали тези времена са останали завинаги в миналото? Може никога да не се видим в този живот, но ще се срещнем ли, когато изкупените бъдат събрани около великия бял престол?

ПРОИЗВОДСТВОТО НА ВИНО И САЙДЕР (ЯБЪЛКОВО ВИНО)

Скъпи братя и сестри в църквата от ..., показано ми бе, че вие като църква не растете в благодат и истина. Липсват онова посвещение на Бога, посвещение в служене на Него, и онази несебелюбива работа за издигане и изграждане на Неговото дело, която би ви направила една просперираща и здрава църква. Вие не се покорявате един на друг. Мнозина между вас имат собствени идеи и държат за себелюбивите си планове. Между тях са и някои, които заемат видни места в църквата.

Брат К. не гледа единствено към Божията слава; не вижда нещата от правилна гледна точка. Обръща внимание на сатанинските внушения и се съветва със собствените си неосветени преценки, като се хваща за всяка дума, която би оправдала погрешното му поведение. Самоизмамва се; не вижда, че се затваря за влиянието на Божия Дух. Когато е тръгнал по този път, не е знаел за опасностите в него, нито е разбирал къде би го завел. Всички, които вървят по същия път, биха направили добре веднага да се обърнат към пътя на спасението.

Живеем във век на невъздържание и угаждане на апетита от страна на пиячите на сайдер е оскърбление спрямо Бога. Заедно с други и вие участвате в това дело, защото не сте следвали светлината. Ако стояхте в светлината, нямаше, наистина нямаше да направите това. Всеки от вас, който е участвал в това дело, ще остане под осъждането на Бога, ако не промените изцяло вашия бизнес. Трябва да бъдете много сериозни. Трябва веднага да започнете да очиствате душите си от осъжданието.

Някои от вас в ... укоряват разпалено така наречените „Клубове с червена панделка”. Доколкото сте подбудени от желанието да осъдите злото в тези общества, вие сте прави; но сте крайни, когато действате, като че ли е престъпление да се говори добро за тях, или показвате мъничко добра воля към тях. Трябва да бъдете последователни във всички неща. Подхранвали сте омраза към самото име „Клуб с червена панделка”, което не изглежда да е продиктувано от Христовия дух, и горчилката не е помогнала нито на вас, нито на когото и да било друг.

Приели сте свидетелствата по отношение на смесването на нашите хора с въздържателните общества в ущърб на техните духовни интереси и чрез изопачаването им сте потиснали и поставили товар на душите. Отнасяйки се по този начин към дадената ви светлина, вие сте предизвикали презрение към моето дело. Ни най-малко не е било нужно това, и някои от вас е необходимо да поработят, за да оправят нещата. Поставили сте другите в рамка за легло; ако не са според размера на леглото, ги разтягате; ако са твърде дълги - ги отрязвате. „Не съдете, за да не бъдете съдени”.

След като бяхте застанали решително против активно участие във въздържателните общества, все още можете да задържите влиянието на другите за добро, ако действате последователно в съгласие със святата вяра, която изповядвате. Но участвайки в производството на сайдер, вие сте навредили твърде много на влиянието си; и което е по-лошо, предизвикали сте нападки върху истината и вреда на собствените си души. Издигнали сте бариера между себе си и въздържателното дело. Вашето поведение е станало повод невярващите да оспорват принципите ви. Не правите прави пътища за краката си и хромите и куците се спират и се спъват във вас за погубел.

Не мога да разбера как в светлината на Божия закон християни се ангажират съзнателно в отглеждането на хмел или в производството на вино или сайдер за пазара. Всички тези продукти могат да бъдат използвани по един полезен начин и да се окажат за благословение, иначе могат да се окажат изкушение и проклятие. Ябълковото вино и виното могат да бъдат консервирани, когато са пресни, и запазени

като сладък сок дълго време; и ако се използват неферментирани, няма да детронират разума. Но онези, които произвеждат ябълки за сайдер за пазара, не внимават за състоянието на използваните плодове и в много случаи сокът се изстиска от развалени ябълки. Хора, които не биха и помислили да използват по някакъв начин отровни и гнили ябълки, пият сайдер, приготвен от тях, и го наричат деликатес; но микроскопът разкрива, че това приятно питие често пъти е негодно за човешкия стомах даже и когато е прясно, излязло от пресата. Ако бъде варено известно време и се положи грижа да се премахнат нечистотиите, то ще бъде по-малко вредно.

Често съм чувала хората да казват: „О! Това е само сладко ябълково вино; то е съвършено безвредно и даже е здравословно”. И в дома се внасят няколко литра, даже повече. Няколко дни е сладко, след това ферментацията започва. Острият вкус го прави още по-приятно за много небца, а за любителя на сладко вино или сайдер е неприятно да признае, че неговата любима напитка е станала газирана или кисела. Също така реално хората могат да се напият от вино или сайдер, както и от по-силни напитки, а най-лошият вид опиване се получава от тези така наречени по-меки напитки. Страстите са поизвратени. Преобразяването на характера е по-голямо, по-решително и упорито. Няколко чаши вино могат да възбудят вкуса към по-силни напитки и в много случаи тези, които са станали изявени пияници, са положили основите на пиянския си навик именно по този начин. За някои хора по никакъв начин не е безопасно да имат в дома си вино или сайдер. Те са наследили вкус към стимуланти, на които Сатана постоянно ги кара да се отдават. Ако се поддадат на изкушението, не спират; апетитът вика за угаждане и бива задоволяван за тяхна погибел. Мозъкът бива затыпен и затъмнен; разумът не държи вече юздите, а те биват оставени на шията на похотта. Разпуснатост, прелюбодейство и пороци от всякакъв вид биват извършвани като резултат от отдаването на апетита към вино и сайдер. Изповядващият религия, която одобрява тези стимуланти, и навикнал в тяхната употреба никога не израства в благодат. Той става груб и чувствен; животинските страсти управляват по-висшите сили на ума и добродетелта не е желана.

Умереното пиене е училище, в което много хора са получили образованието си за кариерата на пияница. Толкова постепенно Сатана извежда от крепостите на въздържанието, толкова незабележимо виното и сайдерът влияят върху вкуса, че пияницата, без да подозира навлиза в пътя на пиянството. Култивира се вкус към стимуланти; нервната система се уврежда; Сатана поддържа безпокойство на ума. А бедната жертва, въобразявайки си, че е в съвършена сигурност, продължава и продължава, докато се строши

всяка бариера и всеки принцип бива повреден. И най-силните решения биват подкопани; и вечните интереси не са достатъчно силни, за да запазят извращения апетит под контрола на разума.

Някои никога не се напиват истински, но са постоянно под влиянието на ябълковото или ферментиралото вино. Те са възбудени, полунуравновесени, не са в истински унес, но в също така лошо състояние; защото всички благородни сили на ума са извратени. В резултат от употребата на прокиснал ябълков сок се появява склонност към заболявания от различен вид като воднянка, чернодробни оплаквания, тремор, прилив на кръв към главата. Чрез употребата на такъв прокиснал ябълков сок мнозина си причиняват някоя постоянна болест. Едни умират от туберкулоза или получават удар единствено поради тази причина. Други страдат от диспепсия. Всяка жизнена функция бива увредена, а лекарите им казват, че имат чернодробни смущения, докато ако строшаха бутилката със сайдер и никога не я заместят с нова, жизнените им сили биха възстановили енергията и силата си.

Пиенето на сайдер води до употребата на по-силни напитки. Стомахът губи естествената си жизнена енергия и понякога е необходимо по-силно питие, за да го предизвика към действие. Веднъж, когато с моя съпруг пътувахме, бяхме принудени да чакаме влака няколко часа. През това време един подпухнал и с червено лице фермер дойде в ресторанта на гарата и извика с висок глас: „Имате ли първокласно бренди?“ Отговорено му бе положително и той поръча няколко пръста. „Имате ли сос от лют червен пипер?“ „Да“ – беше отговорът. „Е тогава сложи две големи супени лъжици“. След това той поръча две лъжици алкохол, които добави към сместа, и привърши, поръчвайки „една голяма доза черен пипер“. Човекът, който приготвяше сместа, запита: „Какво ще правиш с тази смес?“ Той отговори: „Предполагам, че ще ми дойде добре“. И поднасяйки пълната чаша към устните си, изпи цялата тази ужасна смес. Този човек бе използвал стимуланти, защото бе умъртвил нежната обвивка на стомаха си.

Много читатели ще се смеят на тези предупреждения за опасност. Те ще си кажат: „Сигурно няма да ми навредят малкото вино или сайдер, които пия“. Сатана е набелязал такива хора като своя плячка; той ги води стъпка по стъпка напред, без да разбират това, докато веригите на навика и апетита не станат твърде силни, за да бъдат вече строшени. Виждаме силата на желанието към разгарящи напитки върху хората; виждаме как мнозина от всички вероизповедания и носещи големи отговорности, хора с високо положение, с големи таланти или велики постижения, с фини чувства и силни нерви, както и със здрав разум жертват всичко, за да

се отдадат на апетита, докато бъдат сведени до равнището на животни; и във всички случаи пътят им надолу е започнал с употребата на вино или сайдер.

Когато интелигентни мъже и жени, изповядващи, че са християни, говорят, че нямало никаква вина в правенето на вино или сайдер за пазара, тъй като, когато не са ферментирали, те не са упоителни, аз изпитвам тъга в сърцето си. Зная, че има и друга страна на въпроса, която те отказват да погледнат; защото себелюбието е затворило очите им за ужасните злини, които могат да произлязат от употребата на тези стимуланти. Не разбирам как нашите братя, които се въздържат от всякакъв вид зло, се ангажират до голяма степен в бизнеса за отглеждането на хмел, като знаят за какво се използва той. На тези, които подпомагат производството на тези напитки, като насърчават и карат вкуса да привиква към по-силни стимуланти, ще им бъд платено, когато делата им бъдат разкрити. Те са престъпници на Божия закон и ще бъдат наказани за греховете, които са извършили, и за греховете, повлияли на други да съгрешат чрез изкушенията, които са поставили на пътя им.

Нека всички, които вярват истината за това време, които вярват, че са реформатори, да действат в съгласие с вярата си. Ако някой, чието име е записано в църковните книги, произвежда вино или сайдер за пазара, той трябва да бъде разубеден, а ако продължи да практикува, да бъде порицан от църквата. Неразубедените да вършат тази работа са недостойни за място и име сред Божия народ. Трябва да бъдем Христови последователи, да поставим сърцата и влиянието си срещу всяка зла практика. Как ще се чувстваме в деня, когато Божиите съдби се излеят, когато срещнем хора, станали пияници поради нашето влияние? Не живеем във времето на сянковите неща, а в първообразния ден на изкуплението и нашите случаи скоро ще бъдат представени пред Бога. Как ще застанем в небесните дворове, ако с действието си сме насърчавали употребата на стимуланти, които покваряват разума и са гибелни за добродетелта, чистотата и любовта към Бога.

Законникът запита Христос: „Учителю, какво добро да направя, за да имам вечен живот? А Той му каза: Какво е писано в закона, как четеш? А той отговори: Да възлюбиш Господа, своя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближния както себе си. И Той му каза: Правилно отговори, прави това и ще живееш”. Вечният живот е цената, поставена на карта, и Христос ни казва как можем да го спечелим. Той ни насочва към писаното Слово: „Как четеш?” Там е посочен пътят; трябва да обичаме Бога върховно и ближния както нас самите. Но ако обичаме

ближния като нас самите, няма да хвърляме на пазара нещо, което ще бъде примка за него.

Да обича Бога и човека е целият дълг на християнина. Законът на любовта е записан на плочите на душата, Божият Дух живее в него и характерът му се проявява в добри дела. Исус стана беден, за да станем богати чрез Неговата бедност. На какви жертви сме готови за Него? Имаме ли съхранена в сърцата си Неговата любов? Обичаме ли ближния както Христос ни обича? Ако имаме тази любов в душите си, тя ще ни кара внимателно да разгледаме дали чрез нашите дела, чрез нашето действие или чрез нашето влияние не поставяме по някакъв начин изкушение пред онези, които имат слаба морална сила. Няма да упрекваме слабите и страдащите, както фарисеите правеха постоянно, но ще се стараем да премахнем от пътя на брат си всеки камък за препъване, да не би куцото да бъде отклонено от пътя.

Като народ ние изповядваме, че сме реформатори, че носим светлина на света, че сме верни Божии пратеници, пазейки всеки вход, през който Сатана би могъл да влезе с неговите изкушения, за да покварява апетита. Нашият пример и влияние трябва да бъдат сила на страната на реформата. Необходимо е да се въздържа от практики, които ще потискат съвестта и ще насърчават изкушението. Не трябва да отваряме никаква врата, която ще даде на Сатана достъп до ума на едно човешко същество, създадено по Божи образ. Ако всички бяха бдителни и верни в пазене на малките вратички направени чрез умерената употреба на така наречените безвредни вино и сайдер, булевардът към тъмнината би бил затворен. Това, което е нужно на всяко общество, е твърдото намерение и воля, да не се докосва, да не вкусва и да не си играе човек с тези неща; и тогава реформата във въздържанието ще бъде силна, постоянна и цялостна.

Любовта към парите ще кара хората да насилват съвестта си. Може би тези пари ще бъдат дадени в Господнята съкровищница, но Бог няма да приеме такова приношение; това е оскърбление за Него. Било е спечелено чрез нарушаване на Неговия закон, който изисква човек да обича ближния както себе си. Не е извинение за престъпника да казва, че ако той не е направил вино или сайдер друг би ги направил и ближният му пак би станал пияница. Понеже някой ще остави бутилката на устните на ближния, ще дръзне ли християнин да опетни дрехите си с кръвта на души – да си навлече проклятието, изречено над онези, които поставят това изкушение на пътя на грешащите? Исус призовава последователите си да застанат под Неговото знаме и да помагат в унищожаването на делата на дявола.

Изкупителят на света, който знае добре състоянието на обществото в тези последни дни, представя яденето и пиенето като греховете, които осъждат този век. Той ни казва, че както е било в дните на Ной, така ще бъде и в дните, когато се изяви човешкият Син. „... ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха, докато дойде потопа и завлече всички...” Точно такава ще бъде състоянието в последните дни и които вярват в тези предупреждения, ще бъдат крайно внимателни да не възприемат поведение, което ще ги доведе под осъждане.

Братя, нека гледаме на този въпрос в светлината на Писанията и да влияем решително на страната на въздържанието във всичко. Ябълките и гроздето са дарове от Бога; те могат да бъдат употребявани по превъзходен начин като здравословни храни и с тях може да се злоупотребява, когато бъдат използвани по погрешен начин. Бог вече поразява лозите и ябълковата реколта поради греховни човешки практики. Ние сме пред света като реформатори; нека не даваме случай на безбожниците и на нечестивите да обвиняват нашата вяра. Христос каза „вие сте солта на земята”, „светлината на света”. Нека покажем, че сърцата и съвестта ни се намират под преобразяващото влияние на Божествената благодат и че животът ни се управлява от чистите принципи на Божия закон, дори тези принципи да изискват жертва на временните интереси.

БРАК С НЕВЯРВАЩИ

Скъпа сестра Л., научих, че възнамеряваш да сключиш брак с човек, който не е единен с теб в религиозната вяра, и се страхувам, че не си обмислила достатъчно този важен въпрос. Преди да направиш стъпката, която ще повлияе на целия ти бъдещ живот, умолявам те настоятелно да обсъдиш още веднъж въпроса грижливо и с молитва. Ще бъде ли новата връзка източник на щастие? Ще помага ли тя в християнския живот? Ще бъде ли одобрена от Бога? Примерът ти ще бъде ли безопасен за другите?

Преди да даде ръката си за брак, всяка жена трябва да се запита дали е достоен мъжът, с когото ще съедини съдбата си. Какво е неговото минало? Чист ли е животът му? Дали любовта му е благородна, възвишена или е само чувствена? Притежава ли той онези качества на характера, които биха я направили щастлива? Може ли тя да намери истински мир и радост в любовта му? Ще ѝ бъде ли позволено да запази своята индивидуалност, или ще подчини ума и съвестта си на съпруга си? Като Христова ученичка тя не принадлежи на себе си; купена е със скъпа цена. Ще може ли да

почита правата на Спасителя като върховни? Ще може ли тяло и душа, мисли и цели да се запазят чисти и святи? Тези въпроси имат жизнено значение за благосъстоянието на всяка жена, встъпваща в брачна връзка.

В дома е необходима религия. Само тя може да предотврати сериозните грешки, които тъй често вгорчават брачния живот. Само където царува Христос може да има дълбока и истинска несебелюбива любов. Тогава душите ще бъдат вплетени в едно и двата живота ще се слоят в хармония. Божии ангели ще бъдат гости в този дом и свящото бдение ще освети брачната стая. Унизителната чувственост ще бъде прогонена. Мислите ще бъдат издигнати нагоре към Бога! Към Него ще се възнеса сърдечната преданост.

Сърцето копнее за човешка любов, но тази любов не е достатъчно силна, достатъчно чиста или достатъчно скъпа, за да замести Исусовата любов. Само в своя Спасител съпругата може да намери мъдрост, сила и благодат да посрещне грижите, отговорностите и житейските скърби. Той трябва да ѝ дава сила и да я води. Нека да се предаде на Христос, преди да се предаде на някой земен приятел, да не създава никаква връзка, която би била в конфликт с това. Търсещите истинско щастие трябва да имат Божието благословение във всичко, което притежават, и във всичко, което вършат. Окаяните сърца в много домове са точно поради непослушанието към Бога. Сестра моя, не се свързвай с човек, който е неприятел на Бога, освен ако искаш да имаш дом, от който сенките никога да не се вдигнат.

Тъй като ти ще чуеш тези думи в съда, аз те умолявам да разгледаш добре замислената си постъпка. Попитай се: Невярващият съпруг няма ли да отклони мислите ми от Исус? Той обича повече удоволствието, отколкото Бога; няма ли да ме накара да обичам нещата, които той обича? Пътят към вечния живот е стръмен и неравен. Не си добавяй тежест, за да забавиш напредването си. Духовната ти сила е малка. Сега ти трябва помощ, а не пречка.

Господ заповядва на древния народ Израел да не встъпва в брак със заобикалящите го идолопоклоннически народи: „Да не се жениш между тях и да не даваш дъщеря си на сина му, нито да вземаш неговата дъщеря за своя син”. Причината е дадена. Вечната Мъдрост, предвиждайки последствията от такъв съюз, заявява: „Защото ще пречат на синовете ти да Ме следват, за да служат на други богове и така ще пламне против вас гневът на Господа, Който скоро ще те изстреби... Понеже вие сте народ свят на Господа, вашия Бог; вас избра Господ, вашият Бог... верният Бог, Който пази до хиляда поколения завета и милостта към онези, които Го обичат и пазят заповедите Му; а на онези, които Го мразят, им въздава в лице и ги погубва; няма да забави наказанието на онзи, който Го мрази,

но ще му въздаде”. И в Новия завет има подобни забрани за женитбата на християнин с безбожник. В първото си послание към коринтяните апостол Павел заявява: „Жената е вързана, докато е жив мъжът ѝ; но ако мъжът умре, свободна е да се омъжи за когото иска, само в Господа”. Във второто си послание отново пише: „Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината? И какво съгласие има Христос с Велиал? Или какво съучастие има вярващият с невярващия? И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ”. Затова: „Излезте отсрещ тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто”; и: „Аз ще ви приема... и вие ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ”.

Сестра моя, смееш ли да не зачиташ тези ясни и положителни напътствия? Като Божие чадо, като поданица на Христовото царство, купена с Неговата кръв, как можеш да се свържеш с човек, който не признава Божиите права и не се ръководи от Неговия дух. Заповедите, които цитирах, не са човешко, а Божие слово. Дори и другарят на твоя избор да е достоен във всяко друго отношение (но не е), все пак той не е приел истината за това време; невярващ е и небето ти забранява да се свържеш с него. Не можеш без опасност за душата си да не зачетеш това Божествено наставление.

Искам да те предупредя за тази опасност, преди да е твърде късно. Ти слушаш гладки, приятни думи, които те карат да мислиш, че всичко ще бъде добре, но не можеш да прочетеш подбудите, които подтикват към тези красиви думи. Не можеш да видиш дълбочината на нечестието, скрито в сърцето. Не можеш да погледнеш зад сцената и да видиш примките, които Сатана поставя за душата ти. Той иска да постъпваш така, че да може лесно да насочи към теб стрелите на изкушението. Не му давай ни най-малка възможност. Докато Бог действа в умовете на Своите слуги, Сатана работи чрез непослушанието. Няма нищо общо между Христос и Велиал. Двамата не са в съгласие. Да се свържеш с един невярващ, значи да застанеш на сатанинска почва. Ти оскърбяваш Божия Дух и губиш правото на Неговата закрила. Можеш ли да си позволиш в битката за вечния живот да даваш на Сатана такива страхотни предимства, за да ги използва в борбата срещу теб? Можеш да кажеш: “Но аз съм дала вече обещание, сега да го взема назад ли?” Отговарям: “Щом си дала обещание противно на Свещеното писание, по всякакъв начин го оттегли без бавене и смирено пред Бога се покай за обаянието, което те е накарало да обещаеш така прибързано. Много по-добре е

да го оттеглиш в страх Господен, отколкото да го изпълниш и с това да обезславиш своя Творец.

Помни, че ти предстои да спечелиш едно небе, да избегнеш един открит път към гибел. Бог държи на това, което е казал. Когато забрани на първите ни родители да ядат от плода на дървото на познанието, а те не го послушаха, това отвори широко вратата на нещастieto за цял свят. Ако постъпваме против Бога и Той ще постъпва против нас. Единственият безопасен път за нас е, да се подчиняваме на всичките Му изисквания, каквото и да струва това, защото всички са основани на вечна любов и мъдрост.

Прекаленият светски дух, който сега съществува, разположението да не се признават по-висши права от тези на себезадоволяването е едно от знаменията на последните дни. „И както стана в Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син... ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха докато дойде потопът и завлече всички...” Хората от днешното поколение се женят и омъжват със същото безразсъдно незачитане на Божиите изисквания. В християнския свят се наблюдава удивително, обезпокояващо безразличие към учението на Божието слово относно брака на християнин с невярващ. Мнозина, които изповядват, че обичат Бога и се боят от Него, предпочитат да следват разположението на ума си, отколко съвета на Безпределната Мъдрост. Въпросът, който е жизненоважен за щастието и благосъстоянието на двете страни за този и за бъдещия свят, разумът, здравите разсъждения и страхът от Господа се пренебрегват слепият импулс и упоритата решителност се оставят да победят. Мъже и жени, иначе разумни, в този случай затварят ушите си за съвети, за молби на приятели и роднини, и Божии служители. Съветът или предупреждението се приема като неподходяща намеса и верният приятел, изказващ своето неодобрение – като враг. Всичко става според желанието на Сатана. Той заплита мрежата си около душата и тя бива омаяна, оплетена. Разумът изпуска юздите на самообладанието и ги слага на врата на похотта, неосветената страст започва да владее и много късно жертвата се пробужда в живот на нещастие и робство. Тази картина не е плод на въображение, а посочване на факти. Бог не одобрява съюз, който е забранил изрично. От години получавам писма на хора, сключили нещастни бракове, и възмутителните истории пред мен, са достатъчни да причинят болка на сърцето ми. Не е лесно да се реши какъв съвет може да се даде на такива нещастни души или как може да се облекчи тежкия им жребий. Но печалният им опит може да послужи като предупреждение на други.

В този век, когато земната история е на приключване и ние навлизаме във времето на небивала скръб, колкото по-малко бракове се сключват, толкова по-добре за всички - и за мъже, и за жени. А над всичко друго сега, когато Сатана работи с всяка измама и неправда в тези, които загиват, нека християните се пазят от връзка с невярващи. Бог е казал това. Всички, които се боят от Него, ще се подчинят на тези мъдри увещания. Нашите чувства, подбуди и любов трябва да се издигат към небето, а не да сочат към земята, не да стигат ниските, долни канали на чувствените мисли и задоволявания. Сега е време, когато всяка душа трябва да застане пред лицето на изпитващия сърцето Бог.

Мила сестра, като ученичка на Исус трябва да се запиташ как ще повлияе постъпката ти не само на теб, но и на другите. Христовите последователи трябва да са съработници на Господ, те трябва да са „безукорни и незлобливи, непорочни Божии чеда сред опако и извратено поколение, между които, казва апостол Павел, блестите като светилина на света”. Нека да приемаме ярките лъчи на Слънцето на правдата и чрез добрите си дела да ги оставяме да светят ясно и определено без прекъсване или помрачаване. Не можем да сме сигурни дали не увреждаме хората, които са около нас, ако не излъчваме положително влияние, което да ги води към небето.

„Вие сте Ми свидетели”, казва Исус. Така че при всяка своя постъпка трябва да се запитваме как ще се отрази тя на интересите на царството на Изкупителя. Ако ти си наистина ученичка на Христос, ще предпочетеш ли да тръгнеш по Неговите стъпки, колкото и болезнено да е това за твоите естествени чувства. Апостол Павел казва: „А далеч от мене да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мен е разпънат и аз - за света”. Ти сестра Л., имаш нужда да седиш при нозете на Исус и да се научиш от Него, както направи Мария в миналото. Бог иска от теб пълно предаване на волята, плановете и намеренията ти. Исус е твой водач; на Него трябва да гледаш, на Него да се уповаваш. Не трябва да позволяваш на нищо да те отклонява от живота на посвещение, който дължиш на Бога. Разговорът ти трябва да е насочен към небето, откъдето очакваш Спасителя си. Благочестието ти да е такова, че да се почувства от всички, намиращи се под твое влияние. Бог иска във всяка житейска постъпка да избягваш и самия вид на злото. Правиш ли го? Ти си подвластна на святото задължение да не омаловажаваш или компрометиращ святата си вяра, като се свързваш с неприятелите на Господ. Ако си изкушавана да пренебрегнеш съветите на Неговото слово поради това, че и други правят същото, то помни, че и примерът ти ще влияе. Други ще те последват и така злото ще се разширява. Докато проповядваш,

че си дете на Бога, резултатът от отклонението от Неговите изисквания нанася голяма вреда на онези, които се ръководят по теб. Пребъдващите в Христос имат постоянната цел да спасяват души. Но какво си направила ти, за да изявиш славата на Този, Който те е извел от тъмнината? „Стани, ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос”. Освободи се от това фатално обаяние, притъпяващо чувствата ти и парализиращо душевните ти сили.

Най-силните подбуди за вярност са представени пред нас, най-възвишените мотиви, най-славните награди. Християните трябва да са Христови представители, синове и дъщери на Бога. Те са Неговите диаманти, Неговите особени съкровища. За всички, които пазят своята твърдост и непоколебимост, Той заявява: „... ще ходят с Мене в бели дрехи, защото са достойни”. Стигналите до портите на вечното щастие и блаженство няма да помислят, че направената жертва е била много голяма.

Дано Бог ти помогне да устоиш на изпита и да се съхраниш. Хвани се чрез вяра за Исус. Не разочаровай своя Изкупител.

Света Елена, Калифорния, 13 август 1885 г.

ПОДКРЕПАТА НА МИСИИТЕ В ГРАДОВЕТЕ

Скъпи братко М., преди няколко дни получих писмо, написано от теб до старейшината Н., в което повдигаш много сериозно обвинение срещу това мисията в ... да бъде поддържана от твоята конференция, и казваш, че другите конференции по цялото поле трябва да проявяват еднакъв интерес към тази мисия. Но ако тези конференции не издържат важни мисии в градовете, намиращи се в границите им, няма ли места, където да бъдат изградени такива мисии? Ако твоята конференция бъде помолена да се погрижи за мисията в ... и да я ръководи под указанието на Генералната конференция, отговорните мъже ще чувстват, че това е доказателство, че братята им имат доверие в тях и те биха си казали: „Да, ние приемаме святото доверие. Ще направим всичко по силите ни за успеха на мисията и за оправдаване на доверието на нашите братя. Ще молим Бог за мъдрост и ще практикуваме себеотрицание и твърда икономия, ако е необходимо”. Бог ще ви поддържа в радостното изпълнение на това задължение и ще го направи по-скоро за ваше благословение, отколкото товар или пречка за делото във вашия щат.

Този голям град е потънал в тъмнина и заблуда, а ние сме го оставили дълго време в това състояние. Ще прости ли Бог нашата небрежност? Каква сметка ще даваме за мъжете и жените, които са умрели, без да чуят гласа на истината за това време, които биха я приели и биха я занесли и на други? Духът ми е подбуден да заявя, че делото в ... е било отлагано от дълго време. Работата, която сега се върши там, би могла да бъде извършена още преди години и тогава можеше да струва много по-малко пари, време и труд. Въпреки това сега тя не трябва да бъде оставена незавършена. Направено е малко начало въз основа на един доста икономичен план и се е извършило много повече, отколкото се е очаквало, като се имат предвид помощните средства, които са били на разположение. Нужно е да бъдат доставени по-добри помощни средства. Трябва да има места, където хората да могат да чуват за истината. Трябва да има средства, които да поддържат работниците в това мисионерско поле не в лукс и охолство, но в простота, удобство. Те са Божии инструменти и нищо не трябва да бъде казвано или извършвано, което да ги обезкуражава. Напротив, нека ръцете им бъдат укрепвани и сърцата им насърчавани.

Вашата конференция е достатъчно богата, за да бъде това дело проведено успешно. Трябва ли да бъде оставен князът на тъмнината да владее нашите големи градове само защото поддържането на мисиите в градовете ни струвало скъпо?! Нека тези, които следват напълно Христос, се заемат за работа, дори и през главата на проповедници или президент. Хората, които в работа като тази, ще кажат: „Моля те, считай ме извинен!“, трябва да внимават да не би да получат присъдата си за този живот и за бъдещия. Нека християните, които обичат да извършват задълженията си, вдигат всяка троха, която да намерят, и след това да гледат към Бога за понататъшна сила. Той ще действа чрез последователните усилия на мъже и жени и ще направи онова, което те не могат да направят. Нова светлина и нова сила ще им бъде дадена, когато използват онова, което вече имат. Нова ревност и нова енергия ще събудят църквата, както те виждат това да става понякога.

Духът ни се радва, когато размишляваме върху онова, което може да бъде направено; но се изчервяваме пред нашия Господ при мисълта, че постигнатото е твърде малко. Пасторите са пренебрегнали дадените им от Бога задължения; станали са тесногръди и слаби и са поощрявали непрощателността, страхливостта, бездействието и алчността. Не са разбирали величието и важността на делото. Липсвали са хора, чиито очи са помазани да виждат намеренията на Небето. Тогава ще бъде издигнат стандартът на благочестието и ще се появят истински мисионери, които ще бъдат готови да жертват

заради истината. Няма място в Божията църква за себелюбиви и обичащи лесните неща хора; призвани са мъже и жени, които ще се опитат да всадят истината в нашите големи градове и средища.

Трябва да бъде предупредено едно човечество и нека трябва да работим смирено, според както Господ ни е дал способности. Нека всеки щат се заеме с работа. Какво право имат хората с тесногръди разбирания, какво право има тяхната конференция да извърши или да не извърши? Мисията в ... няма да бъде оставена изцяло на вашия щат, но ако конференцията ви има работещо сърце, тя ще поддържа две такива мисии и няма да чувства товара. Хайде братя, събудете се и започнете да действате! Времето, загубено поради вашето неверие и липса на кураж, е загубено завинаги. Нека проповедниците действат съгласно работата, която трябва да бъде извършена и хората с широко сърце, които обичат Бога и вършат Неговите заповеди, ще започнат да работят и ще помогнат на Господ. По този начин църквата ще бъде събудена за по-нататъшна усилена работа, защото милосърдието и благотворителността на хората няма да спрат никога.

Пастор М., като президент на Конференцията в ..., ти си показал с управлението си, че си недостоеен за оказаното доверие. Показал си, че си консервативен и идеите ти са тесногръди. Не си направил и половината от онова, което би могъл да направиш, ако влагаше в работата си истинския дух. Би могъл да бъдеш много по-ефективен и опитен, отколкото си сега. Би могъл да бъдеш далеч по-подготвен, за да управляваш успешно тази свещена и важна мисия – работа, която би ти дала най-силното основание на нашите хора, но както и други проповедници във вашия щат, ти не си успял да напреднеш, когато Божието провидение е отваряло път. Не си показал, че Светият Дух е въздействал на сърцето ти, така че Бог не може да говори чрез теб на Своя народ. Ако в тази криза не направиш нещо, за да укрепиш вярата и премахнеш съмнението от църквите в твоя щат, ако не премахнеш всичко, пречещо на хората да се ангажират сърдечно в това дело, Бог ще те държи отговорен. Бог не ти ли е дал безпогрешно доказателство, че братята от твоя щат се извиняват от отговорността, която им е поставена, да се заемат с град ..., както Христос се е заел с тях? Ако стоиш в светлината, ще насърчаваш тази мисия чрез вярата си.

Трябва да пиеш от потоците на благодатта и спасението, преди да можеш да водиш други да пият от Източника на живата вода. Изпълнявай службата на председател на конференцията с опита и влиянието, които тази служба дава, вместо да обезкуражаваш хората, които би било редно да насърчаваш да работят в нови области, да носят по-тежки отговорности. Има специални

задължения за хората на отговорни постове. Има усилия, изискващи труд, които по-лесно е човек да пренебрегне. Но когато пасторите пренебрегват задълженията си, Господ да се смили над бедните овце.

Делата ти, братко мой, не показват, че ти съзнаваш задълженията и възложения ти свещен товар. Беше ми показано, че си способен да вършиш много по-добра работа от тази, като вършиш сега, и че Господ изисква повече и по-добър труд от ръцете ти. Той изисква честност и вяност. Работата за спасяване на души е най-висшата и благородна работа, поверена някога на смъртни хора. Ти не трябва да позволяваш на нищо да застане между теб и това свещено задължение, което би погълнало ума ти и смутило правилната ти преценка. Човек на такъв отговорен пост като твой трябва да поставя на първо място вечните интереси, а на второ - временните. Ти си посланик на Христос и трябва да насърчаваш онези, които са под твоето управление, да се стремят към по-високи духовни постижения, да живеят по-свят и по-чист живот. В усилията си да спасяваш души от гибел и да изграждаш църкви в истина и правда, трябва да прилагаш тактичност, мъдрост и сила, която е привилегия да имаш чрез постоянно общуване с Бога. Бог изисква това от теб и от всеки друг проповедник, ангажиран в Неговото дело. Ти трябва да показваш верността си към твоя разпнат Спасител с разбирането, че си тържествено задължен да представяш всеки човек съвършен в Исус Христос, неопетнен в нищо.

В твой случай би могло да бъде постигнато много повече чрез свят живот, чрез ревностна молитва и чрез внимателно усилие и възискателност при изпълнение на всеки дълг. Би могъл да извършиш много повече чрез правдиви предупреждения и порицания и чрез ревностни апели. Занемарена е не само умствената, но и сърдечната сила. Представената истина, както е в Исус ще има ефект. Липсва ти ревност и активна домашна религия. Себелюбивите интереси са затъмнили ума ти и са изкривили преценките ти, и Божиите изисквания не се осъзнават. Имаш нужда да отхвърлиш от товарите на душата си светските грижи и работа и да гледаш единствено към Божията слава.

Скоро ще бъде решена вечната участ на всички. Илинойс, Уисконсин, Айова и други конференции, десетки проповедници ще излязат с горяща ревност да прогласяват последната вест на предупреждение. В такова време като това председателите на конференции ще спрат ли да теглят хомота и ще откажат ли да го теглят? Чрез глас и перо ще обезкуражават онези, които са решили да работят? Всяко тяхно поведение или постъпка, която насърчава леността и неверието, е престъпление в най-висша степен. Те трябва

да насърчават хората да бъдат прилежни в Божието дело, да полагат всяко усилие за спасяването на души. Но никога не трябва да оставят в умовете им и най-малкото впечатление, че жертват твърде много за Божието дело или че от тях се изисква повече от разумното. В небесната битка трябва да се проявява дръзновение. Сега е нашето време за работа. Време за преодоляване на трудности и опасности. Божието провидение казва: „Вървете напред, а не назад към Египет!“. И вместо да се дава свидетелство, което да се харесва на хората, проповедниците трябва да се стремят да пробудят заспалите. Пастор М., в твоето писмо съзирам нотка на неверие, на липса на преценка и разбиране. Твоята позиция потвърждава свидетелството, което бях дала, че оформяш тесногърдо перспективите пред конференцията и си застанал на пътя на нейния напредък, защото не си издигнал стандарта на истината. Тук ще цитирам няколко параграфа от това свидетелство, което бе написано по време на Генералната конференция в Батъл Крийк през м. ноември 1883 г.:

„Нашият разговор за мисията в ... остави неприятно впечатление в съзнанието ми. Не считай строги забележките ми за тази мисия. Ти говореше с голямо задоволство за начина на провеждане на това дело. Каза, че брат О. и свързаните с него били готови да направят всичко, за да се справят; че имали малка таванска стая, където си приготвяли храната и че вършели голяма работа, и то по най-икономичен начин. Твоите идеи по този въпрос не са правилни. Светлината, която Господ ми е дал, скъпоценна повече от цената на злато и сребро, е те да работят по такъв начин, че да запазят репутацията на делото. Братята, свързани с тази мисия, не са лишени от недостатъци и човешки слабости. Ако не се обърне внимание на тяхното здраве, работата им до голяма степен ще бъде смутена. Тези, които стоят начело на делото в конференцията, не трябва да позволяват да съществува такова състояние на нещата. Те трябва да възпитават хората да дават от средствата си, за да може нуждите на работниците да бъдат задоволени и те да не бъдат притеснени. Като домакини на Бога отговорността е тяхна - не един или двама да понасят всяка жертва, а другите да си живеят удобно, да ядат, да пият и да се обличат, без да им минава и мисъл за свещените мисии или за задължението им спрямо конференцията.

Пастор М., беше ми показано, че ти нямаш правилен възглед за делото и не разбираш неговата важност. Не си успял да възпитаеш хората в истински дух на себепожертвувателност и посвещение. Страхувал си се да покажеш задълженията на богатите хора; а когато си правил слаби усилия в дадената насока и те са започвали да се извиняват и да намират грешки и недостатъци у някого по отношение на управлението на делото, ти си мислил, че може би са

прави. Това извъртане, което е развило в тях съмнение и неверие, е повлияло върху сърцето ти и те са се научили да обясняват и разглеждат неправилно твоите усилия. Когато са поддържали съмнението по отношение на „Свидетелствата”, ти не си направил необходимото, за да го изкорениш. Трябваше да им покажеш, че Сатана винаги търси недостатъци, оспорва, обвинява и злослови братята и че не е безопасно човек да заема подобна позиция.

Братко мой, не си имал куража да насърчаваш хората да се отдават на служене. Вместо да свеждаш разходите на делото до една съвсем малка сума, твой дълг е да накараш хората да разберат, че „работникът заслужава заплатата си”. Църквите имат нужда да им бъде внушен фактът, че техен дълг е да имат искрено и честно отношение към Божието дело, като не си позволяват най-лошото провинение – ограбването на Бог в десетъците и приносите. Когато се преговаря за работници в Божието дело, те не трябва да бъдат насилвани да приемат малка заплата, понеже липсвали пари в съкровищницата. Мнозина са били лишени от справедливо дължимото им и в очите на Бога това е също такава престъпление, както, ако някой задържа заплатата от работниците си в някой друг вид бизнес.

Има способни хора, които биха желали да работят в няколко наши конференции; но те нямат смелост, защото са им необходими средства да поддържат семействата си. Най-лошото управление е да се позволи на дадена конференция да не успее да уреди задълженията си. А точно това се прави в голяма степен; и докато то се прави, Бог бива обезславян.

Ако президентите и другите работници в нашите конференции внушаваха на хората какъв е характерът на престъплението да ограбваш Бога и ако притежаваха истински дух на посвещение и носене на товар в делото, Бог щеше да направи работниците да бъдат едно благословение за хората. Тогава щяха да се видят много плодове в резултат от техните усилия. Проповедниците до голяма степен не са успели да изпълнят задълженията си в работата си в църквите. Има огромна работа освен проповядването. Ако тя беше извършена както Бог беше определил, в полето щеше да има много повече работници, отколкото имаме сега. И ако проповедниците бяха изпълнили задължението си да възпитат всеки член, богат или беден, да дава според както Бог го е благословил, съкровищницата щеше да бъде пълна и тогава задълженията на работниците щяха да могат да се платят; това до голяма степен щеше да допринесе за напредъка на мисионерската работа във всичките ѝ направления. Бог ми е показал, че много души са в опасност от вечна гибел поради

себелюбие и светски дух, а стражите са виновни, защото не са изпълнили своя дълг. Това е състоянието на нещата и Сатана ликува. Всички клонки на делото принадлежат на проповедниците. Не е според Божията наредба някой да ходи след тях и да им довършва работата. Не е задължение на конференцията да харчи средства за наемане на други работници, които да вървят и да събират изпуснатите остатъци от небрежни работници. Задължение на президента на конференцията е да наблюдава работниците и тяхната дейност и да ги научи да бъдат верни в тези неща; защото никоя църква, която ограбва Бог, не може да се развива. Духовната смърт в нашите църкви често се дължи на обезпокоително преобладаване на себелюбието. Себелюбие, светско поведение и интриги застават между душата и Бога. Хората се хващат за света, боейки се, че ако се пуснат от него, Бог няма да се погрижи за тях. Затова се опитват да се грижат сами за себе си; те са неспокойни, смутени, изплашени, държейки на големите си ферми и добавяйки все нови и нови притежания.

Божие слово говори, че „заплатата за работниците”, която вие задържахте чрез измама, „вика”. Общо взето тези думи се прилагат за богатите хора, които са наели служители, а не им плащат за труда. Но те имат и по-широк смисъл. Прилагат се с голяма сила и за онези, които са били осветлени от Божия Дух и въпреки това в известна степен действат според същия принцип, който богатите прилагат при наемането на служителите си, давайки им най-ниската заплата.

Тържествено те предупреждавам да не заемаш позицията на „неверните съгледвачи”, които отидоха да огледат обещаната земя. Докато се завърнаха от мисията си, израелското общество подхранваше големи надежди и ги очакваше жадно. Новините за тяхното завръщане се разпространиха от племе в племе и те бяха поздравени радостно. Хората се втурнаха да посрещнат пратениците, които бяха претърпели умората от пътуването по прашните пътища и под палещите слънчеви лъчи. Тези вестители донесоха образци от плодовете, показвайки плодородието на почвата. Обществото се зарадва, че скоро ще бъде завладяна една толкова добра земя; те се вслушаха внимателно в информацията им пред Моисей, не пропуснаха нито дума. „Ходихме в земята, в която ни изпрати, започнаха съгледвачите, и наистина в нея тече мляко и мед; ето и плода ѝ” Хората се ентусиазираха; те с готовност бяха послушали Божия глас и искаха веднага да тръгнат да завладеят земята.

Но съгледвачите продължиха своя разказ: „Народът, обаче, който живее в земята, е силен и градовете са укрепени и много големи; там видяхме още и Енаковите синове”. Изведнъж сцената се

промени. Надеждата и куражът отстъпиха място на страхливото отчаяние, когато съгледвачите съобщиха вестите, излизаци от техните невярващи сърца, изпълнени с разочарование, подбудено от Сатана. Неверието им хвърли тъмна сянка над цялото общество и Божията велика сила, толкова често извявявана за тях, избраната нация, бе забравена.

Хората се отчаяха в разочарованието си. Издигна се хленч и глас на мъка, която се смеси с гласове на смущение и негодувание. Халев разбра ситуацията и дръзко застана в защита на Божието слово; направи всичко по силите си, за да се противопостави на злото влияние на невярващите му другари. В един момент хората се смълчаха, за да се вслушат в неговите думи на надежда и кураж по отношение на Божията земя. Той не оспори казаното вече; стените бяха високи и ханаанците силни. „Да вървим напред незабавно и да я завладеем, ги увещаваше той, защото можем да я превземем”. Но десетте го прекъснаха и описаха пречките в по-тъмни цветове, отколкото в началото. „Не можем да излезем против онзи народ, заявиха те, защото е по-силен от нас... целия народ, който видяхме в нея, са много високи мъже. Там видяхме исполините, Енаковите синове... и пред тях на нас ни се виждаше, че сме като скакалци; такива се виждахме и на тях”.

„Тогава цялото общество извика с висок глас и народът плака през онази нощ”. Хората, които бяха свикнали с извращенията на Израел, знаеха много добре каква сцена щеше да последва: бунт и открито противопоставяне; защото Сатана бе подчинил умовете на хората и те изглеждаха като безумни. Проклеха Моисей и Аарон, забравяйки, че Бог чува тяхната нечестива реч и ангелът на Неговото присъствие, увит в облачния стълб, е свидетел на това ужасно тяхно избухване и гняв. С горчивина те извикаха: „Да бяхме измрели в египетската земя! Или в тази пустиня да бяхме измрели!” И защо ни води Господ в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Нямаше ли да ни бъде по-добре да се върнем в Египет? Те си казаха един на друг: Да си поставим началник и да се върнем в Египет”.

„Моисей и Аарон паднаха на лицата си пред цялото множество обществото израелтяни”, не знаейки какво да правят, за да ги отклонят от тяхното необмислено и с неоснователни чувства намерение. Халев и Исус Навин се опитаха да смълчат и успокоят бунта. С разкъсани дрехи, в знак на скръб и възмущение, те се втурнаха сред народа и техните звънящи гласове се издигнаха над бурята от оплаквания и бунтовна скръб: „Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е много добра. Ако бъде благоволенieto на Господа към нас, тогава Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я

даде - земя, където текат мляко и мед. Само недейте въстава против Господа, нито се бойте от народа на тази земя, защото те са ястие за нас; защитата им се оттегли от тях, а Господ е с нас; не бойте се от тях”.

Погрешното свидетелство на неверните разузнавачи бе прието напълно и цялото общество беше измамено според целта на Сатана, и Божият глас чрез Неговите верни служители бе незачетен. Предателите бяха свършили работата си. Цялото събрание в един глас поиска Халев и Исус Навин да бъдат убити с камъни.

Но сега мощният Бог разкри Себе Си, за да смути и обърка Неговия непослушен, негодуващ народ. „Тогавя Господнята слава се яви в шатъра за срещане пред всички израелтяни”. Какъв товар лежеше на плещите на Моисей и Аарон и колко сериозни бяха умоляванията към Бога да не унищожи Той Своя народ! Моисей пледираше пред Господ за удивителните прояви на Неговата божествена сила, за да бъде името на израелевия Бог ужас за техните неприятели. Умоляваше, за да нямат неприятелите на Бога и на Неговия народ случай за триумф, казвайки: „Понеже Йехова не можа да въведе този народ в земята, за която им се кле, затова ги погуби в пустинята”. Господ се вслуша в молитвата на Моисей, но заяви, че разбунтувалие се срещу Него, след като Той бе засвидетелствал Своята сила и слава, ще погинат в пустинята. Те никога нямаше да видят земята, която бе тяхното обещано наследство. Но за Халев Бог каза: „Но понеже слугата Ми Халев има в себе си друг дух и той напълно Ме последва, затова него ще въведе в земята, в която влезе, и потомството му ще я наследява”.

Това, което даваше кураж на Халев, бе вярата му в Бог. Тя го предпазваше от страха от човеци, дори са мощни гиганти като Енаковите синове, и му даваше сила възможност да застане дръзновено и непоклатимо в защита на правото. От същия висок Източник - мощния Генерал на небесните армии, трябва да получава сила и кураж всеки истински войник на кръста Христов, за да преодолява пречките, които често изглеждат непреодолими. Божият закон е обезсилен; онези които искат да изпълнят дълга си, трябва да бъдат винаги готови да говорят словата, които Господ им е дал, а не слова на съмнение, обезкуражение и отчаяние.

Пастор М., въпреки че може би си поддържан от мнозина, както бяха неверните съгледвачи, чувствата на сърцето ти не са подбуждани от Божия Дух. Внимавай да не би думите ти да бъдат като техните и делото ти да има същия гибелен характер. Във време като това ние не трябва да подхранваме мисли, нито да произнасяме и дума на неверие, нито да насърчаваме каквото и да било дело на служене на собственото аз. Това е ставало в конференциите в Горна

Колумбия и в Северноатлантическата конференция, макар че чувстваме до известна степен скръбта, покрусата и обезкуражението, което Моисей, Аарон, Халев и Исус Навин изпитваха. Опитвахме се да обърнем нещата в противна посока; но това беше с цената на много тежък труд, голяма тревога и душевна скръб; делото на реформата в тези конференции току-що е започнало. Нужно е време да се победи неверието, подозрителността и съмнението, трупащо в течение на годините. До голяма степен Сатана е жънал успех в провеждане на своите намерения в тези конференции, понеже е намирал личности, които е могъл да използва за свои оръдия. Заради Христос и заради истината, братко М., не оставяй делото в твоята конференция в такова състояние, че онзи, който те наследи, да не може да постави нещата в ред. Хората са оформили един ограичен и неправилен възглед за делото; насърчавано е било себелюбие и светският дух не е бил порицаван. Призовавам те да направиш всичко по силите си да заличиш погрешните очертания за тази конференция, за да излекуваш скръбните последици от занемаряването на дълга си и по този начин да подготвиш полето за друг работник. Ако не направиш това, Бог да се смили над служителя, който ще те последва.

Президентите на конференции трябва да бъдат хора, на които Божието дело може да се довери напълно. Да бъдат честни, несебелюбиви, посветени, работещи християни. Ако не са такива, църквите, намиращи се под тяхна грижа, няма да могат да се развиват. Даже повече от всички други Христови служители трябва да дават пример в свят живот и несебелюбиво посвещение на интересите на Божието дело, че онези, за които са пример, да не бъдат подведени. Но в някои случаи те се опитват да служат и на Бога, и на мамона. Те не проявяват себепожертвувателност, не носят отговорност за души. Съвестта им не е чувствителна. Когато Божието дело бъде наранено, духът им не страда. В сърцата си оспорват „Свидетелствата” на Божия Дух. Самите те не носят Христовия кръст. Не познават Христовия дух и не са верни пастири на стадото, на което са били поставени пазачи; не биха се радвали на доклада си, когато го видят в Божия ден.

Колко много се изисква от проповедника в грижата му за душите, за които ще дава отговор и сметка; какво посвещение, каква целенасоченост, каква възвишена набожност трябва да се наблюдава в живота! Много се губи поради липсата на такт и умение, за да се представи истината на другите, колко много се губи чрез безгрижно поведение, груби думи и светски дух, които по никакъв начин не представят Исус, нито пък имат небесно ухание. Нашата работа е почти към края си. Скоро в небето ще се чуе: „Който върши

неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят”. В това тържествено време църквата е призвана да бди поради засилената активност на Сатана. Неговите представители могат да се видят навсякъде и въпреки това и проповедници, и народ са невежи, що се отнася до неговите примки, сякаш са парализирани от неговата мощ. Нека всеки църковен член и всеки работник помнят, че лозето, което обработват, не е тяхно, а е на техния Господ, Който е заминал на дълго пътуване и докато отсъства, е поверил да се грижат за интересите Му; нека помнят, че ако са неверни на повереното им, ще дават сметка на Господ, когато Той се завърне. Докато съмняващите се говорят за невъзможности, докато треперят от мисълта за високите стени и силните великани, нека верните халевци, които имат друг дух, излезат смело напред. Божията истина, която носи спасение, ще отиде до хората, ако проповедниците и изповядващите се за ярващи не ѝ препречват пътя, както направиха неверните разузнавачи. Нашето дело е агресивно. Трябва да се направи нещо, за да се предупреди този свят; и нека не се чува никакъв глас, който ще окуражава себелюбиви интереси за сметка на занемаряване на мисионерските полета. Ние трябва да участваме в делото със сърце, душа и глас. Както умствените, така и физическите сили трябва да се събудят. Цялото небе се интересува от нашата работа. Божиите ангели се срамуват от нашите слаби усилия.

Обезпокоена съм от безразличието, ширещо се в нашите църкви. Те не успяват да бъдат помощници на Бога. Миряните си живеят удобно. Скръстили са ръце, смятайки, че отговорността е само на проповедниците, но за всеки човек Бог е определил работа. Не работа в житните и царевичните ниви, но сериозна и упорита работа за спасяване на души. Бог да не допусне пастор М., ти или който и да било от другите проповедници да угасите и една частичка само от съществуващия сега дух на труд и работа. Няма ли по-скоро да го стимулирате чрез вашите думи и пламтяща ревност? Господ ни е направил съхранители на Неговия закон. Той ни е поверил свещената и вечна истина, която трябва да бъде дадена на другите чрез верни предупреждения, укори и насърчения. Чрез железопътни линии и параходи ние сме свързани с всяка част на света и ни е даден достъп до всяка нация, на която може да се изпрати вестта за истината. Нека сеем семето на евангелската истина край всички води; защото не знаем кое ще порасне – това или онова, или и двете няма да пренесат еднакъв плод. Павел може да насади, а Аполос да напои; но Бог е, Който дава да произрасне!

„Също така нека свети вашата светлина пред човечите, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата”. Не поставяйте светилото си под шиник, но на светилника, за да видят светлината всички, които са в къщата. „И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена”, да, със скъпоценната кръв на Божият Син. Нямаме право да живеем за себе си. Всеки проповедник трябва да бъде посветен мисионер; всеки мирянин - работник, използващ талантите си на влияние и средствата си в служене на неговия Господ; защото активната благотворителност е жизненоважен принцип на християнството. Прилагането на този принцип е това, което дава снопове за Господаря на жетвата, докато неприлагането му пречи на Божието дело и прегражда пътя за спасението на души.

Проповедниците занемаряват проповядването на евангелската благотворителност. Темата за десетъците и приношенията не се разглежда, както би трябвало да бъде. По природа хората не са щедри, но користолюбиви, алчни и живеят за себе си. А Сатана винаги е готов да покаже предимствата, които ще бъдат спечелени, ако се използват всичките средства за себелюбиви светски цели; той се радва, когато може да повлияе на хората да занемарят дълга и да ограбват Бога в десетъци и приношения, или да се изплъзнат от дълга. Никой не може да бъде извинен по този начин. Нека всеки от вас отдели според както Бог го е благословил. И бедните, и богатите, младите мъже и младите жени, които получават заплати – всички трябва да оделят една част; защото Бог изисква това. Духовното благополучие на всеки църковен член зависи от личното усилие и стриктната вяроност към Бога. Апостол Павел казва: „На онези, които имат богатството на този свят, заръчвай да не високоумстват, нито да се надяват на несигурното богатство, но на Бога, Който ни дава всичко изобилно да се наслаждаваме; да правят добро, да богатеят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот”.

От всички се изисква да проявяват голям интерес към Божието дело в различните му клонове, а над тях ще дойдат трудни и неочаквани изпити, за да се види кои са достойни да получат печата на живия Бог.

Всички трябва да чувстват, че не са собственици, а домакини, и че идва времето, когато ще дават сметка за това как са употребили парите на своя Господ. Ще бъдат нужни средства за Божието дело. Заедно с Давид те трябва да кажат: „Всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб”. Трябва да бъдат построени училища на различни

места, да бъдат умножени издателските центрове, да бъдат построени църкви в големите градове, да бъдат изпратени работници не само в големите градове, но и по пътищата и кръстопътищата. И сега, братя мои, които вярвате в истината, възможността е пред вас. Стоим на границата на вечния свят. Очакваме славното явяване на нашия Господ. Нощта преваля, денят е близо. Когато осъзнаем величието на изкупителния план ще бъдем много по-смели, себепожертвувателни и посветени, отколкото сме сега.

Предстои ни голяма работа, която трябва да извършим преди успехът да увенчае усилията ни. Необходими са решителни реформи в нашите домове и църкви. Родителите трябва да работят за спасението на децата си. Бог ще работи заедно с нас, помагайки ни в нашите усилия, когато извършим това, което ни е поверил и ни е квалифицирал да извършим. Но поради нашето неверие, светски дух и мързел, купени със скъпоценна кръв души във всяко кътче на нашите домове умират в греховете си, и то умират непредупредени. Така ли винаги ще тържествува Сатана? О, не! Светлината, отразена от Голготския кръст, сочи, че трябва да бъде извършено по-велико дело от това, на което очите ни са били свидетели.

Третият ангел, летящ посред небето, провъзгласяващ Божиите заповеди и свидетелството за Исус, представлява нашата работа. Вестта не губи никак от силата си при летенето на ангела напред, защото Йоан я вижда все по-мощна, докато цялата земя се просвети от славата ѝ. Пътят на Божиите чедра, пазещи заповедите Му, е напред и все нагоре. Притежаваната от нас вест за истината трябва да се разнесе сред народи, племена и езици. Скоро тя ще се прогласи с висок глас и земята ще се просветли от нейната слава. Приготвяме ли се за това велико изливане на Божия Дух?

Тази работа трябва да бъде обвързана с човешки средства. Усърдие, ревност, енергия трябва да бъдат засилени; талантите, които ръждясват от бездействие, трябва да заработят. Гласът, който би казал: „Чакайте, не се оставяйте да носите наложените ви товари” е гласът на страхливите съгледвачи. Нуждаем се сега от халевци, които ще излязат пред водители в Израил, които с думи на насърчение и кураж ще дадат силно свидетелство за започване на незабавни действия. Когато себелюбивите, обичащи удобството, обхванати от паника хора, боящи се от грамадните великани и недостъпните стени, призоват за отстъпление, нека гласът на халевците се чуе, въпреки че страхливите са с камъни в ръце готови да ги повалят, заради вярното им свидетелство.

Няма ли да различим знаменията на времето? Не виждаме ли колко сериозно Сатана работи, връзвайки плевелите на снопи и обединявайки всички елементи на своето царство, за да може да

спечели контрола над света? Връзването на плевелите се извършва много по-бързо, отколкото можем да си представим. Сатана се противопоставя с всяка пречка на напредъка на истината. Той се стреми да създаде различия в мненията и да подбужда светския дух и алчността. Работи с хитростта на змия, а когато види, че успява, със свирепостта на лъв. Гибелта на душите е единствената му наслада, погубването им – единственото му занимание. Ще стоим ли безучастни, като че ли сме парализирани? Онези, които изповядват, че вярват в истината, ще се вслушват ли в изкушенията на хитрия враг и ще си позволяват ли да останат себелюбиви и тесногръди, и техните светски интереси да пречат на усилията за спасяването на души?

Всички, които влязат през небесните порти, ще влязат като победители. Когато изкупените множества заобиколят Божия престол с палмови клонки в ръце и корони на глави, ще стане ясно какви победители са били те. Ще се види как силата на Сатана е влияела върху умовете на хората, как той е свързвал със себе си души, които са се ласкаели, че вършат Божията воля. Тогава ще се види, че неговата сила и хитрост не са могли да бъдат успешно отблъсквани, ако човешкото усилие не е било съчетавано с Божествената сила. Човек трябва да бъде победител и над себе си; неговият нрав, наклонности и дух трябва да бъдат покорени на Божията воля. Но праведността и силата на Христос очакват онези, които се позоват на Неговите заслуги.

Тогава нека бъдат полагани сериозни усилия, за да бъде отблъснат ужасният враг. Ние се нуждаем от цялото всеоръжие на правдата. Времето лети и бързо преминаваме към края на благодатното време. Ще бъдат ли записани имената ни в Книгата на живота и на Агнеца? Или ще бъдем намерени заедно с неверните? В числото на онези ли сме, които ще се съберат около великия бял престол, пеейки песента на изкупените? В това множество няма да има студени и формални християни. Всяка душа е обхваната от сериозна тържественост, всяко сърце е пълно с благодарност за удивителната чудесна любов на Бога и всепобеждаващата благодат, която Той е дарил на Своя народ за тържеството му в битката срещу греха. И с висок глас всички избухват в песен: „Спасението е от нашия Бог, Който седи на престола, и от Агнеца!”

ИСТИНСКИЯТ МИСИОНЕРСКИ ДУХ

Истинският мисионерски дух е духът на Христос. Световният Изкупител бе великият пример за мисионер. Мнозина от Неговите последователи са работили усърдно и несебелюбиво за спасението на човешки души, но няма човешки труд, който да се сравни със себеотрицанието, жертвата, благотворителността на нашия Образец.

Проявяваната от Христос любов към нас е несравнима. Как усърдно работеше Той! Колко често оставаше сам на планината или в уединението на градината, молейки се горещо и изливайки молбите Си със силни викове и сълзи. Колко сериозно представяше Той своите молби за грешниците! Даже на кръста забрави собствените си страдания поради голямата си любов към онези, за чието спасение бе дошъл. Колко студена е нашата любов, колко слаб е интересът ни, когато ги сравним с любовта и интереса на нашия Спасител! Исус даде Себе Си за изкуплението на човешкия род и все пак колко склонни сме да се извиняваме, като не отдаваме всичко наше за Исус. Спасителят се посвещаваше на уморителен труд, оставаше се да бъде презрян и да му бъде причинявано страдание. Той бе отхвърлен, подиграван, осмиван, докато бе зает с великото дело, за чието изпълнение бе дошъл.

Питате се, братя и сестри: На кого да подражаваме? Не ви насочвам към велики и добри хора, но към световния Изкупител. Ако искаме да имаме истински мисионерски дух, трябва да сме изпълнени с Христовата любов; да гледаме на Начинателя и Завършителя на нашата вяра, да изучаваме Неговия характер, да култивираме Неговия смирен и кротък дух и да вървим по Неговите стъпки.

Много хора мислят, че мисионерският дух, квалификацията за мисионерска работа е специална дарба или талант, даден на проповедниците и на някои църковни членове, а всички останали са само зрители. Няма по-голяма грешка от тази. Всеки истински християнин ще притежава мисионерски дух, защото да си християнин, означава да бъдеш подобен на Христос. Никой не живее за себе си и ако някой няма Христовия дух, „той не е Негов”. Всеки, вкусил от силите на бъдещия свят, било то млад или стар, учен или неучен, ще бъде движен от Духа, Който движеше Христос. Първият импулс на подновеното сърце е да доведе и други при Исус. Хора без такова желание доказват, че са изгубили първата си любов. Те трябва основно да изследват сърцата си в светлината на Божието слово и сериозно да потърсят ново кръщение от Христовия Дух. Трябва да се молят за по-дълбоко разбиране на чудната любов, която Исус прояви, като напусна царството на славата и дойде в този паднал свят, за да потърси изгубеното.

В лозето на Господ има работа за всеки от нас. Не трябва да търсим служенето, което ще ни донесе най-голямо удоволствие или най-много печалба. В истинската религия няма себелюбие. Мисионерският дух е дух на саможертва. Заради делото на нашия Господ ние трябва да работим по всяко време и на всяко място до последните си сили.

Веднага след като човек действително се покае и приеме истината, в сърцето му се поражда силно желание да отиде да каже на приятел или съсед за скъпата светлина, излъчвана от свещените страници. В несебелюбивите си старания да спасява други той представлява живо послание, което може да се разбира и прочита от всички хора. Животът на такъв човек доказва, че е обърнат към Христос и е станал Негов съработник.

Като народ адвентистите от седмия ден са щедри и топлосърдечни. При провъзгласяването на истината за това време ние можем да разчитаме на тяхното съчувствие, силно и винаги готово да се прояви. Когато се представи целесъобразен обект за тяхната щедрост, апелиращ към разума и съвестта им, те откликват сърдечно. Техните дарения за подкрепа на делото свидетелстват за вярата им и за разбирането им, че то е Божие дело. Наистина има и изключения между тях. Не всички изповядващи истината са ревностни и искрени. Но същото беше вярно и в дните на Христос. Даже и между апостолите имаше един Юда, но това не означаваше, че всички имаха неговия характер. Нямаме причина да се обезсърчаваме, докато знаем, че мнозина са предани на каузата на истината и са готови на благородни жертви за нейното преуспяване. Но сред нас все още има голяма липса, една нужда. Малко се проявява истинския мисионерски дух. Всички мисионерски работници трябва да имат такъв дълбок интерес за спасението на душите на техните ближни, че да се свърже със сърце в съчувствие и в любовта на Исус. Те трябва да молят усърдно за Божествена помощ и да работят разумно за спечелване на души за Христос. Студеният, бездушен труд не ползва нищо. Нужно е Христовият дух да се излее над синовете на пророците. Тогава те ще изявяват такава любов за човешките души, каквато Исус изявяваше в живота си.

Причината, поради която вярващите нямат по-дълбока религиозна ревност и гореща любов помежду си, е, че мисионерският дух замира. Малко се говори за идването на Христос, а някога това беше постоянната тема на мислите и разговорите. Необяснимо е растящото нежелание за религиозни разговори; вместо тях се водят глупави, безсмислени празнодумства даже и от хора, изповядващи се за Христови последователи.

Мои братя и сестри, искате ли да развалите сковаващата ви магия? Искате ли да се пробудите от това бездействие, което прилича на смъртно вцепеняване? Идете на работа, независимо дали ви се иска, или не. Работете лично, за да водите човешки души при Исус и да ги запознавате с истината. Такава работа ще ви стимулира. Ще ви събуди и укрепи. Чрез упражняване духовните ви сили ще станат по-енергични. Така ще можете и с много по-добър успех да изработите

собственото си спасение. Мнозина така наречени християни са потиснати от смъртна дрямка. Направете всичко възможно да ги събудите. Предупреждавайте, умолявайте, увещавайте! Молете се стоплящата Божия любов да смекчи ледените им натури. Макар да не искат да слушат, вашият труд няма да е напразно. В старанията си да благословите другите, вие ще бъдете благословени.

Ние имаме теорията на истината. Сега имаме нужда да потърсим най-усърдно нейната осветяваща сила. Не смее да мълча в това време на опасност, на изкушения и отчаяние. Всеки е нападнат от примките на сатана. И ние трябва да се държим здраво един за друг, за да се възпротивим на неговата сила. Трябва да сме единомислени, да говорим едно и също и с една уста да славим Бога. Тогава можем с успех да разширим плановете си и чрез активен мисионерски труд да използваме всеки талант в разните насоки на нашето дело.

Светлината на истината пръска своите ярки лъчи по света чрез душеспасителна работа. Печатът е средство, посредством което могат да се достигнат много хора, до които служенето на проповедника няма достъп. Голяма работа може да се извърши, когато Библията се представя на хората така, както гласи. Занасяйте Божието слово при вратите им, изявявайте неговите ясни твърдения пред съвестта на всеки човек, представяйте пред всички заповедта на Спасителя: „Вие изследвате Писанията...” Увещавайки ги да приемат Библията така, както е написана, да се молят за Божествена просветление, а след това, когато светлината блесне, да приемат радостно всеки скъпоценен лъч и с безстрашие да посрещнат последиците.

Потъпканият Божи закон трябва да бъде издигнат пред хората. Щом се обърнат с уважение и усърдие към Свещеното писание, светлина от небето ще им открие чудни неща от него. Велики истини, дълго време замъглявани от суеверия и лъжливи учения, ще блеснат от осветените страници на Свещеното слово. Живите откровения изливат съкровищата си - нови и стари, носейки светлина и радост на всички, които искат да ги приемат. Мнозина се събуждат от дрямката си. Те възкръсват сякаш от мъртвите. И приемат светлината и живота, които само Христос може да им даде. Истини, които са се оказвали трудно разбираеми за гигантски умове, се разбират от „бебета”, повярвали в Христос. На тях се открива ясно онова, което е помрачавало духовното схващане на най-учените тълкуватели на Словото, защото като садукееите от миналото не са познавали Писанията и Божията сила.

Хората, които изучават Библията с искреното желание да разбират и изпълняват Божията воля, ще станат мъдри за спасение. Съботното училище е важен клон в мисионерската работа не само защото

запознава стари и млади със Свещеното писание, но и защото пробужда в тях любов към Неговите свещени истини и желание да ги разучават лично за себе си; а над всичко друго то ги учи да съобразяват живота си според неговите святи учения.

Всички, за които Божието слово е действало в живота, се сближават тясно. Библията е свързващият елемент на тяхното единство. Но дружбата им няма да се търси или желае от хора, които не се прекланят пред Свещеното слово като пред единствен непогрешим водач. Те ще се различават както по вяра, така и по начин на живот. Между тях не може да има хармония; те са несъвместими по между си. Като адвентисти от седмия ден ние апелираме против обичаи и традиции към ясното: „Така казва Господ!“ и затова не сме и не можем да бъдем в хармония с множествата, които учат и следват човешките учения и заповеди.

Родените от Бога ще станат съработници на Христос. Те са солта на земята. „Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли?“ Ако религията, която изповядваме, не може да освети сърцето ни и да поднови живота ни, как ще повлияе спасително на невярващите? „Тя вече за нищо не става, освен да се изхвърли навън и да се тъпче от хората“. Религия, която не въздейства върху света с обновителна сила, е безполезна. Но ние не можем да разчитаме и за собственото си спасение. Колкото по-скоро я изхвърлим, толкова по-добре. Тъй като тя е безсилна и измамна.

Ние трябва да служим ръководени от нашия велик Водач, да заставаме твърдо срещу всяко противно влияние, да работим заедно с Бога като Негови съработници. Повереното ни дело е да сеем семето на евангелието край всички води и в това дело трябва да участва всеки. Многократната Христова благодат, която ни се дава, ни прави притежатели на таланти, които трябва да развиваме, като ги предаваме на bankerите, така че когато Господ ги поиска, да може да вземе Своето с лихва.

МЛАДИ ХОРА КАТО МИСИОНЕРИ

Млади хора, които желаят да навлязат в полето, като проповедници, разпространители на книги или пътуващи работници за набиране на абонати за религиозните издания, като правят духовни разяснения, най-напред трябва да бъдат обучени в подходяща степен, както и специално подготвени за своето призвание. Необразованите, необучените и недодяланите не са готови да навлязат в поле, в което мощното влияние на таланти и образование се борят срещу истините на Божието слово. Нито пък могат успешно да посрещнат странните форми на заблуда, религиозна и философска, за да изложат правилно пред хората религиозните неща, които изискват както духовно, така и научно познание на истината.

Особено тези, които имат предвид проповедничество, трябва да усещат важността от библейския метод на обучение в работата си. Те трябва да навлязат с готовност в делото и докато учат в училищата, да се поучат от Великия Учител на неговата кротост и смирение. Пазещият завета Бог е обещал, че в отговор на молитва Неговият дух ще се излее над тези ученици в училището на Христос, за да могат те да станат проповедници на правдата.

Предстои една трудна работа за изкореняване от главата на заблудата и лъжливите учения, за да може библейската истина и библейската религия да намерят място в сърцето. Това бе средството, използвано от Бог за обучение на млади мъже и жени за различните отдели на мисионерската работа, също и за изграждане на наши колежи. Божията воля е да бъдат изпратени не малко, а много работници. Но Сатана е решен да осуети тази цел и често пъти си е присвоявал точно онези, които Бог би обучил и квалифицирал за различните места на ползност в Неговото дело. Много хора биха работили, ако бъдат подтикнати, и биха спасили душите си чрез тази работа. Църквата трябва да се счита много виновна, ако прегражда светлината и ограничава Божията благодат вътре в собствените си тесни граници, докато пари и влияние трябва да бъдат изобилно употребявани при назначаването на компетентни личности в мисионерското поле.

Стотици млади хора е трябвало да бъдат подготвени като част от работата за разпръскване семената на истината във всички води. Нужни са хора, които ще побеждават в името на кръста; хора, които ще постоянстват въпреки обезкураженията и лишенията; които ще имат усърдие и решителност, и вяра, необходими в мисионерското поле. Нашите църкви са призовани да се захванат за тази работа с много по-голяма сериозност, отколкото са правили това досега. Всяка църква трябва да вземе специални мерки за обучаването на своите мисионери, като по този начин добави към изпълнението на великата заповед: „Идете и създавайте ученици измежду всички народи” и „проповядвайте благовестието на всяко създание”.

Братя мои, много сме съгрешавали и сме се заблуждавали в опитите си да правим твърде малко. Трябва да има повече работници в чуждестранните мисионерски полета. Сред нас има хора, които без труд и изразходване на време за изучаване на чужд език биха могли да се квалифицират за прогласяване на истините пред други народи. В първата църква мисионерите бяха надарени по чуден начин с познаване на езици, на които да проповядват неизследимите богатства на Христос. И ако тогава Бог е пожелал да помогне по този начин на своите служители, можем ли да се съмняваме, че Неговото благоволение няма да бъде и в нашето усилие да обучим

онези, които по естествен начин са научили чужди езици и подходящо насърчени биха занесли вестта на истината на своите съотечественици. Би трябвало да имаме повече работници в чуждестранните мисионерски полета. И можехме да имаме, ако онези, които навлизаха в тези полета, оставяха на разположение всеки свой талант. Но някои са били склонни да отказват помощ, щом тя не е била в съгласие със собствените им идеи и планове?! И какви са резултатите? Ако нашите мисионери напуснаха своите полета поради болест или смърт, къде са хората, които те са обучили, за да заемат местата им?

Нито един от нашите мисионери не е осигурил сътрудничеството на всеки талант, намиращ се на разположение. По този начин е било загубено много време. Ние се радваме на добрата работа, извършена в чуждите земи; но ако бяха възприети по-различни планове, то десетократно, даже двадесетократно повече, би могло да бъде постигнато; на Исус би било представено благоприятно приношение под формата на много души, избавени от робството на заблудата.

Всеки, който приема светлината на истината, трябва да бъде научен да носи светлината на други. Нашите мисионери в чужди земи трябва с благодарност да приемат всяка помощ, всяко средство, което им бъде предложено. С готовност нека да поемат риск. Не е угодно на Бога да осуetyяваме сегашните възможности и случаи за вършени на добро с надеждата за постигане на по-голяма работа в бъдеще. Всеки трябва да следва ръководството на Провидението, а не да се консултира със собствения си интерес, нито да уповава изцяло на своята преценка. Някои може да са така устроени, че да виждат неуспех там, където Бог има намерение да даде успех. Те може да виждат само великани и високи стени. Там, където други с по-ясно зрение виждат също така и Бог и ангелите, готови да дадат победа на своята истина.

В някои случаи може да е необходимо млади хора да научават чужди езици. Това те могат да направят най-успешно, като общуват с хората и всеки ден посвещават част от времето за изучаване на езика. Това трябва да се прави само като необходима подготвителна стъпка за образованието на хора, които вече се намират в самото мисионерско поле и които при правилно обучение могат да станат работници. Много е важно тези, които са подтикнати към служене, да могат да говорят на майчиния си език на хората от различните нации. Тежко е за един човек на средна възраст да научи чужд език и при всичките му усилия ще бъде невъзможно да го научи така говоримо, леко и правилно, и да стане успешен работник. Не можем да си позволим да оголваме нашите домашни мисии от влиянието на проповедници на средна възраст, дори и по-възрастни, за да ги

изпращаме в далечни страни да участват в дело, за което не са квалифицирани и за което никакво обучение не би могло да ги адаптира. Изпратените в такива случаи хора остават вакантни места, които не могат да бъдат заети с неопитни работници.

Но църквата може да запита дали на млади хора могат да бъдат поверени такива тежки и важни отговорности, като установяването и ръководството на една чуждестранна мисия. Аз отговарям: Бог има намерение те да бъдат обучени за това в нашите колежи и чрез връзката си по време на работа с опитни служители да се подготвят за различните отдели за ползност в това дело. Трябва да имаме доверие в нашите младежи. Те трябва да бъдат пионери във всяко начинание, включващо усилен труд и себепожертвувателност, докато обременените служители на Христос трябва да бъдат пазени като съветници, като хора, които да насърчават и благославят понасящите най-тежките удари за Бога.

Провидението е хвърлило тези опитни бащи на изпитващи отговорни постове в една по-предишна ера, когато нито физическите, нито умствените сили са били развити напълно. Величието на повереното им доверие е пробудило техните сили и активен труд в делото и е добавило както умствено, така и физическо развитие.

Търсят се млади хора. Бог ги призовава да отидат в мисионерските полета. Това, че са сравнително лишени от грижи и отговорности, ги прави много по-подходящи за тази работа, отколкото тези, които трябва да се трудят за обучението и издръжката на голямо семейство.

Нещо повече, младите хора могат с по-голяма готовност да се приспособят към новия климат и новото общество и да понасят по-лесно неудобства и трудности. Чрез тактичност и постоянство те могат да достигнат хората там, където са.

Силата идва чрез упражняване. Всички, които употребяват способностите, които Бог им е дал, ще развият и увеличават възможностите си, посветени на служене на Бога. Тези, които не вършат нищо в Божието дело, няма да успеят да пораснат в познанието за благодат и истина. Човек, който лежи и отказва да упражнява крайниците си, скоро ще загуби всякава сила да ги употребява. По този начин и християнинът, който не упражнява дадените му от Бога сили, не само няма да успее да порасне в Христос, но ще загуби и силата, която вече има; той става духовен парализик. Онези, които с любов към Бога и съчовеците си се стремят да помагат на другите, стават по-твърди и по-силни в истината. Истинският християнин работи за Бога не поради някакъв импулс, не за ден или за месец, но през целия си живот.

Как светлината ще огрее света, ако не чрез нашия последователен християнски живот?! Как светът ще узнае, че принадлежим на Христос, ако не вършим нищо за Него? Нашият Спасител каза: „По плодовете им ще ги познаете”. „Който не е с Мене, той е против Мен”. Няма неутрална почва между тези, които работят до крайните си способности за Христос и онези, които работят за противника на душите. Всеки, който стои без работа в Господнето лозе, не само че не върши нищо, а е пречка за онези, които имат желание да работят. Сатана намира занимания на всички, които не се стремят сериозно да осигурят собственото си спасение и спасението на други.

Църквата на Христос може да бъде сравнена с една армия. Животът на всеки войник е живот на трудност и опасност. От всички страни има будни врагове, водени от княза на силите на тъмнината, които никога не спят и никога не напускат поста си. Винаги когато един християнин не е на пост, тези мощни противници атакуват внезапно и буйно. Ако членовете на църквата не са активни и бдящи, ще бъдат победени от неговите примки. Ами ако половината войници в една армия стоят бездейни или спят, когато им е заповядано да бъдат на стража? Резултатите ще бъдат поражение, пленничество или смърт. Ако някои избягат от ръцете на неприятеля? Ще се считат ли достойни за награда? Не! Те бързо биха получили смъртно наказание. Ако Христовата църква е безгрижна и невярна, последиците са много по-важни. Спяща армия от Христови войници – какво по-ужасно от това?! Какъв напредък би могъл да се осъществи в света, намиращ се е под контрола на тъмнината? В деня на битката стоящите безразлично назад, които, като че не се интересуват отговорни за изхода ѝ, по-добре да сменят курса или да напуснат веднага редиците.

Господ призовава за евангелски работници. Кой ще откликне? Не всички, които влязат в армията са генерали, капитани, сержанти или дори старшини. Не всички имат грижата и отговорностите на ръководители. Има и друг вид трудна работа, която също трябва да бъде извършена. Някои трябва да копаят окопи и да изграждат укрепления; други да стоят като стражи; трети да разнасят вести. Макар офицерите да са малко, изискват се много войници, за да образуват редиците и строя на армията; и въпреки това успехът зависи от верността на всеки войник. Страхливостта или предателството на един човек може да доведе до поражението на цялата армия.

Предстои ни сериозна работа - лична и индивидуална, ако искаме да се борим в добрата битка на вярата. Вечните интереси са поставени на карта. Трябва да се облечем с цялото всеоръжие на правдата, да се съпротивляваме на дявола, и тогава имаме сигурното обещание,

че той ще се обърне в бяг! Необходимо е църквата да води настъпателна битка, да създава победители за Христос, да освобождава души от силата на неприятеля. Бог и святите ангели участват в тази битка. Нека зарадваме Бог, Който ни е призовал да бъдем войници.

Всеки може да върши нещо в делото. Никой няма да бъде обявен за невинен пред Бога, ако не е работил несебелюбиво за спасението на души. Църквата трябва да учи младите както чрез правила, така и чрез примери да бъдат работници за Христос. Много от тях се оплакват от съмнения, оплакват се от липсата на сигурност за връзката си с Бога. Често това се дължи на факта, че те не вършат нищо за Божието дело. Нека се стремят сериозно да помагат и благославят другите и съмненията и отчаянието им ще изчезнат.

Мнозина, които изповядват, че са Христови последователи, говорят и действат, като че ли имената им са изключително почетени в Божието дело, а всъщност те не носят никакви товари и не печелят души за истината. Такива личности живеят така, сякаш Бог няма изисквания към тях. Ако продължават с това си поведение, накрая ще разберат, че и те не трябва да имат никакви изисквания към Бога. Този, Който е определил „на всеки според способността му”, никога няма да остави вярното изпълнение на задълженията невъзнаградено. Всеки акт на лоялност и вяност ще бъде увенчан със специални знаци на Божието благоволение и одобрение. На всеки работник е дадено обещанието: „Онзи, който излиза с плач, когато носи мерата семе, той непременно с радост ще се върне, като носи снопите си”.

ВАЖНОСТТА ОТ ДУХОВНОТО СЛУЖЕНЕ НА РАБОТНИЦИ, КОИТО ПЪТУВАТ, ЗА ДА НАБИРАТ АБОНАТИ ЗА РЕЛИГИОЗНИТЕ ИЗДАНИЯ

Тези работници могат да извършат в полето много по-ефикасна работа, отколкото е била извършена досега. Те не трябва да бъдат удовлетворени, ако не подобряват постоянно своята работа. Такъв работник трябва да е преминал цялостна подготовка, но не трябва да се задоволява само от усвояването на формални изрази и начини за представяне на истината. Нужно е да даде на Господ случай да работи заедно с неговите усилия и да въздейства върху ума му. Любовта на Исус, пребъдваща в сърцето му, ще му даде възможност да измисля различни начини за достъп до отделни личности и семейства.

Работниците, пътуващи, за да набират абонаменти за религиозните издания, се нуждаят от самообразование и изтънчени благородни маниери, а не от превзетите изкуствени маниери на света. Нуждаят се от приятно държане, което е естествен резултат от доброто сърце

и от желанието да се подражава на Христос. Тези работници трябва да култивират разсъдливост, грижливо изработени навици – навици на прилежност, трудолюбие и дискретност - и трябва да се стремят да почитат Христос, като се развиват във всичко, което могат. Исус е направил безкрайна жертва, за да ги постави в правилни отношения с Бога и с техните съчовещи и Божествената помощ, съчетана с човешки усилия, ще им даде възможност да достигнат висок образец на превъзходство! Тези работници трябва да бъдат непорочни като Йосиф, кротки като Мойсей и въздържани като Даниил; тогава навсякъде, където и да отидат, ще ги придружава сила.

Ако поведението им не е добро, ако говорят с фалш или практикуват измама, ще загубят самоуважение. Такъв работник може да не съзнава, че Бог го вижда и знае всяка негова сделка, че святи ангели преценяват подбудите и слушат думите му, че наградата му ще бъде според делата му. Ако беше възможно вършенето на зло да се скрие от човешки и Божествени очи, то фактът че самият човек знае това е деградиращо за неговия ум и характер. Едно действие не предопределя характера, но строшава бариерата и следващото изкушение бива прието много по-лесно, докато накрая се създаде навик на извъртане и нечестност в бизнеса; на такъв човек не може да се има доверие.

Много хора в семействата и в църквата не си дават ясна сметка за явната непоследователност и противоречие, в които живеят. Има млади хора, които съвсем не изглеждат това, което са всъщност. Външно са искрени и честни, но са като „варосани гробници” - хубави отвън, но покварени в сърцевината. Сърцето им е опетнено, изцапано с грях; такова е и свидетелството за тях в небесните дворове. Умовете им се развиват в грубост и безсърдечие. Ако характерите им бъдат преценени с везните на светилището, ще се види, че те са недостатъчни във великия ден на Бога. И за тях ще бъде катастрофално, ако не разбере това сега. Скъпоценната неопетнена истина трябва да стане част от техния характер.

Винаги, когато се избере пътят на живота, той бива заливан от опасности. Ако работниците от всяка клонка на делото станат невнимателни и безгрижни по отношение на вечните си интереси, те ще претърпят голяма загуба. Изкусителят ще намери достъп до тях. Той ще хвърли мрежа за краката им и ще ги отведе в несигурни пътища. В безопасност са само онези сърца, които се ръководят от чисти принципи. И те като Давид ще се молят: „Стъпките ми са се пазили здраво в Твоите пътища; краката ми не са се подхлъзнали”. Трябва да се води една постоянна битка със себелюбието и покварата на човешкото сърце. Често пъти нечестивите изглеждат успяващи в пътищата си; но тези, които забравят Бога, макар и за

един час или един момент, се намират в опасен път. Те може да не осъзнават опасностите и преди да се осъзнаят, навикът като с железни въжета ще ги държи в подчинение на злото, с което са дръзнали да си играят. Бог презира такова поведение и Неговото благословение няма да ги придружава. Видяла съм как млади хора предприемат тази работа, без да са свързани с Небето. Те застават в пътя на изкушението с дързост. Смят се на глупостта на другите. Познават правилния път, знаят как да се държат. Колко лесно могат да се съпротивят на изкушението! Колко е глупаво и суетно да се мисли, че могат да паднат! Но те не правят Бога своя защита. Сатана има скрити примки, приготвени за тях, и те самите стават жертва на лекомислени хора.

Нашият голям противник има свои оръдия, които постоянно ловят възможности за унищожаване на души, както лъв дебне и гони плячката си. Странете от тях, млади хора, защото, макар да изглеждат ваши приятели, те хитро въвеждат зли пътища и практики. Ласкаят ви с устните си и ви предлагат помощ и водачество. Но стъпките им са към пъкъла. Ако се вслушате в съветите им, това може да се окаже повратна точка в живота ви. След като една спасителна преграда е премахната от съвестта, от наклонността към един-единствен лош навик, от едноединствено незачитане на висшите изисквания на дълга – това може да се окаже началото на едно измамно поведение, което ще ви постави в редиците на служителите на Сатана, докато в същото време изповядвате, че обичате Бога и Неговото дело. Един момент на безразсъдство, една-единствена погрешна стъпка може да отклонят хода на живота ви в погрешна посока и може никога да не разберете какво е причинило гибелта ви, докато не бъде произнесена присъдата: „Махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие”.

Някои младежи знаят, че това, което казвам, е точно описание на тяхното състояние и поведение. Пътищата им не са скрити от Господ, макар че могат да бъдат скрити и от най-добрите им приятели, даже от родителите им. Малка надежда имам, че някои от тях ще променят някога поведението си на лицемерие и измама. Други, които са съгрешили, искат да се освободят. Дано милият Исус им помогне да застанат с твърди като кремък лица срещу лъжата и лицемерието на онези, които отслабват решимостта им да вършат правото или всяват съмнения или неверие във вярата им в истината. Млади приятели, не прекарвайте и един час в компанията на хора, които биха ви направили негодни за чистото и свещено Божие дело. Не правете нищо пред чужди хора, което не бихте направили пред вашият баща и майка или от което бихте се засрамили от Христос и Неговите святи ангели.

Някои могат да си помислят, че тези предупреждения не са нужни за пазителите на съботата, а само за онези, които знаят, че това, което имам предвид, се отнася за тях. Казвам ви, млади хора, да бъдете внимателни, защото не можете да направите нищо, което да не е открито пред очите на ангелите и на Бога. Можете да извършите само едно лошо дело и други да не бъдат повлияни от него. Макар че начинът ви на действие разкрива от какъв материал е изграден характерът ви, то е възможно и влияние върху другите. Никога не забравяйте, че принадлежите на Бога, че Той ви е изкупил със скъпа цена и трябва да Му давате отчет за всички поверени ви от Него таланти. Никой не трябва да работи като продавач на книги или да набира абонаменти за религиозни книги, ако ръцете му са осквернени с грях или сърцето му не е право пред Бога, защото такива личности със сигурност ще безчестят делото на истината. Работниците в мисионерските полета се нуждаят от Божието ръководство. Те трябва да бъдат внимателни, да имат правилен старт, а след това тихо и твърдо да вървят по пътя на честността и нравствеността. Да бъдат решителни, защото Сатана е решителен и постоянен в усилията си да ги победи.

Прави се грешка, като се изискват абонаменти за нашите периодични издания само за няколко седмици, след като чрез подходящи усилия може да се постигне много по-дългосрочен абонамент. Едногодишен абонамент е много по-ценен, отколкото няколко абонамента за кратък период. Когато един вестник се получава само няколко месеца, интересът понякога завършва с кратък абонамент. Малко са тези, които подновяват абонамента си за по-дълъг период, и по този начин е отделено доста време за малка полезност, докато с малко повече тактичност и постоянство би могло да се постигне годишен абонамент. Братя, вие се целите твърде ниско; плановете ви са твърде тесногръди. Не влагате в работата си цялата тактичност и постоянство, които тя заслужава. В тази работа има много повече трудности, отколкото в други клонове на бизнеса, но уроците, които ще бъдат научени, тактичността и дисциплината, които ще бъдат постигнати, ще ви направят полезни за други полета, където ще можете да служите на души. Тези, които не научат добре уроците си и са безгрижни или резки в отношенията си с хората, ще показват същите дефекти, същата липса на тактичност и умение при боравенето с умовете на хората, ако встъпят в проповедническа служба.

Макар кратките абонаменти да са приемливи, някои не полагат нужните усилия, за да постигнат абонаменти за по-дълго време. Работниците, събиращи абонаменти, не трябва да подхождат към работата си безгрижно и без интерес. Те трябва да чувстват, че са

Божии работници и любовтта към душите на хората, трябва да правят всяко необходимо усилие да просветляват мъже и жени в истината.

Провидение и благодат, средства и цели - са тясно свързани. Когато работниците на Бога вършат най-доброто, на което са способни, Той прави за тях онова, което те сами не могат да направят. Никой да не очаква успех, без да е зависим и със собствени усилия. Активността трябва да е свързана с пълно доверие в Бога.

Икономията е нужна във всеки отдел на Божието дело. Естественният порив на всеки младеж в тази възраст е да не зачита и да презира икономичността и да я бърка със стиснатостта и свидливостта. Икономията е в съгласие с по-широките и либералните възгледи и чувства; не може да има истинска щедрост там, където тя не се практикува. Никой да не мисли, че е под достойнството му да се научи на икономия и на най-добрите начини да се събират и пестят остатъците. След като бе извършил едно забележително чудо, Христос каза: „ Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо”.

Доста големи суми могат да бъдат похарчени за хотел, което всъщност не е необходимо. В тази вест Божието дело беше толкова близко на сърцето на нашите пионери, че те рядко си поръчваха ядене в хотела, въпреки че цената му беше само 25 цента. А младите мъже и жени общо взето не са възпитани в икономия, харчат и навсякъде пръскат сума след сума. В някои семейства това, което се харчи, е достатъчно, за да се издържа още едно семейство, ако се практикуваше разумна икономия. Ако нашите младежи, докато пътуват, водят точна сметка на изразходваните пари перо по перо, очите им ще се отворят да видят колко много се пръска и колко много пари изтичат. Макар и да не са приканени да се лишават от топло ястие, както първите работници правеха по време на техния странстващ живот, все пак могат да се научат да задоволяват нуждите си и с по-малко пари, отколкото сега смятат, че са необходими. Има всеотдайни личности, които дават средства за Божието дело; тогава нека и работниците в делото да бъдат всеотдайни, като ограничават разходите си, доколкото е възможно. Ще бъде добре за нашите работници да изучат историята на валденските мисионери и да подражават на техния пример на себеотрицание и жертва.

Трябва да извършим велика работа за нашия Господ, като отваряме Божието слово пред онези, които са в тъмнината на заблудата. Млади приятели, действайте така, като че ли ви е поверена свещена поръчка. Бъдете библейски ученици, винаги готови да отговорите на всеки човек, който ви запита за причината на вашата грижа. Чрез

истинско християнско достойнство давайете доказателство, че съзнавате, че имате една истина, която е интересна и важна за хората и те трябва да я чуят. Ако тази истина е вътре във вас и не влияе на душата ви, това ще се прояви и на изражението на лицето ви и в поведението ви чрез спокойно и благородно самообладание и мир, които единствено християнинът проявява.

Истински скромните хора чиито умове са били развити чрез истините, разгърнати в Евангелието, ще имат осезателно влияние. Те ще привличат умовете и сърцата и ще бъдат почитани от много по-голям брой хора, даже и от тези, които не са привърженици на вярата им. С библейските истини и с нашите ценни вестници те ще имат успех, защото Господ ще отваря пътя пред тях.

Но да се предлагат нашите вестници на хората посредством подаръци, награди или премии - това не оказва трайно влияние за добро. Ако работниците ни работят, разчитайки на библейските истини, с любов към Христос и към душите в сърцата си, те биха постигнали много по-сигурни и постоянни абонаменти, отколкото зависещите от премии и ниски цени. Предимството, което се отдава на тези стимули за абонирането за даден вестник, създава впечатлението, че той сам по себе си няма кой знае каква стойност. Резултатите ще бъдат по-добри, ако вестникът беше представен на първо място и като нещо ценно, а парите, похарчени за тези премии и насърчения, бяха използвани за няколко безплатни броя. Когато се предлагат премии, някои могат да бъдат накарани да си вземат вестник, който иначе не биха взели; но други ще откажат да се абонират, защото ще мислят, че това е спекулция. Ако работниците, събиращи абонаменти, представеха достойнствата на самия вестник със сърца, издигнати и подкрепени от Бога за успех, а по-малко зависеха от премиите, би било постигнато много повече.

В този век се издигат и хвалят нищожните и ненужните неща. Търси се всичко, което създава сензация и може да се продава масово. Страната е залята от напълно безполезни публикации, които са написани само за да се печелят пари, докато наистина ценните книги не се продават и не се четат. Тези, които предлагат тази сензационна литература само за да повишат заплатите си, се лишават от скъпоценната възможност да вършат добро. Трябва да се водят битки за привличане на интереса и вниманието на мъже и жени към наистина ценни книги, които имат за своя основа Библията; а още по-голямата задача е да се намерят съзнателни, богобоязливи работници, които ще навлязат в тази област за събиране на абонаменти за тях, чиято цел е да разпространяват светлината.

09

Работникът, който обича Божието дело, няма да настоява за най-високата заплата. Той няма да иска да бъде назначаван, както някои от нашите младежи правят, ако не може да поддържа стилна и елегантна външност и не отсяда в най-добрите хотели. Това, от което се нуждаят работниците, събиращи абонаменти, не е безупречна външност, нито държанието на „денди“, или на клоун, а честността и почитеността на характера, които ще се отразяват на външния вид. Любезността и благородството остават своя отпечатък върху лицето и набитото око забелязва, че няма измама, дефекти, нито помпозност в характера.

Голям брой хора са започнали работа в полето като книжари, събиращи абонаменти с помощта на премии и бонуси, които за тях са единствените средства за успех. Те нямат реални заслуги като работници. Нямат опит в практическата религия. Правят същите грешки, имат същите недостатъци, проявяват същите вкусове и си себеугаждат, неща, които са ги характеризирали, преди да започнат да твърдят, че са християни. За тях може да се каже, че Бог не е в мислите им; Той не пребъдва в сърцата им. В характера и в държанието им има дребнавост, светски дух и поквара, които свидетелстват срещу тях и те ходят по пътя на собственото си сърце, и се оглеждат в собствените си очи. Не практикуват себеотрицание, а са решили да се наслаждават на живота си. Небесните съкровища не са привлекателни за тях. Всичките им вкусове са долни, а не възвишени. Влиянието на приятелите и близките им не издига личността им, защото умът им не е настроен да презира злото и да избира доброто.

Колкото по-малко се доверяваме на такива личности, а те не са малко, са много на брой, толкова по-добре ще изглежда делото за истината за това време в очите на света. Нашите братя трябва да показват благоразумие в избирането на продавачи на книги и пътуващи книжари, събиращи абонаменти. Ако не искат истината да бъде криворазбрана и тълкувана погрешно, те трябва да дадат на всички реални работници добри заплати. Но сумата не трябва да се увеличава, за да се „купуват“ такива работници, защото това поведение ще ги повреди. Ще ги направи себелюбиви и прахосници. Старайте се да им внушите духът на истинската мисионерска работа и нуждата от квалификация за осигуряване на успеха. Любовта им към Исус ще събуди тези работници и ще ги накара да почувстват за своя привилегия работата за разпръскване на светлината. Такъв работник ще учи, планира, и ще се моли в тази област.

Търсят се млади хора с разбиране, които оценяват дадените им от Бога интелектуални способности и ги култивират с изключителна грижа. Упражняването разширява тези способности и ако не се

занемари култивирането или обучението на сърцето, характерът ще бъде добре уравновесен. Средствата за усъвършенстване са на разположение на всички. Тогава нека никой да не разочарова Господ, когато Той дойде да потърси плодове, като не Му представя нищо друго освен листа. Решителното намерение, осветено от благодатта на Христос, ще извърши чудеса. Исус и святите ангели ще дадат успех на усилията на интелигентни, боящи се от Бога човечи, които вършат всичко по силите им, за да спасяват души. Нека те се стремят да спечелят умове за инвестиране на истината. Нека се стремят към това тихо и скромно със сърца препълнени от любов, като се ангажират в изнасянето на библейски часове, когато могат. Вършейки това, те ще сеят семето край всички води, показвайки превъзходствата на Този, Който ги е призовал от тъмнината в чудната Своя светлина. Хората, които осъществяват тази работа, подбудени от правилни мотиви, извършват една важна работа на служене. Те няма да проявяват слабост, нерешителност. Умовете им ще се обогатят и развият. Маниерите им ще станат благородни. Няма да ограничават своето развитие, но с всеки ден ще стават все по-подготвени за добра работа.

Мнозина от работниците в областта на събирането на абонаменти не правят никакви жертви. Като група или категория хора техният дух е много по-малко мисионерски от този на работниците на която и да било друга църква. Когато им се подготви път, когато могат да искат най-високите заплати, тогава желаят да навлязат в полето. Предлагат им се много стимули, за да боравят с популярни книги. Предлагат им се големи заплати; и мнозина отказват да работят за по-ниски заплати и да разпространяват книги, представящи истината за това време. Така че стимулите се увеличават, за да съответстват на тези от другите издателства, и в резултат разходите за представяне на нашите издания пред хората стават твърде големи; мнозина от тези работници получават парите си лесно и ги пропиляват.

Духът на хората, изповядващи истината за това време, не е мисионерски, съответстващ на тяхната вяра. Липсва звънът на истинското злато в характера им. Християнският им живот е нещо повече, отколкото те считат, че е. Той не се състои само в благородство и търпение, смирение и доброта. Тези добродетели са жизненоважни, но са нужни още кураж, сила, енергия и постоянство. Мнозина, които са ангажирани в делото на събиране на абонаменти, са слаби, инертни, бездушни, лесно обезсърчаващи се. Липсва им дръзновението. Не притежават онези положителни, характерни черти, които дават на хората силата за вършене, духа и енергията, които запалват ентузиазма. Работниците по събирането на абонаменти са ангажирани в един почетен бизнес и не трябва да

се държат така, като че ли се срамуват от работата си. Ако искат да има успех в усилията си, трябва да бъдат смели и изпълнени с надежда.

Трябва да се култивират не само пасивни, но също така и активни добродетели. Християнинът, макар да е винаги готов да отговори с мек отговор, който отблъсква гнева, трябва да има и куража на герой, който се съпротивлява на злото. Заедно с любовта, която претърпява всичко, той трябва да има и силата на характера, която ще повлияе за добро. Вярата трябва да бъде изработена в характера и принципите на такъв човек трябва да бъдат твърди. Той трябва да има благороден дух извън всички подозрения за нечестност. Не трябва да бъде самонадеян и надут. Когато общува с хората, такъв работник не трябва да им изглежда подозрителен, да се хвали, защото с това си поведение ще отврати интелгентните и чувствителни хора. Не трябва да бъде себелюбив, нито надменен и доминиращ в обноските си. Твърде много хора са си внушили, че не могат да намерят време да прочетат и една от десет хиляди от книгите, които се отпечатват и доставят на пазара. И в много случаи, когато работникът, разпространител на книжнина, обяви работата си, вратата на сърцата се затваря твърдо. Ето защо голяма е нуждата той да извършва работата с тактичност и смирение, с изпълнен с молитва дух. Да бъде запознат с Божието слово и да разполага с готови думи, за да представи скъпоценната истина и да покаже голямата стойност на чистото четиво, което носи.

Дано всеки почувства лична отговорност в това дело. Дано работникът осъзнае и разбере как най-добре може да грабне вниманието, защото неговият начин на представяне на истината може да реши участта на една душа. Ако направи благоприятно впечатление, проявяваното от него внимание може да стане за душата ухание от живот за живот; а тази една единствена личност, осветлена за истината, може да осветли и много други. Затова е опасно работата, свързана с боравенето с умовете не хората, да се върши безгрижно.

Работниците разпространяващи литература за достигане на мнозина, на които иначе истината не би направила впечатление. Делото е добро, целта е висока и възвишена; трябва да има съответстващо достойнство в поведението. Такъв работник ще среща хора с различни умове. Ще среща невежи и безчестни, неспособни да оценят нищо, което не им носи пари. Те ще се стремят да злоупотребяват с него, но той не трябва да им отдава внимание. Доброто му естество никога не трябва да изчезва. Трябва да възприема оптимистичен, изпълнен с надежда възглед, или да го проявява при всяко сложно и объркано положение. Той ще се среща

и с хора наскърбени, обезсърчени, наранени и болни по дух. Ще има много възможности да говори на тези хора любезни думи и думи на насърчение, надежда и вяра. Ако пожелае, може да се окаже за другите освежителен извор; но за да направи това, самият той трябва да черпи от Източника на живата истина.

Разпространяването на литература и събирането на абонаменти е много по-важна работа, отколкото мнозина са го считали. Трябва да бъдат положени много грижи и мъдрост за избиране на работници, така както се избират работници за проповедническа служба. Младите хора могат да бъдат обучени да вършат по-добре работата, отколкото е била вършена досега и с много по-малка заплата, отколкото мнозина са получавали. Издигнете образа и нека себеотрицанието и себепожертвувателността, пленяващи Бога и човека, придружават армията от работници. Нека такива хора дойдат, без да очакват удобство, но да бъдат храбри, да имат кураж пред упреците и пречките. Нека дойдат такива, които могат да дадат добра информация за нашите издания, защото сами оценяват стойността им.

Дано Господ помогне всеки да подобри до крайна степен поверените му таланти. Онези, които работят в това дело, не изучават своите библии така, както би трябвало да правят. Ако правеха това, практическите учения в тях биха имали положително влияние върху живота им. Скъпи братя и сестри, каквато и да е работата ви, вършете я като за Господа и влагайте най-доброто от вас. Не пропускайте представените златни възможности и нека животът ви не се окаже неуспех, докато седите напразно мечтаейки за удобство и успех в работа, за която Бог никога не ви е подготвял. Вършете работата, която е най-близо до вас. Вършете я, макар това да става в сред опасности и трудности в мисионерското поле; но умолявам ви, не се оплаквайте от трудности и саможертви. Погледнете валденсите. Вижте какви планове измислиха - светлината на Евангелието да освети затъпелите и заслепени улове. Не трябва да работим с очакването за награда в този живот, но погледът ни да бъде насочен твърдо към наградата в края на състезанието. Днес се търсят мъже и жени, които са така верни на дълга, както стрелката на компаса е вярна на полюса, мъже и жени, които ще работят в път не гладък и без да е премахната всяка пречка пред тях.

Описах какви трябва да бъдат разпространителите на литература; и дано Господ отвори умовете им да разберат този въпрос в цялата му широта и дълбина, и дано осъзнаят дълга си да представят Христовия характер чрез търпение, кураж и твърда почтеност. Нека помнят, че те могат да се отричат от Бога чрез слаб, несериозен и нерешителен характер. Млади хора, ако внесете тези принципи в

работата си, ще бъдете уважавани; мнозина ще повярват в истината, която защитавате, защото живеете вярата си, защото всекидневният ви живот е свещ, поставена на светилника, която дава светлина на всички в дома. Даже и неприятелите ви, които воюват срещу вашите учения, ще ви уважават; а когато сте спечелили това постижение, простите ви думи ще имат сила и ще убеждават сърцата.

ИЗДАТЕЛСКОТО ДЕЛО

Винаги ще има много затруднения, свързани с издателското дело в ... Установените там институции са Божиите инструменти за провеждане на Божието дело на земята. Поради тази причина Сатана е на start, прилагайки своята изобретателност, за да пречи и осуetyа. Той идва със своите изкушения при мъже и жени, свързани с тези институции, независимо дали са на отговорни постове или вършат скромна работа, и ако е възможно, иска да ги впримчи в своите хитри примамливи изкушения, за да загубят връзката си с Бога, да обърка ума им, да не могат да преценяват правилно и да станат неспособни да различават доброто и злото, правилното и погрешното. Той знае, че със сигурност ще дойде време, когато контролиращият живота дух, ще бъде изявен външно и се радва, че владее живота на тези личности, свидетелстващ срещу тях, че не са съработници на Христос.

Мнозина, стигнали до зрялата възраст, нямат чертите, които определят благородния мъжествен характер. Бог не ги счита за мъже, за човечи. На тях не може да се разчита. Някои от тях са свързани с нашите институции. Имат влияние; но то съдържа разрушителен характер, защото рядко е на страната на правото. Те, които изповядват благочестие, примерът им е постоянно склонен да поощрява неправдата. Скептицизмът е втъкан в техните мисли и изразяван в думите им, а силите им служат за извращаване на правдата, истината и справедливостта. Умовете им се контролират от Сатана и той действа чрез тях, за да деморализира и да обърква. Колкото по-приятни и привлекателни са техните маниери, колкото по-богато са надарени с блестящи таланти, толкова по-активни и резултатни средства са те в ръцете на неприятеля на всяка правда, за да деморализира всички, които идват под тяхното влияние.

Ще стане ясно, че да се предотврати тези хора да станат управляваща сила и да провеждат своите намерения в поощряване на безредието и непослушанието на разпуснатите принципи, е много трудна и неблагодарна задача. Младежите под тяхното влияние никога не са в безопасност, ако тези, под чиито грижи са, не внимават за тях най-усърдно и самите те нямат установени твърди принципи. Но е тъжен фактът, че в този век много млади хора се поддават с готовност на влиянието на Сатана, а се съпротивляват на

Божия дух; и в много случаи погрешните навици са станали така твърдо вкоренени, че и най-големите усилия на ръководителите нямат резултат в оформянето на характера им в правилна насока.

Тези, които заемат доверени постове в издателството, носят тежка отговорност, а не са подготвени за такива постове, ако ден след ден не печелят по-дълбока и по-надеждна християнска опитност. Вечните интереси трябва да бъдат поставени на първо място и всяко влияние, което ще помогне в Божествения живот, трябва да бъде одобрявано. Хората, на които Господ е възложил деловите въпроси, свързани с Неговото дело, трябва да бъдат духовни. Да не пренебрегват посещаването на религиозни събрания, да се стремят към чести разговори помежду си за религиозните си живот и опитност. Господ ще чуе техните свидетелства. Те ще бъдат записани във възпоменателната книга; и Той ще благоволи над верните Си, „както и бащата - сина, който му е мил”.

Тези, които стоят начело на издателското дело трябва да помнят, че са пример за мнозина; нека бъдат верни в публичното поклонение на Бога точно така, както се изисква от работниците в отделите. Ако ги виждат в дома за богослужения само от време на време, другите ще извинят себе си поради тяхната небрежност. Тези бизнесмени могат по всяко време да говорят върху деловите въпроси красноречиво, гладко, интелигентно, показвайки, че не са упражнявали напразно силите си в тази насока. Те проявяват такт и умение и познание в работата си; но колко важно е сърцата и умовете им и всичките им сили да бъдат обучени и за вярна служба в делото и поклонението на Бога; да са способни да посочват пътя на спасение чрез Христос с език, красноречив със своята простота. Те трябва да бъдат хора на сериозната молитва и твърдо да разчитат на Бога; хора, които като Авраам ще заповядат на домовете си след тях и ще проявяват специален интерес към духовното благополучие на всички, свързани с тях в службата.

Може да се има доверие на тези, които поставят Христос на първо място. Те няма да бъдат самоуверени, нито ще жертват религиозните си интереси заради бизнеса си. Поверил ли е Бог на човеци святи отговорности? Тогава Той ще ги накара да почувстват собствената си слабост и дълбоката си зависимост от Него. Не е безопасно хората да разчитат на собственото си разбиране; за това трябва всекидневно да търсят сила и мъдрост от горе. Бог трябва да бъде във всичките им мисли; тогава всички хитрости и уловки на старата змия няма да могат да ги тласкат към греховно пренебрежение на дълга! Те ще посрещат противника с простото всеоръжие, което Христос използва; „Писано е” или ще го отблъскват с: „Махни се от Мене, Сатана!”

В предупреждението: „Бдете и се молете” Исус е посочил единственото правилно поведение. Имаме нужда от бдителност. Собствените ни сърца са измамливи; ние сме обкръжени с човешки слабости и Сатана има намерение да ни погуби. Може да снижим вниманието, но противникът никога не е бездеен. Като знаем неговото неуморно внимание към нас, нека и ние не заспиваме, както правят другите но „бъдете трезвени, будни”. Духът и влиянието на света трябва да бъдат посрещнати, но не трябва да им се позволява да завладяват ума и сърцето. Активният, делови човек, ще среща трудности, смущения и безпокойни грижи, когато влиза във връзка със света. Той ще открие, че има склонност светските мисли и планове да бъдат поставени на ръководно място, и ще се изискват много усилия и дисциплина на ума и душата, за да се поддържа дух на посвещение. Божествената благодат очаква неговата молба и голямата му нужда е мощният аргумент, който ще надделее пред Бога. Защото за тези хора Христос е осигурил специални мерки. Той ги кани: „Елате при Мене, всички, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко”. Онези, които живеят в общение с Христос, имат постоянна почивка и мир. Тогава защо да ходим сами, пренебрегвайки Неговото другарство? Защо не Го взимаме на нашите съвети? Защо не идваме при Него с всичките си смущения и не докажем силата на Неговите обещания?!

Светият Дух осветява нашата тъмнина и просвещава нашето невежество и разбиране, и ни помага в многото ни нужди. Но умът постоянно трябва да следва Бога. Ако се позволи на студенина и светски дух да навлязат, ние няма да имаме сърце да се молим, нито кураж да гледаме към Този, Който е Източникът на сила и мъдрост. Тогава винаги се молете, мили братя и сестри, издигайки „ръце святи, без гняв и пререкания”. Насърчавам вашите молби, с готовност отправяйте исканията си пред престола на благодатта и разчитайте на Бога час след час и миг след миг. Служенето на Христос ще регулира всичките ви отношения с хората и ще направи живота ви плодороден на добри дела.

Никой да не си въобразява, че себелюбието, самомнението и самоугаждането са съвместими с духа на Христос. Всеки обърнат във вярата мъж или жена има отговорност, която ние не можем правилно да оценим. Максимите и пътищата на света не трябва да бъдат възприемани от синовете и дъщерите на Небесния цар. „Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него...”,

защото ще Го видим, Какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист”. Но светът не ни познава, защото не познават Христос – нашия Господ.

Нужни са управляващи в бизнеса на „Ривю” , които правилно ще представляват Исус и плана на изкуплението. Бог не обича, когато те влагат всичките си сили в светски предприятия и дори в бизнес, свързан с издателското дело, а не вършат нищо за укрепването на Неговата църква и издигането на Неговото царство. Да се работи за Бога и за спасението на души е най-висшето и благородното призвание, на което хора някога са били призвани. Загубите и печалбите в този бизнес са с най-голяма важност; защото резултатите не свършват с този живот, а се простират отвъд, във вечността!

Братя, в какъвто и безнис да сте ангажирани, в какъвто и отдел на делото да ви е отредено да работите, носете и религията със себе си. Бог и Небето не трябва да бъдат въвн от живота и работата. Работниците в това дело трябва да внимават и да се пазят да не станат ограничени и да позволяват само светското начало да се проявява в характерите им. В миналото е имало хора свързани с тази служба, които са претърпявали решителен неуспех. Не са мислили духовно; тяхното влияние не се е простирало до небесния Ханаан, а обратно - до Египет. Брат П. е бил благословен със способности, които, ако бяха посветени на Бога, щяха да му дадат възможност да извърши голямо добро. Той има бърз ум. Разбира теорията на истината и изискванията на Божия закон; но в училището на Христос не се е учил на смирението и скромността, които биха го направили да бъде надежден, кагато стои на доверения му пост. Той е бил претеглен на везните на светилището и намерен недостатъчен. Имал е голяма светлина под формата на предупреждения и порицания, но не им е обърнал внимание; даже не е счел за необходимо да промени поведението си. Неговият пример пред работниците в същата служба не е бил в съответствие с изповеданието. Не е проявил непоколебими и твърди намерения; държал се е като момче и е повлиял към отклоняване от Христос, към съобразяване с този свят.

Кръстът на Христос е бил представен на брат П. Но той се е отдръпнал от него, защото кръстът включва по-скоро срам и упрек, отколкото почитта и похвалата на света. Отново и отново Исус е призовавал: „Вземи кръста си и ме последвай, за да бъдеш Мой ученик”, но други гласове са призовавали към светската гордост и амбиция; и той е послушал тези гласове, защото техният дух е по-приятен на естественото сърце; той се е отдръпнал от Исус, развел се е с Бога и е прегърнал света. Бил е призован да представи Христос и

да бъде ярка светлина; той е предал това свещено доверие. Светът се е намесил и е застанал между душата му и Исус и е придобил светска опитност, вместо да спечели опитност със съвършено противоположен характер. Той е бил решително светски по отношение на вкусовете и мнението си и в резултат е станал неспособен да разбира духовните неща. Успехът на брат П. в проповедничеството, а също и в доверения пост в службата му, зависят от характера, който той трябва да поддържа. Нужни са мъчителни, последователни усилия, за да не бъде даден никакъв погрешен пример при влизането и излизането му пред неговите съработници. Планът, който той е възприел, начинът на действие, който той е следвал, са ясно отбелязани в Божието слово. Ако бе обърнал внимание на това слово, то щеше да бъде светлина за пътя му, водейки неопитните му крака в спасителния път. Свидетелствата на Божия Дух са му били изпращани много пъти, показвайки му къде се е отклонил от главния път, определен за изкупените на Господа, и предупреждавайки го, и умолявайки го да промени начина си на действие. Но собствените му пътища са изглеждали прави в очите му и е следвал наклонностите си, без да обърне внимание на дадената му светлина. Той не е надежден съветник. Не е надежден работник в службата си. Нито пък е надежден пастор, защото води овцете встрани от правилната посока. Проповядвал е прекрасни проповеди; но извън амвона не е провеждал принципите, които е проповядвал. Този тип работа е оскърбление за Бога.

Свързването на брат П. със света се е оказало примка както за него, така и за другите. О, колко много хора са се препъвали в такъв начин на живот като неговия. Те придобиват впечатлението, че щом предприемат първите стъпки на обръщането – покаяние, вяра и кръщение – това е всичко, което се изисква от тях. Но грешат фатално. Усърдната борба за победа над собственото аз за святост и небе – това е доживотна борба. Няма пускане в тази борба, в тази битка. Необходимо е усилията да продължават и да се засилват. Християнската почтеност трябва да бъде търсена и следвана с неустоима енергия и поддържана с решителна твърдост в целите и намеренията.

Истинската религиозна опитност се развива, усилва и разгръща все повече и повече. Постоянният напредък, увеличаващото се познание и сила в Божието слово е естественният резултат от жизнената връзка с Бога. Светлината на свята любов ще става все по-ярка и ярка, докато се превърне в съвършен ден. Привилегия на брат П. е да преживее опитност като тази. Но той не е имал маслото на благодатта в своя съд с неговата лампа и светлината му е помръкнала. Ако в скоро време не направи решителна промяна, той

ще се окаже там, където никакво предупреждение или умоляване няма да може да го достигне. Светлината му ще се превърне в тъмнина и той ще бъде оставен в отчаяние.

ВАЖНОСТТА ОТ ИКОНОМИИ

Брат Р. Е способен в бизнеса на някои клонки от делото, което му дава възможност да служи добре в офиса, но той не се е обучил и дисциплинирал да бъде задълбочен, грижлив и ефикасен управител. Под неговото ръководство са се допуснали много неизправности и небрежност; съществувало е безредие, неорганизираност, което трябва да се коригира незабавно. Има много дребни въпроси, свързани с неговата работа, на които не е обърнато внимание, и като резултат са налице загуби. Допусканите загуби и прахосване са могли да бъдат избегнати.

Преминах през офиса и ми бе показано как Божиите ангели гледат на делото, извършено в различните стаи. Някъде състоянието е по-добро, отколкото на други места. Навсякъде имаше погрешни неща, които биха могли да бъдат поправени. Загуби и пак загуби - това се виждаше в много отдели. Неразумният начин, по който мнозина работят, е довел до загуба в офиса, което представлява оскърбление за Бога. Тъжно е, че това е така. Исус ни е дал уроци на икономия. „Съберете останалите къшеи, казва Той, за да не се изгуби нищо”. По-добре би било да не се предприемат толкова големи начинания, поради които и поради липсата на средства много по-дребни въпроси остават без внимание; защото малките работи са като малките винтчета, които държат цялата машина да не се разпадне на части. Божието слово изпълнява и обяснява задълженията; дава правила за вярно служене: „Верният в най-малкото и в многото е верен...”. „Който е несправеден в малкото, е несправеден и в многото”. Показано ми бе, че за да се помогне в офиса, трябва да бъдат назначени компетентни хора, които да подпомагат управлението на различните отдели на делото. Трябва да бъдат назначени хора, които имат опит в бизнеса и които са мъдри управители. По-добре щеше да бъде, ако такива хора бяха назначени по-рано – грижливи и задълбочени ръководители – хора, които биха учили другите на усърдие, експедитивност и икономия даже и ако трябваше да се плаща на тези ръководители двойна заплата. На брат Р. му липсват тези неща; той не е имал успех в коригирането на злините. Предприема действия, но твърде много неща, които би трябвало да се поправят незабавно, са изоставени. На офиса липсва грижлив икономист, задълбочен, добър бизнесмен. Сега има три пъти повече загуби, отколкото, ако трябваше да се плаща за най-добрия и опитен талант в това дело.

Твърде много се губи поради липсата на компетентна личност – човек, който е деен, подходящ, способен и практичен, за да надзирава различните отдели на делото. Нужен е практикуващ печатар, запознат с всяка част от работата. Някои разбират печатането, но са напълно без успех в умелото, вещо ръководене. Други вършат най-доброто, което могат, но са още неопитни и не разбират издателската работа. Често пъти техните идеи са твърде тесногръди. Не знаят как да посрещат изискванията на делото; и като резултат не са в състояние да оценяват предимствата и неизгодността от разширяването на работата си. Също са склонни към погрешна преценка, правят погрешни пресмятания и не оценяват правилно. Има загуби в резултат от неуспеха да се правят правилни оценки и да се подобряват възможностите за публикуване в издателската работа. В институцията като тази могат да бъдат загубени хиляди долари чрез пресмятанията на некомпетентни личности. Брат П. има способността в някои отношения да разбира и правилно да оценява интересите на издателската работа, но неговото влияние е вредило на служенето на офиса.

Трябва да има някой, който да се грижи за младежите, влизащи в офиса да учат занаят, да им се оказва стимулиращо и подходящо влияние. За тази работа трябва да бъде назначен човек, който е способен да поучава, търпелив, любезен и прозорлив. Ако такъв човек не се окаже подходящ, нека бъдат назначени други. Ако това се върши вярно, ще се спестят заплати за трима души. Тези младежи формират навици, които ще засегнат целия им бъдещ живот. Те са, така да се каже, в училище и ако се оставят да събират знанията си от тук от там, според това, което най-добре могат да направят, то през цялата им бъдеща работа ще се забелязват очебийни дефекти. Пред младите трябва да бъде изложена основата на усърдието, честността и почтеността. Формирането на правилни навици у младежите е изключително важно. Ако вместо да бъдат учени на послушание на правилата и наредбите, както и на точност, грижливост, спретнатост, ред и икономия, се оставят да формират разпуснати и извратени навици, те ще бъдат склонни да задържат през целия си живот. Може да имат таланта да успеят в бизнеса, и трябва да бъдат научени колко е важно да използват правилно силите си. Трябва също да бъдат научени на икономия, да събират къшеите, за да не се загуби нищо.

Хората на отговорни постове не трябва да предприемат повече, отколкото онова, което могат да извършат задълбочено, добре и точно; защото, ако искат поставените на тяхната грижа да формират правилни навици, те самите трябва да дават правилен пример. Голяма е отговорността на тези ръководители, които чрез своите

принципи и начин на работа оформят характера си, който предават на младежите. Те трябва да считат, че чрез наставленията си по отношение на тяхната работа, както и с религиозното си обучение, подпомагат младежите да формират характер. Лозунгът е: „Развитие”. Младите трябва да бъдат учени да си поставят за цел съвършенство във всяка клонка на работата, която предприемат. Ако са хора, отговорни за някоя стая или отдел, а не са грижливи, задълбочени, икономични, прилежни в използването на времето и внимателни във влиянието си, то тогава те оформят другите по същия начин. Ако тези хора не се променят, след като бъдат увещавани, те трябва да бъдат отстранени и да се осигурят по-компетентни личности, даже ако е необходимо за това да се опитва отново и отново. Работниците трябва да бъдат много повече ефикасни и верни, отколкото са в момента.

Първите впечатления, първата дисциплина на тези млади работници трябва да бъде от много висок и съвършен порядък, защото характерите им се оформят за това време и за вечността. Нека ръководещите ги помнят, че носят голяма и тържествена отговорност. Нека оформят глината, преди да се е втвърдила и станала нечувствителна за промени. Нека оформят младата клонка, преди да е станала чворест, изкривен дъб; нека направляват течението на поточето, преди да е станало преляла бреговете си река. Ако бъдат оставени сами да избират хората в тяхното обществено и другарите си, някои биха избрали добри, а други биха избрали неподходящи приятели.

Ако религиозният принцип не се съедини с тяхното възпитание те ще станат лесна плячка на изкушението и характерите им ще бъдат склонни да се оформят извратно и ограничено. Младежите, които показват уважение към святите неща, научават тези уроци под домашната стряха, преди светът да бележи душите им - грях, измама и безчестие. Любовта към Бога се научава на семейния олтар, от бащата и майката още от бебешка възраст.

Липсата на религиозно влияние се чувства тежко и в службата, в офиса. Трябва да има по-голямо посвещение, по-голяма духовност, повече практическа религия.

Мисионерската работа, извършвана тук от богобоязливи мъже и жени, ще бъде придружена с най-големи резултати. Поведението на брат Р. не е много угодно на Бога. Човек на неговия пост трябва да е човек на посвещение. Да бъде сред първите по отношение на религиозните въпроси. Единствената му безопасност е да поддържа жива връзка с Бога и да чувства своята зависимост от Него. Без тези качества той няма да съди справедливо и няма да има правилна

преценка от позицията на своя пост, нито пък ще има добро влияние в офиса и върху онези, които чрез бизнеса си се свързват с него.

Видях също, че трябва да се изследва по-прецизно отношението както към братята, така и към невярващите в офиса. Доброжелателство, чистота, истина и мир - това са плодовете, които трябва да се забелязват там. Подбудите и действията трябва да се изследват много внимателно и да се сравняват с Божия закон; защото този закон е единственото непогрешимо правило, чрез което да регулираме поведението, единственият надежден кодекс за уважение между човек и човек.

Единството на делото

Господ иска да има единство между хората, които управляват Неговото дело в различните части на полето. Тези, които управляват делото в Тихоокеанското крайбрежие и онези, които са ангажирани на източната страна на скалистите планини, трябва да имат един ум и преценка – да бъдат едно в сърце, планове и действия. Той не иска работниците в който и да било офис да считат за добродетел различието си от братята си в други издателства. Трябва да има сравняване на тона, размяна на планове и идеи; ако някое подобрене бъде предложено в някой офис, нека управителите разгледат предложението и приемат подобрените планове и методи. Във всички издателски къщи трябва да се правят подобрения и управителите ще научат много неща. А урокът, който допринася най-решително и успешно за напредъка на работата, е да се доверяват по-малко на собственото си разбиране и разсъждение и да се облягат повече на кротостта и смирението на Христос. В който и да било офис да няма работници, които да бъдат такива егоисти, толкова различни от Христос, че да поддържат собствените си планове, да задоволят амбициите си, да следват собствения си път независимо от последствията.

Свързаните с нашия издателски офис в ... не са онова, което трябва да бъдат, нито онова, което могат да бъдат. Те мислят, че нашите вкусове, навици и мнения са правилни. Постоянно са в опасността да станат ограничени в идеите си и да ревнуват другото издалество ..., както и да възприемат отношение на критикуване или чувство на превъзходство. Позволява се това чувство да расте и да развали, и да попречи на собствените им интереси, а също и на интересите на тези, които работят в ... само защото себелюбиви чувства ги контролират и възпрепятстват ясната им преценка - кое е за тяхно добро и за напредъка и издигането на Божието дело. Това сектантско чувство е противно на Христовия дух. Не е угодно на Господ. Той иска да бъде победена всяка частичка от това чувство. Делото е едно; лозето е един голям терен с назначени Божии служители

назначени в различните части на делото. Не трябва да има никаква друга цел, освен да се работи безпристрастно за спасението на безгрижните и загубените.

Хората, свързани с Божието дело в офиса, санаториума и колежа, могат да бъдат сметени за спасени, само дотолкова, доколкото са приели характера на Христос. Но мнозина са унаследили черти, които по никакъв начин не представляват Божествения образец. Мнозина имат дефекти в характера, получени още при раждането, които не са победени, а са подхранвани, сякаш са фино злато, и са взети и вмъкнати в религиозната им опитност. В много случаи тези черти се запазват през целия живот. За известно време не може да се види каквато и да било щета или вреда в резултат на влиянието им; но квасът работи и когато се яви подходяща възможност, злото се проявява.

Някои от тези хора, които показват очебийно развитие в характерите си, имат силни, решителни мнения и не отстъпват, тогава би било христово подобно да отстъпят на други, чиято любов към делото е също така дълбока, като тяхната. Такива личности имат нуждата да култивират противопоставящи се черти на характера и да се научат да оценяват другите като по-добри от тях. Когато се свържат с някое важно начинание или предприятие, в което трябва да бъдат изработени важни планове, те нека да бъдат внимателни да не би собствените им странни идеи и специални характерни черти да повлияят неблагоприятно на делото. Господ е видял опасност в резултат на това, че нечий ум и преценка контролират решения и изработват планове, а в Неговото боговдъхновено слово ни е заповядано да се подчиняваме един на друг и да оценяваме другите като по-високо от себе си. Съставянето на плановете, засягащи Божието дело, трябва да бъдат обсъдени пред съвет от избрани и опитни хора, защото хармонията в усилията е жизненоважно нещо в тези предприятия.

Хора с различни темпераменти и характери могат да виждат грешките и недостатъците на другите, но сякаш нямат достатъчно познание за собствените си грешки; ако се оставят да проведат собствените си планове, без да се посъветват с други, те биха направили скръбни грешки. Техните идеи трябва да се разширят. В обикновените хора има себелюбие, амбиция, които развалят Божието дело. Собственият интерес трябва да изчезне. Нека има стремеж да бъдеш пръв, но да не страниш от Божиите работници, за да се говори и пише по фанатичен начин за неща, които не са били разгледани критично и с молитва, нито пък са представени със смирение пред съвета.

Бъдещият свят е съвсем близо, при вратата, с неговите неизменими и тържествени въпроси – толкова близо, толкова съвсем близо, а такава голяма работа трябва да бъде извършена, толкова много важни решения трябва да бъдат взети; въпреки това във вашите съвети се позволява да бъдат вмъкнати и да влияят предварително оформени мнения, себелюбиви планове, погрешни унаследени черти на характера. Винаги чувствайте, че е грях да бъдете движени от импулс. Не трябва да злоупотребявате с вашата власт, използвайки я да изпълнявате вашите цели, независимо от последиците за другите само защото постът ви разрешава това; трябва да използвате дадената ви сила като свещено, тържествено доверие, помнейки, че сте служители на Всевишния и трябва да преценявате всяко взето решение. Ако действията ви са за слава на Бога, а не себелюбиви, те ще издържат изпита. Амбицията е смъртоносна за духовния напредък, геният греши, мързелът и безразличието са криминални престъпления; успешен е животът, в който се зачита всеки праведен принцип.

Много от вашите съвети са лишени от небесния отпечатък. Не участвате тях като хора, които са общували с Бога и имат Неговия ум и Неговото милостиво съчувствие, а като хора, които имат твърдото намерение да проведат собствените си планове и да разрешат въпросите според собствените си разбирания. Във всеки отдел на делото е много важно да царува умът и духът на Христос. Вие сте Божии съработници; трябва да сте учтиви и да действате с благодат, иначе не можете да представяте Исус. Всички, наети в нашите институции, трябва да съзнават, че ще бъдат или благословение, трябва да подновяват ежедневно духовната си сила; трябва да бъдат участници в Божественото естество и да избягват покварата и похотта, които са в света.

Но сред грижите и активния живот понякога е трудно да се разграничат нашите собствени подбуди, но всеки ден трябва да има напредък било за добро, било за зло. Неприязън или харесване, избухване на лични чувства ще започнат да контролират действията ни; неща, свързани с чувствата, ще заслепят виждането ни. Беше ми показано, че Исус ни обича, но се наскърбява, когато вижда такава липса на мъдра преценка, на приспособимост към работата и на мъдрост за достигане на човешките сърца и навлизане в чувствата на другите. Макар да трябва да се пазим от постоянната опасност да формираме съюз с Христовите неприятели и да бъдем покварени от тях, ние трябва да се пазим и срещу това да се държим настрана от онези, които нашият Господ признава за свои. „Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мене сте го направили”. Ако със сериозни и продиктувани от любов намерения

използваме всяка възможност, за да помогнем на тези, които са се спънали и са паднали, няма да сме живели напразно. Нашите маниери няма да бъдат груби, диктаторски, надменни, но животът ни ще бъде ухане за скритата благодат в Христос.

Нашият небесен Баща изисква от Своите служители според онова, което им е поверено, и Неговите изисквания са разумни и справедливи. ... от онова, което изисква; всичките Му справедливи изисквания трябва да бъдат напълно посрещнати, иначе те ще свидетелстват за нас, че сме претеглени на везните и сме намерени недостатъчни. Но Исус наблюдава нашите усилия с най-дълбок интерес. Той знае, че Неговото дело се върши от хора, притежаващи всички недостатъци на човечеството, и отбелязва техните неуспехи и обезкуражения с най-нежно съчувствие. Но неуспехите и дефектите биха могли да бъдат много по-малко, отколкото са в момента. Ако всички вървим в хармония с небето, прислужващи ангели ще работят с нас и ще увенчаят усилията ни с успех.

Днес е великият ден на приготвяне и тържественото дело продължаващо в небесното светилище, трябва да бъде постоянно в умовете на хората, обвързани в различните наши институции. Грижите на работата не трябва да поглъщат ума до такава степен, че на небесните дела, които засягат всяка личност, да се гледа с лекота. Тържествените сцени на съда, великият ден на изкуплението трябва да бъдат постоянно пред погледа на хората и техните съвести да бъдат увещани със сериозност и сила. Темата за светилището ще ни даде правилни възгледи за важността на работата за това време. Правилната оценка на тези въпроси ще води работниците в издателствата до изява на по-голяма енергия и ревност, които ще доведат работата до успех. Трябва да ..... става безгрижен ..... нуждите на делото и за опасностите, които придружават всяка душа; ..... трябва да се стреми да бъде канал на светлина или проводник на светлина.

В нашите институции се среща твърде много от собственото „аз” и твърде малко от Христос. Нека всички очи да бъдат обърнати към нашия Изкупител, всички характери да станат като Него. Той е Образецът, на който трябва да се подражава, ако искаме характерите ни да бъдат хармонични и да имаме добре уравновесени умове. Неговият живот бе като градината на Господа, в която растеше всяка дърво, което е приятно за окото и добро за храна. Макар душата Му да обхващаше всяка прекрасна характерна черта, Неговата чувствителност, любезност и обич Го караха да съчувства силно на човечеството. Той беше Творецът на всички неща; Този, Който поддържаше световите чрез безпределната Си сила. Ангелите бяха готови да Му отдадат почест и да бъдат послушни на Неговата воля,

но въпреки това той можеше да слуша бърборенето на малкото дете и да приема неговата несвързана похвала. Взимаше малките деца в ръцете си и ги притискаше до голямото Си обичащо сърце. В Неговото присъствие те се чувстваха свършено у дома си и неохотно се пускаха от ръцете Му. Не гледаше на разочарованията и нещастията на расата като на нещо дребно и незначително, но сърцето Му винаги се трогваше от страданията на тези, които дойде да спаси.

Светът бе загубил първоначалния образец на доброта и бе потънал във всеобщо отстъпление и морална поквара. Животът на Исус бе живот на труд и себеотрицателни усилия да доведе човека обратно до първоначалното му състояние, пропивайки го с дъха на Божествено ..... и несебелюбива любов. Макар да беше в света, той не беше от света. За него бе постоянна болка да се докосва до враждата, покварата и нечистотата, които Сатана бе вмъкнал; но Той имаше да извърши едно дело и да доведе човека до хармония с изпълнението на Божествения план, и да свърже земята с небето. Той не считаше никаква жертва за твърде голяма в постигането на тази цел. Той „е бе във всичко изкушен като нас”. Сатана стоеше готов да Го нападне на всяка крачка, подхвърляйки Му своите свирепи изкушения; но Той „грех не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му”, „Исус... за да бъде изкушаван”, понесе и страда пропорционално на свършенството на Неговата святост; но князът на тъмнината не намери нищо в Него; нито една единствена мисъл или чувство, които да откликнат откликнали на изкушението. Неговото учение падаше в сърцата като капки дъжд. Словото Му се отронваше като росата. В характера на Христос се смесваха такава величие, каквото Бог никога не бе излагал пред падналия човек, с такава кротост, каквато човек никога не бе развивал. Никога преди Него не е ходил човек сред човеците, който да е толкова благороден, чист и благоразположен, толкова осъзнаващ Своето Богоподобие и въпреки това толкова обикновен и изпълнен с планове и намерения да върши добро на човечеството. Докато се отвращаваше от греха, Той плачеше от състрадание към грешника. Не угаждаше на Себе Си. Величието на небето се облече с човешкото естество на едно дете. Това е характерът на Христос. Вървим ли по Неговите стъпки? О, Спасителю мой, колко лошо Те представят изповядващите се за Твои последователи!

БИЗНЕС И РЕЛИГИЯ

Работниците в различните наши институти – издателски къщи, училища и здравни заведения, трябва да имат жива връзка с Бога.

Особено важно е ръководителите на този голям клон от делото да са хора, чиято главна цел е царството на Бога и Неговата правда. Те няма да бъдат способни да изпълняват поверените им служби, ако не приемат да бъдат съветвани от Бога и не принасят плодове за прославата Му. Трябва да водят такъв живот, че да възхваляват своя Създател, да облагородяват себе си и да бъдат за благословение на другите. Всички имат по природа характерни черти, които трябва да развиват или побеждават според това, дали те допринасят за растежа в благодатта и в добиването на дълбок религиозен опит.

Назначените на работа в делото на Бога не могат да служат за Неговата кауза приемливо, ако не използват по най-добрия начин религиозните привилегии, на които се радват. Ние сме като дърветата в градината на Господ и Той търси от нас плода, който има право да очаква. Неговото око вижда всички, чете в сърцата ни и познава живота ни. Това е едно тържествено изследване, защото се отнася до нашата длъжност и до нашата участ, и с какъв интерес само го прави! Нека всеки, на когото са поверени святи задължения, се запита: Как да застана пред всеизпитващото Божие око? Очистено ли е сърцето ми от всяко петно? Или неговите храмови дворове са така осквернени, така изпълнени с купувачи и продавачи, че не остава място за Христос? Това постоянно търгуване изсушава духовния живот и лишава душата от Христос. Когато хората живеят ден след ден без жива връзка с Бога, то макар че изповядват истината, ще бъдат подведени да вършат странни неща, ще вземат решения, които не са в съгласие с Божията воля. Няма сигурност за нашите ръководещи братя, докато се водят от собствени подбуди. Те не се оставят под игото на Христос, затова и няма да действат в съгласие с Него. Не са в състояние да виждат и познават нуждите на делото и Сатана ще им повлияе да вземат становища, които ще затрудняват и пречат.

Братя, култивирате ли посвещение? Преобладава ли любовта към религиозното? Живеете ли чрез вяра и побеждавате ли света? Посещавате ли публичните богослужения? Чува ли се гласа ви на молитвените и общите събрания? Издигнат ли е семейният олтар? Събирате ли сутрин и вечер децата си и представяте ли пред Бога техните нужди? Поучавате ли ги как да станат последователи на Агнеца? Ако в семейството ви няма религия, това свидетелства за вашата небрежност и невярност. Печален факт е, ако сте свързани със свящото дело, а децата ви са равнодушни и непочтителни, и нямат радост в религиозните събрания и в свещените истини. Такова семейство влияе против Христос и истината. Христос казва: „Който не е с Мене, той е против Мен”. Занемаряването на религията в дома, в детското възпитание е най-неугодното на Бога. Ако едно от

вашиите деца падне във водата и се бори с вълните, и е в опасност да се удави, каква тревога би създадо това! Какви усилия биха се положили, какви молитви биха се изговорили, каква ревност би се проявила, за да бъде спасен физическият живот! Но ето, вашите деца са без Христос, техните души не са спасени. Дори, може би, те са груби и неучтиви – упрек за адвентното име. Загиват без надежда и без Бога в този свят, а вие сте безгрижни и равнодушни.

Какъв пример давате на децата си? Какъв е редът във вашия дом? Децата ви трябва да бъдат възпитавани да бъдат любезни, благородни, кротки и над всичко друго – да почитат религиозните неща и да чувстват важноста на Божиите изисквания. Те трябва да бъдат учени да зачитат часа за молитва. Да се изисква от тях сутрин да стават, за да присъстват на семейното богослужение.

Бащи и майки, които в дома си отдават първото място на Бога, които учат децата си, че богобоязливостта е началото на всяка мъдрост, прославят Бога пред ангелите и хората, като представят пред света добро възпитание и уредено семейство, което обича Бога и Го слуша, а не Му се противи. В техните домове Христос не е чужденец. Семейството носи Неговото име и Го почита, и възхвалява. Ангелите благоволят в дом, където Бог владее и децата са научени да почитат религията, Библията и техния Творец. Такива семейства могат да претендират за обещанието: "... които славят Мен, тях ще прославя и Аз..." (1 Царе 2:30). Бащата от такъв дом отива на всекидневната си работа с кротък дух, плод от общението с Бога. Той е християнин не само по изповедание, но и в професията си, във всичките си бизнес отношения. Извършва работата си вярно, защото знае, че Божието око го следи.

В църквата не мълчи. Изговаря думи на благодарност и насърчение, защото е развиващ се християнин, който расте всекидневно с нови опитности. Той е полезен, активен работник в църквата, като работи за прослава на Бога и за спасението на своите ближни. Би се чувствал виновен пред Бога и осъден, ако пренебрегва публичното богослужение и с това загуби привилегиите, които биха му дали възможност да служи по-добре и по-ефективно в делото на истината. Бог не се прославя, когато влиятелни мъже стават чисто и просто бизнесмени и не обръщат внимание на своите вечни интереси, които са много по-съществени, по-благородни и по-възвишени от временните. Къде би трябвало да се полага най-голям такт и умение, ако не в непреходните неща, трайни като вечността? Братя, развивайте талантите си за служене на Господ; влагайте толкова много такт и способност в работата си за съграждането на Божието дело, колкото влагате в светските си работи.

Съществува – тъжно ми е да го кажа – голяма липса на сериозност и интерес към духовността от страна на много глави на семейства. Някои рядко се виждат на богослужения в Божия дом. Те извиняват отсъствието си с това и онова, но истинската причина е, че сърцата им нямат наклонност към религиозните неща. В семейството не се развива духът на благочестието. Децата не се възпитават и наставляват в Господа. Тези хора не са такива, каквито Бог ги желае. Нямат жива връзка с Него. Те са чисти бизнесмени. Нямат примирителен дух. В обноските им се забелязва такава липса на кротост, любезност и учтивост, че техните подбуди се тълкуват невярно и за доброто, което действително притежават, се говори лошо. Ако можеха да познаят колко оскърбителен е техният недостатък в Божиите очи, биха се променили.

Делото Божие би трябвало да се ръководи от хора, които всеки ден имат живи духовни преживявания в Христовата религия. „Защото отделени от Мене, Христос, не можете да направите нищо.“ Никой от вас не е сигурен под властта на изкушението. Всички, свързани с нашите институти, съюзи, мисионерски предприятия винаги могат да са сигурни, че имат един могъщ враг, чиято постоянна цел е да ги отдели от Христос – тяхната сила. Колкото по-отговорна е длъжността, която те заемат, толкова по-свирепи ще бъдат сатанинските атаки, защото този враг знае, че ако ги накара да тръгнат по пътя на противопоставянето, и други ще последват примера им. Но хората, които се учат постоянно в Христовото училище, ще могат да следват неотклонно пътя си, така че старанията на Сатана да ги извади от равновесие, ще бъдат осуетени. Изкушението не е грях. Исус беше чист и свят макар и изкушен всякак, подобно на нас, с такава сила и настойчивост, каквато хората никога няма да изпитат. В Своята успешна съпротива Той ни е оставил блестящ пример за следване. Ако сме самонадеяни и се облягаме на собствената си сила, ще паднем под натиска на изкушението; гледаме ли обаче на Исус с доверие, тогава ще ни помага сила, победила неприятеля на бойното поле; при всяко изкушение тя ще открива спасителен път. Когато Сатана врхлети като буря, ние трябва да се изпречим срещу примките му с меч на Духа и Исус ще бъде наша помощ, ще се опълчи за нас против него. Бащата на лъжата настръхва и трепери, когато Божията истина застане срещу лицето му с изгарящата си сила.

Сатана прави всички усилия, за да отклонява хората от Бога. Той успява, когато религиозният живот е заглушен от грижа в бизнеса, когато мислите са заети с разни сделки, така че хората не намират време да четат Библията, да се молят в тайното си място и да поддържат хвалебното и благодарственото приношение, горящо на

олтара сутрин и вечер. Колко малко хора познават коварството на измамника! Колко много хора са невежи по отношение на неговите примки. Когато нашите братя и сестри странят от религиозните събрания, когато не мислят за Бога и не Го прославят като свой Съветник и Защитник на крепост, колко скоро тогава се явяват светски мисли и безверие, и суетна самоувереност, и светска мъдрост заемат мястото на смирената уповаваща се вяра. Често настъпват изкушения относно гласа на добрия Пастир, защото хората са се отдалечили от Исус. Те нито за момент не могат да бъдат сигурни, ако в сърцата си не спазват правилни принципи и не ги съблюдают в своите бизнес сделки.

„Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена” (Яков 1:5). Токова обещание е по-ценно от злато и сребро. Ако търсите със смирено сърце Божието ръководство във всяка трудност и смущение, Неговото слово ви уверява, че ще получите милостив отговор. Неговото слово не лъже. Небето и земята може да преминат, но Неговите думи не преминават. Доверете се на Господ и няма да бъдете нито засрамени, нито опозорени. „По-добре да се надява някой на Господа, а не да се уповава на човека. По-добре да се надява някой на Господа, а не да уповава на князе” (Псалм 118:8, 9).

Каквото и положение да имаме в живота, каквато и да е професията ни, ние трябва да бъдем достатъчно смирени, за да чувстваме нуждата си от помощ. Трябва безусловно да се доверяваме на ученията на Свещеното писание, да признаваме във всичко грижата на Бога за нас и да изливаме с вяра душите си в молитва пред Него. Уповавате ли се на собствения разум в жизнения си път, мили братя и сестри, вие ще пожънете скръб и разочарование. Но доверите ли се с цялото си сърце на Господ, Той ще води стъпките ви с мъдрост и ще урежда със сигурност работите ви за този и бъдещия живот. Божият съвет ли следвате, или собственото си сърце; в светлината на собствения си огън ли ще живеете, или ще събирате Божествена светлина от Слънцето на Правдата.

Не дейтайте от интерес. Голямата опитност на хората в нашите институти и на заемащите отговорни постове е, че те се оставят да бъдат отклонени от Христос и търсят помощ вън от Него. Петър не би проявил слабост и безумие, ако не бе потърсил собствена мъдрост, с която да избегне хулите, подигравките, преследванията и позора. Неговите най-висши надежди се крепяха в Христос. Но когато Го видя унижен, в него се промъкна неверието и той му се поддаде. Падна в изкушението и вместо да покаже своята вяроност във времето на криза се отрече малодушно от Господа си.

Заради печалбата много хора се отделят от Бога и пренебрегват своите вечни интереси. Те вървят по пътя на кроющия планове светски човек; но Бог няма общо с това; то е оскърбление за Него. Наистина според Божията воля е хората да създават планове и да ги изпълняват, но всички сделки трябва да са в съгласие с Божия велик морален закон. Принципите на любов към Бога и ближния трябва да се прилагат във всички случаи на всекидневния живот – в най-малките, както и в най-големите. Трябва да съществува дух, според който да се върши повече, отколкото да се дава десятък от кимиона, копъра и мерудията; най-важното в закона – правдата, милостта и Божията любов – не бива да се пренебрегват, защото личният характер на всеки човек, свързан с делото, прави впечатление на другите.

Има мъже и жени, които заради Христос са оставили всичко. Личните временни интереси, обществените, семейните и приятелските радости са за тях по-маловажни, отколкото интересите на Божието царство. Техните къщи, стопанства, роднини и приятели, колкото и да са им скъпи, не са на първото място в живота им, оставяйки второто за Божието дело. Всички, които действат така и посвещават живота си за разпространението на истината, за да доведат на Бога много синове и дъщери, имат обещанието, че в този свят ще получат стократно, а в бъдещия – вечен живот. Които работят от тази гледна точка без себелюбиви подбуди, ще посветят тяло, душа и дух на Бога. Те няма да издигат личното „аз“; няма да считат за достойни да поемат отговорности, но няма да отказват да носят товари, защото желанието им е да вършат всичко, на каквото са способни. Няма да обръщат внимание на личните си удобства, но ще питат: „Какъв е моят дълг?“.

Колкото по-отговорна е длъжността, толкова по-важно е доброто влияние на човека. Всеки, избран от Бога за особена работа, става прицелна точка на Сатана. Големи и тежки изпитания се изправят пред него, защото нашият буден враг знае, че поведението на такъв човек оказва оформящо влияние над другите. Ние сме сред опасностите на последните дни и Сатана е много разгневен, защото знае, че малко време му остава. Той действа с всяка измама на неправдата; но небето е отворено за всекиго, който се уповава на Бога. Единствената сигурност за всеки от нас е да се хванем за Исус и да не допуснем душата ни да бъде отделена от мощния Помощник. С хора, които имат само вид на благочестие и при това не са свързани с делото в бизнес отношения, трябва да внимаваме. Те със сигурност ще предадат оказаното им доверие, ще бъдат победени от сатанинските изкушения и ще застрашат Божието дело. Ще дойдат изкушения, които ще подбуждат собственото „аз“ да владее. Ще се

изяви надменен, критикарски дух и в много случаи ще липсва състрадание и снизходителност към хората, които се нуждаят от нежно отношение и разбиране.

„Каквото посее човек, това и ще пожъне” (Гал. 6:7). Какво семе разпръскваме? Каква ще бъде нашата жетва сега и за вечността? Господ е посочил работата на всеки човек според способностите му. Семето на истината и правдата ли сеем, или семето на подозрителността, недоволството и любовта към света? Който разпръсква лошо семе може да познае същността на делото си, да се покае и да получи прощение; но прощението на Спасителя не променя естеството на посятото семе и от тръни и бодили не прави скъпоценно жито. Той може и да бъде благословен като минал през огън, но когато дойде времето за жетва, времето с вълнуващи се жита, нивите ще са пълни само с отровни плевели. Посятото в безбожно безразсъдство ще извърши гибелното си дело. Тази мисъл причинява болка в сърцето ми и ме изпълва със скръб. Ако всички, които изповядват, че вярват истината, биха сели скъпоценното жито на любезност и обич, на вяра и насърчение, те биха възпявали Бога в сърцата си по пътя нагоре, радвайки се на светлите лъчи на слънцето на правдата, и биха получили вечна награда във великия жетвен ден.

СВЕТСКОТО МЪДРУВАНЕ – ПРИМКА

Скъпи братко и сестра П., душата ми е много натъжена, когато разглеждам вашите случаи. Миналата нощ душата ми беше тежко обременена. В съня си разговарях с теб, братко П. Твоето отделяне от Бога е толкова очевидно и ти си толкова заслепен за истинското си състояние, че все едно е да кажеш на един сляп човек: „Гледай”, опитвайки се да го накараш да различи истинското си състояние.

Не можах да заспя до 3.00 ч. сутринта и умолявах Бог за по-голяма мярка от Неговия Дух. Питам се отново и отново: Кой може да понесе тези неща? Аз не смея да бъда спокойна, когато ми е дадена светлина от Бога. Трябва да говоря; и въпреки това говоря със страх и вълнение, че вестта ми ще бъде отхвърлена и душите, към които е адресирана, ще бъдат обвити с още по-гъст мрак, отколкото преди светлината да дойде до тях. Трябва да се приближа до Исус. Сложила съм ръка в Неговата със сериозната молитва: „Води ме, води ме; нямам мъдрост да вървя сама”. Исус изглежда е много близо; и съм дълбоко развълнувана, че Той има да извърши специална работа за Своя народ, особено за онези, които работят в областта на словото и учението. Желая да помогне и на двама ви,

стига само да приемете помощта Му, която Той дава по определения от Него начин; но не мога да изкажа и една насърчителна дума към вас, докато оставате в сегашната си позиция. Думите на Христос към фарисеите: „... не искате да дойдете при Мене, за да имате живот” се отнасят и за вас.

Бих искала да мога да направя нещо, за да ви помогна; но докато оставате в коловоза на света, в който сами сте влезли, какво може да се направи за вас? Обичате света и светът ви обича, защото, що се отнася до практическото благочестие, няма никаква разлика между вас и светските хора. В очите им вие сте мили, умни и добри; във вас двамата те намират онова, което им е приятно на тях самите. Хвалят ви и ви говорят неща, които ви успокояват и утешават; а вие на свой ред ги успокоявате и утешавате в тяхното безгрижно безразличие към Божиите изисквания. Насърчавате ги към гордост и любов към удоволствията; защото вашите действия казват на грешника: „Всичко ще бъде добре за теб”. Но чрез смесване със светските хора преценката ви се е извратила; и греховете, които Бог мрази, са станали безвредни в очите ви.

Много се боя, че поради себеоправданието си градите около вас бариери, които нищо не може да строши. Не сте по-близо до Бога, не вършите Неговите дела повече, нито сте по-пропити от Неговия Дух, отколкото професорите в светските училища. Нямаме реална представа за светостта на съботата и Бог не приема вашето съблюдаване на Неговия ден. Нямаме истинско посвещение, никакво искрено посвещение. Бог не е бил почетен от нито един от вас двамата. Не Го познавате от опит. Ходили сте далеч от Него толкова дълго, че Той е напълно непознат за вас. Духовните неща се схващат духовно; но вие толкова дълго време сте култивирали светски вкусове и навици, че няма да ви бъде леко да започнете да мислите в противната посока.

Ще изпитате нещо такова: „Това е тежко за казване; кой може да го понесе”. Но светът не може да разбере Божия народ. Няма хармония между децата на светлината и децата на тъмнината. Апостол Павел пита: „И какво съгласие има Христос с Велиал? Или какво съучастие има вярващият с невярващия? И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живя Бог; както Бог е казал: Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ”. Затова: „Излезте отсрещ тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто; и Аз ще ви приема и ще ви бъде Отец, а вие ще ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ. Йоан свидетелства: „Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го

видим, Какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист”. „Не знаете ли, че приятелството със света е вражда с Бога? – пита апостол Яков. И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога”.

Исус каза на учениците Си: „Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди. И аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки [не изповядване на истината, не форма на благочестие, а] - Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде”. „Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде възлюбен от Моя Отец и Аз ще го възлюбя, и ще му се явя лично. Юда (не Искаримодски) Му каза: Господи, защо ще се явиш на нас, а не на света? Исус му отговори: Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при него, и ще направим обиталище у него. Който не ме обича, не пази думите Ми”.

Думите на Христос не намират отзвук в сърцата ви, защото сте заслепили очите си и сте закоравили сърцата си. В небесните книги докладът и за двама ви е като този на светските хора. Сърцата ви понякога се смущават, но не дотолкова, че да се покаете и да промените начина си на действие. Светът владее чувствата ви и неговите обичаи са ви по-приятни, отколкото послушанието на небесния Учител.

Вашият пример пред децата ви изобщо не е в съгласие с истината, която изповядвате, че обичате. Истината не осветява нито тях, нито вас. Обичате себелюбивите наслади; и уроците, на които учите децата си, както чрез правило, така и чрез пример, са такива, че не подхранват в тях смирение, кротост и християнско предразположение. Оформяте ги според светския образец. Когато Исус отвори пред вас книгите с докладите, където ден след ден са били отбелязани вярно вашите думи и действия, ще видите, че животът и на двама ви е бил ужасен крах.

Как ви е повлияла сполетялата ви напоследък беда, не мога да кажа; но ако тя е имала силата да отвори очите ви и да убеди ушите ви, със сигурност поведението ви ще покаже това. Без цялостно обръщане никога не може да получите короната на вечния живот; и децата ви никога няма да имат дял в множеството, измито от кръвта на Исус, ако най-напред не престанат да следват уроците, на които сте ги научили и които са станали част от техния живот и характер. Примерът ви ги е накарал да мислят, че религията е нещо като дреха, която може да бъде носена или обличана според случая или според както удобството диктува; и ако не настъпи цялостна

промяна във влиянията, които действат върху тях, тези хлабави идеи за Божиите изисквания ще продължават да ги държат. Те няма да разберат какво представлява християнският живот; няма да научат какво е да живееш истината и да носиш кръста.

„Ако светът ви мрази – каза Христос, - знайте, че Мене преди вас е намразил”. Поддържате мнението, че причината, поради която светът е толкова противопоставен на нас като народ, е, че ние сме твърде необщителни, твърде прями, твърде прости в облекло и твърде стриктни по отношение на забавленията, и се оттегляме от тях, не участваме достатъчно в техните практики и предписания. Мислите си, че ако бяхме по-малко изключителни и странни и се смесим повече със света, мненията и впечатленията за нас биха се смекчили до голяма степен. Но няма по-голяма грешка, която би могла да завладее човешкия ум. Христос казва: „Ако бяхте от света, светът щеше да обича своето си; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази. Помнете думите, които ви казах: Слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мен гонеха, и вас ще гонят; ако са опазили Моето учение, и вашето ще пазят. Но всички това ще ви направят заради Моето име, защото не познават Онзи, Който Ме е пратил.”

Това са думите на Този, за Когото дори неприятелите Му бяха принудени да признаят: „Никой не е говорил така, като Този Човек”. Думите на човеците изразяват собствените им мисли; но думите на Христос са дух и живот. „Ако пребъдвате в Моето учение – казва Той, – наистина сте Мои ученици”. „Който е от Бога, Той слуша Божиите думи”, а тези Божествени думи нямат място в сърцето на този, който е от света и обича неговите удоволствия.

Бог е дал специални наставления, така че никой да не може да съгреша. „Не само с хляб ще живее човек – казва Той, – но с всяко слово, което излиза от Божиите уста”. Цялото Писание, дадено чрез боговдъхновение е „полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата”. Нито чрез една дума, нито чрез много думи, но чрез всяко слово, което Бог е изговорил, човек ще живее. Не можете да не отречете дори едно слово, дори една-единствена дума или заповед, която Той е дал, колкото и маловажна да изглежда за вас, и в същото време да бъдете спасени. И така, който наруши една от тези най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство”. Който съзнателно нарушава една заповед, не може в дух и истина да спазва, която и да било от тях. Той може да твърди, че всъщност пази всичките, с изключение на това, което му изглежда

едно малко отклонение; но ако съзнателно нарушава една точка, той е виновен във всичко.

Братко и сестра П., макар да изповядвате християнството, вие сте се отдръпнали от плащането на цената. Ограбвате Бога от мисли и посвещение; ограбвате Го от вашите таланти и влияние. Наклонностите ви са били примка за вас. Не сте последвали светлината, която Бог милостиво ви е дал в Свидетелствата; и сте вършили неща, които без вашето покаяние и реформиране, ще ви изключат от небето. Ако обърнете внимание на укорите, които Светият Дух ви е изпратил, сега ще бъдете силни в Бога и ще напредвате в християнския опит, като докладът за вас в небесните книги ще бъде изцяло различен.

„Който Ме отхвърля – казва Христос – и не прима думите Ми, има кой да го съди. Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден”. В този ден какъв срам и смут ще покрие лицето на онези, които са имали такава светлина и привилегия, които са имали на разположение спасението, осигурено чрез специалната жертва на Божия Син и въпреки това не са се възползвали от тези скъпоценни дарове. Чрез Своето слово Бог постоянно ни посочва правилния път, възвишения и славен път на правдата. Пътниците по този път не вървят в тъмнината, защото той е осветен от Слънцето на Правдата; но вие сте го отхвърлили, понеже сте се отдалечили твърде много в света. Гордостта и себелюбивите амбиции не могат да преминат през тясната врата и да вървят по тесния стръмен път.

В деня на равносметката ще се констатира, че Бог е познавал всекиго по име. За всяко наше житейско дело има един невидим свидетел. „Зная твоите дела” – казва Този, “Който ходи сред седемте златни светилника” (Откровение 2:1). Знае се какви възможности са били пропуснати, колко неуморно се е трудил Добрият Пастир да издири онези, които са се скитали по криви пътеки, и за да ги доведе в пътя на безопасността и мира. Отново и отново Бог е призовавал любителите на удоволствията; отново и отново е оставял светлината от Неговото слово да блести в пътя им, за да видят застрашаващата ги опасност и да я избегнат. Но те продължават да вървят, смеейки се и шегувайки се, пътувайки по широкия път, докато благодатното им време свърши. Божиите пътища са справедливи и равни за всички; и когато се произнесе присъдата над онези, които са намерени леки и недостатъчни, всяка уста ще бъде затворена.

Колко различно би било състоянието и на вас двамата, ако погледнехте човешките хвалби и почит в истинската им. И двамата жадувате повече за похвалата от света, отколкото за водата на живота. Мисълта да бъдете считани за важни сред светските хора ви

е замаяла; тяхната висока оценка ви е измамила. Когато правилно оцените вечните неща, приятелството на богатите и учените и техните оценки няма да имат никакво влияние над вас. Гордостта, в каквата и форма да се проявява, няма повече да живее в сърцата ви. Но толкова дълго време сте пили от мътния, упойващ поток на светските неща, че не можете да видите никакъв по-добър начин на живот.

Бог отново и отново е простирал ръка, за да ви спаси като ви е показвал вашите задължения. Тези задължения се променят по характер с увеличаване на светлината. Когато светлината огрява, като посочва грешките, които преди това не са били открити, и като ги порицава, трябва да последва и съответна промяна в живота и характера. Грешките, които са били естествен резултат от заслепление на такива, че когато бъдат посочени, не се извършват повече грехове от незнание или грешка в преценката; но ако не настъпи решителна реформа в съответствие с дадената светлина, след това те вече стават съзнателни грехове. Моралната тъмнина, която ви обкръжава, ще става още по-гъста; сърцата ви ще закоравяват все повече и повече и вие ще бъдете все по-недостойни в очите на Бога. Не разбирате голямата опасност, в която се намирате; опасността във вашия случай е, че светлината става все по-смътна, докато бъде помрачена напълно. Когато светлината бъде получена и действате според нея, вие ще бъдете разпънати за греха, ще бъдете наистина мъртви за света, но живи за Бога. Идолите ви ще бъдат изоставени и примерът ви ще бъде на страната на себеотрицанието, а не на себеугаждането.

Братко и сестра П., ако обърнете внимание на Свидетелствата на Божия Дух ще ходите в светлината в съгласие с Божия народ; но вашето неверие ви е отклонило от доброто. Сестра П. не се е обявила срещу Свидетелствата, но не е показала и доверие в тях като дадени от Господ, покорявайки им се. Тя обича светът да хвали и почита съпруга ѝ. Това подхранва гордостта ѝ, която в никакъв случай не е много малка. Всеки един от вас може с право да запита: “Защо съм толкова бавен в старанието си да изляза от света, да приема Христос за единствен мой дял? Защо обичам и почитам онези, за които зная, че не обичат нито почитат Бога и Неговите изисквания? Защо желая да задържам приятелството си с Божиите неприятели? Защо следвам техните обичаи и съм под влиянието на техните мнения?”. Не можете, мили мои приятели, да служите едновременно на Бога и на мамона. Трябва да предприемете безрезервно предаване, иначе в близко бъдеще светлината, която огрява пътя ви, ще изчезне в тъмнината на отчаянието. Вие сте на неприятелска почва.

Доброволно сте се поставили там и Господ няма да ви закриля срещу вражеските нападения.

В сегашното си състояние вие нанасяте много повече вреда, отколкото добро; защото имате вид на благочестие и изповядвате, че вярвате истината, докато думите и действията ви казват: „Широка е портата и пространен е пътят”, които водят към живот „и мнозина са онези, които минават през тях”. Ако животът ви представлява само едно изповядване на Христос, тогава можете справедливо да кажете, че светът е отишъл след него. Това, което изповядвате, може да е правилно, но имате ли смирение и любов, кротост и посвещение? „Всеки, който изповяда Мене пред човеците” чрез един свят живот и благочестиво обръщане, “ще го изповяда и Човешкият Син пред Божиите ангели”. Никой не може да изповядва Христос, ако няма ума и Духа на Христос; той не може да предаде нещо, което няма. Всекидневният живот трябва да бъде израз на освещаващата сила на истината и доказателство, че Христос пребъдва в душата чрез вяра. Всичко, което се противопоставя на Духа или на Божието дело, за да бъде Неговият народ отделен от света, е отричане на Христос; и думите Му са: “... ако се отрече някой от Мене пред човеците, ще бъде отречен пред Божиите ангели”.

Ние може да отричаме Христос чрез нашите светски разговори и чрез гордостта, която проявяваме. Вие имате кръг от приятели, които са примка за вас и за децата ви. Обичате тяхната компания. Свързани с тях, вие бивате подвеждани да обличате себе си и децата си според модите, следвани от онези, които нямат Божия страх. По този начин показвате, че сте неприятел на света. „В многото говорене грехът е неизбежен”. Дали вашите разговори с тези приятели ви карат да влизате в тайната стаичка и да молите за Божествената любов и благодат, или отклоняват ума ви от Бога? А вашите мили деца – какво им причинява вашата небрежност към вечните интереси? Примерът ви ги насърчава да се впускат в житейското пътуване с небрежна дързост или със сляпа самоувереност, без да имат никакви здраво установени религиозни принципи, които да ги ръководят. Те нямат съзнателно отношение към съботата нито към Божиите изисквания в каквото и да било отношение; не обичат християнските задължения и се отклоняват все по-далеч и по-далеч от Източника, от Източника на светлината, мира и радостта

Без вяра е невъзможно да се угоди на Бога, :защото всичко, което не става от убеждение, е грях” (Римл. 14:23). Необходимата вяра не е просто съгласяване с известни учения; това е вярата, която действа от любов и очиства душата. Смирение, кротост и послушание не са вяра. Но те са резултат или плод от вярата. Тези добродетели ви

предстои да развивате, като се учите в училището на Христос. Вие не познавате мислите и принципите на Небето. Неговият език ви е почти чужд. Божият Дух все още пледира за вас. Но аз имам сериозни, болезнени съмнения, че ще се вслушате в този глас, призоваващ ви вече от години. Надявам се да сторите това - да се обърнете към Христос и да живеете.

Мислите ли, че правите твърде голяма жертва, като отдавате вашето недостойно, бедно „аз на Исус? Предпочитате да изберете безнадеждното робство на греха и смъртта, или да се отделите от света и да се свържете с Христос чрез връзки на любов? Исус все още живее, за да ходатайства за нас. Това трябва всеки ден да извиква благодарност в сърцата ни. Съзнава ли някой своята вина и безпомощност, може да дойде такъв, какъвто е, и да получи Божието благословение. Обещанието е за него, стига да го хване с вяра. Но който в собствените си очи е богат, почетен и праведен, който вижда както светът вижда, и нарича злото добро и доброто – зло, не може да иска и да получава, защото не чувства нужда. Той е доволен, затова си отива празен.

Ако се стреснете поради състоянието на душите си и прилежно потърсите Бога, ще Го намерите. Той обаче не приема полупокаяние. Ако изоставите греховете си, Той е винаги готов да ви прости. Желаете ли още сега да Му се отдадете? Няма ли да погледнете към Голгота и да запитате: „За мен ли Исус принесе тази жертва? Затова ли Той претърпя унижения, позор и укори, и пострада от жестока смърт на кръста, защото пожела да ме спаси от страданието на провинението ми и от ужаса на отчаянието и да ме направи неизказано щастлив в царството Си?“. Погледнете на Този, Когото вашите грехове разпнаха, и решете: на Господ отдавам служенето на живота си, няма повече да поставям влиянието си в услуга на бунтуващите се срещу Неговото управление. Всичко, което имам и съм, е твърде малко, за да го посветя на Него, Който толкова ме възлюби, че отдаде живота Си за мен - божествен, какъвто е - за мен, така грешен и заблуден. Отделете се от света, застанете изцяло на Божията страна, продължавайте да се борите чак до самите врати и ще спечелите славни победи.

Блажен е този, който слуша думи на вечен живот. Ръководен от „Духа на истината“, той ще бъде въведен в цялата истина. Няма да бъде обичан, почитан и възхваляван от света, но ще бъде ценен в очите на Небето. „Виждете каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божи деца... Затова светът не познава нас, защото Него не позна“ (1 Йоан 3:1).

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ЛЕКАРЯ

„Страхът от Господа е начало на мъдростта”. Каквото и да е призванието на специалистите, те се нуждаят от Божествена помощ. Лекарят особено много се нуждае от небесната мъдрост в работата си с различни умове и болести. Той заема пост дори много по-важен от поста на служителя на Евангелието. Той е призван да е съработник на Христос, затова са му необходими твърди религиозни принципи и здрава връзка с Бога на мъдростта. Ако се съветва с Бога, Великият Лекар ще му съдейства в работата и той ще работи с най-голяма предпазливост да не би чрез погрешно отношение да навреди на някое от Божиите създания. Ще бъде твърд като скала, що се отнася до принципите, но ще бъде и любезен, и учтив към всички. Ще чувства сигурността на своя пост и практиката му ще показва, че действа с чисти, несебелюбиви подбуди, с желанието да разкроява христовото учение във всяко направление. Такъв лекар ще притежава родено от небето благородство и ще бъде мощно средство за доброто на света. Макар неоченяван от хората, които нямат връзка с Бога, той ще бъде оценен от Небето. В очите на Бога той ще бъде по-скъп от злато, даже офирско злато.

Лекарят трябва да бъде строг въздържател. Човешките страдания са безброй и той трябва да се справя с най-различни болести в най-разнообразните им форми. Знае, че много от страданията, които се стреми да облекчи, са резултат от невъздържание и други форми на себеугаждане. Призован е да посещава младежи и хора - в началото на живота им и в зрялата им възраст, които сами са си навлекли болестите чрез употребата на наркотика тютюн. Ако той е интелигентен лекар, ще може да проследи болестта до нейната причина, но ако самият употребява тютюн, ще се поколебае да сложи пръст в язвата и вярно да разкрие на пациентите причината за заболяването им. Няма да успее да убеди младежите в необходимостта от преодоляване на този навик, преди той да се загнезди в живота. Ако лекарят употребява този отровен плевел, как може да представи на неопитните младежи вредните му последици не само върху тях самите, но и върху хората около тях.

В този век употребата на тютюн в света е почти всеобща. И жени, и деца страдат от замърсената от лули, цигари или от отровния дъх на пушача атмосфера, която трябва да дишат. Живеещите в такава атмосфера винаги ще бъдат болнави. А пушещият лекар винаги ще изписва лекарство, което да излекува болестите им, докато най-доброто би било да ги лекува, като ги накара да се откажат от тютюна.

Лекарите не могат да извършват задълженията си с вяроност към Бога или към своите съчовеци, докато се покланят на един идол като тютюна. Колко оскърбителен за болните е дъхът на пушача! Как те се отвръщат от него! Колко несъстоятелно е за хора, завършили медицински колежи и претендиращи, че са способни да облекчат състоянието на човечеството, да носят постоянно със себе си в болничните стаи на пациентите си отровен наркотик. И въпреки това мнозина дъвчат и пушат, докато кръвта им се замърси и нервната им система бъде разрушена. Особено оскърбително в очите на Бога е, когато лекари, които са в състояние да извършат много добро и изповядват, че вярват истината за Бога за това време, едновременно с това се отдават на този отвратителен навик. Думите на апостол Павел са приложими и за тях: „И така, възлюбени, като имаме тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога”. „Моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение”.

Пушачите не могат да бъдат приети от Бога работници в делото на въздържанието, защото пушенето не се съгласува с тяхната професия, която изисква да бъдат хора на въздържанието. Как могат да говорят на човек, разрушаващ разума и живота си със спиртни напитки, след като джобовете им са пълни с тютюн и те постоянно искат да са свободни, за да могат да дъвчат и пушат, и плюят, колкото си искат? Как могат да бъдат най-малкото последователни, когато пледират за морални реформи пред здравни съвети и от различни въздържателни платформи, докато в същото време сами са под властта на тютюна? Ако искат да имат силата да влияят на хората да победят любовта си към стимулантите, думите им трябва да излизат от уста с чист дъх и от чисти устни.

От всички хора на света лекарят и проповедникът трябва да са най-стриктни във въздържателните си навици. Благополучието на обществото изисква от тях пълно въздържание, защото влиянието им говори постоянно за или срещу морална реформа и по-добро общество. Съзнателен грях за тях е да бъдат невежи и бзразлични по отношение на здравните закони, защото другите ги считат за по-мъдри от останалите. Това е особено вярно за лекаря, на когото се поверява човешкият живот. От него се очаква да не се отдава на навици, които отслабват жизнените сили.

Как може един употребяващ тютюн проповедник или лекар да отгледа децата си в наставленията и увещанията на Господ? Как може да не одобри в детето си онова, което сам си позволява? Ако той наистина върши делото, поверено му от Управителя на

Вселената, той ще протестира срещу всяко нечестие във всяка негова форма и във всяка негова степен; ще упражнява авторитета и влиянието си на страната на себеотрицанието и стриктното безусловно послушание на справедливите Божии изисквания. Неговата цел ще бъде да постави децата си в най-благоприятните условия, за да им осигури щастие в този живот и дом в Божия град. Как може да направи това, докато се отдава на апетита? Как може да направлява стъпките на други по стълбата на прогреса, докато самият той се клатушка по пътя надолу?

Нашият Спасител поставя пример на себеотрицание. В молитвата за учениците Си Той казва: „Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината”. Ако човек, който приема такава тежка отговорност като тази на лекаря, сам съгрешава, като не се съобразява с природните закони, такъв човек ще пожъне последиците действията си и само ще оформи справедливата си присъда, която няма да може да бъде отменена. Причината поражда последицата; и при много случаи лекарят, който трябва да има ясен, остър ум и здрави нерви, за да е в състояние да различава бързо заболяванията и признаците и да се справя с тях по прецизен начин, има разбити нерви и затъмнен от наркотици мозък. Неговите способности за вършене на добро са силно намалели. Той ще води другите в пътя, по който собствените му крака вървят. Стотици ще следват примера на един невъздържан лекар, чувствайки, че е безопасно да вършат онова, което и докторът върши. Но в Божия ден, той ще се срещне с доклада на своето поведение и ще бъде призван да дава сметка за цялото добро, което е могъл да извърши, но което не е извършил поради собственото си съзнателно и доброволно действие, с което е отслабвал физическите и умствените си сили в себелюбиво угаждане.

Въпросът не е какво прави светът, а какво професионалистите правят по отношение на широко разпространеното и преобладаващо проклятие на тютюнопушенето? Дали хора, на които Бог е дал разсъдък и интелигентност и им е поверил свещени постове, ще бъдат в състояние да следват просветения ум? Дали тези отговорни хора, които имат под грижата си личности, на които влияят, ще ги водят в права или погрешна посока, ще бъдат образец за другите или не? Дали те с правило и пример ще учат на послушание към законите, управляващи физическия организъм? Ако не практикуват познанието, което имат, за законите, владеещи собственото им същество, ако предпочитат себеугаждането пред здравия ум и здравето тяло, те не са годни да им се поверява животът на други. Длъжни са да застанат в достойнството на даденото им от Бога мъжество, да се освободят от робството на всякакъв апетит или

страст. Човекът, който дъвче и пуши тютюн, вреди не само на себе си, но и на всички в сферата на неговото влияние. Ако лекарят е призван да лекува, пушачът трябва да бъде игнориран. Той няма да бъде безопасен съветник. Ако болестта води началото си поради употребата на тютюн, той ще бъде изкушен да извърта и да препише болестта на нещо друго, а не на истинската ѝ причина; защото как може да осъди себе си във всекидневната си практика?

Има много начини да се практикува изкуството на лекуването, но само един е одобрен от Небето. Божиите лекарства са простите природни средства, които не обременяват организма със силно действащите си вещества. Чистият въздух, водата, чистият живот, подходящата диета, чистотата в живота и твърдото доверие в Бога – са целителни средства, поради чиято липса хиляди умират. Но тези лечебни средства не са вече модерни, тъй като изкуството им използване изисква нежелан от хората труд. Чист въздух, упражнения, чиста вода и хигиенична, приятна обстановка са достъпни за всички и не струват скъпо, докато медикаментите са скъпи както, що се отнася до средствата, така и що се отнася и до последствията върху организма.

Работата на лекаря християнин не свършва с излекуването на болестите на тялото. Неговите старания трябва да се простират и до болестите на ума, спасението на душата. Разбира се, не е негов дълг, освен ако бъде замолен да изнася теорията на истината, но той може да насочва вниманието на пациентите си към Христос. Поуките на Божествения Учител са винаги подходящи и на място. Лекарят трябва да насочва вниманието на печалните и страдащи души към постоянно подновяващите се изяви на обичта и грижата на Бога, към мъдростта и добротата на Му, проявени в сътворените от Него дела. Така умът може да бъде преведен през природата към Бога на природата и съсредоточен върху Небето, приготвено от Него за всички, които Го обичат.

Лекарят трябва да знае как да се моли. В много случаи той трябва да увеличи страданието, за да спаси живота; и независимо дали е християнин или не, пациентът се чувства много по-сигурен, ако знае, че неговият лекар се бои от Бога. Молитвата ще породи у болните постоянно доверие. И в много случаи, когато те бъдат заведени при Великия Лекар, това ще им се отрази много по-добре от всичките предписани лекарства.

Сатана е причинителят на болестите, така че лекарят се бори против неговото дело и власт. Болестите на ума преобладават навсякъде. Девет от десет от болестите, от които хората страдат, са основани на болестите на ума. Може би някоя жива домашна тревога, която подобно на язва разяжда душата и унищожава жизнените сили.

Често пъти угризения на съвестта за някой грях подкопават организма и разстройват ума. Също така има и погрешни учения, като това за вечно горящия пъкъл и безкрайното мъчение на несправедните, които, като дават преувеличена и изкривена представа за характера на Бога, имат същите резултати върху чувствителните умове. Безбожните твърде много използват тези нещастни случаи, приписвайки умопобърканост на хората на религията. Но това е голяма клевета, която те с течение на времето няма и не искат да признаят. Далеч от мисълта е Христовата религия да бъде причина за умопомрачението на хората. Напротив, тя е едно от най-ефикасните лечебни средства, защото е мощен успокоител на нервната система.

Лекарят се нуждае не само от човешка мъдрост и сила, за да знае как да се справи с многото сложни случаи на заболявания на ума и сърцето. Ако не е запознат със силата на Божествената благодат, той няма да може да помогне на пострадалия, напротив, ще усложни положението; но ако лекарят се държи здраво за Бога, ще може да помогне на болния, разстроен ум. Ще може да насочва вниманието на пациентите си към Христос и да ги поучава как да представят всичките си грижи и трудности пред Великия Бременосец.

Съществува божествено определена връзка между грях и болест. Никой лекар не може да работи повече от месец и да не види това. Той не може да пренебрегне факта, че така заетият му с други работи ум, не може да я забележи; но ако е наблюдателен и честен, не може да не признае, че грехът и болестта имат са в отношението причина и следствие. Лекарят трябва да има бърз ум, за да открие това и да действа съобразно този факт. Когато е спечелил доверието на болните, като е облекчил страданията им и ги е отдалечил от ръба на гроба, той може да ги поучи, че болестта е резултат на греха и че точно падналият враг ги кара да живеят по начин, съсипващ здравето и душата. Може да им обясни убедително, че трябва да се отрекат от някои работи и да се подчиняват на законите на здравето и живота. Лекарят може да всади правилни принципи особено в умовете на младите.

Бог обича създанията Си с любов - и нежна, и силна. Той е дал законите на природата, но те не представляват своеволни изисквания. Всяко „недей”, безразлично дали е казано във физически или в морален закон, съдържа или крие обещание. Ако се взема под внимание, то ще носи благословения на всяка крачка; но ако се нарушава, резултатът е опасност и нещастие. Божиите закони са предназначени да доведат хората по-близо до Бога. Той иска да ги избави от злото и да ги заведе при доброто. Но да ги насили – това никога няма да направи. Ние не можем да проникнем в Божиите

планове, но можем да му се доверим и да покажем вярата си чрез съответни дела.

Лекарите, които обичат Бога и се боят от Него, са малко в сравнение с невярващите или открито нерелигиозните и те трябва да бъдат покровителствани в сравнение с другата класа лекари. Можем с основание да не вярваме на безбожния лекар. Пред него е отворена една врата на изкушение, един нечестив дявол ще внушава ниски мисли и действия и единствено силата на Божествената благодат може да потуши бушуващите страсти и да укрепва срещу грях. За морално покварените не липсват възможности да покваряват чистите умове. Но как ще изглежда в Божия ден дипломираният лекар? Докато изповядва, че се грижи за болните, той предава скъпоценните му поверени. Той е правил Божиите творения да деградират както душите, така и телата им, и е поставял краката им в гибелния път. Колко ужасно е да поверяваме нашите любими в ръцете на нечист лекар, който може да отрови морала им и да причини гибел на душата! Колко неуместен е безбожният лекар край леглото на умиращия.

Лекарят почти всеки ден вижда смъртта лице в лице. Той стои, така да се каже, на самия предел на гроба. Познаващ сцените на страданието и смъртта, много често е невнимателен и безразличен към човешките болки; безразсъден в лекуването на болните. На такива лекари сякаш липсва състрадание. Те са груби и резки, така че болните се боят от тяхната близост. Колкото и големи да са познанията и изкуството им да лекуват, те не носят голяма полза на страдащите. Но ако любовта и състраданието, които Христос проявяваше към болните, се съчетаят с познанията на лекаря, то самото присъствие ще носи благословение. Лекарят няма да гледа на пациента си просто като на къс човешки механизъм, но като на душа, която подлежи на спасение или на гибел.

Задълженията на лекаря са тежки и отговорни. Малко хора съзнават на какво умствено и физическо напрежение е подложен той. Всяка енергия и способност трябва да бъде организирана с най-голяма загриженост в борбата с болестта и смъртта. Често пъти лекарят съзнава, че само едно невнимателно движение на ръката, даже и най-малкото, колкото косъм отклонение в погрешна посока, може да изпрати една душа неподготвена във вечността. Ето защо, колко много се нуждае верният лекар от съчувствието и молитвите на Божия народ. Изискванията на Бога в тази насока не са по-малки от тези нуждите на най-просветения проповедник или мисионерски работник. Лишен, както е често пъти, от нужната почивка и сън, лишен даже и от религиозните привилегии на съботата, той чувства нужда от двойна благодат, от нова и свежа благодат всеки ден, иначе

има опасност да се пусне от ръцете на Бога и да започне да затъва в духовна тъмнина, и то по-дълбоко от хората с други призвания. Въпреки това колко често му се подхвърлят незаслужени упреци, бива оставян сам, обект на най-страшни сатанински изкушения, потискан от чувството, че е разбран неправилно и е изоставен от приятелите си.

Много лекари, като знаят колко напрегнати са задълженията им и колко малко могат да почиват от грижите, даже и в събота, не искат да посветят живота си на това служене. Но големият противник постоянно търси начин да разваля работата на Божиите ръце и затова културни и образовани хора са призвани да се борят срещу неговата жестока власт. За посвещаване на тази професия са необходими повече такива хора. Необходими са големи усилия, за да бъдат те убеждавани да се квалифицират за тази работа. Характерите им трябва да се базират на широките принципи на Божието слово. Това са хора, които по природа са енергични, силни и постоянни, необходими качества за постигане на висок образец на превъзходство. Не всеки може да бъде способен лекар. Много от лекарите са не подготвени във всяко отношение. Те нямат изискваното знание, нито имат такт и изкусност, както и онази грижливост и интелигентност, необходими за успеха.

Лекарят може да върши много по-добра работа, ако е и физически силен. Ако е слаб, не може да издържа напрегнатата работа на своето призвание. Слабият организъм, страдащ от диспепсия, или не можещ да се владее напълно, не е годен да борави с различните болести. Не трябва да се насърчават да следват медицина хора, които биха били много по-полезни в някоя по-малко отговорна служба, тъй като това ще причини само голям разход на време и средства, без да бъде оправдана надеждата за успех.

Някои са били посочени като подходящи и способни да работят успешно като лекари и са били насърчени да следват в тази област. Но не всички от тях поставиха като християни Божия закон на първо място; пожертваха принципа и престанаха да се държат за Бога. Те сметнаха, че не биха могли да пазят четвъртата заповед и да посрещат подигравките и присмеха на славолюбивите и обичащите света, повърхностните, скептиците и безверниците. Такъв род преследване те не били готови да посрещнат. Амбициозни да се издигнат в света, те се спънаха в тъмните планини на неверието и станаха хора, незаслужаващи доверие. Пред тях се разкриха изкушения от всякакъв род и нямаха сила да им се противопоставят. Някои станаха нечестни, хора на интереса, провиниха се в сериозни грехове.

В този век съществува опасност за всеки, който постъпва да следва медицина. Често пъти неговите ръководители са светски мъдруващи хора, а състудентите му - безверници, които не мислят за Бога, така че той е изложен на опасността да бъде повлиян от тези нерелигиозни общувания. При все това някои завършиха медицинското си образование и останаха верни на принципа. Отказаха да се занимават с учението си в събота и доказаха, че човек може да се квалифицира за службата на лекар, без да разочарова очакванията на онези, които му доставят средствата за това образование. Подобно на Даниил те прославиха Бога, затова и той ги опази. Даниил беше решил в сърцето си да не усвоява обичаите на царския двор; не се съгласи да се храни от ястията на царската трапеза, нито да пие от нейните пития. Обърна се към Бога за сила и благодат и Бог му даде мъдрост, умение и знание повече от това на астролозите, гадателите и влъхвите на царството. За Даниил се изпълни обещанието „ще почета тези, които Ме почитат”.

Младият лекар има достъп до Данииловия Бог. Чрез Божествена благодат и сила той може да стане способен в призиванието си, както Даниил беше в своето високо положение. Но погрешно е да се смята, че научната подготовка е най-важното нещо, а да се пренебрегват религиозните принципи, самата основа на успешната лекарска практика. Мнозина биват възхвалявани като способни в своята професия, докато те презират мисълта, че имат нужда да се упоават на Исус за мъдрост в работата си. Но ако тези хора, разчитащи така много на своите научни познания, биха били осветени от небесна светлина, биха видели колко по-способни биха станал! Колко по-силни биха били молитвите им и с колко по-голямо доверие биха се заели с тежките случаи! Човекът, който е тясно свързан с Великия Лекар на душата и тялото, има на разположение небесните и земните източници и може да работи с такава мъдрост и прецизност, каквито безбожникът не може да има.

Тези, на които е поверена грижата за болните, независимо дали като лекари или медицински сестри, трябва да помнят, че тяхната работа се следи от всепроникващото око на Йехова. Няма мисионерско поле, което да е по-важно от това на верния, богобоязлив лекар. Няма поле, където човек може да извърши повече добро или да спечели повече диаманти да светят в короната на неговата радост. Такъв човек може да разнася благодатта на Христос като сладък аромат във всички болнични стаи, в които влезе; той може да носи изцелителен балсам на болната от греха душа. Може да посочва на болните и умиращите Божия Агнец, Който взема на Себе Си греха на света. Няма да се вслушва във внушението, че е опасно да се говори на онези, които живеят в опасност за техните вечни интереси,

за да не би да се влоши състоянието им; защото в девет случаи от десет знанието за един прощаващ греха Спасител би подобрило както ума, така и душата. Исус може да ограничи силата на Сатана. Той е Лекарят, на Когото болната от греха душа може да се довери, за да излекува болестите на тялото, както и на душата.

Повърхностният и злонамереният в професията ще се стреми да възбуди предразсъдък срещу човека, който вярно изпълнява задълженията на своята професия и ще осейва пътя му с пречки; но тези изпитания само ще разкриват чистото злато на характера. Христос ще бъде прибежището от нападките на езиците. Въпреки че животът му може да бъде труден и изпълнен със себеотрицание и според оценката на света може би без успех, то за Небето той ще бъде един успех и ще бъде причислен към Божиите благородници. „Разумните ще сияят със светлината на простора, както и онези, които обръщат мнозина в правда - като звездите до вечни векове”.

ИДВАЩАТА КРИЗА

“Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус” (Откровение 12:17). В близко бъдеще ще видим изпълнени тези думи, когато протестантските църкви се съюзят със света и с папската власт против онези, които пазят Божиите заповеди. Същият дух, изпълвал в миналото папистите, ще подведе и протестантите да постъпват по същия начин с желаещите да останат верни на Бога.

Сега църква и държава правят приготовления за бъдещата борба. Протестантите, под предлог, че искат да издигнат неделята, постъпват точно както римокатолиците. По цялата страна папството издига високи, масивни здания, за да повтори в техните тайнствени дълбочини жестоките някогашни преследвания. Чрез много лъжливи чудеса се подготвя пътят на отстъплението. Чрез тях Сатана, доколкото му е възможно, ще съблазнява дори и избраните.

Указът против Божият народ ще бъде много подобен на онзи, който Асуир във времето на Естир издаде против юдеите. Персийският едикт бе предизвикан от злобата на Аман към Мардохей. Не че Мардохей го беше обидил с нещо и не му беше засвидетелствал почитание, подобаващо само на Бога. Присъдата на царя против юдеите бе предизвикана от лъжливите доноси и критиката за тях като особен народ. Сатана състави плана да унищожи от земята

онези, които съхраняваха познанието за истинския Бог. Но неговите опити бяха осуетени от една противяща му се сила, владееща в човешките синове. Могъщи ангели бяха натоварени да закрилят Божиите чеда и ударите на техния противник паднаха върху собствената му глава. Протестантският свят днес вижда в лицето на малката група пазители на съботата един Мардохей при вратата. Техният характер и поведение, които изразяват страхопочитание спрямо Божи закон, представляват постоянен упрек за хората, изоставили страха Господен и тъпчещи с нозете си Неговата събота. Тези нежелани нарушители на мира трябва по някакъв начин да бъдат премахнати от пътя.

Същият насилнически дух, измислил в миналото лъжи против верните, сега пак се опитва да освободи земята от боящите се от Бога и пазещи закона Му. Сатана ще възбуди ненавист против нищожното малцинство, което упорито отказва да приеме общоприетите обичаи и предания. Личности с положение и авторитет ще се присъединят към безбожните и недостойните, за да се съветват против Божия народ. Богатство, ум и образование ще се съчетаят, за да ги покрият с презрение. При следващи управници, проповедници и църковни членове ще правят заговор против тях. С думи и перо, чрез похвали, заплашвания и подигравки те ще се опитат да доведат вярата им до събаряне. Чрез фалшиво представяне и гневни призови ще възбудят страстите на хората. Тъй като не могат да посочат думите “така казва Писанието” против защитниците на библейската събота, те ще си послужат с насилия, за да запълнят липсата. За да се показват приятни и да печелят популярност, законодателите ще изпълняват истината за неделен закон. Богобоязливите обаче не могат да приемат никаква наредба, която нарушава дори една от заповедите на Декалога. На това бойно поле ще се води последното голямо сражение в борбата между истината и заблудата. Но ние не сме оставени в съмнение за изхода. И сега, както в дните на Мардохей, Господ ще защити Своята истина и Своя народ.

Чрез закона, налагащ папското нареждане в противовес на Божия закон, нашата нация напълно ще се откаже от правдата. Когато протестантството протегне ръката си над пропастта, за да хване ръката на римската власт; когато се простре над бездната, за да сграбчи ръката на спиритизма; когато под влиянието на този троен съюз нашата страна отхвърли всеки принцип на своята Конституция като протестантско и републиканско управление и започне да действа за разпространяването на папски заблуди и измами, тогава ние ще знаем, че времето за чудотворното действие на Сатана е дошло и краят е близо.

Както приближаването на римските войски беше за учениците знак за предстоящото разрушаване на Йерусалим, така и това отстъпничество може да бъде за нас знак, че границата на Божието дълготърпение е достигната, че мярката на неправдата на нашата нация се е препълнила и ангелът на благодатта се готви да отлети и никога вече да не се върне. Тогава Божият народ ще бъде хвърлен в такива бедствия и скръб, които пророците са описали като време на „Якововата скръб“. Викът на преследваните вярващи стига до небето. И както Авеловата кръв викаше от земята, така ще викат и гласовете от гробовете на мъчениците, от дълбините на морето, от планинските пещери, от потайностите на манастирите: „Докога, Господарю свети и истинни, няма да съдиш и да въздадеш на живеещите по земята за нашата кръв?“.

Господ извършва Своето дело. Цялото Небе се вълнува. Съдията на Земята ще се надигне, за да възстанови Своя оскърбен авторитет. Печатът на спасението ще бъде поставен на тези, които пазят Божиите заповеди, които почитат закона Му и отказват да приемат белега на звяра или на неговия образ.

Бог е открил какво ще става в последните дни, за да може народът Му да бъде приготвен да устои срещу нападките на съпротивата и гнева. Предупредените за предстоящите събития не трябва да стоят спокойно в очакване на идващата буря и да се утешават с обещанието, че в дните на скръбта Господ ще запази Своите верни. Ние трябва да бъдем като служители, които очакват своя господар не бездейни, но заети със сериозна работа, вярващи непоколебимо. Сега не е време да мислим за маловажни неща. Докато хората спят, Сатана направлява работите така, че Божият народ да не може да получи нито милост, нито правда. Сега движението за възстановяването на неделята си проправя път в тъмнината. Водачите прикриват истинската цел и повечето участници в движението не виждат накъде води течението. Тяхното вероизповедание е добро и на вид християнско, но когато заговори, ще открие духа на змея. Наш дълг е да направим всичко по силите ни да отклоним застрашаващата ни опасност. Да се стремим да обезоръжаваме предразсъдъците и да се представяме пред хората в подходяща светлина. Да им обясним истинския въпрос, около който се води борбата, и по такъв начин да издигнем най-ефективен протест срещу мерките за ограничаване на свободата на съвестта. Трябва да изследваме Писанията и да сме в състояние да даваме доказателства за нашата вяра. Пророкът казва: „А нечестивите ще вършат нечестие и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат“ (Даниил 12:10).

На тези, които имат достъп до Бога чрез Христос им предстои важно дело. Сега е време да укрепим мишцата си. Дивидовата молитва трябва да бъде молитва на проповедници и миряни: „Време е да подейства Господ, защото нарушиха закона Ти” (Псалм 119:126). „Нека плачат свещениците, служителите Господни, между преддверието на храма и олтара и нека кажат: Пощади, Господи, народа Си и не предавай наследството Си на позор...” (Йоил 2:17). Бог винаги се е застъпвал за Своя народ и за Неговата най-голяма нужда, когато, като че ли е нямало никакъв изглед да се отстрани гибелта. Нападките на безбожните хора, на неприятелите на неговата църква, са подчинени на властта Му и на Всемогъщото Провидение. Той може да действа върху сърцата на държавниците. Гневът на буйните и недоволните, на мразещите Бога, Неговата истина и Неговия народ, може да бъде премахнат както се оттеглят водите, когато Той заповяда. Молитвата раздвижва ръката на Всемогъщия. Той, Който направлява звездите в съвършен ред по техните небесни пътища, Чието Слово контролира вълните и до най-големите дълбочини, същият безкраен Творец, ще действа в полза на Своя народ, когато той го призовава с вяра. Бог ще задържи силите на тъмнината, докато на света се даде предупреждението и докато всички, които го приемат, бъдат подготвени за борбата.

„Наистина човешката ярост ще се превърне в хвала към Теб – казва псалмистът; – с остатъка от яростта ще се опашеш”(Псалм 76:10). Бог желае изпитващата истина да изпъкне и да стане предмет на изследване и проверка дори във време, когато е презирана. Умовете на хората трябва да бъдат раздвижени. Всеки спорен въпрос, всеки упрек и всяка клевета Бог ще използва като средство за изследване и събуждане на духовете, които иначе биха дремели.

Така е било и някога в историята на Божия народ. Тримата евреи бяха хвърлени в огнената пещ, защото бяха отказали да се поклонят на златния образ, който Навуходоносор беше заповядал да издигнат. Бог обаче запази Своите служители сред пламъците и опитът идолослуженето да се наложи стана причина събраните князе и големците на огромното вавилонско царство да познаят истинския Бог.

Така беше и когато излезе заповедта никой да не смее да се поклони на друг, освен на царя. Това, че Даниил, според обичая си, три пъти на ден поднасяше молитвите си пред небесния Баща, привлече вниманието на князете и владетелите и той получи възможността сам да говори за себе си и да посочи кой е истинският Бог. Даниил можа да изложи причината защо само Бог е достоен да приема почест и да посочи дълга да Му се принася почест и слава. Така освобождаването на Даниил от ямата с лъвовете стана друго

доказателство, че Съществува, на Коего той служеше, е истинският и живият Бог. Затворничеството на Павел също стана причина Евангелието да се занесе на царе, князе и владетели, които иначе не биха получили светлината. Всички усилия да се спъва напредъкът на истината само ще послужат за нейното разпространяване. Превъзходството на истината, от която и точка да се разглежда тя, ще се прояви все по-ясно. Заблудата изисква извъртане и прикриване. Тя се облича в ангелска дреха, но при все това всяко откриване на истинския ѝ характер намалява възможността ѝ за успех.

Народът, направен от Бога пазител на закона Му, не трябва да скрива светлината, която има. Истината трябва да бъде проповядвана по тъмните места на земята, а пречките - да се оборват и побеждават. Голямо дело трябва да се извърши и то е поверено на познаващите истината. Необходимо е да издигат към Бога сърдечни, ходатайствени молби за помощ сега, любовта Христова да изпълва сърцата им. Христовият Дух трябва да се излее в тях и те да се приготвят, за да могат да устоят пред съда. Докато Божиите деца се посвещават на Бога, явна сила ще придружава старанията им да представят истината на други, и светлината им ще достигне много сърца. Не бива повече да спим на омагьосаната сатанинска почва, а да се заемем с всички сили и да използваме, и да използваме всяка дадена от Провидението привилегия. Последното предупреждение трябва да бъде проповядвано „за много народи и племена, езици и царе”. И на нас е дадено обещанието: „И, ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века” (Матей 18:20).

ЦЪРКВАТА – СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА

Господ призова Своят народ, Израел, и го отдели от света, за да му повери свято задължение. Той направи израелевите деца способни да съхраняват Неговия закон, като възнамеряваше чрез тях да запази познанието за Себе Си между народите. Чрез тях небесната светлина трябваше да огрее и най-тъмните места на земята. И да се чува глас, който да призовава хората да изоставят идолите си и да служат на живия и истински Бог. Ако бяха верни на поверената им задача, евреите биха представлявали сила в света. Бог щеше да е тяхна защита и да ги издигне над всички земни народи. Неговата светлина и истина щяха да се разкриват чрез тях и те щяха да се намират под мъдрото Му свято управление като пример за Неговото превъзходство над всяка форма на идолослужене. Те обаче не

запазиха завета си с Бога. Тръгнаха след идолопоклонническите обичаи на другите народи и вместо да прославят името на своя Творец, изложиха го на презрението на езичниците. Но Божията цел трябваше да изпълни. Познанието за Бога трябваше да се разпространи по цялата земя. Господ постави ръката на угнетителя над народа Му и разпръсна евреите като пленници сред народите. В нещастieto си много от тях се покаяха от греховете си и потърсиха Господа. Пръснати по разни езически страни, те разпространяваха познанието за истинския Бог. Принципите на Божествения закон влизаха в конфликт с обичаите и практиката на народите. Идолослужители се опитваха да смажат истинската вяра. В провидението си Бог довеждаше Свои служители – Даниил, Неемия, Ездра, лице срещу лице с тези идолопоклонници, за да им се даде възможност да приемат светлината. Така задачата, която Бог бе поверил на народа Си да изпълни във време на благополучие в границите на своята страна и която той пренебрегна поради невярност, щеше да се изпълни по време на плен при големи изпитания и затруднения.

Както някога древният Израел, така и днес Бог е призовал църквата си да служи като светлина на земята. Чрез силната брадва на истината – вестите на първия, втория и третия ангел – Бог е отделил децата си от църквите и света, за да ги доведе в близка връзка със Себе Си. Той ги е направил способни да съхраняват Неговия закон и им е поверил великите пророчески истини за това време. Подобно на святите откровения, дадени на древния Израел, те са святи истини, които трябва да бъдат съобщени на света. Тримата ангели от Откровението 14 глава представляват народа, който приема светлината на Божиите вести и се заема да разгласи предупреждението надлъж и шир по земята. На Своите последователи Христос заявява: „Вие сте светлината на света” (Матей 5:14). На всяка душа, която приема голготския кръст, се казва: „Ето цената на душата”. „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание” (Марк 16:15). На нищо не трябва да се позволява да пречи на това дело. То е най-важното за това време; то трябва да бъде далеч простиращо се като вечността. Проявената от Исус любов към човешките души, пожертвайки се за тяхното изкупление, дава сила на всички Негови последователи.

Но много малко от приелите светлината изпълняват повереното им дело. Няколко души – верни и с непоклатима вяра, не търсят спокойствие, удобство или самия живот; те си пробиват път и целта им е да намерят случаи да издигнат светлината на истината и да защитят Божия свят закон. Но владеещите света грехове са се

вмъкнали в църквата и в сърцата на онези, които претендират да са особен народ на Бога. Много от приелите истината и светлината живеят така, че с влиянието си успокояват страховете на светските хора и на формалните християни. Има хора, които обичат света, даже и между тези, които претендират, че очакват идването на Господа. Съществува силен стремеж към богатства и слава. Христос описва тази категория хора, като заявява, че Господният ден ще дойде като примка над всички, които живеят по земята. Този свят е техният дом. Те са си поставили за цел да си осигурят земни съкровища. Издигат скъпи жилища и ги обзавеждат с всякакви удобства. Наслаждават се на дрехи и угаждат на апетита си. Нещата на този свят са техни идоли. Те застават между човека и Христос, така че трупашите се около нас тържествени и страшни действителности едва се забелязват и съзнават. Същото непокорство и отпадане, които се виждаха в юдейската църква, характеризират до голяма степен хората, получили голямата небесна светлина, съдържащата се в последните предупредителни вести. Дали ние като тях ще пропилеем възможностите и привилегиите си, докато Бог допусне над нас угнетения и гонения? Ще оставим ли неизпълнено делото, което би могло да се изпълни в мирно и благополучно време, докато стане нужда да го изпълним в дни на тъмнина, под натиска на изпитания и гонения?

Огромна е вината за която църквата е отговорна. Защо тези, които имат светлината, не се трудят сериозно, за да я предадат и на други? Те виждат, че краят е наближил. Виждат как всеки ден хиляди хора нарушават Божи закон и знаят, че тези хора няма да могат да се спасят с греховете си. Въпреки това се интересуват повече от занаятите си, от фермите си, от къщите си, от търговията си, от дрехите и трапезите си, отколкото от душите на мъже и жени, с които ще трябва да се срещнат лице срещу лице по време на съда. Народът, претендиращ, че се покорява на истината, спи. Ако Божиите деца бяха будни, не биха били така спокойни както са сега. Любовта към истината изстива в сърцата им. Примерът им не убеждава хората в света, че те притежават истина, с която превъзхождат всеки друг народ на земята. Във време, когато би трябвало да са силни в Господа, трупашци всекидневен, жив опит, те са слаби, колебливи, разчитащи на помощ от проповедници, докато би трябвало сами да служат на другите с ум и душа, глас и перо, време, пари.

Братя и сестри, мнозина от вас не работят за другите, като се извиняват с мотива, че не са способни. Но толкова ли неспособни ни е направил Бог? Тази неспособност не е ли дело на вашето

бездействие, поддържана по собствен, доброволен избор? Бог не ви ли е дал поне един талант да разработите не за ваше удобство и задоволяване, а за Него? Съзнавате ли задълженията си като Негови наети служители, че ще трябва да Му предадете доход от мъдрото и умело използване на този поверен ви талант? Не сте ли пренебрегнали възможности за разработване на вашите способности за тази цел? Съвсем вярно е, че малцина са чувствали своята отговорност към Бога. Любов, разсъдък, памет, предвидливост, такт, енергия и всяка друга способност са били посветени на личното „аз”. В служба на злото вие сте показали по-голяма мъдрост, отколкото в служба на Бога. Изопачили сте, повредили сте, не, даже сте обезсилили силите си чрез прекомерна ангажираност в светски работи за сметка на Божието дело.

И въпреки това успокоявате съвестта си, като казвате, че не можете вече да поправите миналото, не можете да си възвърнете наново пъргавината, силата и умението, които можехте да имате, ако бяхте изразходвали силите си така, както Бог изисква. Но помнете, че Той ви държи отговорни за небрежно изпълнена или никак не изпълнена работа поради вашата неверност. Колко повече влагате силите си в служене на Господ, толкова по-способни и умели ще ставате. Колкото по-тясно се свържете с Източника на светлина и сила, толкова по-голяма светлина ще ви огрява и толкова по-голяма сила ще имате за вършене на Божието дело. Знайте, че за всичко, което бихте могли да имате, но не сте го придобили, поради това, че сте се отдали на света, Бог ще ви държи отговорни. Когато станяхте последователи на Христос, вие обещахте, че ще служите на Него и само на Него, и Той от своя страна обеща да бъде с вас и да ви благославя, да ви освежава със светлината Си, да ви дава Своя мир и да ви радва в служенето за Него. Не сте ли преживели такива благословения? Бъдете уверени, че това е последица от собствения ви начин на живот.

За да избегнат войнишкия набор по време на войната, някои мъже се представяха за болни, други пък се осакатяваха, само и само да бъдат негодни за служба. Това е илюстрация за поведението на мнозина по отношение на Божието дело. Те са осакатили силите си – физически и умствени, и са негодни да изпълняват така необходимата и належаща работа.

Представете си, че ви се дава някаква сума пари, за да я вложите за известна цел. Бихте ли я изхвърлили, казвайки, че не сте отговорни за нейната употреба? Ще мислите ли, че сте си спестили голяма грижа? Но ето, тъкмо това правите с Божиите дарби. Да се извинявате, че не работите за другите, защото сте неспособни, а в същото време сте погълнати изцяло от светски работи, е подигравка

спрямо Бога. Множества загиват. Само шепа са хората, приели истината и светлината, за да устоят на грамадното множество на Лукавия. И въпреки това тази малка група хора посвещават силите си на всичко друго, но не и на това, да се научат да спасяват човешки души от смърт. Тогава чудно ли е, че църквата е така слаба, неактивна и неефективна, че Бог едва ли може да направи нещо за така наречените Негови люде? Те са там, където не Му е възможно да действа за тях и с тях. Ще продължавате ли да не зачитате Неговите изисквания, ще си играете ли още с най-святите си задължения към Небето? Ще кажете ли и вие като Каин: „Пазач ли съм аз на брат си?” (Битие 4:9).

Помнете, че вашата отговорност се мери не по сегашните ви източници на сила и способност, а по първоначално дадените ви и според възможностите, които са ви се предлагали за тяхното развитие. Въпросът, който всеки трябва да си зададе, не е дали сега е опитен или негоден за работа в Божието дело, но как и защо е в това състояние и как може да излезе от него. Бог няма да ви надари по свръхестествен начин с квалификации, които ни липсват; но докато работим според сегашните си сили, Той ще работи заедно с нас, за да увеличава и укрепва всяка способност, спящите ни сили ще бъдат събудени и хората, които отдавна са били парализирани, ще получат нов живот.

Докато сме в света, ще се занимаваме със светски работи. Всякога ще е необходимо да се занимаваме със сделки от временен, светски характер, но това никога не трябва да поглъща пълното ни внимание. Апостол Павел ни дава безопасно правило: „В усърдието не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служите на Господа” (Римл. 12:11). Скромните, обикновени задължения на живота трябва да се изпълняват вярно, сърдечно, „като на Господа”, както казва апостолът. В каквато и област да е трудът ни, било в домакинството, на полето или в областта на ума, трябва да го изпълняваме за прослава на Бога, като правим Христос пръв и последен, и най-добър във всичко. Но заедно с тези земни занимания на всеки последовател на Христос е дадена и специална работа за изграждане на Неговото царство - работа, която изисква лични усилия за спасението на хора. Това не е работа, която да се изпълнява само веднъж в седмицата, по време на богослужение, но по всяко време и на всяко място.

Всеки човек, който се свързва с църквата, дава тържествена клетва да работи за нейните интереси и да ги поставя над всички земни съображения. Неговата задача е да поддържа жива връзка с Бога, да работи със сърце и душа за великия изкупителен план и да показва чрез живота и характера си превъзходството на Божиите заповеди

пред обичаите и правилата на света. Всяка човешка душа, изповядала Христос е направила с това обет да дава всичко по силите си, за да бъде духовен работник, активен, ревностен и способен в службата на Господа. Христос очаква от всеки да изпълнява дълга си. Нека това бъде паролата в редиците на Неговите последователи.

Не трябва да чакаме да ни молят настоятелно за съвет или наставление. Всеки, който получава лъчите на Слънцето на правдата, трябва да отразява тяхната светлина напред. Неговата религия да има положително и решително влияние. Неговите молитви и прошения да са така пропити от Светия Дух, че да стоплят и покоряват човешката душа. Исус е казал: ”Също така нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Матей 5:16). За един светски човек е по-добре никога да не се е срещал с последовател на религията, отколкото да попадне под влиянието на човек, който не познава силата на благочестието. Ако Христос беше наш пример, животът Му – наше правило, каква ревност бихме проявявали, какви усилия бихме полагали, каква щедрост бихме упражнявали, с какво себеотрицание бихме действали! Колко неуморно би трябвало да работим, какви горещи молитви за сила и мъдрост би трябвало да се издигат към Бога! Ако всички, изповядващи се за Божии деца биха чувствали, че главна задача в живота им да вършат възложената им от Бога работа, ако биха работили несебелюбиво в Неговото дело, каква промяна би се получила в домове, в църкви и дори в самия свят!

Будност и вярност са се очаквали от Христовите последователи от всеки век. Но сега, когато стоим на самия предел с вечния свят, притежаващи истините с такава голяма светлина и имащи толкова важно дело за вършене – би трябвало да удвоим прилежността си. Всеки трябва да работи до последна възможност на способностите си.

Братко мой, ти излагаш на опасност собственото си спасение, ако сега се дръпнеш назад. Бог ще ти иска сметка, не изпълнявайки възложената ти задача. Познаваш ли истината? Ако я познаваш, тогава предай я на други!

Какво да кажа, за да събудя църквите? Какво да кажа на тези, които вземат важно участие в проповядването на последната вест? „Господ иде” трябва да бъде свидетелството, носено не само от устата, но от живота и от характера. Мнозина, на които Бог е дал светлина и знание, таланти на влияние и средства, са хора, които на обичат истината и не я практикуват. Те са пили така много от упойващата чаша на себелюбието и света, че са се опили от грижите на този

живот. Братя, ако продължавате да сте така бездейни, светски, себелюбиви, Бог сигурно ще ви отмине и ще вземе не толкова себелюбивите, не толкова жадните за светски почести, които не се колебаят да излизат от стана, както Господ, и да понасят укори. Работата ще се възложи на тези, които ще я поемат, на тези, които ще я ценят, които вплитат принципите ѝ във всекидневния си опит. Бог ще избере скромни хора, които се стремят да прославят името му, помагат за напредването на Неговото дело, а не хора прославящи и издигащи себе си. Той ще издигне хора, които нямат голяма светска мъдрост, но са свързани с него и търсят сила и съвет от небето.

Някои от нашите ръководители са склонни да подхранват духа на Йоан: „Учителю, видяхме един човек да изгонва бесове в Твое име; и му забранихме, защото не ни следваше”. Организация и дисциплина са необходими, но точно сега има голяма опасност за отклонение от простотата на Христовото евангелие. Нуждаем се по-малко от формите и церемонията, а повече от силата на истинското благочестие. Ако някой иска да работи и животът и характерът му са примерни, нека работи каквото може. Макар такива хора да не се съобразяват точно с нашите методи, не трябва да се казва нито дума, която би ги осъдила или обезсърчила. Когато фарисеите пожелаха Исус да смърти учениците, които му пееха славословия, Спасителят каза: „Казвам ви, че ако тези млъкнат, то камъните ще извикат” (Лука 19:40). Пророчеството трябва да се изпълни. Така и днес работата трябва да се извърши. Отделите са много. Нека всеки прави това, което може да прави най-добре. Човекът с един талант не трябва да го заравя в земята. Бог е дал всеки да работи според способностите си. Онези, на които са поверени по-големи задачи и способност, не трябва да се опитват да спират по-малко способните или опитните. Хората с един талант може да достигнат хора, които тези с по два или пет таланта не биха могли да достигнат. Големи и малки са еднакво избрани да поднасят водата на живота на жадните човешки души. Нека онези, които проповядват Словото, да не слагат ръце върху най-скромния работник и да казват: „Или ще работиш в тази насока, или никак няма да работиш”. Дръпнете си ръцете, братя! Нека всеки работи в своята сфера, със своето всеоръжие, вършейки каквото е по силите му и по скромния си начин. Подкрепете ръцете му в работата. Не е време да управлява фарисейството. Нека Господ работи, чрез когото желае. Вестта трябва да се разгласява.

Всички да покажат своята вяроност към Бога, като мъдро използват подарения им от Бога капитал, изразен не само в средства, но и във всякаква дарба, която може да допринесе за изграждането на

Неговото царство. Сатана ще опита всичко, за да попречи на истината да не стигне до завладените от заблуда; но така или иначе предупреждението трябва да стигне и до тях. И докато само няколко са назначени на работа за изграждане на Божието царство, хиляди други би трябвало да са еднакво заинтересувани от това дело.

Никога не е било в плана на Бога да изключи миряните от делото Си. „Иди работи в лозето Ми” е заповедта на Учителя към всеки един от последователите Му. Докато в света има необърнати към Бога души, трябва да се полагат най-старателни, сериозни, ревностни, решителни усилия за тяхното спасение. Тези, които са приели вече Исусовата светлина, трябва да се стараят да просветят и онези, които я нямат. Ако църковните членове, всеки поотделно, не се заловят за тази работа, показват, че нямат жива връзка с Бога. Срещу имената им ще се отбележи, че са лениви слуги. Но схващате ли причината, поради която има толкова малко духовност в нашите църкви? Това е, защото не сте съработници на Христос.

Бог е дал на всеки определена работа. Нека чакаме Господ да ни научи как да работим и за коя работа сме най-способни. Никой не трябва да тръгва самостоятелно да провъзгласява нови теории. Работниците трябва да са в съгласие с истината и със своите братя. Те трябва да се съветват заедно и да си съдействат. Но да не се допитват до някой по-висш служител да направят това или онова. Не гледайте на човек за ръководство, но гледайте на израелевия Бог.

Делото, което не успя да извърши в мир и благополучие, църквата ще извърши във време на тежка криза и при най-обезсърчителни и трудни обстоятелства. Предупреждението, което бе престанало да се чува поради съобразяване със света, ще се даде при най-свирепо преследване и опозиция от враговете на вярата. В същото време повърхностните, консервативните вярващи, чието влияние е забавило решително победата на делото, ще се отрекат от вярата и ще застанат на страната на Божиите заклетни врагове, към които те отдавна са чувствали симпатия. Тогава тези отстъпници ще проявят най-жестока вражда, като ще правят всичко по силите си, за да притесняват и измамват предишните си братя и да възбуждат гняв против тях. Този ден е точно пред нас. Членовете на църквата ще бъдат изпитани и изследвани всеки поотделно. Те ще бъдат поставени в обстоятелства, в които ще бъдат принудени да свидетелстват за истината. Мнозина ще бъдат извикани поотделно да говорят пред съвети и съдилища. Тъй като са пренебрегнали опита, който биха могли да спечелят за това критично време, те ще се измъчват от разкаяние за прехосаните възможности и пренебрегнатите привилегии.

Братко мой и сестра моя, умолявам ви да обмислите добре тези неща. На всеки от нас е възложена работа, която трябва да извърши. Вашата невярност и немарливост са отбелязани в небесния дневник. Вие сте намалили силите си и сте оцетили способностите си. Липсва ви опитът и способността, които бихте могли да имате. Но преди да е твърде късно, умолявам ви да се пробудите. Не отлагайте повече. Денят е почти изтекъл. Западното слънце клони да залезе от погледа ви. Но докато Христовата кръв пледира все още, вие можете да получите опрощение. Извикайте всяка душевна сила, използвайте малкото останали часове в сериозна работа за Господ и за вашите ближни.

Сърцето ми е дълбоко развълнувано. Думите са слаби да изразят чувствата ми, когато се застъпвам за изгубени души. Напразно ли се застъпвам? Като Христова посланица бих искала да ви събудя да работите така, както никога преди. Вашият дълг не може да се стовари върху никой друг, освен върху самите вас. Никой друг не може да извърши вашата работа. Ако задържате светлината си, някой ще остане в тъмнина поради небрежността ви.

Пред вас е вечността. Завесата предстои да се вдигне. Какво правим ние, които заемаме тържествен, отговорен пост, за какво мислим, че толкова сме се загрижили за собственото си спокойствие и удобство, докато навсякъде около нас загиват души? Дали сърцата ни са напълно закоравели? Не можем да почувстваме, че сме длъжни да изпълним своя дял за спасението на хора? Братя, да не би да сте от хората, които имат очи, но не виждат, и имат уши, но не чуват? Напразно ли Бог ви е дал познанието за Неговата воля? Напразно ли ви е изпратил предупреждение след предупреждение? Вярвате ли заявлението на вечната истина за онова, което предстои да връхлети върху земята, вярвате ли, че Божиите съдби са се надвесили над хората, и можете ли да бъдете спокойни, лениви, безгрижни, обичащи удоволствията?

Сега за Божиите люде съвсем не е време да съсредоточават желанията си в света или да събират светски съкровища. Не е далеч времето, когато подобно на първите ученици ще бъдем принудени да търсим убежище в пусти и уединени места. Както обсадата на Йерусалим от римските войски беше знак за бягство на юдейските християни, така и властта, присвоена от нашата нация да наложи чрез някой папската събота, ще бъде предупреждение и за нас. Тогава ще е време да напуснем големите градове като подготовка, след това ще напуснем и по-малките и ще потърсим отдалечени жилища в усамотени места в планините. Затова сега, вместо да търсим скъпи жилища тук, да се подготвим за заминаване в една по-добра страна – небесната. Вместо да изхарчим средствата си за

себеугаждане, нека се стараем да правим икономии. Всеки даден ни назаем талант трябва да се използва за прослава на Бога чрез разпространяване на предупреждението в света. Той има работи за своите съработници в градовете. Нашите мисии трябва да бъдат подкрепени; трябва да се откриват нови мисии. За успешното проповядване на това дело ще се изискват не по-малко средства. Нужни са домове за богослужения, където да каним хората да слушат истините за това време. Точно за тази цел Бог е поверил на своите домакини капитал. Не влагайте парите си в светски предприятия, така че да се спъва това дело. Вложете ги там, където бихте могли да ги използвате за благо на Божието дело. Изпращайте съкровищата си на Небето, преди вие да сте отишли там.

Членовете на църквата, всеки поотделно, както и притежанията им, трябва да се поставят на Божия олтар. Сега, както никога по-рано, са приложими Христовите думи: “Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не се износват, неизчерпаемо съкровище на небесата, където крадец не се приближава, нито молец го изядва. Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви” (Лука 12:33, 34). Хората, които влагат парите си в големи къщи, в земи, в светски предприятия, казват с делата си: “Бог няма да ги има! А аз ги искам за себе си!”. Те са вързали едничкия си талант в кърпа и са го скрили в земята. Има причина такива хора да се стреснат. Братя, Бог не ви е подарил средства, за да лежите лениво, нито пък, за да задържате или скривате средствата скъпернически, а да ги използвате за напредъка на Неговото дело за спасението на загиващи души. Не е време сега да употребявате Господните пари за скъпи сгради и за големи предприятия, докато делото Му е оставено да си пробива път, а касата – полупразна. Господ не одобрява такова действие. Помнете, денят, в който ще се каже „дай сметка за стопанисването”, приближава бързо. Не разпознавате ли знаменията на времето?

Всеки изминат ден ни довежда по-близо до последния съдбоносен ден. Ние сме с една година по-близо до вечността, отколкото в началото на 1884 г. Приближаваме ли се по-близо и до Бога? Будни ли сме в молитва? Още една година от нашето време за работа се изтърколи във вечността. Всеки ден сме се срещали с мъже и жени, които ще бъдат съдени. Всеки ден може да е вододелът за една душа; някой може да е взел решението, което ще определи бъдещата му участ. Какво е било вашето влияние върху тези наши спътници? Какви усилия положихме, за да ги доведем при Христос?

Сериозно е да се умре, но още по-сериозно е да се живее. Всяка мисъл, дума и дело на живота ни ще ни срещнат отново. Каквото

направим през благодатното време, това ще остане и за цялата вечност. Смъртта води и до разпадане на тялото, но не прави никаква промяна в характера. Идването на Христос не променя характера ни, само го утвърждава или запечатва такъв, какъвто е.

Пак призовавам църковните членове да бъдат християни, да бъдат христоводни. Исус бе работник, но не за Себе Си, а за другите. Той се трудеше за спасението и благословието на изгубените. Ако сте християни, ще Му подражавате Той е положил основата, а ние трябва да градим нагоре заедно с Него. Но какъв материал донасяме за тази основа? „... на всеки работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита каква е работата на всекиго” (1 Кор. 3:13). Ако посвещавате всичко и цялата си сила, и всичките си таланти на нещата от този свят, делото на вашия живот е представено от дърво, семе и слама, които ще бъдат изгорени от огъня на последния ден. Но несебелюбивата работа за Христос и бъдещият живот са уподобени на злато, сребро и скъпоценни камъни, които са нетленни.

Мои братя и сестри, умолявам ви, събудете се от смъртния сън. Много е късно вече да се посвещават мозък, кост и мускул в служба на себе си. Не допускайте последният ден да ви завари лишени от небесното съкровище. Работете за победата на кръста, старайте се да просвещавате човешки души, работете за спасението на вашите ближни и тогава работата ви ще устои на изпитващия огън.

„Този, на когото работата, която е градил, устои, той ще получи награда”. Славна ще бъде победата, дадена на верните работници, когато се съберат около престола на Бога и Агнето. Когато Йоан в своето смъртно състояние видя Божията слава, падна като мъртъв; не можа да издържи гледката. Но когато смъртните се облекат в безсмъртие, тогава изкупените ще са като Исус, защото ще могат да го виждат, както е. Те стоят пред престола, което означава, че са приети. Всичките им грехове са заличени, всичките им беззакония – премахнати. Сега могат да гледат на непомрачената слава, идваща от престола. Били са съучастници с Христос в Неговите страдания, били са съработници с Него в изкупителния план и сега участват с Него в радостта да видят спасени посредством тях човешки души за слава на Бога през цялата вечност.

ИСУС И АНГЕЛЪТ

Ако булото, което разделя видимия свят от невидимия, би могло да се вдигне, за да могат Божиите деца да наблюдават голямата борба за спасяването на човека между Христос и Неговите святи ангели и Сатана и неговите зли пълчища; ако можеха да разберат как чудесно Бог действа за освобождаването на човешките души от връзките на греха и как постоянно се старее да ги запази от омразата на Сатана, те биха се приготвили по-добре да се противопоставят на хитрите сатанински нападения. При вида на широкото разпространение на спасителния план, при вида на неговата важност, както и на величието на принадлежащото им дело като Христови съработници, техните сърца биха се изпълнили със страхопочитание. Биха се смирили и окуражили, знаейки, че цялото Небе участва в спасението им.

Много мощна и впечатлителна илюстрация за делото на Сатана и на Христос, както и за силата на нашия Ходатай да смълчава обвинителя на Своя народ, е дадена в пророчеството на Захария. В своето видение пророкът вижда първосвещеника Исус, „облечен в нечисти дрехи”, да стои пред Ангела Господен и да измолва милост от Бога за Своя народ, намиращ се в голяма беда. Сатана е от дясната Му страна, за да Му се съпротивлява. Понеже бе избран да съхранява познанието за земята, израелевият народ още от самото начало на съществуването си беше особеният обект на враждата на Сатана, решен да унищожи този народ. Докато израелтяните бяха послушни на Бога, Сатана не можеше да им причини мъка, затова прилагаше всичката си сила и хитрост да ги въведе в грях. Заплетени в неговите изкушения, евреите престъпиха Божия закон; така се отделиха от източника на силата и станаха плячка на своите езически неприятели. Бяха пленени във Вавилон и останаха там дълги години. Но Господ не ги беше изоставил. Той им изпрати Своите пророци с наставления и предупреждения. Народът беше пробуден да види вината си, смири се пред Бога и се върна при Него с истинско разкаяние. Тогава Господ му изпрати окуражителна вест и му заяви, че желае да го освободи от робство и да го приеме отново под закрилата си. Сатана обаче искаше да попречи. Определен брой израелтяни вече се бяха завърнали в страната си и Сатана се опитваше да подбуди своите оръдия – езическите народи, да ги унищожат напълно.

Когато Исус се моли смирено за изпълнението на Божиите обещания, Сатана издига дръзко главата си, за да му се съпротивлява. Той посочва израелевите престъпления като причина този народ да не бъде приет отново в Божието благоволение. Той претендира за тях като за своя плячка и иска да му бъдат оставени в ръката, за да ги унищожи.

Първосвещеникът не може да защити себе си или своя народ от сатанинските обвинения. Той не твърди, че израелтяните са безгрешни. В своите омърсени дрехи – символ на народния грях, - които носи като техен представител, той стои пред Ангела и изповядва народната вина, посочва обаче и разкаянието, и смирението им, и обяснява, че те се уповават на прощаващия грехове Спасител и приемат с вяра Божиите обещания.

Тогава Ангелът, сам Христос, Спасителят на грешниците, заповядва на клеветника на народа да мълчи и казва: „Господ да те смъмри, Сатано; да! Да те смъмри Господ, Който избра Йерусалим. Не е ли той една главня, изтръгната от огън?” (Зах. 3:2). Израел беше дълго време в пещта на скръбта. Поради греха си народът бе почти изгорен от запалените от Сатана и неговите помощници пламъци с цел да бъде унищожен, но Бог беше прострял ръката Си, за да го избави. В разкаянието и смирението му състрадателният Спасител не желае да го остави в жестоката власт на езичниците. Пречупена тръстика няма да отреже и замъждял фитил няма да угаси” (Исаия 42:3).

Когато ходатайството на Исус бива прието, излиза заповедта: „Съблечете от него изцапаните дрехи”. И ангелът казва на Исус: „Ето, отнех от теб беззаконието ти и ще те облека в тържествени одежди...” „И така, сложиха хубава митра на главата му и го облякоха с дрехи...” Неговите собствени грехове, както и тези на неговия народ, бяха простени. Израел бе облечен в празнична одежда – Христовата правда. Митрата на главата на Исус беше такава, каквато носеха свещениците, и тя имаше надпис: „Свят на Господа”, за да покаже, че въпреки по-раншните престъпления, сега народът е в състояние да служи на Бога в Негово светилище.

След като му бяха дадени по такъв тържествен начин достойнствата на свещенството, Ангелът каза: „Така казва Господ на силите: Ако ходиш в пътищата Ми и ако бдиш в служба пред Мен, тогава ти пак ще пазиш дома Ми и пак ще пазиш дворовете Ми, и ще ти дам свободен достъп между стоящите тук” (Зах. 3:7). Той щеше да бъде почитан като съдия или началник на храма и на всички негови служби; той щеше дори в този живот да бъде обкръжен от ангели и най-после да бъде причислен към славното множество около Божия престол.

„Слушай сега, първосвещенико Исусе, ти и другарите ти, които седят пред тебе (понеже и те са хора, поставени за знамение); защото, ето, аз ще доведа Слугата Си Отрасъла”. Тук е разкрита надеждата на Израел. Чрез вярата в Христос израелтяните бяха приети отново в Божието благоволение. Ако биха вървели в пътищата Му по силата на Неговите заслуги, щяха да бъдат като „знамение” и почитани между народите на земята като небесни

избраници. Христос беше тяхната надежда, тяхната защита, тяхното оправдание и спасение, както и днес Христос е надеждата на Своята църква.

Както Сатана обвиняваше Исус и неговия народ, така през всички времена той обвинява онези, които търсят Божиата милост и благоволение. В Откровението той е наречен „клеветника на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог”. Тази борба се повтаря за всяка човешка душа, която е освободена от властта на Лукавия и чието име е записано в книгата на живота на Агнеца. Никой от неговото семейство не се приема в Божието семейство, без да възбуди решителната му съпротива. Сатанинските обвинения против онези, които търсят Господ, не са поради това, че той не одобрява греховете им. Напротив, Сатана ликува над порочните им характери. Той може да получи власт над тях само когато те престъпват Божия закон. Неговите обвинения се пораждат единствено от враждата му към Христос. Чрез Спасителния план Исус премахва властта на Сатана в човешкото семейство и освобождава човека от насието му. Цялата омраза и цялата злоба на големия бунтовник се възбуждат, когато той вижда доказателства в Христовото върховенство и със сатанинска сила и хитрост работи, за да изтръгне от Исус останалите от човешките деца, приели Неговото спасение.

Сатана води хората към неверие, към изгубване на доверието им към Бога и към поведение далеч от Неговата любов; изкушава ги да нарушават закона Му, после ги смята за свои пленници и оспорва Христовото право да му ги отнеме. Той знае, че тези, които сериозно молят Бога за прощение и милост, ще ги получат. Затова им представя греховете, за да ги обезсърчава. Постоянно търси нещо против тях, които се опитват да бъдат послушни на Бога. Сатана прави и най-добрата им и угодна на Него служба да изглежда покварена. Опитва се чрез безброй много хитри и жестоки нападки да осигури тяхното осъждане. Човек не може да се противопоставя сам на тези обвинения; той стои пред Бога в своите опетнени с грехове дрехи, изповядвайки беззаконието си. Но Исус, нашият Адвокат, поднася усърдна молба за всички, които са Му отдали душите си със разкаяние и вяра. Пледира за тяхната кауза и побеждава клеветника им чрез могъщите доказателства на Голгота. Неговото абсолютно послушание към Божия закон, дори до смърт на кръст, Му даде всяка небесна и земна власт, и Той иска от Своя Отец милост и примирение към виновните хора. На клеветника на народа Му Исус казва: „Господ да те смъмри, Сатано; ... Не е ли той една главня, изтръгната от огън”; и доверяващите му се чуват утешителното увещание: „Ето, отнех от тебе беззаконието ти и ще те

облека в тържествени одежди”. Всички, облекли дрехите на правдата на Христос, ще застанат пред Него като избрани, верни и истинни. Сатана няма власт да ги изтръгне от ръката Му. Христос няма да допусне нито една човешка душа, която в покаяние и вяра се е поставила под Неговата закрила, да попадне във властта на неприятеля. Неговото слово е един залог: „Или нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мен!” (Исаия 27:5). Даденото на Исус обещание важи за всички: „Ако ходиш в пътищата Ми..., ще ти дам свободен достъп между стоящите тук” (Зах. 3:7). Ангели Божии ще ги обкръжават още в този свят и най-после ще застанат между ангелите около Божия трон.

Фактът, че избраният Божи народ е представен като стоящ пред Господ в опетнени дрехи, трябва да води всички, изповядващи Неговото име, към смирение и сериозно изследване на сърцето. Който очиства душата си чрез послушание към истината, ще мисли скромно за себе си. Колкото повече разглежда безупречния Христов характер, толкова по-силно ще бъде желанието му да бъде преобразен по Неговия образ и толкова по-малко чистота и святост ще вижда в себе си. Но макар да съзнаваме греховното си състояние, трябва да се уповаваме на Христос като наша правда, наша надежда и изкупление. Ние не можем да отговорим нищо на обвиненията на Сатана против нас. Само Христос може да ни защитава успешно. Той може да смълчи клеветника чрез аргументи, основани не на нашите, а на Неговите собствени заслуги.

И все пак, ние никога не бива да се задоволяваме с греховен живот. Мисълта, че всяка грешка в характера, всяка точка, по която християните не стоят на Божественото становище, е отворена врата, през която Сатана може да влезе да изкушава и да унищожава, и още мисълта, че всяка небрежност дава възможност на изкусителя и на неговите помощници да обвиняват Христос, би трябвало да подтикват християните към по-голямо старание и сериозност в борбата за побеждаване на злото. Ние трябва да напругаме всяка душевна сила в тази борба и да очакваме от Исус сила. Сила, Той да извърши за нас това, което ние сами не можем да извършим. Никакъв грях не бива да търпят онези, които ще живеят с Христос, облечени в бели дрехи. Омърсените одежди трябва да бъдат отнети и ние да бъдем покрити с дрехата на Христовата правда. Чрез разкаяние и вяра ще можем да бъдем послушни на всичките Божии заповеди и ще застанем без петно пред Него. Тези, които ще посрещнат Божието одобрение, сега смиряват душите си, изповядвайки греховете си, и молят сериозно за прощение чрез Исус, техния Адвокат. Вниманието им е съсредоточено върху Него – тяхната надежда и тяхната вяра са само към Него. И когато

заповедта: “Съблечете от Него изцапаните дрехи... Нека сложат хубава митра на главата му” бъде издадена, тогава са готови да отдадат всяка слава за тяхното спасение.

Видението на Захария за първосвещеника Исус и Ангела се прилага с особена сила за преживяването на Божия народ в края на великия Ден на умилюстивението. Църквата на остатъка ще бъде въведена в големи изпитания и трудности. Тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус, ще почувстват гнева на змея и на неговите пълчища. Сатана мисли, че светът му е подчинен и че той е постигнал господството над отпадналите църкви. Но тук има една малка група, която се противопоставя на неговата власт. Ако той можеше да я премахне от земята, триумфът му би бил пълен. Както някога подбуждаше езическите народи да унищожат Израел, така в близкото бъдеще той ще повдигне безбожните сили на земята да унищожат Божия народ. От всички ще се изисква да бъдат послушни на човешки заповеди и да нарушават Божия закон. Тези, които желаят да останат верни на Бога и на задълженията си, ще бъдат заплашвани, клеветени и презирани, „предадени от родители и братя, от другари и приятели”.

Тяхната единствена надежда е Божията милост, единствената им защита – молитвата. Както Исус се молеше пред Ангела, така и образуващите църквата на остатъка, ще се молят със съкрушени сърца и твърда вяра за прощение и спасение чрез Исус, техния Адвокат. Те съзнават напълно греховността на живота си, признават напълно своята слабост и недостойнство, гледайки в себе си, са готови да се отчаят. Изкусителят стои пред тях и ги обвинява, както стоеше до Исус, за да му се противопоставя. Той посочва нечистите им дрехи. Представя слабостите и безумията им, техните грехове на неблагодарност, различието им с Христос, което е безчестило техния Изкупител. Опитва се да спласи човешките души с мисълта, че тяхното положение е безнадеждно, че техните петна никога не могат да бъдат измити. По такъв начин той се надява да унищожи вярата им, за да отстъпят пред неговите изкушения, да се отклонят от верността си към Бога и да приемат белега на звяра.

Сатана представя пред Бога обвиненията, че чрез греховете си те отблъсквали Божествената закрила, и иска да му се позволи да ги унищожи като престъпници. Казва, че трябва да бъдат отхвърлени от Божието благоволение също както е бил отхвърлен той. „Това ли са съществата, които в Небето ще заемат моето място и мястото на присъединилите се към мен ангели? – казва той. – Като изповядват, че са послушни на Божия закон, изпълнявали ли са Неговите предписания? Не са ли обичали себе си повече от Бога? Не са ли поставяли своите лични интереси над службата за Него? Не са ли

обичали нещата на този свят? Виж греховете, които характеризират живота им. Виж тяхното себелюбие, злоба, омразата им един към друг!”

Божият народ се е провинил в много отношения. Сатана познава греховете, в които сам е въвеждал Божиите деца и сега ги представя в най-преувеличен вид. Той заявява: „Ще допусне ли Бог да изличи мен и ангелите ми от Своето присъствие, а да възнагради онези хора, които са се провинили в същите грехове? Ти не можеш да извършиш това, о, Господи, в правдата Си. Иначе Твоят трон няма да бъде повече основан на правда и съд. Справедливостта изисква да бъде произнесена присъда срещу тези хора”.

Но макар и да са съгрешили, Христовите последователи не са се отдали на властта на Лукавия. Те са отхвърлили греховете и са търсили Господ в смирение и в страдание, и Божественият Ходатай се застъпва за тях. Той, Който поради неблагодарността им е бил хулен най-много, Който познава греховете, но и разкаянието им, заявява: “Господ да те смърти, Сатано. Аз дадох живота Си за тези души. Те са отбелязани на ръцете ми”.

Нападките на Сатана са силни, измамите му – ужасни. Но окото на Господа бди над Неговите деца. Тяхната беда е голяма и като че ли пламъците на огнената пещ ще ги погълнат; но Исус ще ги извади от там като злато, пречистено в огън. От тях трябва да бъде премахнато всичко земно, за да отразяват напълно Христовия образ. Неверието трябва да бъде победено и да бъдат развити вяра, надежда и търпение.

Божият народ стене и плаче поради ужасите в света. Със сълзи Божиите деца предупреждават безбожните за опасността, на която се излагат, като потъпкват Божия закон; и с неизразима скръб сами се смиряват пред Господ поради собствените си престъпления. Безбожните се подиграват за тяхната скръб, смеят се на тържествените им призови и се забавляват, когато те изповядват слабостта си. Но агонията и смирението на Божиите деца е неоспоримо доказателство за това, че те си възвръщат силата и възвишеността на характера, загубени в резултат на греха. Понеже се приближават до Христос и очите им гледат към Неговата съвършена чистота, те различават ясно изключителната греховност на греха. Тяхната съкрушеност и смирение в Божиите очи са много по-ценни от самодоволия, горделив дух на онези, които не виждат причина за плач, които се подиграват на Христовото смирение и се мислят за съвършени, въпреки че престъпват Божия свят закон. Кротост и сърдечно смирение са условията за сила и победа. Венецът на славата ще се даде на онези, които коленичат в

подножието на кръста. Блажени са наскърбените, защото те ще се утешат.

Верните, молещите се биват обградени от Бога. Самите те не знаят колко сигурно са пазени. Владетелите на този свят, подбуждани от Сатана, търсят начин да ги унищожат, но ако очите им можеха да се отворят, както се отвориха очите на Елисеевия слуга в Дотан, щяха да видят, че са обкръжени от Божии ангели, които чрез блясъка и славата си задържат силата на тъмнината.

Докато Божият народ се смирява пред Господа и моли за сърдечна чистота, се издава заповедта: „Съблечете от него изцапаните дрехи”, и се изговарят окуражителните думи: „Ето, Аз отнех грехата ти от теб и те облякох в празнична одежда”. Чистата дреха на Христовата правда се поставя на изпитаните, изкушените, но верни Божии деца. Тези презирани, съставляващи последния остатък, ще бъдат облечени в чудесни облекла, за да не бъдат никога вече опетнени от покварата на света. Техните имена ще бъдат записани между имената на верните от всички времена в книгата на живота на Агнеца. Те са се противопоставили на хитростта на Лукавия, не са се отклонили въпреки яростта на змея. И сега са осигурени завинаги от примките на изкусителя. Те ще отстъпят греховете си на причинителя на греха. Останалите не са само простени и приети, но и почетени. На главата им ще бъде поставена „хубава митра” и те ще бъдат царе и свещеници на Бога. Докато Сатана представяше своите обвинения и се опитваше да унищожи хората от тази група, святи, невидими ангели обикаляха и им слагаха печата на живия Бог. Те са тези, които стоят с Агнеца на планината Сион и на челата им е изписано името на Отца. Те пеят пред престола Неговата песен, песента, която не може да научи никой, освен 144 000 изкупени от земята. „Те са били изкупени измежду човеците като първи плодове на Бога и на Агнеца. И в устата им няма лъжа; те са непорочни” (Откр. 14:4, 5).

И сега напълно се изпълняват думите на ангела: „Слушай сега, първосвещенико Иисусе, ти и другарите ти, които седят пред тебе (понеже и те са хора, поставени за знамение), защото, ето, Аз ще доведа слугата си, Отрасъла”. Христос е изявен като Спасител и Изкупител на Своя народ. Сега в действителност останалите са станали за „знамение”, като сълзите и смирението на тяхното земно странстване изчезват пред радостта и славата в присъствието на Бога и Агнеца. „В същия ден фиданката Господня ще бъде красива и славна и плодът на земята - изряден и приличен за избавените измежду Израел; и останалите в Сион, и оцелелите в Йерусалим ще се нарекат святи – всички, които са записани в Йерусалим за живот...” (Исая 4:2, 3).

Номер 33

СВИДЕТЕЛСТВО ЗА ЦЪРКВАТА

ЕДИНСТВОТО И ЛЮБОВТА В ЦЪРКВАТА

Скъпи братко и сестра Хилдсбърг, не забравяйте, че най-опасните примки, които Сатана е приготвил за църквата, ще дойдат чрез членовете ѝ, които не обичат Бога с най-добрите си чувства, нито пък ближните, както себе си. Сатана постоянно се стреми да вклини себе си между братята. Той се стреми да спечели контрол над онези, които твърдят, че вярват истината, но не са обърнати; и когато може да им повлияе чрез собственото им плътско естество, да се съединят с него в опита да осуетят Божието намерение, тогава той ликува.

Здравният институт, колежът, проповедничеството и мисионерските общества – всички те са инструменти, които Бог използва за постигане целта на делото си. Ако Сатана може по някакъв начин да изобрети нещо, което ще отклони таланти и средства от тези инструменти към други пътища, той ще го направи непременно. Някои са самоизмамани. Докато се ласкаят, че вършат Божието дело, те всъщност са в ръцете на великия измамник и играят по свирката му, като му служат ефективно. Бъдете нащрек за тези измами. Винаги помнете какво съдържа нашето изповедание като особен народ на Бога; и внимавайте да не би, упражнявайки независимост, влиянието ви да действа против Божиите намерения; и вие чрез сатанинските измами и изобретения да станете камък за препъване, поставен пряко на пътя на онези, които са слаби и се препъват. Съществува опасност да даваме на нашия неприятел случаи да позори Бога и да трупа презрителни обвинения спрямо вярващите в истината.

Особено се пазете да не би да станете оръдие в ръцете на неприятеля за отклоняване на умовете на които и да било – на мъже, жени или деца, от цялостното им предаване на Бога и от великото дело, което предстои да се извърши за това време. Внимавайте да не ласкаете младите, като им представяте перспективата за финансови печалби, някакви удивителни образователни предимства и големи лични придобивки. Ласкателните думи са сладки за необърнатото сърце и

някои, които мислят, че стоят твърдо, се главозамайват и опияняват от надежди, които никога няма да се реализират. Голямо зло се нанася по този начин. Всички трябва да мислят и да говорят скромно за своите възможности и много да внимават да не насърчават гордостта и самооценката на другите. Мъже и жени, ако не са посветени на Бога, са слаби морално и могат напълно да сгрешат по отношение на човешките способности и на същността на християнската верност. Не представяйте никакви насърчения, които ще намалят интереса на мнозина за изграждането на институция, за която Бог казва, че трябва да бъде изградена.

Брат А. не дава добра преценка при всички случаи и по всички въпроси. Той не е уравновесен и ако не ходи в смирение пред Бога, ще прави ужасни грешки. Липсва му проницателност и следователно не съди правилно характерите, като използва екстравагантни думи на ласкателство към някои, които ще наранят душите им. Той ще ги доведе до там да мислят, че могат да извършат велики неща и по този начин да занемарят малките задължения точно на пътя им.

Не говоря за неактивност, но говоря да бъде победен този себелюбив светски дух. Може да бъде провеждано всяко предприятие, което ще обедини интересите на църковните членове и ще донесе хармония и единство в усилията за Божието дело. Никога, никога не забравяйте, че вие сте служители на Исус Христос, работещи упорито за единството на вярващите, за което Бог се моли, иначе работите срещу единството и срещу Христос.

Тези, които се стремят да намалят интереса на когото и да било към училището в Хилдсбърг или към мисионерската работа в която и да било от нейните клонове, не работят заедно с Бога, а работят под ръководството на друг началник, чиято цел е да отслабва и унищожава. Вашата ползност, братя и сестри от Хилдсбъргската църква, изисква да бъдете праволинейни; да бъдете смирени, святи и неопетнени. Нужно е по-малко гордост, себеизтъкване, по-малко издигане на личното „аз“. Когато членовете на църквата са облечени със смирение, когато отстранят от себе си надутите оценки и изтъкването на личното „аз“, когато се стремят постоянно да вършат Божията воля – тогава те ще работят заедно в хармония. Божият Дух е един...

Кризата е точно пред нас – когато всеки ще се нуждае от много сила от Бога, за да устои на примките и хитростите на Сатана, защото неговите примки ще идват под всякакви форми на измами. Тогава онези, които си позволяват да си играят със сатанинските изкушения, ще се окажат неподготвени да застанат на правилната страна. Техните идеи ще бъдат така объркани, че няма да могат да различават между Божественото и сатанинското.

Ще дойде криза във всяка една от нашите институции. Срещу тях ще действат влияния, както от страна на вярващите, така и от страна на невярващите. Не трябва сега доверието да се предава за сметка на издигането на личното „аз”. Трябва да бдим постоянно с ревностна грижа върху нашия живот да не би да представим погрешни впечатления пред света. Казвайте си го, вършете според това: „Аз съм християнин. Не мога да действам според максимите на света. Трябва да обичам на първо място Бога и ближния, както себе си. Не мога да навляза във, нито да си затварям очите си пред каквото и да било, което ще попречи и по най-незначителния начин на моята полезност или ще отслаби влиянието ми, или ще унищожи доверието на когото и да било в Божиите инструменти...”

Помнете, че Божиите деца са само едно малко стадо в сравнение със света, изповядващ се за християнски, и множествата мъже и жени, които обожават света. Те трябва да бъдат библейски християни, примери за праведност и точност за всички неща пред нашите младежи. Всяко обкръжаващо младежите влияние трябва да има свят характер и трябва да започва в семействата ни. Свещеното не трябва да се смесва с обикновеното.

ПАЗЕНЕ ИНТЕРЕСИТЕ НА БРАТЯТА

Чрез обета на кръщението всеки църковен член е обещал тържествено да пази интересите на своите братя. Всички ще бъдат изкушени да държат здраво за своите любими планове и идеи, които им се виждат праведни и солидни. Но те трябва да бдят и да се молят, и да се стараят до крайния предел на възможностите им да изграждат Божието царство в света. От всеки християнин Бог изисква, доколкото това е по силите му, да отклонява от братята и сестрите си всяко влияние, което и в най-малка степен би ги разединявало или отделяло интересите им от делото за това време. Не само да се грижи за собствените си духовни интереси, но и да се интересува и да бъде заинтересуван от душите на хората, с които е свързан. Чрез Христос той трябва да влияе на членовете на църквата. Неговите думи и поведение да бъдат пример, който да кара другите да следват Христовия образец в себеотрицание, себежертване и любов.

Ако в църквата има хора, които влияят против любовта и безкористната благотворителност, които Исус проявява към нас, ако те странят от своите братя, верни хора ще трябва да разрешат случаите мъдро, въздействайки върху душите на тези вярващи, като внимават да не би тяхното недоволство и погрешни доноси да

увлекат и други и църквата да бъде поведена в погрешен път. Някои са изпълнени със себеупование и самонадеяност. Неколцина се смятат за прави, но оспорват и намират грешки във всяка постъпка на другите. На такива хора не трябва да се позволява да излагат на опасност интересите на църквата. За да се повиши нейният морален дух, всички трябва да се чувстват задължени да търсят лична духовна култура чрез прилагане на строги библейски принципи като пред очите на святия Бог.

Нека всеки църковен член съзнава, че лично трябва да бъде прецизен пред Бога, за да бъде осветен чрез истината. Едва тогава той ще може да представя християнски характер пред други и да дава пример на себелюбивите. Ако всеки върши това, църквата ще порасне духовно и ще има Божието благоволение.

Нека всеки църковен член да се счита задължен да посвещава десетъка си на Бога. Никой да не следва желанията или наклонностите на себелюбивото си сърце, като по този начин ограбва Бога. Никой да не използва средствата си, за да задоволява суета и отдаване на каквото и да било друго нещо, защото така се заплита в сатанинските примки. Бог е дарителят на умение, на способност за натрупване на богатство и затова всичко трябва да бъде положено на Неговия олтар. Изискването е „почитай Господа от имота си”. Склонността към алчност трябва да бъде постоянно ограничавана, иначе тя разяжда сърца на мъже и жени и те ненаситно тичат след печалбите си.

В пустинята на изкушението Сатана, противникът на душите, представи пред Христос славата на този свят и каза: „Ако ми се поклониш, всичко ще бъде твое”. Спасителят отхвърли Сатана; но лесно ли е това за човек съблазнен от нещата, които великият враг му представя! Мнозина биват очаровани от привлекателностите на този свят; те служат по-скоро на Мамона, отколкото на Бога и така загубват душите си.

Не след много време ние ще се срещнем с нашия Господ; и какъв отчет ще Му дадем за използването на нашето време, нашите таланти на влияние и нашите притежания? Радостта ни трябва да бъде в работата за спасяването на души. Тържествено питам църквата в Хилдзбърг: “Наистина ли Бог е сред вас? Верният свидетел казва: „Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си и те ще ходят с Мене в бели дрехи, защото са достойни”. В тяхното число ли сте? Твърдо ли държите на своята честност? Като давещи се хванали ли сте се здраво за Исус, Който е вашето убежище? Послушни ли сте Му, живеете ли за Него, обичате ли Го? Дали всеки църковен член е чист, свят и неосквернен, в чиято уста няма лъст? Ако е така, вие сте щастливи; защото в очите на

Бога сте „по-скъпоценни и от злато... да от офирско злато”. Макар множествата да са се посветили на Мамона и да не служат на святия Израелев, има малко, които не са осквернили дрехите си, а са ги запазили неопетнени от света; и това са хората, които ще имат сила или ще проявят сила. Те ще притежават онази вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Ще издигнат високо християнските принципи. Ще се стремят към лична връзка с Източника на светлина и към постоянно съвършенство, култивирайки всяка способност до най-пълните ѝ възможности. Бог ще внесе в живота ви явна праведност и честност; това ще ви отличава пред света като деца на всевишния Бог. Исус притежаваше и мир, и спокойствие, и благородство, като не губеше самообладание даже при бурни конфликти, както и сред най-злонамерените хора.

Господ казва на вас, които имате голяма светлина: «Изкачете се по-високо. Приближете се повече до Бога и Небето. Вървете напред. Нуждаете се от вяра, от неотслабваща любов и по-дълбок интерес към братята ви”. Господ ви е поверил свещени отговорности. Има мисионерско поле за всеки член на църквата, където той може да влияе за добро.

Нашият колеж не е онова, което трябва да бъде, нито пък е онова, което ще бъде, ако братята и сестрите чувстват, че им е поверена свещена истина. Ако искат да издигнат високо духовните стандарти в църквата, ако искат да поставят пример на почтеност във всичките си отношения и сделки, ако всички искат да култивират благочестие и християнско достойнство, тогава влиянието на колежа да се разпростре нашироко и от него ще се излъчва светлина, донасяща богати благословения. Видях, че ако колежът бъде ръководен правилно, много младежи ще излязат от него, за да станат дейни работници в Божието дело. Но нека всички внимават да не би с думи или с действие да упражняват някакво влияние срещу него или срещу истината чрез непосветен живот, чрез зли предположения или зли доклади и слухове; защото Бог със сигурност ще действа срещу тях. Колежът винаги ще бъде задължен да се бори срещу трудности, защото на някои хора им липсва вяра и не са контролирани от Христовия ум. Ако Сатана може да намери сред нас личности, които ще гледат злото и ще разпространяват слухове за нашите институции, събирайки всяко неприятно нещо, което се случва, той ще бъде доволен. Няма да спре усилията си да кара личности да подценяват колежа, понеже той не отговаря на всяка от особеностите на техните идеи. Ако види, че младежите имат полза и се възползват от него, той ще окаже всяко влияние в църквата, за да обезкуражава, а не да укрепва и изгражда.

Че тези елементи действат в Хилдсбърк, както и на други места, това никой няма да отрече; и ако Сатана не ги използва, той ще използва някакъв друг вид влияния, за да постигне същата цел. Но „горко на онзи човек, чрез когото идва съблазънта”, защото би било „за него по-добре да се окачи на врата му един воденичен камък и да потъне в морските дълбочини”. Бог има Своите средства за работа. Хората не могат винаги да ги различат и като отдават такова голямо влияние на собствените си усилия, те не само не дават място на Господ да работи, но всъщност действат така, че работят срещу Него. „Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне”. „И така, вие, възлюбени, като не сте предизвестени за това, пазете се да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от утвърдението си. Но растете в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос”.

Приближаваме края на времето. Изпитания извън църквата ще имаме изобилно, но нека те не идват от църквата. Нека изповядащите се за Божи народ се отрекат от личното си „аз” заради истината, заради Христос. „Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото - било добро или зло”. Всеки, който истински обича Бога, ще има Христовия Дух и пламенна любов към своите братя. Колкото повече сърцето е в общение с Бога и колкото повече любовта е съсредоточена в Христос, толкова по-малко човек ще бъде смущаван от грубостта и трудностите, които среща в живота. Тези, които растат в характер до пълния ръст на мъже и жени в Христос, ще приличат все повече на Него, ще се издигат над предразположението да роптаят и недоволстват; няма да търсят грешки.

Църквата в това време трябва да притежава вярата, дадена веднъж завинаги на светиите, която ще им позволи да казват дръзновено: „Господ ми е помощник”. „За всичко имам сила чрез Онзи, който ме укрепява”. Господ ни заръчва да се изправим и да вървим напред. Винаги когато църквата, в която и да било период, е изоставяла греховете си и е вярвала, и е ходела в истината, е била почитана от Бога. Във вярата и в смиреното послушание се съдържа сила, на която светът не може да противостои. Заповедта на провидението на Бога за народа Му е прогресираща – постоянен напредък в съвършенството на Христовия характер, в пътя на светостта, издигане все по-високо и по-високо на ясната светлина, познанието и любовта на Бога до самия край на времето. О, защо научаваме само първите принципи на Христовото учение?

Господ има богати благословения за църквата, ако нейните членове се стремят сериозно да се събудят от опасната полираност. Една

суетна религия, думи, лишени от жизненост, характер, лишен от морална сила, тези черти са посочени в тържествената вест на Верния Свидетел към църквите, предупреждавайки ги срещу гордост, чувствителност, формалност и себеугаждане. На този, който казва: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо”, небесният Господ заявява: „Не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол”. Но смирените, страдащите, търпеливите, които съзнават своите слабости и недостатъчност, са насърчени: „Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене”. Верният Свидетел казва на всички: „Познавам делата ти”. Този Негов наблюдателен поглед съвсем отблизо е и за църквите в Калифорния. Нищо не се изплъзва от изпитващите Му очи - техните недостатъци и грешки, тяхната небрежност и неуспехи, греховните им отстъпления от истината, лошите им наклонности и недостатъци – всичките те са разкрити „пред очите на Този, пред Когото има да отговаряме”.

Надявам се и се моля да ходите във всяко смирение на духа, за да бъдете благословение един за друг. „Защото още много малко време, и ще дойде Този, Който има да дойде, и няма да се забави”. Сватбените светилници трябва да се почистят и запалят. Нашият Господ отлага идването Си поради Своето дълготърпение, защото „не иска да погинат някои, а всички да дойдат до покаяние”. Но когато ние заедно с всички изкупени застанем на Стъкленото море със златни арфи и славни корони, и пред нас се изправи безкрайността на вечността, тогава ще видим колко кратък е бил периодът на чакане. „Блажени онези слуги, чийто Господар ги намери будни, когато си дойде”.

Живеем във век, когато всички трябва да обърнат особено внимание на увещанието на Спасителя: „Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение”. Нека всеки помни, че трябва да е верен и лоялен с Бога, да вярва истината, да расте в благодатта и в познаването на Исус Христос. Поканата на Спасителя гласи: „... и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си”. Господ е готов да ни помогне, да ни укрепи и благослови, но ние трябва да минем процеса на очистване, докато всички мръсотии на характера ни изгорят. Всеки църковен член ще мине през огнената пещ не за да изгори, а за да бъде очистен.

Господ е действал между вас, но и Сатана се е натрапвал, за да всява фанатизъм. Има и други злини, които трябва да се избегнат. За някои е опасно да бъдат доволни от откъслечните си познания за светлината и любовта на Бога, защото така престават да напредват. Не се поддържат бдението и молитвата. В същото време, когато се

разнасят ликуващите възгласи: „Храма Господен, храма Господен”, изкушението идва и душата бива обвита в тъмнина – стремеж към света, себелюбие и себепрославяне. Става нужда сам Господ да предаде на душата собствените Си идеи. Каква мисъл! Вместо нашите бедни, земни, ограничени идеи и планове Господ ще ни предаде Своите идеи, собствената Си мисъл - благородна, широка, далеч простираща се, всякога водеща към небето!

Ето тук е вашата опасност, като не се стремите напред към прицелната точка за наградата на горното признаване от Бога в Христос Исус”. Дал ли ви е Господ светлина? Тогава вие сте отговорни за нея, не само докато лъчите ѝ ви огряват, но за миналото, когато ви е била разкрита. Трябва всекидневно да предавате волята си на Бога; да ходите в светлината и да очаквате още от нея, тъй като светлината от милия Спасител ще продължи да свети с все по-ясни и по-ярки лъчи в моралната тъмнина, увеличавайки светлостта си до съвършен ден.

Всички членове на вашата църква търсят ли всяка сутрин прясна манна, която да събирате? Търсите ли Божествено просветление? Или изнамирате средства, за да прославят себе си? Обичате ли Бога с цялата си душа, сила, ум, като Му служите за благославяне на околните си с цел да ги заведете при Светлината на света? Задоволявате ли се с миналите си благословения? Ходите ли, както Христос е ходил, работите ли, както Той е работил, изявявайки го пред света чрез думи и дела? Водите ли чист и свят живот като послушни деца? Христос трябва да влезе в живота ви. Само Той може да ви излекува от завист, зломислие против братята ви. Само Той може да ви отнеме самонадеяния дух, който някои подхранват за своя духовна вреда. Единствено Исус може да ви направи да почувствате слабостта, незнанието си, поквареното си естество. Само Той може да ви направи чисти, благородни, годни за жилищата на спасените.

„Чрез Бога ще вървим смело” (Псалм 60:12). Колко много добро може да направите, като бъдете верни на Бога и на вашите братя, като заглушавате всяка нелюбезна мисъл, всяко чувство на завист или самомнение! Нека животът ви бъде изпълнен със служба на любезност към другите. Колко скоро ще бъдете повикани да сложите оръжие, не се знае. Смъртта може да ви изиска внезапно, без да ви даде време да се пригответе за последната промяна, без да ви даде физическа или умствена сила да насочите мисълта си към Бога и да се помирите с Него. Няма да мине много време и някои ще разберат от опит колко напразно е да се очаква помощ от човек, колко без всякаква стойностно е самомнението, собствената правда, която ги е задоволявала.

Заставена съм от Господния Дух да ви кажа, че сега е вашият ден на привилегия, на упование, на благословение. Ще го използвате ли? За прослава на Бога ли работите, или за личните си интереси? Дали гледате към бляскави перспективи за светски успех, чрез който да постигнете себезадоволяване и финансови печалби? Ако е така, ще бъдете най-горчиво разочаровани. Но ако се стараете да водите чист и свят живот, да учите всекидневно в училището на Христос уроците, които Той ви е поканил да научите, да бъдете кротки и смирени по сърце, тогава ще имате мир, който не може да се наруши от никакви земни обстоятелства. Животът с вяра в Христос е живот на мир. Безпокойството, недоволството и липсата на мир откриват отсъствието на Спасителя. Ако Исус е въведен в живота, този живот ще бъде изпълнен с добри и благородни дела за Господ. Ще забравите да служите на себе си и ще живеете все по-близо и все по-близо до милия Спасител, характерът ви ще стане христоводобен и всички около вас ще разберат, че сте били с Исус и сте се учили от Него. Всеки съдържа в себе си източника на собственото щастие или окаяност. Стига да пожелае, може да се издигне над ниските чувства, които са преживяване за мнозина. Но докато човек важничи и се надува, Господ не може да направи нищо за него. Сатана ще представя славолюбиви проекти, за да омайва чувствата, но вие винаги трябва да имате предвид „прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус”. Изпълнете живота си с възможно повече добри дела. „Разумните ще сияят със светлината на простора, както и онези, които обръщат мнозина в правда - като звездите до вечни векове”.

Ако животът ни е изпълнен със свято ухание, ако почитаме Бога като подхранваме чисти мисли към другите, също, ако вършим добри дела за благословение на другите, тогава няма да има значение дали живеем в колиба или в палат. Обстоятелствата едва ли имат нещо общо с преживяването на душата. Подхранваният дух придава значение на всичките ни постъпки. Човекът, живеещ в мир с Бога и с ближните си, не може да бъде окаян. В сърцето му няма да има завист, зломислието няма място там! Омразата няма да съществува. Сърцето, което е в хармония с Бога, се издига над смущенията и изпитанията на този живот. Но сърце без мир е нещастно, пълно с недоволство. Човекът вижда недостатъци във всичко и е способен да разстрои и най-прекрасната музика. Себелюбивият живот е живот на зло. Хора, чиито сърца са изпълнени с любов към личното „аз”, ще хранят лоши мисли за своите братя и ще говорят против Божиите служители. Страсти, стоплени и подклаждани от сатанински изкушения, са горчив извор, от който винаги извира горчива вода, тровеща живота на другите...

Всеки, който претендира, че следва Христос, нека цени себе си по-малко, а другите повече. Сближавайте се! Сближавайте се! В съединението има сила и победа; в разногласието и разделението – слабост и провал. Тези думи ми се казаха от Небето, аз ви ги предавам като Божия вестителка.

Нека всеки се стреми да отговори на молитвата на Христос: „Да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Теб...” О, какво единство е това! И Христос казва: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си”.

Когато смъртта отнеме някого от нашите редици, за какви отношения към него си спомняме? Приятни ли са за гледане картините по стените на паметта ви? Дали това са спомени за казани добри думи, за показано навреме съчувствие? Дали братята му са отстранявали лошите мисли в себе си като нескромни натрапници в чужди работи? Дали са защитавали неговата страна? Дали са били верни на боговдъхновеното увещание: „... насърчавайте малодушните, поддържайте слабите...” “Ето, ти си научил мнозина, и немощни ръце си укрепил”. „Укрепете немощните ръце и закрепете отслабналите колена.” Кажете на онези, които са с уплашено сърце: „Укрепете се, не бойте се”.

Когато този, с когото сме общували в църквата умре, когато знаем, че неговата сметка на небето е приключена, какви са спомените на братята за поведението им към него? Какво влияние са имали над него? Колко ясно изпъква сега в паметта ни всяка остра дума, всяка неразумна постъпка! Колко различно биха постъпили те, ако им се дадеше още един изпит!

Апостол Павел благодари на Бога за утехата, която Той дава при скръб, като казва:”“Благословен... Бог на всяка утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога”. Утешението и топлотата на Божията любов, които Павел чувстваше да бликат в душата му, той предаваше и на околните. Нека оправим поведението си така, че картините по стените на нашата памет да не бъдат непоносим спомен.

След като тези, с които общуваме умрат, няма да имаме вече възможност да върнем някоя изговорена дума за тях или да заличим от паметта някое неприятно впечатление. Затова нека внимаваме как се държим, за да не оскърбяваме Бога с устните си. Нека премахнем от себе си всяка студенина и разногласие, нека сърцето се стопи от нежност пред Бога, като си припомняме Неговите милостиви постъпки към нас. Нека Божият Дух като свят пламък изгори сметта, която е натрупана пред сърдечната ни врата, за да може Исус да влезе. Тогава Неговата любов ще се излива пред нас и върху други

във вид на нежни думи, мисли и постъпки. Тогава, ако смъртта ни раздели от нашите приятели и не ги срещнем повече, докато застанем пред Божието съдилище, няма да се срамуваме да си припомним думите, които сме им казали.

Когато смъртта затвори очите, когато ръцете се скръстят върху безмълвните гърди, колко бързо чувствата и различията се променят! Няма вече недоволство, няма горчивина; обиди, грешки се прощават, забравят. Колко мили думи се изговарят за умрелите! Колко добри неща от живота им се явяват в паметта! Одобрения и похвали сега се изговарят щедро; но те стигат до уши, които не чуват, до сърце, което не чувства. Ако тези думи бяха изговорени, когато морният дух се е нуждаел най-много от тях, когато ушите са можели да чуват и сърцето да чувства, каква хубава картина би останала в паметта! Колко много са изправените в благоговение и безмълвие пред умрелия, които си спомнят със срам и скръб за думи и постъпки, наскърбили завинаги утихналото вече сърце! Затова нека още сега внасяме в живота си цялата достъпна красота, любов и доброта. Нека бъдем внимателни, благодарни, търпеливи в нашето общуване един с друг. Нека мислите и чувствата, които намират израз край леглото на умиращи и умрели, изпълнят всекидневното ни общуване с нашите братя и сестри още докато са живи.

ПОВЕДЕНИЕТО В БОЖИЯ ДОМ

За смирената вярваща душа Божият дом на земята е вратата към небето. Хвалебната песен, молитвата, изговаряните от Христовите представители думи, са определени от Бога средства за приготвянето на един народ за църквата горе, за онова по-възвишено богослужение, в което не може да влезе нищо скверно.

От светостта, отдавана на земното светилище, християните могат да научат как трябва да гледат на мястото, където Господ се среща със Своя народ. В обичаите и навиците на хората, свързани с богослужението, са станали големи промени, и то не добри, а лоши. Свързващите ни с Бога скъпоценни, святи неща изгубват бързо влиянието си в нашия дух и сърце и са сведени до равнището на обикновени неща. Страхопочитанието на народа в старо време към светилището, където Бог се срещаше с него чрез свещената служба, е до голяма степен изчезнало. Въпреки това обаче сам Бог даде реда на Своята служба, издигайки я над всичко друго преходно.

Домът е светилището за семейството, стаичката или гората – са най-удинените места за лично богослужение; но църквата е светилището за събранието. Трябва да има правила за времето,

мястото и начина на богослужението. На нищо свято, на нищо, принадлежащо към богослужението, не трябва да се гледа небрежно и равнодушно. За да работят хората най-добре за изявяване на Господнята слава, мислите им трябва да могат да различават свято от всекидневното. Хора, чиито мисли се занимават с Божествени неща, имат възвишени възгледи, благородни представи и стремежи. Щастливи са онези, които имат светилище, великолепно или скромно, в града или в грубите планински пещери, в скромната колиба или в пущинаците. Щом то е най-доброто, което могат да имат за своя Учител, Той ще освещава мястото с присъствието Си и то ще бъде свято за Господ на множеството.

Богомолците трябва да влизат в събранието с благоприличие, заемайки тихо местата си. Ако в стаята има печка, не е правилно да се събират около нея отпуснати и небрежни. Обикновени разговори, шепнене и смях не бива да се допускат в дома за богослужение нито преди, нито след службата. Поклонниците трябва да се отличават със сърдечна, истинска богобоязливост.

Ако някои изчакват до започване на богослужението, нека да поддържат истински дух на посвещение чрез тихо размишляване и да издигат сърцата си в тиха молитва към Бога, така че богослужението да има особено благословение за техните сърца и да доведе до убеждението и обръщането към Бога и на други души. Те трябва да помнят, че на това място се намират небесни пратеници. Всички губим много от сладкото общуване с Бога чрез нашето неспокойно, шумно поведение и още, защото не „изкупваме” моментите за изучаване и молитва. Духовното състояние трябва да бъде често изпитвано и сърцето и духът да се приближават към Слънцето на правдата. Ако хората идват в Божия дом с истинско страхопочитание пред Господа и помнят, че се намират в Неговото присъствие, тогава тишината ще бъде едно сладко красноречие. Шепненето, смеенето и говоренето, дори и когато са негреховни и нелоши за друго място, никога не трябва да се позволяват в дома, където се извършва поклонение пред Бога. Духът нека да бъде подготвен да слуша Божието слово, така че то да му направи впечатление и действително да повлияе сърцето.

Проповедникът да влиза в Божия дом с достойнство, тържествено. Щом като стъпи на амвона, да се преклони пред Бога с тиха молитва и сериозно да го помоли за помощ. Какво впечатление ще направи това! Събранието ще се изпълни със страхопочитание и тържественост. Проповедникът говори с Бога! Той се отдава на Бога, преди да посмее да се изправи пред църквата! Тържествена сериозност изпълва всички и ангелите Божии се приближават още повече. Всеки, също боящ се от Бога, трябва с преклонена глава да

се присъедини към неговата молитва, така че Господ да почете с присъствието Си събранието и да даде сила на изговорената от човешките устни истина. Щом събранието се открие с молитва, всяко коляно трябва да се преклони в присъствието на Святия и всяко сърце да се издигне в тихо посвещение към Него. Молитвите на верните поклонници ще бъдат чути и проповедта от Словото ще въздейства бързо. Равнодушното държание на поклонниците в Божия дом е една от най-главните причини те да не могат да се възползват от проповедта. Излизащата от много сърца песен с ясни, разбрани думи е едно от Божиите средства в душеспасителното дело. Цялото богослужение трябва да бъде водено с тържественост и страхопочитание, като в личното присъствие в Господаря на събранието.

Когато Словото се говори, мили братя и сестри, вие трябва да помните, че слушате Божия глас чрез Неговия призован служител. Слушайте внимателно! Не заспивайте нито за момент, иначе бихте пропуснали точно думите, от които най-много се нуждаете, думите, в които, ако внимавахте, щяха да предпазят краката ви от погрешни пътища. Сатана и ангелите му се стремят да парализират чувствата, за да не бъдат чути напомнанията и предупрежденията, или и да бъдат чути, да не се отразяват в сърцето и да не предизвикат промяна в живота. Понякога едно малко дете така привлича вниманието на слушателите, че скъпоценното семе не пада на добра почва, за да роди плод. Понякога младежи се отнасят с толкова малко страхопочитание към Божия дом, че по време на проповедта разговарят непрекъснато. Ако можеха да забележат Божиите ангели, които ги наблюдават и отбелязват делата им, те биха се засрамили и ужасили от себе си. Бог иска внимателни слушатели. Точно докато хората спяха, Сатана дойде и пося плевели.

Когато благословието се произнесе, всички трябва да останат съвсем тихи, сякаш се страхуват да не загубят Христовия мир. Нека излизането да стане без блъскане и висок разговор, със съзнанието, че Бог още присъства и гледа към поклонниците, и те трябва да се държат както подобава в Неговото присъствие. При изходите да не се събират групи за поздрави или разговор и така да се пречи на излизането. Всички помещения на църквата да бъдат изпълнени със свята тържественост; Божият дом не е място за среща на стари приятели, за размяна на всекидневни мисли или за занимаване със светски бизнес. Това да става вън от църквата. На някои места Бог и ангелите Му са били безчестени с безгрижен шумен смях, а някъде и с тропане на крака.

Родители, издигнете Образеца на християнството в умовете на децата си; поучавайте ги да имат голямо страхопочитание към

Божия дом и да разберат, че там трябва да влизат със сърца, смекчени и покорени от мисли като тези: „Тук е Бог, това е Негов дом. Трябва да имам чисти мисли и най-святи чувства. Не трябва да подхранвам гордост, завист, зли мисли или измама в сърцето си, защото се намирам в присъствието на святия Бог. Това е мястото, където Бог се среща с народа Си и го благославя. Възвишеният, Великият, Който живее вечно, ме гледа, вижда сърцето ми и познава най-тайните стъпки и мисли в живота ми”.

Братя и сестри, не желаете ли да се позамислите малко върху този въпрос и да изпитате поведението си в Божия дом, какви са старанията ви да възпитавате децата на страхопочитание чрез поучение и пример? Вие възлагате големи задължения на проповедника и го смятате отговорен за душите на децата си, но сами не чувствате вашата голяма отговорност като родители и възпитатели да заповядате на дома си, подобно на Авраам, да пази Господните заповеди. Вашите синове и дъщери се покваряват от личния ви пример и слаби изисквания; и все пак, въпреки липсата на възпитание в дома, вие очаквате проповедникът да поправи вашата всекидневна немарливост и да извърши чудно дело – да обърне сърцата и живота им към добродетелта и благочестието. Когато проповедникът е направил всичко, което може за църквата чрез верни, любезни увещания, търпеливо обучаване и пламенна молитва, за да възвърне и обучава души, а няма никакъв успех, често родителите го упрекват, че децата им не са покаяни, което всъщност може и да е последица от тяхната собствена немарливост. Товарът е на родителите и ще пожелаят ли те да поемат повереното им от Бога дело и да го изпълняват вярно? Желаят ли да вървят напред и нагоре с голямо търпение, смирение и издръжливост, стремейки се сами да достигнат високите образци и да водят към тях и децата си? Не е чудно, че вашите църкви са слаби и в тях не владее дух на дълбоко, сериозно страхопочитание, както би трябвало да бъде. Вашите навици и обичаи, които обезславят Бога и приравняват святото и небесното със земното, свидетелстват против вас. Ние притежаваме сериозна, изпитваща, освежаваща истина и когато навиците и постъпките ни не са в съгласие с нея, грешим и се провиняваме спрямо нея. Във великия ден на справедливата Божия отплата за езичниците ще бъде по-добре, отколкото за нас.

Би могло да се направи много повече, отколкото сега се прави за разпространяване на светлината на истината. Бог очаква от нас да носим много плод. Той изисква от членовете на църквата по-голямо старание и вяност, повече пламенни и сериозни усилия за техните ближни и за онези, които са без Христос. Родителите трябва да започнат да работят на по-високо ниво. Всички, носещи Христовото

име, нека да се снабдят с цялото всеоръжие и да молят да бъдат предупреждавани и по възможност освобождавани от греха. Довеждайте при Бога в Божия дом по възможност повече хора да слушат истината. Ние трябва да извършим много по-голяма работа от тази, която вършим в момента, за да отклоняваме души от гибел.

Наистина е вярно, че страхопочитанието към Божия дом е почти изчезнало. Святи места и неща не се различават, свещеното, възвишеното не се цени. Няма ли причина за липсата на сериозна Богобоязливост в нашите семейства? Причината не е ли, че високото понятие за религията се тъпче в прахта? В старите времена Бог беше дал на Своя народ съвършени и точни правила за реда. Изменил ли се е Неговият характер? Не е ли Той великият, могъщият Бог, Който владее и небето на небесата? Не би ли било добре за нас да четем често наставленията, които сам Бог даде на евреите, така че ние, които имаме светлината на славната истина, да следваме примера им в страхопочитание към Божия дом? През време на богослужението имаме много причини да бъдем със сериозен, смирен дух. Да, в нашите богослужения имаме причини да бъдем дори по-предадени на молитва и по-почтителни, отколкото бяха евреите. Но неприятелят е работил, за да унищожава вярата ни в светостта на християнското богослужение.

Посветеното на Бога място не трябва да е помещение за светски и търговски цели. Ако децата се събират на богослужение в стая, използвана през седмицата за училище или склад, то би било повече от човешко, ако по време на богослужението, мислейки за Бога, да си мислят и за това, което са учили, или за други обикновени неща, случили се през седмицата. Възпитанието и образованието на младежите да бъдат такива, че те да виждат святите неща и да се насърчават към истинско отдаване на Бога в Неговия дом. Мнозина, изповядващи се за деца на небесния Цар, не ценят достатъчно светостта на вечните неща. Почти всички имат нужда да бъдат поучавани как трябва да се държат в Божия дом. Родителите не само да учат децата си, но и да им заповядват да влизат в светилището тихо и със страхопочитание.

Моралното чувство на поклонниците в Божия свят храм трябва да бъде издигнато, пречистено и осветено. Това, за жалост, е било пренебрегнато. Не се е обръщало внимание на неговата важност и вследствие на това преобладават безредие и непочтителност, и Бог се обезславя. Когато църковни водители, проповедници и народ, бащи и майки нямат възвишен поглед за това морално чувство, тогава какво може да се очаква от неопитни деца? Често ги намираме събрани на групи, отделени от родителите, които би трябвало да ги наглеждат. Като не обръщат внимание на това, че се

намират в Божието присъствие и под Божието око, те си шушукат и се смеят, повърхностни, лекомислени, равнодушни, непочтителни и невнимателни. Рядко са поучавани, че проповедникът е Божи пратеник, че вестта му е определено от Бога средство за спасение на души и е ухание от живот за живот или от смърт за смърт за всички, които имат привилегията да я чуят.

Деликатните и възприемчиви умове на младите преценяват работата на Божиите служители чрез начина, по който родителите им разглеждат този въпрос. Много глави на семейства критикуват проповедника вкъщи, като едни неща приемат, а други отхвърлят. По този начин Божията вест за хората се поставя на преценка, на разискване и се обсъжда лекомислено. Как влияят равнодушните, непочтителните забележки върху младите, само небесните книги ще открият. Децата забелязват и схващат тези неща много по-бързо, отколкото родителите им могат да си помислят. Тяхното морално чувство се развива в погрешна посока, което времето никога вече няма да може да промени напълно. Родителите се оплакват често от коравосърдечието на децата си и от трудността да събудят моралната им чувствителност, за да отговорят на Божиите изисквания. Но небесните книги са записали истинската причина с непогрешимо перо. Родителите са били непокаяни. Те не са били в хармония с небето или с делото за небето. Техните ограничени, нищожни понятия за светостта на проповедническата служба и за Божието светилище са се вкоренили във възпитанието на децата им. Съмнително е дали някой, който с години се е намирал под влиянието на такова гибелно домашно възпитание, ще има истинско страхопочитание и високо уважение към определената от Бога служба за проповедника и към отредените от Него средства за спасение на човешки души. За тези неща трябва да се говори с почитателност, с подходящ език и с фини чувства, така че на всички, с които общувате, да можете да разкриете, че приемате вестта на Божиите служители като вест от Бога.

Родители, внимавайте какъв пример и какви представи давате на децата си! Техните умове са меки и дълбоко впечатлителни. Ако например говорителят е направил грешка в богослужението, страхувайте се да напомняте за това. Говорете само за доброто, което той върши, за хубавите мисли, които изнася и които вие желаете да приемете като идващи чрез Божи инструмент. Лесно е да се разбере защо проповедта на Словото прави толкова малко впечатление на децата и защо те имат толкова малко почитание към Божия дом. Тяхното възпитание в това отношение е било погрешно. Родителите им се нуждаят от всекидневно общуване с Бога. Първо родителите им е трябвало да бъдат пречистени и облагородени,

устните им – докоснати с горящ въглен от олтара, и тогава навиците и действията им в дома ще оказват добро въздействие върху умовете и характерите на техните деца. Религиозният образец ще бъде издигнат по-високо. Такива родители ще извършат голямо дело за Бога. Земното и плътското ще изчезват все повече от дома, а чистотата и верността ще растат. Техният живот ще се облече в тържественост, за каквато те едва ли са помисляли. Няма да считат за обикновени нещата, които са предназначени за служба и поклонение на Бога.

Често пъти ме боли, когато, като влизам в Божия дом, виждам неспретнатото облекло на мъже и жени. Ако сърцата и характерът на тези хора се изразяваха чрез външността, то в тях сигурно не би имало нищо особено. Те нямат истинско понятие за реда, простотата и доброто държание, които Бог изисква от всички, дошли в Неговото присъствие да Му се поклонят. Какво ли впечатление правят тези неща на невярващите и на младежите, които имат остър поглед да различават и са винаги готови да направят заключението си?

Много хора нямат за Божия дом по-святи мисли, от тези за най-обикновеното място. Някои влизат на богослужение с шапки, с нечисто, неспретнато облекло. Те не съзнават, че ще се срещнат с Бога и със святите ангели. В това отношение в нашите църкви трябва да стане основна промяна. Самите проповедници трябва да имат по-високи понятия и по-възвишени схващания за това. Отношението към храма е част от делото, която е твърде занемарена. Следствие на непочтителността в обноските, в облеклото и държанието и на липсата на молитвено настроение често Бог се е оттеглял от събралите се да Му се поклонят.

Всички трябва да бъдат научени да са приятни, чисти и спретнати в облеклото си, без външни украшения, което е напълно неподходящо за светилището. Облеклото да не се носи за харесване, защото това засилва непочтителността. Често вниманието на присъстващите се привлича от тази или онази дреха и по този начин се натрапват мисли, които не би трябвало да бъдат в сърцата на поклонниците. Само Бог трябва да е предмет на мислите ни, предмет на поклонението. Всичко, което отклонява мислите от тази тържествена, сериозна служба, е оскърбление за Него. Показването на панделки, кордели, жаба и пера, носенето на злато и сребро е вид идолослужение и съвсем не подхожда на святото богослужение, на което погледът на всеки един поклонник трябва да бъде насочен единствено върху прославянето на Бога. Всичко във връзка с облеклото трябва да бъде спазвано строго, да следва напълно библейското правило. Модата е богиня, която владее света и твърде често се промъква и в църквата. Църквата трябва да направи

Божие Слowo единица мярка и родителите да разсъждават разумно по този въпрос. Когато забележат, че децата им клонят към светски моди, и те като Авраам трябва да заповядат решително на дома си. Вместо да се свързват със света, свързвайте ги с Бога. Нека никой не безчести Божието светилище чрез крещящото си и показно облекло. Бог и ангелите присъстват там! Святият израелев е казал чрез Своя апостол: „Вашето украшение да не е външно, т. е. плетене на косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, а скритият в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога”.

Когато една църква се основе, а остане непоучена по тези въпроси, проповедникът е пренебрегнал дълга си и ще дава сметка на Бога за влиянията, които е допуснал. Ако на хората не се внушават правилни понятия за истинското богослужение и истинското страхопочитание, ще се появи постоянно растяща тенденция святите и вечните неща да се приравняват с обикновените и изповядващите истината ще бъдат за оскърбление на Бога и срам за религията. Чрез необлагородените им представи те никога няма да могат да оценят чистото и свято небе и да се приготвят за съединение с поклонниците в небесните дворове, където всичко е чистота и съвършенство и всяко същество има пълно страхопочитание пред Бога и пред Неговата святост.

Павел описва делото на Божиите вестители всеки един да се представи съвършен в Исус Христос. Който приема небесната истина, трябва да бъде пречистен чрез нея, облагороден и осветен. Но се изискват се обаче много мъчителни усилия, за да се стигне до Божия образец за истинско мъжество. Неправилните, отломени от канарата, камъни трябва да бъдат издялани, грапавите им стени - огладени. Нашият век се слави с повърхностна работа, лесни методи, самохвална святост и е много далеч от способността да изгради онзи образец на характера, който Господ Бог очаква. Всички преки пътища, всички съкратени пътеки, всички учения, които нямат Божия закон за мярка на християнския характер, са фалшиви. Усъвършенстването на характера изисква доживотна работа, непостижима за онези, които нямат желанието да се стремят към него по определения от Бога начин чрез бавни и трудни стъпки. Не трябва да допускаме грешки по този въпрос, а от ден в ден да растем в Христос, Който е нашата жива глава.

РЕЛИГИЯТА И НАУЧНОТО ОБРАЗОВАНИЕ

Скъпи братко и сестра Б., и двамата бяхте представени пред мен като намиращи се в опасно духовно състояние. Изоставихте правилния път и стъпихте в по-широкия. Сестра Б. казваше много неща откъслечно тук и там, което беше като посято семе и жетвата ще настъпи със сигурност. Тя насърчаваше неверието и казваше на съпруга си, че пътят, по който пътуват е твърде тесен и унизителен. Смяташе, че съпругът ѝ има по-висока квалификация и трябва да действа по по-широк и по-влиятелен начин. Брат Б. беше на същото мнение; всъщност той я беше въвел в този род на мисли. И двамата държахте знамето, на което беше написано „Божии заповеди и вярата на Исус”, но когато срещяхте по пътя си хора, които смятахте за популярни, сваляхте знамето и го слагахте зад гърба си, казвайки: „Ако им позволим да разберат, че сме адвентисти от седмия ден, тогава влиянието ни ще престане и ще загубим много предимства”. Видях знамето на истината да се влачи след вас. Тогава възникна въпросът: „Защо да го носим изобщо? Ние можем да вярваме в това, което смятаме, че е истина, но не е нужно да правим преподавателите и студентите да разбират, че носим това непопулярно знаме”. В средата ви имаше, които не бяха доволни от тези ваши внушения, но те слабоволево последваха влиянието ви вместо да оставят светлината си да свети, издигайки високо знамето. Скриха знамената си и тръгнаха боящи се да не би да оставят дадената им от небето светлина да свети пред всичко.

Видях пред вас да се приближава човек с твърда крачка и скръбно изражение. Той каза: „Никой да не отнема короната ви”. Забравили ли сте униженията, претърпени от Божия Син, когато дойде на този свят как понесе третиране, укори, обиди, омраза, осмиване и предателство, как понесе срамния процес в съдебната зала, след като беше претърпял свръхчовешки нападки от Сатана в Гетсиманската градина? Забравили ли сте дивия вик на тълпата: „Разпни Го, разпни Го” и как Той умря като престъпник? По-велик ли е слугата от господаря си? Исусовите последователи няма да бъдат популярни, а ще бъдат като своя Учител кротки и смирени по сърце. Стремите се да се изкачите на най-високото място, но ще откриете накрая, че се намирате на най-ниското. Ако вие се стремите да действате справедливо, да обичате милост, да ходите смилено с Бога, ще бъдете участници с Христос в Неговите страдания и в славата Му в Неговото царство. Господ ви е благословил, но не сте оценили достатъчно Неговата любеща доброта! Колко малко хваление е получил Той от вашите устни! Може да вършите за Учителя добро дело, но не и с вашите идеи, поставени на първо място. Трябва да се учите в училището на Христос, иначе никога няма да бъдете квалифицирани, за да навлезете в по-висша степен на образование,

да получите печата на живия Бог, да влезете през портите на Божия град и да бъдете короновани със слава, почит и безсмъртие.

Където не бъде разпознат, Сатана работи по много начини, даже и чрез мъже и жени, които заемат доверени постове. Той ще внушава в умовете им благовидни заблуди, за да могат те да мислят, говорят и действат по начин, който ще създаде съмнение и недоверие там, където те мислят че има сигурно благополучие и спасение. Той ще работи с незадоволени същества, за да ги накара да действат активно. Ще съществува желание за величие и почит. Ще се появи завист в умове, където въобще не се предполага, че тя може да съществува, и няма да липсват обстоятелства, които да призовават към действие. Ще възникнат съмнения и ще бъдат предлагани ласкателни обещания за печалба, ако кръстът не бъде поставен на върховно място. Сатана ще изкуши някои да мислят, че нашата вяра е бариера за напредък и прегражда пътя за постигане на високо положение в обществото, пречка за хората да бъдат наречени забележителни мъже и жени.

При първата си проява на недоволство Сатана постъпи много лукаво. Всичко, за което претендирал, било това да въведе по-добър ред на нещата, да направи големи подобрения. Той накара святата двойка да се отклони от Бога, да се отклони от верността си към заповедите Му в същата точка, където хиляди биват изкушени днес и хиляди пропадат; а именно – чрез празните им въображения. Истинското познание е божествено. Сатана внуши в умовете на нашите първи родители желание за спекулативно познание чрез което той заявяваше, че те щели до голяма степен да подобрят своето състояние; но за да спечелят това, трябвало да поемат курс противен на Божията свята воля; защото Бог не ги водел към по-големи висини. Не беше Божията цел те да получат познание, което се основава на непослушание. Това беше едно широко поле, в което Сатана се стремеше да вкара Адам и Ева, и това е същото поле, което днес е открито пред света чрез неговите изкушения.

Вие представяте идеята, че образованието трябва да стои отделно като независимо дело. Смесване на религиозните въпроси и библейските доктрини с научното образование вие считате за пречка в нашето образователно дело и спънка за студентите да навлязат в по-висша степен на научно познание.

Голямата причина, поради която толкова малко от великите мъже на света днес, както и онези, с университетско образование, са послушни на Божиите заповеди е, че те са отделили образованието от религията, мислейки, че всяко едно представлява самостоятелна област. Бог е предложил едно достатъчно голямо поле, за да усъвършенства познанието на всички, които влязат в него. Това

познание бе придобити под Божествено ръководство; то бе свързано с непроменения закон на Йехова и резултатите биха били съвършено благословение.

Господ не създаде злото, Той направи единствено доброто, което беше като Него самия. Но Сатана не искаше да се задоволи с това да познава Божията воля и да я върши. Неговото любопитство надхвърляше границите и той се опита да разбере онова, което Бог не бе определил да знае. Зло, грях и смърт – тези неща не бяха сътворени от Бога; те се в резултат от непослушанието, което произлизащо от Сатана. Но сега познанието на злото в света се въведе чрез лукавствата на Сатана. Това са трудни и скъпоструващи уроци; но хората ще ги научат и мнозина никога няма да бъдат убедени, че е благословение да бъдеш невеж по отношение на някои видове знания, възникващи от незадоволени желания и несвяти цели. Синовете и дъщерите на Адам са наистина любопитни и самонадеяни като Ева в търсене на забранено познание. Те печелят опит, познание, което Бог никога не е желал да имат, и резултатът ще бъде също като при нашите първи родители – загуба на техния дом в Рая. Кога човешките същества ще си научат урока от това, което им се показва толкова явно?

Историята в миналото показва, че дяволът действа активно. Той не може да бъде бездеен повече, отколкото безвреден. Сатана се намираше само до едно дърво, за да застраши спасението на Адам и Ева. Той планираше да привлече святата двойка към това дърво, за да може мъжът и жената да направят точно онова, което Бог им беше казал да не правят – да ядат от дървото на познанието. Немаше никаква опасност за тях да се приближат до всяко друго дърво. Колко благовидно беше неговото слово! Той приложи същите способности, които прилага и днес – ласкателство, завист, недоверие, оспорване и неверие. Ако Сатана бе толкова хитър в началото, какъв ли трябва да е сега, след многогодишен опит? Но Бог и святите ангели, както и онези, които пребъдват в послушание към всичко, което Бог е казал, ще бъдат по-мъдри от него. Тънката му хитрост няма да намали мъдростта, дадена на хората чрез жива връзка с Източника на всяка светлина и Божествено познание, но тя ще се окаже пропорционална на сатанинските изкуства и хитрости.

Ако хората биха искали да устоят на теста, на който Адам не успя да издържи, и биха искали да бъдат послушни на изискванията на Бога със силата на Исус, защото тези изисквания са справедливи, тогава те никога не биха потърсили съмнителното познание. Бог никога не е имал намерение хората да придобиват познание, което идва от непослушание и въведено в житейската практиката, завършва с вечна смърт. Когато хората почти неизменно избират познанието,

което Сатана представя; когато техният вкус е толкова изкривен, че жадува за такова познание, като че ли то е извор на някаква върховна мъдрост, тогава те дават доказателство, че са отделени от Бога и са в бунт срещу Христос.

ОБРАЗОВАНИЕТО НА НАШИТЕ ДЕЦА

Мила сестра К., ако Господ в Своето провидение е установил едно училище сред нашия народ в ... и ако вместо да изпратиш дъщеря си там, където тя би била в обществото и под влиянието на такива, които обичат истината, ти я поставиш в ... семинария, където тя ще бъде свързана с един светски клас, който не почита Бога или Неговия закон, питам те: Как очакваш Господ да работи, за да предотврати злото влияние, което ще я обкръжи и което ти доброволно си избрала. Ще заповяда ли Той на ангелите Си да извършат работата, която е определил ти да извършиш? Бог не работи по този начин; Той очаква да следваме светлината, която ни е дал в Своето слово.

Когато Бог се готвеше да порази първородните в Египет, Той заповяда на израелтяните да съберат децата си в собствените си жилища, отделяйки ги от египтяните, и да поръсят праговете с кръв, за да може поразяващият ангел да я види и да отмени домовете им. Дело на родителите беше да съберат децата си. Това е и твоето дело, това е и моето дело, както и делото на всяка майка, която вярва истината. Ангелът трябва да постави белег на челото на всички, които са отделени от греха и грешниците и поразяващият ангел ще последва, за да унищожи напълно и възрастни, и млади.

На Бог не Му е угодно нашето невнимание и лекото ни отношение към Неговите благословения в нашия обсег. Нито Му е угодно децата ни да бъдат поставени в светско общество само защото това подходило на техните вкусове и наклонности. Ако душите на твоите деца трябва да бъдат спасени, нужно е ти да извършиш своето дело вярно. Господ не е бил напълно доволен от твоето поведение, що се отнася до светските запознанства, и ето, сега опасността е разкрита. Насърчавала си също така четенето на книги с истории; тези книги, както и вестниците с истории, които продължават от брой в брой и лежат на масата ти, са оформили вкуса на твоята дъщеря, докато тя е станала като алкохолик и се нуждае от една по-голяма и по-несъкрусима сила от нейната, която да я контролира.

Неприятелят е имал достъп до твоята дъщеря, докато мрежите му са я вързали като с железни жици, и ще се изисква значително,

постоянно усилие, за да бъде душата ѝ спасена. Ако в този случай искаш да имаш успех, не трябва да действаш половинчато. Но навици, формирани с години, не могат да бъдат строшени лесно. Тя трябва да бъде поставена там, където ще бъде постоянно под здраво, твърдо, пребъдващо влияние. Съветвам те да я запишеш в колежа ..., нека тя почувства дисциплината на пансиона. Това е мястото, където би трябвало да бъде от години. Пансионът е ръководен според план, който го прави един добър дом. Този дом може да не подхожда на наклонностите на някои, но това е защото те са били възпитани в погрешни теории, в себеотдаване и себезадоволяване, и всичките им навици и обичаи са били в погрешна посока. Но, мила моя сестра, приближаваме края на времето и искаме сега не да се съобразяваме със светските вкусове и практики, но с Божия ум; да гледаме това, което казват Писанията и след това да ходим според светлината, която Бог ни е дал. Нашите наклонности обичаи и практики не трябва да бъдат поставяни на първо място. Божието слово е нашият образец.

Що се отнася до здравето на дъщеря ти, правилните навици ще ѝ осигурят здраве, докато погрешните ще я погубят и за този живот, и за бъдещия, безсмъртния живот. Има небе за спечелване и гибел за избягване; и когато в страх от Бога направиш всичко, което можеш, тогава можеш да очакваш, че Господ ще извърши своята част. Решителните действия сега могат да спасят една душа от смърт.

Дъщеря ти се нуждае от силно влияние, което да противостои на обществото, което обича. Необходими са сериозни усилия, за да се излекува тя от увреждането на ума, така както един пияница трябва да се излекува от жаждата си за спиртни напитки. Имаш да извършиш работа, която никой друг не може да извърши вместо теб, и ще пропуснеш ли да го извършиш? В името на Господа ще се отнасяш ли със своето дете като с душа, която е застрашена от вечна гибел? Ако тя беше момиче, което е обичало Бога, което е могло да се самоконтролира, опасността не би била толкова голяма. Но тя не обича да мисли за Бога, нито за своите задължения, нито за небето. Упорства в собствения си път. Не търси всеки ден сила от Бога, за да може да се съпротиви на изкушението. Тогава ще я поставиш ли под влияния, пресметнати да отклонят мислите ѝ от Бога, от истината и от правдата? Ако е така ти я поставяш на неприятелска почва, без никаква съпротивителна сила срещу неговата мощ или срещу изкушенията, които той ѝ праща. Ако тя бе поставена там, където има небесни и божествени влияния, нейната морална чувствителност, която сега е парализирана, би могла да бъде пробудена и мислите и целите ѝ биха могли чрез Божието благословение да потекат в небесни канали, и би могло тя да се

възстанови. Но сега е в опасност поради вътрешната поквара и външните изкушения. Сатана играе играта на живота за нейната душа, а тя има твърде малко предимства, за да спечели тази игра. В сънищата аз ти казвах това, което сега тук пиша. Че сърцето ми силно копнее за теб. Колкото ѝ труден да е случаят ти, не унивай, нуждаеш се от смелост и решение. Търси помощ от Бога. Бог е твой Приятел. Никога не си сама. Библията е твой съветник. Тя е светлина за тези, които са в тъмнина. Бъди твърда в часа на изпитанието, защото още много нови изпитания ти предстоят. Но хвани се здраво за Исус и Го направи твоя сила.

ОПАСНОСТИ ЗА МЛАДИТЕ

Братко Т., молитвите ми се възнасят за теб и любовта ми към твоята душа ме кара да ти пиша отново. Чувствам се много угнетена поради твоя случай, не защото гледам на теб като преследван, но като измамен, заблуден човек, който няма подобие на Христос в душата си и който се самоизмамва за своя сигурна гибел.

Ако Божието дело беше в сърцето ти, щеше да видиш, че с действията си братята ти са изпълнили само своя дълг към теб. Говориш, че ще отидеш в ... и ще покажеш, че можеш да бъдеш мъж. Всичко, което намиращите се на отговорни места в службата искат от теб, е да се покажеш мъж точно там, където си; да не деградираш, като се свързваш с грешници; и да не се свързваш с тях в лоши практики (лоши действия). Престани да се самосъжالياваш и си спомни Изкупителя на света. Размисли върху безпределната жертва, която Той направи заради човека, а след това помисли за Неговото разочарование, че след като направи такава жертва, човекът избра да се съедини с онези, които мразят Христос и правдата, и да стане едно с тях в отдаване на извратен апетит, като по този начин нанесе вечна гибел на душата си.

Ти си ме чувал да казвам тези неща; чел си ги, както съм ти писала, но те още не са повлияли на сърцето и живота ти. Закоравил си сърцето си срещу доброто и си го отворил за злото. Застанал си в пътя на неприятеля и не си се държал за Бога, за да те направи Той способен да се съпротивиш на изкушенията. Да предположим, че си прекъснал всякаква връзка с ... поради дух на отмъщение, защото братята са ти казвали истината; и на кого ще навреди това, на теб или на тях? Ще ги наскърбиш, като направиш това, но делото ще си продължи точно по същия начин. Бог повдига работници навсякъде; Той не е зависим от теб или от друг човек, за да върши делото Си. Ако сърцето ти не е честно, ако ръцете ти не са чисти в Неговите

очи, Той не може да работи с теб. Той иска да имаш истината в сърцето и живота си, вплетена в твоя характер.

Съветвам те да смириш сърцето си и да изповядаш греховете си. Разгледай тържественото задължение, което Давид даде на Соломон на смъртния си одър: „Аз отивам по пътя на целия свят. Ти се крепи и бъди мъжествен. Пази заръките на Господа, твоя Бог, ходи в пътищата Му и пази наредбите Му, заповедите Му, законите Му и свидетелствата Му, както е писано в Моисеевия закон, за да успяваш във всичко, каквото правиш, и накъдето и да се обръщаш”. Поеми това задължение в сърцето си. Нека никой не те ласкае във вършенето на зло. Макар че е позорно да се съгрешава, да се изповядат греховете съвсем не е позор, а почит. Запази истинската си индивидуалност и култивирай мъжествено достойнство. Отстрани от себе си гордостта, себеизмамата и фалшивото достойнство; защото те могат да бъдат поддържани единствено с цената на най-ужасни последици за теб самия.

Не шумната песен, веселата компания или стимулиращите напитки са онова, които те правят мъж в очите на Бога, или окуражават сърцето във време на скръб. Единствено истинската религия може да бъде твоя утеха в такова време. Дисциплината в службата или офиса не е била по-строга или тежка, отколкото Словото, което Бог ти е наложил. Ще наречеш ли Бог несправедлив? Ще Му кажеш ли в лицето, че Той постъпва произволно, защото заявява, че извършителят на зло трябва да бъде отстранен от Неговото присъствие?

Колко ясно е очертана в Божието слово картината на Неговото отношение към човека, който приема поканата Му за сватбата, а не облича сватбената дреха, която е била купена за него – мантията на Христовата праведност! Той смята, че собствените му опетнени одежди са достатъчно хубави, за да дойде в присъствието на Христос, но бива изхвърлен като човек, оскърбил своя Бог и злоупотребил с Неговото милостиво благоволение.

Братко мой, твоята правда не е достатъчна. Трябва да облечеш мантията на Христовата праведност. Трябва да бъдеш като Христос. Размисли върху тежкия изпит, на който бе подложен Христос в пустинята на изкушението по отношение на апетита. Той бе изгубил сили от дългото въздържание за твоя и моя сметка; Той се бори и победи Сатана, за да ни даде предоставяйки ни Божествена сила, за да победим апетита и всяка насвята страст.

Моля те, да разгледаш обстойно този въпрос. Когато се свързваш с презиращите Бога в пиене на бира, вино или по-силни спиртни напитки, представи си Христос страдащ от възможно най-острите болки от глад, за да може да строши силата на Сатана и да направи

възможно човекът да победи. Спомни си, когато вдигаш халбата пенлива бира с безбожните, които отхвърлят истината и отказват спасението, че Исус е там и гледа – Исус, за Когото ти твърдиш, че е твой Спасител и в Когото са съсредоточени надеждите ти за вечен живот. О, как можеш да бъдеш толкова слаб в моралните си възприятия, че да не видиш влиянието на тези неща върху тебе самия и другите! Нарушаваш най-тържествената клетва, а след това говориш, че си бил преследван! Когато онези, които са принудени да вършат нещо, за да строят силата на Сатана, която той упражнява върху младите, ти кажат със скръб, че ако не промениш навиците си, не могат да те оставят в Божието дело като преводач, как можеш да заставаши пред тях обиден и враждебен, без каквото и да било доказателство за това, че скърбиш за поведението си? Как Спасителят, Който даде живота Си за теб, гледа на твоето отношение? И още мислиш, че си преследван. „Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото - било добро или зло”. Когато застанеш пред този голям и тържествен съд, на чиито решения няма да има обжалвания, и където няма да има погрешна преценка или погрешно представяне на нещата, тогава ще замълчиш. Няма да можеш да кажеш и една дума за оправдание на твоето поведение. Ще застанеш виновен, осъден и безпомощен, освен ако сега отхвърлиш греховете си, работиш прилежно за покаяние и се облечеш с мантията на Христовата праведност. Какво друго отношение може да има към тебе освен това, което е прието? Имам най-нежни чувства на съчувствие и любов към душата ти, но никога няма да изговоря изкуствени думи на съчувствие, за да поддържам в теб бунт и вражда към онези, които Бог е поставил на отговорни постове в делото Си. Имам да ти кажа много неща, както някои сигурно ще направят, което ще бъде за твое добро. След като ти поддържах такова поведение, позориш мъжеството си, оскверняваш моралния образ на Бога в душата си, мамиш собственото си сърце и безчестиш Този, Който те изкупи с цената на собствената Си кръв. Христос е казал: „На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както Аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол”. Побеждаваш ли или биваш победен чрез собствените си похоти, страсти и апетит?

За да ти бъде поверено превеждането на нашите най-важни работи, за да боравиш със святите неща, не би ли трябвало да си възможно най-пълно свързан с Бога и напълно посветен в служба за Него? Не би ли трябвало да бъдеш там, където святите ангели да могат да ти прислужват и да ти дават мъдрост и познание, както Бог даде на Даниил, да те вдъхновяват да даваш правилни идеи, за да можеш да

превеждаш правилно? Ако избираш да отваряш сърцето си за сатанинските внушения, ако избираш да общуваш с неприятелите на Христос, очакваш ли Бог да направи чудо, за да помогне да се освободиш от сатанинската сила? Злите ангели се събират около душата ти, но те са поканени гости. Те правят предложения и ти ги приемаш. Докато не вземеш решение да бъдеш послушен на волята на Бога, не можеш да имаш Неговото ръководство.

Исус очаква всички, които претендират, че са Негови войници, да Му служат. Той очаква те да разпознават неприятеля и да му се съпротивляват, а не да го канят с доверие и по този начин да предават святата истина. Господ те е поставил на позиция, където можеш да бъдеш издигнат и облагороден и да растеш постоянно в Божието дело. Ако не се възползваш от тези предимства, трябва да виниш единствено себе си.

Има три начина, чрез които Господ ни разкрива волята Си, за да ни ръководи и да ни прави годни да ръководим другите. Как можем да разпознаем Неговия глас от гласа на чужденец? Как ще го разграничим от гласа на един лъжлив пастир? Бог ни разкрива волята Си в Своето слово, Свещените писания. Неговият глас бива разкрит също в провиденията; и той ще бъде познат, ако ние не отделяме душите си от Него, като ходим по собствените си пътища, действаме според собствената си воля и следваме подбудите на неосветеното си сърце, докато чувствата ни станат толкова объркани, докато вечните неща престанат да се различават и гласът на Сатана е толкова преобразен, че се приема за Божи глас.

Друг начин, по който Божият глас се чува, е чрез призивите на Неговия Свят Дух. Той създава впечатления в сърцето, които ще бъдат изработени в характера. Ако се съмняваш по някой предмет, най-напред се консултирай с Писанията. Ако наистина си започнал да живееш живот на вярата и си се отдал на Господ да бъдеш напълно Негов и Той се е заел да те оформя според Своето намерение, за да можеш да бъдеш съд за почест. Трябва да имаш сериозното желание да бъдеш податлив в Неговите ръце и да вървиш накъдето Той те води. Тогава можеш да Му се довериш, да работиш според Неговите намерения като в същото време Му сътрудничиш, изработвайки собственото си спасение със страх и трепет. Ти, братко мой, ще срещаш трудности тук поради това, че все още не си се научил да разпознаваш от опит гласа на Добрия Пастир и това те поставя в съмнение и опасност. Би трябвало да можеш да разграничаваш Неговия глас.

Упражняване на волята

Чистата религия има твърде много общо с волята. Волята е управляващата сила в човешкото естество, подчинявайки всички други способности. Волята не е вкусът или наклонността, а е решителната сила, която действа в човешките деца да бъдат или да не бъдат послушни на Бога.

Ти си интелигентен млад човек; желаш да направиш живота си такъв, че в края да е достоен за небето. Често пъти си обезкуражаван като откриваш, че си слаб морално, че си роб на съмненията и си контролиран от навици и обичаи, останали от стария ти живот на грях. Откриваш, че емоционалното ти естество не е вярно на теб, на твоите най-добри решения и на най-тържествените ти обещания. Нищо не изглежда реално. Собствената ти нестабилност те кара да се съмняваш и в искреността и на онези, които желаят да ти правят добро. Колкото повече се бориш със съмнението, толкова по-нереално ти изглежда всичко, докато накрая сякаш никъде няма здрава почва за теб. Обещанията ти са като пясъчни възета и ти гледаш в същата нереална светлина и думите, и действията на онези, на които би трябвало да имаш доверие.

Ще бъдеш постоянно заплашен, докато не разбереш истинската сила на волята. Можеш да вярваш и да обещаваш всичко, но обещанията ти или вярата нямат никаква стойност, докато не определиш волята си на страната на вярата и действието. Ако се бориш с всичката си сила за светлината на вярата, ще победиш. Не трябва да се доверяваш на твоите чувства, на твоите впечатления, на твоите емоции, защото на тях не може да се разчита, особено при извратените ти идеи; а съзнанието за нарушените обещания и престъпени клетви отслабва доверието в самия тебе и вярата на другите в теб.

Но не е нужно да се отчайваш. Нужно е да решиш да вярваш, макар нищо да не ти изглежда истинско и реално. Не е необходимо да ти казвам, че сам си стигнал до това незавидно положение. Трябва да си възвърнеш обратно доверието в Бога и в братята ти. От тебе зависи да покориш волята си на волята на Исус Христос; и като направиш това, Бог незабавно ще завладее волята ти и ще действа в тебе, за да желаш и да вършиш Неговото добро благоволение. Цялото ти естество тогава ще бъде доведено под контрола на Христовия Дух и даже мислите ти ще Му бъдат подчинени. Ти не можеш да контролираш твоите подбуди, твоите чувства, както може би желаш; но можеш да контролираш волята и можеш да направиш цялостна промяна в живота си. Като се покориш на Христовата воля, животът ти ще бъде скрит с Христос в Бога и свързан със силата, която е над всички началства и власти. Ще имаш сила от Бога, която

ще се държи твърдо за Неговата сила; и ще имаш на разположение нова светлина, светлината на живата вяра. Но трябва да сътрудничиш на Божията воля, а не на волята на приятелите ти, чрез които Сатана работи постоянно, за да те впримчва и погубва.

Няма ли да влезеш незабавно в правилно отношение с Бога? Няма ли да кажеш: „Ще отдам волята си на Исус и ще направя това сега” и от този момент да бъдеш напълно на страната на Господ. Зарежи обичаите и страстите. Не давай възможност на Сатана да каже: „Ти си окаян лицемер”. Така затвори вратата, че той да не може да те обвинява и обезсърчава по този начин. Кажи: „Аз вярвам, че Бог е мой Помощник” и ще откриеш, че ще бъдеш победител в Бога. Като държиш твърдо волята си на страната на Господ, всяка емоция ще бъде пленена от Исусовата воля. Тогава ще откриеш, че си стъпил на твърда скала. Понякога това ще изисква практикуване на силата на волята, която имаш; но Бог работи за теб и ти ще излезеш от този процес на оформяне като съд за почест.

Говори за вярата. Продължавай да стоиш на Божия страна. Не заставай на страната на неприятеля и Господ ще бъде твой помощник. Той ще направи за теб онова, което е невъзможно ти да направиш за себе си. И в резултат ще станеш „като ливански кедр”. Животът ти ще бъде благороден, а делата ти - вършени в Бога. В теб ще има сила, сериозност и простота, която ще те направи полиран инструмент в ръцете на Бога.

Нужно е да пиеш ежедневно от източника на истината, за да можеш да разбираш тайната на удоволствието и радостта в Господ. Но трябва да помниш, че волята ти е източникът на всичките ти действия. Тази воля, която формира един толкова важен фактор в живота на човека, при грехопадението беше отдадена под контрола на Сатана; и оттогава той винаги е работил в човека, да желае и върши той собственото си удоволствие, но това допринася за цялостната гибел и окаяност на човека. Обаче безкрайната жертва на Бога в отдаването на Неговия възлюбен Син Исус като жертва за грях Му дава възможност да каже, без да нарушава нито един принцип в Своето управление: „Покорете Ми се; дайте Ми волята си; откъснете я от контрола на Сатана и Аз ще я притежавам; и тогава мога да действам във вас да желаете и да вършите Моята добра воля”. Когато Той ви даде Христовия ум, волята ви ще стане като Неговата и характерът ви ще бъде преобразен като Христовия. Да вършиш Божията воля ли е твоята цел? Желаш ли да бъдеш послушен на Писанията? „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме следва”.

Няма такова нещо като следване на Христос, ако не откажеш да задоволяваш наклонностите си и не решиш да бъдеш послушен на

Бога. Не чувствата и емоциите ти те правят Божие дете, но вършенето на Неговата воля. Един живот на полезност се простира пред теб, стига само Божията воля да стане твоя воля. Тогава можеш да застанеш в дадената ти от Бога мъжественост като пример на добри дела. Тогава ще помагаш за поддържането на правилата и дисциплината, вместо да помагаш за нарушаването им. Тогава чрез начина ти действие ще помагаш да се поддържа редът, вместо да се нарушава и да тласка към житейски грешки. Казвам ти със страх от Бога: Знаем какво можеш да бъдеш, ако застанеш на страната на Бога. „Ние сме съработници на Бога”. Можеш да работиш за този живот и за вечността по такъв начин, че да издържиш на изпита на съда. Ще опиташ ли? Ще се обърнеш ли сега 170 градуса назад? Ти си обект на Христовата любов и ходатайство. Ще се предадеш ли сега на Бога и ще помагаш ли на онези, които са поставени като стражи, за да пазят интересите на Божието дело, вместо да ги наскърбяваш и обезсърчаваш?

ПОДХОДЯЩО ЧЕТИВО ЗА ДЕЦА

Скъпи братко Е., току-що прочетох Ривю енд Херълд и видях твоята статия, която дава един списък от добри книги за нашите младежи. Много бях изненадана да прочета сред твоите препоръки Чичо Томовата колиба, Робинзон Крузо и други такива заглавия. Опасно е да станеш до известна степен невнимателен в твоите писания. Добре би било да размислиш и внимателно да изследваш какво трябва да бъде обезсмъртено в областта на печата. Наистина съм обезпокоена да видя, че твоето духовно зрение не е много ясно по въпроса за избора и препоръката на четиво за нашите младежи. Зная, че препоръката в нашия вестник на такива увличащи книги като Чичо Томовата колиба ще оправдае в много умове четенето на други книги, които не са нищо друго освен романи... Тази препоръка ще направи още по-трудна работата на хората, които се трудят да убеждават младите да се откажат от романите и измислените четива. Много пъти съм виждала злото от четенето на такива книги, каквито ти препоръчваш и имам една напълно готова статия, предпазваща нашите младежи точно по този предмет.

Внимавай, братко мой, да не отклоняваш умовете от изследване на Писанията. Разкрито ми е било, че купуването и продажбата от нашите братя на книги с истории, каквито обикновено се разпространяват в неделните училища, е примка за нашите хора, особено за децата ни. Това ги кара да харчат пари за четива, които възпламеняват въображението и ги правят негодни за изпълнение на

реалните задължения на практическия живот. Може да бъдеш сигурен, че наистина ще се обърне внимание на тази твоя препоръка и ще се действа в съгласие с нея. Младите не се нуждаят от такова одобрение или свобода, защото техният вкус и наклонности и без това са в тази насока. Но се надявам повече такива препоръки да не се появяват. Трябва да си се отклонил от Исус и неговите учения и да не осъзнаваш това.

Сатанинско дело е да се представят в наш вестник истории и книги с истории, които омайват сетивата и по този начин унищожават упованието в Божието слово. Недей, братко мой, да хвърляш в Ривю енд Херълд всичко, което ти дойде на ум, но пиши предпазливо. Ако Христовият Дух те подбужда да пишеш, тогава използвай перото си, чувствайки товара и отговорността за души, плачейки между преддверието и олтара, викайки: „Пощади, Господи, народа Си и не предавай наследството Си на позор...” Но ако си подбуден само от твоите чувства и от активния ти ум, тогава спри да пишеш, докато Господният Дух те принуди и раздвижи. Не мисли, че понеже си предприел известна насока на поведение и вършиш известни неща, то е очевидно, че те са правилни и трябва да ги представиш и на други като ръководство или правило. Не е най-доброто за теб да се чувстваш свободен да изказваш мнението си по такива въпроси, които засягат благополучието на младите, като препоръчването на книги, които не насочват към духовност или благочестие. Ако си въобразяваш, че такива четива ще развият твърди, неопетнени принципи, то се лъжеш. Дано Господ ти помогне да постъпваш предпазливо и смирено и да не подхвърляш подвеждащи изявления във вестниците; защото нашият народ ще ги счита като одобрени. Ти поставяш товар върху други, които трябва да противостоят на влиянието на тези чувства.

Братко мой, твоето спасение е да ходиш смирено с Бога. Треперя, когато чета много от твоите статии, даващи съвети и правила за други проповедници. Едва ли е подходящо да казваш толкова много неща в тази насока. Ако станеш самодоволен и самоуверен, Господ със сигурност ще те изостави да правиш грешки. Имаш нужда внимателно да бдиш и пазиш собствената си душа и всеки ден да търсиш жив опит в Божиите неща. Трябва да държиш собственото си „аз” вън от погледа и да оставиш Исус да се появи. Христос е твоята сила, твоят щит; ти си слаб, грешащ човек и имаш нужда да бъдеш много предпазлив да не би да се спънеш. Умолявам те да внимаваш да не правиш нищо с думи или с дело, което да опетни свещеното дело на Бога.

Чувствам се толкова благодарна за теб, че можеш да работиш в това велико дело. Исус те обича и Той ще работи заедно с теб в усилията

ти, ако имаш жива връзка с Бога. Но трябва да живееш живот на бдение и молитва. Не се оставяй да бъдеш безгрижен. Не се отделяй от Исус, но Го въведи във всекидневния си живот. Не работи за себе си и другите, като правиш безгрижни предположения и допускания. Но знай, че ако Христос не е в сърцето ти, ако очите ти не гледат единствено към Божията слава, гордостта ще навлезе в сърцето ти, самомнението ще те завладее и докато се осъзнаеш, ще съгрешиш и ще започнеш да ходиш безгрижно. „... направете за краката си прави пътища, за да не се отклони куцото...”

Господ е надарил много наши млади с превъзходни способности. Той им е дал най-добрите таланти; но силите им са били изтощени, умовете им объркани и отслабени и в продължение на години те нямат никакъв растеж в благодатта и в познаването на основанията на нашата вяра, защото са задоволявали вкуса си към четенето на истории. Те имат такива трудности в овладяването на апетита за повърхностни четива, както пияницата в контролирането на апетита си за упойващи спиртни напитки. Биха могли днес да бъдат свързани с нашите издателства и да бъдат ефикасни работници в издаването на книги и подготвянето на копия за печат или да коригират; но техните таланти са били извратени, докато са станали умствени диспептици и в резултат негодни за заемането на отговорен пост където и да било. Въображението им е станало болнаво. Живеят в нереален свят. Негодни са за практическите житейски задължения; и което е най-тъжното и обезкуражаващото: загубили са всякакъв апетит към здраво четиво. Като опиянени и замаяни са от такава храна за ума като силно възбуждащите истории, съдържащи се в Чичо Томовата колиба. Тази книга е оказала своето добро влияние на времето за хора, които са се нуждаели да се събудят от погрешните си идеи за робството; но ние стоим пред самите граници на вечния свят, където такива истории не са нужни за приготвянето за вечен живот.

Единствената безопасност за когото и да било от нас е цялостното обръщане и съобразяване с истината така както е разкрита в Божието слово, за да можем да даваме със страх и смирение на всеки човек, който ни запита, основание за надеждата, която е в нас.

Специалните усилия на проповедници и работници във всичките ни редици трябва да бъдат насочени към отклоняване на вниманието на младите от възбуждащите истории към сигурното слово на пророчеството. Вниманието на всяка душа, стремяща се към вечния живот, трябва да се съсредоточава върху Библията. Изглежда ми удивително странно, имайки предвид всичко, което съм писала по отношение на четивата и възбуждащите истории, да видя от твоето перо препоръка за четене на Робинзон Крузо, Чичо Томовата колиба

и Басните на Езоп. Братко мой, направил си грешка като си написал тази статия. Ако тези книги са сред книгите, които ти продаваш, моля те, никога повече да не ги предлагаш на нашите младежи. Твой дълг е да привличаш вниманието към Библията; не ставай техен изкушител като им предлагаш привлекателни книги с истории, които ще отклоняват умовете им от изучаване на Писанията. Трябва самите ние да пием от водата на живота, иначе постоянно ще черпим от строшени съдове, в които няма вода.

Има хиляди начини и планове, чрез които Сатана пропълзва в неустановените умове на младите; и ако душата не е твърдо и напълно закрепена в Бога, и съзнателно предпазвана във всяка точка, особено в ума, зает с изследване на Писанията и основаван на нашата вяра, те със сигурност ще бъдат впримчени. Не можем да бъдем небрежни и да отслабим вниманието и за момент. Не можем да си позволим да действаме импулсивно. Трябва да обвиним със защита нашите умове и умовете на нашите деца, за да не бъдат измамани от сатанинските изкушения.

Намираме се във великия ден на изкуплението и свещеното Христово дело за Божия народ, което продължава и днес в небесното светилище, трябва да бъде предмет на постоянното ни изучаване. Трябва да научим децата си какво означава Денят на умилостивението - специално време за голямо смирение и изповядване на греховете пред Бога. Същността на символа на изкупителния ден трябва да бъде същата. Всеки, който проповядва истината чрез правило и пример, ще надува тръбата, за да издава определен звук. Имаш нужда постоянно да култивираш духовност, защото не е естествено за теб умът ти да се занимава с небесни неща. Голямото дело е точно пред нас – делото народът да бъде отклонен от светските обичаи и практики и погледът му да бъде отправен все по-нагоре и по-нагоре към духовността, благочестието и сериозната служба за Бога. Твоята работа е да прогласяваш вестта на третия ангел, тръбата ти да звучи с последната нотка на предупреждение на света. Дано Господ те благослови с духовно зрение. Пиша ти това с любов, виждайки опасността. Моля те, обмисли тези неща внимателно и с молитва.

СЪВЕТ КЪМ МЛАДИТЕ

На студентите от Южноланкътърската академия бих казала: „Приближете се при Бога и Той ще се приближи при вас”. Никога не се срамувайте от вярата си; никога не бъдете на страната на неприятеля. „Вие сте светлината на света.” Вярата ви нека бъде

разкривана като скъпоценна истина, истина, която всички трябва да имат и да живеят според нея, ако искат да бъдат спасени. Като народ ние сме малобройни. Не сме популярни. Враговете ни ще ни наблюдават, за да намерят нещо лошо, за да ни предадат или погубят душите ни. Те няма да схващат подбудите ни, ще тълкуват неправилно и най-сериозното ни и благородно старание, както и силното ни желание да направим другите да разберат истината, за да да вършат Божията воля чрез послушание на всичките му заповеди. Но трябва да воюваме в доброто воюване на вярата и да се намерим „твърди, непоколебими и преизобилвайте в Господното дело”.

С чувство на неизразима тъга, а понякога почти с отчаяние размишлявам за състоянието на младежите и виждам колко е трудно да бъдат насърчени да получат образование, като зная как Бог ги е надарил щедро със способности. Без образование те ще бъдат осакатени и неефикасни в който и да било пост, който заемат. Но получавайки образование, ще бъдат изложени на опасности и изкушения. Сатана ще се опита да злоупотреби с техните облагородени способности, служейки на себе си.

Някои използват силите си за лоши цели. Хитрата, тънка отрова на чувствеността тече в техните вени и намира малка съпротива по пътя си. Това е омайващо, омагьосващо, завладяващо. Умът, който в морално отношение е способен да развие в най-висша степен литературно превъзходство, често пъти се оставя да деградира, за да служи на похотта. Възвишените морални неща и практическото благочестие нямат никакво очарование за тези омаяни души; и почти е невъзможно върху тях да се окаже влияние чрез правило или пример, което да противостои на сатанинските усилия да покварява и погубва душите им. Ако тези млади мъже и жени желаят да учат, желаят да бъдат съветвани от по-опитните, те със сигурност ще бъдат освободени от примките на Сатана. И ако тези, които ги поучават, не растат в благодат и в познание на истината, и в реална духовна проникателност, ще рискуват чрез примера и съветите си, съдържащи погрешни идеи, да подпомогнат несъзнателно неприятеля в неговата работа, като ги учат, че най-доброто за тях е онова, което ще им донесе най-малко добро и ще бъде най-малко полезно за душите им.

Съставените и провеждани планове за образованието на нашите младежи не са твърде широки. Те не трябва да насърчават едностранчиво образование, но всичките сили и способности да получават еднакво внимание. Моралната философия, изучаването на Писанията и физическото обучение трябва да бъдат съчетани с изучаване на обикновените предмети в училище. Всяка сила – физическа, умствена и морална – трябва да бъде обучена,

дисциплинирана и развита, за да може да допринесе за най-висше служене. Защото, ако всички те не са еднакво развити, една способност не може да извършва цялостно своето дело и предназначение, без да се претовари прекалено някоя част от човешката машина.

Много е било казано и писано за важността от обучаването на ума за най-висше служене. Това е довеждало понякога до мнението, че ако интелектът се образова до най-върховните си сили, той ще развие физическото и моралното естество и така ще допринесе за развитието на цялостния човек. Времето и опитът са показали, че това е заблуда. Виждали сме завършили колежа мъже и жени, които никак не бяха подготвени да използват чудесния си физически организъм, с който Господ ги бе надарил. Цялото тяло е предназначено за действие, а не за бездействие. Ако физическите сили не се натоварват пропорционално на умствените, то умствените се обременяват с твърде много напрежение. Ако всяка част от човешкия механизъм не извършва определените ѝ задачи, умствените сили не могат да бъдат използвани до най-големия им капацитет за по-продължително време. Естествените сили трябва да бъдат управлявани от природните закони и способностите - възпитавани да работят хармонично и в съгласие с тези закони. Учителите в нашите училища не могат да пренебрегнат който и да било от тези принципи, без да се натоварят с огромна отговорност. Гордостта може да ги кара да се стремят към по-високи светски стандарти на интелектуално постижение, за да могат студентите да покажат блестящи знания; но когато се касае за солидни постижения – такива, които са жизнено важни за годността на мъжете и жените за всеки непредвиден случай в практическия живот – такива студенти се оказват само отчасти подготвени за успех в живота. Тяхното погрешно образование често пъти води до неуспех в която и да било клонка от бизнеса, който предприемат.

Гимнастическите упражнения може в някои случаи да бъдат предимство. Те биват въвеждани, за да запълнят липсата на полезно физическо обучение и са станали популярни в образователните институти; но не са без обратни последици. Ако не бъдат внимателно регулирани могат да причинят повече зло, отколкото добро. Някои са пострадали за цял живот от физически увреждания точно чрез тези спортове. Обучението в ръчен труд в нашите училища, ако е провеждано и ръководено правилно, ще замести до голяма степен гимнастическите упражнения.

Учителите трябва да обръщат по-голямо внимание на физическите, умствените и моралните влияния в нашите училища. Макар че изучаването на различните науки може да доведе студентите до

високи литературни постижения, то не им дава пълно и съвършено образование. Когато се обръща специално внимание на цялостното развитие, на всяка физическа и морална сила, която Бог е дал, тогава студентите няма да напускат колежа ни и да се наричат образовани, докато всъщност са невежи в практическото знание в цялостното развитие на характера.

Сърцето ме боли, като гледам тези недостатъци; защото резултатът е загуба на здраве, липса на грижа за способностите и липса на приспособяване към онзи вид труд, който е най-важен за успеха в живота. Вестниците изобилстват със сензационни информации за измами и злоупотреби, за окаяни семейства, съпрузи избягали със съпругите на други мъже и съпруги избягали със съпрузите на други жени – и всичко това е, защото тези семейства не са обучени на трудолюбие и никога не са се научили как да икономисват време или да прилагат способностите си по най-добрия начин, за да направят дома щастлив.

О, да можех да пробудя всеки учител в нашата страна по този въпрос. На учителите предстои да извършат широко и всеобхватно дело и да издигнат на по-високо стъпало образователната си работа. Точно пред нас се намира период от време, когато условията в света ще станат отчайващи, когато истинската религия, който изисква послушание към единственото: „Така казва Господ“ почти ще угасне. Нашите младежи трябва да бъдат научени, че нечестивите дела не са забравени или недогледани, защото Бог не наказва веднага извършителите с крайно възмущение. Бог държи сметка за народите. През всеки век на тази световна история лошите работници са били пазени за наказание в деня на гнева; и когато напълно дойде времето, когато нечестието достигне границата на милостта на Бога, тогава дългото Му търпение ще престане. Когато в небесния доклад се натрупат достатъчно факти, книгите ще отбележат пълната сума на престъпленията и гневът ще дойде неразмесен с милост. Тогава ще се види какво ужасно нещо е да си изчерпил Божието дълготърпение. Тази криза ще се разкрие, когато народите се обединят в обезсилването на Божия закон.

Ще дойдат дни, когато праведните ще бъдат подбудени да проявят ревност за Бога поради изобилстващото нечестие. Нищо друго освен Божествена сила не може да се противопостави на арогантността на Сатана, обединена със зли човеци; но в часа на най-голямата опасност за църквата ще бъдат произнасяни най-горещи молитви за нея от верния остатък и Бог ще чуе, и ще отговори точно във времето, когато вината на престъпниците достигне кулминационната си точка. Той „ще отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях“. Те ще бъдат

ревниви за Божията чест. Ще бъдат усърдни в молитва и вярата им ще става все по-силна.

Сред студентите има твърде малко ревност. Те трябва да правят по-сериозни усилия. За да се знае как да се изследва, се изисква много учене. Всеки студент трябва да култивира навика на трудолюбие. Не трябва да смята, че има второкласна работа или работа, недостойна за неговите ръце. Нека да приеме за себе си думите на апостол Павел, адресирани до Тимотей: „... внимавай в прочитането, в увещаването и в поучаването. Не пренебрегвай дарбата, която имаш, която ти се даде съгласно с пророчеството, чрез ръкополагането от презвитерите. Върху това размишлявай, на това се предавай, за да стане явен на всички твоят напредък. Бъди внимателен към себе си и в поучението си, постоянствай в това; защото, като правиш това, ще спасиш и себе си, и слушателите си”.

Задълженията на стари и млади трябва да бъдат изложени с прост, положителен език, защото нашият жребий е да живеем в опасни времена, когато изглежда, че истината сякаш е победена от лъжата и сатанинските измами. Във време на изпитания и трудности щитът на Всемогъщия ще се разпростре над онези, които Господ е направил съхранители на Неговия закон. Когато законодателите злоупотребят с принципите на протестантизма, като направят образ и протегнат ръка за връзка с римокатолицизма, тогава Господ ще се намеси по специален начин, за да защити Своята чест и да спаси Своя народ.

Принципите, които нашите младежи е необходимо да култивират, трябва да им бъдат излагани във всекидневното образование, че когато указът излезе и всички се покланят на звяра и на неговия образ, те да могат да вземат правилни решение и да имат сила да заявят без колебание своето доверие в Божиите заповеди и във вярата на Исус, дори точно във времето, когато Божият закон е обезсилен от религиозния свят. Тези, които сега се колебаят и са изкушени да вървят по стъпките на предалите вярата, като „слушат измамни духове и бесовски учения”, със сигурност ще се окажат на страната на онези, които обезсилват Божия закон, освен ако не се покаят и не се вкоренят твърдо във вярата, дадена веднъж завинаги на светиите.

Щом живеем сред такива ужасни неща, описани в Божието слово, не трябва ли да се събудим за реалностите на ситуацията? Защо мълчим? Защо омаловажаваме неща, които са от най-голямо значение за всеки един от нас? Библията трябва да бъде най-скъпото ни съкровище и е необходимо да бъде изучавана сериозно и проповядвана старателно на други. Как може това удивително безразличие да продължава сред онези, които имат светлина и познание?

Пророчествата и историята трябва да формират част от изучаваните предмети в нашите училища и всички преподаватели и работещи в областта на образованието нека ценят все повече и повече разкритата Божия воля. С простота да наставляват студентите. Да разкриват Писанията и да показват чрез личния си живот и характер скъпоценността на библейската религия и красотата на светостта; но никога, нито за момент, не създавайте върху когото и да било впечатление, че има някаква полза човек да крие човек вярата си и доктрините от невярващите хора на този свят от страх, че ако неговите принципи станат известни на околните, той може би няма да бъде така високо почетен.

Сега не е време сага да се срамуваме от нашата вяра. Ние сме зрелище за света – за ангели и човеци. Цялата вселена наблюдава с неизразим интерес заключителното дело на великата борба между Христос и Сатана. Във време като това, точно когато трябва да започне великото дело на съда над живите, ще позволим ли неосветени амбиции да изпълват сърцето? Какво може да бъде ценно за нас сега, освен да се намерим верни и истинни пред небесния Бог? Какво има за нас някаква реална стойност в този свят, след като се намираме на самите граници на вечния свят? Какво друго образование можем да дадем на учениците в нашите училища, което е толкова необходимо, както познаването на „какво казва Писанието“?

Примери на героична вяроност към Бога

Когато бе почетен от египтяните, Йосиф не скри верността си към Бога.

Сред всеобщото отстъпничество Илия не се постара да скрие, че служи на небесния Бог. Вааловите пророци наброяваха 450 души и 400 свещеници, а богомолците бяха хиляди; но Илия не направи опит да остави впечатлението, че е на популярната страна. Той твърдо застана сам. Планината беше покрита с хора, изпълнени с жадно очакване. Царят дойде с голяма помпозност, а идолопоклонниците, уверени в своя триумф, го посрещнаха с вик на радост. Но Бог беше силно опозорен. И само един човек изглежда искаше да реабилитира Бога. С ясен и с глас като от тръба Илия се обърна към множеството: „Докога ще се колебаете между две мнения? Ако Господ е Бог, следвайте Го, но ако е Ваал тогава следвайте него“. И в резултат Господ-Бог, Който управлява небесата, бе оправдан и вааловите поклонници - изклани. Къде са илиевците днес?

Забележителна е историята на Даниил. Той изявяваше своята вяра и принципи сред голяма опозиция. Беше осъден на смърт, защото не желаше да премахне и една точка от своята вяра към Бога даже и пред лицето на царския указ. В този ден той би могъл да бъде наречен прекалено праведен, за да се осмели, както беше обичаят му, да се моли три пъти дневно, коленичил пред отворения прозорец, след като знаеше, че хищни очи го наблюдават и че неприятелите му са готови да го обвиняват в невярност на царя; но Даниил не позволи на земна сила да застане между него и неговия Бог даже пред угрозата на смъртта в ямата за лъвовете. Макар Бог да не попречи Даниил да бъде хвърлен в ямата с лъвовете, един ангел отиде с него и затвори устата им, така че никаква повреда не му се случи; а на сутринта, когато царят го извика, той отговори: „Моят Бог прати ангела Си да запуши устата на лъвовете и те не ми навредиха, защото се оказах невинен пред Него; също и пред тебе, царю, не съм извършил никакво прегрешение”. Той беше благороден, твърд служител на Бога.

Нищо не се печели от страх или плахост да известим, че сме пазители на Божиите заповеди. От скриването на нашата светлина, както и от срама за нашата вяра, резултатът ще бъде само бедствие. Бог ще ни остави на собствената ни слабост. Дано Господ не допусне да откажем светлината ни да свети на всяко място, на което Той може да ни призове. Ако дръзнем да тръгнем сами, изследвайки собствените си идеи и планове, и оставим Исус зад нас, не е нужно да очакваме твърдост, кураж или духовна сила. Господ е имал герои на морала и ги има и днес – такива, които не се страхуват да бъдат Негов особен народ. Тяхната воля и планове са подчинени напълно на Божия закон. Любовта на Исус ги е карала да не считат живота си скъп. Делото им е било да улавят светлината от Божието слово и да я оставят да свети на света с ясни и постоянни лъчи. „Вярност към Бога” е тяхното мото.

Образованието подпомага служенето

Търговецът, дърводелецът, фермерът и юристът – всички те трябва да научат занаята или професията си. Отначало поради липса на знание вършат несвършена работа; но като продължат да работят търпеливо в областта на своето призвание, те стават майстори в областта си. Без пълно посвещение на ума и сърцето и на силите на цялото същество проповедникът ще претърпи неуспех. Той може да бъде проповедник, но трябва да бъде подготвен да работи и като пастор. Ученетото никога не трябва да спира, а да продължава през

целия период на неговата работа, независимо колко добре е подготвен и квалифициран за работата, която си мисли, че може да върши.

Времената изискват интелигентно служене, подкрепено с образование; няма нужда от новаци. Фалшивите доктрини се умножават постоянно. Светът се образова по един много висок стандарт по отношение на литературните постижения; а грехът, неверието и неверността стават все по-дръзки и настойчиви, когато се изисква интелектуално познание и проникателност. Ето защо се изисква да се използва всяка сила на интелекта; защото проповедникът ще среща остри умове изцяло под контрола на Сатана. Умът му не трябва да бъде добре уравновесен чрез религиозните принципи, а да е израснал в благодат и в познание на нашия Господ Исус Христос. Твърде много случайна работа е била извършена, не е бил упражняван пълният капацитет на умовете. Нашите проповедници ще трябва да защитават вярата си пред отстъпници, както и да сравняват очевидните неща в Писанието с такива, които защитават благовидни заблуди. Истината трябва да бъде поставена в контраст с дръжките твърдения. Нашите проповедници да бъдат хора, напълно посветени на Бога, хора не с ниска култура; но умовете им да пламтят от религиозна ревност, да събират Божествени лъчи от небесната светлина и да ги пръскат сред тъмнината, която покрива земята и обкръжава хората.

Постоянно се увеличават пороците, престъпленията и нечестията от всякакъв вид. Проникващата сила на Библията трябва да показва контраста между истина и заблуда. Изисква се по-висока степен на подготовка, за да служи добре на Учителя. Но ако проповедникът разчита на познанието, което само придобива, и не чувства голямата необходимост от всекидневно, Божествено просветление, спечеленото образование е само камък за препъване на грешниците. Ние искаме Богът на всяка мъдрост да бъде въведен в нашата работа, в нашите духовни преживявания; и тогава всяка придобита йота на познание ще бъде сила за добро и ще подпомогне развиването на капацитета и христоводната задълбоченост. Това е религия.

ЛЮБОВ КЪМ СВЕТА / СВЕТСКИ НАКЛОННОСТИ

Скъпи братко Ф., време е да изследваме отблизо сърцата си, за да видим дали сме във вярата и в Божията любов, или не. Ако няма пробуждане сред нас – които сме имали такава голяма светлина и толкова много привилегии, ще потънем в гибел и участи ни ще бъде много по-лоша от тази на Хоразин и Витсаида. Както каза Христос

за онези градове: „Защото ако бяха се извършили в Тир и Сидон великите дела, които се извършиха у вас, те отдавна биха се покаляли във вретинище и пепел”.

Крайно време е да се отнесеш с дълбока сериозност към собствената си душа и към душите на децата ти. Твоето призвание в Христос изисква това. Душата ми е претоварена със скръб, сърцето ме боли и е тъжно, когато размишлявам върху твоето състояние. Защото знам, че ако не бъдеш преобразен, упованието и упората ти ще се променят постоянно. О, „търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо”. Умолявам те да смириш сърцето си пред Бога и никога, никога да не преставаши с усилията си, докато не станеш различен човек. Изпитвам дълбок интерес към твоето духовно състояние и искам да те видя да се стремиш сериозно към постигане на собственото си спасение и това на твоите мили дечица, които знаят, че са управлявани до голяма степен така, както Илия управляваше децата си. Нека влиянието ти бъде подбудено от Господ. Нека децата ти виждат, че ти не си творение, ръководено от импулси, но човек с непоклатими принципи. Те ще подражават на примера, който ти им даваш. Докато не видя в теб промяна към по-добро, ще продължавам да те умолявам и да те увещавам. Наближаваме края на времето. Искане не само да поучаваме истината за това време от амвона, но и да я живеем извън амвона. Изследвай внимателно основата на твоята надежда и спасение. Докато си в позицията на вестител на истината, страж на стените на Сион, интересът ти не може да е вплетен с интерес към минното дело или към недвижимите имоти и в същото време да вършиш ефективно поверената ти свещена работа. Там, където човешки души са поставени на карта, където са включени вечни интереси, важноста не може да бъде разделена и да си в безопасност. Това е особено вярно в твоя случай. Докато си ангажиран в този бизнес, ти не култивираш сърдечно Сблагочестие. Имаш активно желание към придобиване на средства. Говорил си на много хора за финансовите предимства, които могат да се придобият чрез инвестиране в земи в ... Отново и отново си подчертавал предимствата на тези предприятия. И това - докато си ръкоположен проповедник на Христос, дал клетва или обещал да отдаде душата, тялото и духа си на делото за спасение на души. В същото време получаваш пари и от съкровищницата, за да издържаш себе си и семейството си. Разговорите ти отвличат вниманието и парите на нашите хора от институциите и от бизнеса ни, който царството на земята на нашия Изкупител. Неговата тенденция е да породи в тях желание да инвестират средствата си там, където ги уверяваш, че ще бъдат удвоени за кратко време и ги

ласкаеш с перспективата, че по този начин могат да помогнат в много по-голяма степен на делото. Може би не ги съветваш съзнателно да оттеглят средствата си от Божието дело; но някои нямат пари, с които да боравят, освен инвестираните в нашите институции. Те ще ги оттеглят оттам, за да бъдат инвестирани според твоите предложения.

В известен смисъл ние сме стражи на брат си. Лично сме свързани с души, които чрез заслугите на Исус Христос може да потърсят слава, почест и безсмъртие. Тяхната чистота, искреност, ревност, постоянство и благочестие са повлияни от нашите думи, дела, държание и молитви, и вярното ни изпълнение на дълга. Христос каза на учениците си: „Вие сте светлината на света”. Проповедниците на Исус Христос трябва да поучават както в църквата, така и индивидуално, но фактът е, че едно изповядване на вярата, даже и от адвентисти от седмия ден, ако не е придружено със сърдечно благочестие, е безсилно да постигне добро. Религиозната светлина трябва да свети с постоянни и ясни лъчи от църквата и особено от проповедниците. Тя не трябва да пламва при специални случаи, а след това да потъмнява и да блещука, сякаш ще угасне. Превъзходството на Христос винаги ще свети в характера на истинските вярващи и те ще украсяват учението на нашия Спасител. Така превъзходството и силата на Евангелието биват разкрити пред всички. От всеки член на църквата се изисква да бъде в жива връзка с Източника на цялата светлина, да бъде духовен работник, вършейки своята част чрез добри дела, и да отразява светлина на света.

Особено проповедниците трябва да се пазят от всеки светски ангажимент и да се свързват с Източника на цялата сила, за да могат да представят правилно какво значи да бъдеш християнин. Проповедникът трябва да бъде отделен от всичко, което по някакъв начин отклонява умът му от Бога и от великото дело за това време. Христос очаква от него като от наемен работник да бъде като Него по ум, в мисли, в думи, в действия. Той очаква всеки човек, който отваря Писанията пред другите, да работи грижливо и разумно, без да ползва силите си по немъдър начин, по начин, който може да им навреди или да ги претовари, но да бъде подготвен така, че да върши добри дела за Господ. Всяка душа е призвана да работи активно в различните отдели на делото, а пастирят ще управлява и води своето стадо. Езикът на проповедникът не трябва да излага на хората как най-добре да погребат средствата си в земята; той трябва да им казва как да инвестират безопасно в небесната банка. Моята молитва е Господ да им даде духовна проникателност, защото сигурно ще претърпиш корабкрушение във вярата, ако не преминеш в

различно духовно състояние. Имаш нужда от обръщащата сила на Бога и ако не се промениш, със сигурност ще изоставиш истината. Но макар и да спечелиш целия свят, това ще бъде слаба отплата за загубата на душата ти. Дано Господ ти помогне братко мой, бързо да дойдеш на себе си и да се държиш като човек, който има добре уравновесен ум. Дано подхванеш работата си с осветено сърце и с осветени устни и да вървиш скромно и смирено със своя Бог.

02

ПРАКТИЧЕСКО БЛАГОЧЕСТИЕ

Скъпи братя и сестри в Оуклънд, чувствам, че трябва да ви пиша. Често пъти разговарям с вас в сънищата си и при всеки случай вие сте в някакво затруднение. Но каквото и да дойде, нека това да не отслаби моралните ви сили и да не допринесе за израждането на вашата религия в безсърдечна формалност. Любещият Исус е готов да благославя изобилно. Ние се нуждаем от опит във вярата, в молитвата и в радостта от любовта на Бога. Ако бъдем претеглени на Божиите везни, дали някой от нас няма да се окаже лек и недостатъчен? Ние трябва да бдим над себе си и над най-малкото несвято чувство, да не би да станем предатели спрямо високите отговорности, които Бог ни е възложил като Негови инструменти.

Трябва да изучаваме предупрежденията и наставленията, които Бог е давал на народа Си в миналите векове. Не ни липсва светлина. Знаем какви дела да отбягваме и какви изисквания Бог ни е дал да съблюдаваме, така че, ако не се стремим да узнаем и извършим правото, то е защото неправилното постъпване се харесва на плътското сърце повече, отколкото правилното.

Винаги ще има хора без вяра, които очакват да бъдат водени напред от вярата на другите. Те не познават истината от опит и затова не са почувствали в душите си нейната освещаваща сила. Работа на всеки църковен член е да изследва тихо и прилежно собственото си сърце, за да види дали животът и характерът му са в хармония с Божия велик образец на праведност.

Господ е направил големи неща за вас в Калифорния, особено в Оуклънд. На Него Му е приятно да направи още повече, ако съгласувате делата си с вярата. Бог никога не награжда неверието с богати благословения. Разгледайте какво Бог е направил и разберете, че то е само началото на онова, което Той желае да направи.

Ние трябва да оценяваме Свещените писания по-високо, отколкото сме правили това досега, тъй като в тях е открита Божията воля за хората. Не е достатъчно само да сме съгласни с достоверността на Божието слово. Трябва да го изследваме, за да научим неговото значение. Приемаме ли Библията като Божие откровение? Дали то е

действително Божествено съобщение за нас, чрез което ние сякаш чуваме Гласа да ни говори? Не познаваме скъпоценността на Словото, защото не се покоряваме на неговите наставления.

Навсякъде около нас работят зли ангели, но тъй като ние не ги виждаме с естествените си очи, не съзнаваме реалността на тяхното съществуване, както ни го разкрива Словото на Бога. Ако в Писанията нямаше трудни за разбиране неща, човек, четейки техните страници, би се възгордял и би станал самонадеян. Не е най-добре за човека да мисли, че разбира всяка фраза на истината, защото не е така. Тогава никой да не се мами, че разбира всички части на Писанията и да сметне за свой дълг да изисква всички да разбират нещата така, както той ги разбира. Премахнете гордостта на ума. Издигам глас на предупреждение срещу всякакъв вид духовна гордост. Виждам я в изобилие в църквата днес. Когато истината, на която сега се радваме, бе открита за първи път, колко странно изглеждаше тя и колко силна бе опозицията, която трябваше да срещнем при разпространяването на истината сред хората. Колко усърдни и искрени бяха покорните и усърдни работници! Ние наистина бяхме особен народ. Малко на брой, без богатство, без светска мъдрост или светска слава; и все пак вярвахме в Бога и бяхме силни, имяхме успех за ужас на злосторниците. Любовта ни един към друг бе непоклатима; съвсем не се поклащаше лесно и тогава Божията сила се прославяше сред нас - болни биваха излекувани и навред владееше сладка и свята радост. Но църквата не е напредвала успешно с увеличаването на светлината. Чистото злато потъмня постепенно, в църквата се вмъкнаха студенина и формалност, силите ѝ осакатяха. Изобилните привилегии и възможности на Божия народ не послужиха за напредъка и издигането му в чистота и святост. Вярното използване на талантите, които Бог е поверил на чедата Си, би ги умножило. Където много се дава, много ще се изисква. Само онези, които вярно приемат и оценяват истината, която Бог ни е дал, и които заемат високо и благородно становище по отношение на себеотрицанието и себепожертвувателността, ще бъдат проводници на светлина за света. Онези, които не напредват, ще тръгнат назад, дори пред самите граници на небесния Ханаан. Откри ми се, че нашата вяра и дела, никак не отговарят на дадената ни светлина за истината. Нашата вяра не трябва да е полусърдечна, но онази съвършена вяра, която действа от любов и очиства душата. Бог зове и вас в Калифорния да се свържете тясно с Него.

Има един въпрос, към който трябва да се отнасяме с особено внимание. И това е личната независимост. Като войници в Христовата армия трябва да имаме единодушие в работата на

различните отдели на делото. Никой няма право да тръгне на своя отговорност и да излага в нашите списания пояснения върху библейски учения, когато се знае, че други между вас имат различно мнение по въпроса, и това ще създаде търкания. Адвентистите от първия ден са постъпвали така. Всеки е служдал своето независимо мнение и се е опитвал да представи оригинални идеи, докато сега между тях няма никаква съгласуваност в действията, изключение прави само позицията на адвентистите от седмия ден. Не бива да следваме техния пример. Всеки работник трябва да върви в съгласие с другите. Христовите последователи не действат независимо един от друг. Нашата сила трябва да бъде в Бога и да се стопанисва, за да бъде водена в благородно, целенасочено действие, а не да се прахосва за безсмислени работи.

В съединението има сила. Между нашите издателства и другите институти трябва да има единство. Ако то съществува, ще сме силни. Никакви борби или разногласие не бива да има между братята работници. Делото е едно, надзиравано от един Водач. Случайни или усилия от време на време принасяли вреда. Колкото и енергични да са, те нямат голяма стойност, защото реакцията сигурно ще последва. Трябва да развиваме твърдо постоянство, като не преставаме да изследваме Божията воля, за да я разберем и изпълняваме.

Необходимо е да знаем какво трябва да правим, за да бъдем спасени. Не трябва мои, братя и сестри, да се носим по вълните на популярното течение. Нашата работа днес е да се отделим от света. Това е единственият път, по който можем да ходим по Бога, както правеше Енох. Божествени влияния постоянно съдействаха на неговите човешки старания. И ние като него сме призовани да имаме силна, жива, действаща вяра и това е единственият начин да бъдем съработници на Бога. Ние или трябва да приемем условията в Божественото слово, или да умрем в греховете си. Необходимо е да знаем какви морални промени трябва да настъпят в нашите характери чрез благодатта на Христос, за да станем годни за небесните жилища. Казвам ви със страх Божи: има опасност да живеем като евреите – лишени от Божията любов и невежи за Неговата сила, докато през цялото време блестящата светлина на истината грее около нас.

Десетки хиляди по десетки хиляди души може да изповядват, че се покоряват на Закона и на Евангелието, а в същото време да живеят в беззаконие. Възможно е някои да представят истината на други с по-голяма яснота и въпреки това собствените им сърца да са плътски. Грехът може да бъде обичан и практикуван тайно. Божията истина може да не представлява истина за тях, защото сърцата им не са

осветени чрез нея. Любовта на Спасителя може да няма силата, която да задържа техните долни страсти. От древната история знаем, че някои могат да заемат свещени постове и въпреки това да не са честни към истината. Те не могат да издигнат святи ръце към Бога „без гняв и съмнение”. Причината е, че Бог не владее умовете им. Истината никога не е била отпечатана върху сърцата им. „Със сърце вярва човек и се оправдава...”; „И да възлюбиш Господа, твоя Бог... с всичката си сила”. Правите ли това?! Мнозина не го правят, нито някога са го правили. Тяхното покаяние е било само повърхностно. „И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, казва апостолът, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното”. Сърцето е крепостта на човека. От него са изворите на живота или на смъртта. Докато сърцето не е очистено, човек е негоден да участва в общението на светиите. Но няма Бог, Който изпитва сърцата, не знае кой подхранва грях в себе си, излагайки на гибел душата си? Нима няма свидетели за най-тайните неща в живота на всекиго? Принудена бях да чуя думите, които някои мъже казваха на жени и момичета – ласкателни, прилъстителни и опияняващи думи. Сатана си служи с всички тези средства, за да погубва души. Някои от вас са били по този начин негови служители и ако е така, тогава ще отговаряте в съда за всички тези неща. За такива хора ангелът ми каза: „Сърцата им никога не са били отдадени на Бога. Христос не е в тях. Истината не е в тях. Вместо нея има грях, измама и лъжа. Божието слово не се вярва, нито се изпълнява”.

03

Сегашната дейност на Сатана, работещ в сърца, църкви и народи, би трябвало да стресне всеки, който изследва пророчествата. Краят е близо. Нека църквите ни се събудят. Нека обновяващата сила на Бога се почувства в сърцата на отделните членове, за да видим дълбокото действие на Божия Дух. Опрощението на греховете не е единственият резултат от смъртта на Исус. Той даде тази неопценима жертва не само за да премахне греховете, но и за да възстанови човешкото естество, разкрасено отново, изградено отново от развалините и приготвено да се представи в присъствието на Бога. Ние трябва да показваме вярата си чрез дела. Нужно е да сме повече загрижени за това, дали да притежаваме в по-голяма мярка Божия Дух, защото тук се крие силата на църквата. Сатана е този, който се стреми да разделя Божиите чедра. Любов, о, колко малко любов имаме - любов към Бога и един към друг! Словото и Духът на истината в сърцата ни, ще ни отделят от света. Неизменните принципи на истината и любовта свързват сърце със сърце и силата на единството ще бъде съразмерна с мярката на благодатта и

истината, на която се радваме. Добре би било, ако всеки от нас издигне огледалото на Божия закон и гледа в него отражението на характера на Бога. Нека внимаваме да не пренебрегваме тревожните сигнали и предупрежденията в Неговото слово. Ако не се обърне внимание на тези предупреждения и недостатъците на характера не се победят, тези недостатъци ще победят неприятелите им и те ще се заблудят, ще отстъпят от вярата и ще направят явен грях. Ако умът не се издигне до най-високия образец, след време ще изгуби силата си да задържи и онова, което е постигнал. „Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне“; „И така, вие, възлюбени, като сте предизвестени за това, пазете се да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от утвърдението си. Но растете в благодатта и познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос“.

В последните дни Бог е избрал един народ и го направил съхранител на Своя закон. Този народ винаги ще трябва да се справя с неприятни задачи. „Зная твоите дела, труда и търпението ти и че не можеш да търпиш лошите човеци и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли (а не са), и си ги разкрил като лъжливи; и имаш търпение и за Моето име си издържал, и не си се уморил“ Изисква се много старание и постоянна борба, за да се държи злото вън от нашите църкви. Трябва да се прилага сурова, безпристрастна дисциплина, тъй като някои на вид религиозни, ще се опитват да подкопават вярата на други, ще действат тайно, за да издигнат себе си.

На Маслинената планина Господ Исус заяви ясно, че „понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее“. Той говори за хората, които са отпаднали от високото си духовно положение. Нека такива изказвания влязат в сърцата ни с тържествена, изпитваща истина. Къде е ревността, предаността към Бога, характерни за величието на истината, в която претендираме, че вярваме? Любовта към света, любовта към някой обичан грях е отчуждила сърцето от любовта към молитвата и размишлението за святите неща. Поддържа се формална рутина от религиозни служби, но къде е любовта на Исус? Духовността умира! Вечно ли ще продължава тази безчувственост, това скръбно израждане? Нима светилникът на истината ще мъждее и ще изгасне поради това, че не се пълни с маслото на благодатта?

Бих искала този въпрос да бъде схванат и разбран от всеки проповедник и работник, така както ми е бил представен. Самомнението и самонадеяността убиват духовния живот. Личното „аз“ се издига; за личното „аз“ се говори постоянно. О, това лично „аз“ трябва да умре! „Аз всеки ден умирам!“ – е казал апостол

Павел. Когато тази горда, самохвална самонадеяност и това угодническо себеоправдание проникнат в душата, там няма място за Исус. Отрежда Му се по-долно място, докато личното „аз“ се надува от важност и изпълва целия храм на душата. Тази е причината, поради която Господ действа така малко за нас. Ако Той подпомага нашите усилия, тогава инструментът ще припише цялата слава на собственото си умение, на мъдростта и способността си и ще се похвали като фарисей с думите : „Постя два пъти в седмицата, давам десятък от всичко, което придобия!“ Когато личното „аз“ е скрито в Христос, то не излиза така често на повърхността. Ще се съобразим ли с мнението на Божия Дух ? Ще се занимаваме ли повече с практическото благочестие и по-малко с механичните наредби.

Божии служители трябва да живеят така, като сякаш са пред погледа на Бога и на ангелите. Те трябва да се стремят да разберат изискванията на времето и да се подготвят да ги посрещнат. Сатана ще ни атакува постоянно по нови и неопитани начини, а защо офицерите в Божията армия да се оказват неефективни? Защо да се оставя някоя тяхна природна способност неразвита? Предстои ни да изпълним велико дело и ако липсват хармонични действия, то е, защото се дава предимство на самолюбието и самомнението. Ние можем да работим резултатно и хармонично само тогава, когато внимаваме да провеждаме нарежданията на Господ, без нашето лично „аз“ или нашата самоличност да се отпечатват върху работата. „Сплотявайте се – каза ангелът, сплотявайте се!“

Настоявам вие, които сте на свещена служба, да говорите и да се занимавате повече с практическата страна. Колко рядко виждаме прояви на нежна съвест, на истинска сърдечна и душевна скръб с убеждение за грях! Това е така, защото Божият дух не работи дълбоко между нас. Нашият Спасител е стълбата, която Яков видя, чиято долна част опираше на земята, а горната ѝ част стигаше до най-висшите небеса. Този образ показваше отредения метод за спасение. Ако някои от нас се спасят в края, то ще е само чрез здраво хващане за Исус, представляващ стълбата. За вярващия Христос е мъдрост и правда, освещение и изкупление. Никой да не си въобразява, че е лесно да се победи врагът и че ще бъде отнесен нагоре към нетленното наследство, без да положи усилие. Погледнеш ли назад, ще се зашеметиш; престанеш ли да се държиш, ще загинеш. Малко са хората, които оценяват важността на постоянните старания за побеждаване. Те отслабват малко старанието си и в резултат стават себелюбиви и самодоволни. Духовното бдение не се смята за необходимо. Човек не полага усилия в християнския живот.

Страшно ще падат хора, които мислят че стоят твърдо в истината. Но не я притежават такава, каквата е в Исус. Едно моментално невнимание може да погуби душата безвъзвратно. Един грях води към втори, а вторият подготвя пътя към третия и т.н. Като верни Божии вестители ние трябва постоянно да се молим Бог да ни пази със силата си. Ако се отклоним и на един сантиметър от дълга, има опасност да тръгнем по греховен път, който ще завърши с гибел. За всеки един от нас има надежда, но само чрез свързване с Христос и чрез използване на всяка сила за постигане на съвършенството на Неговия характер.

Религия, която гледа леко на греха, наблягайки на Божията любов към грешника без оглед на Неговите действия, не само насърчава грешника да вярва, че Господ го приема дори и да продължава да практикува грях. Така постъпват някои които изповядват, че вярват истината за това време. Истината се държи далече от живота, затова тя няма силата да убеждава и да обръща душата към Бога.

Бог ми показва, че истината, както е в Исус, никога не е прилагана в живота на някои хора в Калифорния. Те не изповядват библейската религия. Никога не са преживели духовно обръщане. Ако сърцата им не се осветят чрез истината, която са приели, ще бъдат завързани с плевелите; защото не дават скъпоценен плод, който показва, че са пръчки от живата Лоза.

„Търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо. Нека нечестивият изостави пътя си и неправедният - помислите си, нека се обърне към Господа ... и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро”.

Животът на много хора показва, че те нямат жива връзка с Бога. Носят се по течението на света. В действителност нямат никакъв дял с Христос. Обичат забавленията и са изпълнени със себелюбиви идеи, планове, надежди и амбиции. Служат на врага, а претендират, че служат на Бога. Те са роби на един господар и това е робство, което сами си избират, сами са си пожелали да станат роби на Сатана.

Поддържаната от мнозина лъжлива идея, че да се ограничават децата е вредно, погубва хиляди по хиляди. Сатана сигурно ще завладее децата, ако вие не сте на пост. Не ги насърчавайте да дружат с безбожни. Отделете ги от тях. Самите вие се отделете от такива хора и им кажете, че сте на страната на Господ.

Не желаят ли претендиращите, че са деца на Всевишния, да издигнат Образца не само когато са във вашето събрание, но по всяко време? Не желаете ли да застанете на Божията страна и да служите на Бога с цялото си сърце? Ако направите, както направиха израелтяните, като отхвърлите излишните Божии изисквания, непременно ще получите

от наказанията Му; но ако премахнете греха и практикувате жива вяра, ще имате най-богатите небесни благословения.

Базел, Швейцария, 01.03.1887 г.

04

„ВАШЕТО РАЗУМНО СЛУЖЕНЕ”

„... да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение”.

В древния Израел свещениците критично преглеждаха всяка жертва, донасяна за приношение. Ако намереха някакъв недостатък, отказваха да приемат животното, тъй като Господ бе заповядал приносът да бъде : „без недостатък”. От нас се иска да представим телата си на Бога като жива жертва. Щом е така, не трябва ли да се стараем да направим приноса по възможност най-съвършен? Бог ни е дал всички нужни наставления, отнасящи се до нашето физическо, умствено и морално благополучие. Наш дълг е да съобразяваме навиците на живота си с Божествения образец във всяка подробност. Нима Господ ще се задоволи, ако Му принесем нещо по-малко от най-доброто, което можем да принесем? „ Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце...” Ако Го обичате с цялото си сърце, вие ще желаете да Му дадете най-доброто служене в живота си и ще се стараете да синхронизирате всяка ваша сила със законите, осигуряващи способността ви да изпълнявате Неговата воля.

Всичките ни сили са ни дадени, за да служим на нашия Господ така, че Той да приеме служенето ни. Когато поради греха ние изопачихме Божиите дарби и продадохме силите си на княза на тъмнината, Христос плати откуп за нас - проля собствената Си скъпоценна кръв. „Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал”. Не трябва да следвате обичаите на света. „И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си...”

СВЕТСКИ ВЛИЯНИЯ

Скъпа сестра Г., сърцето ми е привлечено към теб с любов и съчувствие. Сегашното състояние в твоето семейство е със сигурност резултат поради следването на твоите погрешни идеи и това не е още краят. Не виждаш опасността от близката ти връзка с твоите роднини. Те влияят далеч повече на теб, отколкото ти влияеш на тях. Тъй като са твои близки, това ги прави не по-малка пречка за твоето духовно благополучие и не по-малки престъпници на святия Божи закон. Поведението им е напълно оскърбително за Бога като това на всички други, които отказват да приемат светлината и истината и не желаят да се вслушат в каквото и да било доказателство за нея. В ум ти са се напластявали вредни впечатления и са повлиявали на начина ти на действие. Бог е взимал всички

възможни мерки, за да постави спасението на твое разположение, но Той няма да ни го натрапи против нашата воля. Изложил е условията във Своето слово и ние трябва прилежно, с интерес, със сърце и с ум да се заемем със задачата да разучим тези условия, за да не би да направим някоя грешка и да пропуснем да си осигурим входа за небесните места.

Не можем да служим едновременно на Бога и на света. Не трябва да съсредоточаваме чувствата си върху нашите светски роднини, които нямат никакво желание да научат за истината. По всякакъв начин, докато общуваме с тях, можем да оставяме светлината ни да свети; но думите, държанието ни, нашите обичаи и практика не бива в никакъв случай да бъдат оформяни от техните идеи и обичаи. Трябва да показваме истината във всеки наш разговор и общуване с тях. Ако не можем да направим това, то колкото по-малко се свързваме с тях, толкова по-добре ще бъде за нашата духовност. Ако се поставяме в обществото на такива, поради чието влияние забравяме висшите изисквания на Господ към нас, то в такъв случай ние поканваме изкушението и отслабваме моралните си сили, за да му се съпротивим. Ние участваме в духа на обществото, сред което живеем, и подхранваме неговите идеи, като поставяме свещените неща по-ниско от идеите на нашите приятели. Накратко, ние биваме заквасени точно така, както неприятелят на всяка правда възнамерява.

Под това влияние младежите биват засегнати много по-лесно, отколкото по-възрастните. Всичко се отпечва в умовете им, на изражението и във външния им вид; всичко оказва влияние върху умовете им - израза на лицата, гласовете, които чуват, местата, които посещават, компанията, в която се намират, и книгите, които четат. Изключено е да оценим достатъчно възможността за този свят, а и за бъдещия на средата и другарите, които избираме за себе си и по-специално за нашите деца.

Първите години от живота са по-важни, отколкото всеки друг период. Ще бъде направен решителен прогрес или в правилна, или в погрешна посока. От една страна може да бъде постигнато всичко лекомислено и повърхностно; а от друга страна - всичко здраво, всяко ценно знание за практическия живот, за запознаване с Бога и за научаване как да укрепим и засилим всяка способност, която Бог ни е поверил. Много важно и особено жизнено за нашето сегашно и бъдещо добро е познаването на Божествената истина така, както е разкрита в Божието слово.

Живеем във време, когато всичко фалшиво и повърхностно се издига и издига над реалното, естественото и трайното. Умът трябва да се пази от всичко, което би го тласнало към погрешна посока. Той

не трябва да бъде обременяван с безполезни истории, които не засилват умствените възможности. Мислите ще имат същия характер, каквато е храната за ума. Времето, посветено на ненужни и неважни неща, е по-добре да бъде прекарано в размишление върху удивителните тайни на спасителния план, като се използва всяка дадена от Бога сила, за да се научат пътищата на Господ, за да не се препънат краката ни в непрогледната тъмнина на неверието и да се заблудят в пътя на светостта, по който трябва да ходим, прокаран чрез безпределната изкупителна жертва на Господа. Силата на интелекта, спечеленото здраво познание са постижения, които офирско злато не може да купи. Тяхната цена е по-голяма от злато и сребро. Обикновено не се избира този вид образование на младежите. Те биват насърчавани да следват собствените си желаня, нещата, които те харесват или не харесват, техните предпочитания и наклонности; но ако родителите имат правилни възгледи за Бога, за истината и за влиянията, и за другарите, които трябва да обкръжават децата им, те ще чувстват дадената им от Бога отговорност да ръководят твърдо неопитните младежи, знаейки, че каквото посеят, това и ще пожънат.

Ако можеше гласът ми да бъде чул от родителите в цялата страна, бих ги предупредила да не отстъпват пред желанята на децата им в избирането на техните другари или общество. Родителите малко осъзнават, че младите приемат вредните впечатления много полесно, отколкото Божествените; затова трябва да бъдат избрани най-благоприятните техни другари за растежа на благодатта и за установяването в сърцата на истината, разкрита в Божието слово. Ако децата общуват с деца, чиито разговори се въртят около маловажни земни неща, умовете им ще бъдат сведени до същото равнище. Ако слушат как религиозните принципи се очернят или опетняват и нашата вяра се омаловажава, ако слушат подхвърлянето на хитри възражения срещу истината, тези неща ще се приковат в умовете им и ще оформят характерите им. Ако умовете им са изпълнени с истории, независимо дали са верни, или измислени, няма да има място за полезната информация и научното познание, които трябва да ги изпълват. Какво опустошение за ума е тази любов към леки четива! Колко е разрушителна за принципите на искреността и истинското благочестие, които са в основата на един хармоничен и уравновесен характер. Тя е като една бавна отрова, поемана в организма, която рано или късно изявява горчивите си последствия. Когато умът на младия човек бъде привлечен погрешно, всъщност се поставя белег не върху пясък, но върху трайна скала.

Другарите на твоите деца са такива, че ги отклоняват от всяко влияние, което би попречило или би унищожили техните повреждащи здравето навици. Те са нетърпеливи, ако не могат да следват собствения си път. Съветите на християните не им харесват. Пътуват по пътя към гибелта и всяко влияние, което би ги отклонило в противоположна посока, предизвиква най-лоши подбуди в сърцата им. Те са творения на обстоятелствата. Формирането на тези ранни връзки, които са неблагоприятни за религиозните впечатления в умовете им, са имали мощно контролиращо влияние над тях при всяка следваща стъпка. Нека младежите бъдат поставени в най-благоприятните възможни обстоятелства; защото компанията, в която се движат, принципите, които възприемат, навиците, които формират, ще разрешат въпроса за тяхната полезност тук, както и за бъдещите им вечни интереси, чиято сигурност е непогрешима. Родителите не трябва да отстъпват пред наклонностите на децата си а да следват ясният път на дълга, който Бог е очертал пред тях – да въздържат любезността си към тях, като отказват с твърдост и решителност, а в същото време и с любов на техните погрешни желания, както и като отклоняват със сериозни, изпълнени с молитва, и настоятелни усилия стъпките им от този свят и ги водят нагоре към небето.

Деца не трябва да бъдат оставени да вървят по пътя, по който са склонни да вървят, по алеите, отворени отвсякъде и водещи ги далеч от правия път. Никой не се намира в по-голяма опасност, както тези, които не подозират опасността и не търпят съвет и предупреждения.

Сестра моя, пиша ти сега точно защото виждам опасността, в която си. Макар да има мнозина, които те ласкаят и се радват на твоето гостоприемство, без да се стремят да ти придадат благословение чрез правилен съвет, аз трябва да те предупредя за невидимата опасност, която ще застраши сегашното и бъдещото ти щастие. Приближаваме бурни времена и трябва да изследваме истинската основа на нашата вяра. Необходимо е да търсим в Книгата на закона, за да видим дали пропускат ни за безсмъртното наследство е без недостатък. На нашия народ се гледа като на твърде незначителен, за да бъде обект на внимание. Но скоро ще настъпи промяна. Днес християнският свят формира движения, които непременно ще изтласкат напред народа, пазещ заповедите. Трупат се човешки теории и лъжливи доктрини по отношение на истината за това време. Образуват се движения, които ще поробят съвестта на желаещите да бъдат верни на Бога. Законодателните сили ще се обърнат срещу Божия народ. Всяка душа ще бъде изпитана. О, да можехме като народ да бъдем мъдри за себе си, а и чрез правило и

пример да всадим тази мъдрост в нашите деца! Всяка позиция на нашата вяра ще бъде внимателно изследвана; и ако не сме библейски ученици, установени, укрепени и вкоренени в истината, мъдростта на великите светски мъже, на великите умове на света ще ни отклони.

Светът е забързан, неспокоен, очакващ и посветен на идеите си. Злото бива следвано жадно, като че ли е правда, заблудата – като че ли е истина, а грехът – като че ли е святост. Мрак покрива земята и дебела тъмнина народа. И ще заспи ли Божият народ точно във време като това? Тези, които имат истината, ще мълчат ли като парализирани? Невярващите заявяват, че ако те вярваха онова, което християните изповядват, че вярват, щяха да бъдат много по-сериозни от тях. Ако вярваме, че краят на всичко е наближил „какви трябва да сте вие в свят живот и благочестие?“

Всяка душа, която наистина вярва истината, ще има съответстващи дела. Всички ще бъдат сериозни и тържествени, и неуморими в усилията си да печелят души за Христос. Ако истината е всадена първо в собствените им души, те ще се стремят да я всадят и в душите на други. Истината се държи общо взето твърде много във външния двор. Внесете я вътре в храма на душата. Сложете я на трона на сърцето и нека тя контролира живота. Божието слово трябва да бъде изучавано и слушано, а след това сърцето ще намери почивка и мир, и радост и стремежите на душата ще бъдат насочени нагоре към небето; но когато истината е настрана от живота, в най-външния двор, сърцето не се стопля от пламтящия огън на Божиата доброта.

За много хора религията на Исус се пази за определени дни или случаи, а в другото време е оставяна настрана и занемарявана. Пребъдващият принцип на истината е не само за няколко часа в събота или за няколко благотворителни постъпки, но трябва да бъде внесен в сърцето, пречиствайки и освещавайки характера. Ако съществува и един-единствен момент, когато човек да е в безопасност без тази специална светлина и сила от небето, тогава той може да мине и без истината на Бога. Библията, Божието чисто, свято слово, трябва да бъде негов съветник и водач, контролиращата сила на живота му. То ни дава своите уроци, ако ги приемем в сърцето.

Авраам бе човек угоден на Бога. Господ каза: „Защото съм го избрал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие...“ Авраам бе почетен от Бога, защото култивираше домашна религия и правеше страхът Господен да преобладава в неговото домакинство. Бог е, Който каза: „... за да ЗАПОВЯДА“ (гл. Букви са на авт.). Авраам

няма да предаде свещеното доверие, нито пък отстъпи пред някой друг освен пред Бога; има един закон и Авраам щеше да го пази; никакво сляпо чувство нямаше да затъмни неговото чувство за праведност и да се намеси между Бога и душите на децата му. Този вид отдаване не би позволило и на най-голямата жестокост да отклони Авраам.

Както родители, така и деца принадлежат на Бога, за да бъдат ръководени от Него. Авраам управляваше дома си чрез съчетаване на любов с авторитет Авраам управляваше дома си. Божието слово ни е дадено за ръководство. Тези правила формират образа, от който не можем да се отклоняваме, ако искаме да пазим пътя Господен. Бог трябва да бъде поставен на върховното място. Въпросите, които трябва да зададем не са: Какво правят другите? Какво мислят моите близки? Какво ще кажат за мен, ако следвам това поведение? Но: Какво е казал Бог? Нито родители, нито деца могат истински да напредват в каквото и да било отношение, освен ако са в пътя Господен.

Благодарна съм, че имаш благородни синове, които се стремят да ходят в пътищата на Господ; но се надявам, че ще различиш по-ясно пътя на дълга, що се отнася до техните другари. Това ще определи дали ти ще растеш в духовност, или ще останеш джудже в религиозния живот. Строгите диктати на съвестта трябва да бъдат послушани дори и ако това бъде трудно, но ще помогне да спечелиш духовна сила. Често пъти задълженията са кръстове, които трябва да вдигнем. Молитвата и хвалата към Бога невинаги се принасят без борба. Себеотрицанието и носенето на кръста лежат открито на пътя, по който трябва да пътуваме, ако искаме да стигнем до портите на Божия град! Исус ни ръководи по пътя; ще Го последваме ли?

Трябва да бъдем съработници на Бога не само в нашето лично спасение, но и за спасението на други, като вършим всичко, което можем. Така ще станем партньори във великия план на изкуплението и ще споделяме вечната тежина от слава. Бог ни призовава да **ПРОДЪЛЖАВАМЕ** дръзновено да вървим по пътя „към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус”. Дано Господ те благослови. Това е моята молитва. Но помни: ако искаш да бъдеш едно с Христос, трябва да бъдеш Негов съработник. Нашето благочестие и религиозни задължения ще станат трудни и противоречащи на собствените ни интереси, ако всеки ден не бъдем участници в Христовия дух. Интересът към душите на другите има за цел да придаде широчина, дълбочина и стабилност на християнския характер.

Господ идва. Наближаваме дома и трябва да проявяваме все по-голямо желание и стремеж към небесната атмосфера; тогава ще се уеднаквим със Спасителя във всичките Му планове. Ще бъдем издигнати и ще сме в състояние да издигаме и други; и ще бъдем способни за добри дела.

06

НУЖДИТЕ НА ИНСТИТУЦИИ

От време на време се чувствам подтикната от Духа на Господ да дам свидетелство за необходимостта да бъдат осигурени най-добрите таланти за делото в различните институции и в други отдели на делото. Досега не е била полагана достатъчна грижа в това отношение за всички части на нашето дело. Хората с отговорности трябва да бъдат обучени за делото, хора, които Бог може да поучава и да почете с мъдрост и разбиране, както направи с Даниил. Те трябва да бъдат мислещи хора, хора, които носят Божия отпечатък и се развиват постоянно в святост, в морално достойнство и в разбиране на работата си. Да бъдат хора на молитвата, хора, които ще отидат на планината и ще гледат славата на Бога, и достойнството на небесните същества, които Бог е определил да отговарят за Неговото дело. А след това като Моисей ще следват дадения им на планината образец; и винаги ще внимават да осигурят и да използват в делото възможно най-добрите таланти. Ако са растящи и развиващи се хорас осветен ум; ако се вслушват в Божият глас и се стремят да уловят всеки небесен лъч светлина, те ще бъдат като слънцето, следвайки един неотклонен курс и ще растат в мъдрост и благоволение пред Бога.

Издателският отдел е важна клонка от Божието дело и всички, които са свързани с него, трябва да чувстват, че той е отреден от Бога и цялото небе се интересува от него. Особено онези, които имат глас в управлението на делото трябва да притежават широта на ума и осветена преценка. Да не хаят парите на техния Господ безразсъдно или поради липса на бизнес умения; нито да правят грешки, като възпират делото възприемайки ограничени планове и поверявайки делото на хора с малки възможности.

Многократно ми е представяно, че всички наши институции трябва да бъдат ръководени от духовни по ум хора, които няма да вплитат собствените си дефектни идеи и планове в управлението на делото. Това дело не трябва да бъде оставяно на хора, които ще смесват свещеното с обикновеното и ще гледат на Божието дело като равно на земните дела. То трябва да бъде управлявано по същия земен начин, по който те имат навика да управляват земните си дела. Докато с нашите институции не бъдат свързани хора с широта на ума, които могат да съставят планове в хармония с растежа на

делото и с неговия възвишен характер, ще има тенденция да се стеснява и понижава всичко, което се предприема, и Бог ще бъде обезчестен. О, да бяха искали, всички, които носят отговорности за Божието дело, да бяха искали да се издигнат в една по-висша и по-святата атмосфера, където трябва да се намира всеки истински християнин! Ако искаха, тогава както те, така и делото, което представляват, би се издигнало и облякло със свещено достойнство и те биха внушавали респект във всичко, свързано с делото.

Някои от наетите в нашите институции хора не са искали съвет от Бога, не са се съобразявали с великите принципи на истината вложени от Него в Словото Му и впоследствие са проявявали забележителни слабости в характера. Като резултат най-великата работа, поверена някога на смъртни същества, е била опетнена от несвършено човешко управление; докато ако небесните правила бяха оставени да бъдат управляващи принципи, всички отдели на делото щяха да бъдат много по-близо до съвършенството.

Поставените на ръководни постове трябва да бъдат хора с достатъчна широта на ума, за да преценяват хората с развит ум и да ги възнаграждават пропорционално на отговорностите. Наистина ангажираните в Божието дело не трябва да работят само за заплатите си, а по-скоро за Божиата чест, за напредъка на Неговото дело и за постигането на нетленни богатства. В същото време ние не трябва да очакваме тези, които притежават капацитет да вършат с точност и усърдие, делото, което изисква мисъл и мъчителни усилия, трябва да получават по-голяма компенсация, отколкото по-малко квалифицирания работник. Трябва да се поставя истинска оценка според таланта. Тези, които не могат да оценяват добрата работа и истинските способности, не трябва да бъдат бизнес управители или управители на институциите, защото тенденцията във влиянието им ще е да се спъва и принизява делото.

Ако нашите институции искат да бъдат така проспериращи, както Бог възнамерява да бъдат, трябва да им се отдели достатъчно внимание и постоянна молитва, смесена с неугасима ревност и духовна жар. Да бъде свързана с делото правилната категория работници може да изисква по-голям разход на средства, но в края ще се окаже икономия, защото макар да е важно да се прави колкото е възможно повече икономия, ще се открие, че резултатът от усилията за спестяване на средства от наемането на хора, които ще работят за ниски заплати и чийто труд ще в съответствие със заплатите, ще бъде загуба. Делото ще бъде забавено и снижено. Братя, вие може да икономисвате колкото си искате в личните си дела, в изграждането на домовете и къщите си, в подбирането на облеклото, в осигуряването на храната си и в общите си разходи; но

не икономисвайте в Божието дело по начин, който да пречи на способни хора с истинска морална стойност да бъдат наети в него.

За олимпийските игри, към които апостол Павел насочва вниманието ни, от състезателите се изискваше да направят цялостна подготовка. Месеци наредте бяха обучавани от различни учители на физически упражнения, предназначени да дадат сила и енергия на тялото. Бяха ограничавани до такава храна, която ще поддържа тялото им в най-здравословно състояние, а облеклото им беше такава, че да оставя свободен всеки орган и мускул. Но ако участниците в състезания по бягане за земна почест бяха задължени да се покоряват на такава строга дисциплина, за да успеят, колко много по-необходимо е участниците в Божието дело да бъдат напълно дисциплинирани и подготвени, ако искат да имат успех! Тяхното приготвяне трябва да бъде много по-цялостно; техните сериозни и себеотрицателни усилия - много по-големи, отколкото са били онези на стремящите се за земни почести, както небесните неща имат по-голяма стойност в сравнение със земните.

Умът, както и мускулите трябва да бъдат научени да правят най-усърдни и постоянни усилия. Пътят към успеха не е гладък път, по който сме се родили на златна колесница, но е грапав, неравен и изпълнен с препятствия, които трябва да бъдат преодолявани с търпелив труд.

Братя мои, не е била положена и половината от нужната грижа, за да се внуши на работниците в делото колко важно е да се квалифицират за това дело. Със своите сили, ако не бъдат дисциплинирани, те могат да вършат само несвършена работа; но ако бъдат обучени от мъдри и посветени учители и бъдат ръководени от Божия Дух, не само ще могат да вършат добра работа, но и ще оформят по правилен начин всички, които биха работили с тях. И тогава,, постоянната им грижа трябва да бъде как да се научат да станат по-разумни в работата, с която са се обвързали. Никой не трябва да почива в удобство и бездействие, но всички да се стремят към издигане и облагородяване, да не би чрез недостатъчно или погрешно разбиране да не успеят да осъзнаят възвишения характер на делото и да го снижават до собствен ограничен стандарт.

Видях, че счетоводството на много отдели на делото се води неефикасно. То е и винаги ще бъде важна част от делото; и експертите в него са нужни много в нашите институции, както и във всички клонки на мисионерското дело. Това е работа, която, за да бъде вършена правилно и експедитивно, без безпокойство или претоварване, изисква учене; но обучението на компетентни личности е било срамно пренебрегвано. Позорно е да се позволява

на едно дело, така велико като нашето, да бъде извършвано неефективно и невнимателно. Бог иска човешките същества да си вършат работата съвършено. Безчестие за свещената истина и за нейния Автор е Неговото дело да се върши по какъвто и да е друг начин. Видях, че ако работниците в нашите институции не се покорят на Божия авторитет, сред тях няма да има хармония и единство на действията. Ако всички бъдат послушни на наставленията на Господ, Той ще стои като невидим командир; трябва да има и видим ръководител, който се бои от Бога. Господ никога няма да приеме една безгрижна, безредна група от работници. Нито пък ще се наеме да води напред и нагоре към благородни висини и сигурна победа онези, които са непослушни и самолюбиви. Възходът на душата нагоре показва, че Исус управлява сърцето. Сърцето, чрез което Той разпръсква Своя мир и радост, и блажените плодове на Своята любов, става Негов храм и Негов престол. „Вие сте Ми приятели, казва Христос, ако вършите онова, което ви заповядвам”.

Нашите институции са значително под изискванията на Бог, защото много от свързаните с тях хора не са в общение с Бога. Те не растат постоянно. Не се учат постоянно от Исус; затова не стават все по-продуктивни и ефективни. Ако искат да се приближат до Него и да търсят Неговата помощ, Той ще работи и ще говори с тях; ще бъде техен съветник във всичко. И ще им даде, както на Даниил, небесна мъдрост и разбиране.

Преди години видях, че нашите хора са далеч назад в постигане на онова познание, което ще ги направи годни за доверени постове в делото. Всеки църковен член трябва да полага усилие за своята квалификация и обучение да върши някаква работа за Господ. На всеки е определена работа според неговите способности. Даже и сега, в 11-ия час, ние трябва да се събудим и да започнем да обучаваме способни хора за делото, за да могат те, докато са на доверените постове, да обучават с правило и пример всички, свързани с тях.

Някои са задържали познанието, което биха могли да предадат на други, поради себелюбиви амбиции. Други не са се погрижили да се натоварят с обучението на друг. А това би било най-добрата работа, която биха могли да извършат за Исус. Христос казва: ”Вие сте светлината на света” и поради тази причина ние трябва да оставяме светлината ни да свети пред човеците.

Ако бе обърнато внимание на всичко, което Господ е говорил по тези въпроси, днес нашите институции днес биха заемали по-високо и по-свято положение от това, което заемат сега. Но някои хора са се задоволявали с малки постижения. Те не са се стремели с цялата си

сила да развият интелектуалните и моралните си сили. Не са чувствали, че Бог изисква това от тях; не са осъзнали, че Христос умря, за да могат да вършат Неговото дело. Като резултат те са далеч назад от онова, което биха могли да бъдат по интелигентност и способност в мисъл и планиране. Биха могли да добавят добродетел към добродетел и знание към знание, като по този начин станат силни в Господ, но са пропуснали да го направят. Нека всеки отиде в делото сега с твърдата решимост да се събуди. Сегашната нужда не е толкова от повече хора, колкото от по-големи умения и посвещение на работниците.

07

НАШИТЕ ИНСТИТУЦИИ В БАТЪЛ КРИЙК

Не са малко злините, възникнали от съсредоточаването на толкова много отоворности в Батъл Крийк. Опасностите са много поради непосветени личности, които само чакат да възникнат промени в обстоятелствата, за да упражнят влиянието си на страната на злото, на погрешното. Ако всички, свързани с нашите институции, бяха посветени и духовни по ум, разчитащи на Бога повече, отколкото на себе си, щеше да има много по-голям прогрес, отколкото е имало досега. Но докато има такава решителна липса на смирено доверие и пълна зависимост от Бога, не можем да бъдем сигурни в нищо. Голямата ни нужда днес е от хора, кръстени със Святия Божи Дух – хора, които ходят с Бога, както ходеше Енох. Не са ни нужни хора с огтаничени възгледи, което възпира делото, вместо да го разширява. Или хора, които следват мотото: „Религията е религия, бизнесът е бизнес!“ Нуждаем се от прозорливи хора, които се възползват от ситуацията и разсъждават от причина към следствие.

КОЛЕЖЪТ

Преподавателите в нашия колеж трябва да бъдат мъже и жени с уравновесени умове и силно морално влияние, които знаят как мъдро и разумно да се справят с умовете и притежават истински мисионерски дух. Ако всички имаха такъв характер, товарите, които сега лежат върху президента, щяха да бъдат облекчени и опасността той да се похаби преждевременно щеше да бъде избегната. Но именно мъдростта е, която липсва тук.

Не е желателно да се изискват твърде високи такси за обучение. Достатъчно е да се посрещат разходите, дори и ако колежът не е подпомогнат значително. Тези, които действително осъзнават предимствата, които могат да се придобият там, ще положат допълнителни усилия, за да си набавят нужните средства. По-голямата част от тези, които са подбудени да дойдат поради ниските такси, няма да бъдат от ползени за другите студенти, нито пък за

църквата. Колкото по-голям е броят, толкова по-голяма тактичност, умение и бдение се изискват в управлението.

Когато колежът бе открит за първи път, имаше фонд, предоставен на офиса на „Ривю енд хералд“ за хора без средства, които биха желали да получат образование. От него се възползваха няколко студенти, които получиха добър старт и можаха да възстановят сумите, които бяха изтеглили, така че да послужат на други.

Трябва да се вземат мерки за поддържането на такъв фонд за предоставяне заем на бедни, но достойни студенти, които желаят да се подготвят за мисионерска работа. Сред нас има способни хора, които биха могли да служат по един добър начин в делото, само ако бъдат потърсени и насърчени. Когато някой от тях е твърде беден, за да се възползва от предимствата на колежанското образование църквата да чувства като своя привилегия да поеме разноските. Младежите трябва да имат ясна цел, за да работят, що се отнася до тях, да посрещнат, доколкото е възможно, собствените си разноси. Това, което струва малко, ще бъде малко оценявано; което струва близо да истинската му стойност, ще бъде съответно оценено. Но в различните полета църквите трябва да чувстват каква тържествена отговорност имат за обучението на младежите и образованието на други личности, които да се ангажират в мисионерските усилия. Когато забележат сред тях някой, който има данни да стане полезен работник, но не е в състояние сам да постигне своето образование, те трябва да поемат отговорността да го изпратят в колежа, за да бъде обучен и да се развие като добър работник.

ПОДГОТОВКА НА УПРАВИТЕЛИ

Необходима е цялостна реформация на хората, свързани с нашите важни институции. Те се отличават с донякъде ценни черти на характера, макар че, за съжаление, други им липсват. Характерът им трябва да бъде оформен по различен начин – според подобие на Христос. Всички да помнят, че не са постигнали още съвършенство, че работата по изграждането на характера още не е приключила. Ако искат да следват всеки лъч от светлината, която Бог е дал; ако искат да сравняват себе си с живота и характера на Христос, трябва да преценяват ясно в какво не са успели да изпълнят изискванията на святия Божи закон и да се стремят да станат съвършени в тяхната сфера, както Бог на небето е съвършен в Неговата сфера. Ако хората разбираха важността на тези неща, днес щяха да са много по-напред, щяха да са много по-добре подготвени да служат на различни доверени места. В тези часове на благодатно време те трябва да се стремят към съвършенство на характера. Всеки ден да се учат от Христос. Свързани са с Божието дело не защото са съвършени и непогрешими, без слабости в характера, но въпреки тях. Бог очаква,

докато са свързани с Неговото дело, да изследват постоянно и да учат как да подражават на Образеца.

Исус се свърза в Своето дело с Йоан, Петър и Юда, правейки ги Свои съработници. Но в същото време те непрекъснато трябваше да се учат от Него и да усвояват уроците; трябваше да събират от Неговите божествени учения и наставления, които да поправят техните погрешни идеи и представи, както и погрешните им представи за християнския характер. И Йоан, и Петър не бяха свършени, но използваха всяка възможност, за да учат. Петър не се научи да не се доверява на себе си, да не бъде ревнив, докато не бе победен от изкушението на дявола и не се отрече от своя Господ. Юда имаше същата възможност, каквато учениците имаха - да усвои уроците, преподавани от Христос, но той не схвана тяхната стойност. Беше само слушател, а не изпълнител. И резултатът се видя в предаването на неговия Господ.

Хората, които Господ е свързал със Своите институции не трябва да смятат, че развитието и подобряването на характера им спира, понеже са на отговорни постове. Ако трябва да бъдат представители, пазачи на най-свещеното дело, поверявано някога на смъртни човечи, необходимо е да заемат позицията на учещи. Да не се чувстват самонадеяни и важни. Винаги да осъзнават, че стъпват на свята почва. Божии ангели са готови да им прислужват и те трябва постоянно да приемат светлина и небесни влияния, иначе не са погодни от невярващите.

Ако характерът на хората, свързани с офиса в Батъл Крийк, бе така променен, че влиянието им върху онези, които са под техния контрол да бъде полезно, тогава перспективата щеше да бъде много по-насърчителна. Каквото и да мислят хората там за себе си, аз имам основанието да кажа, че мнозина се нуждаят до голяма степен от напредък и усъвършенстване, преди да станат готови да заемат постове си. Те могат да се чувстват компетентни да дават съвети, но самите се нуждаят от съвет от Този, Който е непогрешим в мъдрост. Големи и важни интереси са в опасност да бъдат обезобразени или проведени несвършено от тях. Ако всички чувстваха в по-голяма степен своето невежество и зависеха по-малко от собственото „аз“, може би щяха да се учат от Великия Учител на кротост и смирение по сърце.

Бог забелязва всичко, което се случва в офиса. „Ти Господи ме виждаш!“ – това трябва да бъде винаги в съзнанието. Всеки, който носи отговорности в офиса, трябва да бъде учтив и любезен към всички. Едно преобладаващо чувство за Христовото присъствие би предотвратило да се посяга или навлиза в правата на другите, което често е много общо явление в световната практика, но е оскърбление

за Бога. Любовта на Исус трябва да бъде въплътена в живота на работниците в различните отдели на офисите, за да се върши правдата не само в делото, но и помежду.

Най-първата работа, братя мои, е да се осигури благословието на Бога в собствените ви сърца. След това занесете това благословение в домовете си, отстранете критикуването и първо долейте вашата придирчивост, и оставете да преобладава духът на доброто настроение и любезността. Атмосферата на вашите домове ще бъде занесена в офиса и небесен мир ще обкръжава душите ви. Където царува любовта на Христос, там има съчувстваща нежност и зачитане на другите. Най-скъпоценната работа, в която могат да участват моите братя, е да култивират християнски характер.

Беше ми показано, че председателстващите нашите институции трябва винаги да имат предвид съществуването на един главен Директор, който е небесният Бог. Трябва да има строга честност във всички бизнес сделки във всеки отдел на делото. Твърдо да се следва редът, но твърдостта да бъде смесена със съчувствие, милост и дълготърпение. Правдата има една сестра близначка, която се нарича Любов. И двете винаги да стоят една до друга. Библията да бъде нашият водач. Няма по-голяма измама от тази човек да мисли, че при трудности може да намери по-верен водач от Божието слово. Благословеното слово трябва да бъде светилник за краката ни. Библейските предписания трябва да бъдат въведени и осъществени във всекидневния живот.

08

Събрания на управителните съвети

Участниците в нашите съвети трябва всеки ден да сядат при краката на Христос и да се учат в Неговото училище да бъдат скромни и смирени по сърце. Тъй като са слаби и грешащи човеци, трябва да подхранват чувства на любезност и съчувствие към другите, които може и да са съгрешили. Те няма да са подготвени да се отнасят към другите справедливо, да обичат милост и да упражняват истинската любезност, която характеризираше живота на Христос, ако не осъзнават необходимостта да бъдат в единство с Него. Членовете на управителните съвети трябва винаги да осъзнават, че са наблюдавани от Божественото око и да действат с постоянното чувство, че като смъртни човеци са склонни да грешат при съставянето на планове, ако не са тясно свързани с Бога и не се стремят да премахнат всеки недостатък от характерите си човеци, които трябва да отговарят на Божествения стандарт.

Служителят в управителните съвети трябва да се стреми най-сериозно към мъдростта, идваща от горе. Преобразяващата благодат на Христос да се чувства във всяко събрание. Тогава влиянието на

Христовия Дух в сърцата на присъстващите ще оформя правилно тяхната работа. Ще заглуши бунтовните действия и ще премахне неосветените последици от онзи светски дух, който прави хората остри, критични, непонасящи възражения и готови да обвиняват.

Когато тези съвети заседават, се казват няколко думи във формална молитва, но сърцата на присъстващите не са доведени в хармония с Бога чрез сериозна настойчива молитва, поднесена с живата вяра на скромна и смирен дух. Ако ръководителите, участващи в съветите, са отделени от Божиата мъдрост и сила, те не могат да запазят онази възвишена почтеност в отношенията си към техните съчовеци, която Бог изисква. Без Божествената мъдрост собственият им дух ще бъде втъкан в решенията, които взимат. Ако не са във връзка с Бога, Сатана със сигурност ще бъде един от техните съветници и ще се възползва от непосветеността им. Ще бъдат извършени несправедливи действия, понеже Бог не председателства тези събрания. Духът на Христос трябва да пребъдва в тях, като контролираща сила над сърцето и ума.

Във всеки от вашите съвети трябва да взимате Господ със себе си. Ако осъзнавате Неговото присъствие в събранията, всеки случай ще бъде разгледан съвестно и с молитва. Всяка безпринципна подбуда ще бъде потисната и честност и почтеност ще характеризират всичките ви сделки както по малките, така и по големите въпроси. Търсете най-напред съвет от Бога, защото това е необходимо, за да функционират съветите ви правилно.

Нуждаете се от бдение, да не би напрегнатите дейности в живота да ви накарат да занемарите молитвата точно когато най-много се нуждаете от силата, която само тя може да ви даде. Има опасност благочестието в душата да бъде засенчено от прекалено посвещаване на бизнеса. Голямо зло е душата да бъде лишавана от силата и небесната мъдрост, които чакат да бъдат поискани. Нуждаете се от осветеността, която единствено Бог може да даде. Никой не е готов да провежда своята делова работа, ако няма тази мъдрост.

Още от времето, когато издателството бе образувано, ми бе давана светлина от време на време, когато възникнеха усложнения, и Господ често пъти е излагал принципи, които трябва да бъдат осъществявани от всички работници в издателството. В ранната опитност на делото големите отговорности заемащите доверени постове бяха постоянно пред очите ни и ние търсехме Господ за небесна мъдрост от 3 до 5 пъти дневно, за да можем да пазим свято интересите на Божието дело и на Неговия избран народ.

Най-голямата глупост е Бог да се оставя вън от нашите съвети и да се облягаме на човешка мъдрост. При вашите доверени постове вие

сте в изнестен смисъл светлината на света. Трябва да чувствате силно желание да се свързвате с Божията мъдрост, светлина и познание, за да можете и вие самите да сте проводници на светлина. Трябва да бъдат обсъждани важни интереси, които се отнасят до напредъка и благополучието на делото на истината за това време. Как тогава можете да бъдете компетентни да взимате правилни решения и да съставяте мъдри планове, да давате разумни съвети, ако не сте обвързани с Източника на всяка мъдрост и правда?

На деловите обсъждания във вашите съвети се гледа твърде леко. Обикновени разговори, обикновени забележки, обикновени коментари, направени по отношение на постъпките на други са имали място на тези важни събрания. Трябва да помните, че Вечният Бог е свидетел на всички тези събирания. Всевиждащото око на Йехова измерва всяко едно от вашите решения и Той ги сравнява със Своя свят закон, със Своя образец на праведност. Заемащите положението на съветници трябва да бъдат хора на молитвата и вярата, хора освободен от себелюбие; хора, които няма да дръзнат да разчитат на собствената си човешка мъдрост, но които сериозно ще се молят за светлина, за да могат да ръководят по най-добрия начин поверената им работа.

Светска политика

Политиката, която светските бизнесмени са възприели не трябва да бъде избрана и провеждана от хората, свързани с нашите институции. Себелюбивата политика е земна. Тя не е родена отгоре. В този свят ръководната максима е: „Целта оправдава средствата!”; и това може да се проследи във всяка сфера на бизнеса. Такова е контролиращото влияние във всяка част и група на обществото, в големите съвети на народите и навсякъде, където Духът на Христос не е управляващ принцип. Благоразумието и предпазливостта, тактът и умението трябва да бъдат култивирани от всеки, който е свързан с издателския офис, както и от онези, които служат в колежа и санаториума. Но законите на справедливостта и правдата не трябва да бъдат пренебрегвани и да не преобладава принципът всеки трябва да има успех в своята специална област на делото независимо от другите клонки на делото. Интересите на всички трябва да бъдат тясно свързани и съхранявани, за да се види, че ничии права не са нарушени. В света богът на търговията е често пъти богът на измамата, но не трябва да бъде така за онези, които се занимават с Божието дело. Светският стандарт не е стандарт за хората, които са свързани със свещените неща.

Когато ми бяха представени сцените на съда, книгите, в които са регистрирани делата на човеците, разкриха факта, че отношението на някои от изповядващите благочестие в нашите институции са

според светския образец, а не са стриктно съобразени с Божия велик образец на праведност. Беше ми открито съвсем ясно положението на някои хора в отношението им с други, особено на свързаните с Божието дело. Видях, че не трябва да има тежки, остри, конфликтни, злонамерени отношения между братя, които представят важни институции, макар може би да са различни по характер, но са клонки от едно и също дело. Те трябва да поддържат благороден, щедър, възвишен християнски дух. Духът на алчност няма място в сделките им. Божието дело не може да напредва, ако каквото и да било тяхно действие е противно на Духа и характера на Христос. Себелюбивият начин на отношение у някои ще провокира същото предразположение у други, докато толерантността, щедростта и истинската учтивост ще възбудят в отговор същия дух, и това ще бъде угодно на нашия небесен Отец.

Светската политика не трябва да се счита за истинско благоразумие макар, че твърде често се бърка с него. Тя е образец на себелюбие в каквато и форма да се провежда. Благоразумието и истинската здрава преценка няма ограниченост. Умът, който се ръководи от тях, е изпълнен с всестрани идеи и не се ограничава до един предмет. Разглежда нещата от всяка гледна точка. Светската политика обаче има тесен обсег, тесен спектър на виждане. Може да види предмета, който е най-близо, но да пропусне да различи по-далечните предмети. Винаги търси възможности да спечели предимство. Следващите светската политика изграждат себе си, като събарят основата, изградена от друг. Всяка структура трябва да бъде изградена на правилната основа, за да устои.

09

Хонорари за книги

Умствените работници притежават даден им от Бога капитал. Резултатите от тяхното изследване принадлежат на Бог, а не на човек. Ако такъв работник отдава вярно на своя работодател времето, за което получава парите си, тогава работодателят не трябва да има по-нататъшни претенции спрямо него. И ако чрез прилежен труд и строга икономия на минутите и секундите той приготви някой друг ценен за публикуване материал, то от него зависи как да го използва, за да послужи най-добре в Божието дело. Ако се отказва от всичко, освен един малък хонорар, то той е извършил добра работа за онези, на които връчва книгата, и от него не трябва да се иска да прави нещо повече. Бог не е поставил върху издателския съвет отговорността да бъде съвест на други. Членовете на този съвет не трябва настоятелно да се стремят да насилват хората да се съгласят с техните условия.

Авторите са отговорни пред Бога за това как употребяват спечелените средства. Постоянно ще има призиви за пари, и няма да са малко. Ще трябва да се навлиза в нови мисионерски полета, а това изисква много разноски. Тези, на които Бог е подарил таланти, трябва да търгуват с тях според способността си, защото нужно да извършат своята част за увеличаване на лихвите от тези таланти. Когато членовете на управителния съвет си присвоят правото да твърдят, че цялата печалба от книгите в нашата деноминация трябва да отива за издателската асоциация и за служителите, а на авторите, след като им бъде платено за времето и разноските по писането на книгата, да се отказват претенциите им да участват в печалбата, те предприемат работа, която не могат да проведат. Тези писатели имат същия интерес към Божието дело, както и представляващите управителния съвет. Някои от тях са имали връзка с делото почти от неговото детство.

Беше ми представено, че има бедни хора, чието единствено средство за изкарване на прехраната е тяхната умствена работа, а също така, че има бизнесмени, свързани с нашите институции, които не са израснали достатъчно и не са се възползвали от всички инструкции, които Бог е давал от време на време за начина им на управление. Те не са втъкали в своя бизнес истинската религия, Духът на Христос. Затова издателската асоциация не трябва да има само контролираща сила. Отделният талант и отделните права трябва да бъдат също зачитани. Ако се нареди така, че всички резултати от лични таланти бъдат инвестирани в издателската асоциация, то тогава други важни работи ще бъдат осакатени. На всеки човек Бог е дал неговата му работа. На някои е дал таланти под формата на средства и влияние; а онези, които имат в сърцето си интереса на Божието дело ще разбират Неговия глас, Който ще им казва какво да направят. Те ще носят товара да дадат тласък на делото там, където то се нуждае от тласък.

Няколко пъти ми бе показано, че духът, с който се отнасяте към брат Х. е ограничен, скъпернически още от самото начало на неговата работа в Батъл Крийк. Тъжно ми е да изложа причината. Това е, защото той отиде там непознат и беден. Като нуждаещ се той бе поставен в неблагоприятно положение и така че чувства своята неволя. Хората, свързани с нашите институции, са мислили, че могат да го принудят да приеме техните условия и той е изживял много неприятни моменти. Има тъжни глави в неговия живот, които биха минали в историята, ако неговите братя бяха любезни и се отнасяха с него християнски. Господнето дело винаги трябва да бъде свободно и от най-малката несправедливост и никакво действие, свързано с него, да не ухае и в най-малка степен на скъперничество

или натиск. Господ пази интереса на всеки човек. Той винаги е бил приятел на бедните хора. Има удивителна липса, т.е. недостиг, в сърцата на почти всички, които боравят със свещени неща.

Бих казала на моите братя навсякъде: Култивирайте Христовата любов. Тя трябва да извира от душата на християнина в душата, като поточета в пустиня, освежавайки и разхубавявайки, пръскайки радост, мир и веселие в собствения му живот, а също и в живота на други. „Никой от нас не живее за себе си!“ Ако бъде проявен и най-малкият натиск или несправедливост спрямо бедния в което и да било от малките или големите неща, Бог ще държи отговорен потисника.

Не се стремете да поставяте условия, които не са справедливи и честни както спрямо старейшината Дж., така и спрямо професор Х. или към който и да било друг умствен работник. Не ги насилвайте, нито ги увещавайте да приемат условията на такива, които не знаят какво е да правиш книги. Тези хора имат съвест и са отговорни пред Бога за поверения им капитал и за това как го използват. Вие не сте тяхна съвест. Те искат да имат привилегията да инвестират средствата, които биха могли да придобият с усилен труд, когато и където Божият Дух им посочи.

Моите братя трябва да помнят, че Божието дело обхваща много повече, отколкото обхваща издателството в Батъл Крийк и другите изградени там институции. Никой не познава повече от брат Дж. възникването на офиса. Той е свързан с издателското дело още от самото му начало, когато то беше притиснато от бедност; когато храната на масите едва достигаше, за да се посрещнат нуждите на организма. Защото трябваше да се прилага себеотрицание в ядене и в облекло, в заплати, за да може вестникът да живее. Тогава това беше абсолютно необходимо. Всички, които преминаха през тази опитност, ще бъдат готови при подобни обстоятелства да направят същото отново. Не е подходящо онези, които не са имали опит в тези изпитания, а са се свързали с делото в сегашното му развитие, да увещават по-раншните работници да се подчиняват на условия, в които те не могат да видят никаква справедливост. Брат Дж. обича Божието дело и ще инвестира средствата си в напредъка му винаги когато счете това за необходимо. Тогава оставете този товар на получаване и разпределяне на средствата там, където той принадлежи – на хората, на които Бог е поверил таланти на влияние и на способност. Те са отговорни пред Бога за тези неща. Нито издателската асоциация, нито ръководните работници, не трябва да си присвояват правото на използване, принадлежащо на тези автори. Ако управителният съвет наложи на брат Х. и брат Дж. своите условия, няма ли тези писатели да почувстват, че е постъпено с тях

несправедливо, няма ли да се отвори пред тях една врата на изкушение, която ще попречи на добротата и хармонията в действията? Ако управителите заграбят цялата печалба, това няма да бъде добре за делото, а ще породи цяла верига от злини, гибелни за издателската асоциация. Ще насърчи духа на нетолерантност, който вече се проявява до известна степен на съветите им. Сатана копнее за този ограничен и високомерен дух, който да завладее хората, свързани със свещената вест за истината, но който Бог не одобрява. Същите принципи, които се прилагат в делото в нашите институции в Батъл Крийк, се прилагат също така и в полето като цялост. Следните откъси са от едно писмо, писано до брат К. на 8 ноември 1880 г.:

„За работниците съществува широко поле за работа, но мнозина се издигат над простотата на делото. Сега е времето да се работи, и то да се работи според мъдрите съвети на Бога. Ако непосветени личности се свържат с мисиите и съботните училища, делото ще се превърне в една форма. Работниците във всяка част на полето трябва да изследват как да работят икономично и в простотата на Христос и как да планират най-успешно, за да достигат сърцата!

Съществува опасност да се разпростираме на все по-голяма територия и да стартираме все повече начинания, отколкото можем да управляваме правилно. Съществува опасност от занемаряване на важни части от делото, защото се отдава прекалено внимание на други. Лош план е да се предприема такова голямо количество работа, която по никакъв начин не може да бъде извършена съвършено. Трябва да се движим напред, но не и толкова далеч над простотата на делото, че да бъде невъзможно да се грижим за предприятията, без да жертваме най-добрите помощници, само и само да държим нещата в текущ ред. Животът и здравето трябва да се зачитат.

Макар да бъдем винаги готови да следваме вратите, които Божието провидение отваря, не трябва да съставяме по-големи планове, отколкото средствата и работниците, с които разполагаме за успешното им изпълнение. Трябва да запазим състоянието и печалбите на предприятията, които вече сме стартирали.

Макар постоянно да се отварят по-широки полета и да се съставят по-големи планове, трябва да има и по-широки възгледи по отношение на подбора и обучението на работници, които да работят за довеждането на души в истината.

Нашите млади проповедници трябва да бъдат насърчавани да се заемат енергично делото и да бъдат научени да го провеждат с простота и благоразумие. Удивена съм, като гледам колко ниско се оценяват някои от нашите млади проповедници и колко малко биват

насърчени. И въпреки това, някои от тях са се заели здраво с делото и вършат всичко с несебелюбив интерес.

Да няма тесногърдие и нечестност в заплащането на работниците - висши или нисши... Трябва да има повече от Христовия начин, а много по-малко от този на собственото „аз”. Да се потискат острите критики. Всеки работник да култивира съчувствие, състрадание и любов. Ако Исус не дойде и не завладе сърцето, ако собственото „аз” не се покори и Христос не бъде издигнат, няма да можем да просперираме като народ. Умолявам те, братко мой, да работиш изцяло в Бога, а не да съставяш твърде много планове; да се стремиш делото да се провежда внимателно и с такова благоразумие, което ще устои!”

010

ХРИСТИЯНСКОТО ВЛИЯНИЕ В ДОМА И В ЦЪРКВАТА

Скъпи Братко и сестра Л., сърцето ми е натежало заради вас. Нуждаете се преобразяваща Божия благодат във вашите сърца. Нуждаете се от Христовия Дух. Трябва да се научите на кротост и смирение в сърцето в училището на Христос. Не чувствате нуждата си от дълбоко вътрешно благочестие и затова сте самоизмамани. Отлагате решенията, които би трябвало да вземете веднага за ваше добро и за доброто на другите. Бог изисква всеки човек да изпълни дълга си. Той изисква цялото сърце и всичките чувства. Не иска да изповядваме познание за Исус Христос и за истината, а в същото време да не принасяме плодове. За малки и големи, за учени и неучени, за богати и бедни изискванията са едни и същи.

Всеки е призван да действа според способностите, които Бог бу е дал. Трябва да извършва службата си вярно, иначе ще опетни съвестта си и ще погуби душата си. Никой не може да си позволи да загуби небето. Помнете думите на Христос към всички Негови последователи: „Вие сте светлината на света!” Бог е зависим от онези, които знаят пътя, за да го споделят с други. Той е поверил на човеци съкровището на Своята истина. Това, от което се нуждаем, е вяра, доверие и упование в Бога. Вътрешната благодат ще бъде разкрита чрез външни действия. Имаме нужда от този дух, който ще покаже на другите, че се учим в училището на Христос и че подражаваме на дадения ни Образец. Искаме сърце, което не се надува от суета, ум, който не разчита и не уповава на собственото „аз”. Всеки постоянно да желае да благославя други. Бог забелязва смирените ни сърца и те са скъпоценни в очите Му. Вие и двамата се нуждаете от домашно благочестие, сладко доволство, без намиране на грешки, обидчивост, хокане или строгост. Нека добротата и любовта бъдат правила във вашето домакинство. Който

не оставя светлината на истината да свети в дома, безчести Спасителя.

Истината, както е в Исус, прави много за нейния получател. Но не само за него, а и за всички, които са в кръга на неговото влияние. Истински обърнатата душа е осветена от горе и за тази душа Христос е „извор на вода, която извира за вечен живот”. Думите на такъв човек, подбудите му, действията му, могат да бъдат тълкувани погрешно и изопачавани; но той не обръща внимание на това, защото пред него стоят на карта или в залог много по-големи интереси. Той не гледа на текущите неудобства; няма амбицията да се покаже. Не жадува за човешка похвала. Неговата надежда е в небето и продължава да върви право напред, гледайки в Исус. Той върши правото, защото е право, защото само извършващите правото ще получат достъп до Божието царство. Той е любезен и скромен, и смирен, и внимателен към щастието на другите. Никога не казва: „Пазач ли съм аз на брат си?”, а обича ближния, както себе си. Поведението му не е грубо и диктаторско, както на безбожните; но отразява огряващата човеците небесна светлина. Той е верен, дръзновен, войник на Христовия кръст, като се държи здраво за Словото на живота. Когато спечели влияние, предразсъдъкът срещу него замира, благочестието му бива признато и библийските му принципи - уважавани.

Така е с всеки, който е наистина обърнат във вярата. Такъв човек принася скъпоценни плодове и като върши това, ходи, както Христос е ходил, разговаря, както Христос е разговарял, работи, както Христос е работил, и истината, каквато е в Исус, привлича чрез Него умовете на онези, които са в дома му, в съседството и в църквата. Той изгражда характер за вечността, работейки в същото време със страх и трепет за собственото си спасение. Дава пример на света за ценните принципи на истината, показвайки какво ще направи истината за живота и характера на истинския вярващ. Несъзнателно върши своята част в грандиозното дело на Христос за изкуплението на света – дело, което по своя характер и влияние е далеч простиращо се, подкопаващо самите основи на фалшивата религия и фалшивата наука.

Чувствам се задължена да ви пиша това, защото зная, че вашите братя никога няма да ви кажат тези неща. Не искам ти или твоята съпруга да загубите небесните жилища; защото заслужава да направим всичко за тях, и нека положим цялата енергия и ревност, пропорционални на стойността на целта, която преследваме. Вечният живот си заслужава последователните и неуморни усилия. Господ иска ти и семейството ти да бъдете християни във всеки смисъл на тази дума и да показвате с характера си осветяващата

сила на истината. Ако сте формирали такива характери, вашите трудове ще устоят на изпита пред съда; ако огънят на последния ден пламне върху вашите дела такива, каквито са, и те се запалят, ще се окаже, че са слама, дърво и стърнище.

Не мислете, че това е прекалено строго; то е вярно. Собственото „аз“ е било внасяно във всичките ви трудове. Ще се издигнете ли до висшия образец? Това означава да се научите на първите принципи, съставляващи християнския характер. Христос каза на апостол Петър: „И ти, когато се обърнеш, утвърди братята си!”; и вие трябва да бъдете обърнати, преди да можете да вършите приемлива работа за вашия Господ.

Братко мой, ако искаш, можеш да бъдеш силен човек в Бога с таланти и способности, които Бог ти е поверил, за да бъдат осветени за служене на Него. Но ако не покориш всичко на Христос, способностите ти ще се окажат опасни, както за теб, така и за други, водейки ги встрани от истината и от Христос.

Има много да се върши за членовете на църквата в ... Нужна им е гореща жар или усърдие за Христос. Нужно е да бъдат по-смирени, по-търпеливи, по-любезни, по-добри, по-възприемчиви, по-христоподобни във всяко едно отношение. Трябва да проявяват в характера си пред света осветяващата сила на благодатта. Бог да не допусне чрез правило или пример да попречите на тази важна работа. Ще работите ли заедно с Христос? Ще бъдете ли верни на Господ, Който ви е изкупил? Ще оставите ли на заден план всички маловажни въпроси. Трябва да бъдете кръстени в по-голяма вяра, в по-голямо милосърдие. Нуждаете се от по-голямо благоговение към нещата с вечна важност. Невъзможно ми е да привлека ум ви достатъчно силно към обхвата и силата на влиянието, която извира от примера на личното благочестие и от изявяването чрез църквата на осветяващото влияние на истината върху характера.

Много по-голямо щеше да бъде събранието в ..., ако църквата застанеше в правилното положение пред Бога, всеки търсейки да постави в ред собственото си сърце и дом. Говорете по-малко и нека истинското вътрешно благочестие свети под формата на добри дела. Бъдете любезни; култивирайте любов и доброта. Молете се повече; четете повече библиите си. Бъдете прилежени ученици в училището на Христос. Тогава членовете на църквата няма да намират грешки на братята и сестрите си; това е сатанинска работа.

Надявам се, че ще бъдете укрепени и установени във вярата. Делото със сигурност ще върви напред, независимо дали ние напредваме заедно с него, или не. То ще бъде победоносно, но въпросът е: ще бъдем ли победоносни и ние с него? Бог да помогне и на двамата ви да почувствате нуждата от едно дълбоко действие на Христовата

благодат в сърцата ви. Помнете, че Исус ви е купил с пожертването на собствения Си живот. „... не сте свои си, защото сте били купени с цена; затова прославете Бога с телата си и с душите си, които са Божии”.

011

ЕДИН ПОРАЗИТЕЛЕН СЪН

Скъпи братко М., снощи сънувах сън, който ми направи дълбоко впечатление. Струваше ми се, че се намирах на борда на много здрав кораб, плаващ в бурно море. Понякога вълните се удряха върху полубата и ти целият се измокряше с вода. Ти каза: „Трябва да сляза, този кораб ще потъне!”; „Не, отговори друг човек, който, като че ли беше капитанът. Този кораб навлиза в пристанището. Той никога няма да потъне”. Но ти продължи: „Вълните ще ме погълнат. Тъй като не съм нито капитан, нито негов помощник, кой го е грижа? Ще си опитам щастието на другия кораб!” Капитанът каза: „Няма да ти позволя да отидеш там, защото знам, че онзи кораб ще се удари в скалите, преди да стигне пристанището!”. Ти се изправи и с голяма положителност каза: „Не, този кораб, ще се разбие, то се вижда много ясно!”. Капитанът се вгледа в теб с пронизващ поглед и каза твърдо: „Няма да ти позволя да изгубиш живота си, като се прехвърлиш на онзи кораб. Дъските му са проядени от червеи и той е подправен плавателен съд. Ако имаше повече познания, би различил фалшивото от истинското, святото от подлежащото на пълна гибел!”

Събудих се. Този сън ме накара да ти пиша. Бях се замислила дълбоко върху някои от тези неща, когато пристигна писмо, в което се казваше, че се намирах в голямо изкушение и изпитание. Какво е то, братко М.? Пак ли те изкушава Сатана? Дали Бог не допуска да бъдеш доведен до същото място, където по-рано си се провалил? Ще позволиш ли и сега на неверието да завладее душата ти? Всеки път ли ще се проваляш, както правеха израелевите синове? Бог да ти помогне да се съпротивиш на дявола и от всеки изпит на твоята вяра да излизаш все по-силен!

Внимавай как се движиш. Оправяй пътеките за краката си. Затвори вратата за неверието и нека Бог бъде твоя сила. Ако и да си объркан, дръж се. Не се движи в тъмното. Много съм загрижена за твоята душа. Този изпит може да е последният, който Бог ти дава. Не прави нито една стъпка надолу по пътя към гибелта. Почакай и Бог ще ти помогне. Имай търпение и ялната светлина ще се появи. Ако се поддаваш на впечатления, ще загубиш душата си, а душата е много ценна за Бога.

Сега работя върху първи том на „Великата борба” и се изпълвам със сериозност, като разглеждам наново тези важни предмети –

сътворението и събитията от падането на Сатана до падането на Адам. Господ като че ли е много близо до мене, докато пиша, и дълбоко съм развълнувана, като размишлявам върху тази борба от началото на времето до сега. Действието на силите на тъмнината са ми изложени много ясно. Предстоят ни времена на изпит. Сатана, облечен в ангелски дрехи, ще идва при хората със своите изкушения, както отиде при Христос в пустинята. Той ще цитира от Свещеното писание и ако животът ни не е скрит с Христос в Бога, той сигурно ще обвърже душите ни в неверие.

Времето е много кратко. Затова, каквото трябва да се направи, да се направи твърде бързо. Ангелите задържат четирите ветрове и Сатана печели предимство над всеки, който не е напълно утвърден в истината. Всяка човешка душа ще бъде изпитана. Всеки недостатък в характера, ако не бъде победен с Божия помощ, ще е сигурна причина за гибел. Чувствам, както никога по-рано, нуждата Божият народ да бъде ободрен и укрепен от Духа на истината, тъй като плановете на Сатана ще впримчат всеки човек, който не е направил Бог своя крепост. Господ има много работа, която ние трябва да извършим, и ако изпълняваме това, което ни е отредил, Той ще съдейства на усилията ни.

НЕОБХОДИМО Е ВСЕКИДНЕВНО ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

Призиваните от Бога да работят със слово и учение трябва да учат непрекъснато. Необходимо е постоянно да се стремят към усъвършенстване, за да са пример на Божието стадо и да вършат добро на всички, с които са свързани. Онези, които не виждат нуждата от напредване и самообразование, няма да растат в благодатта и познанието за Христос.

Цялото небе е заинтересовуно за делото, което се върши на този свят и чрез което ще се подготвят мъже и жени за бъдещия, безкраен живот. Според Божия план хората имат високата чест да са съработници на Исус Христос в делото за спасение на души. Божието слово открива ясно, че в това велико дело е привилегия инструментът да съзнава, че от дясната му страна има Един, готов да му помага при всяко искрено старание да стигне до най-висока морална и духовна подготовка. Така ще е с всички, които чувстват нужда от помощ. Те трябва да гледат на Божието дело като на свещено и всеки ден да принасят жертви на Бога на радост и благодарност за силата на Неговата благодат, чрез която могат да напредват в духовния живот. Работникът винаги трябва да мисли скромно за себе си, като има предвид колко много случаи е пропуснал поради липса на прилежност и оценяване на работата си. Той не трябва да се обезсърчава, а постоянно да подновява усилията си за изкупване на времето.

Хората, които Бог е избрал да бъдат Негови служители, трябва да се подготвят за работата чрез основно изследване на сърцето си и чрез тясна връзка с Изкупителя на света. Ако работата им за спечелване на души за Христос не е успешна, то е защото и техните собствени души не са в ред с Господ. Голям брой от проповядващите Словото са невежи по собствена вина. Те не се усъвършенстват за делото чрез основно познаване на Писанията. Не съзнават важността на истината за това време, затова истината за тях не е жива действителност. Ако бяха смирили сърцата си пред Бога, ако бяха живяли според Писанията със смиреномъдрие, тогава биха имали по-ясна представа за Образеца, Когото трябва да копират. Но те не гледат към Начинателя и Завършителя на тяхната вяра.

Не е необходимо човек да отстъпва пред изкушенията на Сатана и така да изнасилва своята съвест и да оскърбява Светия Дух. В Божието слово са предвидени всички средства за Божествена помощ в старанията на човека за победа. Ако той гледа на Исус, ще се променя в добрия Негов образ. Всички, в които Христос пребъдва чрез вярата им, влагат в работата си сила и трудът им е успешен. Те ще растат постоянно и ще стават все по-способни в делата си. Божието благословение, което ще се вижда в този успех, ще свидетелства, че те действително са Божии съработници. Но колкото и да напредва някой в духовния живот, той никога няма да стигне до там, че да не се нуждае повече от изследване на Писанията, защото в тях се намират доказателствата на нашата вяра. Всички точки на учението, макар и приети като истина, трябва да се сравняват със закона и със свидетелството; ако не издържат на този изпит, „няма зазоряване за тях!”

Великият изкупителен план, който е открит в приключващото дело за тези последни дни, трябва да се изследва обстойно. Сцените, свързани с небесното светилище, трябва да правят такова впечатление в умовете и сърцата ни, че да можем да привлечаме вниманието и на други. Всички имат нужда да се запознаят по-добре с умиловителното дело, което се извършва сега в небето. Когато тази велика истина се вижда и разбира, защитниците ѝ ще работят в хармония с Христос, за да подготвят един народ, който да устои във великия Господен ден; и техните усилия ще имат успех. Чрез изучаване, размишляване и молитва Божият народ ще бъде издигнат над обикновените земни мисли и чувства и ще настъпи хармония с Христос и с Неговото велико дело за очистване на небесното светилище от греховете му. Чрез вяра Божиите деца ще влязат заедно с Христос в светилището и земните поклонници внимателно ще преглеждат живота си и ще сравняват характерите си с Великия Образец на правдата. Те ще виждат недостатъците си; ще виждат

също и нуждата си от помощта на Божия Дух, ако искат да бъдат подготвени за деня на великото и тържествено дело за това време, възложено на Божиите посланици.

012

Христос е казал: „Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми има вечен живот и Аз ще го възкреса в последния ден, защото плътта Ми е истинска храна и кръвта ми истинско питие! Който се храни с Моята плът и пие моята кръв той пребъдва в Мене и Аз в него! Както живият Отец ме е пратил и аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене!” Колко от онези, които живеят със Словото и с учението, ядат Христовата плът и пият Неговата кръв? Колко могат да разберат тази тайна? Сам Спасителят обяснява този въпрос: „Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които съм ви говорил, са дух и живот”. Божието слово трябва да е вплетено в живия характер на вярващите в него. Единствената съживяваща вяра е тази, която приема и усвоява истината, докато тя стане част от неговото същество и мотивираща сила в живота и дейността му. Исус е наречен Божие слово. Той прие закона на Отца Си, прокара принципите Му в живота Си, изяви Неговия дух и показа благотворното му влияние в сърцето Си. Йоан казва: „Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина”. Христовите последователи трябва да участват в Христовата опитност. Те трябва да приемат и усвоят Божието слово. Да бъдат променени в неговото подобие чрез силата на Христос и да отразяват Божествените качества. Да ядат плътта и да пият кръвта на Божия Син, иначе няма живот в тях. Духът и делото на Христос трябва да станат дух и дело на Неговите ученици.

Не е достатъчно истината само да се проповядва. Нужно е тя да се практикува в живота. Христос трябва да пребъдва в нас и ние в Него, за да можем да вършим Божието дело. Всеки трябва да има личен опит и с лични усилия да спечелва хора за Бога. Бог иска от всеки да вложи всичките си сили в делото и чрез постоянни усилия да възпита в себе си способност да го извърши успешно. Той очаква от всеки да вложи в сърцето си Божията благодат, за да бъде ярко светило на света. Ако Божиите работници подготвят добре силите си, тогава те ще могат да работят разумно, с мъдрост и Господ със сигурност ще отговори на техните усилия за издигане, облагородяване и спасяване на ближните им. Всички работници трябва да си служат с тактичност и да подчиняват способностите си на влиянието на Божия дух. Тяхната задача е да изучават словото на Бога и да чуват Неговия глас, Който чрез Своите откровения ги

изобличава, наставлява и насърчава. Неговият дух ще ги укрепи да напредват в религиозната опитност като Божии работници. Така те ще бъдат водени стъпка по стъпка към по-големи висоти и радостта им ще бъде пълна.

Докато са ангажирани в делото, което Бог им е дал, те няма да имат време, нито пък желание да прославят себе си. Няма да намират време да негодуват или да се оплакват, защото любовта им ще бъде насочена към небесните, а не към земните неща. Сърце, душа и тяло ще бъдат отдадени в делото на Господ. Няма да работят себелюбиво, а ще се отричат от себе си заради Христос. Ще издигнат кръста Му, защото са Негови истински ученици. Всекидневно ще се хранят от истините на Божието слово и така ще бъдат подкрепени да изпълняват дълга и подготвени да издържат изпитанията; ще станат силни, добре развити мъже и жени с вяра в Христос. Тогава ще бъдат истински синове и дъщери на небесния Цар. Величието на истината, която те обичат и съзерцават, ще разшири ума, ще укрепи разсъдъка и ще облагороди характера им. Те няма да са новаци във великото спасително дело, защото ще работят с дадената им от Бога мъдрост. Нито ще бъдат джуджета в религиозния живот, а ще растат във вярата в Христос, техния жив Глава, до пълния ръст на мъже и жени в Исус Христос. Конфликтите с неприятелите на истината само ще укрепват надеждата им и те ще постигат скъпи победи, защото извикват на помощ могъщия Помощник, Който никога не разочарова скромния молител. Ако усилията им са придружени с успех, те ще отдават цялата слава на Бога. Небето ще се сниши много близо до тях, като ще им съчувства и съдейства. Тогава наистина ще бъдат зрелище за света, за ангелите и за хората. Те са характери, които личат поради чистотата на сърцето и на живота си. Поради своята решителност, твърдост и ползотворност в Божието дело. Те са Божии благородници.

В религиозния живот на всеки човек, който в края ще победи, ще се изпречат страшни трудности и изпитания. Но познаването на Писанията ще дава възможност на Божието дете да си напомня окуражителните обещания на Бога, които ще го утешават и ще подкрепят вярата му в силата на Всемогъщия. То ще чете: „И така, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда” „с цел: изпитването на вашата вяра, което е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън - да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос; Когато обичате, без да сте Го видели; в Когото, като вярвате, без сега да Го виждате, радвате се с неизказана и преславна радост...” Изпитването на вярата е по-скъпоценно от злато. Всички трябва да научат, че това е част от дисциплината в училището на Христос, необходима за очистването

и облагородяването им. Те трябва да понасят твърдо подигравките и атаките на неприятелите и да побеждават всички пречки на Сатана по пътя им. Той ще ги кара да занемаряват молитвата и ще ги обезсърчава в изучаването на Писанията; ще хвърля омразната си сянка по пътя им, за да скрива от погледа им Христос и небесните привлекателности.

Никой не трябва да върви по пътя си треперещ и със страх, съмняващ се постоянно, сеещ оплаквания. Всички трябва да гледат на Бога, да виждат Неговата доброта и да се радват в Неговата любов. Мобилизирайте всичките си сили, за да гледате нагоре, а не надолу към вашите трудности, и никога няма да пропаднете по пътя. Скоро ще видите зад облака как Христос подава ръка, за да ви помогне. От вас ще се иска само да протегнете своята ръка с проста вяра и да Го оставите да ви води. Доверите ли се, тогава ще се обнадеждате чрез вярата си в Исус. Светещата светлина от Голготския кръст ще ви открие Божията висока цена за човешката душа и признавайки тази цена, вие ще пожелаете да отразявате светлината и върху други в света. Да си създадеш велико име между хората, е като букви, написани на пясък, но неопетненият характер ще остане за цялата вечност. Бог ви дава разум и способност да схванете Неговите обещания, а и Исус е готов да ви помогне да оформите силен, хармоничен характер. Хората с такъв характер никога не бива да се обезсърчават при неуспех в светските работи. Те са „светлината на света“! Сатана не може да унищожи или омаловажи излъчваната от тях светлина.

Бог има работа за всеки. Не е според Неговия план душите да бъдат подкрепени в житейската борба с човешко съчувствие и похвали. Според него те трябва да излязат от стана и да понасят укорите на хората, да се подвизават в добрия подвиг на вярата и с Божията сила да устояват на всички трудности. Бог ни е дал на разположение всички небесни съкровища чрез дара – Своя Син, Който е напълно способен да ни издигне, облагороди и направи годни за полезна работа в този живот, насочена за свящото небе. Той дойде на нашия свят и живя така, както изисква последователите Му да живеят. Води живот на себеотрицание и постоянна саможертва. Ако ние сме себелюбиви, търсим спокойствие и задоволяване на наклонностите си, а не полагаме всички усилия да съдействаме на Бога в чудесното дело да се издигнем, облагородим и очистим, за да станем Негови деца, значи не отговаряме на изискванията Му, постоянно губим в този живот и евентуално ще изгубим и бъдещия безсмъртен живот. Бог желае да работите не като се подценявате и обезсърчавате, но с най-силна вяра и надежда, с веселие и радост, представяйки Христос на света. Христовата религия е радост, мир и щастие. Като

изследваме Писанията и виждаме безкрайното снизхождение на Отец, изразено в даването на Исус на света, за да получат вечен живот, тези, които вярват в Него, с цялата сила на нашето същество трябва да отдаваме слава, чест и хвала на Този, Който прояви неизказана любов към земните си деца.

013

ОБРАЗОВАНИЕТО НА РАБОТНИЦИТЕ

Малко хора съзнават, че ни предстои да извършим едно дело - истината да се занесе на всички народи. Има широко поле за работници както в чуждите страни, така и в Америка. За тези полета Бог зове хора предани, чисти, великодушни, смирени, но с широки възгледи. Колко малко са тези, които съзнават големината и важността на това дело! Трябва да станем и да заработим от по-висша гледна точка, а не както сме правили това досега.

Онези, които сега приемат истината, имат големи привилегии, особено що се отнася до светлината и познанията, изнасяни в нашите издания. Минали опитности, богати и разнообразни, трябва сега да се оценят в истинската им светлина. Знаем колко трудно вървеше делото в началото, колко много пречки имахме, с колко оскъдни средства си служеха пионерите в него за напредъка му; но сега всичко е различно и ясната светлина свети. Ако първоначалното християнство би могло да влезе в сърцата на всички, твърдящи, че вярват в истината, то ще им донесе нов живот и нови сили. Хората в тъмнина ще направят разликата между истината и заблудата, между Божието учение и басните на суеверието.

Грешка е, че не са се полагали старания да се достигнат с истината проповедниците и хората от висшата класа. Несподелящите нашата вяра са бивали извънредно много пренебрегвани и отбягвани. Не трябва да общуваме с тях, за да не заприличаме на тях, но навсякъде има честни хора, за които трябва да работим внимателно, предпазливо, мъдро и разумно с души преизпълнени с любов. Трябва да се предвиди фонд за образованието на мъже и жени, които да работят за по-висшите класи както тук, така и в други страни. Твърде много сме говорили за слизане до равнището на обикновения ум. Бог иска да има мъже и жени с таланти и силни умове, които да са способни да преценяват аргументи, хора, които да копаят за истината като за скрито съкровище. Такива хора ще са способни да имат връзка, не само с обикновените, но и с по-горните класи. Те трябва постоянно да изучават Библията, съзнавайки напълно свещената си отговорност. Тези работници ще дават пълни доказателства за своето служене.

В разните отдели на делото работят много малко талантиливи хора. При това трябва да се открият и нови отдели. Имаме нужда от

способността да съставяме планове, чрез които да бъдат достигнати намиращите се в тъмнина човешки души. Имаме нужда от интелигентността на различни умове, но не трябва да ги виним, ако мислите им не си схождат точно с нашите. Нужни са ни по-широки планове за образованието на работници, които да проповядват вестта. Вярващите и обичащите истината са направили много, като са дали от средствата си за поддържане на разни предприятия в делото, но липсата от способни работници е голяма. Не е разумно постоянно да се харчат пари за откриване на нови, неопитани полета, а да се прави толкова малко за подготовката на работници за тези полета. Божието дело не трябва да бъде възпрепятствано поради липса на работници. Бог търси културни хора, които изучават Библията, обичат истината, разкриват я пред другите и я практикуват в личния си живот чрез характера си. Имаме нужда от хора, които обичат Исус и са се хванали за Него, които ценят дадената безкрайна жертва за падналото човечество. Имаме нужда от устни, докоснати от свещен огън, сърца чисти от осквернението на греха. Хората с повърхностно благочестие, които имат силното желание да се смятат за първи и най-добри, не са работници за това време. Не са желани хора, които мислят повече за своето мнение, отколкото за делото.

Нашите църкви не получават обучението, което би ги водило към смиреномъдрие, към отстраняване на всяка гордост, печелеща външен показ, и към работа за вътрешно разкрасяване. Подготовката на църквата е точно такава, каквато я направят усърдието, чистотата, себеотрицанието и интелигентния труд на проповедниците. Отделните членове трябва да бъдат движени от деен мисионерски дух, да имат по-дълбоко благочестие, по-силна вяра, по-широки възгледи, да се стараят да вършат по-съвършена работа. Нуждаем се от жива религия. Един-единствен човек с широки схващания за дълга, с душа в общение с Бога, изпълнена с жар за Господа, ще влияе мощно за добро. Той пие не от плитки, мътни, замърсени потоци, а от чистите води високо в планината и предава нов дух и нова сила на църквата. С увеличаването на натиска извън църквата Бог иска тя да се съживи чрез свещените, тържествени истини, в които вярва. Светият Дух от небето, работещ с дъщерите и синовете на Бога, ще преодолява трудности и ще печели предимство срещу врага. Бог е запазил велики победи за своите обичащи истината и пазещи заповедите Му деца. Нивите вече са побелели за жетва. В истината, която ни е поверена, имаме светлина и богати, славни небесни дарения, но нямаме мъже и жени, образовани и подготвени за работа в бързо узряващите за жетва ниви.

Бог знае с каква вярност и с какво посвещение всеки изпълнява своята мисия. В това велико Божие дело няма място за мудни, снизходителни към себе си хора или хора, които не реализират успех в живота в каквото и да е призвание; няма място за полусърдечни хора, лишени от жар, които не са готови за трудности, опозиция, укор или смърт заради Христос. Християнската служба не е място за търтеи. Някои хора на проповедническа служба са небрежни, безгрижни и непочтителни. Те по-добре да обработват земята, отколкото да проповядват святата Божия истина.

Скоро ще стане нужда млади хора да поемат товарите, които по-старите са носили. Ние сме изгубили времето, като не сме поставили младите на челно място и не сме им дали по-висше, по-солидно образование. Делото напредва постоянно и ние трябва да се подчиняваме на заповедта: „Вървете напред”. Много добро би могло да се извърши от младежи, които са утвърдени в истината и не се влияят лесно нито се отклоняват от правото поради обкръжаващата ги среда, но живеят по Бога, молят се много и полагат сериозни усилия да придобият по възможност цялата светлина. Работникът трябва да е подготвен да прилага в работата си най-висшите умствени и морални сили, с които природата, образованието и Божията благодат са го надарили. Но неговият успех ще бъде пропорционален по-скоро на степента на посвещението и саможертвата, с които си върши работата, отколкото на природните или придобитите дарби. Необходимо е да се полагат сериозни старания за подготовка за ползотворна работа, но ако Бог не съдейства на човешките старания, нищо не може да се постигне. Христос казва: „... отделени от Мен, не можете да направите нищо”. Божествената благодат е главният елемент на спасителната сила. Без нея всички старания са напразни. Съдействието на Божествената благодат е необходимо даже и при най-силните и най-сериозните човешки старания за изпълване на човешкия ум с истината.

014

Божие дело се нуждае от учители с високи морални качества, на които може да се повери възпитанието на другите хора, здрави във вярата, имащи такт и търпение, които живеят по Бога и отбягват дори вида на злото; те така са свързани с Бога, че могат да служат като проводници на светлина; накратко – християнски благородници. Доброто впечатление, което правят, не се заличава никога и даденото от тях възпитание остава трайно за през вечността. Пренебрегнатото в процеса на подготовката обикновено остава неизвършено. Кой ще се заеме с тази работа? Бихме желали да имаме млади, силни млади хора, вкоренени и основани в истината, с такава жива връзка с Бога, че когато бъдат посъветвани

от нашите ръководни братя, да постъпят в по-висшите учебни заведения в страната ни, където ще имат по-широко поле за учение и наблюдение. Общуването с различни умове, запознаването с действията и резултатите от популярните образователни методи и познаването на богословието, както се преподава в главните научни институти, ще бъде от голяма полза за такива работници. Всичко това ще ги подготви за работа сред образованите класи и за посрещане на господстващите заблуди на нашето време. Такъв метод преследваха старите валдензи. Ако и нашите младежи са верни на Бога, както бяха техните, биха могли да извършат велико дело даже докато следват учението си, сеейки семената на истината в умовете на другите.

„Бъдете силни и храбри” за Този, Който понесе укори, хули и подигравки заради нас и отправете молбата: „Господи, какво искаш да направя?” Няма толкова високо образовани хора, че да не могат да станат смирени ученици на Христос. Онези, които смятат за привилегия да дадат най-доброто от живота и образованието си за Него, от Когото са ги получили, няма да избягват никакъв труд, никакви жертви, за да върнат обратно на Бога поверените им таланти чрез най-възвишено служене.

Във великата борба на живота мнозина от работниците изгубват от погледа си сериозния и свят характер на работата си. Смъртоносното проклятие на греха продължава да заличава и руши Божия образ в тях, защото те не работят така, както Христос работеше.

Виждаме нуждата да насърчаваме към по-високо образование и към по-добре подготвени хора в проповедничеството. Онези, които не получат подходящо образование, преди да постъпят в Божието дело, не са компетентни за тази свещена служба и за делото на реформацията. Но на всички е необходимо да продължават образованието си и след като са постъпили на работа. Божието слово трябва да пребъдва в тях. Нуждаем се от повече култура, облагородяване и възпитаване на душите на нашите работници. Такова развитие ще даде резултат и във вечността.

„Писах на вас, бащи, защото познавате Този, Който е отначало. Писах на вас, младежи защото сте силни и Божието слово пребъдва във вас, и победихте лукавия”. Тук апостолът свързва опитността на бащите с опитността на младите. По същия начин съществува връзка между старите ученици в делото и по-младите ученици, които не са имали опит в ранните събития, свързани с тази вест. Тези, които са били млади при възникването на вестта, ще трябва да бъдат обучени от по-старите знаменосци. Учителите трябва да съзнават, че докато все още могат да държат знамето високо, няма труд и усилия, колкото и мъчителни да са, които да не могат да се положат в

подготовката за свящото служене на хора. Докато дълго подвизавалите се в борбите все още могат да печелят победи, те са все така запознати с хитростите и уловките на Сатана, че не могат лесно да бъдат отклонени от старите пътеки. Помнят старите дни, познават Този, Който е отначало. Винаги могат да бъдат носители на светлина, верни свидетели на Бога, живи послания, познавани и четени от всички хора.

Тогава нека благодарим на Бога за останалите няколко верни, подобни на Йоан, за да разказват опитността, която са направили с вестта в началото, с приемането на онова, което ние сега държим и ни е така скъпо. Но един по един те отпадат от поста си и най-разумното е да подготвим други за техните места.

Трябва да се полагат старания за подготовка на млади хора за делото. Те трябва да бъдат поставени на челно място, да носят товари и отговорности. Младите сега трябва да станат силни хора. Да са способни да съставят планове и да дават съвети. Пребъдващото в тях Божие слово ще ги очисти и изпълни с вяра, надежда, кураж и преданост. Днес делото напредва бавно, защото отговорните постове се заемат от неподходящи за тях лица. Да се увеличава ли тази голяма липса? Ще допуснем ли големите отговорности да преминат от ръцете на стари, опитни работници в ръцете на работници, които не могат да се справят с тях? Не занемаряваме ли едно важно дело, един важен дълг, като не подготвяме и не обучаваме нашата младеж за тези отговорни постове?

Нека работниците да бъдат образовани, но в същото време да са смирени и кротки по сърце. Нека издигаме делото до най-високата възможна степен, като помним, че ако изпълняваме своята част, и Господ няма да пропусне да изпълни Неговата!

015

НЕСВЯТА АМБИЦИЯ

Скъпи братко и сестра Н., макар че не получих отговор на последното ми писмо, чувствам се подтикната да ви пиша отново. Беше ми показана опасността, в която се намирате, и не мога да се съдържа да не внуша в умовете ви необходимостта от смиреното ходене с Бога. Ще бъдете в безопасност само докато мислите скромно за самите себе си. Но аз зная, че душите ви са в опасност. Стремите се или търсите за стъпките си по-широк път от смирения път на светостта, царския път, който води към Божия град. Твърде много сте изпълнени от собственото „аз“ и твърде малко от смирението и скромността на Исус. Имате висока самооценка и самоувереност, а малко вяра в Бога. Противоречивите елементи във вашето естество са доста развити. Неуправляеми страсти ви

контролират. Гордостта и суетата се стремят към върховенство. Зная, че неприятелят ви изкушава болезнено. Единствената ви безопасност е в пълното съобразяване с Божията воля. Необходимо е покорството ви; пълното посвещаване на вашето „аз“ на Христос е единствената надежда за спасение. Ако ходите със смирен ум пред Господ, тогава и Той ще работи с вашите усилия и Неговата сила ще се прояви съвършено в слабостта ви.

Христос е нашият Спасител. За ваша и моя полза Той е казал: „Отделени от Мен, не можете да направите нищо“. О, ще имате ли повече от Христос и по-малко от собственото „аз“?!

Братко Н., по естество и по природа ти не си посветен и затова имаш нужда да полагаш непрекъснати усилия, за да култивираш вяра. За теб е лесно да се пуснеш от Христос в опитността си. Господ ти е давал Своите благословения в миналото и колко сладки са били те за душата ти! Каква утеха, какъв кураж са ти давали! Твоята страст е да издигаш образованието, но аз говоря истината, като казвам, че образование, неуравновесено чрез религиозните принципи, ще бъде сила за зло.

Не желая да наблюдавам пасивно и да гледам как потъваш, както и други са правили, във фаталната заблуда, че адвентистите от седмия ден са твърде тесногърди в идеи и пътуват по твърде неясен път; че се нуждаят от по-голяма публичност и трябва да се издигнат до по-високо равнище; че учителите в нашите училища трябва да отдават силите си най-вече на науките, а не да вплитат толкова много религията в образованието. Когато в сърцата на учещите се посади от това семе, то ще развие много бързо жетва, която няма да желаеш да пожънеш.

Ние сме, както се казва, на границите с вечния свят и ако не искаш да вършиш работата си в това училище, за която то бе основано, трябва до голяма степен да се възпитаваш от Книгата на книгите. Не трябва да издигаш изучаването на нищо друго повече от изучаването на Библията. Другите училища в тази страна не трябва да бъдат взимани за образец.

Те си бил запленил изцяло от онази тенденция в образованието, в която религиозните елементи са почти изцяло изключени. В нашата страна съществуват доста училища от този вид, където учещите могат да получат, ако желаят, този вид обучение. Но това училище трябва да има съвсем различен характер; то трябва да се оформя от Бога във всеки негов отдел. Исус и Неговата любов трябва да бъдат втъкани и вплетени в цялото образование като най-доброто, което учениците могат да получат. „Страхът от Господа е началото на мъдростта“. Ако директорът в своите амбициозни проекти се отклонява от Източника на всяка мъдрост и мисли, че библейската

религия ще подкастри крилата му, той ще открие, че не струва повече, отколкото един сапунен мехур. Тогава, заради душата ти, втъкавай Княза на живота във всеки план, във всяка организация. Никога не можеш да имаш в твоето училище твърде много от Исус или от свещената история.

016

Имаме ли истината? Живеем ли в заключителния период от историята на тази земя? Христос на вратата ли е? Това са въпроси, на които трябва да отговорим. Образованието би трябвало винаги да бъде от възвишен, свят порядък и нуждата от него е по-наложителна сега, откогато и да било преди. Скоро верните ще бъдат преместени от този свят. Тогава защо не посветим цялата си сила и умствена и духовна енергия на Бога?

Никога не свисайте знамената си, никога не поставяйте светлината под шиник или под легло, а я сложете на светилник, за да може да осветява всички в дома. Ще бдите ли за възможността ти и останалите учители да просветлите другите, които са с вас? Търсихте ли мъдрост да извършите всичкото възможно добро? Опитайте ли се да привлечете вниманието на онези, с които сте се запознали, към библейските истини? Не сте ли влачили знамената си зад себе си, понеже ви е било срам да гледат на вас като на особен Божи народ? „Защото, ако се срамува някой заради Мен и заради думите Ми..., то и Човешкият Син ще се срамува от него, когато дойде в славата на Своя Отец...” Ако всеки ден се хранеше само с Христос, тогава ти би бил истински възпитател.

Братко мой, има опасност да се опитваш да предаваш твърде много информация наведнъж. От теб не се изискват дълги речи или да говориш върху теми, които няма да бъдат разбрани или оценени от обикновените хора. Има опасност да разглеждаш теми от най-високия връх на стълбата, докато онези, които наставляваш, имат нуждата да бъдат научени как да се изкачат успешно на първите й стъпала. Ти говориш за неща, които незапознатите с вярата не могат да схванат; затова и словото ти не е интересно. То не е храна за онези, към които е отправено.

Исус бе най-великият възпитател, който светът е познавал някога. В сравнение с Неговото познание и най-висшето човешко познание е глупост. Неговите наставления бяха така прости, че всички Го разбираха – както учени, така и неучени. Той не правеше усилия да показва дълбоките си познания, защото това нямаше да бъде разбрано. Изглежда мислиш, че дългите ти изказвания оказват специално влияние за оформяне и моделиране на твоите слушатели така, както ти желаеш; но със сигурност не успяваш в това. Ти би

имал много по-голямо влияние, ако говореше по-малко, а повече се молеше; Бог е твоят източник на сила.

Дългите ти речи върху образованието в областта на науките са мъчителни за Божиите ангели, които постоянно и активно се стремят да привличат мислите и чувствата към небесните неща. Души загиват, докато ти занемаряваш работата с поверените ти таланти, както Христос ти е дал пример. Души ще бъдат загубени от твоите дълги речи без Христос. Собствената ти душа е станала джудже и е осакатена в познанието за Христос. Губиш твърде много, понеже си заслепен от духа и обичаите на едно образование, което не спасява душата.

Младите се нуждаят от твоя труд. Ако беше духовно обърнат човек и ежедневно учеше в училището на Христос, тогава трудовете ти щяха да бъдат едно ухание от живот за живот. Тогава можеше да работиш с търпение и любов и в силата на Бога за душите на изложените на изкушение млади. Посвещавай една част от времето, което хабиш в дълги речи, лично да работиш за младежите, които се нуждаят от твоята помощ. Научи ги, че Божиите изисквания са задължителни за тях; моли се с тях. Злите навици са вързали много от тях със стоманени въжета. Тези бедни жертви са омаяни от очарованието на сатанинските съблазни и не са в състояние да ги строят и застанат в дадената от Бога свобода. Те са загубили години; трябва ли да загубят и току-що започнатата година? Ще се събуди ли директорът на училището за отговорността, която носи, и ще отгаде ли ума и сърцето си за спасението на своите студенти? Ако не, тогава нека друг заеме мястото Му. Не трябва да се правят все повече и повече разходи, докато нищо или почти нищо не е свършено точно в тази област, за която училището е създадено.

Ще бъдат ли умът и силите на душата погрешно прилагани? Ще бъдат ли изгубвани възможности? Ще напредват ли така ден след ден рутината и формалността без нищо спечелено? О, събудете се, събудете се, и учители, и ученици, преди да е станало твърде късно. Събудете се преди да чуете от пребледнелите и агонизиращи устни ужасното оплакване: „Премина жътвата, мина се лятото и ние не се избавихме”.

Ще се разгърнат ли и доосвършенстват дарбите и талантите на всеки възпитател за възможното най-добро обучение на учениците? Кой бди за благоприятен момент, за да говори думи на любезност и любов? Кой обича да разказва историята за Този, Който така възлюби света, че даде живота си, за да изкупи света и загубените, и загиващи грешници?!

Поучавайте младите, оформяйте характера, възпитавайте, възпитавайте, възпитавайте за бъдещия безсмъртен живот. Молете

се! Често се молете! Умолявайте Бог да ви дава молитвен дух. Не смятайте, че вашата работа като учители е извършена, освен ако не можете да доведете учениците си до вратата в Исус и любовта към Него. Нека любовта на Христос завладее душата ви, а след това вие несъзнателно ще учите на нея и другите. Когато като наставници се поверите безрезервно на Исус, Той да ви води, ръководи и контролира, тогава няма да пропаднете. Обучаването на вашите ученици как да бъдат християни е най-великата работа пред вас. Идете при Бога; Той чува и отговаря на молитви. Премахнете от себе си възраженията, съмненията и неверието. Никаква грубост да не се появи във вашето поучаване. Не бъдете твърде взискателни, а култивирайте нежна сърдечност и любов. Насърчавайте. Не укорявайте твърде угнетяващо и не мърмрете; бъдете твърди и широкогръди, бъдете христоводни, състрадателни и учтиви. „Каквото посее човек, това и ще пожъне”.

Не мога да ви изразя силното желание на душата ми всички вие да търсите Господа по-сериозно, докато все още може да се намери. Живеем в подготвителния ден за Бога. Нека нищо не бъде считано като достатъчно достойно да отклони умовете ви от делото на подготовка за великия ден на съда. Бъдете готови. Нека студено неверие не държи душите ви встрани или далеч от Бога, но оставете Неговата любов да гори на олтара на вашите сърца.

017

„ВИДЪТ НА ЗЛОТО”

Чувствам се принудена да се обърна към онези, които участват в разнасянето на последната предупредителна вест по света. Лично от работниците зависи до голяма степен дали душите, за които те работят ще познаят и приемат истината. Божията заповед гласи: „Очистете се, вие, които носите съдовете Господни”. А апостол Павел умолява Тимотей: „Бъди внимателен към себе си и в поучението си...” Делото трябва да започне в работника. Той трябва да бъде свързан с Христос, както пръчката с лозата. „Аз съм лозата, вие сте пръчките” – казва Христос. Тук е представена най-тясната връзка. Безлистната пръчка, присадена на зелената лоза, става жив клон, който всмуква сока и храната си от лозата. Нишка с нишка, жилка с жилка се свързват, сокът се изкачва и клонът дава цветове и принася плодове. Безсочният клон представлява грешника. Свърже ли се с Христос, връзката е душевна – слабият и смъртният със Святия и Безкрайния, и човек става едно с Христос.

„Отделени от Мен, не можете да направите нищо” – казва Христос. Свързани ли сме ние, които се наричаме Христови работници, с Него? Вестта, която носим е всесветска. Тя трябва да проникне до всички народи, племена и езици. Господ не изисква от никого от нас

да излезе сред хората с Неговата вест, без да ни дава мъдрост и сила, за да можем да я представим в нейното пълно значение. Важният въпрос за нас днес е: представяме ли на света тази важна истина така, че нейната важност да стане явна? Господнето желание е да бъде с работниците, ако те се предават изцяло на Христос. Той не желае работниците му да работят без Неговата помощ и сила.

Христос ни е избрал от света да бъдем особен и свят народ. Той „даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да ни очисти за Себе Си, народ за Свое притежание, ревностен за добри дела”. Божиите работници трябва да бъдат хора на молитвата, прилежни изследователи на Писанията; да гладуват и жадуват за правдата, за да бъдат за другите светлина и подкрепа. Нашият Бог е ревнив и иска от нас да Му се покланяме с дух на истина и в святост. Псалмистът казва: „Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал”. Като работници трябва да внимаваме на пътищата си. Щом псалмистът не можеше да бъде чул, ако съзреше нечестие в сърцето си, как биха могли да бъдат чути сега молитвите на хора, които същевременно подхранват в сърцата си неправда.

След изтичането на определеното време в 1844 г. фанатизмът се промъкна в редиците на адвентистите. Бог даде предупредителни вестии, за да спре нахлуващото зло. Между мъже и жени се ширеше твърде голям фанатизъм. Аз им представих святия образец на истината, до който трябва да достигнем, и чистотата в отношенията, които трябва да имаме, за да сме одобрени от Бога и да бъдем без петно или бръчка. Бог съобщаваше извънредно важни заплахи към мъже и жени с нечисти мисли, докато те твърдяха, че бяха особено благословени от Бога. Но вестта от Бога не се уважи, а бе отхвърлена. Те се опълчиха против мен и казаха: „Само чрез теб ли е говорил Бог, не е ли говорил и чрез нас?” Не поправиха пътищата си и Бог ги остави, докато грехът се откри в живота им.

Ние и сега не сме въвн от опасност. Всяка човешка душа, желаеща да занесе на света предупредителната вест, ще бъде изкушена да тръгне по такъв житейски път, който би бил в противоречие с нейната вяра. Добре обмислен план на Сатана е да прави работниците слаби в молитва, сила и влияние вследствие на техните характерни грешки. Като работници ние трябва да се съединим, за да подчиняваме и осъждаме всичко, което, макар и най-малко, клони към зло в нашите отношения. Вярата ни е свята. Делото ни трябва да оправдае славата на Божия закон. То не трябва да води към принизяване на мисълта и поведението на когото и да било.

Ние трябва да заемем възвишено становище. Трябва да вярваме в истината и да поучаваме в нея такава, каквато е в Исус. Светостта на

сърцето никога няма да довежда до нечисти постъпки. Ако някой, който заявява, че поучава в истината, е склонен с удоволствие да бъде в обществото на млади и неомъжени жени, ако той полага ръцете си върху тях и разговаря интимно, пазете се от него; чистите принципи на истината не живеят в неговата душа. Такива хора не са в Христос и Христос не е в тях. Такива хора се нуждаят от основно покаяние, преди Бог да приеме работата им. Небесната истина никога не унижава онзи, който я приема; никога не води и до най-малката неподходяща интимност. Напротив, тя осветява вярващия, прави вкуса му изтънчен, възвишава го, облагородява го, и го довежда близо до Исус. Довежда го, до състоянието да зачита напомнянето на апостол Павел и сам да избягва злото, за да не бъде осъждан от доброто в него.

Това е нещо, за което ние трябва добре да внимаваме. Да се пазим от греховете на тази покварена епоха. Да изоставим всичко наподобяващо на неподходяща интимност. Бог осъжда такова поведение. Това е забранена почва и е рисковано да се стъпва на нея. Всяка думи и всяка постъпка трябва да издигат и облагородяват характера. Грех е да бъдем лекомислени в тези неща. Апостол Павел напомня на Тимотей да бъде внимателен и предпазлив в своята проповедническа служба. Насърчава го да занимава мислите си само с доброто и чистото, за да се открие пред всички ползата, която е извлякъл от това.

От същия съвет се нуждаят и младите мъже на нашето време. Необходима е сериозна разсъдливост. Ако Божиите служители обмисляха поведението си повече, а по-малко се оставяха да бъдат водени от моментните чувства, те биха имали по-голям успех в делата си.

Имаме работа с безкрайно важни неща и не бива да допускаме характерни грешки. Трябва да представляваме Христовия характер. Предстои ни велико дело, а именно: да издигаме достойнството на хората и да ги спечелваме за Христос. Да ги напътстваме да избират и да се стремят сериозно към това да станат съучастници на Божественото естество, като са избягнали ширещата се в този свят покварапоради похотливостта. Всяка мисъл, всяка дума и постъпка на Божиите служители би трябвало да носят онзи възвишен характер, който е в съгласие с проповядваните от тях истини.

Възможно е във вашите мисионерски полета да се налага мъже и жени да работят заедно по необходимост; в такъв случай те трябва да бъдат особено предпазливи. Нека женените мъже бъдат резервирани и бдителни, така че наистина да не може да се каже нещо лошо за тях. Живеем във век, когато неправдата има надмош

и една необмислена дума или една неприлична постъпка може да направят твърде много за погубване на авторитета на този, който проявява тази слабост. Нека работниците в Божието поле спазват границите на въздържанието, да не се допуска нищо, от което неприятелят да си прави капитал. Започнат ли да проявяват симпатия един към друг, да си отдават особено внимание и да си говорят ласкателни думи, Бог ще отнеме Духа Си от тях.

Ако женени мъже постъпват на работа в делото и оставят жените си у дома да се грижат за децата, то майката също извършва велико и важно дело. Макар и да е извън мисионерското поле, жената е мисионер в дома и нейните грижи, трудности и бреме често далеч надминават тези на мъжа и бащата. Нейното дело да оформя и образова ума, и възпита характера на децата, да ги подготви като полезни хора тук, и да ги направи годни за вечния живот е свещено и важно. Мъжът в мисионерското поле може да бъде уважаван от хората, докато вярната работничка в дома не получава за работата си никаква земна похвала. Но ако тя работи за доброто на семейството си и се старае да възпита характери според Божествения образец, завеждащите книги ангели ще впишат името ѝ като на един от най-големите мисионери на света.

Бог не гледа на нещата така, както гледат смъртните хора. Колко внимателен би трябвало да бъде мъжът и бащата, за да остане верен на брачното си обещание! Колко предпазливо трябва да бди над характера си, за да не събужда в млади момичета или свободни или омъжени жени мисли, които не са в съгласие с високото свято становище – Божиите заповеди. Тези заповеди се простират, както Христос ни посочва, твърде далеко. Те стигат дори до мислите и намеренията на сърцето. Тук мнозина стават престъпници. Мислите на техните сърца нямат чистия, свят характер, който Бог изисква. И колкото и високо да е призиванието им, колкото и таланти да са те, Бог все пак ще отбележи тяхното престъпление и ще ги смята за много по-виновни и много по-достойни за Неговия гняв от онези, които имат по-малки дарби, по-малко светлина и по-малко влияние.

018

Боли ме, когато виждам млади мъже да бъдат хвалени, ласкани и глезени. Бог ми е открил, че някои от получаващите такова внимание не са достойни да споменават Неговото име. И все пак смъртни същества, които съдят според външното, ги уважават и въздигат до небето. Мои сестри, не глезете и не ласкайте никога мъжете, било те млади, или стари, женени или неженени. Те също са слаби и грешни. Вие не познавате техните слабости и не знаете дали това внимание или тези излишни похвали не биха причинили

гибелта им. Аз съм потресена от късогледството и липсата на мъдрост в това отношение у мнозина.

Мъже, които вършат Божието дело, в чиито сърца живее Христос, няма да понижават образа на моралност, а ще го издигат постоянно. Те няма да изпитват радост от това, че са ласкани или глезени от жени. Нека женените и неженените мъже да казват: „Отстранете ръцете! Аз не желая да давам и най-малък повод да се говори лошо за мене. Моето добро име ми е по-ценно от злато и сребро. Оставете ме да го запазя непокувано. Ако хора се нахвърлят против мене, то да е не защото съм им дал повод, но поради същата причина, поради която те говореха лошо за Христос – защото мразеха чистотата и светостта на Неговия характер, защото Той беше един постоянен упрек за тях!”

Бих желала да внуша на всеки работник в Божието дело голямата необходимост от непрестанна молитва. Наистина работниците не могат да бъдат постоянно на колене, но техните сърца могат да се издигат към Бога. Така Енох живееше с Бога. Бъдете внимателни, иначе ще изпаднете в самодоволство и ще прогоните Исус, ще работите повече със своя сила, отколкото в Духа и силата на Учителя. Не прахосвайте златните моменти в лекомислени разговори. Когато се връщате от мисионерска работа не се хвалете, но издигайте Исус, издигайте Голготския кръст. Не позволявайте някой да ви хвали, ласкае или да ви стиска ръката, сякаш няма да я пусне вече. Страхувайте се от подобни изяви. Ако млади или дори женени хора са склонни да ви разкриват семейните си тайни, пазете се. Когато те изразяват желание за съчувствие, знайте, че е време да бъдете твърде предпазливи. Хора, които са изпълнени с Христовия дух и живеят с Бога, няма да имат такъв несвят копнеж за съчувствие. Те имат дружба, която задоволява всяка една нужда на духа и сърцето. Женени мъже, които приемат внимание и похвали, и ласкателства от жени, могат да бъдат сигурни, че любовта и съчувствието им не заслужават да бъдат приети.

Жените твърде често са изкусителки. Под един или друг предлог те привличат вниманието на мъжете, женени или неженени, и ги водят все по-далеч, докато престъпят Божия закон, докато авторитетът им се провали и душите им се опропастват. Историята на Йосиф е записана за всички изкушавани, като него. В принципите си той беше твърд като скала и отговори на прелъстителката: „Как да извърша аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?” Днес е необходима морална сила подобна на неговата. Ако жените се стремяха да облагородяват живота си и да бъдат Христови съработнички, влиянието им би било по-малко опасно. Но в сегашното си безгрижно отношение към семейните си задължения и

към изискванията на Бога тяхното противоположно на изискванията на Бога влияние е твърде силно. Силите им отпадат и делото им не носи Божествен отпечатък. Те не са мисионерки нито в дома си, нито вън от него. И често домът им, техният хубав дом запустява.

Нека всеки, който изповядва Христос, да се старае да побеждава всички слабости и всяко безумие. Някои мъже никога не стигат до пълно мъжество в Исус Христос. Те остават детински доволни от себе си. Смиреното благочестие би коригирало това. В истинската религия не се допуска детинска отстъпчивост. Тя е честна до крайност. Дано никой от постъпилите като борци в Христовите редици не отстъпи в деня на изпита. Всички би трябвало да разберат, че им предстои сериозно дело – да вдигат ближните си от пропадналото им състояние. Никой няма право да си почива в борбата, която прави добродетелта желана и порока омразен. Да бъдем послушни на Божиите заповеди, означава да вършим правдата и само правдата. Няма почивка за християнина, която се намира от тази страна на вечния свят. Това е християнско мъжество. Мнозина обаче често имат нужда да извличат поучения от живота на Христос, който е начинателят и завършителят на нашата вяра. „Защото размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоборство срещу себе си, за да не ви дотягва и да не ставате малодушни. Не сте се още съпротивили до кръв в борбата ви против греха!” Вие трябва да покажете, че растете в християнски добродетели. Ако при повод за раздразнение проявите кротост, и се отклонявате от всичко нечисто и земно, вие доказвате, че Христос живее във вас и всяка мисъл, дума и дело ще привличат повече хора към Него. Предстои да се прави много, а времето е малко. Нека целият ви живот бъде вдъхновен от мисълта, че имате да извършите дело за Христос. Сами вземете която и да е длъжност. Когато има отговорности, които другите не разбират, защото не желаят да видят своята задача в живота, то вие ги приемерте и изпълнете.

Нравственият образец не се издига достатъчно високо сред Божия народ. Мнозина, които заявяват, че пазят Божиите заповеди и ги защитават, сами ги нарушават. Изкушенията се приближават до тях до такава степен, че те мислят, че имат и извинение за престъплението си. Всички работници в мисионерското поле трябва да бъдат мъже и жени, които живеят и говорят с Бога. Всички, заемащи свещения пост на проповедника, говорещ от амвона, трябва да бъдат хора с безупречна репутация. Техният живот трябва да бъде непорочен и издигнат над всичко, което има нечист вид. Не излагай доброто си име, като тръгваш по пътя на изкушението. Стиска ли една жена ръката ти продължително, бързо я отдръпни и запази жената от грях. Проявява ли тя неподобаваща симпатия към теб и

оплаква ли се, че мъжът ѝ не я обича и не ѝ съчувства, не се опитвай да запълниш тази липса. Единственият мъдър и сигурен път в този случай е, да не показваш съчувствието си. Такива случаи са неизброими. Обърни вниманието на такава душа към Носителя на всяко бreme, към истинския и най-добрия Съветник. Ако е избрала Христос като приятел, Той ще ѝ даде сила да понася пренебрежението без оплакване. От друга страна обаче, тя трябва да прави всичко, което е по силите и, за да привърже мъжа си към себе си чрез най-голяма вярност и да прави дома си за него по възможност по-приятен и привлекателен. Ако всички нейни старания са напразни и не бъдат признати, тя има съчувствието и помощта на своя мил Спасител. Той ще и помага да носи всички тежести и ще я утешава в нейните разочарования. Тя показва недоверие към Него, щом търси хора, за да запълнят мястото, което той с готовност желае да заеме. С оплакванията си тя грeши против Бога. Би направила добре да изпита по-сериозно сърцето си да не би някой грех да се спотайва в душата ѝ. Сърце, което по такъв начин търси човешко съчувствие и приема забранени прояви на внимание, не е чисто и без петно пред Бога.

Библията дава много и поразителни примери за силното влияние на лоши жени. Когато Валаам беше поканен да прокълне Израел, той не смееше да направи това, защото Господ не виждаше никакво зло в Яков и никаква вина в Израел. Валаам, обаче, който вече се беше отдал на изкушението, стана изцяло сатанинско оръдие и реши да извърши непряко онова, което Бог не му позволяваше да извърши пряко. Веднага постави примка за израелтяните – да бъдат омаяни и подведени от красотата на красивите моавски жени да престъпят Божиия закон. По такъв начин заради нечестията им Божието благоволение не почивало върху тях. Силите им биха били много отслабени и неприятелите им не биха се страхували повече, защото присъствието на Господа на силите нямаше вече да е между тях.

Този случай сѝужи като предупреждение за Божиите деца в последните дни. Ако те следват правдата и истинската святост, ако пазят всички Божии заповеди, на Сатана и на неговите оръдия няма да бъде позволено да ги победят. Всяка съпротива на техните най-големи неприятели ще бъде безсилна да пречупи или изкорени лозата, която сам Бог е присадил. Сатана знаеше онова, което Валаам научи чрез печалната опитност – против Яков не може да се приложи магьосничество, нито против Израел пророчество, когато в тях няма грех. Затова той постоянно направлява силата и влиянието си, за да нарушава единството на Божиите деца и да петни чистотата на техния характер. Простира примките си по хиляди различни начини, за да отслаби силата им за доброто.

Още един път бих желала да внуша необходимостта от чистота във всяка мисъл, всяка дума, всяка постъпка. Ние носим лична отговорност пред Бога, имаме лично дело, което никой не може да извърши вместо нас, а именно – да направим света по-добър чрез поучения, старания и пример. Общуването с другите не трябва да бъде само за удоволствие, но с определена цел – да се спасяват човешки души, като се стараете да се приближите до тях. Отваряйте вратите си за младежи, изложени на изкушение. Злото ги примамва от всички страни; опитайте се да събудите в тях интерес. Ако те имат много грешки, опитайте се до поправите заблужденията им. Не странете, а напратив приближавайте се до тях. Канете ги в домовете си и на семейните молитви. Хиляди имат нужда от това. Всяко дърво в сатанинската градина носи примамващи, отровни плодове и „горко” е изговорено за всеки, който ги бере и яде. Нека да помним Божието изискване към нас да правим пътя към небето красив, светъл и привлекателен, за да можем да освобождаваме души от гибелното магьосничество на Сатана.

Бог ни е дал разум да го употребяваме за благородни цели. В този живот сме на изпит за бъдещия. Времето на всеки от нас е твърде важно, за да бъдем безгрижни или да вървим в несигурност. Нашето общуване с другите трябва да се отличава с възвишеност и разположение към небесните неща. Разговорите ни трябва да касаят небесните неща. „Тогавя боящите се от Господа говореха един на друг; а Господ внимаваше и слушаше; и пред Него бе написана възпоменателна книга за онези, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му. Тези ще бъдат Мои, казва Господ на силите. Да! Избрана скъпоценност в деня, който определям; и ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи”.

Има ли нещо по-достойно от Спасителния план, което да занимава мислите ни? Това е неизчерпаем предмет. Исусовата любов, предложеното от тази любов спасение на падналите човеци, освещаването на сърцето, скъпоценната спасителна истина за последното време, Христовата милост – всичко това са теми, които могат да съживят душите и чистосърдечните ще чувстват нещо от радостта, която учениците изпитаха, когато Спасителят се присъедини към тях по пътя за Емаус. Който постави Исус в центъра на любовта си, ще хареса това свято приятелство и ще черпи Божествени сили от святото общение. Но на когото не се нравят такъв вид разговори, а предпочита да говори санименталности и безсмислици, той се е отклонил много от Бога и свещеният благороден стремеж в него ще замира все повече. За такива хора

небето е видимото и земното. Когато разговорът е лекомислен, когато изразява неудовлетворен копнеж за човешко съчувствие и признателност, причината е любовен сантиментализъм, от който не са застраховани нито младежи, нито мъже с посивели коси. Но ако Божията истина е станала здрав принцип в сърцето, тя ще бъде жив извор. Може да се опитват да я потискат, но тя ще извира от друго място; тя е там и не може да бъде задържана. Истината в сърцето е източник на живот; тя освежава уморените и тези, които потискат лошите мисли и прояви.

Не е ли достатъчно дълго онова около нас, което ни посочва опасностите, застрашаващи пътя ни? Навсякъде се виждат човешки корабкрушения, занемарени семейни олтари, разтрогнати семейни отношения. Съществува удивително отпадане от принципите, понижено разбиране за нравственост. Грехове, които някога предизвикаха Божиите съдби на земята – потопът и унищожението на Содом чрез огън – взимат все повече надмощие. Ние се приближаваме към края. Бог е търпял покварата на човечеството, но наказанието Му не е по-малко сигурно. Дано всички, които изповядват, че са светлината на света, отстъпят от всяка неправда. Днес виждаме да се открива същият дух против истината, както по времето на Христос. Поради това, че им липсват библейски доказателства, онези, които искат да направят Божия народ недействителен, измислят лъжи, за да позорят и очернят работниците. Те правеха това и със Спасителя на света, ще го правят и с Неговите последователи. Мълви, в които няма и най-малко основание, ще се разпространяват вместо истини!

Бог е благословил Своя народ, който пази Неговите заповеди. Всяка съпротива и всички лъжи против Него само ще усилят защитниците на вярата, дадена на светиите. Но ако тези, които изповядват, че са пазители на Божия закон го престъпват, ще им се отнеме закрилата и мнозина ще отпаднат поради себелюбие и разпуснатост. Тогава ние наистина няма да бъдем в състояние да устоим срещу нашите неприятели. Но когато Божиите деца остават отделени и далеч от света като народ, който върши правда, тогава Бог ще бъде тяхна закрила и никакви оръжия срещу тях няма да успеят. Не трябва ли ние като народ на Бога, който пази заповедите Му, имайки предвид опасностите на това време, да отмахнем от себе си всеки грях, всяка неправда и поквара? Не трябва ли жените, които изповядват истината, да внимават строго на себе си, да не дават и най-малкия повод за непозволена интимност? Те могат да затварят вратата пред някои изкушения, ако във всяко време спазват строго въздържание и прилично поведение. Нека мъжете да взимат пример от живота на Йосиф и да са твърди в принципите си, колкото и голямо да е

изкушението. Ние трябва да бъдем силни мъже и жени, които да стоят за правото. Около нас има мнозина морално слаби. Те се нуждаят от обществото на стоящите твърдо, чиито сърца са свързани с Исусовото сърце. Принципите на всеки ще бъдат изпитани. Но има такива, които навлизат в изкушението, както безумецът в примката. Сами канят врага да ги изкушава. Те се деморализират и последиците са срам и гибел.

Как ненавижда Бог такива, които претендират, че спазват закона Му, а престъпват предписанията Му! Те нанасят позор на делото и дават възможност на противниците на истината да тържествуват. Никога не трябва да се заличава границата на различието между последователите на Исус и последователите на Сатана. Сам Бог е прекарал тази ясна линия между света и църквата, между пазителите и престъпниците на Закона. Те не се понасят взаимно. Толкова са различни, както обед и среднощ, различни във вкуса и целите, в стремежа и в характерите си. Ако храним любов и страх към Бога, ще мразим и най-малкото нещо, което е близо до нечестиято.

Дано Господ да привлече души към Себе Си и лично да им всажда в съзнанието тяхната свята отговорност да изграждат такива характери, че Христос да не се срамува да ги нарича братя. Поставайте си високи цели и тогава в онзи ден, когато всеки ще получи според каквото е вършил в плътта си, над нас ще бъде изговорено Божественото благословение. Божиите работници трябва да живеят като пред лицето на Бога и постоянно да се развиват в характер и в истинска добродетел и благочестие. Техните мисли и сърца трябва да бъдат съвършено пропити с Христовия дух и така да бъдат осветени от важната вест, която имат да разнасят, че всяка мисъл, всяка подбуда и постъпка да се издигат над земното и плътското и да подтикват към добродетел и благочестие. Щастието им няма да се състои в забранени, себелюбиви удоволствия, но в Исус и в Неговата любов.

Моята молитва: „О, Господи, помажи очите на народа Си, за да различава греха от светостта, покварата от правдата и накрая да излезе победител!”

020

ЛЮБОВ КЪМ ГРЕШАЩИТЕ

Христос дойде, за да направи спасението постижимо за всички. На Голготския кръст Той заплати неимоверната изкупителна цена за един загубен свят. Неговото себеотрицание и саможертва, несебелюбивата Му работа и преди всичко Неговото смирение, принасянето на живота Му в жертва - всичко това свидетелства за дълбочините на Неговата любов към падналия човек. Той дойде, за да потърси и спаси погиналите. Мисията Му бе предназначена за

грешниците, грешници от всяко стъпало, език и народ. Той заплати цената за всички, за да ги изкупи и доведе до единство и хармония със Себе Си. Не отминаваше и най-заблудените и най-грешащите. Най-много работеше за най-силно нуждаещите се от спасението Му. Колкото по-голяма бе тяхната нужда от реформа, толкова по-голям бе Неговият интерес, толкова по-голямо бе Неговото съчувствие и толкова по-усърдна бе Неговата любов. Великото Му и любвеобилно сърце се трогваше дълбоко и за най-безнадеждните, най-нуждаещите се от Неговата преобразяваща благодат.

Притчата за изгубената овца представя чудесната Христова любов към заблудените хора. Христос не предпочита да остане с тези, които приемат Неговото спасение, дарявайки всичките Си усилия само за тях и приемайки тяхната благодарност и любов. Верният Пастир оставя обичното стадо и отива в пустинята, търси да спаси овцата, която се е отдалечила и ако не се върне обратно, ще загине. Когато след грижливо търсене загубената овца бъде, пастирът, макар и да страда от умора, болка и глад, не я оставя да Го следва в слабостта си, не я води пред Себе Си, но, о, чудесна любов, нежно я взима на ръце и като я слага на раменете Си, я занася обратно в стадото. Тогава извиква съседите си, за да се радват заедно, че изгубената е намерена.

Притчите за блудния син и за изгубената драхма дават същата поука. Всяка човешка душа, която е особено застрашена, попадайки в затруднение, причинява сърдечна болка на Христос и предизвиква Неговото нежно съчувствие и най-сериозна работа. Радостта за един каещ се грешник е по-голяма, околкото за 99-те, които не се нуждаят от покаяние.

Тези уроци са ни предадени за наша полза. Христос поръча на учениците Си да бъдат Негови съработници в делото Му и да се обичат помежду си, както Той ги обичаше. Изтърпените мъки на кръста показват цената, която Той дава за всяка човешка душа. Всички, приемащи това велико спасение, се задължават да бъдат Негови съработници. Никой не трябва да се смята за особен любимец на небето и да привлича интереса и вниманието върху себе си. Всички, които са се посветили да служат на Христос, трябва да постъпват, както Той постъпваше, и да обичат живеещите в незнание и грях така, както Той ги обичаше. Но между нас като народ се забелязва липса на дълбоко, сериозно съчувствие и любов към изкушаваните и грешащите. Мнозина са проявявали голяма студенина и греховна небрежност, което Бог представя като преминаване от другата страна (както при срещата на левитина и самарянина), по възможност по-далеч от нуждаещите се от помощ. Необърнатият към Бога човек често трябва да води борба с

вкоренени привички и когато бъде победен от някоя силна страст или наклонност, бива виновен в непредпазливост или в действително извършена неправда. Тогава на братята са необходими кураж, такт и мъдрост, за да може духовното здраве да бъде възстановено отново. За такива случаи е предназначено поучението на Божественото слово: „Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух; на на всеки казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен”. „Обаче ние, силните, сме длъжни да носим немощите на слабите и да не угаждаме на себе си”. Но колко малко от състрадателната любов на Христос се проявява от Неговите последователи! Съгреши ли някой, то другите твърде често си позволяват свободата да представят случая по възможност по-лошо. Хора, може би виновни в също такива големи престъпления и грехове от друг вид, се отнасят към брат си с жестока строгост. Грешки, извършени поради незнание, небомисленост или слабост, се предават като преднамерени, умишлени грехове. Когато видят човешки души да отпадат, някои пляскат с ръце и казват: „Нали казах, аз знаех, че не може да се разчита на тях!”. По този начин те се поставят на мястото на Сатана и ликуват, че злите им предчувствия са се оказали верни.

Ние трябва да имаме предвид, че ще срещаме големи несъвършенства у по-младите и неопитните. Христос ни е заповядал да ги поправяме със смирен дух и Той ще ни държи отговорни, ако постъпваме по начин, който ще ги обезсърчи и ще ги доведе до отчаяние и гибел. Ако всеки ден не се грижим за скъпоценното цвете на любовта, ние сме в опасност да станем ограничени, безучастни, обвиняващи, да изпаднем в сляпа ревност и да се смятаме праведни, а в същото време да сме далеч от одобрението на Бога. Някои са неучтиви, груби и жестоки. Те са като бодливи кестенови черупки. Бодат, щом някой се допре до тях, и вредят неизмеримо, като представят погрешно нашия любвеобилен Спасител.

Ние трябва да се издигнем до по-високо морално равнище, иначе ще сме недостойни за Христовото име. Трябва да култивираме духа, с който Христос работеше за спасение на заблудените. Те са Му също така мили, както и ние. Те също могат да станат победни знаци на Неговата милост и наследници на царството. Но са изложени на примките на един коварен неприятел, на опасности и съблазни и на сигурна гибел, ако нямат спасителната Христова благодат. Ако ние разгледаме всичко това в истинска светлина, колко много биха се оживили нашето усърдие и сериозност, самопожертвувателните ни старания биха се удвоили, за да се приближаваме при хората, които се нуждаят от нашата помощ, молитви, съчувствие, любов!

Нека небрежните в това дело видят дълга си в светлината на великата заповед: „Да възлюбиш ближния си, както себе си!“. Това задължение се отнася за всички. Всички трябва да действат за намаляване на злото у ближните им и за увеличаване на техните благословения. Силни ли сме да противостоим на изкушението - то толкова по-голям е нашият дълг да помагаме на слабите и поддаващите се на изкушение. Имаме ли познание, нека да учим на него незнаещите. Благословил ли ни е Господ с благата на този свят - наш дълг е да подкрепяме бедните. Трябва да работим за доброто на другите. Всички около нас нека се ползват от всичките ни привилегии. Никой не трябва да се задоволява да яде хляба на живота, без да го споделя с хората около него.

За Христос живеят и са чест на Неговото име хора, които подобно на Учителя си правят усилия за спасяване на погиналото. Истинското благочестие ще се проявява със сигурност и същия силен копнеж и сериозна работа, каквито имаше разпънатия Спасител за спасението на тези, за които умря. Ако нашите сърца са станали податливи и подчинени на Христовата благодат, ако в тях гори Божията благодат и любов, тогава ще има свръхестествен изблик на любов, съчувствие и нежност към другите. Изявената в живота истина ще покаже своята мощ върху всички, с които се е свързала, подобно на скрития квас.

Бог е определил да растем в благодатта и познанието на Христос, ако следваме Неговия пример и работим така, както Той работеше. Често с усилия ще овладяваме чувствата си и ще се въздържаеме да говорим обезсърчително на намиращите се в изкушение. Живот на всекидневна молитва и благодарност, живот, който е светлина по пътя на другите, не може да се води без усилия. Но такива усилия ще принасят скъпоценен плод и ще благославят не само получаващия, но и даващия. Духът на себеотрицателна работа за другите дава твърдост на характера, устойчивост и христоводна снизходителност, мир и щастие. Стременията се облагородяват; не остава място за леност и себелюбие. Човешките души, които проявяват християнски добродетели, ще растат. Ще имат духовни сухожилия и мускули и ще бъдат силни да работят за Бога. Ще притежават ясно духовно чувство, устойчива, растяща вяра и превъзходна сила в молитвата. Който бди за човешки души, който се предава напълно на делото за спасение на заблудените, работи най-сигурно за своето собствено спасение.

Но колко много се пренебрегва тази работа! Ако мислите и чувствата бяха напълно посветени на Бога, смятате ли, че заблудените и изкушавани от Сатана човешки души биха пропадали така безгрижно, както се е случвало? Не биха ли се

положили по-големи старания за спасяване на заблудените чрез Христовата любов и простота в сърцата? Истински посветените на Бога ще вършат с най-голямо старание делото, за което Исус направи най-много, за което принесе безкрайна жертва – делото за спасение на човешки души. Това е особеното дело, което би трябвало да се провежда и подкрепя и никога да не се оставя да замре.

Бог кани народа Си да се вдигне и да излезе от студената ледена атмосфера, в която живее, да отърси впечатленията и идеите, които са замразили поривите на любовта и държат народа в себелюбиво бездействие. Той го насърчава да се издигне над ниското земно равнище и да диша чистата слънчева атмосфера на небето.

021

Нашите събрания за богослужения трябва да бъдат святи, скъпоценни. Молитвеното събрание не е място, където братя и сестри се оплакват и осъждат помежду си, където се обсъждат неприятелски чувства и изказват остри думи. Христос бива прогонван от събрания, в които се изразява този дух и Сатана идва, за да поеме ръководството. На събранията не трябва да има нищо с нехристиянски, нелюбезен дух, защото не се ли събираме, за да търсим милост и прошка от Господа? И Спасителят казва ясно: „Защото, с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такова ще ви се мери”.

Кой може да застане пред Бога и да се позове на неопетнен характер, на чист живот?! Тогава как може някой да се осмелява да съди и критикува братята си? Хора, които за спасението си се надяват само на Христовите заслуги, които търсят спасение чрез силата на Неговата кръв, имат най-голямото задължение да проявяват любов, състрадание и прощение спрямо другите виновни.

Братя и сестри, ако вие не се превъзпитате и не започнете да почитате мястото за поклонение, няма да получите никакво благословение от Бога. Вие може да Му се покланяте по форма, но това не ще бъде духовно служене. „Защото където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях” – казва Исус в Матей 18:20. Всички трябва да чувстват, че се намират в Божието присъствие и вместо да се занимават с грешките и заблужденията на другите, нека грижливо да изследват собствените си сърца. Ако имате да правите признания за ваши лични грешки, то изпълнете дълга си и оставете другите да изпълняват своя.

Ако следвате коравостта на собствения си характер и проявявате строг и несъстрадателен дух, вие отблъсквате точно тези, които бихте могли да спечелите. Вашата острота унищожавя тяхната любов към общите събрания и често последицата е изоставяне на

истината. Трябва да знаете, че самите вие сте под Божия укор. Докато съдите другите, Бог осъжда вас. Ваш дълг е да изповядате собственото си нехристиянско поведение. Дано Господ раздвижва сърцата на отделните църковни членове дотогава, докогато Неговата преобразяваща благодат се изяви в живота и характера им. И тогава, като се събирате заедно, няма да се критикувате, а ще говорите за Исус и Неговата любов.

Нашите събрания трябва да се направят твърде интересни; в тях трябва да преобладава небесната атмосфера. Никакви дълги, сухи слова, никакви формални молитви не трябва да се произнасят само за да запълват времето. Всички трябва с точност да вършат своето и когато изпълнят дълга си, събранието да се закрие. По такъв начин интересът се запазва до последния момент. Ето какво значи да се принесе служба, приета от Бога. Службата за Него трябва да бъде интересна и привлекателна, да не се изражда в суха форма. Ние трябва да живеем за Христос минута след минута, час след час, ден след ден. Тогава Той ще живее в нас. Когато се събираме, Неговата любов ще бъде в сърцата ни и ще извира подобно на извор в пустинята, който освежава всички и предизвиква в сърцата на тези, които са близо до загиване, жажда да пият от водата на живота.

Не трябва да сме зависими само от двама или трима членове, които да вършат работата за цялата църква. Всеки лично трябва да има силна, активна вяра, вършейки делото, което Бог ни е възложил. С дълбок и жив интерес трябва да питаме Бога: „Какво желаеш да направя? Как да върша работата си за това време и за вечността?“ Лично да съсредоточаваме всичките си сили, за да изследваме истината; да прилагаме всяко възможно средство, което може да ни помогне, за грижливото, внимателно и с молитва изследване на Писанието, и после да бъдем осветени чрез истината, за да можем да спасяваме човешки души.

Във всяка църква трябва да се полагат големи старания за отстраняване на клеветата и на духа на неодобрение, като грехове, причиняващи най-голямото зло в църквата. Строгост и търсене на грешки трябва да се избличават като дело на Сатана. Да се насърчават и усилват взаимната любов и доверието между църковните членове. Дано всички със страх Божи и с любов към братята и сестрите си затварят ушите си за клюки и укори. Посочете на клеветника учението на Божието слово. Заповядайте му да бъде послушен на Писанието и с оплакванията си да отиде точно при онези, които мисли, че са заблудени. Такъв обединен начин на действие ще внесе в църквата пълна светлина и ще затвори вратата на потока на злото. Бог би се прославил и много човешки души биха се спасили.

Предупреждението на верния Свидетел към църквата в Сардис гласи: „Зная твоите дела, че на име си жив, но всъщност си мъртъв. Бъди буден и укрепвай останалото, което е било близо до умирање; защото не намерих делата ти свършени пред моя Бог. Затова помни как си приел и си чул и го пази, и се покай”.

Грехът, който особено тежи на тази църква, е, че тя не укрепва онова, което ще умре. Отнася ли се това предупреждение за нас? Нека лично да изпитваме сърцата си в светлината на Божието слово и нека първата ни работа бъде с Христова помощ да сложим в ред сърцата си.

Бог е извършил своята част в делото за спасение на хората и сега кани църквата за сътрудничество. На едната страна са Христовата кръв, Словото на истината и Светият Дух; на другата страна са човешките души, които погиват. Дълг на всеки Христов последовател е да върши част от това дело – да довежда хората до приемане на благословенията, които небето им е приготвило. Нека точно да изпитваме живота си и да видим дали вършим това дело. Нека изследваме подбудите си и всяка наша постъпка. Не висят ли много неприятни картини в галерията на нашата памет? Често сте имали нужда от Исусовото прощение; постоянно сте се уповавали на Неговото съчувствие и любов. Не сте ли пренебрегвали често случаите, в които е било необходимо вие да проявявате към другите духа, който е бил проявяван към вас?! Чувствали ли сте загриженост за онзи, който е дръзвал да върви по забранени пътища? Увещавали ли сте го любезно? Плакали ли сте за него и молили ли сте се за него и с него? Показвали ли сте му с нежни думи приятелско отношение - че го обичате и желаете той да не изгуби спасението? Когато сте се събирали с хора, които са се борили с товара на собствените си слабости и лоши привички, оставяли ли сте ги сами да водят борбата, вместо да им помогнете? Не сте ли ги отминавали, тях – тежко изкушаваните, докато светът е бил готов да им засвидетелства съчувствие и да ги впримчва в сатанинската мрежа? Готови ли сте били да кажете подобно на Каин: „Пазач ли съм аз на брат си?”. Как ще погледне великият Глава на църквата на делото на твоя живот? Как Той за Когото всяка душа е скъпоценна като изкупена с Неговата кръв, гледа на твоето равнодушие към отклонилите се от правия път? Не се ли боиш, че Той ще те остави, както ти оставяш тях? Можеш да бъдеш сигурен, че Той, Който е верния Пазител на Господния дом, е отбелязал всяка една небрежност!

(Свидетелства_9_ том 5-ти.
ЕЛЕНА ВАЙТ

Исключени ли са Христос и Неговата любов от твоя живот, докато външната форма е изместила служенето от сърце? Къде е пламенността на душата, която ти някога чувстваше при споменаването на Исусовото име? Как искрена беше твоята любов към хората, когато Му се посвети отначало! Как усърдно се стараеше да им разкриеш любовта на Спасителя! Изчезването на тази любов те е направило студен, укоряващ и досаден. Опитай се да я върнеш и тогава работи за спечелване на души за Христос. Ако отказваш да направиш това, други с по-малко светлина, опит и възможност ще заемат твоето място и ще вършат това, което ти си пренебрегнал; защото делото за спасяването на изкушаваните, изпитваните и погиналите трябва да се върши. Христос предлага тази служба на църквата си; кой ще я поеме?

Бог не е забравил добрите дела, себеотрицателните постъпки на Своята църква в миналото; всички те са записани горе; но не са достатъчни. Те няма да спасят църквата, ако тя престане да изпълнява мисията си. Ако голямата небрежност и равнодушие, проявени в миналото, не престанат, църквата, вместо да расте в сила, ще затъва все повече в слабост и формализъм. Трябва ли да допускаме това? Ще продължаваме ли да бъдем в тъпо вцепенение, в скръбен упадък в любовта и духовната жар? Трябва ли Христос да намери църквата си в това състояние?

Братя и сестри, лампите ви сигурно ще замъждят, докато загаснат, ако не правите решителни усилия, за да се реформирате. „Спомни си откъде си паднал и се покай, и върши първите си дела”. Предлаганата сега помощ може да е за кратко. За онзи, който оставя неизползвано това време на благодат и покаяние, се отнася предупреждението: „И ако не, ще дойда при теб скоро и ще вдигна свещилника ти от мястото му...” Тези думи са изговорени от устата на Търпеливия и Дълготърпеливия. Те са сериозно предупреждение към църкви и личности, че Пазачът, Който никога не дреме, наблюдава как хората действат и само Неговото чудно търпение ги опазва все още, да не бъдат отсечени, защото само пречат на земята. Но Неговият Дух няма да ревнува вечно; търпението Му ще трае само още малко.

Нашата вяра трябва да става по-силна от онова, което е била досега, иначе ще бъдете претеглени на везните и ще се окажете много леки. В последния ден решението на Съдята на цялата земя ще бъде според нашия интерес и според работата ни за нуждаещите се, измъчваните, изкушаваните. Вие не можете да ги отминете и да намерите достъп в Божия град като спасени грешници. „Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на нито един от тези, най-малките, то и на Мен не сте го направили” – казва Христос.

Още не е много късно да се поправи небрежността от миналото. Нека да се съживи първата любов, първата ревност! Потърсете онези, които сте отблъснали, превържете чрез изповед раните, които сте направили. Приближете се при Великото Сърце на Съчувстващата Любов и оставете потока на Божието съживление да потече в сърцата ви, а от потокът от вашето сърце – към сърцата на другите. Нека нежното съчувствие и състрадание, което Исус проявяваше в живота Си, да ни бъде образец как да се отнасяме с нашите ближни, особено с нашите братя в Христос. В тежката борба на живота мнозина са отслабнали от обезсърчение, но една мила и окуражаваща дума би им дала сила да победят. Никога, никога не бъдете безчувствени, студени, безучастни и не упреквайте. Никога не въздържайте да кажете утешителна дума и да вдъхнете надежда. Ние не можем да кажем колко дълбоко влияние ще имат нашите любезни думи, нашите християнски старания да облекчим бремето. Заблудените по никакъв начин не могат да се върнат обратно, освен чрез духа на кротостта, любезността и нежната любов.

02

ЦЪРКОВНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ

Където присъства Духът на Господ, там има смирение, търпение, кротост и дълготърпение. Истинският Христов ученик ще се стреми да подражава на Образца. Той ще изследва прилежно да върши Божията воля така, както тя се извършва в небето. Хора, чиито сърца са все още осквернявани от грях, не могат да бъдат ревностни за добри дела. Те не пазят първите четири заповеди на Декалога, определящи задълженията на човека към Бога, нито пазят останалите шест, определящи задълженията на човека към неговия ближен. Сърцата им са изпълнени със себелюбие и те постоянно намират грешки у другите, които са по-добри от тях. Залавят се за работа, която Бог не им е дал, а не вършат онази, която Бог им е определил - да внимават да не поникне в сърцата им някакъв горчив корен, който да разстрои и поквари църквата. Техният поглед е извън тях, за да наблюдават дали характерът на другите е вред. А всъщност, очите им би трябвало да са насочени навътре към самите тях, за да изследват и да бъдат критични към собствените си действия. Когато изпразнят сърцето си от личното „аз“, зломислието, злобата, те няма да се качват на съдийския престол, за да произнасят присъди над други, които в Божиите очи са по-добри от тях.

Който иска да реформира другите, трябва да го направи първо със себе си. Необходимо е да придобие духа на Учителя си, да е готов като Него да понася укори и да се отдава на другите. Целият свят е незначителен по стойност в сравнение със стойността на една

човешка душа. Ако се подхранва желанието за авторитарство, за господство над Божието наследство, последицата ще бъде загуба на човешки души. Истински обичащите Исус ще се стараят да съобразяват живота си с Образеца и ще работят в Неговия дух за спасението на другите.

За да запази човека за себе Си и да осигури неговото вечно спасение, Христос напусна небесните царски дворове и дойде на земята, претърпя вместо човека мъката на греха и позора и умря, за да бъде човекът освободен. Като се има предвид безпределната цена, платена за изкуплението на човека, как смеят хора с името християни да обсъждат с безразличие някого от Неговите малки? Колко много трябва да внимават братята и сестрите в църквата да не би да повредят с дума и постъпка маслото и виното! Колко търпеливо, любезно и мило трябва да се отнасят с откупените с Христовата кръв души! Колко вярно и усърдно трябва да работят, за да се повдигне духът на отчаяните и обезкуражените! Колко нежни трябва да бъдем към онези, които се стараят да са послушни на истината, а нямат подкрепата на дома си, принудени са постоянно да дишат атмосферата на неверие и тъмнина.

Отношението към грешащите

Ако се предположи, че някой от църквата е съгрешил, неговите братя и сестри по вяра започват да шушукат помежду си, да коментират, като преувеличават предполагаемите грешки и пропуски. Такова поведение е взело големи размери. В резултат Божието негодувание е към хората, които се занимават с това, а Сатана тържествува, защото може да отслабва и обърква способните да бъдат силни в Господа. От плодовете, които те показват, светът вижда слабостта им и осъжда тях и истината, която претендират, че обичат.

„Господи, кой ще обитава в Твоя шатър? Кой ще живее в Твоя хълм? Онзи, който ходи незлобливо, който върши правда и който говори истина от сърцето си; който не одумва с езика си, нито върши зло на приятеля си, нито приема да хвърли укор против ближния си, пред чиито очи е презрян безчестният; но той почита онези, които се боят от Господа; който ако и да се е клел за своя вреда, не се отмята”. Тук клеветникът е изключен от пребъждане в Божието жилище и от живеене на святия хълм Сион. Който злослови ближния си, не може да има Божието одобрение.

Колко много проповедници, заети в доброто дело за обръщане на души към Бога и към истината, са отклонявани от тази работа, за да уреждат някои църковни трудности между братя, изцяло сбъркали, със спорещ и надменен дух.

Да се отклоняват служители от работните полета, се е повтаряло много често в развитието на делото. Това е измислено от големия враг на човечеството с цел да пречи на Божието дело. Когато човешки души, решени да приемат истината, бъдат оставени на неблагоприятни влияния, те изгубват интерес и много рядко може наново да им се въздейства така мощно. Сатана постоянно търси начин да отдели служителя от работното му поле, точно в тази критична точка - „когато резултатите от неговия труд могат да бъдат загубени”. В църквата има неосветени мъже и жени, които не са преживели духовно обръщане, които мислят повече за собственото си достойнство и мнение, отколкото за спасението на ближните им. Сатана работи в тях, като ги подтиква да създават трудности, поглъщащи времето и труда на проповедника, за да загинат много души.

Докато църковните членове са разединени в чувствата, сърцата им са корави и неподдаващи се на влияние. Старанията на проповедника са като удари върху студено желязо и всяка страна се затвърдява още повече в собствения си път. Проповедникът се намира в твърде незавидно положение, защото, колкото и мъдри решения да взима, все ще има недоволни и по този начин само се засилва духът на принадлежност към тази или онази партия.

Ако проповедникът живее в нечий дом, другите започват да ревнуват да не би той да получи недобри впечатления за тях. Ако някога даде съвет, някои ще кажат: „Еди кой си му е говорил”, и така неговите думи нямат тежест за тях. Душите им се въоръжават с недоверие и зломислие и проповедникът е оставен на своеволието на техните предразсъдъци и зависти. Твърде често той усложнява още повече въпроса. Ако никак не би слушал тесногръдите, едностранчиви твърдения на някои, ако би давал съвети според библейското правило и би казал като Неемия: „Голяма работа върша и не мога да сляза”, тази църква би се намирала в много по-добро състояние.

Проповедници и миряни оскърбяват Бога, когато позволяват на отделни хора да им разказват за пропуските и грешките на техните братя. Те не трябва да се вслушват в такива доноси, а да питат: „Приложили ли сте строго упътванията на Спасителя за такива случаи, отишли ли сте при съгрешилите, за да им посочите насаме техните грешки? Те отказали ли са да ви слушат? След това внимателно и с молитва отидохте ли с още двама или трима, за да се опитате с кротост, смирение и нежност да говорите със съгрешилия? Туптеше ли сърцето ви от любов към неговата душа?” Ако напътствията на Учителя към съгрешилите са били приложени строго, тогава може да се направи още една стъпка – да се съобщат

случаят на църквата и да се вземе решение в съгласие със Свещеното писание. Едва тогава небето ще утвърди решението на църквата да изключи съгрешилия член, ако той не се покае. Ако тези мерки не са били взети, затворете ушите си за оплакванията, като по този начин откажете да приемете укор против ближния си. Ако нямаше братя и сестри, които да се занимават с такива работи, злите езици скоро биха млъкнали, защото няма да намират благоприятна почва да се хапят и да се поглъщат един друг.

Избор на водители

Апостол Павел пише на Тит: „... да сложиш в ред недовършеното и да поставиш презвитери във всеки град, както аз ти поръчах; ако е някой непорочен, мъж на една жена, и има вярващи деца, които не са обвинени в разпуснат живот или непокорство. Защото епископът трябва да бъде непорочен като Божи настойник, не своеволен, нито гневлив, нито свикнал на пиянски рязправии, нито побойник, нито да е лаком за гнусна печалба”. Добре би било за всички наши проповедници да отдават внимание на тези думи и да не назначават набързо на служба хора без достатъчно обсъждане и много молитва, за да покаже Бог чрез Духа Си кого ще приеме.

Боговдъхновеният апостол е казал: „Не прибързвай да ръкополагаш никого...” В някои от нашите църкви работата по организиране и ръкополагане на старейшини е била повърхностна и впоследствие са се създавали сериозни затруднения в църквата. Никога да не се бърза при избора на водачи, както и за отговорна служба да се ръкополагат неподходящи мъже – мъже, които имат нужда от духовно обръщане, издигане, облагородяване, преди да могат да служат в Божието дело като някакви служители.

Евангелската мрежа събира и добри, и лоши. За развиването на един характер е нужно време. Време е нужно и да се открие какво представлява човек. Трябва да се взема под внимание и семейството на представения за назначение човек. Покорно ли му е то? Може ли този кандидат да управлява дома си с чест? Какъв е характерът на децата му? Ще придават ли те важност и значение на бащиното влияние? Ако той няма такт, мъдрост или силата на благочестието в дома си, при управлението на собственото си семейство, няма да се сгреша, ако се направи заключението, че същите недостатъци ще бъдат внесени и в църквата и същото неосветено управление ще се прояви там. Много по-добре е човекът да бъде критикуван, преди да бъде назначен на служба, отколкото след това; по-добре да се молите и съветвате, преди да направите решителната стъпка, отколкото след това да се мъчите да поправите последствията от едно неправилно решение.

В някои църкви водителят няма съответната квалификация да обучава на църковните членове в душеспасителната работа. Не се е постъпвало с такт и разсъдливост, за да се поддържа жив интересът в Божието дело. Водачът е бавен и муден, говори много и се моли дълго на публични събрания, няма онази жива връзка с Бога, която му дава нови опитности.

Църковните водачи навсякъде трябва да са сериозни, старателни, изпълнени с несебелюбив интерес, Божии мъже, които оформят правилно делото. Те трябва да отправят молбите си към Бога с вяра. Могат да посвещават неограничено време за тайна молитва, но на публични събрания молитвите и свидетелствата трябва да са кратки и целенасочени. Дълги, сухи молитви и дълги увещания да се избягват. Ако братята и сестрите искат да кажат нещо, което да ободри и поучи другите, то трябва да е намерило място първо в сърцата им. Нужно е те всекидневно да са свързани с Бога, черпейки запасите си от Неговия неизчерпаем склад и изваждайки от там нови и стари неща. Ако собствените им души са съживени от Божия дух, те ще се радват, ще подкрепят и ще окуражават другите, но ако сами не са пили от живия източник на спасението, няма да знаят как да водят други при него.

Пред хората, които приемат историята на истината, нека да се подчертава от необходимостта от опит в религията. Проповедниците трябва да пребъдват сърдечно в Божията любов, за да могат да внушават в умовете на народа необходимостта от лично посвещение, лично обръщане към Бога. Всички трябва да придобият личен жив опит. Христос да се възцари в сърцата им, Духът Му да ръководи и направлява желанията им, иначе тяхното вероизповедание е без всякаква стойност и състоянието им ще бъде по-лошо от това, ако никога не бяха чували за истината.

Малките групи, които приемат истината, да се ръководят така, че да осигуряват благосъстоянието на църквата. Определен човек може да бъде избран да ръководи една седмица или един месец, след това друг - няколко седмици. Така различни хора ще бъдат ангажирани в работата и след необходимото изпитване църквата ще избере с гласа си признатия за водач. Никога обаче той да не бъде поставян за повече от една година. След това да бъде избран друг или същият да бъде преизбран, ако службата му се е оказала благословение за църквата. Този принцип трябва да се следва и при определянето на хора за други отговорни постове, както и за службите на конференциите. Хората, които не са били подложени на изпит, да не се избират за председатели на конференции. Мнозина нямат нужната проницателност за тези важни работи, засягащи вечни интереси.

Ние изповядваме, че сме съхранители на Божия закон. Твърдим, че имаме по-голяма светлина и че се прицелваме към по-висок образец в сравнение с другите хора в света. Следователно трябва да показваме по-голямо съвършенство на характера и по-усърдна преданост. Твърде тържествена вест е поверена на хората, които са приели светлината на истината за това време. Нашата светлина трябва да свети, за да огрява пътя на намиращите се в тъмнина. Като членове на видимата църква и работници в Божието лозе, така наречените християни трябва да правят всичко възможно да се запази мира, хармонията и любовта в църквата. Забележете Христовата молитва: „Да бъдат всички едно, както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил”. Единството на църквата е убедителното доказателство, че Бог е изпратил Исус на света като негов Изкупител. Това е аргумент, който светските хора, не могат да опровергаят. Затова Сатана работи непрестанно с цел да попречи на това единство и хармония и като виждат между нас вероотстъпление, разединение и разправии, невярващите да се отвратят от религията и да се затвърдят в своята непокаяност. Бог бива обезславен от хора, които изповядват истината, а същевременно са разединени и враждуват помежду си. Сатана е големият клеветник на братята и всички, които клеветят, му служат. Ние изповядваме, че познаваме истината повече от другите общества. Но ако това не води до по-голямо осветение, към по-чист и по-свят живот, каква е ползата ни? За нас би било по-добре да не бяхме виждали светлината на истината, отколкото да изповядваме, че сме я приели, а не сме осветени от нея.

За да определим колко важни са интересите, включени в обръщането на една човешка душа от зъблуда към истина, трябва да оценим стойността на безсмъртието. Да осъзнаем колко ужасни са болките на втората смърт. Да схванем честта и славата, които очакват изкупените и да разберем какво означава да се живее в присъствието на Този, Който умря, за да издигне и облагороди човека и да даде на победителя царски венец.

Смъртни умове не могат да оценят напълно стойността на една човешка душа. С каква благодарност изкупените и прославените ще си спомнят за хората, които са били инструменти за тяхното спасение! Тогава никой няма да съжалява за себеотрицателните усилия и упорития труд, за търпението и усърдния сърдечен копнеж за човешките души, които биха загинали, ако той бе занемарил дълга си или би се уморил да върши добро.

Сега облечените в бяло са събрани в кошарата на Великия Пастир. Верният работник и душата, спасена чрез неговия труд, са

приветствани от Агнеца пред престола и са заведени при дървото на живота и при извора на живата вода. С каква радост Христовият служител наблюдава радостта на изкупените, които виждат славата на Изкупителя?! Колко по-скъпо е небето за хората, които са били верни в изпълнението на дълга си за спасяването на човешки души! „Разумните ще сияят със светлината на простора, както и онези, които обръщат мнозина в правда – като звездите до вечни векове!”

03

ЕДНО ПИСМО

Скъпи братко О., получих твоето писмо и не е нужно да изразявам тъгата в сърцето си поради внезапния обрат в теб напоследък. Когато преглеждам отново в съзнанието си твоята минала история, си припомням твоята опитност в Колорадо, размишленията ти, докато се намираше на онази скала, от която да слезеш ти изглеждаше невъзможно; последвалото твое частично обръщане към вярата, твоите изкушения чрез фалшиви и амбициозни надежди да станеш нещо повече и да стоиш далеч от нашите хора вместо да си с тях; твоето разочарование, достойно за похвала; твоето достойно поведение да си мълчиш; молитвите и съчувствието на Божия народ, които се издигаха до небето заради теб и моята постоянно умоляване: ”Не го оставяйте сам, но правете усилия да го спасите, той е впримчен; загубил е опората си в Бога!”

Спомням си последния път, когато пътувахме с жена ти, преди да почине. Душата ѝ беше утежнена за теб и децата. Каза, че трепери за бъдещето заради децата и скептицизма на съпруга си. „Ако умра, каза тя и той се откаже от вярата и накара и децата ми да се откажат от съботата, колко ужасно би било това, след като е получил толкова голяма светлина и толкова много доказателства! Поради тази причина съм се вкопчила в живота. Той няма онова дълбоко вътрешно преобразяване на душата, което ще му бъде като котва, когато изкушенията дойдат. О, сестра Уайт, само заради душите на съпруга и децата ми, съм се вкопчила така в живота. Искам да ти кажа точно сега, че с цялото си сърце съжалявам, задето не приех със съвсем различен дух даденото на мен и съпруга ми свидетелство. Сега виждам, че вестта до нас е била точно онова, от което се нуждаехме; и ако я бяхме приели, тя щеше да ни постави и двамата в едно далеч по-добро духовно положение, отколкото от това, в което се намираме от известно време. И двамата проявихме много горд дух и от тогава насам ми се искаше да те отбягвам, защото мислех, че нямаш нито вяра, нито доверие в нас. Но през последните няколко месеца всичко това изчезна и аз чувствам същото доверие и духовна симпатия, и любов към теб, каквито съм имала в миналото; но знаей, че съпругът ми не чувства нещата по

този начин. И почти няма никаква полза да разисквам с него тези неща. Толкова съм слаба да поставя въпросите пред него, така както са в съзнанието ми, а той е толкова твърд в своите идеи и чувства; но искам да ти кажа, че изрично вярвам в Свидетелствата и в твоето дело и от дълго време желая да намеря случай да ти кажа това, и сега вече се чувствам свободна. Ще ми простиш ли за чувствата и думите, изговорени против теб? Наскърбявала съм Божия Дух и понякога съм чувствала, че той ме е изоставял; но сега нямам тези чувства, нито съм ги имала от известно време. Не осъзнавах опасността от неверието и от това да говоря за него, както съм правила в продължение на няколко седмици в миналото. Много се страхувам за съпруга си, защото той проявява неверие; страхувам се, че ще се откаже от всичко и ще стане невярващ. О, колко бих желала да му помогна!”

Братко О, когато ми каза, че съпругата ти е умряла без вяра в Свидетелствата, аз не ти противоречих, но си помислих, че не ми говориш истината. След това реших, че до голяма степен не си наясно, защото аз имам едно писмо от нея, в което тя казва, че има пълно доверие в Свидетелствата и знае, че са истинни по отношение на теб и на самата нея. Посетих лагерното събрание в ... и ти присъства там. Тогава ти преживя една опитност, която щеше да се окаже много ценна и с трайно влияние върху теб, ако беше останал смирен пред Бога, както в онова време, когато беше смирил сърцето си и на колене ме помоли да ти простя за нещата, които си казвал за мен и моето дело. Ти каза: „Нямаш представа колко долни неща съм казвал за теб”. Уверих те, че аз ти прощавам също така естествено, както съм се надявала, че Исус е простил греховете и заблудите ми. Тогава ти заяви в присъствието на други хора, че си казвал много неща, които са ми навредили; уверих те, че ти прощавам непринудено и доброволно, защото нито едно от тези неща не са били срещу мен; аз съм била само служител, носещ вестта, която Бог ми дава. „Не съм била аз личността, срещу която си се опълчил. Това е била вестта, която Бог ти е изпратил чрез скромния инструмент. Това е бил Христос, на Когото си навредил, а не на мен! Не искам да се изповядваш на мен – ти казах аз. Уреди нещата пряко между твоята душа и Бога и всичко между мен и теб ще бъде уредено!” Някои изрази, които ти бяха написани, си ги приел в твърде силна светлина, а след като си ги прочел внимателно още веднъж, ти каза, че те не ти изглеждат такива, каквито са ти изглеждали, и всичко се изглади. След този разговор ти заяви, че никога преди това не си знаел какво значи истинско духовно обръщане, но че сега си роден отново, обърнат си за първи път. Ти можа да кажеш, че обичаш братята си; ти беше щастлив и на сърцето

ти беше леко; видя светостта на делото, както никога преди това не го беше виждал; и писмата ти изразяваха дълбоката промяна, издействана в теб чрез Божия Дух.

И все пак аз знаех, че ще бъдеш доведен до същото това място и ще бъдеш изпитан по същите тези въпроси, в които си паднал преди. Така Господ направи и с израелевите чедра; така е правил и с народа си през всички векове. Той им показва, къде са пропаднали преди това, изпитва ги отново и ако пропаднат втори път, довежда ги на същото място, за да ги изпита още веднъж.

Сърцето ме боли всеки път, когато си помисля за теб; наистина ми е тъжно на душата. Всяка душа е скъпоценна, защото е била изкупена със скъпоценната кръв на Исус Христос. Мисля, че понякога на осъзнаваме истинската стойност на това, което Исус изкупи с кръвта Си – душата. Когато си помисля за безкрайната цена, платена за изкуплението на отделните души, се питам: „Ами ако тази душа накрая бъде загубена? Ами ако откаже да стане ученик в училището на Христос? Ако не успее да практикува смирение и скромност и не желае да носи игото на Христос?“ Това, братко мой, е било най-големият ти крах. Ако се беше съветвал по-малко със себе си, а Исус беше твой съветник, сега щеше да бъдеш изпълнен с благодат и с познанието за Исус Христос. Не си взел игото на Исус Христос. Не си бил пропит с Неговия дух. О, колко много се нуждаеш от Божественото оформяне на характера си!

Ние носим толкова големи отговорности, като се имат предвид върховните предимства и познанието, в светлината и привилегиите на които ще бъдем съдени, знаейки, че Господ ни ги е дал. Не можем да пледираме, че се намираме в по-неблагоприятно положение от хората, които са били през вековете удивление и укор за света. Не можем да очакваме да ни бъде издадена присъда в наша полза, понеже като Капернаум и ние сме били възвишавани до небето. Господ е работил, действал за пазещия заповедите Му народ. Светлината, която се е отразявала към нас от небето, не е била дадена на Содом и Гомор, иначе те може би щяха да останат неунищожени и до този ден; ако мощните дела, познание и благодат, проявени към този народ, бяха известни на народите, намиращи се в тази тъмнина, не знаем колко далеч биха напреднали те в сравнение с този народ. Не можем да определим колко по-леко щяха да бъдат третираны те в съдния ден в сравнение с онези, които са имали ялната светлина на истината, огрявала ги така, както е огряла теб, но поради някаква необяснима причина не приели святата заповед, която им е дадена. Твоя случай можем само да посочим със скръб като един фар на предупреждение: „Който мисли, че стои, нека внимава да не падне!“. Господ не гледа, както

човек гледа. Неговите мисли и пътища не са онова, което слепи и себелюбиви човеци желаят да бъдат. Господ гледа сърцето и делата на Своите творения, за да желаят и да вършат онова, което Той заповядва и изисква от тях, в случай че не отхвърлят съвета Му и откажат да изпълняват Неговите 3заповеди.

В по-голяма част от живота си си представял доктрини, които напоследък ти отхвърляш и осъждаш. Кое е истинското? Кое е фалшивото? Можем ли да се „доверим на твоята преценка? Можем ли да разчитаме на твоето тълкуване на Писанията? Не можем! Бихме били в опасност да бъдем подведени. Не можеш сега или в който и да било бъдещ период да смяташ, че стоиш на солидна скала. Не мога да не мисля за твоето бъдеще. Истината за мен е жива реалност. Зная, че това е истина. Божието слово е истина. „... при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях!“ Ще напуснеш ли тъмнината и светлината ти ще изгрее ли?!

В момента пиша по-пълно издание на „Великата борба“, съдържащо историята на падането на Сатана и въвеждането на греха в света. Мога да имам по-жива представа върху тази велика борба между Христос - княза на светлината и Сатана – княза на тъмнината. Като гледам различните примки, с които Сатана успява да погуби грешащия човек и да го направи като него, престъпник на Святия Божи закон, бих желала ангели Божии да слязат на земята и да представят този въпрос в неговата голяма важност. След това се чувствам толкова натоварена за души, които съзнателно са се отделили от светлината и познанието, и послушанието на Святия Божи закон. Както Адам и Ева повярваха в лъжата на Сатана „ще бъдете както богове“, така и тези души се надяват чрез непослушанието да се издигнат до по-големи височини, да спечелят някаква похвална позиция. Толкова съм загрижена, че докато другите спят, аз прекарвам часове в молитва Господ да работи с мощната Си сила, за да строши фаталната измама, обхванала човешките умове, и да ги доведе до простотата на Голготския кръст. Тогава се успокоявам с мисълта, че всички тези души са изкупени с кръвта на Господ Исус. Може да ги обичаме, но Голгота свидетелства за това как Бог ги обича. Това дело не е наше, а Господно. Ние сме само инструменти в Неговите ръце да вършим волята Му, а не своята. Ние гледаме тези, които презират Божията благодат, и треперим за тях. Съжаляваме ги и сме разочаровани, че се показват неверни към Бога и истината; но чувстваме една подълбока скръб, когато помислим за Исус, Който ги е изкупил със собствената Си кръв. Бихме дали всичките си притежания, за да спасим един, но откриваме, че не можем да направим това. Бихме

дали собствения си живот, за да спасим една-единствена душа за вечен живот, но даже и тази жертва няма да свърши работа. Единствената велика жертва е била направена с живота, мисията и смъртта на Исус Христос. О, да можеха тези умове да размишляват върху величието на тази жертва! Тогава може би биха могли да схванат величието на спасението.

А сега, братко О., ти, който си имал такава голяма светлина, такива изобилни доказателства за Библейската истина, не вървиш напред и нагоре заедно с онези, които ще триумфират с истината в края. Сега ти взимаш страната на първия голям бунтовник да правиш Божия закон невалиден; и той ще доведе и други в същия път на престъпване на Божия закон, за да усмива нашата вяра. Когато съдът седне и всеки бъде съден според делата, записани в книгите, как ще изглежда твоят случай? Ще погледнеш този и този, които биха ходили в пътя на Божиите заповеди, ако не бе ги обкръжил с атмосфера на неверие, ако не бе изопачил Писанията чрез криво тълкуване на тяхното значение и не ги бе отклонил от стриктното послушание на святият Божи закон. Ще ти е приятно ли тогава да погледнеш лицата им? Ще чуеш гласа на Великия Съдия: „Кой е изисквал това от ръката ти?”

Сегашната ти съпруга няма дълбок религиозен опит в себеотрицание, в саможертва, в общение с Бога, във вяра в истината. Тя лесно би била отклонена от послушанието към Бога към престъпване на Божия закон. Децата ти ще дойдат там, където ти, техният баща, ги отведе; и ако нещо специално от Провидението не ги освободи, тяхното послушание и престъпване ще бъде стоварено върху душата ти. Съдията на цялата земя се изправя срещу теб с онзи свят закон, чиито изисквания не са ти непознати. Децата ти, характерът на съпругата ти и твоят характер ще бъдат съдени чрез святия образец на праведност. Ти си ги подвел към престъпление и за тяхната гибел святият Божии закон ще обвини теб. Чрез различни примки и средства, които Сатана така добре познава, ти си работил за това време и за вечността, опитвайки се да накараш другите да вярват в твоята честност като изоставящ светлината на истината. Но такъв ли си? Не, не! Това е измама, една ужасна измама. Какво ще отговориш на Бога в онзи ден? Тогава ще изпиташ ужасен страх и ужас от твоя Творец. Ще се опиташ да оформиш някакво извинение за твоето поведение, но всичко ще ти се изплъзва. Ще застанеш виновен и осъден. Може да почувстваш гняв спрямо мен, защото поставям въпроса по този начин, но това е така и така ще бъде с всеки престъпник на святия Божии закон.

Винаги дръж пред себе си истината: „Където и да съм, каквото и да правя, Ти Господи ме виждаш!” Не е възможно и най-малката

частица от нашето поведение да не е наблюдавана от Този, Който казва: „Познавам делата ти!“. Дълбините на всяко сърце са открити пред Божия поглед. Всяко действие, всяко намерение, всяка подбуда, всяка дума е така ясно отбелязана, като че има само една личност в цялата вселена и цялото наблюдение, поглед и цялата бдителност и внимание на Бога са съсредоточени върху нейното поведение. Тогава ще нарушим ли и най-малкото правило от Неговия свят закон и ще научим ли да вършат това и други чрез усукване, твърдения, лъжи в самата светлина на Законодателя? Ще дръзнем ли да се изправим пред самото лице на Съдията? Това е такава наглост, която сякаш надминава и най-лошата човешка дързост. Зная, братко мой, кого очаквам да срещна в деня на съда, пред Когото няма да имаш думи на извинение за последната си измяна.

04

О, да можех да представя пред теб и пред други мои братя необходимостта от всепребъдващото чувство за Божието присъствие, което би поставило юзди на живота, за да бъде твоето морално религиозно становище пред хората далеч по-различно. Трябва да постигнем по-висок образец. Всяка душа в поведение и бизнес сделки, през цялото време и на всички места трябва да действа според съзнанието, че живее под погледа на Бога и небесните ангели; и че онова Същество, Което ще съди всяко човешко дело за вечността, го придружава на всяка крачка, наблюдавайки всички действия и четейки всичките му подбуди. Съзнанието за Божието присъствие и опасността от нарушение на Неговите правила биха завладели цялото същество. Каква промяна би се наблюдавала в такъв човек! Каква промяна в обществото, какви злини биха останали неизвършени! Биха се чули възклицанията от всички редици и векове: „Как да извърша аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?“

Кой ще влезе през портите на града? „Блажени, които изперат дрехите си за да имат право да дойдат при дървото на живота и да влязат през портите на града“. Какво означават тези заповеди знаеш също толкова добре, колкото и аз. Обичам душата ти и душата на твоята съпруга и душите на твоите невинни деца и ето защо се обръщам сега към теб. Внимателно обмисли пътя, по който вървиш. Имам още много да ти кажа, но не сега. Ако обичаш, отговори ми и ми върни писмото, съдържащо съня, както ти поисках.

Твоя с много скръб, съжаление и любов!

20 април 1888 г.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ КЪМ ГРЕШНИЦИТЕ

Скъпи братко П., виждам от писмото ти, че си в състояние на неверие, чудейки се дали има надежда в твоя случай. Като Христов посланик бих искала да ти кажа: „Надявай се на Бога!“. Той „толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“. Сега не можеш ли да получиш насърчение от това благодатно обещание?!

Сатана може да ти казва много пъти, че си грешник. Но ти може да отговориш: „Вярно е, грешник съм! Но Исус Христос дойде на света, за да спаси грешниците!“

Исус казва: „... не съм дошъл да призова праведните, а грешните към покаяние“. „Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които неужда от покаяние“. Няма ли да повярваш на тези скъпоценни думи?! Няма ли да ги приемеш с сърцето си? „Търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо. Нека нечестивият изостави пътя си и не праведният – помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро“.

Не е ли това обещание широко, дълбоко и пълно?! Може ли да искаш повече? Няма ли да позволиш на Господ точно тук да издигне знаме срещу неприятеля? Сатана е готов да открадне блажените уверения на Бога. Той желае да отнеме всяка блещукаща надежда и всеки лъч светлина на душата, но не трябва да му го позволяваш! Вярвай. Воювай в доброто воюване на вярата. Бори се с тези съмнения; запознай се с обещанията.

„Когато кажа на праведния, че непременно ще живее, а той, като уповава на правдата си, извърши неправда, то нито едно от неговите праведни дела няма да се помни; а поради неправдата, която е извършил, той ще умре. И когато кажа на нечестивия: Непременно ще умреш; а той се отвърне от греха си и постъпи законно и праведно... непременно ще живее; няма да умре; нито един от греховете, които е извършил, няма да се помни против него; той е постъпил законно и праведно; непременно ще живее“.

05

„С какво да дойда пред Господа и да се поклоня пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телета? Ще благоволи ли Господ в хиляди овни или в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си – за греха на душата си? Той ти е показал, човече, какво е доброто; и какво иска Господ от теб; не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?“

Когато Сатана дойде да те изкушава да се откажеш от всяка надежда, посочи му следните думи и се помоли заедно с Давид:

„Недей помни греховете на младостта ми, нито престъпленията ми; помни ме, Господи, според милосърдието Си и заради благостта Си. Господ е благ и праведен, затова ще научи грешните на пътя Си. Ще води кротките в правда и ще научи кротките на пътя Си”.

„Елате сега, за да разискваме, казва Господ; ако греховете ви са като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна. Ако слушате на драго сърце, ще ядете благото на земята; но ако откажете и се разбунтувате, ще бъдете изпосечени с меч, защото устата на Господни изговориха това”. Това са ясни и категорични обещания, богати и пълни; но всички те са условни. Ако се съобразявате с условията, можете ли да се доверите на Господ, че той ще изпълни словото Си? Нека следните блажени обещания, поставени в рамката на вярата, бъдат поставени в залите на съзнанието. Нито едно от тях няма да пропадне. Всичко, което Господ е изговорил, ще гонаправи. „... защото е верен Онзи, Който е обещал това”.

Делото, което ти трябва да извършиш, е представено ясно пред теб: „Измийте се, очистете се, отстранете от очите Ми злото на делата си, престанете да вършите зло. Научете се да правите добро, настоявайте за правосъдие, поправяйте угнетителя, отсъждайте право на сирачето, застъпвайте се за вдовицата!”

„Ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, постъпва според повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее; няма да умре”.

Господ заявява: „Но вие казвате: Господният път не е прав. Слушайте сега, доме Израелев: Моят път ли не е прав? Не са ли криви вашите пътища?... Понеже Аз не благоволя в смъртта на онзи, който умира, казва Господ Йехова; затова се върнете и живеете”. „Затова, доме Израелев, Аз ще ви съдя –всеки според постъпките, казва Господ Йехова. Покайте се и се отвърнете от всичките си престъпления, за да не ви погуби беззаконието. Отхвърлете от себе си всички престъпления, с които беззаконствахте, и си направете ново сърце и нов дух; защо да умрете, доме Израелев? Понеже Аз не благоволя в смъртта на онзи, който умира, казва Господ Йехова, затова се върнете и живеете!”

Тук Господ е разкрил ясно волята си по отношение на спасението на грешника. Отношението, което мнозина възприемат, отнасяйки се със съмнение и неверие към това, дали Господ ще ги спаси е критика на Божия характер. Тези, които се оплакват от Неговата строгост, буквално казват: „Господният път не е прав”. Но Той ясно връща обвинението върху грешника: „ Не са ли криви вашите пътища?” Мога ли да простя вашите престъпления, след като не се покайвате и не се отвърщате от греховете си?”

Божият характер е напълно оправдан в словата на Писанието, които съм представила пред теб. Господ ще приеме грешника, когато той се покае и изостави греховете си, така че Бог да може да работи заедно с неговите усилия в стремежа към съвършенство на характера. Обещанията не са „да” и „не”, но ако човек се съобрази с условията, те са в Христос „Да”; затова и чрез Него е „Амин”, за Божията слава чрез нас”.

Крайната цел на даването на Божия Син за греховете на света е човек да може да бъде спасен не в престъпления и неправда, но изоставайки греха, изпирайки дрехите на характера си и избелвайки ги в кръвта на Агнеца. Божието намерение е да премахне от човека омразните Му оскърбителни неща, но човекът да сътрудничи на Бога в това дело. Грехът трябва да бъде изоставен, мразен, а Христовата правда - приета чрез вяра. Така Божественото ще сътрудничи с човешкото.

Трябва да бдим и да не даваме място на съмнение и неверие и в отчаянието си да се оплакваме от Бога и да Го представяме неправилно пред света. Това означава да се поставим самите себе си на страната на Сатана. ”Бедни души – казва той, аз ви съжалявам, че се мъчите под греха, но Бог няма милост. Вие копнеете за лъч надежда; а Бог ви оставя да загинете и се наслаждава във вашата окаянст!” Това е ужасна измама. Не давайте ухо на изкусителя, но кажете: „Исус умря, за да живея аз; Той ме обича и не желае да загина. Имам съчувстващ небесен Баща; и макар да съм злоупотребил с Неговата любов, макар благословенията, които милостиво ми е дал, да са били пропилены, аз ще стана и ще отида при Отца си и ще Му кажа: „... съгреших... не съм достоен да се наричам Твой син; направи ме като един от наемниците си”. Притчата ни казва как блудният син ще бъде посрещнат: ”Когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше”. Така Библията представя Божията готовност да приеме покаяния, връщащ се грешник.

Но тази притча, нежна и трогателна, не може да изрази достатъчно добре безкрайното съчувствие на небесния Отец. Господ заявява чрез пророка: „Наистина те възлюбих с вечна любов; затова” те „привлякох с нежна любов”. Докато грешникът е още далеч от дома на Отца си, прахосал своето богатство в чужда страна, бащиното сърце копнее за него; и всеки пробуден в душата копнеж за връщане при Бога е само нежното умоляване на Неговия Дух, който привлича, умолява, притегля странника към любещото сърце на неговия Баща.

С богатите обещания на Библията за теб можеш ли все още да се съмняваш? Можеш ли да вярваш, че когато бедният грешник копнее

да се завърне и да изостави греховете, Господ строго ще му попречи да дойде при нозете Му в покаяние ?

Далеч от съзнанието да са такива мисли! Нищо друго не може да бъде по-безчестно и опозоряващо Бога от тези идеи. Нищо повече от подхранването на такива мисли за нашия небесен Баща не може да нарани душата ни. Целият ни духовен живот ще приеме тон на безнадежност от такива концепции за Бога. Те обезкуражават всяко усилие да се стремим към Бога или да Му служим. Не трябва да мислим за Бога единствено като съдия, готов да произнесе присъда срещу нас . Той мрази греха; но от любов към грешниците отдаде Себе Си в лицето на Христос, та всички, които искат, да могат да бъдат спасени и да имат вечно блаженство в царството на славата.

Сам Господ изявява характера Си, който Сатана е представял злонамерено във фалшива светлина. Той се е разкрил, като „Господ, Господ Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вяност, Който показва милост към хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях...” Какъв посилен и по-нежен език, би могъл да бъде употребен от този, който Бог е избрал, с който да изрази любовта Си към нас? Той заявява: „Може ли жена да забрави сучещото си дете, за да не се смили над детето на утробата си? Обаче те, дори и да забравят, Аз все пак няма да те забравя”.

В изкупителния план „милост и ярност се срещнаха, правда и мир се целунаха”. Всемъдрият и всемогъщ Бог, Този, Който обитава в непристъпна светлина, е пълен с любов и доброта. Затова отдайте слава на Бога вие, които се съмнявате и треперите; защото Исус живее, за да ходатайства за нас. Отдайте слава на Бога за дара на Неговия мил Син и затова, че Той не е умрял за нас напразно.

Брат П., ти питаш дали си извършил греха, за който няма прощанито в този живот, нито в бъдещия. Отговарям: „Не виждам и най-малко доказателство, че това е така. Какво представлява грехът против Светия Дух? Това е: делото на Светия Дух да се приписва съзнателно на Сатана. Например да предположим, че някой е свидетел на специалното действие на Божия Дух. Той има убедително доказателство, че делото е в съгласие с Писанията и Духът свидетелства заедно с неговия дух, че то е от Бога. По-късно обаче той пада в изкушение; обладават го гордост, самодоволство и някоя друга лоша черта и отхвърляйки всички доказателства за Божия характер за това дело заявява, че онова, което по-рано е признавал за сила на Светия Дух, е било сила на Сатана. Бог работи с човешкото сърце посредством Светия Дух и когато хората отхвърлят съзнателно Духа и заявяват, че Той е от Сатана, те прекъсват проводника, чрез който Бог се е свързал с тях. Отричайки

доказателството, което Бог е благоволил да им даде, те спират притока на светлината, огрявала сърцата им, и впоследствие остават в тъмнина. Така се потвърждават думите на Христос: „Ако светлината в теб е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината!” Нора, които са извършили този грях, могат за известно време да изглеждат като Божии деца, но когато се появят обстоятелства, съдействащи за развиване на характера, и разкрият кой дух ръководи този характер, ще се разбере, че те са на вражеска почва и стоят под черното сатанинско знаме.

Братко мой, Духът те кани днес. Ела с цялото си сърце при Исус. Покай се от греховете си, изповядай се на Бога, остави всяко нечестие и се възползвай от всички Негови обещания. „Към Мен погледнете и спасени бъдете” – гласи Неговата благодатна покана.

Ще дойде денят, когато страшното обвинение на Божия гняв ще бъде изречено против всички, които са постојанствали в непослушанието си към Бога. Това ще стане, когато Бог ще заговори и ще извърши страшни неща в правдата Си срещу нарушителите на Неговия закон. Но не е нужно ти да попаднеш между онези, върху които ще се излее Божият гняв. Сега е ден на Неговото спасение. Светлината от Голготския кръст сега грее ясно, откривайки Исус, Жертвата за грях. Когато прочетеш обещанията, които ти споменавам, помни, че те са израз на неизказана любов и състрадание. Великото сърце на Безграничната Любов се е приближило към грешника с безкрайно съчувствие. „В Когото имаме изкуплението си, чрез кръвта Му, прощението на престъпленията ни...” Да, само повярвай, че Бог е твой помощник. Той иска да възстанови Своя морален образ в човека. Приближиш ли се до Него с изповед и покаяние, и Той ще се приближи до теб с милост и прощение. Ние дължим на Бога всичко. Той е Авторът на нашето спасение. Като изработваш твоето спасение със страх и трепет, „защото Бог е, Който според благоволенieto Си действа във вас и да желае това и да го изработвате”.

06

ПРИЕМЛИВА ИЗПОВЕД

„Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповяда и оставя, ще намери милост”.

Условията за придобиване на милост от Бога са прости, справедливи и разумни. Господ не изисква от нас да направим някакви големи неща, за да получим прощение на греха. Не са необходими дълги и уморителни поклоннически пътувания или да изпълняваме мъчителни самонаказания, за да препоръчаме душите си на небесния Бог или да изкупим престъпленията си. Но този, който изповяда и изостави греха си, ще намери милост. Това е скъпоценно обещание,

дадено на падналия човек, за да го насърчи да се довери на Божията любов и да потърси вечния живот в Неговото царство.

Четем, че Даниил, Божия пророк беше мъж „възлюбен” на небето. Той заемаше висок пост в царския двор на Вавилон и служеше на Бог, и Го почиташе, както във време на преуспяване, така и във време на изпитание. И въпреки това смиряваше себе си и изповядваше своя грях и греховете на народа си. С дълбока сърдечна скръб признаваше: „Съгрешихме, постъпихме извратно, вършихме нечестие, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоето правосъдие; и не послушахме слугите Ти, пророците, които говориха в Твое име на царете и началниците ни, бащите ни и на целия народ на земята ни. На Теб, Господи, прилича правда, а на нас - срам на лицето, както е и днес, на юдеите, на йерусалимските жители и на целия Израел, както на онези, които са близки, така и на онези, които са далечни по всички страни, където си ги изгонил поради престъплението, което извършиха против Теб”.

Даниил не търси да извини себе си или народа си пред Бога, но в смирение и душевно покаяние изповядва в най-пълна степен престъпленията и недостатъците и оправдава отношението на Бога спрямо нацията като справедливо, тъй като народът е пренебрегнал напълно Неговите изисквания и не се е възползвал от умоляванията Му.

Голяма нужда има и днес от точно такава искреност, сърдечно покаяние и изповед. Онези, които не са смирили душите си пред Бога и не са признали вината си, още не са изпълнили първото условие за приемане. Ако не сме преживели това покаяние, в което няма разкаяние, и не сме изповядали греха си с истинско душевно смирение и съкрушен дух, отхвърляйки нечестия си, никога не сме намерили истинско прощение на греха; ако никога не сме намерили прощение, не сме намерили и мир в Бога. Единствената причина, поради която не можем да получим прощение на греховете, които сме направили в миналото е, че не желаем да смирим гордите си сърца и да се съобразим с условията на истината. Съществува изрично наставление, дадено по този въпрос. Изповедта на греха, независимо дали той е публичен или частен, трябва да бъде сърдечна и изразена непринудено. Тя не трябва да се изтръгва от грешника. Да не бъде направена по лек и безгрижен начин или изискана насила от хора, които не разбират смисъла на отвратителния характер на греха. Изповедта, която е смесена със сълзи и скръб, представлява изливане на душата до дъно; тя си пробива път до Бога на безпределната милост и съчувствие. Псалмистът казва: „Господ е близо до онези, които са със съкрушено сърце, и спасява онези, които са с разкаян дух”.

Съществуват твърде много изповеди, като тази на фараона, когато пострада от Божиите присъди. Той призна греха си, за да избегне понататъшно наказание, но се върна с открито пренебрежение и предизвикателство към небето веднага след като язвите престанаха. Изповедта на Валаам имаше подобен характер. Ужасен от ангела, стоящ на пътя му с изваден меч в ръка, той призна вината си, за да не би да изгуби живота си. Нямаше истинско покаяние за греха, нито разкаяние, нито изповед на подбудите, нито отвращение от греха, нито имаше стойност или сила в изповедта му. Юда Искариотски след като предаде своя Господ, се върна при свещениците, възкликвайки: „Съгреших, че предадох невинна кръв”, но неговата изповед не го препоръча на Божията милост. Тя беше насилена от виновната му душа поради ужасното чувство за осъждане и страшния вид на бъдещия съд. Последниците, които грехът щеше да му донесе, го накараха да признае този голям грях. Нямаше никаква дълбока, съкрушаваща сърцето скръб в неговата душа, че е предал Божия Син на подигравки, бичувания и разпятие; че е предал Святия Израилев в ръцете на нечестиви и безскрупулни хора. Изповедта му беше подбудена единствено от едно себелюбиво и обгърнато в мрак сърце.

След като Адам и Ева ядоха от забранения плод, те бяха изпълнени със срам и ужас. Отначало единствената им мисъл беше да извинят греха си пред Бога и да избягат от ужасната смъртна присъда. Когато Господ ги запита за греха им, Адам отговори, поставяйки вината отчасти на Бога и отчасти на Ева: „Жената, която си ми дал за другарка, тя ми даде от дървото и ядох”. Жената обвини змията: „Змията ме подмами и ядох!” „Защо си направил змията? Защо си й позволил да дойде в рая?” Това бяха въпросите, които се подразбираха в нейното извинение за греха, като по този начин тя хвърляше върху Бог отговорността за своето падане. Духът на себеоправданието води началото си от бащата на лъжата и е бил проявен във всички синове и дъщери на Адам. Такива изповеди не са вдъхновени от Божия Дух и няма да бъдат приети от Бога. Покаянието ще доведе човек до състоянието да понесе вината и да я признае без измами и лицемерие. Както бедния бирник не смее да вдигне очи към небето, така и той ще се бие в гърдите и ще вика: „Боже, бъди милостив към мене, грешника!”; а онези, които наистина признават вината си ще бъдат оправдани; защото Исус ще пледира с кръвта Си в полза на покаялата се душа.

Не е унижение за човек да се поклони пред Създателя си и да изповяда греховете си, и да моли за прощение чрез заслугите на един разпънат и възкръснал Спасител. Благородно е да признаеш грешките си пред Този, Когото си наранил със своето престъпление

и бунт. Това те издига пред човечи и ангели, защото „Който смири себе си, ще се възвиси”, но който коленичи пред паднал човек и разкрие в изповед тайни мисли и сърдечни измами, безчести себе си, унижавайки човешкото си достойнство и всяка благородна подбуда на душата си. Разкривайки греховете на живота си пред свещеник, покварен от вино и разпуснат живот, той понижава образа за характер и последицата е осквернение. Бог е понижен в неговата мисъл в неговата мисъл до подобие на греховен човек, защото свещеникът е представител на Бога. Тази деградираща изповед на човек пред паднал човек е причина за злото, което осквернява света и го подготвя за последното унищожение.

Апостолът казва: „Изповядайте един на друг греховете си и се молете се един за друг, за да оздравеете!” Този текст е бил тълкуван в смисъл, че поддържа практиката да се отива при свещеника за изповед и прощение, но той не допуска такова приложение. Изповядайте греховете си пред Бога, Който единствен може да ги прости, и грешките си един на друг. Ако сте оскърбили вашия приятел или ближен, трябва да признаете греха си пред него и негов дълг е да ви прости. След това трябва да потърсите прощение от Бога, защото брат ви, който е наранен или ощетен, е собственост на Бога и като сте му навредили, сте съгрешили срещу неговия Творец и Изкупител. Случаят изобщо не трябва да се представя пред свещеник, а пред истинския Ходатай, нашия Велик Първосвещеник, Който „е бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях” и Който „се смиява над нашите немощи” и е в състояние да очисти от всяко петно на нечестие.

Когато Давид съгреши срещу Урия и съпругата му, той се молеше пред Бога за прощение. Той заяви: „Пред Тебе, само пред Тебе съгреших, пред Тебе сторих това зло”. Всяко зло, извършено на други, се отразява в оскърбение към Бога. Затова Давид търси прошка не от свещеник, а от Твореца на човека. Той се моли: „Смили се над мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми”.

Истинската изповед винаги има специфичен характер и представлява признание на точно определени грехове. Те могат да имат такова естество, че да бъдат представени единствено на Бога. Могат да бъдат грехове, които да бъдат изповядани пред определени личности, претърпели щети от тях, или пък могат да бъдат от общ вид, които да станат известни на цялото събрание, но всяка изповед трябва да бъде определена и насочена в признаване точно на греховете, в които сте се провинили.

Когато Израел бе потискан от амонците, избраният народ се помоли на Бога, илюстрация на истинската изповед: „Тогава израелтяните

извикаха към Господа: Съгрешихме пред Теб, защото оставихме нашия Бог и служихме на ваалимите. А Господ каза на израелтяните: Не ви ли избавих от египтяните, от аморейците, от амонците и от филистимците?... обаче вие Ме изоставихте и се покланяхте на други богове. Затова няма да ви избавям вече. Идете, викайте към боговете, които сте си избрали. Те нека ви избавят от утеснението ви. А израелтяните отговориха на Господа: Съгрешихме. Направи с нас както Ти се вижда за добре. Само ни избави сега, молим ти се”. След това те започнаха да действат в съгласие с изповедите и молитвите си. „И те премахнаха от себе си чуждите богове и служиха на Господа”. И великото любещо сърце на Господ се смили, „Неговата душа се смили над окаяното състояние на Израел”. Изповедта няма да бъде приета от Господ без искрено покаяние и реформиране. Необходима е решителна промяна в живота. Всичко оскърбително за Бога трябва да се отстрани. Това ще бъде резултатът от истинската скръб за греха. Говорейки за действието на покаянието Павел казва: „Защото, ето, това, че се наскърбихте по Бога, какво усърдие породило във вас, какво себеочистване, какво негодувание, какъв страх, какъв копнеж, каква ревност, какво наказание на злото. Във всичко вие показахте, че сте чисти в това нещо!”

В дните на Самуил израелтяните се бяха отчуждили от Бога. Те понесоха последиците от греха си, защото бяха загубили вярата си в Бога, бяха загубили проникателността си да различават Неговата сила, мъдрост да управляват нацията, бяха загубили своето доверие в Неговата способност да ги закриля и да управлява делото им. Бяха се отвърнали от Великия Управител на Вселената и пожелаха да бъдат управлявани като народите около тях. Преди да получат мир, те направиха следната определена изповед: „... върху всичките си грехове прибавихме и това зло да искаме за себе си цар”. Самият грях, за който бяха провинени и убедени, трябваше да бъде изповядан. Тяхната неблагодарност потискаше душите им и ги отделяше от Бога.

Когато грехът умъртви моралната проникателност, съгрешилият не различава дефектите на характера си, нито разбира огромната уродливост на греха, който е извършил, и ако не се поддаде на убеждението на Светия Дух, той остава частично слаб за греха си. Неговите изповеди не са искрени и сериозни. Към всяко признание на вината си той добавя извинение за поведението си, като заявява, че ако не са били определени обстоятелства, не би извършил това или онова, за което е укоряван. Но примерите в Божието слово на

истинско покаяние и смирение разкриват дух на изповед, при който няма извинение за греха или опити за себеоправдание.

Павел не се стремеше да се защити. Той обрисова греха си в неговите най-мрачни тонове без да се опита да намали вината си. Той каза: „... затварях в тъмници мнозина от светиите, като се снабдих с власт от главните свещеници; и за убиването им давах глас против тях. И като ги мъчех много пъти по всички синагоги, стараех се да ги накарам да хулят; и в безмерната си ярост против тях ги гоних даже и по чуждите градове”. Той не се колебае да заяви, че „Исус Христос дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз”.

Смиреното и съкрушено сърце, завладяно от истинско покаяние, ще оценява Божията любов и цената, дадена на Голгота. И както син се изповядва на баща си, така истински каещият се човек ще донесе всичките си грехове пред Бога. И е писано: „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда!”

07

ПОГРЕШНИ ИДЕИ ЗА ИЗПОВЕДТА

Скъпи братя и сестри в ... чух за добрата работа, която се върши сред вас, и сърцето ми се радва. От идването ми в Батъл Крийк умът ми се занимава твърде много с църквата тук. По време на молитвената седмица Господ действаше за нас и във всичките ни институции продължава да съществува един постоянен добре уравновесен интерес.

В колежа се състояха събрания, и то със забележителен успех. Имаше няколко духовни обръщания сред светски студенти. Тези обръщания бяха още по-забележителни защото студентите не са имали религиозен опит, преди да дойдат в колежа, а някои от тях даже са били решили да не стъпват в пътя на светлината, като не посещават събранията. Но те ги посещаваха, бяха обърнати от Господния дух и обръщането им бе твърдо. Казват, че никога не са били толкова щастливи през живота си, както сега. Някои от тях си отидоха по домовете, за да прекарат празниците там. Родителите им не изповядват религия и тяхната вяра ще бъде жестоко изпитана. Но от там дойдоха добри вести, че те са поели своите нови отговорности и се опитват да покажат на приятелите си, че вярата, която са получили, не ги прави фанатици или крайни, но добре уравновесени християни по всякакъв начин по-добри, отколкото преди обръщането. Че притежават принципите на чиста вяра и любов към Бога и към техния ближен и проявяват тези принципи

чрез добре подреден живот и духовни разговори. Това добро дело в колежа е било източник на голяма радост за всички ни.

Имахме сутрешни събрания за помощниците ни в санаториума в продължение на няколко седмици в 5.30 ч. Говорих на тези събрания и имаше много добри резултати; говорих също на пациентите няколко пъти.

Имахме събрания с работниците в офиса на РИВЮ на обяд. Тук Господ показа Своето действие. Хора, които са изповядвали истината години наред въпреки това сякаш никога не са чувствали топлина в душата си, бяха посетени от Божия Дух и ако можехте да чуете само техните сърдечни свидетелства за скъпоценната Божия любов в душите им.

Някои от тях казват, че никога преди това не са пеживявали духовно обръщане.

В храма провеждахме събрания два пъти дневно в продължение на две седмици и вестта завладя сърцата. Дадените свидетелства намериха правилен отзвук. Благодарна съм на Господ за добрата работа. Имаше и специални събрания в храма. Тази църква е много голяма и след като свикахме хората за молитви в събота следобед, последната събота на годината, поканихме тези, които чувстват, че трябва да направят изповед, да отидат в канцеларията, където им бе дадена специална възможност. Говорих върху последната глава на Малахия: „Ще краде ли човек от Бога?”; ”Донесете всички десетъци в съкровищницата, за да има храна в дома Ми и Ме опитайте сега за това, казва Господ на Силите, дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, така че да не стига място за него”. По този въпрос бяха направени много изповеди.

Някои не са се отнасяли честно със своите ближни и те изповядаха тези грехове, и оттогава възстановиха щетите. По време на последвалата седмица някои от онези, които не се бяха отнасяли справедливо с Бога и като резултат се бяха отделили от Него, започнаха да възстановяват задържаното. Един брат не беше плащал десетък цели две години. Той даде чек на секретаря на конференцията за задържаните десетъци и лихвата върху тях, като цялата сума възлизаше на 571 долара и 70 цента. Благодаря на Господ, че той има куража да направи това.

Друг даде чек за 300 долара. Друг, който бе отстъпил от Бога дотолкова, че едва ли можеше да се подхранва каквато и да било надежда, че някога ще обърне стъпките си в пътя на правдата, даде чек за 1000 долара. Беше предложено тези дълго задържани десетъци и приношения да бъдат посветени на мисията в централна Европа. С тези чекове и с даренията за Коледа в съкровищницата

дойдоха почти 6000 долара от тази църква, за да бъдат използвани за мисионерското дело.

Душата, която живее чрез вяра в Христос не желае никакво друго добро освен да познава и върши Божията воля. Божията воля е вярата в Христос да бъде направена съвършена чрез дела. Бог свързва с тези дела спасението и вечния живот на онези, които вярват, и чрез тях осигурява светлината на истината да отиде до всички страни и всички народи. Това е плодът от действието на Божия Дух.

Истината завладяваше сърцата. Това не беше моментен импулс, но истинско обръщане към Господ и извратената човешка воля биваше довеждана до изпълнение на Божията воля. Да се ограбва Бог в десетъците и приношенията, е нарушение на ялната заповед на Йехова и нанася голяма вреда на хората, които го правят, защото ги лишава от благословенията на Бога, обещани на онези, които се отнасят честно към Него.

В нашата опитност сме открили, че ако Сатана не може да държи душите вързани в безразличие, той ще се опита да ги тласне в огъня на фанатизма. Когато Духът на Господ дойде сред Неговия народ, неприятелят се възползва от възможността и той да работи, като се стреми да оформя Божието дело чрез специфичните характерни, неосветени черти на хора, свързани с това дело. Така винаги има опасност да бъдат направени не мъдри постъпки. Мнозина провеждат дело, което е измислено от тях. Дело, което Бог не е подбудил.

Що се отнася до делото, което се върши тук, в Батъл Крийк, няма никакъв фанатизъм. Чувствали сме нуждата на всяка крачка да се пазим от това с най-голяма грижа, защото хеприятелят ще бъде много доволен ако може да тласне личности към крайности. По този начин той може да навреди много повече, отколкото, ако въобще нямаше религиозно пробуждане. Знаем, че никога досега не е правено религиозно усилие, при което Сатана да не се опита да се вмъкне, и особено в тези последни дни той ще върши това, както никога преди. Вижда, че времето му е кратко и ще работи с всяка измама на неправдата, за да смесва заблуда и правилни възгледи в Божието дело и да тласка човеци към фалшиви позиции. В много от религиозните пробуждания са били правени грешки по отношение на изповедта. Въпреки че изповедта е добро нещо за душата, изповедта трябва да се извършва мъдро.

Било ми е показано, че много изповеди никога не трябва да бъдат направени пред ушите на смъртни човеци. Защото ограничените преценки на смъртни същества не могат и да си представят резултата. Пръскани са семена на зло в умовете и сърцата на онези,

които слушат, и когато те са под влияние на изкушението, семената ще поникнат и избуят, и ще донесат плод, като същата опитност ще се повтори. Защото, мислят изкушаваните, тези грехове не могат да бъдат толкова големи; тъй като изповядващите се, християни от дълго време в църквата, не правят ли същите неща? Така откритата изповед в църквата на тези скрити грехове ще се окаже по-скоро ухание за смърт, отколкото за живот.

Не трябва да има безразсъдни, радикални постъпки по този въпрос, защото Божието дело може да бъде опозорено в очите на невярващите. Ако те чуят изповеди на долно и лошо поведение от хора, които изповядват, че са последователи на Христос, може да се нанесе укор върху Неговото дело. Ако Сатана би могъл по какъвто и да било начин да разпространи впечатлението, че адвентистите от седмия ден са най-лошите хора, ще бъде радостен да го стори. Бог да не допусне да му се отдаде такъв случай. Бог ще бъде прославен по-добре, ако ние изповядаме тайната вродена поквара на сърцето единствено на Исус, без да се опитваме да я разкриваме пред смъртните грешащи човеци, защото те не могат да отсъдят правилно, ако сърцата им не са постоянно пропити от Божия Дух. Бог познава сърцата, даже тайните на душата, тогава не изливайте в човешки уши историята, която единствено Бог трябва да чуе!

Има изповеди, чието естество е такова, че трябва да бъдат чути пред избрани души и да бъдат признати от грешника в най-дълбоко смирение. Това трябва да става така, че порокът да не бъде разглеждан като добродетел и грешникът да не се гордее със злите си дела. Ако те са долни и трябва да се открият пред църквата, нека бъдат направени достояние пред избрани личности, и не представяйте делото на Христос на открит срам, като обявявате лицемерието публично в църквата. Това ще се отрази на опитващите се да бъдат христоводни по характер. Тези въпроси трябва да се обсъждат внимателно.

Има изповеди, които Господ ни е заръчал да направим един на друг. Ако сте сторили нещо лошо на брат си, чрез думи или дела, най-напред се помирете с него, преди поклонението ви да бъде прието на небето. Изповядайте се на тези, на които сте навредили, и възстановете нанесените от вас щети, и принесете плод, достоен за покаяние. Ако някой е чувствал огорчение, грях или злоба към брат си, нека отиде при него, да изповяда греха си и да иска прошка.

От отношението на Христос към грешащите можем да научим полезни уроци, които са еднакво приложими и към делото на изповед. Той ни учи да отидем при този, който е паднал в изкушение, и да работим с него насаме. Ако не е възможно да му помогнем, защото тъмнина е обхванала ума му и го е отделила от

Бога, трябва да се опитаме да направим това отново с още двама или трима човеци. Ако злото не се поправи, тогава и само тогава трябва да го кажем на църквата. По-добре е, ако грешките могат да бъдат поправени и изцелени, без да представяме въпроса пред цялата църква. Църквата да не бъде място, където да се изливат оплаквания и изповеди.

От друга страна съзнавам опасността от ивкусението грехът да бъде укрит и да се направи компромис с него, и така да се действа лицемерно. Уверете се, че изповедта покрива напълно влиянието на лошата постъпка, докато никакво задължение към Бога, към ближния или към църквата не остане неизпълнено, и след това можете да се доверите изцяло на Христос, очаквайки Неговото благословение. Въпросът за това как и на кого да бъдат изповядани греховете, изисква внимателно и с молитва изследване. Трябва да го разглеждаме от всички страни, преценявайки го пред Бога и търсейки Божествено просветление. Трябва да се запитаме дали изповядването на греховете, за които сме виновни, ще ни донесе добро или вреда. Ще покаже ли то превъзходствата и ще се окаже ли за слава на Този, Който ни е призовал от тъмнината в чудната Негова светлина? Ще помогне ли за очистване умовете на хората, или ще открие някаква връзка с измамите, практикувани в отричане на истината, и няма ли да се заразят и други умове и да се унищожи доверието в нас?

Човеците нямат Божията мъдрост и постоянното просветление от Източника на всяка мъдрост, за да следват безопасно собствените си подбуди и схващания. В моя опит съм видяла, че това води до гибел не само онези, които действат според този принцип, но и много други, повлияни от него. Най-необуздани и екстравагантни неща са следвали от това импулсивно дело. Следвал е упадък на вярата и неверие и скпетицизъм са се разширявали пропорционално в крайностите на религиозната възбуда. Делото, което не е извършено в Бога, приключва бързо след като възбудата премине. В работата на Господ има сила и постоянство, независимо дали Той борави сам или с човешки инструменти. Развитието и усъвършенстването на делото на благодатта в сърцето не зависи от възбудата или екстравагантни демонстрации. Сърцата, повлияни от Божия Дух ще бъдат в сладка хармония с Неговата воля. Било ми е показано, че когато Господ работи чрез Светия Си Дух, нищо в Неговите действия не унижава Божия народ пред света, но го издига. Христовата религия не прави изповядващите я груби или остри. Поданиците на благодатта са възприемчиви и желаят да се учат от Исус и да се съветват един друг.

Това, което научим от Великия Учител на истината, ще пребъде. То няма да ухае на самодостатъчност, но ще води до смирение и кротост; и делото ни ще бъде пълноценно и чисто, облагородяващо, защото е извършено в Бога. Тези, които работят по този начин, ще показват в домашния си живот, както и в общуването си с хората, че имат един ум с Христос. Благодат и истина ще царуват в сърцата им, вдъхновявайки и очистивайки подбудите им и контролирайки външните им действия.

Надявам се, че никой няма да си помисли, че Божието благоволение може да се постигне чрез изповядване на грехове или че някаква специална добродетел има в изповедта на човешки същества. Човек трябва да преживява онази вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Любовта на Христос ще покорява плътските предразположения или наклонности. Истината носи в себе си не само доказателството за своя небесен произход, но доказва също чрез благодатта на Божия Дух, че е ефективна или действена в очистването на душата. Господ иска да идваме при Него ежедневно с всичките си трудности и изповед на греха. Той може да ни даде почивка в понасянето на Неговото иго и в носенето на неговото бреме. Светият Му Дух със Своите благодатни влияния ще изпълва душата и всяка мисъл ще бъде доведена до послушание на Христос. Аз се страхувам, че някои ваши грешки ще превърнат Божието благословение над вас в ... проклетие; че ще има някоя фалшива идея, поради която след няколко месеца ще изпаднете в по-лошо положение, отколкото преди делото на съживлението. Ако не пазите душите си ще се явявате във възможно най-лошата светлина пред невярващите. Бог няма да бъде прославен от този вид служене. Внимавайте да не отивате до крайности и да нанасяте решителен укор на скъпоценното Божие дело. Неуспехът на мнозина е поради това, че след като са били благословени от Бога, те не се стремят да бъдат благословение за други в Христовото смирение. Сега, след като в сърцата ви са били посетени думи на вечен живот, умолявам ви да ходите смирено с Бога, да вършите Христовите дела и да принасяте много плодове на правда. Надявам се и се моля, че ще постъпвате като синове и дъщери на Всевишния и няма да отивате в крайности или да вършите каквото и да било нещо, което да наскърби Божия Дух.

Не гледайте на човеци, нито възлагайте надеждата си на тях, считайки ги за непогрешими; но гледайте постоянно на Исус. Не говорете нищо, което би хвърлило обвинение върху вярата ви. Изповядвайте тайните си грехове единствено на Бога. Признавайте отдалечаването на сърцата си пред Този, Който знае съвършено как да постъпи във вашия случай. Ако сте онеправдали ближния си,

признайте пред него греха си и покажете плодовете на покаянието, като възстановите щетите. След това поискайте благословието. Елате при Бога такива, каквито сте, и Го оставете да излекува вашите недъзи. Представете случая си пред престола на благодатта; нека делото бъде извършено цялостно; бъдете искрени към Бога и към собствената си душа. Ако дойдете при Него с напълно съкрушено сърце, Той ще ви даде победата. След това можете да носите едно сладко свидетелство за свобода, показвайки хвала и благодарност на Този, Който ви е призовал от тъмнината в чудната Своя светлина. Той няма да ви разбере погрешно, нито да ви прецени несправедливо. Съховеците ви не могат да ви освободят от греха, нито да ви очистят от нечестието. Исус е единственият, Който може да ви даде мир. Той ви обикна и отдаде Себе Си за вас. Неговото голямо сърце на любов се „трогва от чувството за нашите немощи”.

Кои грехове са твърде големи за Него, че да не може да ги прости? Коя душа е твърде огорчена или потисната за Него, че да не може да я спаси? Той е милостив и благодатен. Не гледа на нашите заслуги, но на собствената Си безгранична доброта, лекувайки отстъпленията ни и ни обича доброволно и щедро, докато сме още грешници. Той е „бавен да се гневи” и много добър; дълготърпелив към нас, Който не желае „да погинат някои, а всички да дойдат до покаяние”.

Не се стремете да се напрягате до някакво по-високо ниво на възбуда; но идете да работите за другите и търпеливо да ги наставлявате. Ще бъдете разположени да приемете, че всеки има един товар от зло, което трябва да изповяда, и ще изпаднете в опасността да обвинявате. Ще искате да поставите всеки под същия знаменател - да го заведете да стъпи на вашата почва и ще мислите, че нищо не може да бъде направено, докато всички не минат през същото дело на изповед. Няма да бъдете благоразположени да се заемете да помагате на другите благодарение на Божият Дух във вас; сърцата ви няма да се смекчени и покорени от дълбоко извършващото се във вас дело на очистване. Ще се намирате в голяма опасност да опетните Божието дело, като упражнявате или проявявате собствения си дух. Ако работите за зависими от Бога души смирени и изпълнени с доверие, ако излъчването на Светия Дух се отразява във вас в христов подобен характер, ако съчувствие, любезност, доброта, търпение и любов са преобладаващите принципи във вашия живот, ще бъдете за благословение на всички около вас. Няма да критикувате другите, нито пък да проявявате, остър и укоряващ дух към тях; няма да считате, че идеите им трябва да бъдат променени според вашия образец; но любовта на Исус и мирните плодове на правда ще се разкриват във вас.

Плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, любезност, доброта, вяра, кротост, въздържание. „А които са Исус Христови, разпънали са плътта заедно със страстите и похотите й. Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим. Да не ставаме тщеславни, един друг да не се дразним и да не си завиждаме един на друг”.

Неприятелят ще се стреми да се натрапи даже и в нашите религиозни прояви. Всеки вход ще трябва да бъде пазен вярно, да не би себелюбие и гордост да бъдат втъкани във вашето дело. Ако собственото „аз” е било наистина разпънато заедно с чувствата и страстите, ще се появят плодовете под формата на добри дела за слава на Бога. Умолявам ви със страх Божи, не оставяйте делата ви да се изродят. Бъдете последователни, уравновесени християни. Когато сърцето е отдало чувствата си на Христос, старото преминава и всичко става ново.

Нашата религия трябва да бъде разумна. Мъдростта отгоре трябва да ни укрепва, затвърдява и изгражда. Трябва да продължаваме напред и напред, нагоре и нагоре, от светлина към още по-голяма светлина и Бог ще продължава да ни разкрива славата Си така, както не прави в света.

09

Батъл Крийк, Мичиган, 6 януари 1889 г.

БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ - ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

Драги братко К., радвам се, че днес си в... и ако оправдаеш възложеното ти доверие, ще бъдеш подходящият човек на подходящото място. Остави личното „аз”, не го допускай да се намесва и да разваля работата ти, въпреки че това е нещо естествено. Ходи смирено пред Бога. Нека да работим за Господ с пълна енергия, като имаме чувството за постоянното Божие присъствие. Спомни си за Моисей, каква издръжливост и какво търпение характеризираше живота му. В посланието си към евреите Павел казва: „Защото издържа като човек, който вижда Невидимия”. Характерът, който Павел приписва на Моисей не означава просто пасивна съпротива срещу злото, а постоянстване в доброто. Моисей поставяше Господ винаги пред себе си и Господ беше винаги от дясната му страна, за да му помага.

Моисей имаше дълбокото чувство за личното присъствие на Бога. Той не само гледаше напред през вековете за идването на Христос в плът, но го видя по особен начин, придружаващ израелевите чедата във всичките им пътувания. За него Бог бе реален, винаги присъстващ в мислите му. Когато биваше неразбран, когато трябваше да посреща опасностите и да търпи нападки заради Христос, той понасяше всичко безропотно. Вярваше, че точно Бог

му е необходим и Той би помогнал в нуждата. Бог му беше готова помощ.

В повечето случаи вярата, която виждаме, е вяра само по име; истинската, доверяваща се, постоянстващата вяра е радост. Моисей изпита в личното духовно преживяване обещанието, че Бог възнагражда хората, които Го търсят прилежно. Това е друг въпрос по отношение на вярата, който желаем да проучим. Бог ще възнагради човека на вярата и послушанието. Ако тази вяра се прояви в житейската опитност, тя ще даде сила на всеки, който обича Бога, бои се от Него и издържа изпитанията. Моисей бе изпълнен с доверие в Бога, защото имаше подходяща вяра. Той се нуждаеше от помощ, молеше се за нея, приемаше я с вяра и втъкаваше в опитността си вярването, че Бог се грижи за него. Той вярваше, че Бог управлява живота му. Виждаше Го и Го признаваше във всяка подробност на живота си. И чувстваше, че се намира под окото на Всевиждащия, Който претегля подбудите и изпитва сърцето. Гледаше на Бога и разчиташе на Него за помощ и сила да го преведе непоковарен през всяка форма на изкушение. Знаеше, че му е възложено да извършва специално дело и желаше, доколкото бе възможно, да го изпълни успешно. Но съзнаваше, че това не може да стори без Божествена помощ, защото имаше работа с opak народ. Божието присъствие бе достатъчно да го подкрепя да издържа във всякакви обстоятелства, в каквито би могъл да изпадне човек.

Моисей не мислеше за Бога, той Го виждаше. Бог бе постоянното му видение; никога не изгубваше от очите си Неговото лице. Виждаше Исус като свой Спасител и вярваше, че достойнствата на този Спасител ще му се припишат. Тази вяра на Моисей не бе фантазия, а реалност. От такава вяра се нуждаем и ние – вяра, която да устоява на изпит. О, колко често се поддаваме на изкушението, понеже не гледаме на Исус! Нашата вяра не е постоянна поради себеугаждане, съгрешаване и тогава е естествено да не издържим, „като човек, който вижда Невидимия“.

Братко мой, направи от Христос свой всекидневен, всекичасен другар и тогава няма да се оплакваш, че нямаш вяра. Размишлявай върху Христос. Разглеждай Неговия характер. Говори за Него. Колкото по-малко издигаш себе си, толкова повече ще издигаш Исус. Бог има работа за теб. Поставай Господа винаги пред себе си. Братко и сестра К., издигнете се по-високо и по-високо за да получите по-ясна картина за характера на Христос. Когато Моисей се помоли: „Покажи ми, моля, славата Си“, Господ не го упрекна, а изпълни молбата му. Бог заяви на служителя Си: „Аз ще направя да мине пред теб цялата Моя благост и ще проглася пред теб Името Йехова“.

Ние стоим далеч от Бога и затова не виждаме откровенията на Неговата сила.

Присъствието на Христос в класната стая

Братко мой, сестра моя, дано Господ даде мъдрост и на двамата, за да знаете как да се отнасяте към умовете на учащите. Дано Господ ви научи колко велики неща може да извърши, ако само вярвате. Заведете и Исус с вас като ваш Другар в класната стая. Гледайте в Него, когато говорите, за да действа законът на любезността от вашите устни. Не разрешавайте на никого да ви оформя по този въпрос. Позволявайте на децата, които са под грижата ви, да имат своя индивидуалност, както и вие имате. Винаги се опитвайте да ги ръководите, никога не се опитвайте да им налагате.

Виждам някои неща тук, в Швейцария, които мисля, че са достойни за подражание. Учителите в училищата често излизат навън с учениците си. Докато те играят, ги поучават как да се забавляват, а също и да обуздават всяко безредие или погрешно действие. Понякога учителите се разхождат заедно с учениците си. Това ми харесва. Мисля, че възможността децата да се поддават на изкушения е по-малка. Учителите участват и в спортните игри на децата и ги регулират. Не мога по никой начин да одобря идеята децата да мислят, че постоянно не им се доверяваме и не могат да се държат като деца. Нека учителите се присъединяват към забавленията на децата, да бъдат едно с тях и да показват, че искат те да са щастливи и това ще усили доверието на децата. Те могат да бъдат контролирани чрез любов, а не преследвани постоянно - и по време на ядене, и в забавленията им с непреклонна остра строгост.

Нека кажа тук, че онези, които никога не са имали деца, обикновено не са най-добре подготвени да се справят мъдро с различните детски и младежки умове. Те са склонни да установят закон, от който няма изключение. Учителите трябва да помнят, че самите някога са били деца. Необходимо е да приспособят своите учения и уроци към умовете на децата с разбиране; след това децата могат да бъдат наставлявани и ръководени чрез правило и пример. Дано Духът на Исус слезе, за да оформи сърцата, характерите ви, да издигне и облагороди душите ви. Христос каза на учениците Си: „... ако не се обърнете и не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство”. Нужно е тези железни правила да се отстранят, да се слезе от тези кокили до равнището на детето. О, да можеше този дух на строгост да се промени в дух на любов, та щастието и слънчевата светлина да заместят обезкуражението и скръбта.

ЕСТЕСТВОТО И ВЛИЯНИЕТО НА СВИДЕТЕЛСТВАТА (т. 5, 1889, с. 654-683)

С приближаването на края и с разширяването на делото, което разнася по света последното предупреждение, все по-важно става за всички, приемащи истината за това време, да имат ясно разбиране за същността и влиянието на Свидетелствата, които Божието провидение е свързало с третата ангелска вест още от самото ѝ прогласяване. В следващите страници са дадени извлечения от писаното от мен през последните четиридесет години за моя личен опит от ранните години в това специално дело, както и за това, което Бог ми е открил за същността и важността на Свидетелствата, за начина, по който са били дадени и как трябва да се гледа на тях.

„Не дълго след като отмина определената дата в 1844 г., ми се даде първото видение. Бях на посещение у една мила сестра в Христос, чието сърце беше тясно свързано с моето. Ние, всичко пет жени, коленичихме тихо за семейна молитва. Докато се молахме, Божиата сила ме изпълни така, както никога по-рано не бях я чувствала. Струваше ми се, че съм обкръжена от светлина, издигах се все по-високо и по-високо над земята”. В това време ми бяха представени във видение опитностите на адвентните вярващи, Христовото пришествие и наградата, която ще се даде на верните.

„В едно второ видение, което последва скоро след първото, ми бяха посочени предстоящите трудности и моят дълг да отида и да разкажа на другите това, което Бог ми е открил. Посочи ми се, че работата ми ще срещне голяма съпротива и сърцето ми ще бъде раздирано от мъка, но Божиата милост ще бъде достатъчно голяма, за да ми помогне във всичко. Това видение ме загрижи много, тъй като то ми посочваше моя дълг да отида сред хората и да проповядвам истината.

Обзе ме голям страх, че ако последвам зова на дълга и заставам като облагодетелствана от Всевишния с видения и откровения за народа, бих се възгордяла и че докато се издигам над положението, което трябваше да заема, бих могла да предизвикам Божия укор и да погубя душата си. Познати ми бяха разни такива случаи и сърцето ми трепереше пред тежкото изпитание.

Молах се, ако трябва да разказвам онова, което Господ ми беше посочил, да бъде запазена от непристойно възгордяване. Ангелът каза: „Твоите молитви са чути и ще бъдат послушани. Когато злото, от което се страхуваш, те заплашва, Господ ще простре ръката Си, за да те спаси; Той ще те притегля към Себе Си чрез страдания и ще пази смирението ти. Разнасяй вярно вестта. Постоянствай докрай и тогава ще ядеш от плодовете и ще пиеш от водата на живота”.

През това време някои, които бяха повярвали първата вест, бяха изпаднали във фанатизъм. В живота и учението се бяха промъкнали съмнителни заблуди и някои бяха готови да осъждат всички, които не желяеха да приемат техните възгледи. В едно видение Бог ми откри тези измами и ме изпрати при Неговите заблудили се деца да им дам светлина. Но при изпълнението на този дълг аз срещнах голяма съпротива и горчиви упреци.

„За мен беше тежък кръст да разказвам на хората това, което ми бе посочено за тях. Мъчно ми беше да ги гледам смутени и наскърбени и често смекчавах вестта и им я излагах по възможност по-поносимо. Тогава се връщах и плачех в душевна агония.

Поглеждах към хората, които се грижеха само за своите души, и си мислех, че не бих се оплаквала, ако бях на тяхното място. Трудно беше да известявам ясните, режещи свидетелства, които Бог ми даваше. Със страх очаквах последиците и когато съветваните личности въставаха против укора и след това се съпротивляваха на истината, аз се питах: Известих ли вестта, както трябва? Не биха ли могли тези души да бъдат спасени по някакъв начин? Тогава изпитвах такава душевна мъка, че често смъртта ми изглеждаше желан гост и гробът – сладко място за почивка.

Аз не съзнавах опасността и греховността на онова, което вършех, докато в едно видение бях доведена при Исус. Той ме погледна с укоряващ поглед и после погледна встрани. Не ми е възможно да опиша ужаса и страха, които ме обзеха. Паднах на лицето си пред Него, но нямах сила да произнеса нито една дума. О, как желяех да бъда покрита и скрита от този страшен поглед! Тогава можах отчасти да разбера какво ще чувстват изгубените, които ще извикат на планините и на скалите: „Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнеца”.

Тогава един ангел ми заповяда да стана. Трудно може да се опише гледката, която се яви пред очите ми. Пред мене стоеше тълпа хора с разрошени коси и разкъсани дрехи; те представляваха картина на отчаяние и ужас. Приблжиха се до мене, взеха дрехите си и ги търкаха в моите. Погледнах и видях, че дрехите ми бяха опетнени с кръв. Отново паднах като мъртва при нозете на придружаващия ме ангел. Не можах да представя никакво извинение и желяех да бъда далеч от онова свято място. Ангелът ме изправи и каза: „Това сега не се е случило с тебе, но тази сцена ти се представи, за да видиш какво те очаква, ако се откажеш да разказваш на другите онова, което Господ ти е открил”. Помнейки това тържествено предупреждение, аз отидох да говоря на хората дадените ми от Бога думи на упрек и наставления.

Лични свидетелства

Вестите, които ми се даваха за различни хора, често записвах поради настоящата им молба. Когато работата ми се разшири, това стана важна и уморителна част от моите трудове. Преди публикуване на Свидетелство N15, получих много подобни от хора, които бях съветвала и предупреждавала. Но вследствие на уморителната работа бях много изтощена и потреперах пред този дълг особено като знаех, че много от тези хора бяха недостойни и имаше малка надежда дадените предупреждения да ги предизвикат към основна промяна. През това време бях силно насърчена чрез следния сън.

„Някой ми донесе платно от бял лен и ме помоли да ушия от него дрехи за хора с различни размери, с различни характери и с различно обществено положение. Каза ми се да ги скроя и приготвя, в случай че бъдат поискани. Струваше ми се, че мнозина, за които трябваше да скроя дрехи, бяха недостойни. Попитах дали това беше последното парче плат, от което трябваше да кроя, и ми се отговори отрицателно – имало и други парчета, които можех да взема, щом свърша това. Бях обезсърчена от обема на предстоящата ми работа и обясних, че повече от двадесет години съм крояла дрехи, но нито работата ми е била ценена, нито пък съм видяла да се е постигнало много добро. Говорих на онзи, който ми донесе белия плат, най-вече за една жена, за която също трябваше да ушия дреха. Казах, че тя не биценила дрехата, дори да ѝ се подари, това щеше да бъде само загуба на време и материал. Беше много бедна, неспретната в облеклото си и веднага би я измърсила.

Лицето отговори: „Скрой дрехите, това е твоят дълг. Загубата понасяш не ти, а аз. Бог не гледа, както хората гледат. Той планира работата, която желае да бъде извършена, и ти не знаеш кое ще успее - това или онова...”

Тогава вдигнах ръцете си, покрити с мазоли от дългата работа с ножиците, и казах, че се ужасявам при мисълта да продължавам този вид работа. Още веднъж ми бе повторено: „Уший дрехите, защото твоето освобождение още не е дошло”.

Твърде изморена, се заех за работа. Пред мене лежаха нови лъскави ножици, взех ги и започнах да действам. Веднага ме напусна чувството на умора и обезсърчение. Ножиците като че ли режиха без особени мои усилия и аз шиех дрехите една след друга сравнително леко”.

Има много сънища, причинявани от обикновените неща на живота, в които Божият Дух не взема никакво участие. „Има също и фалшиви сънища, и фалшиви видения, давани от сатанинския дух. Но сънищата от Господа, определени в Божието слово като видения, са

наистина плодове на духа на пророчеството, истински видения. Такива сънища, като се имат предвид хората, които сънуват, и обстоятелствата, при които са дадени, сами съдържат доказателства за достоверността си”.

Тъй като предупрежденията и поученията в свидетелствата за частни случаи можеха да се приложат и за много други случаи, които не са били специално посочени, аз почувствах за свой дълг да публикувам частните свидетелства за доброто на църквата. В Свидетелство N15, където обяснявах необходимостта от това, аз казах: „Не зная как по-добре бих могла да изложа моите видения за общи опасности и заблуди и за задълженията на всички, които обичат Бога и пазят Неговите заповеди, освен като публикувам тези свидетелства. Може би няма друг по-прост, по-ефикасен начин да се разгласи това, което Господ ми е показал”.

В едно видение, дадено ми на 12 юни 1868 г., моят план да публикувам личните свидетелства бе одобрен напълно. Когато Господ обръща внимание на частни случаи и изброява особените грешки на определени хора, други, които не са били посочени във видението, си въобразяват, че са праведни или почти праведни. Когато някой бива укоряван за някоя грешка, братята и сестрите би трябвало да се самоизпитват грижливо в какво са съгрешили и дали не са се провинили в същия грях. Те трябва да изповядват смирено своите грехове. Дори другите да ги смятат за добри, това все пак не ги прави добри, Бог вижда сърцето. По този начин Той изпитва човешките души. Като упреква грешката на единия, Бог желае да поправи мнозина. Ако обаче не прилагат наставленията за себе си, а си мислят, че Той не вижда грешките им, защото не ги посочва специално, те се самоизмамват; затъват в тъмнина и Господ ще ги остави да вървят по пътищата си и по влеченията на собствените си сърца.

„Мнозина лъжат душите си и що се отнася до истинското си положение пред Бога, са в голяма заблуда. Бог си служи с най-добрите средства и начини за постигане на своята цел да посочи какво има в сърцата на Неговите така наречени последователи. Той открива грешките на единици, за да могат чрез тях други да бъдат запазени, да се гнусят от тези заблуди и да ги избягват. При сериозно самоизпитване те могат да открият, че вършат същите неща, които Бог упреква у другите. Ако наистина желаят да служат на Бога и се страхуват да Го оскърбят, няма да чакат, докато греховете им бъдат посочени специално, за да ги изповядат и в смирение и покаяние се върнат при Господа. Ще се откажат от нещата, които не се харесват на Бога според дадената на другите светлина. Ако пък обратно, тези, които не са прави, видят виновност

в грехове, които са били укорявани у другите, и продължат да живеят така, защото не са им били посочени лично, те поставят в опасност собствените си души и биват пленени според желанието на Сатана”.

„Показано ми бе, че според Божията мъдрост не на всички са посочвани греховете и заблужденията. Тези частни свидетелства са отправени до всички виновни, макар имената им да не са назовани специално. И когато хората, четейки ги, прикриват собствените си грехове само защото имената им не са специално споменати, те не могат да напреднат в Божествения живот, а все повече ще затъват в тъмнина, докато небесната светлина им бъде отнета съвсем”.

В едно видение, дадено ми преди около 20 години, в 1871 г., „ми бе поръчано да посоча устно и писмено общи принципи и в същото време да разкрия опасностите, заблужденията и греховете на някои, за да бъдат всички предпазвани, поучавани и наставлявани. Аз видях, че всеки сам трябва да изследва най-точно сърцето и живота си, да не би и той да е извършвал същите грешки, изобличавани у другите, и дали дадените на другите предупреждения не биха подходили и за него. В такъв случай всеки би трябвало да чувства, че съветът и предупреждението са адресирани специално за него и той би трябвало да ги приложи на практика. Бог изпитва вярата на всички, които се наричат Христови последователи. Ще изпитва искреността на молитвите на твърдящите, че желаят сериозно да научат дълга си. Ще им го изложи ясно и на всички ще даде добра възможност да изляват онова, което е в сърцата им”.

Цел на Свидетелствата

„В древността Бог говореше чрез устата на пророците и апостолите. Днес Той говори чрез Свидетелствата на Духа Си. В никое друго време Бог не е поучавал по-сериозно Своя народ за волята и пътя Си, както днес”.

„Господ е намерил за добре да ми даде видение относно нуждите и заблудите на Своя народ. Колкото и да ми беше трудно, аз изложих вярно престъпленията на грешниците и средствата, с които да си помогнат. Така Божият Дух е изговорил предупреждения и наказания, без да задържа скъпоценните обещания на милостта.

Разкажките се грешници нямат причина да се отчайват поради това, че престъпленията им са били посочени и че им се е обърнало внимание върху опасността, в която са били. Точно тези старания за тях показват колко много Бог ги обича и как силно желае да ги спаси. Те трябва само да последват съвета Му и да вършат волята Му, за да наследят вечен живот. Бог представи пред Своя

заблуждаващ се народ греховете му, за да може той да види цялата си мерзост и светлината на Божествената истина. Тогава дълг на народа е да се откаже завинаги от греховете си. Ако можеше да разбере как Бог действа за него и да приеме поученията, той би видял една права пътека под краката си и светлина, която би го водила без тъмнина и обезсърчение”.

„Предупреждения и напомнания се дават на заблуждаващите се измежду адвентистите от седмия ден не защото животът им подлежи на укор повече от живота на така наречените християни от другите общества. Не и за това, че примерът и делата на тези християни са по-лоши от тези на адвентистите, които не желаят да послушат изискванията на Божия закон. Но се дават най-вече защото те имат голяма светлина и чрез изповедта стават особен, избран Божи народ, у когото законът на Бога е написан в сърцето. Божиите хора са като верни воденици на небесния Бог, послушни на закона на Неговото управление и представляват Божия характер на земята. Но всеки техен грях ги отделя от Бога и в известен смисъл безчести името Му, което дава на неприятелите на Неговия закон възможност да обвиняват делото и народа Му, наречен от Него „избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби”, който трябва да известява добродетелите на Онзи, Който „ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина”.

Господ призовава и наказва хората, изповядващи, че пазят Неговия закон. Той изобличава греховете и неправдата им, защото желае да им отнеме всеки грях и всяка слабост, за да могат те, като се боят от Него, да постигнат пълна святост. Бог ги порицава, осъжда и поправя, за да бъдат очистени, осветени, облагородени и най-последно издигнати до собствения Му престол”.

„Като преглеждам Свидетелствата, дадени за подигравателите на Съботата, се учудвам на Божията милост и грижа за Неговите деца. Бог им изпраща толкова много предупреждения, като посочва опасностите и представя високото положение, което трябва да заемат според Неговата воля. Ако те пребъдват в любовта Му и се отдалечават от света, Неговото особено благословение ще почива върху тях и светлината Му ще ги осветлява. Доброто им влияние ще се чувства във всеки отдел на делото и във всяка част на полето. Но ако не се отзоват на Божието намерение, ако продължават да имат такова нищожно разбиране за величествения характер на делото, както в миналото, тяхното влияние и пример ще доведат до ужасни последици. Ще причиняват само вреди и вреди. Дрехите им ще бъдат опетнени от кръвта на скъпи души.

Многократно ми биваха предавани свидетелства на предупреждение. Аз не питам кой ги е уважил. Кой е бил прилежен да се разкае за

греховете и идолослуженето си и е положил сериозни старания да се стреми към целта на „горното от Бога призвание” в Исус Христос? Аз жадно очаквах и се надявах, че Бог ще даде на някои Своя Дух и ще ги използва като инструменти на правдата, за да събуди църквата и да я доведе в ред. Но аз трябваше да се откажа от почти всяка надежда, защото от година на година виждах все по-голямо отдалечаване от простотата, която, както Бог ни показва, трябва да характеризира Неговите последователи. Интересът и предаността към Божието дело изчезват все повече. Питам: Как се постареха тези, които показват, че вярват в Свидетелствата, се постареха да живеят в съгласие с дадената им светлина? С какво са показали, че са уважили предупрежденията? Доколко са живели според получените поучения?”

Не вместо Библията

Че Свидетелствата не са дадени вместо Библията, се вижда от следното извлечение от Свидетелство, публикувано в 1876 г.:

„Брат Дж. смущаваше умовете, като се опитваше да обяснява, че дадената от Бога светлина чрез Свидетелствата е приложение към Божието слово. Така той хвърля фалшива светлина. Бог е намерил за добре по този начин да насочи мислите на Своя народ към Словото, за да може той да го разбира по-ясно” (т. 4, с. 246). „Божие слово може да просвети най-мрачния дух и да бъде разбрано и от хора, имащи най-слабото желание да го разберат. Въпреки това обаче, някои, които изповядват, че изучават Божието слово, живеят в пряко противоречие с неговите прости поучения. И за да не остави за никого никакво извинение, Бог дава ясни и определени свидетелства, които да ги върнат обратно към пренебрегнатото Слово”. „Божие слово е богато с общи принципи за създаване на правилни житейски привички и Свидетелствата както общите, така и личните, имат за цел да обърнат вниманието особено върху тези принципи.

На 3 април 1871 г. този въпрос ми беше изложен в сън. Струваше ми се, че присъствам на събрание от голямо множество. Много от хората бяха коленичили пред Бога в сериозна молитва и изглеждаше, че голяма мъка има в сърцата им. Те молеха настоятелно Господ за особена светлина. Някои като че ли преживяваха дълбока душевна агония и бяха твърде напрегнати. Молеха се гласно със сълзи за помощ и светлина. Нашите най-първи братя участваха в тази тъй важна сцена. Брат А. бе проснат на пода, очевидно в дълбока мъка. Неговата жена седеше сред компания от равнодушни присмивачи. Тя гледаше така, сякаш желаше всички да разберат, че презира смиряващите се по този начин.

„Сънувах, че Божият Дух дойде върху мен. Аз се вдигнах всред викове и молитви и казах: „Духът е на мене”. Чувствам се принудена да съобщя, че вие трябва да започнете да работите лично за себе си. Вие гледате към Бога и желаете Той вместо вас да извърши делото, което сами би трябвало да извършите. Ако сами вършите това дело Бог ще ви помага в случай на нужда. Изоставили сте точно работите, които Той ви е възложил да вършите. Викали сте към Него Той да върши вашата работа. Ако бяхте последвали светлината, която ви е дал, Той щеше да ви освети с още по-голяма светлина. Но как можете да очаквате, че докато пренебрегвате дадените от Бога съвети, предупреждения и напомнания, Той ще ви дава повече светлина и благословение, за да ги отхвърляте и потъпквате? Бог не е човек. Той „не е за подиграване”.

Аз взех скъпата Библия и я обградих с различните Свидетелства за църквата, дадени за Божия народ. Тук, казах аз, има предписания почти за всички случаи. Тук са посочени греховете, които трябва да се премахнат. Тук може да бъде намерен търсеният съвет, макар и да е за други случаи в подобна ситуация. На Бога е било угодно да ви дава правило след правило и заповед след заповед. Но само малко от вас знаят какво всъщност съдържат Свидетелствата. Вие не познавате Писанието. Ако бяхте изследвали Библията с желанието да разберете нейното становище и да постигнете християнското съвършенство, не бихте се нуждаели от Свидетелствата. Но тъй като сте пренебрегвали да се запознаете с боговдъхновената Книга, Бог е потърсил да ви достигне чрез прости, преки свидетелства, привличайки вниманието ви върху думите на Свещеното писание, което не сте послушали, увещавайки настойчиво да съгласувате живота си с Неговите чисти и възвишени учения.

Чрез Свидетелствата Господ цели да ви предпазва, наказва, съветва и да привлича умовете ви към важността на Истината. Да не мислим, че Свидетелствата ни носят някаква нова светлина; те представят по-живо на сърцето отдавна изявените духовни истини. Дългът на човека спрямо Бога и неговите ближни е отбелязан ясно в Божието слово, но само малко от вас са послушни на дадената светлина. Не се открива нова светлина, но чрез тях Бог е опростил познатите вече велики истини и ги е изявил на народа, както е намерил за добре, за да го пробуди и да му ги внуши, така че никой да няма някакво извинение.

Гордост, себелюбие, егоизъм, омраза, завист и ревност са помрачили разсъдъка ви и истината, която би ви умъдрявала за спасение, е изгубила силата си да осенява духа и да го владее. Най-съществените принципи на Божествеността остават неразбрани, защото няма глад и жажда за библейско познание, за сърдечна

чистота и святост в живота. Свидетелствата не бива да омаловажават Словото, но да го издигат, и така да привличат умовете, че чудесната простота на истината да се възприеме от всички.

По-нататък аз казах: „Както Божието слово е обградено от тези книги и списания, така Бог ви е обгърнал с напомнания, съвети, предупреждения и насърчения. И сега вие със страх в душите си се молите за повече светлина. Натоварена съм от Бога да ви кажа, че докато не прилагате на практика дадената ви вече светлина, по пътя ви няма да падне повече нито един светъл лъч от Свидетелствата. Господ ви е обкръжил със светлина, но вие не сте я оценили, потъпкали сте я. Докато някои съвсем са я презирали, други само са я пренебрегвали или пък са я следвали равнодушно. Малко са се решили да последват светлината, която Господ им е дал според благоволенията Си.

Някои, които получиха чрез Свидетелствата особени предупреждения, ги забравиха за няколко седмици. На някои Свидетелствата бяха повторени няколко пъти, но те не им отдадоха подобаващото внимание да се постараят грижливо да ги последват. Струваха им се като суетни приказки. Ако бяха уважили получената светлина, биха избягнали загубите и изпитанията, които им се струваха така корави и жестоки. Вината си те трябва да припишат само на себе си. Сами са се натоварили с тежък товар, който не им е възложен от Христос. Бог е проявявал любов и грижи към тях, но самолюбивите им зли, невярващи сърца не можеха да познаят Неговата доброта и милост. Продължаваха да затъват слепешката в собствената си мъдрост, докато победени от изпитания и смущения биваха пленени от Сатана. Ако вие съберете лъчите светлина, които Бог ви е дарил в миналото, Той ще ви даде повече светлина.

Аз обърнах вниманието им към древните израелтяни. Бог им даде Своя закон, но те не желяеха да Му бъдат послушни. Тогава им даде церемонии и постановления, че като ги изпълняват, да си спомнят за Бога. Те бяха твърде склонни да забравят Него и Неговите заповеди, така че стана нужда от постоянно подбуждане на духовете им, за да могат да познаят задълженията си, да бъдат послушни на Създателя си и да Го славят. Ако бяха послушни и бяха пазили с любов Божиите заповеди, множеството церемонии и постановления не биха били нужни.

Ако народът, който сега изповядва, че е особено скъпо притежание на Бога, желяеше да бъде послушен на Неговите заповеди, както са отбелязани в Словото Му, не биха били дадени никакви особени свидетелства, за да му напомнят неговите длъжности и да му посочват греховете и голямата опасност, в която се намира, като не

слуша Божието слово. На мнозина съвестта е притъпена, защото са изоставили светлината, пренебрегнали са я и са я презрели.

Някой застана до мен и ми каза: „Бог те е издигнал и ти е дал думи, както на никой друг не е дадено, да говориш на народа и да спечелваш сърцата. Той така е съставил твоите Свидетелства, че те да отговарят на нуждите. Ти трябва да останеш непоколебима въпреки присмехите, подигравките, неодобренията и осъжданията. За да бъдеш особен Божи инструмент, не бива да се облягаш на никого, но да зависиш само от Бога и подобно на лозовите мустачки да се увиваш около Него. Той желае да те използва да дадеш на народа Неговата светлина. Необходимо е всеки ден да черпиш от силите Му, за да не могат заобикалящите те да накърняват или помрачават светлината, която чрез тебе трябва да осветлява Неговия народ. Сатана полага особени усилия да отнеме тази светлина, така нужна на Божия народ през опасностите на последните дни.

Твоят успех зависи от твоята искреност. Отклониш ли се от нея и започнеш ли да нагаждаш свидетелството според угодата на другите, твоята сила ще изчезне. Днес всичко е присторено и неестествено. Светът е наводнен от свидетелства, които са временни и ласкаят, очароват и издигат личното „аз“. Твоето свидетелство има друг характер. То се отнася за особени случаи в живота – да запазва от изчезване слабата вяра и да внушава на вярващите необходимостта да светят като светлина на света.

Бог ти е дал чрез свидетелството ти да покажеш на отклоняващите се и грешащите тяхното истинско положение и неизмеримата загуба, която те понасят, ако продължават своя греховен живот. Той ти е обяснил това нагледно, както на никой друг между сега живеещите. Държи те отговорна заради светлината, която ти е дал. „Не чрез сила, нито чрез, а чрез Духа Ми“ – казва Господ на силите. „Извикай силно, не се щади; издигни гласа си като тръба и изяви на народа Ми беззаконието им и на Якововия дом - греховете им“.

Неправилно прилагане на Свидетелствата

Някои, които вярват в Свидетелствата, грешат, като ги натрапват несправедливо на другите. В том 1, №8 се свидетелства по този въпрос. „Имаше в... някои хора, които бяха Божии чеда и все пак се съмняваха във виденията. Други не се противопоставяха, но не се осмеляваха да заемат решително становище. Някои се отнасяха скептично и имаха достатъчно причини за това. Фалшивите видения и фанатичните молитвени упражнения, както и окаяните резултати, които последваха, оказаха влияние върху случая в... да се настроят презрително спрямо всичко, което носи името „видение“. Би

трябвало всички тези неща да се вземат под внимание и да се постъпва мъдро. Не би трябвало да се иска сметка от хора, които никога не са виждали някого във видение и не са познали лично влиянието на виденията. Не бива да им се отнемат църковните привилегии, ако иначе християнският им живот е както трябва...

Посочено ми бе, че някои можах да приемат публикуваните видения, съдейки за дървото по неговите плодове. Други приличат на съмняващия се Тома; не могат да повярват на публикуваните Свидетелства, нито приемат доказателства чрез свидетелството на други, но искат сами да видят. Спрямо тях трябва да се проявява много търпение и братска любов, докато вземат становище за или против. Ако те се обявяват против виденията, за които нямат никакво понятие, ако продължават да упорстват против нещо, в което нямат никакъв опит... тогава църквата може да заключи, че не са на страната на правото” (т. 1, 1852, с. 328).

Някои от нашите братя са изповядвали от дълго време истината и от години познават мене и моята работа. Те са изпитали истинността на Свидетелствата и са заявявали, че им вярват. Чувствали са могъщото влияние на Божия Дух, почиващ над тях, за да потвърди истинността им. Показа ми се, че ако такива, когато бъдат укорявани чрез СВИДЕТЕЛСТВОТА, се опълчат против тях и работят тайно, за да отслабят влиянието им, ще си получат заслуженото; защото тяхното поведение ще постави в опасност неопитните.

Първото публикувано Свидетелство съдържа предупреждение срещу не мъдрото приложение на дадената на Божия народ светлина. Аз обяснявах, че някои са постъпвали неблагоприятно, когато разговаряйки върху вярата с невярващи, които са искали доказателства, са им чели от моите писания, вместо да им дадат доказателства от Библията. Посочи ми се, че такова действие е необмислено и би настройвало невярващите против истината. Свидетелствата нямат никаква тежест пред хора, които не познават техния дух. В такива случаи те не трябва да се цитират.

Ето други предупреждения относно използването на Свидетелствата, давани от време на време.

„Някои проповедници са изостанали много. Твърдят, че вярват в дадените Свидетелства, но вредят, като ги представят като желязно правило на хора без опит с тях; за себе си, обаче, пропускат да ги прилагат. Те са получавали свидетелства по няколко пъти, но никак не са им обърнали внимание. Поведението им е несъвместимо” (т. 1, 1863, с. 369).

„Видях, че някои се опитваха да използват онова, което Бог е казал на други за техните грехове и неправди. Те са взели посоченото във видението в най-крайното му значение и са го

налагали така, че се е стигнало до отслабване на вярата на мнозина в това, което Бог е давал, а също и до обезсърчаване на църквата до отчаяние” (т. 1, 1857, с. 166).

Врагът посяга на всичко, което може да използва, за да унищожи човешките души. „Дадени бяха добри свидетелства за някои хора на важни длъжности. Отначало те започват добре, като поемат товарите и извършват своята част в Божието дело. Но Сатана ги преследва с изкушенията си, докато накрая бъдат победени. Други пък, като виждат техния неправилен начин на действие, приемат внушението на Сатана, че нещо е сбъркано в свидетелствата за тези хора, иначе те не биха били недостойни да участват в Божието дело”.

По такъв начин се поражда съмнение относно дадената от Бога светлина. „Това, което може да бъде казано за някои при известни обстоятелства, не може да се каже за тях при други обстоятелства. Хората са така слаби нравствено, така крайно себелюбиви, самодоволни и така лекомислено високомерни, че Бог не може да действа заедно с тях. Те биват оставени да се движат като слепи и да проявяват такава голяма слабост и безумие, че мнозина се учудват как такива хора са могли да бъдат приети и почетени да се свържат с делото. Тъкмо това цели Сатана, това е била неговата цел още отначало, когато се опитваше да опозори Божието дело и да хвърли вредна светлина върху СВИДЕТЕЛСТВОТА. Ако не бяха се стремили да се налагат с влиянието си в Божието дело, Сатана не би ги завличал така силно, защото тогава той не би могъл да постигне целта си да ги употребява като свои инструменти за специалното си дело”.

Да се съди по плодовете им

За Свидетелствата нека се съди по плодовете им. Какъв е духът на ученията им? Какъв е бил резултатът от влиянието им? Всички желаещи могат да се запознаят с плодовете на тези видения. През всички тези седемнадесет години (писано в 1862 г.). Бог ги е опазил и утвърдил със Своята мъдрост против съпротивата на Сатана и влиянието на хора, подкрепящи врага в неговото дело.

Бог или поучава Своята църква, наказва грешките и усилюва вярата ѝ, или не го прави. Това дело или е от Бога, или не е. Той не върши нищо със Сатана. Моето дело... носи или печата на Бога, или печата на врага. Няма половинчата работа по този въпрос. Свидетелствата са или от Божия Дух, или от дявола.

Когато Бог се откриваше чрез духа на пророчеството, ми бяха представени миналото, сегашното и бъдещето. Показвани ми бяха личности, които никога не бях виждала, и когато ги видях след

години, аз ги познах. Бивала съм разбуждана от сън с живото съзнание за онова, което току що ми бе показано и посред нощ съм писала писма, които е трябвало да бъдат изпратени до другата страна на континента, и са пристигали там тъкмо навреме, за да опазят Божието дело от голяма вреда. Това е било работата ми в продължение на години. Една сила ме принуждаваше да изобличавам и порицавам погрешни постъпки, за които никога не бях мислила. Дали това дело през последните 36 години (писано в 1882 г.) е от горе или от долу?

Христос предупреждаваше Своите ученици: „Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабителни. По плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репей? Също така всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове... Всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огън. И така, по плодовете им ще ги познаете”. Ето един пробен камък и всички могат да си служат с него, ако желаят. Който наистина иска да се запознае с истината, ще намери достатъчно доказателства, за да повярва.

Съмнения в Свидетелствата

Сатанински план е да се отслабва вярата на Божия народ в Свидетелствата. Сатана знае как да провежда атаките си. Действа върху умовете, за да възбуди в човешките души недоверие и недоволство към водителите на делото. После дарбите се оспорват, разбира се, оценяват се ниско и дадените чрез видения поучения биват пренебрегвани. Следва съмнението по отношение на важните точки на нашата вяра, по отношение на основните стълбове на нашата позиция, след това – съмнение в самото Свещено писание и така отпадането продължава до гибел. Когато веднъж повярвани Свидетелствата бъдат подложени на съмнение и се изоставят, Сатана вече знае, че съблазнените няма да спрат до там. И той удвоява усилията си, докато доведе Божиите деца до явен бунт, който е неизлечим и завършва с унищожение. Като дават място на съмнението и неверието към Божието дело и като хранят чувства на жестоко подозрение, те сами се подготвят да изпаднат в големи заблуди. Питаят лоши чувства към онези, които се осмеляват да им кажат грешките и да упрекват греховете им.

Ето какво казва по този въпрос едно свидетелство, адресирано за определени млади хора, публикувано най-напред през 1880 г.: „Духът на съмнение спрямо Свидетелствата на Божия Дух нараства постепенно. Вместо да отстраняват повдигащите се въпроси и

съмнения тези млади хора ги подхранват, защото не познават духа, силата и мощта на Свидетелствата (т. 4, с. 457).

Показано ми бе, че мнозина са с толкова слаба духовност, че не разбират нито стойността на Свидетелствата, нито същинската им цел. Те говорят лекомислено за тях, дадените от Бога за благо на Неговия народ. Осъждат ги, излагат собствени мнения и критикуват това и онова, а по-добре биха направили да си сложат ръката на устата и да се посипят с пепел, защото не могат да ценят Свидетелствата поради слабото присъствие на Божия Дух в тях.

010

„Има някои в... които никога не са се покорявали напълно на упрека. Те сами са избрали поведението си. Винаги повече или по-малко са влияели срещу защитниците на правото и са укорявали погрешното. Влиянието на тези личности, върху отделни хора, които са идвали тук и са влизали в контакт с тях... е много лошо. Те са изпълвали умовете им с въпроси, оспорвани със съмнения по отношение на свидетелствата на Божия Дух. Изграждали са фалшиви конструкции върху свидетелствата и вместо да водят хората към посвещение на Бога и да се вслушват в гласа на църквата, те са ги поучавали да бъдат независими и да не зачитат мнението и преценките на други. Влиянието на тази класа хора е действало тайно. Някои не съзнават нанесената вреда; но самите те непосветени, горди и бунтовни са водили други в погрешен път. Отровна атмосфера е била издишвана от тези непосветени. Кръвта на души се намира по дрехите им и Христос ще им каже в деня на окончателното уреждане на сметките: „Махнете се от Мене, вие, всички, които вършите беззаконие”. Те ще бъдат учудени, но техният живот на изповядващи се само от устни християни е бил измама, лъжа” (т. 4, 1880, с. 513, 514).

„Възгледите на някои са, че свидетелствата на сестра Уайт не могат да бъдат надеждни. Това е точно онова, което много непосветени искат да бъде. Упреквашите свидетелства са изпитвали тяхната суета и гордост, но ако смееха, те биха отишли до крайност в модата и гордостта. На всички такива Господ ще даде възможност да се проявят и да развият истинските си характери” (т. 3, 1873, с. 13).

„Видях, че причината виденията да не бъдат добре посрещнати напоследък в църквата е недостатъчно доброто им оценяване. Църквата почти е загубила своята духовност и вяра и упреците и предупреденията към членовете са имали много малък ефект. Мнозина от изповядалите вярата си в тях не са им обръщали внимание!” (т. 1, 1855, с.119).

Ако вие изгубите доверие в Свидетелствата, ще се отчуждите и от библейската истина. Страхувала съм се, че мнозина биха заели позиция на оспорване и съмнение и затова с болка в сърцето желях да предпазя душите ви. Колко от вас искат да уважат предупреждението? Сега вие се държите за Свидетелствата, но ако някое от тях застане на пътя ви, изобличавайки вашите заблуждения, тогава бихте ли свободно приели или отхвърлили известна част от цялото? Онова, което сте най-малко склонни да приемете, тъкмо то е най-нужното.

Братя мои, пазете се от лукаво, невярващо сърце. Божието слово е просто, ясно и точно в ограниченията си. То се обявява против вашето себелюбие и снизходителност към самия себе си, затова не сте му послушни. Свидетелствата на Неговия Дух насочват вниманието ви върху Писанията, показват характерните ви грешки и изобличават греховете ви, затова не ги уважавате. И за да оправдаете плътския си живот на удобства, започвате да се съмнявате в божествеността на Свидетелствата. Ако бяхте послушни на поученията им, бихте били сигурни в техния Божествен произход. Помнете, че вашето неверие няма да отнеме тяхната истинност. Щом са от Бога, те ще устоят.

Показано ми бе, че неверието към предупреждаващите, насърчаващите и изобличаващите Свидетелства отдалечава светлината от Божиите чеда. Неверието заслепява очите им така, че те остават в незнание за истинското си положение. Вярват, че изобличаващото свидетелство на Божия Дух им е ненужно или пък не се отнася за тях. Такива Божии деца имат голяма нужда от Божията благодат и от духовна сила да бъдат прозорливи, за да открият липсата в себе си на духовно разбиране.

Мнозина, отклонили се от истината, посочват за причина, че не вярват в Свидетелствата. Въпросът обаче е в това, дали искат да се откажат от своите идоли, които Бог осъжда, или да продължат в погрешните си пътища и да отхвърлят дадената им от Бога светлина, изобличаваща точно приятните им неща? За тях има значение само въпросът: Да се откажа ли от себе си и да приема като изпратени от Бога Свидетелствата, които порицават греховете ми, или да ги отхвърля, ЗАЩОТО ме изобличават?

В много случаи Свидетелствата бяха приемани напълно, скъсваше се с греха и със самозадоволяването и в съгласие с дадената от Бога светлина веднага настъпваше реформация. В други случаи пък греховното себеугодничество продължаваше, Свидетелствата се отхвърляха и като причина се посочваха много неправдиви извинения. ИСТИНСКАТА причина обаче не се представяше. А тя е

липсата на морален кураж, липсата на воля, укрепена и контролирана от Божия Дух за отказване от гибелните привички.

Сатана има способността да внушава съмнения и да изнамира поводи против ясните Свидетелства от Бога; мнозина смятат за някаква добродетел, за белег на разумност, че не вярват, че се съмняват и че намират недостатъци в тях. Който желае да се съмнява, има широк простор за това. Съвсем не е в Божия план Бог да премахва възможностите за неверие. Той дава доказателства, които трябва да бъдат изпитани грижливо със смирен и послушен дух, а всеки трябва да решава всичко според силата на доказателствата. За искрения дух Бог дава достатъчно доказателства, за да повярва. Който обаче отхвърля силните доказателства, защото намира нещо, което не може да обхване със своя ум, ще бъде оставен в студената, замръзнала атмосфера на неверие и мъчително съмнение и ще претърпи крах във вярата...

Дългът да се порицава

„Ако всред Божият народ има неправди и Божиите служители ги отминават с безразличие, те буквално поддържат и оправдават грешника и са също толкова виновни като него и с точно такава сигурност ще получат Божието неодобрение, тъй като ще бъдат държани отговорни за греховете на виновния. Бяха ми показани във видение много случаи, при които Божието благоволение навличано поради небрежността на Неговите служители да се справят с неправдите и греховете всред тях. Тези, които са извинявали такива неправди, са били считани от хората за много приятни и добре разположени само защото са отбягнали изпълнението на един ясен дълг, записан в Писанието. Задачата не е била приятна за чувствата им. Затова са я избягнали” (т. 3, 1873, с. 266).

„Изследващото свидетелство на Божия Дух ще отдели онези от Израел, които някога са били във война със средствата, които Бог е определил за отстраняване на покварите в църквата. Неправдите трябва да бъдат наречени неправди. Тежките грехове трябва да бъдат наречени с истинското им име. Целият народ на Бога трябва да дойде по-близо до Него... Тогава всеки ще вижда греха в истинската светлина и ще разбира колко оскърбителен е той в очите на Бога” (т. 3, 1873, с. 324). „Ясното, откровено свидетелство трябва да живее в църквата, иначе Божието проклятие ще бъде в Неговия народ така сигурно, както беше в древния Израел поради греховете му” (т. 3, 1873, с. 260).

„Никога в сравнение с това време не е имало по-голяма нужда от верни предупреждения от укори или порицания. Сатана е слязъл с голяма сила, знаейки, че му остава малко време. Той наводнява света с приятни басни, а Божият народ обича да му се говорят

успокоителни думи... Беше ми показано, че Божият народ трябва да положи по-твърди и по-решителни усилия, за да отблъсне опасната тъмнина. Активната работа на Божия Дух е нужна сега повече от всякога!” (т.3, 1873, с. 327, 328)

Когато в младостта Си приех даденото ми от Бога дело, получих заедно с това и обещанието, че ще имам специална помощ от могъщия Помощник. Беше ми дадено и тържественото задължение да предавам вярно Господнята вест, без да правя разлика между приятели и врагове. При Бога няма никакво предпочитание на хора. Независимо дали Божият пратеник се занимава с богати или бедни, висши или нисши, културни или невежи, той не трябва да предава свещените истини.

Никой да не подхранва мисълта, че съжалявам или съм се отдръпнала от което и да било ясно свидетелство, отправено към отделни хора или към целия народ. Ако съм съгрешавала някъде, то е в това, че не съм укорявала греха по-решително и твърдо. Някои от братята са поели отговорността да критикуват моето дело и предлагат един по-лесен начин за коригиране на злините. На такива хора бих казала: „Аз приемам Божия начин, а не вашия!” Това, което съм писала в свидетелство или порицание не е било достатъчно ясно изразено... Онези, които биха желали по какъвто и да било начин да намалят силата или остротата на неодобренията, които Господ ми е дал да изговоря, ще трябва да се срещнат със своето дело в деня на съда... но онези, които са поели отговорността да ме упрекват и според тяхната ограничена преценка да предлагат начин, който им изглежда по-мъдър, повтарям: „Не приемам вашите усилия. Оставете ме с Бога и нека Той ме учи. Ще приемам думите от Господа и ще ги изговарям на хората. Не очаквам всички да приемат укорите и да променят живота си, но аз трябва да изпълнявам дълга си през цялото време. Ще ходя в смирение пред Него, като върша своето дело за това време и за вечността.

Бог не е дал на моите братя делото, което е дал на мен. Твърди се, че като предавам укорите публично, други стават остри, критични и строги. Ако е така, те трябва да уредят този въпрос с Господ. Ако пък други поемат отговорност, която Господ не им я е възложил, ако не зачитат наставленията, които им е давал отново и отново чрез смирението – начина, който Той е избрал, да бъдат любезни, търпеливи, дълготърпеливи, те единствени трябва да отговарят за резултатите. С претоварено от скръб сърце съм изпълнявала моя неприятен дълг спрямо най-близките ми приятели, без да смея да се поддавам на желанието си да бъде по-малко вярна в предупреждаването на другите, независимо дали те ще чуят и ще приемат, или ще се отдръпнат. Когато говоря на хората, казвам

много неща, които не съм премисляла предварително. Господният Дух често идва над мен. Сякаш ме отнася въвн от мен самата. Животът и характерът на различни личности се представят ясно пред ума ми. Виждам техните грешки и опасности и се чувствам принудена да говоря за онова, което ми е разакрито по този начин. Не смея да се съпротивлявам на Божия Дух” (т. 5, 1882, с. 19, 20).

Отхвърляне на укорите

„Мнозина днес отхвърлят верните укори или порицания, давани от Бога в свидетелство. Било ми е показано, че някои в тези дни даже са отивали толкова далеч, че са изгаряли тези думи, както направи нечестивият цар на Израел. Но противопоставянето да се отричат думите на Божиите заплашителни вести, изговорени чрез Неговите избрани инструменти, няма да попречи на тяхното изпълнение. Това само ще предизвика Неговия гняв и в края ще доведе сигурна гибел на нарушителя. Често пъти в сърцето на грешника се запалва възмущение срещу средството, което Бог избира, за да връчи Своите укори. Винаги е било така и същият Дух за послушание на Господното слово, който преследваше Еремия из затворите, съществува и днес!” (т. 4, 1876, с.180).

Още от началото на моята работа аз съм поставена (синоним) да нося ясно определено свидетелство да изобличавам неправди и да не щадя, като в същото време е имало хора, които са предпочитали да говорят успокоителни думи, да замазват работата и да унищожават влиянието на моите трудове. Господ ми възлага да отправям укори и изобличения, а след това отделни личности застават между мен и хората, за да обезсилят ефекта на моето свидетелство.

При почти всеки случай, където са необходими упреци, ще се намери някой, който изцяло не оценява факта, че Духът на Господа е наскърбен и делото Му неодобрено. Такива хора съжालяват онези, които заслужават укори и изобличения, защото са наранени личните чувства. Това неосветено съчувствие прави съчувстващите споделящи вината на упрекувания. В девет от десет случая, ако укоряваният е оставал под влияние на съзнанието за греховете и беззаконията си, би могло да му се помогне да ги види и вследствие на това да се поправи. Но натрапилите се неосветени съчувствители, поставят в съвсем погрешна светлина подбудите на укорявания и естеството на изобличенията, като чрез съчувствие влияят на упрекувания да смята, че наистина е било злоупотребено с него; и чувствата му се издигат в бунт срещу човека, който само е изпълнил своя дълг. Тези, които изпълняват вярно неприятните си задължения с чувството, че ще носят отговорност пред Бога, ще приемат Неговото благословение” (т. 3, 1875, с. 359).

„В тези последни дни има някои, които ще казват: „Говорете ни успокоителни неща, пророкувайте измами”. Но това не е моето дело. Господ ме е поставил изобличител на Неговия народ; също така сигурно, както ни е поставил тежкия товар, така Той ще направи отговорни тези, на които е предадена вестта, за начина, по който се отнасят към нея. Господ няма да счита това за леко нещо и тези, които презират делото Му ще получат според делата си. Аз не съм избрала сама тази неприятна работа. Това не е дело, което ще ни донесе благоволение или похвалата на хората. Това е работа, която малко хора ще оценят. Но онези, които се стремят да направят делото ми двойно по-трудно чрез тяхното криво представяне и тълкуване, разпалено подозрение и неверие, създавайки по този начин предразсъдъци срещу Свидетелствата, които Бог ми е дал, и ограничавайки работата ми, им предстои да уреждат този въпрос с Бога. А аз ще вървя напред, докато при видението ми братята вървят напред. В името и силата на моя Изкупител, ще върша онова, което мога... Този дълг не е, за да угодя на себе си, но за да върша волята на моя небесен Отец” (т. 4, 1876, с. 231, 232).

Ако Бог ми е дал да занеса на Неговия народ една вест, онези, които ме спъват в делото ми, намаляват вярата на хората в истината, не се борят срещу инструмента, а срещу Бога. „Не инструмента обиждате и оскърбявате, но Господ, Който ми е говорил, чрез тези предупреждения и укори!” „Едва ли е възможно човеци да нанесат по-голяма обида на Бога от тази, да презират и отхвърлят определените от Него инструменти да ги ръководят” (т. 5, с. 235; т. 3, с. 355).

Небрежност спрямо Свидетелствата

В опасност се намират не само онези, които отхвърлят открито СВИДЕТЕЛСТВОТА или се съмняват в тях. Да се пренебрегва светлината, е равносилно да се отхвърля.

Някои от вас признават изобличенията на думи, без да ги приемат в сърцето си. Вие си оставате същите, както преди, и ставате все по-невъзприемчиви към влиянието на Божия Дух, ставате все по-слепи, все по-малко мъдри, по-малко усърдни и по-малко желаете религиозни опитности; и ако не преживеете сърдечна промяна, накрая ще изгубите напълно опората си в Бога. Не сте допуснали в живота ви да стане решителен обрат чрез получените изобличения, защото не сте познали дефектите в характера си и не сте видели нито познали разликата между вашия живот и живота на Христос. Каква полза от молитвите ви, ако в сърцата си подхранвате неправда? Ако във вас не настъпи пълна реформа, скоро

предупрежденията ще ви дотегнат, както някога дотегнаха на израелевите чедя, и също като тях ще отпаднете от вярата в Бога.

Мнозина постъпват в пълно противоречие със светлината, която Бог е дал на Своя народ, защото не четат книгите, съдържащи светлината и даващи съвети, попицания и предупреждения. Светските грижи, модата и липсата на религия са отклонили вниманието от светлината, която Бог е благоволил да даде, докато книги и вестници, пълни със заблуди, са разпространявани навсякъде. Съмнението и неверието се увеличават навсякъде. Чудесната светлина, идваща от Божия престол, се скрива под шиник. Но Бог ще държи народа Си отговорен за тази небрежност. Ние ще Му дадем сметка за всеки лъч светлина, изгрял по нашия път, за това, дали той ни е послужил за напредване в Божествените неща, или е бил отхвърлен, защото е било по-приятно да се следва наклонността

Томовете, съдържащи духа на пророчеството, книгата „Великата борба“, а също и Свидетелствата, би трябвало да влязат във всяко семейство, пазещо съботата, братята и сестрите да познават тяхната стойност и да бъдат насърчавани да ги четат. Съвсем не беше разумно тези книги да се издадат в малък тираж и в една църква да има само по един комплект. Те би трябвало да се намират в библиотеката на всяко семейство и да бъдат четени постоянно. Да стоят на такова място, че да се прочитат от мнозина.

Нека проповедници и народ помнят, че евангелската истина ожесточава, когато не спасява. Отхвърлянето на светлината прави хората пленници, обвързва ги с веригите на тъмнината и неверието. Душата, отказваща да бъде послушна на всекидневните покани на благодатта, може скоро да чуе най-настоятелни покани, без те да й правят ни най-малко впечатление. Като Божии съработници ние се нуждаем от по-дълбоко смирение и от по-малко самомнителност. Колкото повече се издига личното „аз“, толкова повече ще намалява вярата в Свидетелствата на Божия Дух. Хора, които се доверяват напълно на себе си, ще виждат все по-малко Бога и Свидетелствата на Неговия Дух.

Как да се приемат изобличенията

Изобличаваните от Божия Дух не бива да въстават срещу смирения инструмент. Бог, а не смъртен грешник, им говори, за да ги спаси от гибел. На човешкото естество не е приятно да бъде укорявано и човешкото сърце, ако не е просветено от Божия Дух, не може да осъзнае необходимостта от изобличението или благословието, криещо се в укора. Когато човек отстъпва пред

изкушението и се предава на греха, разумът му бива замъглен. Разбирането за морал отслабва. Не се обръща внимание на предупрежденията на съвестта, чийто глас става все по-неясен. Скоро способността Му да различава право от неправо отслабва, докато най-после той изгуби всяка ясна представа за своето положение спрямо Бога. Може да изпълнява формите на религията и дори ревностно да защитава нейните учения, но да е лишен от духа ѝ. Състоянието му се описва от Верния Свидетел по следния начин: „Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а НЕ ЗНАЕШ, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол”. Когато чрез укоряващата вест Бог му казва, че това е неговото състояние и той не може да види, че тази вест е истинска, трябва ли за това да отхвърли предупреждението? Не!

Бог е дал достатъчно доказателства, та желаещите сами да се уверят в характера на Свидетелствата. И когато осъзнаят, че са дадени от Бога, техен дълг е да приемат наставленията, дори и да не виждат греховността на пътищата си. Ако познават напълно състоянието си, тогава каква нужда би имало от наставления? Но тъй като не го познават, Бог им го изявява чрез Своята милост, за да се разкаят и да се поправят, преди да бъде късно. Презиращите такива предупреждения остават слепи и излъгани; но които се вглеждат в тях и се заемат с усърдие да отстранят греховете си, за да постигнат необходимите добродетели, ще отворят вратата на сърцето си, за да влезе Спасителят и да живее в тях. Най-тясно свързани с Бога са хора, които познават гласа Му, когато Той говори с тях. Духовните хора различават духовните неща. Те ще се чувстват благодарни, че Бог им посочва прегрешенията.

Давид черпеше мъдрост, като разбираше как Бог постъпва с него и смирено се прекланяше пред наказанието на Всевишния. От истинското си състояние, вярно описано от пророк Натан, Давид узна греховете си и това му помогна да се освободи от тях. Той прие съвета със смирение пред Бога. „Законът Господен е свършен – каза той, – възвръща душата”.

„Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участват, тогава сте незаконородени, а не синове”. Нашият Господ е казал: „Онези, които обичам, Аз ги изобличавам и наказвам”.

„Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после донася правда като мирен плод за тези, които са се обучавали чрез него”. Макар наказанието да е тежко, то все пак е определено от един нежен, обичащ Баща, „за да СЪУЧАСТВАМЕ В НЕГОВАТА СВЯТОСТ”.

НЕОСНОВАТЕЛНО РАЗЛИЧИЕ

(т. 5, 1889, с. 683-691. Естеството и влиянието на Свидетелствата)

Според някои, ако предупрежденията, увещанията и изобличенията не са получени от Господа за всеки отделен случай чрез Неговата служителка в специално видение, те не би трябвало да имат по-голяма стойност от предупреждения и съвети, давани от други източници. В някои случаи се твърдеше, че при предаване на свидетелство за църквата или за дадена личност аз съм се влияела от писмата на църковни членове. Има и хора, които твърдят, че Свидетелствата, за които се казва, че са дадени от Божия Дух, са чисто и просто израз на мои разсъждения, породени от човешки източници. Това твърдение е свършено невярно.

Ако обаче в отговор на някой въпрос, изложение или призив от църкви или отделни лица се напише свидетелство с дадена от Бога светлина, фактът, че то е така предизвикано, с нищо не намалява стойността и важността му. Аз цитирам няколко места от Свидетелство N31, които засягат точно тази точка:

„Как беше с апостол Павел? Известията, които той получи чрез дома на Хлое за църквата в Коринт, го накараха да напише своето първо писмо до тази църква. Той беше получил частни писма, разкриващи съществуващите факти, и в отговор написа общи принципи, които, когато биваха уважавани, можеха да отстранят съществуващото зло. С голяма любов и мъдрост Павел им напомни да бъдат в един дух и да не допускат разцепление.

Павел беше вдъхновен от Божия Дух апостол и все пак Бог невинаги му откриваше състоянието на народа Си. Хората, които милееха за растежа на църквата и виждаха злото да се промъква, му представяха въпроса и чрез получената от по-рано светлина той можеше да съди за характера на развиващите се там събития. Хората, търсещи истински светлината, не пренебрегваха неговото свидетелство като обикновено писмо поради това, че Бог не бе му дал ново откровение специално за този случай. Не, съвсем не! Господ бе показал на апостол Павел трудностите и опасностите, които биха се появили в църквите, за да знае как да действа, когато се появят.

Той беше поставен да закриля църквата. Трябваше да бди над човешките души, защото знаеше, че ще отговаря пред Бога за тях. Не трябваше ли да обръща внимание на съобщенията за анархията и разцеплението сред тях? Съвсем сигурно - трябваше! И изпратеното порицание бе също написано под внушението на Божия Дух, както всяко друго от неговите послания. Но когато се даваха наставления на вярващите, някои не желяеха да се поправят. Те мислеха, че не

Бог е говорил чрез него, а той е изявил своето човешко мнение; тяхното лично съждение също било добро. Така е и с много хора от нашия народ, които са се отклонили от старите граници и следват лични възгледи (т. 5, 1889, с. 65, 66).

Ако нашият народ заема това становище, особените Божи предупреждения и съвети чрез духа на пророчеството не могат да имат и най-малкото влияние, нито да предизвикват реформация в живота и в характера. Господ не дава видение за всяка трудност, която може да се появи сред Неговия народ в различните случаи от развитието на делото Му. Но ми бе показано, че в миналото Неговият начин на действие с църквата е бил да съобщава на избраните служители нуждите и опасностите и да отделя хора, които да съобщават предупреждения и съвети.

Така в много случаи Бог е давал светлина за особени характерни грешки на църковни членове, както и за опасностите и за личностите, застрашаващи делото, ако тези грешки не бъдат премахнати. При известни обстоятелства могат да се развият и затвърдят неправилни възгледи, после да вредят на Божието дело и да доведат отделни хора до гибел. Понякога, когато особени опасности заплашват Божието дело или определени хора, Господ ми съобщаваше това нощем или чрез сън, или чрез видение. И тези случаи ми биваха ясно представяни пред очите. Аз чувам глас да казва: „Стани и пиши, тези души са в опасност”. Вслушвам се в подбудите на Божия Дух и перото ми описва тяхното истинско състояние. Когато пътувам и заставам пред народа на разни места, Духът на Господа ми представя точно такива случаи и ми напомня неща, показани по-рано във видения.

През последните 45 години (писано в 1889 г.) Господ ми е откривал нуждите на делото Си и най-различни случаи с отделни личности. Показвал ми е кога и в какво те са се отклонявали от християнския характер. Били са ми представяни ясно стотици случаи – които Бог одобрява и които осъжда. Той ми е открил, че когато се следва един определен път или когато се отстъпва пред определени характерни черти, това води и до определени резултати. По такъв начин Бог ме е възпитавал и поучавал, за да мога да виждам опасностите, застрашаващи другите и да поучавам и предпазвам народа Му чрез непрекъснати предписания и заповеди, за да може той да познае сатанинската хитрост и да избегне примките ѝ.

Делото, което Бог ми е възложил, е да напомням на млади и стари, на учени и неучени да изследват Писанията лично за себе си; да внуша на всички, че изучаването на Божието слово ще разшири ума и ще усили всяка способност, също ще направи духовните сили способни да обхващат дълбоките и обширни въпроси на истината; да

уверявам всички в това, че ясното познание на Библията надминава всяко друго познание, което може да направи човека такъв, какъвто Бог го желае. „Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите”.

Мога ли с получената светлина от изучаването на Неговото слово, с особеното познание, дадено ми при различни обстоятелства за различни случаи от живота на Неговия народ, да съм още в същото незнание, в същата духовна несигурност и слепота, както в началото на този духовен опит? Ще кажат ли моите братя, че сестра Уайт е била така мудна в схващанията си, че съжденията ѝ не са по-добри, отколкото преди да постъпи в Христовото училище, за да бъде възпитана и обучена за това особено дело? Нямам ли повече разбиране за длъжностите и опасностите на Божия народ от онези, на които тези неща никога не са били обяснявани? Не желая да обезславям Създателя си с твърдението, че цялата тази светлина, цялото откровение на Неговата могъща сила в моята работа и опит са били без стойност и че те не са оформили разбиранията ми и не са ме правили способна за Неговото дело.

Когато виждам мъже и жени да постъпват по същия начин или да проявяват същите характерни слабости, които са излагали на опасност други души и са вредили на Божието дело, и които Бог е укорявал постоянно, как мога да не се тревожа? Когато виждам разколебани души, изпълнени със съзнанието за своята неспособност, които обаче съвестно се опитват да вършат препоръчаното от Бога, и зная, че Господ гледа с благоволение на техните верни усилия, тогава не трябва ли да насърча с думи тези бедни, треперещи сърца? Трябва ли да мълча, защото не ми е показано специално видение за всеки отделен случай?

„Но ако стражът види, че мечът идва и не затръби, и народът не се свести, и мечът дойде и постигне някого от тях, той наистина ще бъде постигнат поради беззаконието си; но кръвта му ще изискам от ръката на стража” „Сине човешки, поставих те страж за израилевия дом; и така, слушай словото от устата Ми и ги предупреди от Моя страна. Когато кажа на беззаконника: Непременно ще умреш; а ти... не говориш, за да предпазиш беззаконника от беззакония му път... оня беззаконник ще умре в беззаконието си; но от твоята ръка ще изискам кръвта му. Обаче, ако предупредиш беззаконника, а той не се върне от беззаконието си и от беззаконния си път, той ще умре в беззаконието си, а ти си избавил душата си”.

Неотдавна в сън се видях на едно събрание и някои от присъстващите се стараеха да заличат впечатленията от много важно предупредително свидетелство, което им бях дала. Те казаха: „Ние вярваме в Свидетелствата на сестра Уайт, но когато тя ни казва неща

по повод на определен случай, за който е нямала видение, то нейните думи нямат по-голяма цена от думите на когото и да било друг”. Божият Дух ме изпълни и аз станах и ги укорих в името на Господа. Повторих съдържанието на онова, което изложих по-горе по отношение на стража. „Това, допълних аз, отговаря на вашия и на моя случай”.

И когато тези, към които са отправени предупрежденията, казват: „Това е само личното мнение на сестра Уайт, а аз ще следвам моето лично решение” и продължават да вършат същите неща, за които са били предупреждени, те показват, че презират Божия съвет. И тогава ще последва точно това, което Божият Дух ми посочи – ощетяване на Божието дело и собствената им гибел. Някои, желаещи да затвърдят личното си становище, цитират изрази от Свидетелствата, които, според тях, потвърждават възгледите им, и им дават възможно най-крайното тълкуване. Но изрази, които засягат техния начин на действие или не съответстват на възгледа им, те обясняват като лично мнение на сестра Уайт, отричат Божествения им произход и ги приравняват със собствените си съждения.

Ако вие, братя мои, които от много години познавате мене и делото ми, решите, че моят съвет не е по-ценен от съвестта на посочения по-горе тип хора, не особено подготвени за това дело, тогава не ме молете да действам заедно с вас, защото така вие неизбежно ще противодействате на влиянието на моето дело. Ако следвате вашите лични предложения със същата сигурност, както следвате светлината, дадена чрез Божията избрана слугиня, вие сте в опасност. Ще бъдете осъдени, защото сте отхвърлили изпратената ви от Небето светлина.

Докато бях в..., Господ ми се яви през нощта и изказа чудесни, окуражителни думи за моето дело, и ми повтори същата вест, която няколко пъти преди това вече ми бе давал. За тези, които бяха отхвърлили получената светлина, Той каза: „Който отхвърля или презира свидетелствата, които Аз съм ти дал, е презрял не тебе, а Мене, твоя Господ”.

Когато твърдоглавието и високомерието продължават безпрепятствено, какво ще бъде състоянието на църквата? Как да бъдат поправени грешките на тези своенравни, честолюбиви личности? Как може Бог да ги спечели? Как ще поддържа църквата Си в ред? Постепенно възникват различия в мненията и често се явяват отпаднали от вярата. Когато възникват спорове или разцепления, всяка страна твърди, че има право и чиста съвест и не желае никакво поучение от хора, които отдавна носят товара на делото могат да знаят, че са ръководени от Бога. Тяхната светлина е изпратена да разпръсне тъмнината им, но противопоставящите се са

с много горделиви сърца, за да я приемат, и затова избират тъмнината. Отхвърлят Божия план, защото той не е в съгласие с техните възгледи и планове и не одобрява отрицателните им характерни черти. Действието на Божия Дух, което, ако приемеха, би ги поставило в правилно положение, не харесва и не ласкае тяхната лична правда. Дадената от Бога светлина за тях не е светлина, те живеят в тъмнина. Мислят, че човек не може да има по-голямо доверие в съжденията на хора с богат духовен опит и поучавани, и употребявани от Господа да вършат особено дело, отколкото в съжденията на който и да било друг човек. Дали е Божи план те да разсъждават така, или това е особеното действие на врага на всяка правда, за да държи душите в заблуда, да ги обгръща с явни измами, които не могат да бъдат премахнати, защото тези вярващи са далеч от средствата, които Бог е отредил за Своята църква?

Укорите, предупрежденията и корекциите от Господа са давани на църквата през всички столетия. Предупрежденията в дните на Христос бяха презрени и отхвърлени от самонадеяните фарисеи, които вярваха, че не се нуждаят от такива напомняния, и мислеха, че с тях се отнасят несправедливо. Те не желяеха да приемат Словото на Господа чрез Неговите служители, защото не бе угодно на плътските им наклонности. Ако Бог би дал видение точно за тези хора в днешни дни, да посочи грешките им, да изобличи самонадеяността им и да осъди греховете им, те биха се разбунтували също като жителите на Назарет, когато Христос им посочваше тяхното истинско състояние.

Ако тези хора не смирят сърцата си пред Бога, ако приемат нашепванията на Сатана, съмнение и неверие ще обхванат душите им и те ще виждат всичко в лъжлива светлина. И щом веднъж семето на съмнението бъде посято в сърцата им, те ще имат богата жетва. Ще се усъмнят в истините, ясни и пълни с хубост за другите, които са вярвали в тях.

Онези, които се учат да се възползват от всичко, като го употребяват като гвоздей, за да окачат на него някое съмнение, и пришепват тези мисли и на други, винаги ще намират случай за съмнение. Те ще оспорват и критикуват всичко, което истината разкрива, а също ще критикуват и работата, и положението на другите, и всеки клон от делото, в което не участват. Ще се хранят с грешките и заблудите на другите, „докато, каза ангелът, Господ Исус остави ходатайството си в небесното светилище, облече дрехите на отмъщението и ги изненада в тяхната несвята работа. Такива хора няма да бъдат готови за сватбената вечеря на Агнето”. Чувствата им са така покварени, че биха се осмелили да критикуват дори трапезата на Господа в царството Му.

Открил ли е някога Бог на тези самоизмамани, че Неговите напътствия и изобличения имат цена само когато идват чрез специално видение? Аз се спирам на този въпрос, защото позицията на много хора днес представлява една сатанинска измама за погубване на душите. Когато Сатана ги е впримчил и ги е отслабил чрез своите остроумия, така че, когато бъдат наставлявани, действието на Божия Дух не им прави никакво впечатление, неговият триумф над тях е пълен. Някои пък мислят, че като Юда имат право да предават своя Господ в ръцете на Неговите най-големи неприятели. Тези самонадеяни души, решили да ходят по собствен път и да зщитават лични идеи, стават все по-лоши и предпочитат да вървят в какъвто и да е път, но да не се откажат от собствената си воля. Те загиват слепешката по пътя на лукавия, но самоизмамани, подобно на фарисеите, защото вярват, че служат на Бога. Христос описва положението на една определена класа, когато ѝ се даде възможност да прояви истинския си характер: „И ще бъдете предадени даже и от родители, и братя, от роднини и приятели; и ще умъртвят някои от вас”.

Във връзка със Своето дело Бог ми е дал забележително, тържествено духовно преживяване и вие можете да бъдете сигурни, че докато съм жива, аз няма да престана да издигам предупреждаващ глас, който Бог ми дава чрез Своя Дух, независимо дали хората желаят да се вслушват в него, или не. Сама по себе си аз нямам особена мъдрост; аз съм само едно оръдие в ръката на Господа да върша възложеното ми от Него дело. Поученията, които съм предала устно или писмено, са израз на дадената ми от Бога светлина. Аз се опитвах да ви изложа принципите, които Божият Дух от години е влагал в ума ми и е писал в сърцето ми.

И сега, братя и сестри, моля ви да не заставате между мене и делото и да отклонявате светлината, която Бог желае да даде. Не отнемайте чрез критикуването си цялата мощ, сила и важност на Свидетелствата. Не мислете, че можете да ги разделяте, за да ги нагаждате според личните си идеи, и че Бог ви е дал способността да различавате кое е небесна светлина и кое е само човешка мъдрост. Ако Свидетелствата не са в съгласие с Божието слово, отхвърлете ги. Христос и Веилиал не могат да имат съгласие. В името на Христос, не заблуждавайте духа на народа с хитрости и скептицизъм и не действайте против делото, което Господ желае да извърши. Поради това, че ви липсва духовна проникателност, не правете даденото Божие средство камък за съблазън, в който мнозина се спъват и падат, биват „впримчени и пленени”.

НЕОСНОВАТЕЛНИ СЛУХОВЕ

Няколко пъти през последната зима (1888-1889 г.) съм се сблъсквала със слуха, че по време на конференцията в Минеаполис „на сестра Уайт е било показано, че съдът, който е започнал на праведните мъртви през 1844 г. сега е преминал над живите”. Това не е вярно. Подобен слух, който се разпространява от две години, води началото си от писмо, писано в Базел, Швейцария, до един проповедник в Калифорния. Направих една забележка, която основно гласи: „Съдът, който продължава повече от 40 години и се занимава със случаите на мъртвите и не знаем колко скоро ще премине върху случаите на живите”. Това писмо беше прочетено на различни хора и невнимателни слушатели са разгласявали онова, което смятат, че са чули. Така започна този въпрос. Слухът от Минеаполис възникна от едно погрешно разбиране на изявление подобно на цитираното от писмото. Няма никаква основание, за който и да било от тези слухове.

На второ място, един друг слух гласи, че съм видяла проповедник, който в момента е жив, спасен в Божието царство, представяйки по този начин, че неговото окончателно спасение е осигурено. Няма никаква истина в това изявление. Божието слово излага условията за нашето спасение. И то зависи изцяло от самите нас, в зависимост от това, дали ще се съобразим с тези условия, или не.

Писателят на Откровението казва: „Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си и ще ходят с Мен в бели дрехи, защото са достойни. Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз няма да залича името му от книгата на живота, а ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели”.

„А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда. Затова възлюбени, като очаквате тези неща, старайте се да бъдете чисти и непорочни пред Него с мир в сърцата си. И така, вие, възлюбени, като сте предизвестени за това, пазете се да не би да се завлечете от заблуждението на беззаконните и да отпаднете от утвърдението си”; „И Господ да ви направи да растете и да преизобилвате в любов един към друг и към всички, както и ние преизобилваме към вас, за да утвърди сърцата ви непорочни в святост пред нашия Бог и Отец при пришествието на нашия Господ Исус с всички Негови светии”; „А който е праведен пред Мен, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата ми”. Ние, обаче, не сме от онези, които се дърпат назад... а от тези, които вярват и душата им се спасява”.

Тук е казано ясно кой ще живее в Божия град и кой няма да има дял с праведните. „Блажени онези, които вършат Неговите заповеди, за да имат право на дървото на живота.....”

Третият слух заявява, че на конференцията в Минеаполис сестра Уайт изповядала, че някои от нейните забележки на това събрание са били погрешни и в тях е изявила погрешен дух. Този слух е също абсолютно неоснователен. Не бих могла да се въздържа да не предам на конференцията светлината, която Господ ми е дал. Тази светлина аз представих, както под формата на вест, предупреждение или укор, така и с думи на надежда и вяра. Но нищо, което съм изговорила на това събрание, не съм оттеглила, нито пък съм изповядала, че нещо от него е погрешно. Все още виждам въпросите от същата гледна точка и съм на същия ....., както в Минеаполис. Всички опасности, които видях тогава и в ..... са ми били представени и развити още по-ясно от времето на това събрание насам. Колкото повече се запознавам със състоянието на нашите църкви, толкова повече виждам, че предупреденията, дадени в Минеаполис са били нужни. Влиянието на този слух от Минеаполис има тенденцията да унищожи известията, съдържащи се във всички укори и предупреждения, които съм давала на народа. Ще разкажа един пример за това.

Една сестра, свързана с една от нашите мисии, беше упрекната за погрешното ѝ влияние върху младите хора, с които дружи. Тя е насърчавала дух на лекота, несериозност и разпуснатост, което е наскърбявало Божия Дух и деморализирало работниците. Когато дойде чрез писмо от Минеаполис слухът за погрешното поведение на сестра Уайт, което било предизвикало изповедта ѝ там, роднините на сестра Т. веднага отбелязаха: „Е, щом сестра Уайт е сгрешила по отношение на въпросите от конференцията в Минеаполис и е трябвало да изповяда това, тя може да е сгрешила и по отношение на вестта, която даде на моята сестра и може да се наложи да изповяда и това!“ И те оправдаха поведението на извършителя на злото. След това сестра Т. призна греха, за който бе укорена. Онези, които разпросотраняваха този слух, бяха упражнявали влияние, с което окуражаваха вършителите на зло да отхвърлят упрека, и по този начин души бяха изложени на опасност. Нека всички, които участват в това дело, осъзнаят, или внимават дали кръвта на тези души няма да бъде намерена върху тях във великия ден на крайния съд.

Споменатите случаи служат да покажат колко малко може да се разчита на слухове за това какво съм направила и какво съм поучавала. През времето на моите трудове във връзка с делото на Господ не съм имала практиката да оправдавам собствената си кауза или да опровергавам слухове за мен. Да правя това, би означавало да отнемам от времето си или да го губя за сметка на делото, за което

Господ ме е определил. Тези въпроси аз оставям на Този, Който има грижа за служителите и делото си.

Но бих искала да кажа на братята си: „Внимавайте как се доверявате на такива слухове. Спасителят заръча на учениците си: „Внимавайте в това, което слушате” и Той говори за известна категория хора, които чуват, но не искат да разберат да не би да бъдат обърнати и излекувани. Той каза пак: „Внимавайте в това, което слушате”; „Който е от Бога, той слуша Божиите думи”.

Тези, които слушат словата на Христос, чуват и разпространяват Неговото учение точно според Духа, който е в тях. Винаги е така с тези, които слушат Божието слово. Начинът, по който го разбират и приемат, зависи от Духа, който живее в сърцата им.

Много хора дават собствено тълкуване на чутото и мисълта изглежда напълно различна от онова, което говорителят е искал да каже. Някои, чувайки мисълта пречупена през собствените им предразсъдъци или предположения, разбират въпроса така, както те желаят той да бъде разбран, както най-добре ще подхожда на техните намерения. И така го разпространяват. Следвайки подбудите на неосветеното си сърце, те превръщат в зло онова, което, ако е правилно разбрано, би могло да бъде средство за голямо добро.

И пак израз, който сам по себе си е съвършено верен и правилен, може да бъде напълно изкривен при препренасянето посредством няколко любопитни, невнимателни, придирчиви и заядливи умове. Често пъти добронамерени личности са невнимателни и правят плачевни грешки и е малко вероятно други да го разпространяват правилно. Който сам не е разбрал напълно значението, което говорителят е искал да вложи, повтаря дадена забележка или твърдение, като му придава собствено оцветяване. Това създава у слушателя впечатление в съгласие с неговите предразсъдъци и намерения. Той пък го предава на трети, който на свой ред добавя още малко нещо и го предава нататък. И преди който и от тях да осъзнае какво е направил, те вече са изпълнили целта на Сатана да засажда семена на съмнение, ревност и подозрение в умовете на мнозина.

Ако някои хора слушат Божията вест на укор, предупреждение или насърчение с изпълнени с предразсъдъци сърца, те няма да разберат истинското ѝ значение, за да бъде тя за тях ухание от живот за живот. Сатана стои край тях, за да представи всичко във фалшива светлина. Но души, които гладуват и жадуват за Божествено познание, ще чуят правилно и ще получат скъпоценните благословения, които Бог им е определил. Умовете им са под влияние на Светия Дух и те чуват правилно. Когато сърцата бъдат

очистени от себелюбие и егоизъм, те са в хармония с вестта, която Бог им изпраща. Възприемчивостта им се съживява, чувствителността им се пречиства. Подобното се възприема от подобните. „Който е от Бога, той слуша Божиите думи”. А сега на всички, които имат желание за истината бих казала:

013

Не се поддавайте на непотвърдени слухове по отношение на това, какво сестра Вайт е казала, извършила или написала. Ако желаете да разберете какво Господ иска да ви каже чрез нея, прочетете нейните публикации. Има ли някои интересни въпроси, по тях не е писала, не се хващайте за тях да разпространявате слухове за онова, което тя била казала.

ФАЛШИФИЦИРАНО ЧУДО

За някои е било трудно да съгласуват едно изявление в Свидетелства за църквата, т. 1, с. 292, с друго изявление от кн. „Великата борба”, т. 1, с. 184. (отдавна изчерпана и публикувана в 1899 г. в разширен вид под заглавието „Патриарси и пророци”)

Вижте с. 264 на тази книга за изявлението, паралелно на споменатото тук. Тези пасажки се отнасят за работата на магьосниците, фалшифицирали чудото, извършено от Аарон - превръщането на жезъла в змия. Свидетелството гласи: „Магьосниците не можеха да извършат всички чудеса, които Бог извърши чрез Моисей. Те можеха да извършат сямо някои от тях. Жезлите на магьосниците настина станаха змии, но Аароновият жезъл ги погълна”. Това последно изречение, което е едно от въпросните, в основата си е според заявлението на Библията: „Защото те хвърлиха, всеки от тях, жезъла си и те станаха на змии, обаче Аароновият жезъл погълна техните жезли”. Изявлението в т.1 на Борбата е: „Магьосниците изглеждаше, че извършват няколко неща, подобно на магьосничествата, които Бог бе извършил чрез ръката на Моисей и Аарон. Всъщност те не направиха жезлите им да станат змии, но чрез магьосничеството си, подпомогнати от великия измамник, ги направиха да изглеждат като змии, за да фалшифицират Божието дело. Това изявление вместо да противоречи на предишното го обеснява.

Няма в Свидетелствата пълно изразяване на мисълта, която аз желях да предам. На стр. 253 има едно изречение, което прави смисъла по-ясен: „Магьосниците не действаха единствено чрез собствената си наука, но чрез силата на техния бог – дявола, който умело извърши измамното дело – фалшифицирайки Божието дело. Моисей превърнал жезъла в жива змия чрез силата на Бога. Сатана фалшифицира това чудо чрез магьосниците. Той не можеше да

възпроизведе жива змия, защото няма силата да сътворява и да дава живот. Тази сила принадлежи само на Бога. Единственото, което Сатана можа да направи, го направи. Той произведе фалшификат. Чрез своята сила, действаща чрез магьосниците, накара жезлите да приемат вид на змии. Изявлението, че те наистина са станали змии, означава, че външният им вид е бил такъв. Живи ги смятаха и фараонът и от неговите придворни. Нищо от външния им вид не ги различаваше от змията, произведена от Моисей и Аарон, но тя беше реална, а другите - фалшиви. И Господ направи живата змия да погълне лъжливите.

Фараонът желаше да оправдае своята упоритост в съпротивата си на Божествената заповед; той търсеше някакво извинение, за да отрече чудото, което Бог беше извършил чрез Мойсей. Сатана му даде точно онова, което искаше. Чрез делото, което извърши посредством магьосниците, той направи да изглежда, че Моисей и Аарон са само магьосници и вълшебници и следователно вестта им не изисква уважение като идеща от някакво върховно същество. Дори поглъщането на фалшивите змии фараонът не счете като специално дело на Божията сила, а като магическо превъзходство пред онези служители. По този начин той се одързости в бунта си и убеждението му се затвърди.

Чрез показването на свръхестествена сила, правейки змията свой медиум, Сатана причини падането на Адам и Ева в рая. В края на времето той ще извършва още по-големи чудеса. До колкото се простира неговата сила, той ще извършва истински чудеса. Писанието казва: „Той мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши”, а не просто чрез такива, които претендира, че върши. Нещо повече от прости измами се разкриват пред погледа в този текст. Но има една граница, след която Сатана не може да премине, и тук той вика измамата на помощ, фалшифицирайки делото, за което няма действителни сила и възможности да извърши. В последните дни той ще изглежда така, че хората да вярват, че Христос, дошъл втори път на света. И той наистина ще се преобразява на ангел на светлината. Но макар да изглежда като Христос във всяка подробност, що се отнася до външния вид, той няма да измами никого, освен онези, които като фараона търсят и се стремят да се съпротивят на истината.

ТАЙНИТЕ НА БИБЛИЯТА

– ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА НЕЙНИЯ БОЖЕСТВЕН ПРОИЗХОД (т. 5, 1889, с. 618-711)

„Можеш ли да изброиш Божиите дълбочини? Можеш ли да издириш Всемогъщия напълно? Тези тайни са високи до небето; какво можеш да сториш? По-дълбоки са от преизподнята; какво можеш да узнаеш?“ „Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища - като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли – от вашите помисли“. „Аз Съм Бог - и няма друг; Аз съм Бог - и няма подобен на Мен, Който от началото изявявам края и от древните времена - нестаналите още неща“. Ограниченият човешки ум е невъзможно да разбере напълно характера или делата на Безкрайния. За най-проницателния разум, за най-мощния и образован дух това свято Същество трябва да остане завинаги скрито в тайна.

Апостол Павел се провиква: „О, колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му!“ Но макар „облак и мрак“ да „са около Него“, все пак „правда и съд са основа на престола Му“. Ние можем да разберем Неговите постъпки към нас и ръководещите Го подбуди само доколкото можем да схванем безграничната любов и милост, съединени с безкрайно голяма мощ. Ние можем да разберем Неговите намерения само доколкото е добре за нас да ги знаем, а за останалото трябва спокойно да се доверяваме на силата на Всемогъщия, на любовта и на мъдростта на Бащата и Владетеля на всичко.

Словото Божие, подобно на своя Божествен автор, крие тайни, които никога не могат да бъдат разбрани напълно от смъртни същества. То насочва нашите мисли към Твореца, „обитавайки в непристъпна светлина; Когото никой човек не е видял...“. Той ни изявява намеренията си, които обхващат всички епохи на човешката история и които ще се изпълнят едва в безконечните периоди на вечността. Насочва вниманието ни към неща с безкрайна дълбочина и важност, отнасящи се само за Божието владичество и за съдбата на човека.

Навлизането на греха в света, възплътяването на Христос, новородението, възкресението и много други представени в Библията въпроси са тайни, твърде дълбоки, за да може човешкият ум да обясни или дори напълно да разбере. Но Бог ни е дал в Писанието достатъчно доказателства за техния Божествен характер и ние не трябва да се съмняваме в Неговото слово само защото не можем да разберем всичките тайни на провидението Му.

Частите от Свящото писание, които излагат тези велики предмети, не бива да се изоставят, като че ли нямат никаква полза за човека. Всичко, което Бог е намерил за нужно да открие, ние трябва да приемем с авторитет като Негово слово. То може да бъде дадено

само като гол факт, без обяснение защо или как, но дори и когато не можем да го разберем, ние трябва да го приемем за вярно, защото Бог го е казал. Цялата трудност лежи в слабостта и ограничеността на човешкия ум.

Простотата и величието на Божествените откровения

Апостол Петър казва, че Писанието съдържа „неща, трудни за разбиране, които неучените и неутвърдените изопачават... за своята погибел”. Трудностите в Писанието са посочвани от съмняващите се като доказателства против Библията, но точно те са силно доказателство, че тя е дадена от Бога. Ако Библията докладваше за Бога само това, което е лесно да се разбере, ако Неговото величие и слава биха могли да бъдат обхванати от ограничения човешки ум, тогава тя не би носила в себе си безпогрешните доказателства за Божествен авторитет. Самото величие и тайнственост на представените теми трябва да усилват вярата ни в Писанието като Божие слово.

Библията разкрива истината с такава простота и с такова съвършено съответствие с нуждите и копнежите на човешкото сърце, че е удивлявала и очаровала и най-възвишените и култивирани умове, като в същото време е давала възможност и на най-простите и неучени хора да познаят пътя на спасението. И все пак тези така просто изразени истини говорят за такива възвишени, непостижими и необхватни за човешките понятия неща, че ние можем да ги приемем само затова, защото Бог ги е изговорил. Спасителният план ни е представен така, че всяка душа да може да види стъпките, които трябва да направи с разкаяние и вяра към Бога и нашия Господ Исус Христос, за да бъде спасена по начертания от Бога път. В тези така лесно разбираеми истини има тайни, които крият Неговата слава, тайни, които превишават разума, когато той се опитва да ги следва, но изпълват със страхопочитание и вяра сериозния търсач на истината. Колкото повече изследва Библията, толкова по-твърдо ще става убеждението му, че тя е словото на живия Бог и човешкият разум се прекланя пред величието на Божественото откровение.

Всички, които приемат с желание живите изявления като Божествен авторитет, ще бъдат благословени с най-голяма светлина. Когато ги запитват да обяснят известни факти, те ще отговарят само: „Така казва Писанието!” Принудени са да признаят, че не могат да обяснят действието на Божествената сила или откровението на Божествената мъдрост. Божията воля е някои неща да приемем само чрез вяра. Когато ги признаваме, ние се съгласяваме, че ограниченият човешки ум не е в състояние да обхване Безконечния и човек с бедното си човешко познание не може да разбере намеренията на Всемогъщия.

Понеже не могат да разкрият всичките негови тайни, съмняващите се и невярващите отхвърлят Божието слово, а и не всички, които изповядват, че вярват в Библията, са предпазени от подобни изкушения. Апостолът казва: „Внимавайте, братя, да не би да има у някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог”. Хора, които критикуват, съмняват се и търсят недостатъци, защото не могат да проникнат в Божиите намерения, дават „същия пример на неверие”. Добре е ученията на Библията да се изследват точно и да се прониква в казаното: „Скритото принадлежи на Господа, нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на синовете ни довека...”.

Но сатанинско дело е извращаването на изследващата сила на разума. Библейските истини се изучават с известна гордост, така че хората се чувстват убити духом и нетърпеливи, ако не могат да обяснят всяка част от Писанието така, че да бъдат удовлетворени. Да признаят, че не могат да проумеят дадените неща, за тях е твърде унижително. Не искат да чакат търпеливо, докато Господ намери за добре да им открие истината. Мислят, че тяхната човешка мъдрост е в състояние без всяка помощ да разбере Писанието и когато това не им се удава, отричат Неговия авторитет.

Вярно е, че много теории и учения, за които изобщо се казва, че са библейски, нямат основата си в Писанието и наистина са противоположни на същността на Божественото откровение. Това е било причина за съмнение и обърканост на много умове. Отговорността обаче не е на Божието слово, а на човека, изкривил това Слово. Трудностите в Библията не засенчват Божията мъдрост и не водят до гибел никого, който не би бил погубен и без да съществуваха. Ако в Библията нямаше тайни, които да повдигат въпроси, тези хора поради липса на духовна проникателност биха намерили причини да се спъват и в най-ясните Божии изявления.

Хора, които си въобразяват, че са надарени с такава голяма умствена сила, че могат да намерят обяснение на всички Божии пътища и дела, се опитват да поставят човешката си мъдрост на еднаква височина с Божествената и да прославят човека като Бог. Те само повтарят онова, което Сатана каза на Ева в рая: „...ще бъдете като Бога”. Сатана падна поради амбицията си да бъде равен на Бога. Той желаше да проникне в Божествените планове и намерения, които за него бяха непостижими поради неспособността му да ги проумее, защото е сътворено същество, неразбиращо мъдростта на Безконечния. Това негово честолюбиво високомерие го накара да се разбунтува. И сега по същия начин се опитва да причини гибелта и на човека.

Неизмерими дълбочини на истина

Има тайни в спасителния план – унижението на Божия Син, Неговото въплъщение в образа на човек, чудната любов и снизхождението на Бога в пожертването на Сина Си – които продължават да учудват небесните ангели. Когато говореше за откровенията, които се дадоха на пророците относно „страданията на Христос”, а след това „и когато се яви Неговата слава”, апостол Петър каза, че това са неща, в които „и самите ангели желаят да надникнат”. Тези неща ще бъдат предмет за изучаване от спасените през цялата вечност. Когато разглеждат Божието дело при сътворението и спасението, спасените ще възприемат с учудени и възхитени умове все по-нови истини и като продължават все повече и повече да изучават Божията мъдрост, любов и мощ, умът им ще се развива постепенно и радостта им ще расте постоянно.

Ако за сътворените същества беше възможно да постигнат пълно разбиране на Бога и Неговите дела, то след това не биха имали какво вече да откриват, не биха имали никакво израстване в познанието, никакво сърдечно и духовно развитие повече. Бог не би бил вече непостижим и стигнали до границата на познанието, не биха могли да напредват повече. Нека да благодарим на Бога, че не е така. Бог е безкраен, в Него са скрити „всички съкровища на премъдростта и знанието”. През цялата вечност хората непрекъснато ще могат да изследват и учат и пак няма да изчерпят съкровищата на Неговата мъдрост, доброта и мощ.

Бог желае още в този живот да разкрива постепенно истината на Своя народ. Има само един път за постигане на това познание. Ние можем да стигнем до разбиране на Божието слово само чрез осветляването на Духа, чрез което е дадено Словото. „Защото кой човек знае какво има в човека освен духа на човека, който е в него? Така и никой не знае какво има у Бога освен Божият Дух.” „Понеже духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини”. И Божието обещание към Неговите последователи беше: „А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва към всяка истина... защото от Моето ще взема и ще ви известява”.

Бог желае човекът да упражнява своите умствени сили, а изучаването на Библията укрепва и облагородява ума повече, отколкото което и да е друго учение. То е най-доброто умствено и духовно обучение за човешкия разум. Но ние все пак трябва да се пазим да не направим разума наш Бог, който е все още подчинен на слабостта и хилавостта на човешкото тяло. Ако не желаем Писанието да ни бъде така неясно, че да не можем да разберем и най-простите истини, ние трябва да имаме простосърдечието и

вярата на малко дете, готови да учим и да просим помощта на Светия Дух. Съзнанието за мощта и мъдростта на Бога и за нашата неспособност да разберем Неговото величие би трябвало да ни изпълни със смирение; и ние да разгръщаме Словото Му със същото страхопочитание, както, ако бихме застанали пред Него със свято благоговение. Като пристъпваме към Библията, разумът ни трябва да чувства ясно нейния авторитет и сърцето, и разумът да се преклонят пред великия АЗ СЪМ.

Обещано Божествено просветление

Ние ще напредваме в истинско духовно познание само тогава, когато признаем своята нищожност и съвършена зависимост от Бога. Но всички, които пристъпват към Библията от сърце и с молитва, за да изучават нейните поучения като Божие слово, ще получат Божествено просвещение. Наглед има много трудни и непонятни неща, но Бог ще ги направи ясни и прости за хората, които се стремят да ги разберат.

Понякога се случва хора с интелектуална способност, облагородени чрез възпитание и култура, да не могат да разберат някои пасажки от Писанието, а други, необразовани, чиито знания изглеждат слаби и умът им нешколуван, да разбират значението им и да черпят сили и утеха от това, което за първите е тайнствено и го отминават като маловажно. Как става това? Обяснено ми бе, че необразованите не се облягат на своя ум. Те отиват при Източника на светлината, при Онзи, Който е сътворил Писанието, и със смирено сърце молят Бога за мъдрост, и я получават. Съществуват чудесни истини, цели мини от истини, които тепърва ще трябва да бъдат открити от сериозни изследователи. Христос представи истината като скрито в нивата съкровище. То не лежи на повърхността; ние трябва да копаем за него. Но нашият успех не зависи толкова от духовните ни способности, колкото от смирението на сърцето и от вярата, в отговор на която идва Божествена помощ.

Без ръководството на Светия Дух сме в постоянна опасност от изопачаване или невярно тълкуване на Писанието. Често Библията се чете без всяка полза и в някои случаи дори за вреда. Когато Божието слово се разтвори без страхопочитание и молитва, когато мисълта и духът не са насочени към Бога и не са в хармония с Неговата воля, духът бива помрачен от съмнение, което дори се усилва при изучаване на Библията. Неприятелят завладява мисълта и нашепва изкривено тълкуване.

Когато хората не се опитват да съгласуват с Бога думите и делата си, колкото и да бъдат учени, могат да се заблуждават в Писанието и не

се препоръчва на човек да се доверява на обясненията им. Когато истински се стремим да вършим волята на Бога, тогава Святият Дух прави ученията на Неговото слово принципи в живота и ги записва на плочите на душата. И само тези, които следват дадената им вече светлина, могат да се надяват, че ще получат и по-голямо духовно просветление. Това е ясно изразено в Христовите думи: „Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога...”. Онези, които четат Писанията с цел да намират противоречия, нямат никакво духовно познание. Чрез своя извратен поглед те виждат причини за съмнение и неверие в неща, всъщност ясни и прости. Но за онези, които със страхопочитание приближават до Божието слово и търсят с цел да познаят волята на Бога, за да ѝ се покорят, всичко се променя, те биват изпълнени със свято страхопочитание и удивление, когато съзерцават чистотата и величието на разкритите истини. Всяко нещо привлича подобното си. Всяко нещо цени подобното си. Светостта се свързва със святост, вярата – с вяра. За смиреното сърце и за искрената търсеща душа Библията е пълна със светлина и познание. Хората, които пристъпват към Писанието с такъв дух, ще бъдат в общение с апостолите и пророците. Техният дух възприема Христовия дух и те се стремят да станат едно с Него. Мнозина се мислят отговорни да обясняват трудни места от Библията, за да се противопоставят на хитростта на скептиците и безбожните. Но опитвайки се да обясняват не напълно разбраното, има опасност да забъркат умовете на другите и в по-ясните и по-леко разбираемите точки. Това не е наша работа. Ние не бива да се оплакваме, че съществуват такива трудности, но трябва да се съгласим с тях като допуснати от Божията мъдрост. Наш дълг е да приемем Неговото слово, което е ясно във всички важни точки, отнасящи се за спасението на нашата душа, за да прилагаме принципите му в живота си и да ги предаваме на другите чрез поучения и пример. Тогава ще бъде открито на света, че ние сме свързани с Бога и се доверяваме безусловно на Неговото слово. Един богоугоден живот, един всекидневен пример на справедливост, кротост и себеотрицателна любов ще бъдат живо обяснение на Божието слово и доказателство в полза на Библията, на което само малцина могат да противостоят. Това ще се окаже като най-силно действаща спънка против растящата склонност към съмнение и неверие.

С вяра трябва да гледаме към небесното и да възприемем Божието обещание, така че умствените сили да нарастват, човешките способности да се свържат с Божествените и всяка душевна сила да бъде пряко съединена с Източника на светлината. И тогава ние ще ликуваме, защото всичко от Божията воля, което тук ни се вижда

тъмно, Бог ще направи ясно; неща, които не са се разбирали, ще намерят своето обяснение; и там, където човешкият разум сам е откривал бъркотии и разрушени планове, сега ще види най-съвършената и чудесна хармония. Апостол Павел казва: „...сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице в лице... тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат”.

Апостол Петър напомня на своите братя да растат в благодатта и в познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос”. Когато растат в благодатта, чедата на Бога ще разберат все по-ясно Неговото слово. Ще намират нова светлина и нова красота в неговите святи истини. Така е било с историята на Божията църква през всичките векове, така ще остане и до края. Когато истинският духовен живот отпада, причината трябва да се търси винаги в пренебрегване изследването на Истината. Хората се задоволяват със светлината, която вече са получили от Божието слово и не търсят понататъшното му изследване. Те стават консервативни и избягват разискванията.

Повик за прилежно изучаване

Липсата сред Божия народ на спорове и вълнения не е знак, че той стои твърдо в здравето учение. По-скоро е причина за опасения, че не се прави ясна разлика между истина и заблуда. Когато при изследване на Писанието не се повдигат нови въпроси, ако не възникват никакви различия в мненията, които да подбуждат хората сами да изследват Библията, за да бъдат сигурни, че познават истината, ще има мнозина и сега, както в някогашните времена, които ще се придържат към преданията и няма да знаят на кого се покланят.

Показа ми се, че много хора, които твърдят, че познават истината за това време, не знаят какво вярват. Те не разбират доказателствата за вярата си. Не ценят правилно делото за нашето време. Когато времето на изпитанието настане и се изиска дори от хора, които днес проповядват на другите, да обяснят позицията си, те ще открият, че са неспособни да обосноват много неща. Но докато не бъдат изпитани по този начин, няма да познаят голямото си невежество. А има толкова много хора в църквата, които приемат за дадено това, което вярват; те сами няма да познаят своята слабост, докато не се повдигнат спорни въпроси. Когато бъдат разделени от своите събратя във вярата и бъдат заставени да останат сами и сами да защитават вярата си, ще се учудят, като видят колко объркани са били понятията им върху онова, което са приемали за истина. Факт

е, че сред нас съществува отстъпване от живия Бог и обръщане към хора, заместили Божествената мъдрост с човешка.

Бог ще събуди Своя народ. Ако други средства не помагат, ереси ще се появят и ще пресеят и отделят сламата от житото. Господ напомня на всички, които вярват Словото Му, да се събудят от съня си. Чудесна, подходяща за това време светлина ни е дал Той в библейската истина, която ни посочва предстоящите опасности. Тази светлина би трябвало да ни насърчава да изследваме усърдно Писанието и сериозно да изпитваме позициите си. Бог желае да изследваме Истината основно и издържано, с пост и молитва. Вярващите не бива да се задоволяват с предположения и слабо обосновани схващания за нея. Тяхната вяра трябва да бъде здраво основана на Божието слово, че когато дойде времето на изпита и бъдат изправяни пред съдилища, да отговарят за вярата си, да могат със страх и кротост да дадат доказателства за надеждата си.

Бъдете активни, да, активни! Предметите (въпросите), които изнасяме пред света, трябва да са жива действителност за нас. Важно е при защитата на ученията, които ние смятаме като основа на вярата, никога да не си позволяваме да привеждаме нездраве доказателства. Те могат да смълчат противника, но не правят чест на Истината. Нека привеждаме здрави доказателства, които не само да смълчат противника, но и да издържат най-остро и точно изпитване. Има голяма опасност за онези, които са се подготвяли да бъдат защитници на истината, да си служат неправилно с Божието слово. Когато се срещнем с един противник, нека се стараем сериозно да му изложим нещата, така че убеждението му да се пробуди, а не само да повярва думите ни.

Колкото и да е израснал духовно, човек не трябва да мисли нито за миг, че е излишно основното и продължително изследване на Писанието за повече светлина. Като народ ние сме призвани лично да изследваме пророчествата. Трябва сериозно да бдим и да разпознаваме всеки лъч светлина, който Бог ни изпраща. Първите лъчи на истината трябва да бъдат възприети и тогава чрез търсене и молитва можем да получим повече светлина и да я предаваме на другите.

Когато Божиите деца се задоволяват със светлината, която имат в момента, ние можем да бъдем сигурни, че Бог не благоволи в тях. Неговата воля е те винаги да напредват и да възприемат постоянно растящата светлина, която ги огрява. Сегашното състояние на църквата не се харесва на Бога. Промъкнала се е самонадеяност, причина да не се чувства нужда от повече истина и от по-голяма светлина. Живеем във време, когато Сатана работи от дясната ни и

от лявата ни страна, пред нас и зад нас, а Божият народ все пак спи. Бог желае да се чуе глас, който да пробуди народа Му към дейност.

Резултати от критикуване на Библията

Вместо да отворят душата си, за да приемат лъчи светлина от небето, някои са правели обратно. Както чрез пресата, така и от амвона са били давани мнения за вдъхновението на Библията, които не са потвърдени от Духа или от Божието слово. Нито човек, нито група хора не бива да се заемат да съставят теории върху въпрос от такава важност, без да имат за това ясното “така говори Господ”, което да ги подкрепи. Когато мъже с повече или по-малко слабости, намиращи се под лоши влияния и обвързани от унаследени или придобити наклонности, поради което са далеч от духовното разсъждение, се заемат да обсъждат кое е Божествено и кое човешко в Божието слово, те не вършат това по Божи съвет. Бог няма да даде успех на такава работа. Действието ѝ ще бъде гибелно както за тези, които се занимават с нея, така и за онези, които я приемат като дело от Бога. Съставянето на известни правила за същината на Божественото вдъхновение е породило съмнение в много души. Смъртни същества с ограничени, късогледи възгледи се чувстват способни да съдят Писанието, като казват: “Този пасаж е нужен, а този не, нито е с боговдъхновен произход”.

Христос не даде никакви такива поучения относно Писанията на Стария завет, единствената част от Библията, която народът притежаваше в онова време. Ученията Му бяха предназначени да насочат мислите на хората върху Стария завет и да им представят в по-голяма светлина съдържащите се в него велики теми. Израелевият народ отдавна се бе отклонил от Бога и бе изгубил от вниманието си скъпоценните истини, които Той му беше поверил. Правилното значение на тези истини оставаше скрито под суеверни форми и церемонии.

Христос дойде, за да махне сметта, която затъмняваше техния блясък. Той ги представи в нова светлина като чудесни скъпоценни камъни. Показа, че съвсем не бе дошъл да нарушава изпълнението на старите известни истини, а напротив, да ги направи да блеснат в истинската им сила и красота; в славата, която не може да бъде схваната от хората на Неговото време. Сам Автор на тези истини, Той можа да разкрие на хората тяхното истинско значение и да ги освободи от фалшивите тълкувания и теории, които водителите бяха вложили, за да ги нагодят към своето несвято състояние и живот, лишен от духовност и Божествена любов. Премахна онова, което бе

ограбило жизнената сила на тези истини и ги даде на света в първоначалната им свежест и сила.

Ако имаме Христовия дух и сме Негови съработници, наша задача е да участваме в работата на делото, което Той дойде да извърши. Библейските истини са затъмнени отново от обичаи, предания и измамни учения. Заблуждаващите учения на обичаното от народа богословие са направили хиляди и десетки хиляди скептици и безверници. Така много заблуди и противоречия се проповядват като библейски учения, които всъщност са неверни тълкувания на Писанието и са възприети през епохата на папската тъмнина! Мнозина са били подведени да си съставят лъжлива представа за Бога, както юдеите, заслепени от заблудите и преданията на времето си, имаха неистинска представа за Христос. “Защото, ако я бяха ПОЗНАЛИ, не биха разпнали Господа на славата”. Наш дълг е да изявяваме истинския Божи характер. Вместо да критикуваме Библията нека се опитваме да изявяваме на света чрез слово и пример нейните святи, животворни истини, за да можем да изявяваме „превъзходствата добродетелите на Този, Който ви призва от тъмнината в Своята чудесна светлина”.

Злините, които постепенно са се вмъкнали сред нас, са намалили страхопочитанието към Бога незабелязано както в отделните личности, така и в църквите, страхопочитанието към Бога и са заключили истините, които Бог желае да им даде.

Братя и сестри, оставете Божието слово така, както е. Не допускайте човешка мъдрост да намалява силата нито на един израз от Писанието. Тържественото предупреждение в Откровението трябва да ни предпазва от това. В името на моя Учител ви моля: „Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя”.

Библията със своите скъпоценни бисери от истина не е написана само за учения човек. Напротив, тя е предназначена за обикновения народ и тълкуването ѝ от обикновените хора, подпомагани от Светия Дух, се съгласува най-добре с Исусовата истина. Необходимите за спасение велики истини са ясни като пладне, така че никой не може да сгреша или изгуби пътя, освен тези, които следват собствените си разсъждения вместо ясно изявената Божия воля (т. 5, 1885, с. 331).

Видях, че онези, които искат, могат да имат достатъчно причини да се съмняват в боговдъхновеността и достоверността на Божието

слово. Бог не принуждава никого да вярва в Него. Хората могат да изберат да разчитат на доказателствата, които Той е благоволил да даде, или да се усъмнят и загинат (т. 1, 1864, с. 427).

Евреите очакваха Месия, но Той не дойде според тяхното предсказание. Ако бъдеше приет като Обещания, техните учени учители биха били принудени да признаят, че са се заблудили. Тези водачи се бяха отделили от Бога и Сатана работеше в умовете им, за да ги накара да отхвърлят Спасителя. Вместо да отстъпят от своето гордо мнение, те предпочетоха да затворят очите си пред всички доказателства за Неговото месиянство. И не само че самите те отхвърлиха спасителната вест, но настроиха сърцата на народа против Исус. Тяхната история трябва да ни послужи като сериозно предупреждение.

Никога не трябва да очакваме, че когато Господ има някаква светлина за народа Си, Сатана ще стои отстрани спокойно и не ще прави никакви усилия да предотврати приемането ѝ. Той ще работи в умовете, за да възбужда недоверие, завист и неверие. Нека се пазим да не отхвърлим изпращаната от Бога светлина поради това, че тя не е стигнала до нас по желанието от нас начин. Нека Божието благословение да не ни отмени поради това, че „ти не разпозна времето, когато беше посетен”. Ако има хора, които не виждат и не приемат за себе си светлината, да не пречат на другите. Нека не се каже за този високо привилегирован народ, както се каза за евреите, когато им се проповядваше Божието царство: „Сами вие не влязохте и на влизащите попречихте” (т. 5, 1889, с. 728).

НАДДВИСНАЛИЯТ КОНФЛИКТ (т. 5, 1889, с. 711-718)

Голяма криза очаква Божия народ. Криза очаква и света. Предстои ни най-значителната борба на всички векове. Събития, за които в продължение на повече от 40 години сме заявявали, че предстоят, сега се сбъдват пред очите ни. На законодателите на нацията се налага вече да внесат поправка в конституцията, която да ограничи свободата на съвестта. Пазенето на неделния ден е станало въпрос от важно национално значение. Ние знаем много добре какви ще са последствията от това действие. Но готови ли сме за тази развръзка? Изпълнихме ли вярно дълга и задачата, която Бог ни възложи – да предупредим хората за предстоящата опасност?

Мнозина от заетите в движението за налагане на неделята не са наясно за последиците от тази акция. Те не виждат, че удрят направо срещу религиозната свобода. Мнозина никога не са разбрали правата на библейската Събота, нито лъжливата основа на

неделното постановление. Всяко движение в полза на религиозното законодателство е всъщност отстъпление пред папството, което толкова много години се е борило твърдо за свободата на съвестта. Съблюдаването на неделния ден води началото си като „християнска” институция от „тайната на беззаконието” и неговото налагане ще бъде едно действително признаване на принципите, съставляващи самия крайъгълен камък на римокатолицизма. Когато нашата нация се отрече от принципите на своето управление дотам, че издаде неделен закон, при този акт протестантизмът ще подаде ръка на папството, което няма да представлява друго, а съживяване на тиранството, отдавна дебнещо случай да излезе наново в активен деспотизъм.

Вредата от религиозното законодателство

Когато националното реформаторско движение, упражнявайки силата на религиозно законодателство, се развие, то ще прояви същата нетърпимост и потисничество, каквито преобладаваха в миналите векове. Тогава човешки съвети си бяха присвоили прерогативите на Божеството, като смазваха свободата на съвестта под деспотичната си власт и следваше затвор, заточение и смърт за онези, които се възпротивяваха на техния диктат. Ако папството или неговите принципи бъдат облечени отново в законна власт, огънят на гонението ще бъде запален наново против хората, които не искат да пожертват съвестта си и Истината, като отстъпят пред народните заблуди. Това зло предстои.

Когато Бог ни е дал светлина, посочваща предстоящите опасности, как може да стоим чисти пред погледа Му, ако не положим старателни усилия да запознаем хората с нея? Можем ли да бъдем спокойни, като ги оставяме да посрещнат непредупредени тази важна развръзка?

Изгледите пред нас са продължителна борба с риск затваряне в затвор, загубване на имуществото, дори и на самия живот, в защита на Божия закон, който човешките закони правят невалиден. При това положение светската политика ще наложи външно съобразяване със законите на страната, за да има мир и хармония. А ще има и хора, които ще привеждат цитати от Библията в защита на тази мярка: “Всеки човек да се подчинява на властите... и колкото власти има, те са отредени от Бога”.

Но как са постъпвали Божиите служители в миналото? Когато учениците проповядваха Христос, и то разпнат, след възкресението Му властите им заповядаха да не говорят повече и да не поучават в името Му. “А Петър и Йоан в отговор им рекоха: Право ли е пред

Бога да слушаме вас, а не Бога, разсъдете; защото ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули”. Те продължиха да проповядват благовестието за спасение чрез Христос и Божията сила придружаваше вестта. „Тогава станаха първосвещеникът и всички, които бяха с него, които съставляват садукейската секта, и, изпълнени със завист, сложиха ръце на апостолите и ги хвърлиха в общата тъмница”.

Но небесният Бог, могъщият Управител на вселената се намеси, тъй като хората воюваха срещу Неговото дело. Той им показа ясно, че над човека има Владетел, Чийто авторитет трябва да се зачита. Господ изпрати ангела Си през нощта да отвори вратите на затвора и да изведе на свобода мъжете, на които Бог бе Неговото дело. Управителите бяха наредили „да не говорят, нито да поучават в Исусовото име”, но изпратеният от Бога небесен вестител каза: „Идете, застанете в храма и говорете на народа всичките думи на този вечен живот”.

Онези, които се опитат да насилят хората да съблюдават папското постановление и да погазят Божия авторитет, действат подобно на еврейските водачи в дните на апостолите. Когато законите на земните владетели застават против закона на върховния Владетел на вселената, тогава верните Божии поданици ще Му останат верни.

Белези на приближаващата се опасност

Ние като народ не сме изпълнили повереното ни от Бога дело. Не сме готови за развързката, до която ще ни доведе налагането на неделния закон. Наш дълг е, като виждаме белезите на приближаващата се опасност, да се изправим за действие. Никой да не очаква спокойно плаването на злото, утешавайки се с мисълта, че всичко това ще се сбъдне, защото пророчеството го е предсказало, и че Господ ще закриля народа Си. Не вършим Божията воля, ако си седим спокойно и не правим нищо, за да запазим свободата на съвестта. Горещи, усърдни молитви трябва да се издигат към Бога за отсрочване на бедствието, докато изпълним задачата, която тъй дълго сме занемарявали. Нека се молим усърдно и след това да работим в съгласие с молитвите си. Може да изглежда, че Сатана тържествува и че истината е потъпкана от лъжата и заблудата; народът, над който Бог е прострял щита Си, и страната, която е била убежище на преследваните и угнетени Божии деца и защитници на истината, могат да бъдат изложени на риск. Но Бог иска да си спомняме за Неговите постъпки към народа Му в миналото, когато е искал да го избави от враговете му. Той винаги е избирал критичните моменти, когато не се е виждала възможност за избавление от действията на Сатана, и тогава е проявявал силата Си.

Нуждата на човека е повод за Бога да действа. Възможно е да се даде известна отсрочка за Божия народ, за да се събуди и да огрее със светлината си. Ако присъствието на десет праведници е могло да избави безбожните градове на долината, не е ли възможно за Бога, в отговор на молитвите на народа Си, да задържи действията на тези, които правят закона Му невалиден? Не трябва ли да смирим дълбоко сърцата си пред Него, да прибегнем до благодатния престол и да Го молим да изяви могъщата Си сила?

Ако Божият народ продължава да е равнодушен както досега, Бог не може да излее над него Духа Си. В такъв случай Божиите деца не са подготвени да Му съдействат. Те не съзнават в какво състоянието си заплашващата ги опасност. Сега те би трябвало да почувстват, както никога по-рано, нуждата си от бдение и обединено действие.

Особеното дело на третия ангел не се схваща в истинското му значение и важност. Бог смяташе, че народът Му ще е много по-напреднал духовно, отколкото е сега. И днес, когато е време да се впусне в действие, той тепърва трябва да се подготвя. Когато националните реформатори започнаха да настояват за мерки за ограничаване на религиозната свобода, нашите ръководещи мъже трябваше да разберат напълно положението и да се противопоставят усърдно на тези опити. Не е угодно на Бога, че нашите хора са задържали светлината – истината за това време. Не всички наши проповедници на третата ангелска вест знаят частите на тази вест. Някои са смятали националното реформаторско движение за нещо маловажно; и даже са мислили, че участвайки в него, губят време за въпроси, съвсем далечни от третата ангелска вест. Дано Бог прости на нашите братя, че така са изтълкували вестта за това време.

Пробудете се за действие

Нашите хора имат нужда да бъдат пробудени да видят опасностите на времето. Стражите са заспали. Изостанали сме с години. Нека главните стражи почувстват нуждата да погледнат към себе си да не би да пропуснат случаите, които им се дават, за да видят опасността. Ако ръководещите мъже в нашите конференции не приемат сега вестта, която Бог им е изпратил, и не се строят за действие, църквите ще пострадат от големи загуби. Когато страхът от идващия меч издаде сигурен звук с тръбата си, хората в строя ще доловят предупреждението и всички ще имат възможност да се приготвят за боя. Но много често водачът се е колебаел, сякаш си е казал: „Да не бързаме много. Може да има грешка. Трябва да внимаваме да не вдигнем лъжлива тревога”. Самата негова колебливост и несигурност вика: „Мир и безопасност! Не се възбуждайте. Не се

тревожете. На въпроса за внасяне на поправка в закона за религиозната свобода се отдава много по-голямо внимание, отколкото се изисква. Цялата тази възбуда ще затихне”. Така той буквално отрича изпратената от Бога вест и предупреждението, предназначено да раздвижи църквите, не успява да изпълни задачата си. Тръбата на стража не издава сигурен тон и народът не се подготвя за бой. Нека стражът внимава да не загиват човешки души поради неговата колебливост и бавене, защото тяхната кръв ще се изиска от ръката му.

От много години ние очакваме издаването на неделен закон в нашата страна и сега, когато това движение е факт, ние питаме: Ще изпълни ли народът ни дълга си по този въпрос? Не можем ли и ние да помогнем за издигане на знамето и да извикаме на фронта онези, които зачитат своите религиозни права и привилегии? Първо, приближава времето, когато вярващите, които предпочитат да се покоряват на Бога вместо на хората, ще почувстват ръката на потисничеството. Ще обезславим ли тогава Бога като мълчим, докато святите Му заповеди се потъпкват?

Докато протестантският свят прави отстъпки на Рим с поведението си, нека да станем, да разберем положението и да отдадем на борбата истинското ѝ значение. Нека сега стражите издигнат гласа си и разгласят вестта, която представлява истината за това време. Нека пожелаем да събудим духа на истинския Протестантизъм, както и да помогнем на света да почувства и осъзнае цената на привилегиите на религиозната свобода, на която сме се радвали досега.

Бог ни вика да се събудим, защото краят е близо. Всеки отлитащ час е време на голяма заетост в небесните дворове, за да подготви един народ на земята да участва във великите сцени, които скоро ще се разиграят пред нас. Тези отлитащи минути с толкова малка стойност за нас, са свързани с вечни интереси. Те решават съдбата на човешките души за вечен живот или за вечна смърт. Думите, които днес изговаряме пред хората, делата, които вършим, духът на вестта, която разнасяме, ще бъдат ухание от живот за живот или от смърт за смърт.

Подготовка за кризата

Братя мои, съзнавате ли, че вашето спасение, както и съдбата на други човешки души, зависи от подготовката за предстоящия изпит? Имате ли онова голямо усърдие, благочестие и преданост, които ще ви направят способни да устоите, когато срещу вас се издигне опозиция? Ще дойде време, ако Бог е говорил някога чрез мене,

когато ще бъдете извеждани пред съвети и всяка устоявана от вас позиция на истината ще бъде критикувана жестоко. Времето, което мнозина прахосват сега, би трябвало да бъде посветено на дадената ни от Бога задача за приготвяне за приближаващата криза.

Божият закон трябва да бъде сега обичан и почитан от истинския Му народ повече от всяко друго време. Наложителна е нуждата всички вярващи мъже и жени, млади и деца да обърнат внимание на Христовото увещание: „Вие изследвайте Писанията”. Изучавайте Библията си така, както никога по-рано. Ако не се издигнете до по-високо, по-свято състояние в религиозния си живот, няма да бъдете готови за явлението на нашия Господ. Според дадената голяма светлина Бог очаква от народа Си и съответно усърдие, вярност и преданост. Трябва да има по-голяма духовност, по-голямо посвещение на Бога и такава готовност за вършене на Неговото дело, каквато не се е проявявала досега. Много време трябва да се отделя за молитва, за да бъдат изпрани и избелени дрехите на характера ни в кръвта на Агнеца.

Особено необходимо е сега с непоклатима вяра да търсим Бога за Неговата благодат и сила в народа Му. Ние не вярваме, че времето за ограничаване на религиозните ни свободи е настъпило напълно. Пророкът видя „четири ангели, стоящи на четирите ъгъла на земята и държащи четирите земни ветрове, за да не духа никакъв вятър по земята, нито по морето, нито върху някое дърво”. Друг ангел, слизащ от изток, им извиква, казвайки: „Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог”. Тези думи говорят за делото, което сега имаме да вършим. По цялата страна мъже и жени на молитвата имат сериозната отговорност да молят Бога да отстрани облака на злото и да даде още няколко години на благодат, в които да работим за Господа. Нека викаме към Бога ангелите да продължават да задържат четирите ветрове, докато бъдат изпратени мисионери по всички части на света, за да разгласят предупреждението против незачитането на Божия закон.

„АМЕРИКАНСКИ СТРАЖ” И НЕГОВАТА МИСИЯ

Бог използва различни средства, за да приготви народа си да устои във великата криза, която е точно пред нас. Той говори чрез словото Си и чрез Своите проповедници. Пробужда стражите и ги изпраща с вест на предупреждение, изобличение и наставление, за да могат хората да бъдат осветлени. Стражът е съществувал по Божие нареждане и е един от гласовете, обявяващ тревога, за да могат хората да чуят и да осъзнаят опасността, в която се намират, и да вършат делото, което се изисква за сегашното време. Господ

възнамерява народът Му да обърне внимание на това, което Той му изпраща. Когато светлината бъде представена, техен дълг е не само да я приемат, но и със своето внимание да я предадат така, че нейната пълна сила да бъде почувствана в света и в църквата. Стражът е като тръба, издаваща сигурен, определен звук. И всички наши хора трябва да го четат внимателно и след това да го изпратят роднини или приятели, като най-добър начин на използване на светлината, която Бог им е дал.

В продължение на три години са звучали предупреждения към света чрез колоните на Стража, но вярващите в истината за това време не са били повлияни от тези сигнали за опасност, както е трябвало да бъде. Ако нашите братя изполозваха Стража, което бе тяхна привилегия, и ако се бяха съединили да го препоръчат във всяка конференция и църква, както Господ би искал да направят; ако вниманието на нашия народ бе привлечено към тази работа и към това дело, което е толкова важно за това време; ако оценяваха светлината, която Господ е разрешил да ги огрее под формата на предупреждение, на съвети и за очертаване на събития, които се случват, като народ сега щяхме да бъдем далеч по-напред в приготовленията за делото. Щеше да същесетвува изненадващо влияние и активност в това време на опасност. Истината, истината за това време, е онова, от което хората се нуждаят; и ако стряскащото значение на движенията, които сега се развиват по отношение на религиозната поправка в закона, бяха осъзнати от нашите братя във всяка църква, ако те бяха различили в тези движения ясното пряко изпълнение на пророчеството, призовавайки ги да се събудят за изискванията на кризата, сега нямаше да се намират в такъв унес и мъртвешка дрямка.

Божие слово не мълчи по отношение на това важно време и то ще бъде разбрано от всички, които не се противят на Неговия Дух, като не слушат, не приемат и не са покорни. Вестите на светлина, идващи от Господ, са били преди нас години наред, но индиректни влияния са обезсилвали предупрежденията на Стража и Свидетелствата и другите средства, които Господ изпраща на своя народ. Стражът би могъл да извърши много повече, ако тези противни влияния не действаха за да му пречат. Даже и нищо да не може да бъде казано срещу това, действията разкриват осезателно безразличие. А докато стражите не издадат определен звук от тръбата, хората не се обезпокояват и не се оглеждат за опасност.

Божият укор е върху нас поради небрежността ни спрямо тържествените отговорности. Неговите благословения са били оттеглени, защото тези, които изповядват, че вярват на Свидетелствата, не са им обърнали внимание. О, колко нужно е

религиозно пробуждане. Божиите ангели отиват от църква в църква, изпълнявайки своя дълг; и Христос чука на вратата на нашите сърца, за да влезе. Но средствата, които Бог е предвидял, за да събуди църквата и вяращите да почувстват своето духовно предназначение, не са били зачетени. Гласът на верния свидетел по отношение на укора е бил чул, но не е бил послушан. Хората са избрали да следват собствения си път вместо Божия път, защото собственото „аз“ не е било разпънато в тях. По този начин действието на върху умовете и сърцата им е било слабо.

Ще се събуди ли сега Божият народ от своята плътска летаргия? Ще се възползват ли Божиите деца от сегашните благословения и предупреждения? И нека нищо не застава между душите им и светлината, която Бог иска да ги огрее. Нека всеки работник за Бога схване ситуацията и постави Стража на вниманието на нашите църкви, обяснявайки неговото съдържание и фактите и предупрежденията, които той съдържа. Дано Господ помогне на всички да изкупуват времето! Нека никакви неосветени чувства не подведат който и да било да се съпротивлява на апелите на Божия Дух. Не заставайте на пътя на тази светлина; нека тя не бъде занемарявана, незачитана или отстранявана като недостойна за внимание или доверие.

Ако чакате светлината да дойде по начин, който да задоволи всички, ще чакате напразно. Ако очаквате по-добри призиви или по-добри възможности, светлината ще се оттегли и ще останете в тъмнина. Приемете всеки лъч светлина, изпратен от Бога. Хора, които не обръщат внимание на призивите на Духа и Божието слово, тъй като послушанието изисква кръст, ще загубят душите си. Когато книгите се отворят и делата и подбудите, които са движили всеки човек, се прегледат от Съдията на цялата земя, те ще видят каква загуба са претърпели. Ние трябва винаги да подхранваме страха от Господа и да съзнаваме, че всеки индивидуално стои пред Господа на множествата и никаква мисъл, дума или действие във връзка с Божието дело не трябва да мирише на себелюбие или безразличие.

РАБОТНИЦИ В ДЕЛОТО

Фактът, че голям брой хора са свързани заедно в църквата в Батъл Крийк и че толкова важни интереси са съсредоточени там, я прави много видно мисионерско поле. Хора от различни части на страната идват в санаториума и много млади хора от различни щати посещават колежа. Това поле изисква най-посветени и верни работници, както и най-добрите методи за работа, за да може да се упражнява едно силно влияние за Христос и истината. Когато делото се ръководи така, както Бог иска, спасителната сила на Христовата благодат ще

се проявява сред хората, които вярват в истината. И те ще бъдат светлина за другите.

Но в Батъл Крийк съществува скръбно занемаряване на много от предимствата, които са на разположение, за да се поддържа сърцето на делото в здравословно състояние. Енергичните сърдечни пулсации от центъра трябва да се чувстват във всички части на тялото на вярващия. Но ако сърцето е слабо и болнаво в своите действия, всички клонки на делото ще бъдат отслабени. Много е важно да има солидна, здрава работна сила в централната точка, за да може истината да бъде занесена по целия свят. Познанието за това последно предупреждение трябва да бъде разпространявано навсякъде чрез семейства, съвети и това ще изисква мъдро ръководство както за съставяне на планове, така и за образованието на хора, които да подпомагат делото.

Когато делото се равширява от година на година, нуждата от опитни и верни работници става все по-належаща. И ако народът на Бога ходи в Неговия съвет, такива работници ще се оформят. Докато трябва да разчитаме твърдо на Бога за мъдрост и сила, Той ще култивира нашата способност до най-пълна степен. Когато работниците придобиват умствена и духовна сила и се запознават с намеренията и постъпките на Бога, те ще притежават по-обширни възгледи за делото за това време и ще бъдат по-добре квалифицирани както за съставянето, така и за изпълнението на планове за неговия напредък. По този начин те могат да бъдат в крак с пътя, който Божието провидение открива.

Трябва да се полагат постоянни усилия за назначаването на нови работници. Талантите да се разпознават и признават. Способни и набожни личности да бъдат насърчавани да придобият необходимото образование, за да подпомагат разпространяването на светлината на истината. Всички компетентни за това трябва да бъдат доведени да участват в някоя клонка на делото според способностите си.

Тържественото и величествено дело за това време не трябва да бъде водено напред към завършека си единствено чрез усилията на няколко избрани, носили досега отговорностите в делото. Когато призованите от Бога да подпомагат извършването на известна работа я доведат да някакъв успех според способността, която Бог им е дал. Той няма да позволи делото да спре на този етап. В своето провидение ще призове и квалифицира и други, които да се съединят с първите, за да напредват заедно още повече и да развоят знамето по-високо.

Но има някои умове, които не растат заедно с делото. Вместо да се приспособят към нарастващите му нужди те му позволяват да се

разшири много отвъд тях и по-този начин се оказват неспособни да схванат и посрещнат изискванията на времето. Когато хора, квалифицирани от Господ да носят отговорности в делото, започнат да го провеждат по един малко по-различен начин, от този, провеждан досега, по-възрастните работници да бъдат внимателни поведението им да не пречи на тези помощници или да спъва делото. Някои може да не съзнават важността на известни мерки просто защото не виждат необходимостите на делото във всичките му клонове и не чувстват товара, който Бог специално е възложил на други. Хора, които не са специално квалифицирани да поддържат известна работа, трябва да внимават да не стоят в пътя на други и да им пречат да изпълняват Божието намерение.

Случаят с Давид е точно на място. Той пожела да изгради храм на Господ и събра богат склад от материали за тази цел, но Господ му каза, че той няма да го построи: тази работа трябва да повери на Соломон, своя син. С големия си опит Давид щеше да бъде способен да съветва Соломон и да го насърчава, но по-младият мъж трябваше да изгради храма. Уморените и износени умове на по-възрастните работници невинаги могат да виждат величието на делото и може да не са склонни да вървят в крак с Божието провидение. Затова тежките отговорности не трябва да почиват изцяло върху тях. Възможно е те да не внасят в делото всички елементи, необходими за неговия напредък, което би могло да го забави.

Поради липсата на мъдро управление делото в Батъл Крик и в целия щат Мичиган е далеч назад от онова, което би трябвало да бъде. Макар да е необходимо да разбираме положението и нуждите на чуждите мисии, трябва също да схващаме и нуждите на делото край самите ни врати. Правилното използване на предимствата, които Бог ни е дал на разположение, ще спомогне да изпращаме много по-голям брой работници. Нужна е енергична работа в нашите църкви. Специалната вест, показваща важните въпроси, които сега висят пред нас, задълженията и опасностите на нашето време трябва да им бъдат представени не по банален, безжизнен начин, „а с доказателството от Дух и сила”. Отговорностите трябва да бъдат положени върху раменете на църковните членове. Мисионерският дух трябва да се пробуди, както никога преди и трябва да бъдат назначени нужните работници, които ще действат като пастири на стадото, полагайки лични усилия да доведат църквата в това състояние, в което духовният живот и дейност ще се видят във всичките ѝ очертания или граници.

Много таланти са били загубени за делото, защото хора на отговорни постове не са ги различили. Техният поглед не се простира толкова далеч, че да открие колко широко е станало

делото, за да се провежда само от ангажираните в момента работници. Много, твърде много би трябвало да е извършено, а все още не е поради това, че някои хора са държали работата само в своите ръце, вместо да я разпределят на по-широк брой хора, и са се уповали на това, че Господ ще помогне в усилията им. Те са се уморили да управляват всички клонки на делото, страхувайки се, че други биха се оказали по-малко ефективни. Тяхната воля и преценка са контролирали различните отдели и поради неспособността им да обхванат всички нужди на делото, са претърпели големи загуби. Трябва да се научи урокът, че когато Господ определя средства за известна работа, ние не трябва да ги отстраняваме, а след това да се молим и да очакваме от Него чудо, за да запълни липсата. Ако един фермер не разоре нивата и не посее, Господ няма по чуден начин да предотврати резултатите от неговата небрежност. А жетвата ще завари нивите му голи – няма да има нито зрънце, което да се пожъне; няма да има и един сноп да се сложи в хамбара. Господ е осигурил семената и почвата, слънцето и дъжда и ако земеделецът не използва средствата, които са му на разположение, ще получи според посятото и според своя труд.

Съществуват велики закони, които управляват природния свят, и духовни закони, които контролират духовния свят; и духовните неща еднакво сигурно се контролират от принципи. Средствата за постигането на дадена цел трябва да се употребяват, ако резултатите се желаят. Господ е определил всекиго работа според способностите му. Чрез образование и практика хората трябва да бъдат квалифицирани за всяка непредвидена ситуация, която може да възникне; и е нужно мъдро планиране, за да бъде всеки поставен в подходяща сфера да получи опита, който ще го направи годен да носи отговорност.

Но макар образованието, обучението и съветът на по-опитните да са много важни неща, работниците трябва да бъдат учени да не разчитат изцяло на човешка преценка. Като свободни Божии инструменти, всички трябва да търсят мъдрост от Него. Когато учещият зависи изцяло от мислите на други и не върви напред, а само приема плановете им; той вижда само през техните очи и е тяхно ехо. Бог постъпва с хората като с отговорни същества. Той работи чрез Своя Дух в ума, който е поставил в човека, стига човек да Му даде тази възможност и да признае Неговото отношение. Той възнамерява всеки да използва ума и съвестта си сам за себе си. Не възнамерява един човек да става сянка на друг, изговаряйки изреченията на друг човек.

Всички трябва да обичат братята си и да оценяват и уважават своите водачи, но да не ги правят свои знаменосци. Да не изливаме

трудностите и смущенията си в умовете на другите, за да ги уморяваме. „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадено”. Но нека проси с вяра без да се колебае. Исус ни приканва: „Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бreme е леко”.

Основата на християнството е Христос, нашата правда. Хората са лично отговорни пред Бога и всеки трябва да действа подбуден от Него, а не от ума на друг, за да бъдат душите привлечени и ръководени от Духа на великия Аз Съмм а не да бъдат ограничени без никаква свобода на действие или на избор.

Не е волята на Бога Неговият народ в Батъл Крийк да остане в сегашното си състояние на студенина и неактивност, докато някоя мощна, вършеща чудеса сила не пробуди църквата за живот и дейност. Ако трябва да бъдем мъдри и да използваме прилежно с молитва и благодарност средствата, чрез които светлина и благословение са дошли до Божия народ, тогава никоя сила на земята няма да бъде в състояние да задържи тези дарове от нас. Но ако отказваме средствата на Бога, не е нужно да гледаме Той да извърши някакво чудо, за да ни даде светлина и сила, и мощ, защото това никога няма да стане.

Господ ми е показал, че хора на отговорни постове са застанали пряко на пътя на Неговото дело, защото мислят, че делото трябва да бъде извършено и благословенията да дойдат по определен начин, и не признават нищо идващо по друг начин. Братя мои, дано Господ да ви представи този въпрос в пълното му значение. Той не действа, както човек планира или желае. Той „върши чудесата Си по тайнствен начин”. Защо отхвърляме Божиите методи на работа, понеже не съвпадат с нашите идеи; Бог има определени канали на светлина, но те не са непременно умовете на дадена група хора. Когато всички заемат определеното им място в делото на Бога, търсейки от Него със сериозност, мъдрост и ръководство, тогава ще се напредне много в оставянето на светлината да огрее света. Когато човечи престанат да застават на пътя на светлината, Бог ще работи за нас, както никога преди това.

Макар, че съставянето на разширени планове е необходимо, трябва да се положи голяма грижа и внимание всяка клонка от делото да бъде хармонично свързана с всяка друга клонка, за да се образува едно свършено цяло. Но твърде често е било точно обратното. И като резултат делото е било несвършено. Един човек, изпълняващ надзор над даден клон от делото, е възвеличавал своите

отговорности, докато в оценката му този отдел е заставал над всеки друг. Когато такъв тесногърд възглед се възприеме, се упражнява силно влияние, че други гледат на него в същата светлина. Такова е човешкото естество, но това не е духът на Христос. Точно в тази степен, в която се следва подобна политика, Христос бива изключван от делото и собственото „аз“ излизва на преден план. Принципите, които трябва да ни ръководят като работници в Божието дело, са поставени от апостол Павел. Той каза: Ние „сме съработници на Бога...“; „Каквото и да вършите, работете от сърце, като на Господа, а не като за човечи“. Апостол Петър увещава вярващите: „Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг, като добри настойници на многообразната Божия благодат. Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божии слова; служи като такъв, който действа със силата, която му дава Бог; за да се слави във всичко Бог чрез Исус Христос...“.

Когато тези принципи контролират сърцата, ще осъзнаваме че делото е Божие, а не наше; и че Той има същата грижа за всяка част от голямото цяло. Когато Христос и Неговата слава се поставят на първо място, а любовта към собственото „аз“ е погълната от любовта към души, за които Христос умря, тогава никой работник няма да бъде така загрижен за един клон на делото, че да загуби важността на всеки друг. Себелюбието е, което кара отделни личности да мислят, че специалната част от делото, в която те са ангажирани, е най-важна от всички.

Себелюбието е, което възбужда работниците да мислят, че тяхната преценка трябва да бъде най-надеждна и методите им на работа - най-добри, или че е тяхна привилегията да обвързват съвестта на друг по какъвто и да било начин. Такъв беше духът на еврейските водачи във времето на Христос. В своето себевъзвишаване свещениците и равините въведоха такива строги правила и толкова много форми и церемонии, че отклоняваха умовете на хората от Бога и не Му даваха възможност да работи за тях. Неговата милост и любов бяха изгубени от поглед. Братя мои, не вървете по същия път. Нека умовете на хората бъдат насочени към Бога. Дайте Му възможност да работи за онези, които Го обичат. Не им налагайте правила и предписания, които биха ги лишили от Божия Дух, както хълмовете на Гелвуд бяха лишени от роса и дъжд.

Плачевна е липсата на духовност сред нашия народ. Голямо дело трябва да бъде извършено от нашите хора, преди те да могат да станат онова, което Христос е предназначил те да бъдат – светлина на света. Години наред съм чувствала дълбока душевна болка, когато ми е показвана липсата на Исус и Неговата любов в нашите

църкви. Имало е дух на самодостатъчност или самодоволство и предразположение към борба за постове и върховенство. Виждам как себепрославянето става нещо обикновено сред адвентистите от седмия ден и ако човешката гордост не бъде принижена, а Христос издигнат, при Неговото второ идване като народ няма да бъдем в по-добро състояние, за да Го приемем, отколкото Го еврейският народ Го прие при Неговото първо идване.

Евреите очакваха Месия, но Той не дойде според тяхното предсказание. Ако Той бе приет като Обещания, учените им учители биха били принудени да признаят, че са се заблудили. Тези водачи се бяха отделили от Бога и Сатана работеше в умовете им, за да ги накара да отхвърлят Спасителя. Вместо да отстъпят от своето гордо „не”, те предпочетоха да затворят очите си пред всички доказателства за Неговото месианство. И не само че сами отхвърлиха спасителната вест, но настроиха и сърцата на народа против Исус. Тяхната история трябва да ни послужи като сериозно предупреждение.

Никога да не очакваме, че когато Господ има някаква светлина за народа Си, Сатана ще стои отстранено спокойно и няма да прави никакви усилия да попречи на приемането ѝ. Той ще работи в умовете, за да възбужда недоверие, завист и неверие. Нека се пазим да не отхвърлим изпращаната от Бога светлина поради това, че тя не е стигнала до нас по желанието от нас начин. Нека Божието благословение да не ни отmine поради това, че не „разпозна времето, когато беше посетен”. Ако има хора, които не виждат и не приемат светлината за себе си, нека да не застават на пътя на другите. Нека не се каже за този високо привилегирован народ, както се каза за евреите, когато им се проповядваше Божието царство: „Сами вие не влязохте и на влизащите попречихте”.

Божието слово ни учи, че това е времето, когато повече от всякога можем да търсим светлина от небето. Сега е времето, когато трябва да очакваме освежение от присъствието на Господ. Трябва да бдим за действията на Божието провидение, както армията на Израел бдеше за „шум, като че някой минава по върховете на черниците...” - определения сигнал, че небето ще работи за тях.

Господ не може да прослави името Си чрез Своите люде, докато те се уповават на човек и правят плътта своя ръка. Тяхното сегашно състояние на слабост ще продължи, докато единствено Христос не бъде издигнат. Докато заедно с Йоан Кръстител те не кажат от едно смирено и изпълнено с благоговение сърце: „Той трябва да расте, а аз да се смалвам!” Давани са ми думи да говоря на Божия народ: „Въздигнете Човека на Голгота. Нека човешкото се отдръпне, че всички да могат да видят Този, в Когото са съсредоточени техните

надежди за вечен живот. Пророк Исая казва: „Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чуден, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира”. Нека църквата и светът гледат своя Изкупител. Нека всеки глас прогласи заедно с Йоан: „Ето Божия Агнец, Който поема греха на света!”

На жадната душа ще бъде отворен извора на живата вода. Бог заявява: ”Ще изливам вода на жадната земя и реки – на сухата почва”. На душите, които търсят сериозно светлина и които приемат с радост всеки лъч просветеление от Божественото свято слово, единствено на тях ще бъде дадена светлина. Именно чрез тези души Господ ще разкрие онази светлина и сила, които ще осветят цялата земя с Неговата слава!

НЕОЦЕНИМИЯТ ДАР (т. 5, 1889, с. 729-737)

„Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избирал в Него... да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов; както ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос, по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славната Си благодат, с която ни е облагодетелствал във Възлюбения Си, в Когото имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат...”

„Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни е възлюбил даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, ни съживи заедно с Христос... и като ни възкреси заедно с Него, ни сложи да седнем с Него в небесни места, в Христос Исус; за да показва през вековете, които ще дойдат, изобилното богатство на Своята благодат чрез добрината си към нас в Христос Исус”.

Такива слова писа „старецът Павел” от своята тъмница в Рим, окован „за Исус Христос”, като се стараше да представи на братята си онова, което не можеше да опише в пълнота с никакви думи – “неизследимото Христово богатство”, съкровищата на милостта, които бяха предложени доброволно на падналите човешки деца. Спасителният план бе съставен чрез една жертва, един дар. Апостолът казваше: „Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че като беше богат, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия”. Бог така е възлюбил света, че даде Своя Единороден Син, Христос, “даде Себе си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие”. И като венец на спасението “Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ”.

“Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат”. Сигурно няма никой, който, виждайки богатствата на Неговата благодат, да не е извикал с апостола: „Да благодарим на Бог за Неговия неизказан дар!”

Отразяване на Божията слава

Спасителният план както започва и свършва с един дар, така трябва и да се провежда. Същият пожертвувателен дух, който спасението ни предложи, ще живее в сърцата на съучастниците на небесния дар. Апостол Петър казва: „Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат”. Когато разпращаше Своите ученици, Христос им каза: „Даром сте приели, даром давайте”. Който е в свършена хармония с Христос, не е себелюбив, нито саможив. Който пие от живата вода, ще установи, че в него тя е „извор на вода, която изтича за вечен живот”. Христовият дух в такъв човек наподобява извиращия в пустинята поток, който освежава всички, а тези, които са близо до загиване, пожелават да пият от водата на живота. Същият дух на любов и себепожертвувателност, който живееше в Христос, движеше апостол Павел във всичките му дела. „Имам дълг, казва той, към гърци и към варвари, към учени и към неучени”. „На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тази благодат, да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство”. Нашият Господ възнамеряваше църквата Му да отразява в света пълнотата и свършенството, които намираме в Него. Ние получаваме постоянно от Божието богатство и като даваме от Христос на другите, изявяваме на света Неговата любов и доброта. Докато цялото Небе е в движение и разпраща вестители по всички части на света, за да подпомага спасителното дело, църквата на живия Бог също трябва да бъде един съработник на Христос. Ние сме членове на неговото тайнствено тяло. Той е Главата, която управлява всички части на тялото. Сам Христос действа в човешкото сърце чрез безкрайната Си милост и предизвиква такава духовна промяна, че ангелите гледат на нея с учудване и радост. Същата несебелюбива любов, отличаваща Учителя, ще се вижда и в характера и живота на Неговите истински последователи. Христос очаква хората тук, на земята, да станат съпричастни на Неговото божествено естество и не само в чест на Бога да отразяват Неговата слава, но и да осветляват тъмнината на този свят чрез блясъка на небето. По този начин ще се изпълни Христовото слово: „Вие сте виделината на света”.

„Защото сме съработници на Бога”, „настойници на многообразната Божия благодат”. Познаването на Божията милост, истините на Неговото Слово, както и временните блага – пари и други материални придобивки, таланти и влияние, са залози от Бога, които трябва да бъдат употребени за прославата Му и за спасението на хората. За Бога, който постоянно изсипва дарбите Си върху хората, нищо не може да бъде по-оскърбително от това да ги вижда как себелюбиво събират тези дарби за себе си, без да благодарят на Дарителя. Сега Исус е на небето, където приготвя жилища за онези, които Го обичат, дори нещо повече от жилища – царство, което ще им принадлежи. Но наследниците на тези благословения трябва да бъдат съпричастни на Христовото себеотрицание и себепожертвование за доброто на другите.

Отговор на македонския вик

Благодатното време изтича бързо и последната благодатна вест трябва да бъде дадена на света. Затова себеотрицателната работа в Христовото дело е необходима повече отвсякога. Моето сърце се вълнува, защото македонският зов се чува от всички направления, от градовете и селата на собствената ни страна, отвъд Атлантическия и Тихия океан и отвъд морските острови: „Ела... и ни помогни”. Братя и сестри, желаете ли да отговорите на зова и да кажете: „Ние ще направим най-доброто, за да ви изпратим мисионери и пари. Ще се отречем от украсата на нашите домове, от нашата външна украса и от задоволяването на апетита. Желая да използваме поверените ни средства за Божието дело, а и себе си да му посветим напълно”. Нуждите на делото са пред нас, празните каси молят настойчиво за помощ. Един долар днес е по-ценен от десет в бъдеще.

Работете братя, работете, докато имате възможност, докато е ден. Работете, „идва нощ, когато никой не може да работи”. Кога ще дойде тази нощ вие не може да кажете. Сега още имате възможност, използвайте я! Ако някой не е в състояние да полага лични старания в мисионерското дело, нека да живее пестеливо и да дава от печалбата си. По този начин всички могат да дадат, за да бъдат разпратени списания и книги на хора, които нямат светлина за истината. Те могат да помогнат да се покрият разносните на ученици, подготвящи се за мисионерското дело. Влагайте всеки спестен долар в небесната банка.

„Не си събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат. А си събирайте съкровища на небето, където молец и ръжда не ги разяждат и

където крадци не подкопават, нито крадат; защото където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти”.

Това са думи на Исус, Който ви обичаше тъй много, че даде собствения си живот, за да можете да бъдете с Него в небесното царство. Не обезславяйте Бога, като не зачитате Неговите положителни заповеди.

Господ поканва всички притежатели на земи и къщи да продават и да влагат парите, за да се задоволи голямата нужда от подпомагане на мисионерското поле. Едва когато са опитали истинското задоволство, произтичащо от подобни дела, те ще продължават да бъдат отворен проводник и средствата, които Бог им е поверил, ще се вливат изобилно в Божията съкровищница за спасяването на човешки души. А и те от своя страна заради Христос ще проявяват себеотрицание, пестеливост и простота, за да принесат на Бога своите жертви. Чрез тези мъдро вложени таланти и други хора ще могат да бъдат обърнати към Бога и така делото напредва, показвайки, че Божиите дарби се ценят. Великият Дарител бива признат и прославен чрез верността на Своите настойници.

Когато отправяме тези сериозни призиви относно Божието дело и финансовите нужди на нашите мисии, съвестните вярващи в истината се трогват дълбоко. Подобно на бедната вдовица, която Христос похвали, след като пусна своите две драхми в Божията каса, те дават в бедността си повече, отколкото им позволяват средствата. Често се отказват от най-нужните неща в живота. Докато има мъже и жени, притежаващи къщи и земя, но себелюбиво свързани със своите земни съкровища и без достатъчно вяра във вестта и в Бога, за да дадат средствата си в делото Му. Особено за тях се отнасят Христовите думи: „Продайте имота си и давайте милостиня”.

Бедни мъже и жени са ни писали и са ни питали дали да продават къщите си и да вложат полученото в делото. Те казват, че молбите за средства са трогнали сърцата им и желаят да направят нещо за Господ, Който е направил всичко за тях. Бих им отговорила: „Може да не е ваш дълг сега да продавате родните си домове, но идете при Господ. Той сигурно ще чуе вашите сериозни молитви за мъдрост, за да разберете дълга си”. Ако се търсеше повече мъдрост от Бога и по-малко човешки съвети, тогава от небето би дошла много по-голяма светлина и Бог би благословил смирените просители.

Но на онези, на които Той е поверил блага и притежават земи и къщи, мога да кажа: „Започнете да продавате и давайте милостиня, не отлагайте. Бог очаква от вас повече, отколкото вие благоволявате да давате”. Ние умоляваме всички, които имат средства, да се запитат в молитва: Докъде стига Божието изискване към мен и моето имущество? Сега трябва да се работи, за да се приготви един

народ, който да може да устои в деня на Господа. В делото трябва да се дават средства за спасяването на хора, които също да работят за други. Бъдете точни и бързи да давате на Бога Неговото. Една от причините, поради които Божият Дух липсва така много, е, че много хора крадат Бога.

Опитът на църквите в Македония, описан от Павел, съдържа поука за нас. Той казва, че вярващите там „първо предадоха себе си на Господа” и тогава с желание отдадоха и средствата си за Христос. „... макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилства богатството на тяхната щедрост. Защото свидетелствам, че те дадоха доброволно според силата си и даже въвн от силата си, като ни умоляваха с голяма настоятелност относно това даване, дано да участват и те в служенето на светиите”.

Правилото за даване

Павел издига едно правило в Божието дело и ни казва какъв ще бъде резултатът от него за нас и за Бога. „Всеки да дава, според както е решил в сърцето си, без да се скъпи и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце”. „А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне... А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо така, че като имате винаги и въвн всичко това, което е достатъчно въвн всяко отношение, да изобилвате въвн всяко добро дело... А Този, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, за да бъдете въвн всяко отношение богати въвн всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога”.

Не трябва да мислим, че можем да направим или да дадем нещо, с което да спечелим Божието благоволение. Апостолът казва: „И какво имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиш, като че не си го получил?” Когато Давид и израилевият народ бяха събрали материала за изграждането на храма, царят се радваше, като предаваше съкровището на князете на обществото, и благодари на Бога с думи, които винаги трябва да живеят в сърцата на Божия народ: „Затова Давид благослови Господа пред цялото събрание и каза: „Благословен си, Господи, от века и до века, Бог на нашия баща Израел. Твое, Господи, е величието и силата, и великолепието, и сиянието, и славата, защото всичко е Твое, което е на небето и на земята... в Твоята ръка е могъществото и силата, и в Твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепяваш всички. И така, сега, Боже наш, ние Ти благодарим и хвалим Твоето славно име. Но кой

съм аз и кой е народът ми, за да можем да принесем доброволно принос като този? Защото всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб. Защото сме чужденци пред Теб и пришълци, както всичките ни бащи; дните ни на земята са като сянка и няма нищо трайно. Господи, Боже наш, целият този куп материал, който сме приготвили, за да Ти построим дом за Твоето свято име, идва от Твоята ръка и всичко е Твое. И зная, Боже мой, че Ти изпитваш сърцето и че благоволенията Ти е в правдата. С правотата на сърцето си аз принесох доброволно всичко това; и сега с радост видях, че и Твоят народ, който присъства тук, принася на Теб доброволно”.

Богг беше дал на народа съкровищата на земята и Неговият Дух им беше вдъхнал желание да принесат скъпоценностите си за храма. Всичко стана от Господ; ако Неговата божествена сила не беше подбудила сърцата на народа, усилията на царя биха били напразни и храмът никога нямаше да бъде издигнат.

Всичко, което хората получават от Божието изобилие, все още принадлежи на Бога. И онова, което Той ни е дал в заем от скъпите и чудесни неща на земята, е в ръцете ни само за да ни изпита – да види колко голяма е любовта ни към Него и колко ценим добротата Му. Дали са богатство или таланти, те трябва да бъдат положени пред нозете на Исус като доброволна жертва.

Никой от нас не може да направи нещо без Божието благословение, но Бог може, ако желае, да извърши делото Си без помощта на хората. Той обаче е поверил на човека работа и му е дал като на Свой домакин съкровища от богатства или интелект. Това, което вършим за Бога чрез Неговата милост и доброта, ще ни бъде зачетено като на верни домакини. Но ние винаги трябва да помним, че заслугата не е на хората. Колкото и големи да са способностите, човек няма нищо, което Бог да не му е дал и да не може да му Го отнеме, когато скъпоценните доказателства за Неговото благоволение не се ценят и използват правилно. Божиите ангели, чиято сила на ума не е отслабнала поради греха, признават, че небесните дарби са ни дадени, за да бъдат върнати с цел да се увеличи славата на Великия Дарител. Със суверенитета и владичеството на Бог е свързано благополучието на човека. Славата на Бога е радостта и блаженството на всички сътворени същества. Ако желаем, можем да увеличим славата Му, като потърсим какво най-висше добро можем да постигнем. Братя и сестри в Христос, Бог желае да Му посветите всяка дарба, която сте получили. Той желае и вие да кажете с Давид: „Защото всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб”.

Спасителят е казал: „А това е вечен живот, ДА ПОЗНАЯТ ТЕБ, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото Си изпратил”. И Бог заявява чрез пророка: „Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си; но който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ”.

Никой човек не може да постигне това познание без Божествена помощ. Апостолът казва, че „светът с мъдростта си не позна Бога”. Христос „беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна”. Исус заяви на Своите ученици: „Освен Отца, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да Го открие”. В последната молитва за последователите Си, преди да навлезе в сянката на Гетсимания, Спасителят погледна към небето изпълнен със състрадание поради невежеството на падналия човек, и каза: “Отче праведни, светът не Те е познал, но Аз Те познах... И им изях Твоето име и ще им го изявя, та любовта, с която Си ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях”. От самото начало добре обмисленият сатанински план е бил хората да забравят постепенно Бога и така Сатана да ги спечели за себе си. За тази цел той се е опитвал да представя лъжливо Божия характер и да им внушава лъжливо разбиране за Бога. Представял им е Твореца като облечен в качества на княза на тъмнината – славолюбив, жесток и непримирим – за да се плашат хората от Него, дори да Го мразят. Той се е надявал да заблуди умовете на прелъстените от него, че те да не желаят вече нищо да знаят за Бога. После поиска да заличи Божествения образ у човека и да отпечата в душата му своя образ. Пожела да изпълни хората със своя дух и да ги направи пленници на волята си.

Като злепоставяше така Божия характер и възбуждаше съмнение в Него, Сатана съблазни Ева да съгреши. Чрез греха разумът на нашите първи родители се помрачи, естеството им отслабна, така че представата им за Бога се изгради в рамките на тяхното тесногърдие и себелюбие. И докато хората ставаха все по-дръзки в греха, познанието за Бога и любовта към Него постепенно намаляваха и избледняваха в умовете и сърцата им. “Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, но се извратиха чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи”.

От време на време изглеждаше, че усилията на Сатана за овладяване на човешката фамилия се увенчават с успех. През вековете преди Първото идване на Христос светът сякаш бе почти напълно под властта на княза на тъмнината и той владееше с такава страшна власт, като че ли от съгрешаването на нашите първи родители световните царства бяха станали негово владение по право. Дори народът на завета, когото Бог бе избрал с цел да запази в света познанието за Себе Си, се беше отдалечил от Него така много, че бе изгубил истинската представа за характера Му.

Христос дойде, за да открие на света Бога като Бог на любов и милост, на състрадание и съжаление. Гъстата тъмнина, с която Сатана се опитваше да обгърне Божия престол, бе разпръсната от Спасителя на света, така че Бащата на хората бе изявен отново като светлината на живота.

Когато Филип дойде при Исус с молбата: „Господи, покажи ни Отца и това ни е достатъчно”, Господ му отговори: „Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, видял е Отца. Как казваш: Покажи ми Отца?” Христос казва за Себе Си, че е изпратен на света, за да изяви Отца. С чистотата на характера Си, с милостта и нежното Си съчувствие, с любовта и добротата Си, Той стои пред нас като възплъщение на Божественото съвършенство, като образ на невидимия Бог.

Изявен в спасителния план

Апостолът казва: „... Бог в Христос примири света със Себе Си...”. Само когато се замислим над великия спасителен план, ще можем да получим правилна представа за характера на Бога. Делото на сътворението бе изявление на Неговата любов, но само Божият дар за спасение на провиненото, заблудено човечество открива безкрайната дълбочина на Божествената любов и милост. „Защото Бог ТОЛКОВА ВЪЗЛЮБИ света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот”. Докато Божият закон се поддържа и правдата му се защитава, на грешника може да бъде простено. Най-скъпият дар, който Небето трябваше да даде, е даден, за да бъде Бог „праведен и че оправдава този, който вярва в Исус”. За да бъдат хората чрез този дар спасени от гибелта на греха, за да станат Божии деца, Павел казва: “... а сте приели дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва, Отче!”.

Братя и сестри, заедно с възлюбения Йоан ви казвам: “Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божии деца”. Каква любов, каква несравнима любов, за да бъдем ние, грешници и чужденци, върнати при Бога и приети в Неговото семейство! Ние можем да Го

наричаме с милото име „Татко наш“ в знак на нашата любов към Него и като залог за Неговите нежни отношения и начини на действие към нас. И Божият Син, гледайки наследниците на благодатта, „не се срамува да ги нарича свои братя“. Те са в по-близки отношения с Бога дори и от никога непадналите ангели.

Цялата бащинска любов, изливаща се от поколение на поколение в човешките сърца, всички извори на нежност в човешките души, са само малка капчица от безкраен океан, когато се сравнят с вечната, неизчерпаема Божия любов. Езикът не може да я изкаже, перото не може да я опише. Всеки ден от живота си вие можете да мислите върху това, можете грижливо да изпитвате Писанието, за да разберете тази любов. Можете да мобилизирате всичките си сили и способности, които Бог ви е дал, за да обхванете любовта и милостта на небесния Баща, и все пак безкрайно много от тях ще остане необхванато. През цял един човешки живот вие можете да размишлявате върху тази любов, изявена в даването на Неговия Син да умре за нас, хората, и все пак няма да разберете съвършено цялата ѝ дължина и широчина, дълбочина и височина. Дори и вечността не може напълно да я открие. Но като изследваме Библията и разсъждаваме върху Христовия живот и спасителния план, тези велики въпроси ще се разкриват все повече и повече за нашите разбирания. И ще можем да схванем благословието, което Павел пожелава на църквата в Ефес, като се моли: „Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде ДУХ НА МЪДРОСТ И ОТКРОВЕНИЕ, ЗА ДА ГО ПОЗНАЕТЕ, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното Негово наследство и колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите...“.

Сатана постоянно се стареа да изпълни умовете на хората с мисли, пречещи им да постигнат Божието познание. Той се опитва да ги занимава с неща, които затъмняват разума и обезверяват душата. Ние живеем в свят на грях и смърт, обкръжени от влияния, които подмамват или обезсърчават Христовите последователи. Спасителят казва: „И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее“.

Мислете за Божията любов и сила

Много хора спират вниманието си върху ужасното нечестие около тях, върху отпадането и неморалната слабост навсякъде и говорят за тези неща, докато сърцата им се изпълнят със скръб и съмнение. Те насочват мислите си върху делата на архиизмамника и продължават

да се обезсърчават. Стигат дотам, че изгубват от погледа си мощта на небесния Отец и Неговата необхватна любов. Точно това желае Сатана. Голяма грешка е да си представяме врага на правдата облечен в голяма мощ, а малко да се опираме на Божията любов и сила. Ние трябва да говорим за Христовата сила. Съвсем сме немощни, за да се освободим сами от примките на Сатана, но Бог предвижда път да ги избегнем. Синът на Всевишния има достатъчно сила, за да води борбата Си за нас, и „чрез Него, Който ни е възлюбил”, ние можем да станем “повече от победители”.

Когато се занимаваме постоянно с нашите слабости и безсилие, когато се оплакваме от мощта на Сатана, няма да имаме никаква духовна сила. Тази велика истина трябва да се загнезди в ума и в сърцето ни като жив принцип - точно това, че Бог може да спасява и постоянно спасява всички, които идват при Него и се съобразяват с дадените условия в Неговото слово. Ние трябва да се стремим да подчиним нашата воля на Божията воля; тогава чрез кръвта на изкуплението ставаме съпричастни на Божественото естество, чрез Христос ставаме Божии деца и имаме уверението, че Бог ни обича както обича и Своя Син. Ние сме едно с Исус и вървим където Той ни води. Той има власт да разпръсква тъмните сенки, които Сатана хвърля в пътя ни, и на мястото на тъмнината и обезсърчението в нашето сърце огрява слънчевата светлина на Неговата слава.

339

Надеждата ни е да бъдем укрепвани постоянно чрез познанието за Христос – нашата правда. Нека вярата ни да почива на тази основа, защото тя ще устои вечно. Вместо да се занимаваме с тъмнината на Сатана и да се боим от силата му, нека отваряме сърцата си, за да получим светлина от Христос и да я оставяме да свети в света, заявявайки, че Той стои по-високо от сатанинската мощ и че могъщата Му ръка държи всички, които Му се доверяват.

Исус каза: „Сам Отец ви обича”. Ако нашата вяра е насочена към Бога чрез Христос, това ще се окаже „като здрава и непоколебима котва”, „която имаме за душата”, „която прониква в това, което е вътре зад завесата, където Исус като предтеча влезе за нас”. Наистина ще дойдат разочарования, трябва да очакваме скърби, но всичко - голямо и малко, можем да предадем на Бога. Той няма да ни остави без помощ в многото грижи, нито нашият товар ще Го сломи. Неговата грижливост се простира над всеки дом, обхваща всяка личност. Загрижен е за нашия бизнес, както и за нашите скърби. Отбелязва всяка сълза. Трогва се от немощите ни. Допуска всички сполитащи ни тук трудности и изпитания, за да изпълни с нас Своите любвеобилни намерения – „да бъдем участници в Неговата

святост” и така да съучастваме в онази пълна радост, която се получава в присъствието Му.

Гледайте и се променете

„... за тези, невярващите, чийто ум богът на тоя свят е заслепил, за да не ги озари светлината от славното благовестие на Христос, Който е образ на Бога”. Но Библията ни излага с най-силни думи колко е важно да се постигне Божието познание. Апостол Петър казва: „Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ. Понеже Неговата божествена сила ни е подарила ВСИЧКО, което е потребно за живота и за благочестието, ЧРЕЗ ПОЗНАВАНЕТО НА ТОЗИ, КОЙТО ни е призовал чрез Своята слава и сила...”. И Писанието заръчва: „Сприятели се сега с Него и бъди в мир”.

340

Бог ни е заповядал: „Бъдете святи, понеже Аз Съм свят”, а боговдъхновеният апостол казва, че без святост „никой няма да види Господа”. Светостта е съгласие с Бога. Божият образ у човека е покварен и почти унищожен поради греха, но евангелието иска да възстанови изгубеното. И в това дело ние трябва да работим заедно с Божествената сила. Но как можем да постигнем хармония с Бога, как да станем подобни на Него, ако нямаме познание за Него? Христос дойде на света, за да ни открие това познание.

Ограничените възгледи на мнозина за възвишения характер и служба на Христос са повлияли техния религиозен живот и значително са пречили за напредъка на духовния им живот. Между нас като народ личен религиозен живот се среща рядко. Има твърде много формалност, религия само на уста. Но в религиозните ни преживявания трябва да има повече дълбочина и истина. С всички помощни средства, които имаме на разположение: издателски къщи, училища, санаториуми и много други, ние трябва да бъдем значително по-напред, отколкото сме сега.

Работата на християнина е да представи Христос на света чрез живота и характера си. Бог ни е дал светлина, за да бъде разкрита на другите. Но според нея и дадените възможности и привилегии за достигане на човешки сърца, резултатите от нашата работа досега са били твърде малки. Бог желае истината, която ни е дал да познаем, да принася повече плод, отколкото досега е принасяла. Но когато душата ни е изпълнена със скръб и мислите ни блуждаят в тъмнината и около злото, как ще можем да изявим Христос на света? Как ще може нашето свидетелство да има сила да печели души?

Това, от което се нуждаем, е да познаем от опит Бога и величието на Неговата любов, както тя се открива в Христос. Трябва да изследваме Писанието внимателно, с молитва, нашите разбирания да бъдат проникнати от Светия Дух и сърцата ни да са издигнати до Бога чрез вяра, надежда и постоянна хвала.

Ние постигаме съвършен християнски характер чрез заслугите на Христос, чрез Неговата правда, която става наша чрез вярата. Апостолът ни посочва всекидневното, всекичастното ни дело чрез думите: „Като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра...”. Като правим това, нашите мисли се проясняват, вярата ни се усилюва и надеждата ни се утвърждава; така се задълбочаваме в съзерцаване на Неговата чистота, прелест и жертва, която Той принесе, за да ни направи угодни на Бога, че нямаме никаква склонност да говорим за съмнения и обезсърчения.

Проявите на Божията любов, милост и доброта и действието на Светия Дух в сърцето, за да го освети и обнови, ни довеждат чрез вярата в такава тясна връзка с Христос, че като имаме ясна представа за Неговия характер, ние сме в състояние да разпознаваме най-фините сатанински измами. Като гледаме на Исус и се уповаваме на Неговите заслуги, получаваме благословенията на светлината, на мира и на радостта в Светия Дух. И при вида на великите неща, които Христос е направил за нас, ние можем да извикаме с апостола: „Вижте каква любов ни е дал, да се наречем Божи деца”.

Братя и сестри, ние се преобразяваме чрез гледане. Чрез пребъждане в любовта на Бога и на нашия Спасител, чрез изучаване съвършенството на Божествения характер и като приемаме чрез вяра Христовата правда за наша, ние биваме преобразявани в Неговия образ. Заради това нека да не трупаме в паметта си всичките неприятни картини – нечестия, поквари и разочарования, доказателства за сатанинската мощ, да не говорим върху това и да не се оплакваме, докато душите ни се изпълнят с обезсърчение. Обезкуражената душа е тъмно тяло, което не само не възприема никаква светлина от Бога, но я задържа и от другите. Сатана се радва, гледайки картината на своите победи – обезсърчени и обезверени хора.

Картини, които радват душата

Но благодарение на Бога са ни предложени и по-светли и радостни картини. Нека съберем блажените уверения на Неговата любов като скъпоценни съкровища, за да ги разглеждаме постоянно. Божият Син остави престола на Отца Си и облече Своята божественост в

човешко естество, за да може да спаси човека от сатанинската мощ. Неговият триумф открива небето на хората, като показва пред погледите им Божията приемна, където Божеството е неприкрито в славата Си; падналата раса, извлечена от пропастта на гибелта, към която бе тласната от греха, и доведена отново във връзка с безкрайния Бог, а след като е издържала Божествения изпит чрез вярата в Спасителя, облечена в Христовата правда, бива издигната до Неговия престол – това са картини, с които Бог желае да ощастливи сърцата ни. И „които не гледаме на видимите, а на невидимите неща”, ние ще изпитаме, че това е вярно, „защото нашата бързо отминаваща лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас...”.

На небето Бог е все во все. Там владее най-висшата святост; нищо не нарушава съвършената хармония на Бога. Ако ние действително сме на път за там, то духът на небето ще живее в нашите сърца още тук. Но ако сега не намираме никаква радост в разглеждане на небесните неща, ако нямаме интерес за Божието познание, не изпитваме никаква наслада при вида на Христовия характер и светостта не е привлекателна за нас, можем да бъдем сигурни, че надеждата ни за небето е напразна. Съвършеното съобразяване с Божията воля трябва да бъде постоянната цел пред погледа на християнина. Тогава той ще обича да говори за Бога, за Исус и за дома на блаженството и чистотата, който Той е приготвил за обичащите Го. Размишляването върху тези теми, когато душата ликува от скъпоценните Божии обещания, апостолът представя като вкусване „от великите дела, които въвеждат бъдещия век”.

Изправени сме непосредствено пред последното сражение в голямата борба, когато „действието на Сатана е съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с цялата измама на неправдата”, за да изопачи Божия характер и да подмами, „ако е възможно, и избраните”. Ако някога някой народ се е нуждаел от нарастващата небесна светлина, то това е народът, който в сегашното пълно с опасности време е призван от Бога да бъде пазител на Неговия свят закон и да представлява вярно Неговия характер пред света. Хората, на които е поверен такъв свят залог, трябва да бъдат вдъхновени, облагородени и оживени чрез истините, които те изповядват, че вярват.

Никога не е било по-нужно и Господ никога не е желал повече от това, църквата да преживее назованото от апостол Павел в Посланието до колосяните: “... не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога **ДА СЕ ИЗПЪЛНИТЕ С ПОЗНАНИЕТО НА НЕГОВАТА ВОЛЯ** чрез пълна духовна мъдрост и разбиране, за да се постъпвате достойно за Господа, да Му бъдете угодни във всичко,

като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога”.

СЛОВОТО СТАНА ПЛЪТ (т. 5, 1889, с. 746-749)

Съединението на Божеството с човешкото естество е една от най-чудните и тайнствени истини на спасителния план. Павел говори за това, като казва: „... велика е тайната на благочестието: Този, „Който бе явен в плът...””.

Тази истина е била причина за съмнение и неверие у мнозина. Когато дойде на света, Христос, Божият и Човешкият Син не бе разбран от хората на Своето време. Той се унижи и прие човешкото естество, за да стигне до падналото човечество и да го издигне. Но разбиранията на хората бяха затъмнени от греха, способностите им бяха парализирани и разсъдъкът им отслабнал, така че те не можеха да открият Неговия божествен характер под облеклото на човешкото естество. Този недостатък в познанието им бе пречка за делото, което Исус желаше да извърши за тях. И за да даде тежест на ученията Си, често се виждаше принуден да обяснява и да защитава Своето положение. Когато им посочваше Своя тайнствен и божествен характер, се опитваше да ориентира мислите им в насока, полезна за преобразяващата мощ на истината.

Освен това, за да представи нагледно Божествените истини, Христос си служеше с познати примери от природата. Така почвата на сърцето биваше подготвена, за да приеме от доброто семе. Даваше на слушателите Си да чувстват, че Неговите интереси са тясно свързани с техните, че сърцето Му участва в техните радости и мъки. В същото време те виждаха в Него мощ и величие, с които Той далеч превъзхождаше високопочитаните равини. Христовите учения се отличаваха с особена простота, достойнство и сила, непознати за тях дотогава. И те неволно възкличаваха: „Никой не е говорил така, както този Човек!”. Хората обичаха да Го слушат, но свещениците и книжниците – неверни в дълга си като пазители на истината – Го мразеха, защото народът, за да следва Светлината на живота, бе престанал да ги почита. Под тяхното влияние юдейският народ, който не позна Исусовия божествен характер, отхвърли Спасителя.

Съединението на божественото с човешкото

Съединението на божественото с човешкото, изявено в Христос, се намира също и в Библията. Разкритите истини са „от Бога дадени”, но те са изразени с човешки думи и са пригодени към човешките нужди. И за Божието слово може да се каже, както се казва за

Христос: „Словото стана плът и живя между нас”. И този факт, който съвсем не е доказателство против Библията, трябва да усилва нашата вяра в нея като в Божие слово. Хората, които разсъждават върху боговдъхновеността на Писанието и приемат едни части за Божествени, а други отхвърлят като човешки, забравят факта, че Христос, Божественият, стана човек, за да спечели човечеството. В Божието слово за спасение на хората Божественото и човешкото се съединяват. Има много библейски текстове, които съмняващи се критици отбелязват като вести не от Бога, които обаче, нежно приспособени за нуждите на човечеството, са Негови лични вести на утеха към уповаващите на Него деца. Чудесен пример за това намираме в историята на апостол Петър. Той беше в затвора и очакваше на другия ден да бъде поведен към смъртта. „През същата нощ... Петър спеше между двама войници, окован с две вериги; и стражари пред вратата охраняваха тъмницата. И, ето, един ангел от Господа застана до него и светлина осия килията; и като побутна Петър по ребрата, разбуди го и му каза: Ставай бързо!. И веригите паднаха от ръцете му”. Внезапно разбуден, Петър беше учуден от светлината, изпълваща тъмницата, и от небесната красота на небесния вестител.

Не можеше да си обясни картината, но разбра, че е свободен. От объркване и радост щеше да излезе от затвора незащитен от студения нощен въздух. Но Божият ангел, който забелязваше всички обстоятелства, каза с нежна загриженост: „Опаши се и обуи сандалите си”. Петър послуша механично, но бе така възхитен от откровението на небесната слава, че съвсем не му идваше на ум да вземе дрехата си. Тогава ангелът му заповяда: „Облечи дрехата си и ела след мен”. И Петър излезе и го следваше, без да знае, че извършеното от ангела е действителност, а си мислеше, че вижда видение. А като преминаха първата и втората стража, дойдоха до желязната порта, която води в града, и тя им се отвори сама; и като излязоха през нея, изминаха една улица и ангелът веднага се отдалечи от него”. Апостолът се намери сам сред йерусалимските улици. „А Петър, когато дойде на себе си, каза: „Сега наистина зная, че Господ изпрати ангела Си и ме избави от ръката на Ирод и от всичко, което юдейският народ очакваше”.

Неверници могат да се усмихнат подозрително на мисълта, че славен небесен ангел може да обръща внимание на толкова обикновени неща като тези прости човешки нужди, и да се съмняват в Божественото вдъхновение на разказа. Но според Божията мъдрост тези неща са докладвани в Свещеното писание не за благо на ангела, но за хората, за да могат те в затруднено положение, да намират утеха в мисълта, че Небето знае всичко.

Исус обясняваше на учениците Си, че нито едно врабче не пада на земята, без небесният Баща да го забележи, и ако Бог се грижи за нуждите на най-малките птички във въздуха, Той ще се погрижи много повече за хората, които ще станат поданици на безсмъртието. О, да можеше човешкият дух да разбере спасителния план – доколкото един смъртен дух може да разбере въплъщението на Исус в човешко естество и какво е направено за нас чрез това удивително унижение. Тогава сърцата биха се изпълнили с благодарност за тази голяма Божия любов и с голямо смирение биха се преклонили пред Божествената мъдрост, измислила тайните на благодатта!

БОЖИЯТА ГРИЖА ЗА НЕГОВОТО ДЕЛЮ (т. 5, 1889, с. 749-754)

Докато беше още младеж, Исая бе призван за пророческа служба при трудни и обезкуражителни обстоятелства. Неговата страна бе застрашена от бедствие; юдейският народ се беше лишил от закрилата на Бога поради нарушението на Неговия закон; асирийските войски се канеха да нападнат юдейското царство. Обаче не опасността от неприятелите, а покварата на народа потискаше Божия слуга. Падение и упорство предизвикаха Божиите съдби. Младият пророк беше призван да занесе предупредителна вест и знаеше, че ще срещне твърда съпротива. Той потреперваше, поглеждайки пред себе си и мислейки за твърдоглавието и неверието на народа, за когото трябваше да работи. Задачата му се струваше почти безнадеждна. Трябваше ли да се откаже, да се откаже от мисията си и да не попречи на Израел в идолопоклонството? Трябваше ли боговете на Ниневия да завладеят земята против волята на небесния Бог?

Такива мисли вълнуваха ума му, когато стоеше в преддверието на свещения храм. Изведнъж му се стори, че портата и вътрешната завеса на храма се повдигнаха или се отдръпнаха и му се позволи да надникне в Светая Светих, в която дори пророците не смееха да пристъпят. Пред него застана образът на Йехова, седнал на висок и възвишен трон, а дрехата Му изпълваше храма. От двете страни на трона стояха серафими с по две крила – с две закриваха със страхопочитание лицето си и с две покриваха краката си. В тържествено поклонение ангели издигаха гласовете си и викаха: „Свят, свят, свят Господ на силите! Славата Му изпълва цялата земя!”, докато стълбовете и колоните на кедровите порти сякаш потреперваха от звука, и домът беше изпълнен с ангелското славословие.

Никога преди това Исая не беше осъзнавал така добре величието и съвършената святост на Йехова и чувстваше, че пред Божието присъствие ще умре в своята човешка слабост и недостойнство.

„Горко ми – извика той, - защото загинах, тъй като съм човек с нечисти устни и живея между хора с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите”. Но при него доближи един серафим, за да го приготви за великата му мисия. Докосна устните му с един разгорен въглен от олтара и каза: „Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти бе отнето, и грехът ти бе умиловитен”. И когато чу Божия глас, който казваше: „Кого да изпратя? И кой ще отиде заради Нас?”, Исая отговори със свято доверие: „Ето ме, изпрати мен”. И да се повдигнеха земните сили против Юда, какво от това? Какво от това, че трябваше да се бори с пречки и съпротива в своята мисия, нали той бе видял Царя, Господ Саваот, беше чул славословието на серафимите: „и земята бе осветена от Неговата слава”; и пророкът бе укрепен за предстоящото му дело. Споменът за това видение го вдъхновяваше в неговата дълга и трудна мисия.

Видението на Йезекиил

На Йезекиил, скърбящия пророк, изгнаник в страната на халдеите, се даде видение, чиято цел бе същият урок на доверие в могъщия израелев Бог. На брега на реката Ховар той видя, че от север се зададе силен вятър, „голям облак и пламнал огън, а около него сияние; и сред него се виждаше нещо наглед като светъл метал”. Определен брой колела със странен вид, като че ли едното влизаше в другото, се движеха от четири живи същества. Високо над всичко това „като камък сапфир, наглед като подобие на престол”. И на този престол седеше „облечения в ленено мъж”. „А колкото за подобие на живите същества, изгледът им беше като на запалени огнени въглища, като изгледа на факли, които се движеха нагоре-надолу между живите същества; огънят беше светъл и от него изскачаше светкавица”. „А подобие на човешка ръка в херувимите се виждаше под крилата им”.

Колелата бяха така сплетени едно в друго, че на Йезекиил това се стори на пръв поглед цяла бъркотия. Но когато те започнаха да се движат, всичко тръгна с чудесна точност и в съвършена хармония. Небесни същества движеха тези колела и над всичко Вечният седеше на славния трон от сапфир. Една дъждовна дъга, емблема на милост и любов, обгръщаше трона. Когато поразен от ужасната слава на гледката Йезекиил падна на лицето си, глас му заповяда да стане и да чуе словото на Господа. Тогава му бе дадена предупредителна вест до Израел.

Това видение Йезекиил получи в момент, когато духът му бе изпълнен с печални предчувствия. Той виждаше страната на отците му запустяла, много населеният някога град сега нямаше жители,

между стените му не се чуваше вече глас на радост и хвалебни песни. Сам пророкът беше чужденец в страна, където владееха безгранично славолюбие и безчовечна жестокост. Тиранията и неправдата на хората, които виждаше и чуваше, потискаха душата му и той оплакваше горчиво народа ден и нощ. Но чудесните символи, представени му на брега на реката Ховар, му откриха една всевладееща сила, по-могъща от земните владетели. Над гордия и жесток монарх на Асирия и Вавилон царуваше Богът на милостта и истината.

Вплетените едно в друго колела, сторили се на пророка като бъркотия, бяха под управлението на Божествената ръка. Божият Дух, Който му се изяви като силата, задвижваща тези колела, внасяше хармония в привидния хаос. Така целият свят беше под Неговия контрол. Безчет славни същества бяха готови по Неговата дума да преодолеят мощта и замислите на зли хора и да донесат добро на верните Му деца.

Същото уверение се дава и на останалата църква

По същия начин, когато откри на възлюбения Йоан бъдещата история на Своята църква, Бог му даде и уверение за интереса и грижата на Спасителя към Неговия народ, като му посочи един „подобен на Сина Човешки“, Който се движеше между светилниците, представляващи седемте църкви. Бог откри на Йоан последните големи борби на църквата със земните сили, но също и последната победа и спасението на верните. Апостолът видя църквата в смъртна борба със звяра и с неговия образ. Видя също, че поклонението на звяра водеше към смъртно наказание. Но когато погледна отвъд дима и шума от борбата, забеляза на планината Сион тълпа от хора с Агнето, които вместо белега на звяра „носеха Неговото име и името на неговия Отец, написано на челата си“. И тогава видя „тези, които бяха победили звяра и образа му, и числото на името му, стояха при стъкленото море, като държаха Божии арфи. Те пееха песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнеца“.

Тези уроци са за наша полза. Вярата ни трябва да се вкорени здраво в Бога, защото точно пред нас е едно трудно време за душите на хората. На Елеонската планина Христос изброи ужасните съдби, които ще предхождат Неговото второ идване: „И ще чуете за войни и военни слухове... Защото ще се повдигне народ против народ и царство против царство; и на разни места ще има глад и трусове“. Макар че тези пророчества се изпълниха отчасти с разрушаването на Йерусалим, те се отнасят още повече за последните дни.

На прага на тържествени събития

На прага сме на големи и важни събития. Пророчествата се изпълняват бързо. Господ е пред вратата. Скоро ще настане време, представляващо много голям интерес за всички живеещи. Стари спорни въпроси ще се съживят и нови ще се повдигнат. Ние още не предчувстваме сцените, които ще се разиграят в нашия свят. Сатана действа чрез човешки посредници. Хората, които се опитват да изменят конституцията и да осигурят закон, налагащ пазенето на неделния ден, не знаят какви ще бъдат последствията. Намираме се точно пред криза.

Но Божиите служители в това време на голяма нужда не трябва да се уповават на себе си. Във виденията на Исаия, Йезекиил и Йоан ние виждаме в каква тясна връзка е небето със събитията на земята и колко голяма е Божията грижа за Неговите верни подчинени. Светът не е без владетел. Програмата на бъдещите събития е в ръцете на Господа. Небесното Величие управлява лично както съдбата на народите, така и участието на собствената Си църква.

Ние се оставяме да бъдем твърде много повлияни от грижите и трудностите в Божието дело. Бремето на отговорността не е възложено на смъртни хора. Трябва да се уповаваме на Бога, да вярваме в Него и да вървим напред. Неуморимата бдителност на небесните пратеници и тяхното непрекъснато служене на земни същества ни посочват как Божията ръка движи колелата едно в друго. Божественият Учител говори на всеки работник в Неговото дело, както някога каза на Кир: „Аз те описах, въпреки че не Ме познаваш”.

В Йезекииловото видение Божията ръка беше под крилата на херувимите. Това трябва да учи Божиите служители, че Божествената сила им дава успех. Бог желае да действа чрез тях, когато те отхвърлят неправдата и станат чистосърдечни в сърце и живот.

Силната светлина, преминаваща между живите същества с бързината на светкавица, посочва скоростта, с която делото най-после ще завърши. Този, Който не спи, Който не престава да действа за изпълнението на Своите планове, може да провежда великото си дело хармонично. Онова, което за плътския разум се вижда объркано и заплетено, Божията ръка може да държи в свършен ред. Бог може да намери средства и пътища да осуети намеренията на безбожни хора. Той може съвсем да унищожи плановете им, проектиращи нещастия за Неговия народ.

Братя и сестри, сега не е време за оплакване и обезсърчение, не е време за съмнения и неверие. Сега Христос не е Спасител в новия гроб на Йосиф, затворен с голям камък и запечатан с римски печат. Ние имаме възкръснал Спасител. Той е Царят, Господарят на

господарите; Той седи между херувимите и е всред борбите и размириците на народите; Той още пази Своя народ. Владетелят на небесата е нашият Спасител. Той отбелязва всяка скръб, бди над огнената пещ, в която всяка душа бива изпитвана. Когато крепостите на царете ще се сгромолясат, когато стрелите на Божия гняв ще пронизат сърцата на неприятелите на Бога, тогава Неговият народ ще бъде скрит в ръцете Му.